ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,

Καὶ εἰς αὐτὸ τȣ̃το

ΙΣΑΑΚΙΟΥ τȣ̃ ΤΖΕΤΖΟΥ

ΕΞΗΓΗΜΑ.

LYCOPHRONIS

CHALCIDENSIS

ALEXANDRA,

Cum Græcis

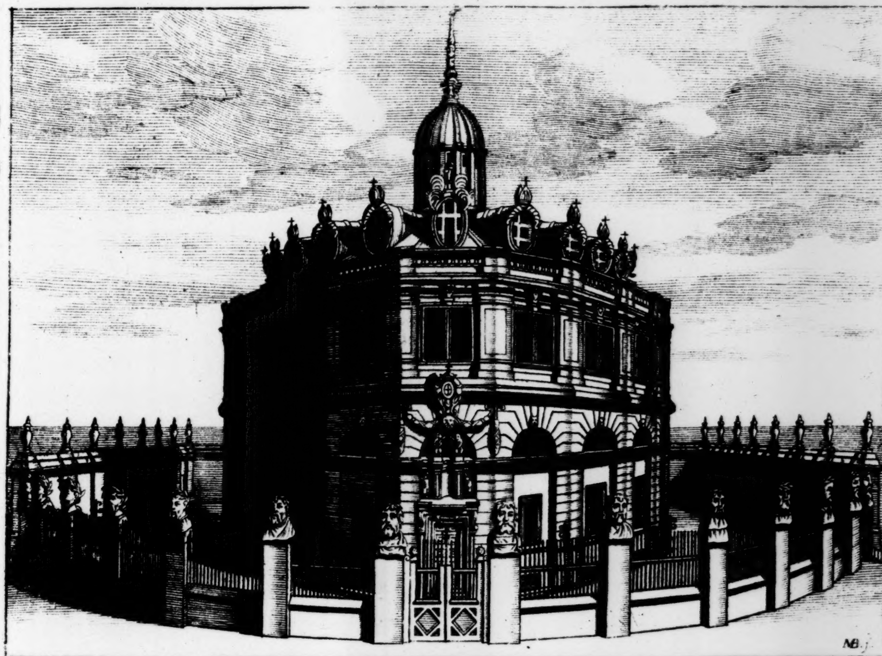
ISAACII TZETZIS

COMMENTARIIS.

Accedunt

Verſiones, Variantes Lectiones, Emendationes, Annotationes, & Indices neceſſarii.

Cura & Opera JOHANNIS POTTERI, A. M. *& Collegii Lincolnienſis Socii.*

OXONII,

E THEATRO SHELDONIANO,

An. Dom. MDCXCVII.

Imprimatur,

FITZ-HERB. ADAMS,

VICE-CANC. OXON.

Febr. 26. 169$\frac{6}{7}$.

L E C T O R I

S.

D*ATAM ante aliquot annos fidem sic Tibi, Lector Amice, sic* Lycophroni *tandem absolvi, ut multo Ille, quam umquam antehac, splendidior, multo etiam (liceat hoc adjicere) emendatior in lucem prodeat. Nec opera mea indignus videatur hic Poeta, (audis invidiosorum calumnias) in quo non modo* Scaliger, Canterus, Meursius, *magna apud Literatos nomina, sed clarissima prisci ævi Criticorum ingenia se exercuerunt. Possem hic Auctorem meum magnificis verbis extollere, laudes, quas vere meruit, enumerare, quas etiam non meruit (ut nonnullis solenne est) assuere; si aut hoc* Lycophron *postularet, aut Ego meam eloquendi facultatem intempestive jactare vellem. Id potius agam, ut meum quale fuerit in hoc edendo consilium, paucis exponam.*

Prima igitur cura fuit, ut Lycophronem *integrum, & emaculatum in manus tuas transmitterem: Quem in finem, Codices omnes impressos, quos quidem videre contigit, diligenter evolvi; ad hos etiam MSS. duos contuli, quorum unum Bibliotheca* Barocciana, *alterum* Seldeniana, Bodleianæ *partes haud ignobiles, suppeditarunt; ex omnibus textum, qui videbatur ad exprimendam Poetæ mentem maxime accommodatus, erui, & concinnavi: Ut, denique, judicio Tuo in omnibus libere uti possis, collectas undecumque lectionum varietates summa cum fide adjiciendas curavi. His* Canteri *versionem solutam addidi,* Scaligeri *metricam ad calcem apposui,* Bertrandi *etiam, qui* Lycophronem, *ejusque Scholiastem* Latio *donavit, interpretationem adjecturus, si quid habuisset Lectione Tua, aut iteratis Typis dignum.*

Ne vero solus exiret scriptor obscurus, &, ut ipse profitetur, Sphingis *æmulus;* Oedipi *loco,* Isaacium Tzetzem *comitem individuum adjunxi; cui edendo quantum laboris impensum fuerit, ex attenta lectione facile constabit:* Tzetzem

enim exhibeo, non, qualem priores, mutilum, corruptum, deformem; ſed pluribus in locis auctum, mendis innumeris repurgatum, &, ut ſpero, nativæ puritati reſtitutum. Ne vero nimia in emendando licentia uſus fuiſſe, aut ſubleſta fide quidpiam egiſſe videar, quæcumq; ex MSS. Codicibus adjecta ſunt, ſtellulis interclusi, & τῶν σφαλμάτων præcipuorum (leviora enim numerum omnem exſuperant) ſpecimen ad imam paginæ oram ſubjeci; ut erudito Lectori integrum ſit, conjecturas ſuas interponere, aut noſtras ex emendatiore Codice denuo reſtituere. Quoniam vero plurima ſunt in Lycophrone, *eaque difficultatis minime contemnendæ (vitium loquor Commentatorum, præſertimq; Scholiaſtum gregi nimis familiare) quæ* Tzetzes, *aut non omnino attigit, aut non ſatis explicavit, nonnulla etiam, in quibus inſigniter hallucinatus eſt;* Canterum, & Meurſium *in ſubſidium vocandos judicavi, eorumque integros Commentarios, multo tamen, quam prius, emendatiores, excudendos curavi: Ut ſine arrogantia affirmare poſſim, nihil eſſe in cæteris editionibus lectu dignum, quod non hæc noſtra plene perfecteque complexa ſit. Coronidis loco, & quo cæterorum defectus ſupplere poſſem, novum Commentarium adjeci, quem ſi cæterorum explicationibus adjungere dignaberis, adeo plana, perſpicua, & dilucida fore confido omnia, (unum, aut alterum excipias, in quibus ignorantiam meam ingenue confiteor) ut numquam poſthac* τοῦ σκοτεινοῦ *titulo ſe* Lycophron *efferre poterit. Non tamen eo proceſſi temeritatis, ut me juvenem, & tironem erroribus immunem credi vellem, quod ne illis quidem contigit, quibus datum fuit arenæ Philologicæ inſeneſcere; ſed horum, quotquot ſunt, exorandus es, candide Lector, ut partim ætati meæ condones, partim negotiis, quæ me continuo diſtringunt, diſtrahuntque.*

Conſtitueram, erudite Lector, quo Liber hic juſtiorem molem obtineret, Nicandrum *conſimili opera ornatum una emittere; ſed cum nullius MSC. Codicis copia eſſet, & mutata ſtudiorum ratio aliud ſuaderet, ſatius duxi, & in rem meam conducibilius, propoſitum opus dimittere: Altiores jam me vocant curæ, quæque (prout dignæ ſunt) totum habebunt: Indignum enim ſemper putavi homine Chriſtiano, præſertim qui ſacræ Theologiæ nomen dedit, in vanis, & inutilibus Ethnicorum*

rum

rum deliriis ætatem ludere; cum interim mirum, quanta SS. Patrum ſupellex contemta, aut, non minus ac ſi contemneretur, neglecta, & inculta jaceat. Per me licet, alii laureas captent ex Critica, ex Hiſtoria, ex Philoſophia, cæteriſque Artibus, in quibus me lubens fateor vix eſſe mediocriter verſatum; Mihi ſane videbor ſummum attigiſſe felicitatis culmen, ſi quid ad bonorum profectum, ſi quid ad Eccleſiæ Chriſtianæ decus tenue hoc ingenium conferre umquam poterit.

Dabam OXONIÆ,
X. Kal. Martii A. C. 169$\frac{6}{7}$.

b LYCO-

LYCOPHRONIS VITA,

E SUIDA.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Εὐβοίας, υἱὸς Σοκλέους, θέσει δὲ Λύκου τοῦ Ῥηγίνου, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς τραγῳδιῶν. Εστι γοῦν εἷς τῶν ἑπτὰ, οἵτινες Πλειὰς ὠνομάσθησαν. Εἰσὶ δὲ καὶ τραγῳδίαι αὐτοῦ, Αἰόλος, Ανδρομέδα, Αλήτης, Αἰολίδης, Ελεφήνωρ, Ηρακλῆς, Ικέται, Ιππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους, α΄ β΄ Ορφανὸς, Πενθεὺς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος· διασκευὴ δ᾽ ἐστὶν ἐκ τούτων ὁ Ναύπλιος. Εγραψε δὲ καὶ τὴν λεγομένην Αλεξάνδραν, τὸ σκοτεινὸν ποίημα.

DE LYCOPHRONE

EXCERPTA E VARIIS AUCTORIBUS.

Clemens Strom. lib. V.

ΚΑΙ μυρία ἐπὶ μυρίοις εὕροιμεν ἂν ὑπό τε φιλοσόφων, ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα· ὅπου γε καὶ ὅλα βιβλία κεκρυμμένην τὴν τοῦ συγγραφέως βούλησιν ἐπιδείκνυται· ὡς καὶ τὸ Ηρακλείτου περὶ φύσεως, ὃς καὶ δι᾽ αὐτὸ τοῦτο Σκολεινὸς προσηγόρευται· ὁμοία δὲ τούτῳ τῷ βιβλίῳ ἡ Φερεκύδους Θεολογία τοῦ Συρίου· Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Αλέξανδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν, σαφῶς οὐδὲν ἐκτίθεται.

Statius Sylv. lib. V. in Epiced. Patris.

Carmina Battiadæ, latebraſque Lycophronis atri.

Artemidorus lib. IV. cap. LXV.

Εἰσὶ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῇ Αλεξάνδρᾳ, καὶ παρὰ Ηρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς Λέσχαις, καὶ Παρθενίῳ ἐν Ελεγείαις, καὶ παρ᾽ ἄλλοις πολλοῖς ἱστορίαι ξέναι, καὶ ἄπειροι.

Hephæſtionis Scholiaſtes.

Επτὰ λέγεται εἶναι τραγῳδοὶ, διὸ καὶ πλειάς ὠνομάσθησαν· ἐπὶ Πτολεμαίου γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί. εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ομηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Αλέξανδρος, Φίλικος, (ſcribe Φίλισκος) Διονυσιάδης, (Strabo lib. XIV. Dionyſiden vocat) Αἰαντίδης.

Alius ejuſdem.

Επὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς πλειάδα ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι. Εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ομηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ᾽ υἱὸς Ομήρου (ſcribo ὁ Μυροῦς υἱὸς) τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Αλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, (is ſupra Αἰαντίδης) καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φίλισκος.

Heſiodi Scholiaſtes, Johannes Tzetzes.

Τῶν ποιητῶν οἱ μὲν εἰσι λυρικοὶ, οἱ δὲ μονῳδοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ, καὶ ἕτεροι τραγικοὶ, &c.

μονῳδῶν

μονῳδῶν δὲ γνωείσματα, ὃ μονοπροσώπως ὑπόθεσιν ἐφηγεῖσθαι τὴν οἵαν δήποτε, οἷός ἐστιν ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων.

Diogenes Laertius in Menedemo.

Ηστάζετο δὲ καὶ Αρατον, καὶ Λυκόφρονα, τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητήν.

Idem paulo poſt.

Α πάντα φησὶν ὁ Λυκόφρων ἐν τοῖς πεποιημένοις Σατύροις αὐτῷ, οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν, ἐγκώμιον τοῦ φιλοσόφου ποιήσας ὃ δρᾶμα· ὧν καί τινα ἐστὶ τοιαυτί,

Ως ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
Ο σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Athenæus Δειπνοσοφιστῶν lib. II.

Λυκόφρων δ' ὁ Χαλκιδεὺς ἐν Σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν εἰς Μενέδημον, τὸν φιλόσοφον, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Ερετρικῶν ὠνομάσθη αἵρεσις, διασκώπτων τὰ φιλοσόφων δεῖπνα, φησί,

Καὶ Δημόκριτος (ἄλ. δημόκοινος) ἐπεχόρευσε δαψιλὴς
Θερμὸς πενήτων καὶ τρικλίνων συμπότης.

Idem lib. X.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεύς, γράψας Σατύρους, Μενέδημον, (εἰς Μενέδημον malit Caſaub. emendatione minus neceſſaria) ἐν οἷς φησὶν ὁ Σειληνὸς πρὸς τοὺς Σατύρους,

Παῖδες κρατίστου πατρὸς ἐξωλέστατοι,
Εγὼ μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, στρηνιῶ·
Δεῖπνον γὰρ οὔτ' ἐν Καρίᾳ μὰ τοὺς θεοὺς,
Οὔτ' ἐν Ρόδῳ τοιοῦτον, οὔτ' ἐν Λυδίᾳ,
Κατέχω δεδειπνηκώς, Απολλον, ὡς καλόν.

Καὶ προελθών,

Αλλὰ κυλίκιον ὑδαρὲς
Ο παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου
Ατρέμα παρεξεστηκὸς, ὅτ' ἀλιτήριος,
Καὶ δημόνικος ἐπεχόρευε δαψιλὴς,
Θερμὸς πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης.

Εξῆς δὲ φησίν, ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ ποτόν,

-------- τράγημα γὰρ
Ο σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος.

Idem lib. VII.

Ο δὲ ὀψοδαίδαλος Αρχέστρατος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ, οὕτως γὰρ ἐπιγράφεσθαί φησι Λυκόφρων ἐν τοῖς Περὶ κωμῳδίας, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου γαστρολογίαν.

Idem lib. XI.

Λυκόφρων δ' ἐν τῷ ἐννάτῳ Περὶ Κωμῳδίας παραθέμενος τὰ Φερεκράτους, καὶ αὐτός εἶναι φησὶ γένος κύλικος τὴν λεπαστήν.

Idem lib. XIII.

Αντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Αλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος, δεῖ γὰρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτα ἀποδεχόμενον, ἀπὸ συμβόλων τε πολλάκις δεδειπνηκέναι, καὶ περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι, καὶ δεδωκέναι πληγάς, ὥς φησι Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τοῖς ἐπὶ κωμῳδίας.

In hoc Libro continentur,

ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Εἰς τοὺς ποιητάς.

Τοῖς τῶν ποιητικῶν βίβλων κατάρχεσθαι μέλλουσι, δέον εἰδέναι πρῶτον, τὰς τῶν ποιητῶν διαφορὰς, εἶθ' οὕτως ταῖς βίβλοις ἐκείνων εἰσβάλλειν, ἵν' εἰδεῖεν ὁποίου εἴδους τῶν [1] ποιητῶν μετέρχονται βίβλους. τὸ ποιητὴς γὰρ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον, γενικόν ἐστιν ὁμώνυμον ὄνομα, εἰς εἴδη διαιρούμενον πλείονα. εἰς τὸν κατ' ἐξοχὴν καὶ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον ποιητὴν, εἰς λυρικὸν ποιητὴν, εἰς διθυραμβικὸν, εἰς ἰαμβογράφον, τραγικὸν, σατυρικὸν, κωμικὸν, εἰς ἐλεγειογράφον, εἰς ἐπιγραμματογράφον, τὸν καὶ ἀναθηματικὸν, εἰς ὑμνογράφον, εἰς ᾀσματογράφον, τὸν καὶ ἀοιδὸν, εἰς ἐπιθαλαμιογράφον, εἰς μονῳδὸν, καὶ εἰς μυρία ἕτερα εἴδη, ἅπερ μακρόν ἐστι λέγειν καὶ ὀχληρὸν, κἄνπερ ἀκριβῶς ἐπιστάμενον. λεκτέον δέ μοι τὰ τῶν ῥηθέντων ποιητῶν γνωρίσματα καὶ χαρακτηρίσματα. τῶν μὲν οὖν ἀπροσδιορίστως καὶ κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν καλουμένων, τέσσαρα ταῦτα [2] τυγχάνει γνωρίσματα· μέτρον ἡρωϊκὸν, μῦθος ἀλληγορικὸς, ἱστορία, καὶ ποιὰ λέξις, ὧν χωρὶς, ἐποποιοὶ λέγονται. γεγόνασι δὲ ὀνομαστοὶ ποιηταὶ πέντε, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πανύασις, Ἀντίμαχος, καὶ Πείσανδρος. νέοι δὲ ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. * καὶ ταῦτα μὲν τὰ γνωρίσματα τῶν καλουμένων κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν. * λυρικῶν δὲ [3] γνωρίσματα, τὸ πρὸς λύραν τὰ τούτων ᾄδεσθαι μέλη, καὶ χορὸς ἑστὼς κυκλικῶς, ἄνδρας ἔχων πεντήκοντα, οἵπερ καὶ δῶρον ταῦρον ἐλάμβανον. καὶ διθυραμβικοῖς δὲ τοῦτο κοινόν. οἱ διθυραμβικοὶ δὲ τῶν λυρικῶν εἶχόν τι πλέον, τὸ πρὸς Διόνυσον πολυστρόφους πλέκειν τοὺς ὕμνους, καὶ τρίποδα ἐλάμβανον, διὸ καὶ διθύραμβοι ἀπὸ τοῦ Διονύσου ἐλέγοντο, τοῦ διὰ δύο θυρῶν βάντος, τῆς τε γαστρὸς τῆς Σεμέλης, καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. λυρικοὶ δὲ ὀνομαστοὶ, δέκα· Στησίχορος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Πίνδαρος, Σιμωνίδης, Ἀλκμὰν, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ, καὶ Κόριννα. διθυραμβικοὶ δὲ, Διάσημος ποιητὴς, [4] Φιλόξενος ὁ Κυθήριος. Διθύραμβον δὲ ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἔστησεν Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος. δεύτερον δὲ Λάσος, Λαβρίνης, Ἑρμιονεύς. ἰαμβογράφων δὲ ποιητῶν γνώρισμα, λοιδορεῖαι δι' ἰάμβων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ δι' ἑτέρου οἱουδή τινος μέτρου. ἀριπρεπεῖς δὲ ἰαμβογράφοι τρεῖς, Ἀνανίας, Ἀρχίλοχος, Ἱππῶναξ. τραγικῶν δὲ, καὶ σατυρικῶν, καὶ κωμικῶν ποιητῶν, κοινὸν μὲν τὸ τετραγώνως ἔχειν ἱστάμενον τὸν χορὸν, καὶ τὸ λαμβάνειν τράγον, ἢ τρύγα, τουτέστιν οἶνον νέον, καὶ μιμητῶς ἐν τῇ θυμέλῃ τὰ τούτων δράματα λέγεσθαί τε καὶ δρᾶσθαι. διάφορον δὲ αὐτοῖς, τὸ τὴν κωμῳδίαν ἔχειν * γέλωτα * καὶ σκώμματα, καὶ [5] κδ′ χορευτὰς, τὴν δὲ τραγῳδίαν, τοὺς σατύρους ἐπίσης μὲν ἔχειν χορευτὰς ια′, διαφέρειν δὲ πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία, θρήνους μόνον ἔχει, καὶ οἰμωγάς. ἡ δὲ σατυρικὴ, συγκιρνᾷ ταῖς ὀλοφύρσεσιν ἱλαρότητα, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταντᾷν εἴωθε. διαφέρει δὲ τραγῳδία καὶ κωμῳδία καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία λύει τὸν βίον, ἡ δὲ κωμῳδία συνίστησι. κωμῳδία δὲ ἐκλήθη, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ κώματος, ἤτοι τοῦ ὕπνου εὑρέθη· ἢ ὅτι ἐν ταῖς κώμαις, τουτέστιν ἐν ταῖς στενωπαῖς, ἢ ἐν ταῖς κώμαις, τουτέστιν ἐν τοῖς μεγίστοις χωρίοις· ἢ ὅτι ἐν τοῖς κώμοις καὶ πότοις τοῦ Διονύσου εὑρέθη. ἡ δὲ τραγῳδία, ἀπὸ τοῦ τράγον, ἢ τρύγα, τουτέστι νέον οἶνον λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ τρυγὶ χρίσασθαι τὰ πρόσωπα κατ' ἀρχάς· ἢ ὅτι τετραγώνως ἵσταντο. ἢ ἀπὸ τοῦ τραχείας ᾠδὰς ἔχειν τοὺς θρήνους, τραχῳδία καὶ τραγῳδία. ἡ σατυρικὴ ἀπὸ τῶν σατύρων ἐκλήθη, τῶν εὑρόντων αὐτὴν, ἤτοι γεωργῶν καὶ εὐτελῶν ἀνθρώπων. τραγῳδοὶ δὲ ποιηταὶ, Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἀρίων, Θέσπις, Φρύνιχος, Ἴων, Ἀχαιὸς, καὶ ἕτεροι μυρίοι. κωμῳδοὶ πρεσβυτόμυθοι, Ἀριστοφάνης, Κρατῖνος, Πλάτων, Εὔπολις, Φερεκράτης, καὶ ἕτεροι· καὶ νέοι, Μένανδρος, Φιλήμων, Φιλιστίων, καὶ πλῆθος πολύ. σατυρικοὶ δὲ, Πρατίνας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τραγικῶν, σατυρικῶν, καὶ κωμικῶν ποιητῶν. ἐλεγειογράφων δὲ γνωρίσματα ποιητῶν, τὸ πρὸς τοὺς τεθνηκότας οἴκτους γεγραφέναι, καὶ ὀλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ τῷ μέτρῳ κυρίως· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ [6] ἑτέρῳ. ἐλεγείων δὲ ποιηταὶ, Καλλίμαχος, Μίμνερμος, καὶ Φιλητᾶς. ἐπιγραμματογράφων δὲ γνωρίσματα, τῶν καὶ ἀναθηματικῶν, τὸ γεγραφέναι εἰς ἀνδριάντας ἐπιγράμματα, καὶ εἰς τὰ ἐν ναοῖς ἀναθήματα, καὶ εἰς ἕτερα τοιαῦτα τινὰ, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν ἐπὶ τῇ δοθείσῃ τούτῳ φιάλῃ παρὰ τῶν Μίδου υἱῶν, ἣν ἀνέθετο τῷ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνι, ἐπιγράψας οὕτως,

Φοῖβε ἄναξ δῶρόν τοι ἑλὼν, Ὅμηρος ἔδωκα,
Ἤισιν ἐπιφροσύναις, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταὶ, Σιμωνίδης ὁ παλαιὸς, οὗ Ἡρόδοτος μέμνηται, Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Τίτου, Ἀθήναιος, Πρόκλος, Παλλαδᾶς, Ἀγαθίας, καὶ ἕτεροι μυρίοι. ὑμνογράφοι δὲ ποιηταὶ, οἱ εἰς θεοὺς γράφοντες ὕμνους, ὥσπερ ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ὀρφεὺς, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ ἕτεροι. γράφει γὰρ ὁ Ὀρφεὺς χωρὶς τῶν ἀστρολογικῶν, καὶ

EMENDATIONES.

1 Id reposui ex *Seld.* τῶν ποιητικῶν μετέρχονται βίβλους. *Bar.* τῶν ποιητικῶν μετέρχονται βιβλίων habent *impressi* Codd. 2 Τυγχάνει reposui ex *Bar.* cum prius scriptum esset τυγχάνουσι * Hæc inserui ex utroque *MSS.* Codd. petita. 3 Γνωρίσματα in plurali reposui ex utroque etiam *MSS.* cum prius scriptum esset γνώρισμα. 4 Ita restitui locum hunc, qui prius ita corruptè ferebatur, Φιλόξενος ὁ Κυθήριος. ὃς διθύραμβον, ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἔστησεν. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος. δεύτερος δὲ Λάσσος. Non enim Philoxenus, sed Arion, & post eum Lassus Dithyrambum instituit. *Suidas*, in V. Ἀρίων. Λέγεται οὗτος τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι. καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι καὶ διθύραμβον ᾆσαι. καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. καὶ σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. Lassum autem vocat Lasum, deque illo hæc verba habet; πρῶτος οὗτος περὶ μουσικῆς ἔγραψε λόγον. καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε. καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους. * Γέλωτα. Hanc vocem quæ ex *impressis* Codd. & *Bar.* exciderat, in suum locum restitui secutus *Seld.* 5 Codex uterque habet χορευτὰς ιε′. 6 Ἑτέρῳ reposui pro ἑτέρως ex utroque *MSS.*

ἐπῳδικῶν, καὶ μαγικῶν, καὶ τῶν ἑτέρων, καὶ ὕμνους εἰς Δία, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὕτω.

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος, ἀργικέραυνος,
Ζεὺς κεφαλὴ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.

καὶ Ὅμηρος,

Μνήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,

καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοίως, ἵνα μὴ μακρολογῶ. οὐ γὰρ ἀγνοῶ τὰ τούτων [1] καὶ ἑτέρων πλειόνων. ᾀσματογράφων δὲ, τῶν καὶ ἀοιδῶν γνωρίσματα, τὸ ᾄσματα καὶ ᾠδὰς γράφειν, πρὸς μουσικὴν, καὶ φόρμιγγα, καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον, οἷοί περ ἦσαν ποιηταὶ, ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, Αὐτομήδης, καὶ [2] Δημόδοκος, καὶ Χαῖρις οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὁ Ἰθακήσιος Φήμιος, καὶ οἱ λοιποὶ, οὓς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς ἀγνοῶ.

ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον. οἷος ἦν ὁ Ἀγαμήστωρ ὁ Φαρσάλιος, καὶ ἕτεροι, καὶ Ἡσίοδος αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ,
Ὃς τοῖς δ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται, οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδὰς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μονοπροσώπως ὅλην ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν τῇδε τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Λυκόφρων. παρίστησι γὰρ τὸν θεράποντα μόνον, ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. ἀλλαχοῦ γὰρ οὗτος ὁ Λυκόφρων, τραγικός ἐστιν, [3] ξδ' ἢ μς' τραγῳδιῶν δράματα γεγραφώς. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ περὶ τοὺς ποιητὰς [4] διωρθώσαμεν τε καὶ ἠκριβώσαμεν, λέγειν ἐστὶν ἁρμόδιον, καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου Λυκόφρονος.

EMENDATIONES.

1 Ita restitui locum hunc ex *Seld.* qui prius corrupte legebatur, καὶ ἑτέρων πλειόνων ᾀσματογράφων τῶν καὶ ἀοιδῶν &c. 2 Comma illinc sustuli ex fide *Seld.* Nam prius legebatur, Δημόδοκος, καὶ Χαῖρις, οἱ Κερκυραῖοι. Quasi Demodocus, Chæris, & Corcyræi Poëtæ fuissent distincti: Tzetzes autem aliud vult; nempe Demodocum, & Chærin ex patria Corcyra seu Phæacia esse oriundos; & quidem de Demodoco testatur *Homerus* in *Odyssea*, cum ipsum introducit accinentem Alcinoo Phæacum regi. 3 ξδ' ἢ ξς'. *Bar.* 4 Διωρθώσαμεν reposui ex *Bar.* pro διηρθρώσαμεν.

ΓΕΝΟΣ

ΓΕΝΟΣ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Ὁ Λυκόφρων οὗτοσὶ, τῷ μὲν γένει ἦν Χαλκιδεὺς, υἱὸς Σωκλέους, ἢ Λύκου τοῦ ἱστοριογράφου, κατά τινας. ἦν δὲ εἷς τῶν ἑπτὰ ποιητῶν, οἵτινες διὰ τὸ ἑπτὰ εἶναι, τῆς πλειάδος ἐλέγοντο. ὧν τὰ ὀνόματα, Θεόκριτος ὁ τὰ βουκολικὰ, Ἄρατος ὁ τὰ φαινόμενα γράψας, [1] καὶ ἕτερα. Νίκανδρος, Αἰαντίδης, ἢ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά. Φίλικος, Ὅμηρος ὁ νέος τραγικὸς, [2] (ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος Ὅμηρος, ὅνπερ ἐγὼ τὸν Ἡσίοδον νομίζω ἰσόχρονον, κἂν περὶ τὰ τοῦ παλαιοῦ Ὁμήρου [3] μεταπρέχωσιν εἰς αὐτόν.) ὁ Ἀνδρομάχου Βυζάντιος, δράματα ποιήσας νζʹ. καὶ ἕβδομος ὁ Λυκόφρων. κἂν ἕτεροι μὴ εἰδότες, ἄλλους φασὶν εἶναι τῆς πλειάδος. ἦσαν δὲ οὗτοι ἐν χρόνοις Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ Βερενίκης. οἳ παῖδες ἦσαν ἀμφότεροι Πτολεμαίου τοῦ Λαγωοῦ, καὶ Βερενίκης τῆς Ἀντιγόνου θυγατρός. εὐδοκίμει δὲ τότε Λυκόφρων, οὐ τοσοῦτον διὰ τὴν ποίησιν, ὅσον διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμούς. οἷον, ὅτι Πτολεμαῖος, ἀπὸ μέλιτος λέγει μεταγραμματιζόμενον. Ἀρσινόη δὲ, ἴον Ἥρας, καὶ ὅμοια τοιαῦτα. ἔστι ὁ Λυκόφρων τοῖς φιλαναγνώσουσι τῶν νέων χαριζόμενος, τὸ παρὸν βιβλίον ἐξέθετο, ἱστοριῶν τυγχάνον ἀνάμεστον, τὰ γὰρ ἀφ' Ἡρακλέος καὶ τῶν Τρωϊκῶν, μέχρι Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ [4] καπωτέρω συντεμὼν, πάντα γράφει. καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἀνατρέχει, καὶ κατ' ἐπιδρομὴν λέγει καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἰοῦς, τὴν παρὰ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ὁ πόλεμος [5] ἀνερράγη βαρβάροις καὶ Ἕλλησιν. ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐστὶ τοιαύτη. Πρίαμος ὁ Λευκίππης καὶ Λαομέδοντος, ἐξ Ἑκάβης τῆς [6] Δύμαντος, ἢ τοῦ Κισσέως θυγατρὸς, διδύμους παῖδας γεννᾷ, Κασσάνδραν, τὴν καὶ Ἀλεξάνδραν, καὶ Ἕλενον. οὓς ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου ναῷ Ἡλίου Ἀπόλλωνος ἐκόμισαν, καὶ τὰ τούτων ἐτέλουν γενέθλια. συμποσιάσαντες δὲ καὶ κωμάσαντες πανημερίως ἐν τῷ ναῷ, περὶ ἑσπέραν πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἀνάκτορα ὑπεχώρησαν λήθῃ κατά τινας ἐάσαντες τοὺς παῖδας ἐν τῷ ναῷ. κατ' ἐμὲ δὲ, οἰκείᾳ γνώμῃ τοῦτο ἐξ ἔθους κρατοῦντος ἐποίησαν. ἔκ τινων γὰρ συμβαινόντων, ἐπεγίνωσκον ὁποῖοί τινες ἀποβαῖεν οἱ παῖδες. οὕτω γοῦν καὶ οἱ περὶ Πρίαμον, περὶ τοὺς εἰρημένους ἐποίησαν. τῇ ἐπαύριον δὲ τῷ ναῷ προσελθόντες, ὄφεις ἐσπειραμένους τοῖς παισὶν εὗρον, καὶ τὰ αἰσθητήρια τούτων καθαίροντας, μηδὲν δὲ λυμαινομένους αὐτούς, Ἀπόλλων δέ τις χρησμολόγος καὶ μάντις ὑπάρχων, ἐν τῷ ῥηθέντι ἱερῷ τοῦ Ἡλίου, μαντικοὺς εἶπε γενέσθαι τοὺς παῖδας, οὓς καὶ αὔξην λαβόντας, ἐδίδασκε τὴν μαντικήν· ὑπισχνεῖτο δὲ τῇ Κασσάνδρᾳ, εἰ συγγένοιτο αὐτῇ, [7] ἄριστον αὐτὴν μάντιν ποιῆσαι. μὴ πειθομένης δ' ἐκείνης τοῦτο ποιῆσαι, ἐκήρυξεν ὁ χρησμολόγος ἐκεῖνος Ἀπόλλων, ὡς οὐ μάντις ἐστὶν ἡ Κασσάνδρα, μαινομένη δὲ καὶ παράφρονα φθέγγεται. ὅθεν ὁ πατὴρ ἐς πετρώροφον οἴκημα καθείρξας αὐτὴν, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς Τρωσὶ μαίνεσθαι καὶ διαπαίζεσθαι, προσέταξε τινὰ φύλακα, ἤτοι ἄγγελον, ἑστῶτα, καὶ ἀκροώμενον ταύτης, αὐτῷ ἀπαγγέλλειν. ὃς ἄγγελος μονῳδῶς καὶ μονοπροσώπως τῷ Πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὸ λαληθὲν τῇ Κασσάνδρᾳ, πᾶν ἀφηγεῖται, λέγων αὐτῷ· Λέξω σοι ὦ Πρίαμε ἀληθῶς περὶ πάντων τῶν λαληθέντων τῇ Κασσάνδρᾳ, [8] ὅσων τε αὐτὸς μνημονεύω, καὶ οὐκ ἀποδεδράκασί μου τὴν μνήμην· ἢ οὕτως· Τὰ πάντα, ὦ Πρίαμε, περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἵνα σοι εἴπω, λέξω ἐξ αὐτοῦ πρώτου λόγου, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ Κασσάνδρα λέγειν μέχρι τέλους. εἰ δ' εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθῃ, ἤτοι ἐὰν μακρὸς γένηται ὁ λόγος μου, μὴ [9] ἀποκνήσῃς ἀκούειν, καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθῇς, ἀλλὰ συγγνωμόνει, ἤτοι μακρόθυμος ἔσο πολυλογοῦντί μοι. διότι οὐχ ὡς ἤνοιγε πρότερον ἡ Κασσάνδρα τὸ στόμα αὐτῆς ἡσύχως, οὕτως καὶ νῦν ἤνοιξε τὸ ἄρτι γεγονὸς ποικίλον, ἀλλὰ κραυγὴν ἐκ τοῦ στόματος ἐξενεγκοῦσα σύμμικτον περὶ τῶν προγεγονότων καὶ μελλόντων γενέσθαι, ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς τῶν μαντικῶν ἐξέφηνεν. ἐκ τούτων πάντων ὧν εἶπεν ἡ Κασσάνδρα, ἅτινα ἐν τῇ ψυχῇ μου ἔχω καὶ ἀπομνημονεύσω, ἄκουσον. ἀναδιδάχθητι ὦ βασιλεῦ, ἀναστρέφων δὲ ταῦτα ἐν τῷ λογισμῷ σου, μετέρχου τοὺς δυσνοήτους λόγους τῶν μαντευμάτων τῆς Κασσάνδρας. ἀνιχνεύων ὅπου [10] σε ἄγει κατ' ἴχνος ἡ ἀληθὴς καὶ φανερὰ ὁδός. * εἰ δὲ εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθοι, συγγνωμόνει, * πολλὰ γὰρ εἶπε μὴ ἡσυχάζουσα. καὶ δὴ σὺ μὲν ἄκουε, ἐγὼ δ' ἀπάρξομαι λέγειν. ἡ μὲν ἡμέρα ἤδη ὑπηύγαζεν, ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλουσα, οἱ ναῦται δὲ οἱ μετ' Ἀλεξάνδρου λύσαντες τὰ ἀπόγεια, καὶ ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας, καὶ πετάσαντες τὰ ἱστία, κώπαις τὴν θάλασσαν ἔπληττον. ἐφέροντο δὲ πλέοντες ἀρκτικοῦ πνέοντος ἀνέμου ἐκεῖθεν τῶν Καλυδνῶν, ἅπερ εἰσὶ Τρωϊκὰ νησύδρια. ἡ δὲ Κασσάνδρα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πετρωρόφου αὐτῆς θαλάμου τὰ κατὰ Τροίαν ἀπάρχεται θρηνῳδεῖν οὕτως. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκούντως ἐρρέθη. λέξωμεν δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς. διὰ τί Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα [11] ἐπεγράφη τὸ παρὸν ποίημα; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Λυκόφρονος συγγραμμάτων. εἶπον γὰρ, ὅτι [12] ξδʹ, ἢ μςʹ τραγῳδιῶν ἐποίησε δράματα. Κασσάνδρα λέγεται, παρὰ τὸ κάσιν ἀνδρεῖον ἔχειν τὸν Ἕκτορα. Αἰολικῶς δὲ γράφεται διὰ δύο σσ. Ἀλεξάνδρα δὲ, παρὰ τὸ ἀλύξαι καὶ ἐκφυγεῖν τὴν ἀνδρῶν συνουσίαν. ἢ παρὰ τὸ ἀλεξεῖν καὶ βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ἤτοι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῶν χρησμῶν. ταῦτα δὲ καὶ ψυχρά εἰσιν, ὅμως διά τινας τῶν μωρῶν τῶν τὰ τοιαῦτα λῆρα ἀπαιτούντων, γραπτέον καὶ ταῦτα. ὡς καὶ τὸ διότι λέγεται Λυκόφρων, διὰ τὸ αἰνιγματωδῶς καὶ πανούργως λέγειν, καὶ γὰρ οἱ λύκοι πανοῦργοι. περιέχει τόδε τὸ ποίημα χρησμοὺς, καὶ τὴν ἀφ' Ἡρακλέος ἱστορίαν, μέχρι καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, ἔξωθεν [13] παρεμπλεκομένην, καὶ ἄλλας ποικίλας ἱστορίας. νοητέον κατὰ τὴν ἐκτὸς ὑπόθεσιν, τὸν Πρίαμον ἠρωτηκέναι τὸν ἄγγελον περὶ ὧν ἡ Κασσάνδρα ἀπεφθέγγετο. τὸν δὲ ἄνωθεν διηγούμενον ἅπαντα. προλογίζεσθαι δὲ ὁ Πρίαμος ἐμφαίνεται. ἐκβάλλεται δὲ παρά τισι τὸ προοίμιον. οὐδὲ γὰρ φαίνεται ἐξ αὐτῶν ὁ Πρίαμος. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. Ἀπόλλων ἐρασθεὶς Κασσάνδρας, ἐδίωκεν αὐτὴν, αὕτη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καταλαμβανομένη, ᾐτήσατο ἵνα δῷ αὐτῇ τὴν μαντικὴν, ὑποσχομένη καὶ τὸν γάμον. τοῦ δὲ θεοῦ παρασχόντος, τοὺς γάμους αὐτῷ [14] ἀνενεύσατο, ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ θεὸς, τὴν μαντικὴν ὡς θεῖον οὖσαν δωρεὰν, ἀπ' αὐτῆς οὐκ ἀφείλετο. ἀπιστεῖσθαι δὲ αὐτὴν ἐποίησεν, μαντευομένην τὰ ἀληθῆ, καὶ ὡς μαινομένην ἡγεῖσθαι.

EMENDATIONES.

1 Codex uterque *MSS.* legit καὶ ἕτεροι, quæ quidem lectio nihil in se absurdi continet: Mihi tamen videtur antiquam lectionem non incommode retineri posse. nihil ergo mutavi. 2 Hæc omnia, ut annotavit *Nic. Gerbelius*, in parenthesi sunt legenda, (quod in prioribus editt. omissum est) ut illud ὁ Ἀνδρομάχου Βυζάντιος cum priore Ὅμηρος ὁ νέος &c. cohæreat. Nam junior ille Homerus Byzantius Grammaticus fuit, & Tragicus septem Pleiadibus adnumeratus; cujus tamen μεʹ. Tragœdias *Tzetzes* noster νζʹ. fuisse voluit. Verum in numeris apud Græcos lubricus & facillimus est lapsus. *Suidas*, Ὅμηρος Ἀνδρομάχης (lege Ἀνδρομάχου) καὶ Μυροῦς Βυζαντίας, γραμματικὸς καὶ τραγικὸς ποιητὴς, διὸ συνηριθμήθη τοῖς ἑπτὰ, οἳ τὰ δευτερεῖα τῶν τραγικῶν ἔχουσι καὶ ἐκλήθησαν τῆς Πλειάδος, ἤκμαζεν Ὀλυμπιάδι εἰκοστῇ τετάρτῃ (lege ἑκατοστῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ, illa enim Olympias in tempora Ptolomæi Philadelphi, sub quo floruerunt Pleïades, incidit) ἔγραψε δὲ τραγῳδίας μεʹ. 3 Ita locum illum emendavi, μεταπρέχωσιν εἰς αὐτὸν habent *impressi* Codd. μεταπρέπωσιν εἰς αὐτὸν *Seld.* μεταπρέπουσί τινες εἰς αὐτόν. *Bar.* Ego ex utroque lectionem meam concinnavi. 4 Κατωτέρω reposui ex utroque *MSS.* pro καλώτερα. 5 Ἀνερράγη reposui ex *Seld.* pro ἐνερράγη. 6 Δύμαντος reposui ex utroque *MSS.* pro Κύμαντος, Hecuba enim dicitur Dymantis filia apud *Homerum*; Cissei autem apud *Euripidem*, quem secutus est *Virgilius*. 7 Ita restitui ex *Bar.* ἄριστον μάντιν αὐτὴν ποιῆσαι *Seld.* ἄριστον ὡς τὴν μάντιν ποιῆσαι. *impressi* Codd. 8 Ὅσων τε αὐτὸς reposui ex *Bar.* cum prius scriptum esset ὅσον τέως αὐτὸς. 9 Ἀποκνήσῃς reposui ex *Seld.* pro ἀποκνήσας. 10 Σὲ reposui ex *Seld.* pro σύ. * Hæc inserui ex *Seld.* quæ, licet prius dicta, repetenda tamen videntur, ut facilior & aptior sit sequentium cum præcedentibus connexio. 11 Ἐπεγράφη reposui ex *Bar.* pro ἐπιγράφη. 12 Iterum habet ξδʹ. ἢ ξςʹ. Codex Bar. 13 Prius scriptum fuit παρεμπλεκομένας, καὶ ἄλλας ποικίλας ἱστορίας. 14 Ἀνενεύσατο reposui pro διενεύσατο, quod rectius videtur, nisi forte mavis ἀπηνεύσατο.

ΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
Ῥηϊδίως περιμόλης ἐς φάος αἴκε τύχῃς.
Τοίοις γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρη φοίβασε μύθοις,
Ἄγγελος οὓς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.
Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας. ἢν δὲ
Νῆις ἔφυς μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

Ad Librum LYCOPHRONIS, explicatum ab ISAACIO ZEZE, Tetraſtichon.

Βίβλος μὲν τελέθουσα Λυκόφρονος ἀσματακόμπου
Ἦν ἀλαὸς περιπάροιθεν, ἀδερκέα δέργματ' ἔχουσα,
Νῦν δέ με δορκαλέην ἑρμείῃ θήκατο τέχνῃ,
Ζέζης Ἰσαάκιος εὔστροφα πείσματα λύσας.

ΛΥΚΟ-

M Burghers sculp. Univ. Oxon.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

[a] ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

LYCOPHRONIS

CHALCIDENSIS

ALEXANDRA.

Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς [b] ἅμ' ἱστορεῖς,
Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης. ἢν δὲ μηκυνθῇ λόγος,
Σύγγνωθι δέσποτ'. [c] οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη
Ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν [d] αἰόλον στόμα,
Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοήν,

Dicam omnia clare, de quibus me interrogas,
A summo principio: si vero producatur oratio,
Ignoscas Here. Nec enim modesta virgo
Resolvit oraculis os varium, sicut antea,
Sed immensum fundendo confusumque clamorem,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Κασσάνδρα. b Al. ὅ μὴ ἱστορεῖς al. ἀλλ' ἱστορεῖ. c Quidam distinguunt post κόρη, & particulam negativam οὐ connectunt voci ἥσυχος, Ego vero sine distinctione legendum puto, & particulam negat. verbo ἔλυσε conjungo, *Scholiastem* in hoc secutus. d Αἰόλων MS. *Seld.* vide Notas.

ΣΧΟΛΙΑ.

Λέξω.] τοῦτο σχῆμα καὶ ὁ ποιητικὸς τρόπος παρεπιγραφὴ καλεῖται, ὅτι ὁ ἄνωθεν οὐκ ἐμφαίνεται, δείκνυται παρεπιγραφόμενον ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς. οὐδὲ ὁ Πρίαμος ἐνταῦθα μὲν οὐ φαίνεται ἐρωτῶν ἐκ δὲ τοῦ λέξω δηλοῦται λοιπὸν, ὅτι προσηρώτησεν. ἔστι ὁ τρόπος, ὡς ἔφην, καὶ τὸ σχῆμα παρεπιγραφὴ λέγεται. οἱ δὲ τὸ προοίμιον ὀβελίζειν πειρώμενοι, δοκοῦσί μοι καὶ τοὺς ποιητικοὺς τρόπους ἠγνοηκέναι. Τὰ πάντα.] ποῖα ταῦτα; ἃ ἀκούσας ἐκ τῆς Κασσάνδρας ἐν μνήμῃ φέρω. Νητρεκῶς.] ἀληθῶς· παρὰ τὸ νη στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ [1] τρέσω, τὸ φοβοῦμαι. οἱ γὰρ τἀληθῆ λέγοντες οὐ δειλιῶσι κατάγνωσιν, ὡς οἱ ψευδόμενοι. Ἅ μ' ἱστορεῖς.] τελείως λέγεται, ἅ με ἱστορεῖς, τὸ δὲ με ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ μοι. καὶ τὰ [2] φωνήεντα δὲ μακρὰ κουφίζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ ῑ, καὶ ν̄, καὶ ῡ, καὶ ἕτερα τοιαῦτα γράμματα, ὡς τὸ ποσσ' ἁπαλοῖσιν, ἀντὶ τοῦ ποσίν. συντάσσεται γοῦν ὡς ἔφην τελείως, ἅμ' ἱστορεῖς· ἤτοι ἃ ἀνερωτᾷς, ἢ ἃ μὴ ἱστορεῖς κατὰ συναλοιφήν. ἢ δεῖ στίζειν εἰς τὸ νητρεκῶς, καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λέγειν τὸ, ἀλλ' ἱστορεῖ, ἤτοι ἱστορῶν καὶ ἀκούων μάνθανε. Ἅ μ' ἱστορεῖς] τρία μὲν εἴδη συναλοιφῆς ἁπλᾶ, καὶ δὶ σύνθετα. ἁπλᾶ μὲν, ἔκθλιψις, κρᾶσις, καὶ συναίρεσις· σύνθετα δὲ, ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, κρᾶσις καὶ συναίρεσις, καὶ ἔκθλιψις κρᾶσις καὶ συναίρεσις. ἁπλᾶ μὲν ἔκθλιψις, ὡς τὸ οὐχὶ οὕτως, οὐχ οὕτως. κρᾶσις δὲ, ὡς τὸ ἐποιήσαο ἐποιήσω. καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ πάϊς παῖς. σύνθετα δὲ, οἷον ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ὡς τὸ κἀγὼ, καὶ ἐγώ. ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ἐμ' οὐκ ἐδύνη. κρᾶσις δὲ καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ᾡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. ἔκθλιψις δὲ καὶ κρᾶσις, ὡς τὸ κᾆτα καὶ εἶτα, καὶ ᾡπόλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. Μηκυνθῇ.] μακρὸς μακρυνθῇ, καὶ Ἰωνικῶς μηκρυνθῇ, καὶ ἐκθλίψει τοῦ ρ Αἰολικῶς μηκυνθῇ. Ἥσυχος κόρη.] ἡ ἡσυχεστάτη, ὡς ἁρμοδία γὰρ καὶ γυναιξὶν ἡ σιωπὴ, μάλιστα γε μόνον παρθένῳ, ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς φησί. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. * Ἄλλως. διχῶς τοῦτο. ἢ γὰρ οὕτως, οὐ γὰρ ἥσυχος ὑπάρχει ἡ κόρη, καὶ σιγᾷ ἐνταῦθα. ἢ οὕτως, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη ἔλυσε καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν χρησμῶν αἰόλον στόμα ὡς πρίν. * Αἰόλον.] τὸ ποικίλον, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Αἰόλου πολυτρόπου ὄντος ὡς καὶ τὸ [3] δαιδάλαιον ἀπὸ τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Δαιδάλου. αἰόλον δὲ στόμα εἶπε, διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ στροφὴν τῶν αὐτῆς χρησμῶν. Στόμα.] παρὰ τὸ τέμνειν τὰ σιτία. Ἄσπετον.] πολλὴν, ἀπαρακολούθητον, ἐκ τοῦ σπῶ τὸ ἀκολουθῶ, ἢ μεταλαμβάνω, ἣν οὐ δύναταί τις λαβεῖν καὶ νοῆσαι. ἢ [4] ἥτινι οὐ δύναταί τις παρακολουθῆσαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν λεγομένων. Χέασα] τροπικὴ λέξις καὶ μεταφορικὴ, ἀπὸ τῶν χεομένων ὑδάτων.

EMENDATIONES.

1 Τρέμω habent MS. *Baroc.* & *Thavorinus* Lexicographus. 2 Prius scriptum fuit εἰς φωνήεντα, Ego vero præpositionem delevi, ex fide *Seld.* * Quæ stellulis interposita sunt, inserui ex *Baroc.* Quinetiam eadem fere in MS. *Seld.* occurrunt margini, paginæ adscripta. 3 Mallem δαίδαλον ex fide utriusque MSS. Codd. vel δαιδάλεον. 4 Ἥτινι reposui pro ἥτινι, ex fide utriusque MSS. Codd

[a] Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα,	Laurivoro vaticinata eſt ore,
Σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν ἐκμιμουμένη·	Nigræ Sphingis vocem imitans.
Τῶν, ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω,	Quorum quæcunque in mente & memoria habeo,
Κλύοις ἄν [b] ὦναξ, κἀναπεμπάζων φρενὶ	Audias, Rex, reputanſque animo
Πυκνῇ, [c] διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων	Sagaci, tranſcurre obſcuras ænigmatum
Οἴμας τυλίσσων, ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος	Scrutando cantiones, qua facilis ſemita
Ὀρθῇ κελεύθῳ τὰν [d] σκότῳ ποδηγετεῖ.	Recto itinere tenebroſa deducit.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Δαφνηφάγον. Δάφνην φάγων *Cæl.* Δαφνηφάγων habet quidem *Seld.* iſti tamen ω ſuperſcribitur ο eadem, ut videtur, manu. b Ὦναξ *Bar.* ὤναξ *Seld.* c Διοίχνει videtur legiſſe *Theodorus Beza*, quod exp. *perveſtiga*, ad D. *Lucæ* Evang. cap. 1 com. 7. d Σκότει *Seld.*

Δαφνηφάγον.] μαντικὴν, ἢ [1] μαντικῶν ἐκ λαιμῶν. λέγουσι δὲ, ὅτι οἱ μάντεις, δάφνας ἐσθίοντες ἐμαντεύοντο, ἵνα καὶ τῇ ὀπωπῇ καὶ τῇ ὀσφρήσει γανύμενος ὁ θεὸς, ἀντιδίδωσιν αὐτοῖς τὰς θεοπρεπίας χαίρων, ἅπινα ἡ ἱστορία ἡμῖν δηλώσει. Λάδων ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς, τῇ Γῇ συγγενόμενος, ἐγέννησε παῖδα ὀνόματι Δάφνην, πάνυ ὡραίαν τῷ εἴδει. [2] ταύτης ἐρασθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἐδίωκεν αὐτήν. ἡ δὲ συλλαμβάνεσθαι μέλλουσα, ηὔξατο τῇ μητρὶ αὐτῆς Γῇ. ἡ δὲ χανοῦσα, ὑπεδέξατο αὐτήν. ἡ Γῆ δὲ τὸν Ἀπόλλω παραμυθουμένη, ὁμώνυμον τῇ κόρῃ φυτὸν ἀνέδωκεν, ὃ καὶ δάφνη καλεῖται. ἔστιν δὲ ἀειθαλὲς, καὶ μηδέποτε μαραινόμενον, ἐπειδὴ καὶ ἡ κόρη ἄφθαρτος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔμεινεν. Ἀπόλλων δὲ συνείρας στέφανον ἐκ τῶν τοῦ φυτοῦ φύλλων, ἐστεφανώσατο [3] διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου κόρης ἔρωτα. ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος στέμματα ἀπὸ δάφνης ἦσαν κατεσκευασμένα. ὅθεν λέγουσιν ὅτι καὶ οἱ μάντεις διὰ εὐφροσύνην Ἀπόλλωνος δάφνην ἤσθιον. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ληρώδη καὶ μυθικά. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἐστίν. οἱ χρησμολόγοι καὶ μάντεις στεφάνοις δάφνης φοροῦντες, ὡς ἀειθαλοῦς ὄντος τοῦ φυτοῦ, καὶ ἀλεξικάκου, καὶ οὕτω τοῖς χρήζουσι τοὺς χρησμοὺς λέγοντες, καὶ λαμβάνοντές τι ἐξ αὐτῶν, καὶ οὕτω διατρεφόμενοι, εἰς μῦθον ἐτέθησαν, ὅτι δαφνηφάγοι εἰσὶν, ἤτοι ἐκ τοῦ στεφανοῦσθαι δάφνῃ, καὶ λέγειν χρησμοὺς ἔχουσι τὰς τροφάς. Φοίβαζεν.] ἐμαντεύετο, ἀπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος. τὰ γὰρ θεῖα, καθαρὰ καὶ ἀληθῆ. φοῖβον γὰρ, τὸ καθαρὸν καὶ λευκόν. Σφιγγὸς κελαινῆς.] σκοτεινῆς, διὰ τοὺς φόνους, ἢ τὰ αἰνίγματα. τὴν δὲ Σφίγγα λέγουσιν ἔχειν εἶδος ἔμπροσθεν μὲν λέοντος, ὄπισθεν δὲ ἀνθρώπου, γρυπὸς ὄνυχας, πτέρυγας ἀετοῦ, καὶ τοιαῦτα τεράστια. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. αὕτη λῃστεύουσα παρὰ τὴν Μωάβην χωρίον [4] Θηβῶν, καὶ τὸ Φίκιον ὄρος, καὶ ἀνῄρει τοὺς παριόντας· ὃς δ' ἂν εἴπῃ τὸ ταύτης αἴνιγμα, τοῦτον ἠλευθέρου. πάρεργον δέ ἐστιν καὶ περιττὸν λέγειν καὶ τὸ αἴνιγμα, ὡς πᾶσι δῆλον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο θέλει τις μαθεῖν μὴ γινώσκων, ἔστι τόδε· Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία μορφὴ, Καὶ τρίπον. ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνεται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον, Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ, Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει [5] αὐτοῦ. ἐμυθεύσαντο γοῦν αὐτὴν λέαιναν, διὰ τὸ φονικὸν, ὄνυχας γρυπὸς ἔχειν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, πτέρυγας ἀετοῦ, διὰ τοὺς σὺν αὐτῇ λῃστεύοντας, πανταχοῦ περιτρέχειν συντόμως, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ὁδεύοντας ταύτην ὁ Οἰδίπους ἀνεῖλεν, ἀνελθὼν μεθ' ἑτέρων, ὡς δῆθεν χρήζων συλλῃστεύειν αὐτῇ. καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ὄνῳ θεὶς, κατήγαγεν ἐς Θήβας, καὶ ἔδειξε τοῖς Θηβαίοις, καὶ δῶρον εἴληφε τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μητέρα γυναῖκα, ὡς ἀγνοῶν. Ἅσσα.] καὶ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, δύο μέρη λόγου, δασύνεται. ἄττα δὲ ἀντὶ τοῦ τινὰ, λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δασύνειν δοκεῖ. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τετραφοῦ, λέγω ψιλοῦται. Θυμός.] παρὰ τὸ θύειν τὸ αἷμα, θύαιμος, καὶ θυμός. Κλύοις.] ἀντὶ τοῦ κλῦθι, Ἀττικῶς. τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ. Ὦναξ] [6] ἄναξ, Δωρικῶς, ὀξυτόνως. τὸ γὰρ α, οἱ Δωριεῖς εἰς ω τρέπουσι, τὸν ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγοντες, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ τὸ ἄναξ, ὦναξ. εἰ δὲ ἐστὶν Ἀττικὴ συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, περισπᾶται διὰ τὸ ω τῆς κλητικῆς. ἔχει δὲ καὶ μακροῦ ὀξεῖαν τοῦ ἄναξ, καὶ εἰς τὸ ν ψιλὸν, τοῦ ἐκθλιβέντος α. Πεμπάζειν.] κυρίως τὸ κατὰ πέντε, πέντε μετρεῖν. νῦν δὲ τὸ πεμπάζων, ἀντὶ τοῦ ἀναλογιζόμενος κεῖται. * καὶ ἐστὶν ἡ φωνὴ Αἰολική. * Φρενὶ πυκνῇ.] [7] φρονιμωτάτῃ. Διοίχνει.] πορεύου, διέρχου. τροπικὴ δὲ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ νόει. Δυσφάτους.] δυσλέκτους, δεινάς. Αἰνιγμάτων] αἰνίγματα καλεῖ, τὰ χρησμοδοτήματα τῆς Κασσάνδρας. Οἴμας τυλίσσων.] ὁδοὺς ἀνερευνῶν, κἀνταῦθα τροπικῶς. οἴμους καὶ ὁδοὺς λέγω τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων τῶν τῆς Κασσάνδρας, ἢ οἴμας τὰς ᾠδάς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς, οἴμη δὲ ἡ ᾠδή. Ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος.] ῥητορικῶς πάνυ τὴν τροπὴν ἐφύλαξεν, καὶ ὡς μὲν ὁδοῦ λέγω πόρευσιν, τρίβον, καὶ ποδηγίαν, τὴν ἀνερεύνησιν, καὶ μάθησιν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας. * αὕτη γὰρ, φησὶν, ἡ ὁδὸς, καὶ τὰ ἐν σκότει, καὶ ἀφανῆ ὄντα, εὑρίσκει. τὸ δὲ ποδηγετεῖ ἀπὸ τῶν κυνῶν μετηνέχθη, ἕπονται γὰρ οἱ κύνες τοῖς τῶν θηρίων ἴχνεσιν ἐν τοῖς κυνηγεσίοις. τινὲς δὲ προσταχτικῶς ἀναγινώσκουσιν, ὅπου τις εὐμαθὴς τρίβος ἡ ὁδὸς ἐπὶ τὰ σαφῶς ἔχοντα ἄγει. * Εὐμαθὴς τρίβος.] πασίγνωστος ὁδός. Ὀρθῇ κελεύθῳ.] ἀπλανεῖ πορείᾳ. Τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.] φανεροῖ καὶ σαφηνίζει τὰ δεινὰ καὶ δυσνόητα.

EMENDATIONES.

1 Μαντικῶν repoſui ex *Phavorino*, & utroque Codd. MSS. cum prius ſcriptum eſſet μαντικὴ, nullo ſenſu. *Scholiaſtes* autem lectionis diverſitatem videtur hic agnoſcere; dicit enim Δαφνηφάγον. μαντικὴν. ἢ (ſubintellige δαφνηφάγων) μαντικῶν &c. 2 Ταύτης repoſui pro ταύτην conſentiente utroque MSS. Nam ἐράω cum accuſativo perſonæ, aut rei amatæ vix aut raro conſtruitur: & quod Lexicographi citant ex *Platonis* Sympoſio, ἐρᾷν ἔρωτα καλὸν, non huc pertinet. 3 Διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου κόρης ἔρωτα repoſui ex fide utriuſque MSS. cum prius ſcriptum eſſet διὰ τὴν τῆς ὁμωνυμίας ἔρωτα. 4 Θηβῶν repoſui pro λιβῶν ex *Seld.* 5 Αὐτοῦ repoſui ex *Seld.* pro αὐτῶν. 6 Prius ſcriptum fuit ὤναξ. ὦ ἄναξ Δωρικῶς. Ego vero repoſui ὤναξ. ἄναξ, Δωρικῶς ex *Seld.* ὤναξ enim (ut poſtea *Scholiaſtes*) Dores dicunt pro ἄναξ. Attici vero pro ὦ ἄναξ * Hoc addo ex *Bar.* 7 Φρονιμωτάτῃ repoſui ex *Bar.* pro φρονιμωτάτῳ. * Hæc inſerui ex *Bar.*

Ἐγὼ

Ἐγὼ δ᾽ ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου χάσας,
Ἄνειμι λοξῶν ἐς διεξόδους ἐπῶν,
Πρώτην [a] ἀράξας νύσσαν, ὡς πτηνὸς δρομεύς.
Ἠὼς μὲν [b] αἰπὺν ἄρτι [c] Φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς [d] ὑπερπόλατο Πηγάσου πτεροῖς,
Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας

Ego verò valuam extremam solvens à fune,
Aggredior obliquorum cursum verborum,
Prima pulsans tanquam cursor velox repagula.
Aurora quidem altum Fagii jugum
Celeribus jam supervolabat Pegasi alis,
Tithonum in cubili prope Cernen

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀράξας *Bar.* observa hic *Scholiastem*, & ex antiquioribus editt. nonnullas hunc versum priore loco posuisse, ante Ἄνειμι &c. Sed non multum interest utrum hoc vel illo colloces, cum sensus integer prorsus & idem maneat. b Αἰπὺν non agnoscit *Bar.* c Al. Φηγίνου. d Al. Ὑπὲρ ποτᾶτο.

Ἐγὼ δ᾽ ἄκραν βαλβῖδα.] ἐπ᾽ ἄλλην ἐστὶν μεταβέβηκε θεωρικῶν καὶ ἱππικῶν ἀγώνων. καὶ φησίν· ἐγὼ δὲ τὴν ἄκραν, ἤτοι τὴν πρώτην βαλβῖδα, τὴν ἀφετηρίαν, τὸ κάγγελλον χάσας, καὶ ἀνοίξας διὰ τῆς μηρίνθου, ἤτοι τοῦ σχοινίου, ἀνέρχομαι εἰς τὰς διεξόδους, καὶ ἰδοὺς τῶν λοξῶν λογίων τῆς Κασσάνδρας. Πρώτην ἀράξας νύσσαν.] τὴν πρώτην νύσσαν, καὶ ἔκβασιν, καὶ ἀπαρχὴν, καὶ τὸ προοίμιον ἀράξας, ἐπικροτήσας, κλυπήσας, τουτέστι ῥητορικῇ μεγαλοφωνίᾳ ἀπαρξάμενος τρέχειν τοῖς λόγοις, ὡς πτερωτὸς καὶ ταχὺς δρομεύς. νύσσα λέγεται καὶ ἡ ἀφετηρία, καὶ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ δρόμου, παρὰ τὸ νύσσω, τὸ διεγείρω καὶ πτερώσκω. ἐν γὰρ τῇ ἀφετηρίᾳ τῶν ἱππικῶν τοὺς μὲν ἵππους κεντοῦσιν οἱ παρεστῶτες σιδηροῖς κέντροις, ὡς ἂν ὀξυτέρως ἐκπηδήσωσι τῇ πληγῇ. τοὺς δὲ πεζοὺς, λόγοις νύττουσι καὶ παραινοῦσι. καὶ αὐτοὶ δὲ μόνοι ἑαυτοὺς νύττουσιν εἰς δρόμον. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἀφετηρία νύσσα καλεῖται. ὁ δέ γε καμπτὴρ νύσσα λέγεται, παρὰ τὸ νεύω νεύσω, [1] νεῦσα, καὶ νύσσα. νεύουσι γὰρ παρὰ τὸν καμπτῆρα, καὶ κάμπτουσιν. Ἄνειμι λοξῶν.] τουτέστιν ἀνέρχομαι, καὶ ἀπάρχομαι λέγειν τὰ λοξὰ ταύτης χρησμοδοτήματα, τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ῥητορικόν ἐστι, καλεῖται δὲ προαναφώνημα, καὶ ὑπόσχεσις, καὶ προκατασκευὴ, καὶ προκατάστασις, καὶ προσοχὴ, καὶ προδιήγησις. προαναφωνεῖ γὰρ, καὶ ὑπισχνεῖται, καὶ προκατασκευάζει, ὅτι λοξῶς, καὶ αἰνιγματωδῶς, καὶ δυσκόλως μέλλει γράφειν τὰ τῆς διηγήσεως τοῦ ποιήματος. διὰ τί δὲ τοῦτο μέλλει ποιεῖν; κατὰ μίμημα τῆς Κασσάνδρας, ὥσπερ ἐκείνη λοξῶς ἐλάλει καὶ σκολιῶς. δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα, καὶ ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι τὰ ἤθη τῶν προκειμένων προσώπων, καὶ μὴ ἀνηθικότον εἶναι, καθάπερ ὁ Εὐριπίδης φιλοσοφήσας ἐπάγων ἐνίοτε βαρβάρους γυναῖκας, καὶ δούλοις δεσπόταις [2] τραχύλατα ἀντιλέγοντας, καὶ βασιλεῖς προσαιτοῦντας μετὰ συνείδων, ἢ πήρας, ὅπερ οὐκ ἂν γένοιτο. τίς γὰρ οὐκ αἰδέσεται βασιλεὺς καὶ μετὰ βασιλείας καθαίρεσιν, σπυρίδα κατέχειν, καὶ ἄρτους ζητεῖν; ἢ τίς αὐτὸν οὐκ ἂν καὶ οὕτως ἐκστάντα, πάλιν ἐτίμησε τὴν προτέραν ἐκείνου τύχην σκοπῶν; τοιαῦτα γοῦν πολλά φησιν Εὐριπίδης· διὸ καὶ μεμπτός ἐστιν ἐν τούτοις, ὡς μὴ τηρῶν ἠθῶν τὴν κατάστασιν. τὸ δὲ μεῖζον, ὅτι καὶ ἐναντία πολλάκις ἑαυτῷ λέγει. Ἠὼς μὲν.] ἐντεῦθεν ἀπάρχεται τῆς διηγήσεως, καὶ φησὶν, ἡ ἡμέρα μὲν ἤδη τὸ Φήγιον ὄρος τοῦ Ὠκεανοῦ ὑπερεπέτετο, ἐποχουμένη τῷ Πηγάσῳ ἵππῳ, τὸν σὸν ἀδελφὸν Τιθωνὸν καταλιποῦσα παρὰ τὴν Κέρνην, ἥτις ἐστὶ νῆσος Ὠκεανίτις. Ἠὼς σχηματίζεται τὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρι τοῦ γεύματος καιρὸν, τὴν ὅλην ἡμέραν, καὶ τὸ ὑπὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς ἐν τῷ, Ἠὼς δέ μοι ἐστὶν Ἡ δὲ δυωδεκάτη, ὅτ᾽ ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. καὶ καθολικωτέρως αὐτὸ τὸ λέγειν ὄνομα ἠοῦς καὶ ἡμέρας, ὅπερ οἱ μυθογράφοι σωματοειδῆ θεὰν εἶπον, ὡς ἐπὶ τοῦ, Ἠὼς δ᾽ ἐκ λεχέων. Καὶ τὸ, ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάστημα, ὡς τὸ, Ἔφθα δὲ ἠὼς, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Φήγιον.] ὄρος παρὰ τὸν Ὠκεανὸν, φηγοὺς, ἤτοι δρῦς ἔχον. τὸ δὲ φηγὸς ἡ δρῦς, παρὰ τὸ φάγω. πρὸ γὰρ εὑρέσεως ἄρτου, βαλάνοις καὶ ἀκρόδρυα, τουτέστιν ὀπώρας, ἤσθιον οἱ ἄνθρωποι. Πάγον.] τὸ ἀκρωτήριον. Κραιπνὸν.] τὸ ταχὺ, παρὰ τὸ ἐφ᾽ ὕψους, καὶ εἰς [3] κάραν πνέειν. Ὑπερποτᾶτο.] ὑπερεπέτετο. Πηγάσου πτεροῖς.] περιφραστικῶς, τῷ Πηγάσῳ. Ὅμηρος πανσόφως καὶ ἀλληγορικῶς φυσικώτερον γράφων, ἵππους Ἡμέρας φησὶ Λάμπον καὶ Φαέθοντα. οἱ δὲ νέοι, τῷ Πηγάσῳ ἐποχουμένην αὐτὴν εἰσάγουσι μυθικῶς, ὥσπερ καὶ ὁ Λυκόφρων. ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἀλληγορίας, ἣν μετὰ τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἐρῶ. ὁ Πήγασος οὗτος ὁ μυθολογούμενος ἵππος, λέγεται γεννηθῆναι τοιῶσδε. Σταλεὶς ὁ Περσεὺς ἐπὶ τὰς Γοργόνας, προστάξει τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν Σθενὼ μὲν καὶ τὴν Εὐρυάλειαν ἀθανάτους οὔσας παρέδραμε. καρατομεῖ δὲ τὴν Μέδουσαν. ἐκ τοῦ τραχήλου δὲ ταύτης, ὅ, τε Πήγασος οὗτος ἵππος ἀνέθορεν, ὑπόπτερος ὢν, καὶ ὁ Χρυσάωρ ἄνθρωπος, χρυσοῦν ἄορ κρατῶν. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Κορίνθιος, ὁ καὶ Ἱππόνους καλούμενος, ἀνὴρ ὑπάρχων Φρυγίας, ἄκων ἀνελὼν τινὰ Κορίνθιον Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην, ἢ Πειρῆνα, ἢ Ἀλκιμένην, [4] ἐλθὼν εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον, καθαίρεται. Ἀντεια δὲ, ἡ καὶ [5] Σθενέβοια γυνὴ Προίτου, ἐρωτικῶς ἐπεμάνη Βελλεροφόντῃ. ὡς δ᾽ οὐκ ἐπείθη συγγενέσθαι αὐτῇ, διαβάλλεται παρ᾽ αὐτῆς Προίτῳ, ὡς πειράζων αὐτήν. Προῖτος δὲ αὐτοχειρίᾳ τοῦτον ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε, κατά τι παλαιὸν ἔθος ἐπικρατοῦν, τὸ μὴ τοὺς συμφαγόντας ἀλλήλοις ποτὲ παρ᾽ ἀλλήλων θνήσκειν, εἰ μή πως τοῦτο ἀκουσίως συμβῇ. διὰ τοῦτο καὶ Προῖτος Βελλεροφόντην ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε. πέμπει δὲ αὐτὸν ἐς Λυκίαν, πρὸς Ἰοβάτην τὸν πενθερὸν, γράμματα δοὺς αὐτῷ κατ᾽ αὐτοῦ, περιέχοντα τὴν τῆς Ἀντείας διαβολήν. καὶ ὁ Ἰοβάτης δὲ ὁμοίως ἐννέα ἡμέρας αὐτῷ συνεστιώμενος, ἐν

EMENDATIONES.

1 Prius scriptum fuit νεῦσαι, Ego reposui νεῦσα ex *Bar.* 2 Τραχύλατα lego cum *Bar.* potius quam τραχύτητι, quod habent *Impressi* Codd. 3 Κάραν reposui ex *Seld.* pro κέραν. *Bar.* habet κάρα. Κραιπνὸς autem secundum *Scholiastem* dicitur q. καραιπνὸς, παρὰ τὸ εἰς κάραν πνέειν, nam quæ in sublimi ponuntur, supra capita nostra sunt. Quinetiam *Phavorinus* emendationem nostram confirmat. 4 Ἐλθὼν εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον, καθαίρεται. Ita emendavi locum hunc ex fide *Bar.* qui prius corrupte ferebatur, ἐλθὼν εἰς Ἄργους, Προῖτον καθαίρεται. 5 Σθενέβοια *Seld.* Σθενέβεια *Bar.* Σθενέβια *Impress.* Codd. habent.

τῇ δεκάτῃ δὲ τὸ γράμμα δεξάμενος. ἐπεὶ μὴ εἶδ' αὐτὸς εἶχεν αὐτὸν ἀνελεῖν διὰ τὸ συμφαγεῖν μετ' αὐτοῦ, κελεύει τοῦτον ἀπελθεῖν, καὶ πολεμῆσαι Χιμαίρᾳ, εἶτα Σολύμοις, εἶτα Αμαζόσιν. οἱ θεοὶ δὲ τούτῳ ἐπτερωμένον ἵππον, ὃν φασι Πήγασον, ἀπεστάλκασιν. ᾧ ἐποχηθεὶς, τὴν Χίμαιραν ἀνεῖλε, μόλιβδον τῷ αὐτοῦ δόρατι ἐπιθεὶς καὶ ἐμβαλὼν τῷ ἐκείνης πυρπνέοντι στόματι, ὑφ' οὗ πυρὸς ὁ μόλιβδος συντακεὶς, ἐκείνην ἀπέκτεινε. ἦν γὰρ προϊδόντα τινὰ τὸ πῦρ τῆς Χιμαίρας φυλάξασθαι, καθά φησι Λυσίας ὁ ῥήτωρ μυθικῶς. οὕτω γοῦν ἐκείνην ἀνεῖλε. τοὺς δὲ Σολύμους, καὶ τὰς Αμαζόνας πολέμῳ. ὑποστρέφοντα δὲ ἐνέδρᾳ Λυκίων ἔμελλεν αὐτὸν ἀνελεῖν, ὡς δὲ καὶ τοὺς τῆς ἐνέδρας ἀνεῖλεν, Ιοβάτης αὐτὸν γαμβρὸν ἔσχεν ἐπὶ Φιλονόῃ τῇ θυγατρὶ, καὶ τελευτῶν, αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν καταλιμπάνει. Βελλεροφόντης δὲ, ὥς φασι, ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασι, ἠθέλησε καὶ τὸν οὐρανὸν τῷ Πηγάσῳ περιπολεῦσαι. Ζεὺς δὲ οἶστρον τῷ ἵππῳ τούτῳ βαλὼν, ἔπεισε τὸν Βελλεροφόντην ἀποσφαιρίσαι τῶν αὐτοῦ νώτων, καὶ καταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν. καὶ δὴ παρὰ τὸ Αλήϊον πεδίον κατενεχθέντος Βελλεροφόντου καὶ περιπορευομένου τυφλοῦ ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὁ Πήγασος ἄνω περιεπολεῖτο καὶ κάτω, ἡ γοῦν Ημέρα παρὰ Διὸς τοῦτον αἰτεῖται, ὡς ἂν ἐποχουμένη αὐτῷ τὸν ἡμερήσιον κύκλον βαδίζῃ. ταῦτα εἰσὶ τὰ ληρώδη καὶ μυθουργούμενα. Ομηρος δὲ ἵπποις Ημέρας φησὶ Λάμπον καὶ Φαέθοντα. ἵππος δέ ἐστιν [1] Ημέρας, ἡ περιφέρουσα αὐτὴν ὀξεῖα τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἐφ' ἧς λάμπει καὶ φαίνει. καὶ ταῦτα μὲν τὰ Ομηρικά. περὶ δὲ Περσέως, καὶ Γοργόνων, καὶ Πηγάσου λεκτέον, Περσεὺς ὁ ἥλιος ἐστὶ, καὶ ἡ ὀξυκίνητος τοῦ οὐρανοῦ κίνησις. Αθηνᾶ δέ, ὁ ἀὴρ, καὶ ἡ ἀναθυμίασις ἡ κινοῦσα τὸν οὐρανόν. ἐξ ἀναθυμιάσεων γὰρ κινεῖται κατά τινας. Περσεὺς δὲ λέγεται παρὰ τὸ [2] περιστῶς σεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν. τοῦτον ἡ ἀερώδης ἀναθυμίασις αὕτη, πέμπει ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἤτοι τὴν θάλασσαν. καὶ τὸ σύστημα τῶν ὑγρῶν, Γοργόνα λεγομένην διὰ τὴν ταύτης κατάπληξιν. γοργὸν γὰρ, τὸ καταπληκτικόν. πέμπει δὲ τοῦτον, ἀνελεῖν τὴν Μέδουσαν, τὴν λεπτομερεστέραν οὐσίαν, ὡς ἐξισουμένην αὐτῇ, καὶ γὰρ ἡ πᾶσα θάλασσα ἀεροειδής ἐστι. τὸ δὲ λεπτότερον αὐτῆς εἰς ἀέρα μεταβάλλει. ὁ γοῦν Περσεὺς [3] ὁ ἥλιος οὕτω καλούμενος, κινούμενος τῇ οὐρανίῳ φορᾷ τὴν μὲν Σθενὼ καὶ τὴν Εὐρυάλειαν, ἤτοι τὸ δυνατὸν καὶ κατὰ μῆκος πέλαγος τῆς θαλάσσης ἐκτεταμένον οὐκ ἀναιρεῖ, ἤγουν οὐ μεταστρέπει, οὐδ' ἀνιμᾶται, ὡς ἀθάνατον, καὶ μὴ μεταστραφῆναι δυνάμενον. τὴν δὲ Μέδουσαν μόνην ὡς θνητὴν ἀναιρεῖ, πλήττων τῷ ξίφει· ἤτοι τὸ βασιλικώτατον καὶ λεπτὸν, τῇ ὀξείᾳ κινήσει μεταποιεῖ καὶ ἀνιμᾶται. τῇ δὲ καρατομίᾳ ἐκείνης, ἐκ τοῦ τραχήλου ὁρμᾷ Χρυσάωρ καὶ Πήγασος. ἀνιμωμένου γὰρ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος τὸ κεφαλαιῶδες, ὡς ἔφην, καὶ τὸ λεπτότερον, καὶ ἀτμῶδες, συμβαίνει τὸ βαρύτερον ἀναφερόμενον, πάλιν κάτω πηγάζειν καὶ χέεσθαι, ὃ καὶ Πήγασον ὠνομάκασι, διὰ τὸ καταφερὲς, καταφερῆ γὰρ τὰ ἄλογα. τὸ δὲ λεπτομερέστερον εἰς τὸ αἰθερωδέστερον, καὶ ἔτι εἰς τὸ πυρῶδες μεταβάλλειν, ὅπερ καὶ Χρυσάορα κεκλήκασι. τούτῳ γοῦν τῷ ἐξ ὕδατος Πηγάσῳ ἀναφερομένῳ τῇ κινήσει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῇ ἡλιακῇ ἀνιμήσει ἐποχουμένη, συναναφέρεται ἡ ἡμέρα. σφαιροειδὴς γάρ ἐστιν ὁ οὐρανὸς, καὶ κινεῖται ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς, συμπεριφέρων αὐτῷ τὸν ἥλιον. οὗπερ ἡλίου περιδινηθέντος εἰς τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, γίνεται νύξ. ἀπὸ δὲ τοῦ ὑπὸ θάλασσαν καὶ γῆν εἰς τὸ ἄνω ἀναδραμόντος ἡμισφαίριον, ὅθεν καὶ τοὺς λεχθέντας πηγάσους ἀτμοὺς ἀνασπᾷ, ἡμέραν ἐργάζεται· οὕτως ἡμῖν δοκεῖ τοῖς Τζετζίοις ἔχειν ταῦτα τὰ μυθουργήματα, τούτῳ τῷ Πηγάσῳ, τὴν ἡμέραν ὀχεῖσθαι, οὐ τῷ [4] Βελλεροφόντου. κἀκεῖνος δὲ ἐκ τῶν ἵππος, οὐ γάρ ἐστιν ὅπου τις ἐπτερωμένον ἵππον εὑρήσειεν, ἀλλὰ πλοίῳ ἐμβὰς οὗ πτερὰ τυγχάνει τὰ λαίφη. Πήγασος δὲ ἡ κλῆσις, ὡς διὰ τῶν πηγαζόντων ὑδάτων νηχομένου, τὴν Χίμαιραν ἀναιρεῖ, τὴν τρικέφαλον καὶ [5] πυρίπνουν, ὅπερ ἀλληγορεῖται ῥητορικῶς. ἡ Χίμαιρα γὰρ ἦν γυνὴ, θυγάτηρ Αμισωδάρου, περὶ τόπον Λυκίας τοπαρχοῦντος. αὕτη ἀδελφοὺς ἔσχηκε δύο, Λέοντα καὶ Δράκοντα, οἳ καὶ τὰς τῆς Λυκίας εἰσβολὰς κατέχοντες, μετὰ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀνήρουν τοὺς παριόντας. διὰ γοῦν τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν τρικέφαλον θηρίον τούτους ἐκάλεσαν. διὰ δὲ τὸ πολεμικὸν καὶ δραστήριον, πυρίπνουν. τούτους γοῦν Βελλεροφόντης νικήσας, μόλιβδον ἐμβάλλει τοῖς αὐτῶν στόμασι, τουτέστι χαλινὸν δουλείας. πρότερον δὲ ὁ λέων ἐπολέμει, ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁ δράκων, κατὰ μέσον δὲ ἦν ἡ χίμαιρα, ὡς ἐκείνων ἀσθενεστέρα· ἢ καὶ ἁπλῶς τὴν Χίμαιραν νοητέον, ὡς Ομηρος ὑπεμφαίνει μικρὸν, τοὺς Σολύμους, ἔθνος μάχιμον, οὓς εἰκάζει καὶ λέοντι, διὰ τὸ κατὰ πρόσωπον γενναιότατα μάχεσθαι. τὰς Αμαζόνας, ἃς εἰκάζει χιμαίρᾳ, ἤτοι αἰγὶ, διὰ τὸ κρημνοβατεῖν αὐτὰς δίκην αἰγῶν, καὶ ἐν κρημνοῖς κατοικεῖν. τὴν δὲ ἐνέδραν τῶν Λυκίων τὴν κατ' αὐτοῦ, διὰ τὸ λαθραῖον, ὄφιν ἐκάλεσε. Πηγάσου πτεροῖς.] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν καὶ ὕδωρ ἡμισφαιρίου σὺν τῷ ἡλίῳ ἀνῆλθεν ἡ ἡμέρα ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ἑῴου ὠκεανοῦ, Πηγάσου πτεροῖς εἶπεν. ἡ δὲ τοῦ Βελλεροφόντου οὐρανόθεν ἐκ τοῦ Πηγάσου ἀποσφαίρισις, τοῦτό ἐστιν· ἐπαρθεὶς τοῖς ἀνδραγαθήμασιν, οἷς τῷ πλοίῳ ἐκείνῳ εἰργάσατο, ἐδόκει τις ἡμίθεος εἶναι, καὶ ὑψηλότερα τοῦ αἰθέρος ἐφρόνει. ἀντιπνευσάσης δὲ τῆς εἱμαρμένης αὐτῷ, ἣν Ομηρος Δία φησὶν, ἄφνης ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὁ ῥοπαιοῦχος, δυστυχέστατος κατεφαίνετο. ἀποβαλὼν γὰρ τοὺς παῖδας, καὶ ὥσπερ τυφλὸς γεγονὼς, πενθῶν περὶ τὴν ἐρημίαν τῆς Λυκίας διῆγεν, ἥτις Αλήϊον ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἄλης, ἤτοι πλάνης, ἐκλήθη. ἢ καὶ τὰς φρένας ἀποβαλὼν, καὶ τὸν νοῦν τυφλωθεὶς, οὕτω διῆγε πλανώμενος. κατὰ γὰρ Επίχαρμον, Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα τυφλὰ καὶ κωφά. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι] κατὰ τὸ μυθικὸν καὶ τὴν ἱστορίαν, ὁ Τιθωνὸς ἀδελφὸς ἦν Πριάμου ἀμφιμήτριος. ὁ μὲν γὰρ Πρίαμος ἦν Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς ἦν Στρυμοῦς, ἢ Ροιοῦς τῆς Σκαμάνδρου θυγατρὸς υἱὸς, ἀμφότεροι δὲ παῖδες Λαομέδοντος. φασὶ γοῦν ὅτι τὸν Τιθωνὸν τοῦτον, σύνευνον ἔσχεν ἡ Ημέρα. ἐξ οὗ γεννᾷ Μέμνονα καὶ Ημαθίωνα. ἀθάνατον δὲ τὸν Τιθωνὸν ποιήσασα, ἐπελάθετο ποιῆσαι καὶ ἀγήρω. γηράσαντος δὲ τοσοῦτον, ὡς ἐν ταλάρῳ καὶ λίκνῳ αὐτὸν περιστρεφόμενον δίκην βρεφυλλίων καθεύδειν, εἰς τέττιγα μετέβαλε. διὰ τοῦτο γοῦν καὶ ἑαυτὴν φασὶν ἐν τῇ κοίτῃ καταλεῖψαι αὐτὸν τὴν Ημέραν. ταῦτα μὲν μυθικωτέρως λέλεκται. ῥητορικῶς δὲ πρότερον λεκτέον καὶ ἀλληγορητέον. ὁ Τιθωνὸς ἑαυτῷ παρὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ἑῷα ἐπιγαμβρεύσας, παῖδας μὲν ἔσχε προρρηθέντας, πολυχρονιώτατός τε ἐγεγόνει, ὡς ὑπὸ γήρους τοῦτον τυγχάνειν ταλάρῳ καθήμενον. ἐμυθεύσαντο γοῦν, ὅτι ἡ Ημέρα, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τῶν ἑῴων μερῶν, καὶ σύνευνον τοῦτον ἔσχε, καὶ ἀθάνατον ἐποίησεν. ἡ Ημέρα καὶ τὸ φῶς τοῦτο ἠγάπησε, διὰ τὸ ὑπεργήρειον, ὡς ἔφην, αὐτὸν γεγονέναι. ὅθεν καὶ εἰς τέττιγα φασὶν αὐτὸν μεταβληθῆναι· οἱ γὰρ τέττιγες, ὥσπερ καὶ οἱ ὄφεις γεγηρακότες ἀποβάλλουσι τὸ γῆρας. καὶ ταῦτα μὲν ἠλληγορήθη ῥητορικῶς. φυσικῶς δὲ ἤδη λεκτέον. Ηὼς τὸ πρωϊνὸν κατάστημα. Τιθωνὸς δὲ τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὅτε τίθεασι τὰ ὤνια, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα χωροῦσιν οἱ ἐργαζόμενοι, ὅθεν καὶ Ημέρας ἀνὴρ, ὅτε τὰ ἀνδρώδη καὶ ἐργατικὰ ἐν αὐτῷ γίνονται, καὶ οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ νυκτὶ, τὰ θηλυπρεπῆ καὶ ἀνέσιμα. οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἔφην, Τιθωνός ἐστιν ἡ ἡμέρα. μᾶλλον δὲ, ἐκεῖνο τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὁπότε τὰ ὤνια προτίθενται, καὶ αἱ ἀγοραὶ ἵστανται· οὗτος δὲ μυθικῶς εἶπε τὸν Τιθωνὸν, Πριάμου καλῶν αὐτὸν ἀδελφόν. ἱστορίαις γὰρ καὶ

EMENDATIONES.

1 Ημέρας reposui pro ἡμέρα ex fide utriusque *MSS.* 2 Περιστῶς σεύεσθαι reposui pro περιστεύεσθαι ex fide utriusque *MSS.* 3 Ηλιος οὕτω καλούμενος, κινούμενος reposui pro ἥλιος οὕτω κινούμενος ex *Bar.* 4 Βελλεροφόντου reposui ex *Seld.* pro Βελλεροφόντῃ. 5 Πυρίπνουν reposui pro πυρίπνουν.

Λιποῦσα, τὸν σὸν ἀμφιμήτριον κάσιν.	Relinquens, tuum paternum fratrem :
Οἱ δ' οὖσα γρώνης εὐγάληνα χερμάδος	Funes verò tranquillos à concavis saxis
Ναῦται λίαζον, κἀπὸ γῆς ἐχάζοσαν	Nautæ solvebant, & à terra laxabant
[a] Ὑσπλήγγας, αἱ δὲ παρθενοκτόνον Θέτιν	Ancoras : virginicidam autem Thetim
Ἰουλόπεζοι θεῖνον εὐῶπες σπάθαις	Julipedes pulcræ sulcabant remis

VARIANTES LECTIONES.

a Ὑσπλήγξας *Bar.* & *Impressi* quidam.

μύθοις μόνον φροντίζει, θέλγειν τοὺς νέους βουλόμενος. Κοίτησι] κοίταις. Ἰωνικῶς δὲ ἔτρεψε τὸ ᾱ εἰς η̄, καὶ μένει τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον. Κέρνη] νῆσος ὠκεανῖτις, ὅπόθεν ὁ ἥλιος δοκεῖ [1] ἀνατέλλειν. Τὸ Ἀμφιμήτριον ἐξέθη. Οὖσα] τὰ σχοινία. παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, οἶσα, καὶ Ἰωνικῶς οὖσα. ἢ τὰ ἀπὸ οἰσύας φυτοῦ, ἤτοι λύγου, πρότερον γὰρ ἀπὸ λύγου σχοίνους ἐποίουν, πρὸ εὑρέσεως τῆς κανναβέως. Γρώνης] κοίλης πέτρας. ἐκ τοῦ γρῶ, τὸ ξέω, στίω. Εὐγάληνα] τὰ γαλήνιαν ἐμποιοῦντα τῶν νηῶν κλυδωνιζομένων, ὁπότε δεθῇ καὶ στηριχθῶσι τῶν ἀγκύραις. Χερμάς.] κυρίως ἡ μικρὰ πέτρα, ἣν δύναταί τις τῇ χειρὶ μάρπτειν, καὶ ἐπιλαβέσθαι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν παραθαλασσίαν μεγάλην πέτραν ἐκάλεσε τοῦ λιμένος, πρὸς ἣν ἀποδέουσι τὰς τῶν ὁλκάδων σχοίνους. Λίαζον.] ἔλυον, ἐκ τροπῆς τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, ὡς τὸ βίβλος βύβλος, Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη, τετράδιον τετράδυον, καὶ τὰ ὅμοια. Κἀπὸ γῆς ἐχάζοσαν ὑσπλήγγας.] ἀπὸ γῆς [2] ἀνέσπασαν τὰς ἀγκύρας. ὅτε γὰρ μέλλουσι πλεῖν, ἀπὸ τῆς γῆς ἀνασπῶσι ταύτας. τὸ δὲ ἐχάζοσαν, Χαλδαϊκόν, ἤτοι τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. ὕσπληξ δὲ καὶ ὑστριχίς. κυρίως δὲ μάστιξ ἡ ἐκ χοιρείων τριχῶν συμπεπλεγμένη. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα μάστιξ, καὶ τὸ βούκεντρον. νῦν δὲ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγει. Αἱ δὲ παρθενοκτόνον] μέχρι τοῦ αἱ Φαλακραῖαι κόραι συντάσσεται οὕτω, κατὰ τὴν διαγραφὴν τάξιν τοῦ α καὶ β, καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων. Παρθενοκτόνον.] Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, ἐκ Νεφέλης γεννᾷ Ἕλλην καὶ Φρίξον. εἶτα Ἰνὼ γήμας, γεννᾷ Κλέαρχον, τὸν παρά τισι [3] Λέαρχον, καὶ Παλαίμονα, τὸν καὶ Μελικέρτην. Ἰνοῦς δὲ φρυγούσης τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι, καὶ ὑποθεμένης τοῖς μάντεσι λέγειν Ἀθάμαντι, διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι, μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν σπορίμων, ὅτι τῶν τῆς Νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἕνα τυθῆναι, ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀθάμας, Φρίξον παρέστησε τῷ βωμῷ, [4] σφαγιάσαι βουλόμενος. Νεφέλη δὲ καὶ Φρίξον, καὶ τὴν Ἕλλην ἁρπάζει, [5] καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκε τῷ Φρίξῳ· ἐφ' οὗ φερόμενοι διὰ τοῦ ἀέρος, * αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀδελφῆς τῆς Ἕλλης * συνέβη τὴν Ἕλλην εἰς τὸ ὑποκείμενον καταπεσεῖν πέλαγος, καὶ ἀποπνιγῆναι, καὶ ἀπὸ ταύτης κληθῆναι Ἑλλήσποντον. ὅθεν καὶ παρθενοκτόνον Θέτιν, καὶ θάλασσαν οὕτως τὸ Ἑλλησπόντιον ἐκάλεσε πέλαγος. Φρίξος δὲ ἧκεν εἰς Κόλχους, καὶ θύει ἐκεῖ τὸν κριὸν Φυξίῳ Διΐ. τὸ γὰρ δέρος [6] Αἰήτης ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσε περὶ δρῦν, ὃ μυθεύεται φυλάττειν τὸν Δράκοντα. Φρίξος δὲ λαβὼν Χαλκιόπην τὴν Αἰήτου, γεννᾷ Ἄργον, Μέλαν, Κύτιν, Φρόντιν, Σώρον, καὶ Ἕλλην. ὕστερον δὲ Ἀθάμας μήνιδι Ἥρας, ὅτι τὸν Διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεφε, λαβὼν παρ' Ἑρμοῦ, καὶ τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστέρητο παίδων. αὐτὸς γὰρ μανείς, Λέαρχον τοξεύει. Ἰνὼ δὲ σὺν Παλαίμονι, τῷ καὶ Μελικέρτῃ ἥλατο εἰς θάλασσαν. Ἀθάμας δ' ἐκπεσὼν Βοιωτίας, χρησμὸν ἔλαβεν, ἐκεῖ κατοικεῖν, ὅπου ζώοις ἀγρίοις ξενισθῇ. λύκοι γὰρ περὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμανίαν ἰδόντες αὐτόν, ἔφυγον, καταλιπόντες τὰ κρέα τῶν προβάτων ἅπερ κατήσθιον. ἐκεῖ δὲ γήμας Θεμιστὼ τὴν Ὑψέως, γεννᾷ Λεύκωνα, Ἐρυθρόν, Σχοινέα, Πτῷον. καὶ τὰ μὲν λοιπὰ πάντα τῆς ἱστορίας ἀληθεύουσι. τὰ δὲ περὶ τοῦ κριοῦ μεμυθολόγηται. ὁ γὰρ Κριὸς ἄνθρωπος ὤν, φίλος τῇ Ἕλλῃ καὶ Φρίξῳ, γνοὺς τὴν ἐπιβουλὴν τὴν κατ' αὐτῶν, ἐμβὰς εἰς πλοῖον μετὰ τούτων ἐφέρετο. καὶ ἡ μὲν Ἕλλη περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἢ νόσῳ, ἢ πεσοῦσα τοῦ πλοίου, τελευτᾷ. οὗτοι δὲ ἀφίκοντο περὶ Κολχίδα, καὶ χρυσώσαντες κριοῦ δέρμα, τὸν μὲν κριὸν θύουσι Διΐ, τὸ δὲ δέρμα τις ἄνθρωπος Δράκων ἐφύλαττε. Καὶ ἄλλως· Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος παῖς, βασιλεὺς δὲ Θηβῶν, γήμας Ἰνὼ τὴν Κάδμου, παῖδας ἔσχε δύο, Κλέαρχον τὸν παρά τισι Λέαρχον, καὶ Παλαίμονα τὸν καὶ Μελικέρτην. κατὰ Ἥρας γὰρ πρόσταγμα, ἀποπεμψάμενος τὴν Ἰνώ, καὶ ἐπιγήμας Νεφέλην, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας, Ἕλλην τε καὶ Φρίξον. μιγνύμενον δὲ αὐτὸν λάθρα τῇ Ἰνοῖ, καταπλεύσασα ἡ Νεφέλη ᾤχετο. πάλιν δὲ τῆς οἰκίας ἐπικρατήσασα ἡ Ἰνώ, ἐπιβούλευσε τοῖς τῆς Νεφέλης παισίν. εὑροῦσα γὰρ τινα μηχανήν, [7] ἔφρυξε τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι. καὶ δὴ πολλῆς οὔσης ἀκαρπίας ἐν τῇ χώρᾳ, ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι θεοπρόπους εἰς Πυθώ. ἡ δὲ Ἰνὼ ὑπέθετο τοῖς μάντεσι τοιοῦτόν τινα χρησμὸν κατὰ τοῦ Φρίξου λέγειν Ἀθάμαντι, ὡς διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι, μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν σπορίμων, ὅτι τῶν τῆς Νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἕνα τυθῆναι. πυθόμενος οὖν [8] παρὰ τῶν θεοπρόπων ὁ Ἀθάμας τὸ λόγιον, καὶ ἀναγκασθείς, μεταπέμπεται ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸν Φρίξον, σφαγιάσαι βουλόμενος. προφάσεως δὲ χάριν ἐκέλευσεν [9] αὐτὸν ἄγειν ὅ, τι κάλλιστον πρόβατον ἐν τοῖς θρέμμασιν εἰς ἱερουργίας ὑπάρχει. μυθολογεῖται δέ, ὅτι παραγενομένῳ τῷ Φρίξῳ, μετὰ τῆς ἀδελφῆς κατά τινα δαίμονος ἐπιφάνειαν, ἀνθρωπίνῃ βοῇ λαλῆσαι τὸν κριόν, καὶ πᾶσαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν ἀναγγεῖλαι· κελεῦσαί τε αὐτὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς, περικαθίσαι τὰ νῶτα, ὅπως τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἐκφυγεῖν δυνηθῶσιν. ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι Νεφέλη Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην ἁρπάζει, καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν. ἐφ' οὗ φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος μετὰ πολλῆς τῆς βίας συνέβη τὴν Ἕλλην μὴ δυναμένην ἀντέχειν. καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ταύτης ζήτει εἰς τὴν ἑτέραν ἱστορίαν τὴν ὁμοίαν αὐτῇ, ὡς ὄπισθεν ἔφη. Θέτις.] ἡ θάλασσα, ὅτι συνθέσεως αἰτία. συναχθέντος γὰρ τοῦ ὕδατος, κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἡ ξηρά, καὶ γέγονε τοῦ παντὸς ἡ σύστασις. Ἴουλος.] σκώληξ πολύπους μικρὸς περὶ τοίχους ἀνερχόμενος, ᾧ παρεικάζει τὰς Ἀλεξάνδρου ναῦς, διὰ τὰς κώπας. ἐγὼ δὲ μίαν

EMENDATIONES.

1 Prius hæc ita indistincte legebantur, ἀνατέλλειν, τὸ ἀμφιμήτριον ἐξέθη. Vult *Scholiastes* se vocem hanc prius explicasse ; cæterum lepide errârunt nonnulli, qui interpunctione decepti putarunt Cernen vocatam fuisse Amphimetrium. 2 Ἀνέσπασαν ex utroque *MSS.* reposui pro ἀνεσπάσαν. 3 Λέαρχον reposuit *Gerbelius* pro Λάρχον, consentiente utroque *MSS.* 4 Σφαγιάσαι ex utroque *MSS.* pro σφαγιάσαι. 5 Ita restitui ex *Bar.* prius scriptum fuit, ἡ δὲ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριόν, ἔδωκεν ἐφ' οὗ &c. * Illa inserui ex *Bar.* 6 Αἰήτης reposui pro Αἰήτου ex fide utriusque *MSS.* Phryxus enim ab Æetâ Colchorum rege receptus hospitio est. 7 Ἔφρυξε reposui pro ἔτρεξε ex emendatione *Gerbelii.* Cæterum deest tota hæc Fabula in utroque *MSS.* 8 Prius scriptum fuit, περὶ τῶν θεοπρόπων. 9 Ita emendavi, cum prius scriptum esset, αὐτὸν ἄγειν ὅτι &c.

Πελαργοχρῶτες, αἱ Φαλακραῖαι κόραι,	Ciconipelles Phalacrææ filiæ,
Ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκὰ φαίνουσαι πτίλα,	Ultra Calydnas albas oſtendentes alas,
[a] Ἄφλαστα, καὶ φώσσωνας [b] ὠργγωμένοις,	Roſtráque & expanſa vela,
Ἀπαρκτίαις πρηστῆρες αἴθωνος πνοαῖς.	Septentrionalibus turbinis acuti flatibus:
Ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα,	Cum divinum reſolvens os fatidicum
Ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων,	E ſummis Ates vaccivagis collibus,
Τοιῶν δ' ἀπ' ἀρχῆς ἦρχ' Ἀλεξάνδρα λόγων.	Tales exorſa eſt Alexandra ſermones:

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἄπλαστα. *Thavorinus* legit ἄλφιζα. Verba ejus hæc ſunt, Φώσσων, σινδὼν, φωσσώνιον λινοῦν τι, ἤτοι σινδόνιον. ἢ καὶ τὸ πεφυτευμένον ἱστίον τῆς νεώς, ὡς παρὰ Λυκόφρονι, Ἄλφιζα καὶ φώσσωνας ὀργυιομένους b Ὠργυωμένους habent Codd. *MSS.* eandemque lectionem in Scholiis repetunt. Οργυιωμένους *Etymologus*, qui tamen in edit. *Venetianâ* ὠργυωμένους legit. c Al. ἦρχε Κασσάνδρα.

λέγω ναυσὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ βαρβαρικὸν πλοιάριον ἕν, [1] ἑκατὸν γὰρ μόνους στρατιώτας ἔχων, ἔπλευσεν εἰς Ἑλλάδα. ἴουλος δὲ σημαίνει τέσσαρα, τὸν σκώληκα τοῦτον, τὴν ἐξάνθησιν τῶν γενείων, τὴν συστροφὴν τῶν τριχῶν, καὶ τὸν ὕμνον· ὡς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ, Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος, Δινδεῦπις σείχουσα καλὰς [2] ἤειδεν ἰούλους. * ἢ ἴουλος ζῶον ἐστὶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πολύπουν. ἐξ αὐτοῦ δὲ αἱ νῆες ἰουλόπεζοι λέγονται. πέζα γὰρ ὁ πούς, παρὰ τὸ πέδον τὸ ὁμαλὸν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἕζω το κάθημαι. πόδες οὖν τῆς νηὸς, κυρίως μὲν οἱ οἴακες, ἢ καὶ αἱ κῶπαι.* Πέζα.] πούς, παρὰ τὸ πέδον. Εὐῶπες.] εὐόφθαλμοι, διὰ τὰς ὀπὰς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι κώπας. Σπαθαῖς.] κώπαις. Πελαργοχρῶτες.] λευκόχροοι, διὰ τὰ [3] λαίφη. Φαλακραῖαι.] Ἰδαῖαι, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος, τὸ περιεχόμενον. τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια Ἴδης, Φαλάκρα, Λεκτὸν, Γάργαρον, καὶ Πέργαμον. τινὲς δὲ ἐκεῖθεν, ἤγουν ἐκ τῆς Φαλάκρας, λέγουσι τμηθῆναι τὰ ξύλα τὰ εἰς τὴν ναυπηγίαν τῶν Ἀλεξάνδρου πλοίων. ἔκτοτε δὲ τοῦτο τὸ ὄρος ψιλωθὲν [4] Φαλάκραν κληθῆναι. * διὰ τὸ φαλακρωθῆναι αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Φερέκλου, εἰς τὴν τῶν νεῶν κατασκευήν. * κόρας δὲ Φαλάκρας εἶπε τὰ πλοῖα, ὡς ἐκ τῶν τῆς Φαλάκρας ξύλων ναυπηγηθέντα. Καλύδναι.] νῆσοι Τροίας, ἀπό τινος Καλυδνοῦ. Λευκὰ πτίλα.] τὰς κώπας, ὅτι ὑπ' αὐτῶν λευκαίνεται τὸ ὕδωρ πληττόμενον, πτίλα τὰ πτερὰ, [5] παρὰ τὸ ἐν τῷ πέτεσθαι πάλλειν καὶ κόπτειν τὸν ἀέρα. Ἄφλαστα.] ἀσύνδετον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ ἄφλαστα. ἄφλαστα δὲ λέγεται πρύμναι, ὅτι αἱ πρύμναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν καὶ στρατιωτικῶν θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃ δι' εὐσέβειαν οὐκ ἄν τις ἔκαυσε. τὰ δὲ τῶν λοιπῶν πλοίων ἄφλαστα τις εἴποι, οἱονεὶ εὔφλαστα καὶ εὔκαυστα. εἰ γάρ τις πῦρ αὐτοῖς ἐπιβάλλῃ, συντόμως καυθήσεται, διὰ τὸ εἶναι πεπισσωμένας. Φώσσωνας.] τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα, παρὰ τὸ φῶ, τὸ λαμπρύνω· λευκὰ γάρ. ἢ παρὰ τὸ φυσᾶσθαι ὑπ' ἀνέμου, φύσσωνες καὶ φώσσωνες. Ὠργυωμένους.] ἐκτεταμένους, ἡπλωμένους. ἢ ἀπὸ τῆς ὀργυιᾶς, ἤτοι τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀργῶ, τὸ ὁρμῶ. ὀργᾷν δὲ, τὸ ἐκ γῆς συντόμως ὁρμᾶν τι [6] τῶν φυτῶν, ἢ τῶν βοτανῶν. ὠργυιωμένους, καὶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι δεῖ γράφειν * καὶ δίχα προσγραφῆς.* τὰ γὰρ διὰ τοῦ υια θηλυκὰ τῷ ι παραλήγονται, μυῖα, ἁρπυῖα, μητρυιά. τὸ δὲ ἀγυιὰ καὶ ὀργυιὰ, διφορεῖται. Ἀπαρκτίαις πνοαῖς] τοῦ ἀπ' ἄρκτου πνεύσαις. τοῖς γὰρ ἀπὸ Τροίας πλέουσιν εἰς Ἑλλάδα, φορὸς καὶ οὔριος ἄνεμος ὁ ἀπαρκτίας βορρᾶς. Πρηστῆρες αἴθωνος] καυστικοῦ ὀξέος. Ἔνθεον] θεῖον, μαντικόν. Σχάσασα] ἀνοίξασα. Βακχεῖον] τὸ δίκην τῶν Διονύσου Βακχῶν ξένα φθεγγόμενον. Ἄτης] ἤγουν βλάβης. λόφον ἄτης, καὶ βουπλανόκτιστον τὴν Τροίαν λέγεται. Ἠλέκτρας γὰρ τῆς Ἄτλαντος καὶ Διὸς, Ἰασίων καὶ Δάρδανος. καὶ Ἰασίων μὲν Δήμητρος ἐρασθεὶς κεραυνοῦται· Δάρδανος δὲ κατακλυσμοῦ γεγονότος, ἐκ Σαμοθράκης εἰς ἀντιπέρα γῆν περαιοῦται, καὶ τὴν νῦν Τροίαν ἔμελλεν κτίζειν. χρησμὸς δὲ τοῦτον κωλύει κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, εἰπὼν βλάβην γενέσθαι τοῖς αὐτὸν κατοικήσασι. κωλυθεὶς, κτίζει τὴν Δαρδανίαν, πρότερον Σκαμάνδρου λόφον καλουμένην, βασιλεύοντος τότε τῶν Τρωϊκῶν μερῶν Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Ἰδαίας νύμφης. οὗ Σκαμάνδρου τὴν ἀδελφὴν Βάτειαν λαβὼν ὁ Δάρδανος, ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων [7] Ἀρίσβην λέγει, γεννᾷ Ἶλον καὶ Ἐριχθόνιον. ὧν Ἶλος ἄπαις τελευτᾷ· Ἐριχθόνιος δὲ ἐξ Ἀστυόχης τῆς Σιμόεντος, γεννᾷ Τρῶα. Τρωὸς καὶ Καλλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, Ἶλος καὶ ἕτεροι. ὃς Ἶλος εἰς Φρυγίαν ἐλθὼν, ἐν Πριήπῳ ἐμαντεύσατο. ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ Πριηπηναῖος Ἀπόλλων, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ αὐτὸν ἔφη. διὸ καὶ Δάρδανος αὐτὸν [8] οὐκ ἔκτισεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τὴν Ἴδην Δαρδανίαν, πρότερον Σκαμάνδρου λόφον καλουμένην. ἐν Φρυγίᾳ γοῦν ἀγῶνα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τεθειμένον ὁ Ἶλος εὑρὼν, νικᾷ [9] πάλην. καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ βασιλέως ἆθλον ν' κόρας, καὶ ν' κόρους ἐκ τοῦ χρησμοῦ, εἵπετο βοῒ πλανηθείσῃ ἐκ Μυσίας, ἥτις ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας ἄτης τόπον κατακλίνεται, ἔνθα πόλιν κτίσας ὁ Ἶλος, Ἴλιον ἐκάλεσε. βουπλανόκτιστος δὲ λέγεται, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν ἣν εἵπετο βοῦν. Ἡγησιάναξ ὁ Λαμψακηνὸς φησὶν, ὅτι τῷ Ἴλου ἐν τῇ Μυσίᾳ νεμομένου βοὸς, ἔχρησεν αὐτῷ Ἀπόλλων, ἐκεῖ κτίζειν πόλιν, ἔνθα ἂν ἴδῃ μίαν τῶν βοῶν αὐτοῦ πεσοῦσαν. μία οὖν τῶν βοῶν αὐτοῦ ἀποσκιρτήσασα, ταύτην ἐδίωκεν. ἡ δὲ ὀκλάσασα, κατέπεσεν ἔνθα νῦν ἐστιν ἡ Ἴλιος. ὁ δὲ Ἶλος τοῦ χρησμοῦ μνησθεὶς, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Ἴλιον ὠνόμασεν. Ἄκρων λόφων] τῶν ὑψηλῶν. ἐν γὰρ ἐκείνοις τοῖς μέρεσιν ἦν πύργος τῆς Κασάνδρας.

EMENDATIONES.

1 Ita reſtitui ex *Seld* ἑκατὸν γὰρ στρατιώτας ἔχων *Bar.* ἑκατὸν καὶ μόνους στρατιώτας ἔχον *Impreſſi* Codd. 2 Ἤειδεν pro εὗδεν ex *Bar.* * Hæc addo ex *Bar.* 3 Λαίφη pro λέφη ex *Seld.* 4 Φαλάκραν pro Φαλάκρα ex utroque *MSS.* * Hæc inſerui ex *Bar.* 5 Παρὰ pro περὶ ex *Seld.* 6 Ita emendavi ex fide *Seld.* prius ſcriptum fuit τῶν φυτῶν. ἢ τῶν βοτανῶν ὀργυιωμένους. * Hæc addo ex *Bar.* quæ videntur è contextu excidiſſe, ut patet ex ſequentibus. 7 Ἀρίσβην pro Ἀρισύβην ex *Bar.* Quinetiam Poëta noſter poſtea fœminam hanc Ἀρίσβην appellat vers. 1308. Γήμας Ἀρίσβην Θρῆσσαν εὐγενῆ κόρην. 8 Οὐκ ἔκτισεν pro ἔκτισεν. 9 Πάλην pro πάλιν poſui.

[a] Αἲ αἲ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη,	Heu heu misera Nutrix incensa,
Καὶ [b] πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐλαμηφόροις	Ac prius quidem navibus turmiferis
[c] Τριεσπέρου λέοντος, [d] ὅν ποτε γνάθοις	Trinoctis Leonis, quem aliquando maxillis
Τρίτωνος [e] ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.	Asper Tritonis canis deglutivit.
Ἔμπνους δὲ δαιτρὸς [f] ἡπάτων φλοιδούμενος,	Vivus autem dissector intestinorum ambustus,
Τινθῷ λέβητος ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις	Jubas capitis destillavit

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Αἲ αἲ. b al. Πρόσθεν. c Εκπορτίυ *Barinus Camers* in suis Collectaneis. d Ον ποτ' ἐν γνάθοις *Bar.* aliique. e Ηράλαψε cum spiritu aspero *Barin. Camers*; atque ita legisse videtur *Canterus*. f Εγκάτων *Seld.*

Αἲ αἲ] ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ καὶ Μελάμπους περισπᾷν ἀξιοῦσι, λέγοντες τοιοῦτόν τινα τὸν κανόνα. Τὰ εἰς αι δίφθογγον λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰαπαταῖ, παπαῖ, αἰ, καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ τοῦ ναί. ἐγὼ δέ φημι καὶ τοῦ οὐαί. Θηλαμών] τροφός, ἐκ τοῦ θηλὴ, θηλαμών. τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ. * Καὶ πρόσθε] * σημείωσαι ἐκ τούτου, ὅτι καὶ τὰ εἰς θε ἐπιῤῥήματα, φωνήεντος ἐπιφερομένου, τὸ ν ἐφελκύουσι, συμφώνου δὲ οὐκ ἔτι. Πεύκῃσι.] πεύκαις Ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α τῆς αι διφθόγγου εἰς η, μενόντος καὶ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου. πεύκη δέ ἐστι, ξύλον πρὸς πλοίων κατασκευὴν ἐπιτήδειον. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιηθὲν εἶπεν, ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Οὐλαμηφόροις.] οὐλαμὸν καὶ πόλεμον φερούσαις. Τριεσπέρου λέοντος.] ὅτε Ἀμφιτρύων ἐπὶ Τηλεβόας ἐστράτευσεν, ἐκδικῆσαι θέλων τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν Ἀλκμήνης, καὶ τοῦ ταύτης πατρὸς, Ζεὺς τρεῖς ἑσπέρας εἰς μίαν μεταβαλὼν, συνεκάθευδε τῇ Ἀλκμήνῃ. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν καὶ Ἀμφιτρύων παλινοστήσας, συγκαθεύδει τῇ γυναικί. ἡ δὲ διδύμους παῖδας γεννᾷ. ἐκ Διὸς, Ἡρακλέα· ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλῆ. διὰ τοῦτο τριέσπερον αὐτὸν λέγει. τὰς δ' ἀλληγορίας εἰ μή πού τινας ἀναγκαίας, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἱστοριῶν ἐατέον, ὅτι οὐδὲ πρέπον ἐστὶν ἀλληγορεῖν ἐνταυθοῖ, ἐπειδὴ γὰρ μυθικῶς πάντα γράφει. τὸ μὲν παρὰ τῶν τριῶν ἑσπερῶν οὕτω τινὲς φάσκουσιν. ἐγὼ δὲ τριέσπερον τὸν Ἡρακλέα λέγω καλεῖν τὸν Λυκόφρονα, διὰ τὸ ἐν τῷ κήτει τρεῖς ἡμέρας ποιῆσαι, ἃς ἑσπέρας καλεῖ διὰ τὸ ἀφώτιστον καὶ σκοτεινὴν εἶναι τὴν γαστέρα τοῦ θηρίου. τὸ δὲ περὶ τοῦ Διὸς οὕτως νοητέον, ὅτι τις βασιλεὺς τρεῖς ἡμέρας συνέχαιρε καὶ συνεκάθευδε Ἀλκμήνῃ, ἀποδημοῦντος Ἀμφιτρύωνος. ἐπεὶ δὲ τὸ καθεύδειν μετὰ γυναικῶν νυκτὸς ἔργον ἐστὶ, ἐμυθεύσαντο ὅτι τρεῖς ἡμέρας μίαν ἑσπέραν ἐποίησε. Λέοντος.] λέοντα τοῦτον καλεῖ διὰ τὴν ἀλκὴν, καὶ ὅτι τὸν ἄτρωτον [1] λέοντα τῆς Νεμέας συνθλάσας οἰκείαις χερσὶν, ὅπλῳ καὶ σκεπαστηρίῳ ἐχρῆτο τῷ δέρματι τούτῳ, ὡς ὄντι ἀτρώτῳ. Τρίτων.] κυρίως υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιτρίτης, τὰ μὲν ἄνω μέχρι καὶ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ ἐξ ὀμφαλοῦ καὶ οὐραῖα δελφίς. καὶ οἷον εἰπεῖν, ὡσπερ ἰχθυοκένταυρος. νῦν δὲ Τρίτωνα τὸν Ποσειδῶνα καλεῖ, Τρίτωνος δὲ τὸ κῆτος κύνα. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. τῶν θεῶν βουλομένων δῆσαι τὸν Δία, γνοὺς τοῦτο ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Θέτιδος, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἔπαυσε, Ποσειδῶνα δὲ σὺν Ἀπόλλωνι ὀργῇ θητεῦσαι τῷ Λαομέδοντι, καὶ πυργῶσαι τὴν Ἴλιον ἀπέστειλεν. ὁ οὖν Λαομέδων τὸν μὲν Ἀπόλλωνα ἱερείοις ἐτίμησε· Ποσειδῶν δὲ ἐπεὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον τὸν τῆς λατρείας μισθὸν οὐκ ἐδέξατο, ἀγανακτῶν κατὰ Λαομέδοντος ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅσπερ καὶ τὴν χώραν κατέκλυσεν ἀποπτύον τὴν θάλασσαν. ἐκ χρησμοῦ δὲ Λαομέδων ἀναγκασθεὶς, Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα κοσμήσας βασιλικῶς, ὡς πρὸς εὐωχίαν τῷ κήτει ἐξέθετο. διερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς, καὶ ὑποσχεθεὶς παρὰ Λαομέδοντος ἀθανάτους ἵππους λαβεῖν, οἳ ἐδόθησαν αὐτῷ, ἀντίποινον παρὰ τοῦ Διὸς τὸν Γανυμήδην ἁρπάσαντος, ἀδελφὸν ὄντα τοῦ Λαομέδοντος, χωστὸν τεῖχος ποιήσας, καὶ στὰς ὡπλισμένος περὶ τὸ στόμιον, ὡς κεχηνὸς [2] ἐποίει τὸ κῆτος, ἀθρόως τῷ τούτου ἐμπεπήδηκε στόματι. τρισὶ δὲ ἡμέραις ἔνδοθεν κατακόπτων [3] αὐτὸ, ἐξῆλθεν ἀποβεβληκὼς καὶ τὴν τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τρίχωσιν. μὴ δεξάμενος δὲ παρὰ Λαομέδοντος τὰ ὑπεσχημένα, ἐξ νῆας ἀνδρῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πληρώσας, παραγεγονὼς πάλιν πορθεῖ τὴν Ἴλιον, Τελαμῶνος πρώτου τὸ τεῖχος ῥήξαντος, καὶ εἰσβάντος, καὶ Λαομέδοντα μετὰ τῶν ἐκείνου υἱῶν ἀνελὼν Ἡρακλῆς, πλὴν Ποδάρκου, τοῦ καὶ Πριάμου καλουμένου, καὶ Ἡσιόνης, τὴν πόλιν πιμπρᾷ. Ἡσιόνην δὲ γέρας δίδωσι Τελαμῶνι, ὡς ἀριστεύσαντι. ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ. τότε δὲ Ἡρακλῆς καὶ τῇ Ἡσιόνῃ χαρίζεται, ὃν ἂν θέλῃ τῶν αἰχμαλώτων ὠνήσασθαι. ἡ δὲ τὴν ἑαυτῆς δοῦσα καλύπτραν, τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ποδάρκην ἐπρίατο, ὅθεν ἐκλήθη καὶ Πρίαμος. Ἠμάλαψεν.] ἔκρυψε. κυρίως δὲ τὸ ἐθέρισεν, ἀμάλη γὰρ λέγεται τὸ χειρόβολον τῶν ἀσταχύων. ἀμαλάπτω, ἐξ οὗ καὶ ἠμάλαψε. Κάρχαρος.] ὁ ὀξυόδους κύων. νῦν δὲ τὸ κῆτος. κάρχαρος, ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἤτοι κεχηνότας. Φλοιδούμενος] φλογιζόμενος· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ [4] φλογὶ οἰδούμενος, φλογοιδούμενος καὶ φλοιδούμενος. Τινθῷ.] τῷ κύτει καὶ χωρήματι, παρὰ τὸ τίνω, τὸ ἀποδίδωμι, καὶ τὸ θῶ, τὸ τίθημι, τινωθὸς καὶ τινθὸς, καὶ πᾶν χώρημα, καὶ ἡ γαστὴρ, πρὸς ἣν τείνομεν καὶ ἀποτιθέμεθα. Λέβητα.] τὸ κῆτος λέγει, καὶ ἀφλόγους ἐσχάρας, τὴν ἐν σπλάγχνοις ἔμφυτον τοῦ κήτους θέρμην.

EMENDATIONES.

* Id addendum putavit *Gerbelius*, quod alioqui nesciatur de quo subinferat Canonem. 1 Λέοντα reposui pro λέοντες, constructione id exigente. 2 Επεὶ reposui ex *Bar.* quod quidem rectius mihi videtur quam quod antea ferebatur ἐπεὶ. & lectionem nostram confirmat *Phavorinus* in v. Ποσειδῶν. 3 Αὐτὸ potius scribendum videtur cum utroque *MSS.* quam αὐτῆς cum *Impressis*. 4 Φλογὶ οἰδούμενος reposui pro φλόγο οἰδούμενος, ex fide utriusque *MSS. Gerbelius* reponendum putavit φλογός.

Σμήριγγας ἐστάλαξε [a] κωδείας πέδῳ
Ὁ τεκνοραίστης [b] λυμεὼν ἐμῆς πάτρας.
Ὁ δευτέραν τεκοῦσαν ἄτρωτον βαρεῖ
Τύψας ἀτράκτῳ στέρνον, ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ
Πατρὸς παλαιστοῦ χερσὶν ὀχμάσας δέμας,
Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον, ἔνθα γηγενοῦς
Ἵππων ταρακτὴς ἐστὶν [c] Ἰσχένου τάφος.
Ὁ [d] τῆς θαλάττης Αὐσονίτιδος μυχοὺς

In calido campo, in ollæ focis non ignitis
Infanticida, patriæ vaſtator meæ:
Qui alteræ matri invulnerabili pectus
Gravi vulneravit ſagitta, & in ſtadio
Patris Luctatoris corpus manibus ſuſtulit,
Apud altum Saturni collem, ubi terrigenæ
Equos turbans eſt Iſcheni ſepulchrum:
Qui maris Italici ſpecus

VARIANTES LECTIONES.

a Κωδίας *Bar.* b Τεκνοραίστης ὁ λυμεὼν *Steph.* c Quidam legere malunt Ὠλένου, vide *Canteri* notas. d Τῆς *Bar.* aliique.

Σμήριγγας.] τρίχας, παρὰ τὸ μερίζω μερίσω, μέριγξ καὶ μήριγξ, εἰς πολλὰ γὰρ καὶ λεπτὰ ἐμερίσθησαν αἱ τρίχες, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σμήριγξ. Κώδεια.] ἡ κεφαλὴ, παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὰ δέοντα. τὸ γὰρ λογιστικὸν ἐν αὐτῇ, κἂν ἕτεροι περὶ τὴν καρδίαν φασίν. οὕτω λέγεται κώδεια. ἢ ἀπὸ ὁμοιότητος τῆς κωδείας βοτάνης, ἥτις κώδεια λέγεται, ὅτι κάρωσιν καὶ ὕπνῳ δεῖν τοὺς ταύτην φαγόντας. ὑπνωτικὸν γὰρ τὸ φυτόν. Πέδῳ.] νῦν ἐν τῇ γαστρὶ τοῦ κήτους. Ὁ τεκνοραίστης.] Ἡρακλῆς μετὰ τὸ Κερβέρου ἀναγωγὴν ἐς [1] Θήβας ἐλθὼν, Λύκον Θηβῶν βασιλεύοντα, καὶ βιαζόμενον Μεγάραν τὴν Κρέοντος θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Ἡρακλέος, ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας τὸν βασιλέα ἀνεῖλε. μανίᾳ δὲ διὰ τοῦτον συσχεθεὶς τῆς Ἥρας ὀργῇ, καὶ τὴν ἰδίαν γυναῖκα ταύτην Μεγάραν, καὶ τοὺς τέσσαρας παῖδας αὐτοῦ τοξεύσας ἀνεῖλεν, Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δηικόωντα, καὶ Κρεοντιάδην. ὁ δὲ Πίνδαρος ὀκτὼ λέγει παῖδας Μεγάρας καὶ Ἡρακλέος, τοὺς ἀναιρεθέντας αὐτῷ. ἕτεροι καὶ δύο υἱοὺς Ἰφικλέους τοῦ ἀδελφοῦ, σὺν τοῖς τῆς Μεγάρας παισὶ λέγουσιν ἀνελεῖν. Λυμεών.] ἤτοι φθορεὺς καὶ πορθητής. ἐρρέθη δὲ πάτρας [2] Ἰωνικῶς. Δευτέραν τεκοῦσαν.] τὴν Ἥραν, ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ, γυνὴ γὰρ γὰρ ἦν τοῦ Διός. ἢ ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν, ὄντα παιδίον διὰ τὸν κόλπον ἐνεγκαμένη, πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ. ἄλλως. δευτέραν τεκοῦσαν τὴν Ἥραν λέγει, ἢ ὅτι αὐτὸν διὰ τοῦ κόλπου ἤνεγκεν, ὡς τίκτουσα καὶ τεκνοποιουμένη, καὶ ὅτε αὐτὸν ἐθήλασε πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλύπησεν αὐτήν. ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ. γυνὴ γὰρ ἦν τοῦ Διὸς, ὅθεν αὐτῷ ὀνειδίζει, ὡς μὴ φεισαμένῳ τοῦ θηλασμοῦ. καὶ Ὅμηρος· Τλῆ δ' Ἥρη ὅτε μιν κρατερὸς πάϊς Ἀμφιτρύωνος Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι [3] Βέβληκεν, τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. Ἄτρωτον.] τὴν Ἥραν ὡς θεὰν, μὴ τιτρωσκομένην. ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἐπολέμει τῇ πόλει καὶ τῷ πατρὶ Νέστορος Νηλεῖ, διὰ τὸ μὴ καθᾶραι αὐτὸν τοῦ φόνου Ἰφίτου, συμμαχοῦσαν καὶ τὴν Ἥραν Νηλεῖ κατὰ τὸν δεξιὸν τοξεύει μαζὸν, ὀϊστῷ τριγλώχινι, καθά φησιν Ὅμηρος. τοῦτο δ' ἐν μὲν Ὁμήρῳ καλλίστως ἀλληγορούμενον πέφυκε. νῦν δὲ παιδιῶδες κεῖται, καὶ μυθικόν. Βαρεῖ ἀτράκτῳ.] δεινῷ βέλει. Στέρνον.] τὸ στῆθος, παρὰ τὸ στερρὸν τοῦ νοὸς εἶναι ἐνταῦθα. ἐκεῖ γὰρ ἡ καρδία καὶ τὸ ζωτικὸν, ὅθεν ὁ νοῦς τὰς δυνάμεις ἀρύεται. Ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ.] ἐν μέσῳ τε τῷ διαύλῳ καὶ τῷ σταδίῳ. Πατρὸς παλαιστοῦ.] Ἡρακλῆς καταπολεμήσας Αὐγείαν τὸν βασιλέα τῆς Ἤλιδος, Ἡλίου δὲ παῖδα καὶ Ἰφιβόης, διὰ τὸ μὴ λαβεῖν τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ καθάρσεως τοῦ κόπρου τῶν βοῶν, καὶ τὴν Ἦλιν πορθήσας ἐκ τῶν λαφύρων, ἐκεῖσε ἀγῶνα τῷ Ὀλυμπίῳ Διῒ συνεστήσατο, καὶ Ὀλύμπιον τοῦτον ἐκάλεσεν, ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγὼν, κατὰ πενταετηρίδα, ἢ τὸ σαφέστερον φάναι, κατὰ μῆνας πεντήκοντα. ἠγωνίζοντο δὲ οἱ ἀθληταὶ πένταθλον, καὶ ἑτέρους ἄλλους. ὁ δὲ πένταθλος ἦν, πυγμὴ, δρόμος, δίαλμα, δίσκος, καὶ πάλη. ἐν τῇ καταρχῇ δὲ καὶ τῷ τεθέντι πρώτῳ ἀγῶνι, Ἡρακλῆς προεκαλεῖτο εἰς πάλην τὸν βουλόμενον, οὐδενὸς δὲ τολμῶντος, ὁ Ζεὺς παλαιστῇ εἰκασθεὶς, συνέμιξεν Ἡρακλεῖ. καὶ μέχρι πολλοῦ τῆς πάλης ἰσοπάλου γινομένης, ὁ Ζεὺς φανεροῖ ἑαυτὸν τῷ παιδί. τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ ιαʹ τῆς Σελήνης μέχρι ὅλης ιεʹ. προεγυμνάζοντο δὲ πρότερον, ἡμέρας λʹ. Ὀχμάσας.] ἐπιπεσὼν, κρατήσας, ἐκ τοῦ ὀχὸς, καὶ πλεονασμῷ ὀχμὸς, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχμάζω τὸ ἐπίκειμαι. Δέμας.] τὸ ζῶν σῶμα, παρὰ τὸ δεδέσθαι καὶ συνεστηκέναι. δέμας τὸ τεθνηκὸς, παρὰ τὸ δαμῶ, τὸ δαμάζω, τὸ δαμασθὲν καὶ λυθέν. καὶ σῶμα τὸ ζῶν, παρὰ τὸ σῶον εἶναι. σῶμα τὸ τεθνηκὸς, παρὰ τὸ σημεῖον εἶναι τοῦ ποτε ζῶντος. οἱ δὲ λέγοντες διαφέρειν σῶμα καὶ δέμας, ληροῦσιν. Κρόνου ὄχθος.] [4] ἡ Ὀλυμπία, πρότερον γὰρ Κρόνιος λόφος ἐλέγετο. Γηγενοῦς.] τοῦ γίγαντος, Ἑρμοῦ καὶ Ἱερείας υἱὸς Γίγας. Γίγαντος δὲ υἱὸς Ἴσχενος. λιμοῦ δὲ γεγονότος, ἐδόθη χρησμὸς, μὴ ἂν ἄλλως λυθῆναι τὸν λιμὸν, εἰ μὴ τῶν εὐγενῶν τυθῇ τις. πάντων τοίνυν ἀπορουμένων, ἠθέληκεν ὁ Ἴσχενος τυθῆναι. οὗ καὶ τυθέντος, ὁ τάφος δείκνυται περὶ τὸν καλούμενον Κρόνιον λόφον, πλησίον τοῦ καμπτῆρος τῆς Ὀλυμπίας. καὶ τιμαῖς πλείσταις αὐτὸν ἐτίμων, καθ' ἣν ἡμέραν ἐτύθη, καὶ ἀγῶνας συνιστῶν. λέγουσι δὲ αὐτὸν Ταράξιππον, ἐπειδὴ ἐστὶ ταράσσων καὶ θορυβῶν τοὺς ἵππους ἀγωνιζομένους. ἢ ἀρρήτῳ τινι καὶ ἄλλῃ δυνάμει. ἢ δάφνης ἑστώσης περὶ τὸν τάφον, καὶ σειομένης αὐτῆς ταράσσεσθαι τοὺς ἵππους τῇ σκιᾷ τῶν φύλλων. καλοῦσι δὲ αὐτὸν Ταράξιππον, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἵπποι, ὅταν γένωνται ἐκεῖσε, ταράσσονται. Αὐσονίτις.] Ἰταλική, ἀπὸ Αὔσονος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός. ἄλλοι δὲ ἀφ' ἑτέρου Αὔσονος εἶπον. Αὐσονία δὲ κυρίως, ὡς Δίων γράφει [5] Κοκκειανὸς, ἡ τῶν Αὐρούγκων γῆ μόνη λέγεται, μέσῳ Καμπανῶν καὶ Οὐολκῶν παρὰ θάλασσαν κειμένη. συχνοὶ δὲ καὶ μέχρι τοῦ Λατίου Αὐσονίαν εἶναι ἐνόμισαν, ὥς τε καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν ἀπ' αὐτῆς. [6] οἱ δὲ τραγικῶν ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες, αὐθεντικῇ ἀδείᾳ, καὶ οὐ ποιητικῇ τοῦτο ποιοῦσι. Μυχούς.] παρὰ τὸ μύω, τὸ κρύπτω.

EMENDATIONES.

1 Ita hunc locum emendavi ex fide *Phavorini* & utriuſque *MSS.* prius autem ſcriptum fuit ἐς Θήβας ἐλθὼν εἰς λύκον Θηβῶν βασιλεύοντα, καὶ τὴν βασιλέα γῆμαι βιαζόμενον &c. 2 Ἰωνικῶς pro Ἰωνικῶν ex *Seld.* 3 Ita reſtitui locum hunc ex *Homero*, qui prius corrupte ſcriptus erat, Βέβληκε τότε κέν μιν ἀνήκεστον ἄλγος ἔλαχεν. 4 Ἡ Ὀλυμπία repoſui pro ὁ Ὄλυμπος, & paulo poſt τῆς Ὀλυμπίας pro τοῦ Ὀλύμπου ex utroque *MSS.* 5 Κοκκειανὸς repoſui ex *Seld.* pro Κοκκιανὸς, idque ita prius reſtituerat *Gerbelius.* 6 Οἱ δὲ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Αὔσονας λέγουσιν Ἕλληνες *Bar.* Οἱ δὲ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες *Seld.* Οἱ δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς τραγικῶν Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες *Impreſſi* Codd. Videtur autem *Tzetzes* hoc velle, *Tragici illi qui Hellenes Auſonios appellant nos qui ſumus Græci*, i. e. ex Magna Græcia, quæ Italiæ regio eſt, oriundi &c.

ἐπιπλέ-

Στενοῖς [a] ὀπιπλεύουσαν ἀγρίαν κύνα
Κραταιὼν ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην,
[b] Ταυροσφάγον λέαιναν, ἣν αὖθις πατὴρ
Σάρκας καταίθων [c] λοφνίσιν [d] δομήσατο.
[e] Λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν, [f] οὐδαίαν θεάν.
Ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ

Angustos observantem sævam canem,
Supra scopulum piscantem leænam,
Tauros mactantem occidit: quam rursum pater,
Corpore lampadibus combusto, resuscitavit,
Non timentem Proserpinam, infernam deam:
Quem quondam dolo necavit inermi

VARIANTES LECTIONES.

a Ὀπιπλεύουσα Seld. b Al. Ταυροσφάγων. c Al. λοφνίσι sine ν finali, repugnante metro. d Al. δωμήσατο Seld. at Bar. habet δομήσατο, sed isti primæ ο superscribitur ω, eadem, ut videtur, manu; quod rursum in Scholiis factum. e Versum hunc non agnoscit Seld. f Οὐδαίαν θεὸν Bar. alii etiam θεὸν habent.

Ὀπιπλεύουσαν.] ἐπιτηροῦσαν, βλέπουσαν. ἐκ τοῦ ὄπω, τὸ βλέπω, παραγωγῶς ὀπιπλεύω, καὶ Ἀττικῇ αὐξήσει ὀπιπλεύω. Ἀγρίαν κύνα.] [1] τὴν Σκύλλαν θυγατέρα Φόρκυος θηριομιγῆ, κατεσθίουσαν τινὰς τῶν παραπλεόντων τὸ Σικελικὸν πέλαγος. καὶ δὴ καὶ Ἡρακλῆς τὰς Γηρυονείους βοῦς ἐλαύνων ἐξ Ἐρυθείας, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸν πορθμὸν, τὸν μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἁρπάσασα τῶν ταύρων τινὰς ἡ ῥηθεῖσα Σκύλλα, καὶ ἀνελοῦσα, καὶ αὐτὴ ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεῖται. ὕστερον δὲ καὶ πάλιν ὁ ταύτης πατὴρ Φόρκυς, καύσας καὶ ἀφεψήσας λαμπάσιν, ἐζωοποίησεν. ἦν δὲ, ὥς φασι, πρότερον ἡ Σκύλλα γυνὴ εὐπρεπής, Ποσειδῶνι δὲ συνοῦσα, Ἀμφιτρίτης ζηλοτυπησάσης, καὶ φάρμακα ἐμβαλούσης τῇ πηγῇ, ἐφ' ᾗ εἰώθει λοῦσθαι, ἀπεθηριώθη. λέαιναν δὲ αὐτὴν εἶπε, διὰ τὸ φοβερόν. ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. ἡ Σκύλλα περὶ τὸ Ῥήγιον τῆς Σικελίας ἐστὶν ἀκρωτήριον, ἐξέχον εἰς θάλασσαν, ὃ κάτωθεν πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν αἷς καλύπτονται θηρία θαλάσσια, τῶν δὲ πλοίων ἐν ταῖς πέτραις ἀκοντιζομένων ἐκ τοῦ τῆς Χαρύβδεως ὕδατος, καὶ συγκλονουμένων τοὺς ἄνδρας ἐσθίουσιν, ἡ Χάρυβδις δὲ καὶ ἡ Σκύλλα πλησίον εἰσίν, ἡ μὲν γὰρ Χάρυβδις περὶ Μεσσήνην ἐστίν, ἡ δὲ Σκύλλα περὶ τὸ Ῥήγιον, ὡς ἔφην. τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν, [2] ὁ Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. Ἡρακλῆς οὖν στρατηλάτης ὤν, καὶ στρατηγικός, ὡς περιπλέων τούτους τοὺς τόπους μετὰ τῶν Γηρυόνου βοῶν, ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀνεκάθηρε τὸν τόπον τισὶ μηχαναῖς, ὅθεν ἐμυθεύσαντο τὴν Σκύλλαν αὐτὸν ἀνελεῖν. Φόρκυς δὲ, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὁ ταύτης πατὴρ (ἡ γὰρ θάλασσα δυσχερῆ ταύτην ἐποίει) λαμπάσι πάλιν αὐτὴν ἀνεζώωσεν, ἤγουν ἡλίου κινήσεσι, ἢ χρόνοις πάλιν τὴν ὑφ' Ἡρακλέους ἀνακάθαρσιν, καὶ τὸ μηχάνημα ἡ θάλασσα χέασα, μετέστρεψε ταύτην εἰς τὴν ἀρχαίαν δυσχέρειαν. Σπήλυγξ.] σπήλαιον. ἐτυμολογεῖται δὲ σπήλαιον, [3] παρὰ τὸ ἐσπασμένους τοὺς λάας εἶναι. καὶ ὑποκοριστικὸν, σπῆλυγξ, ἡ ἐσπασμένη λάιξ, [4] ἤτοι λιθίς. ὅθεν καὶ ἄμεινον γράφεσθαι διὰ τοῦ ἰῶτα. τροπῇ δὲ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, διὰ τοῦ υ σπῆλυγξ γράφεται. Ἰχθυωμένην.] ἰχθύας κρατοῦσαν, * καὶ ἀγρεύουσαν, * ἢ δίκην ἰχθύος πλέουσαν, μυθικῶς γὰρ τὰ Λυκόφρονος νοεῖται. Ταυροσφάγον.] ὡς φαγοῦσαν ἐκ τῶν Γηρυονείων ταύρων, αὐτὴν εἶπεν. λέαιναν, διὰ τὸ φονικόν. ταυροσφάγον δὲ, καὶ οὐ ταυροφάγον. οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, Θεόσδωρος, καὶ Θεόσδοτος, καὶ τὰ ὅμοια, οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἀποβάλλουσι τὸ σ. κοινῶς δὲ ταυροσφάγος λέγεται, ὁ [5] σφάττων ταύρους. ταυροφάγος δὲ, ὁ τρώγων [6] ταύρους. Σάρκας καταίθων ἐρρέθη. Λοφνίς.] ἡ μεγάλη λαμπὰς, λιοφανής τις οὖσα, ἢ λίαν, τουτέστι μεγάλα φαίνουσα, καὶ συγκοπῇ Αἰολικῇ λοφνίς. Δομήσατο.] τροπικὴ ἡ λέξις, ἀπὸ τῶν τεκτόνων καὶ δομητόρων, ἀντὶ τοῦ ἀνεζώωσεν, ἀνήγειρεν. τὸ δὲ δομήσατο, ἐμοὶ μικρὸν ἀρέσκει γράφεσθαι, τὸ γὰρ μ ἐκτείνει αὐτὸ, ὡς τὸ φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. κἂν κἀκεῖ τινες ἐδιπλασίασαν τὸ μ, διὰ τὸ μὴ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ μέτρα. εἰ δὲ μέγα τις τοῦτο γράφει, κἂν ἀγνοῇ, μανθανέτω, ὅτι Ἀττικῇ ἐκτάσει γράφει μέγα, ὡς τὸ δώτης, πώτης, καὶ τὰ ὅμοια. Λέπτυνιν.] ἢ τὴν ψυχὴν, παρὰ τὸ λελεπτυσμένην καὶ ἀερώδη εἶναι, λέγω δὲ τὴν Σκύλλην αὐτὴν, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ἢ Λέπτυνιν, τὴν Περσεφόνην, ἤτοι τὴν μοῖραν, καὶ τὸν θάνατον, παρὰ τὸ λεπτύνειν, καὶ κόνιν ποιεῖν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων. ἀνέστησε δὲ Φόρκυς τὴν μὴ φοβουμένην ἔκποτε τὴν Περσεφόνην. Οὐδαίαν θεόν.] τὴν [7] Περσεφόνην. Ὃν ποτε ἐξηνάριξεν [8] Ἡρακλέος ὁ νέκυς, ὁ Νέσσος, δεξιούμενος καὶ φιλοποιησάμενος πάλιν τὸν ᾅδην. διὰ τὸν θάνατον δῆθεν τοῦ Ἡρακλέους. ἢ [9] δεξιούμενον, ἵν' ᾖ ἀνεῖλεν ὁ νεκρὸς Νέσσος τὸν Ἡρακλέα, τὸν δεξιούμενον, καὶ φίλον ὄντα πάλαι τοῦ ᾅδου, ὅτε κατῆλθεν ἀνάξαι τὸν Κέρβερον. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Νέσσου ἱστορία τοιαύτη. Ἡρακλῆς Ἀχελῷον καταπαλαίσας ἐν Καλυδῶνι, καὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ θραύσας κέρας, καὶ δοὺς πάλιν τοῦτο αὐτῷ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, τῆς [10] Ἁρμονίου θυγατρὸς, καὶ Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως ἀντ' Ἀχελῴου λαμβάνει γυναῖκα· τελουμένων δὲ τῶν γάμων, ἕνα τῶν συγγενῶν Οἰνέως Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους, πλήξας κονδύλῳ, ἀναιρεῖ παροινήσας, κατὰ χειρὸς αὐτὸν φιλικῶς πλήξαντα. φυγεῖν δὲ εἵλετο εἰς Τραχῖνα, πρὸς Κήϋκα. διαπορευόμενος δὲ περὶ τὸν [11] Εὔηνον ποταμὸν, τῷ Νέσσῳ κενταύρῳ προεστῶτος αὐτὸς διαπορθμεύεται. ὡς δὲ ἐν τῷ διαπορθμεύειν ὁ Νέσσος καὶ τὴν Δηϊάνειραν ἐπεχείρει βιάζειν αὐτὴν, τοξεύεται ὑπὸ τοῦ

EMENDATIONES.

1 Τὴν Σκύλλαν φασὶ legunt *Impressi* Codd. Ego φασὶ expunxi, ex fide *Seld.* ut omnino supervacuum; nisi forte sic legere mavis, cum *Bar.* τὴν Σκύλλαν λέγει· φασὶ δὲ &c. 2 Ὁ Αἰόλου reposui ex *Seld.* pro Αἰόλῳ, ut constructio fieret manifestior 3 Id reposui ex *Bar.* pro παρὰ τὸ ἐσπασμένος λάας εἶναι. 4 Ἤτοι pro ἤτε, ex utroque *MSS.* * ex *Bar.* hoc additum est. 5 *Impressi* Codd. habent σφάγων, Ego mutato accentu legissem σφαγῶν, si non uterque *MSS.* habuisset σφάττων. 6 Illa prius indistincte scripta erant, ταύρους, σάρκας &c. 7 Et hæc prius indistincta legebantur. 8 Ἡρακλέα habet *Bar.* quæ lectio potior mihi videtur. 9 Δεξιούμενον pro δεξιούμενος, ex *Seld.* 10 Αἱμονίῳ *Seld.* Αἱμονίου *Bar.* Cæterum quidam Amaltheam aiunt filiam fuisse Harmonii, quidam Hæmonii Ætolorum regis. 11 Εὔηνον pro Εὔωνον ex *Seld.* Non enim Euonum, sed Euenum, Ætoliæ fluvium Nessi opera trajecit Hercules; *Lucanus*,

Et Meleagream maculatus sanguine Nessi
Evenus Calydona secat. ----------

Νέκυς, τὸν ᾅδην [a] δεξιούμενον πάλαι.
[b] Λεύσσω σε τλῆμον δεύτερον πυρουμένην,
Ταῖς τ' [c] Αἰακείοις χερσί, τοῖς τε Ταντάλου
[d] Λαίτρειναν οἰκουροῦσι λειψάνοις πυρὸς
[e] Παιδὸς καταιβρωχθέντος αἰθάλῳ δέμας,
Τοῖς [f] Τευταρείοις [g] βουκόλου πτερώμασι,

Mortuus, Orco dudum salutato.
Video te, misera, secundò comburi
Æacidinis manibus, & Pelopis
A flamma devorati
Reliquiis ignis Letrinam tenentibus,
Et Teutari bubulci telis.

VARIANTES LECTIONES.

a Δεξιούμενος πάλαι Bar. al. Δεξιούμενον πάλιν. b Λεύσω Bar. aliique. c Αἰακείαις Bar. eandemque lectionem servat in Scholiis, ubi Seld. etiam legit Αἰακείαις. sed isti α superscriptam habet ο. d Λαίτρυναν Bar. Λέτριναν Seld. quas lectiones in Scholiis etiam tuentur uterque. e Πυρὸς καταιβρωθέντος Bar. al. καταιβρωθέντος. f Al. Τευταρείοις. al. Τευταρικίοις. g Βουκώλου Bar.

Ηρακλέος. εἰδὼς δὲ ὅτι τελευτᾷ (ἄφυκτα γὰρ τὰ βέλη τοῦ Ηρακλέος, ὡς κεχρισμένα τῷ τῆς Ὕδρας ἰῷ) βαλὼν εἰς ἀγγεῖον τὸ καταρρέον ἐκ τοῦ τραύματος αἷμα, δέδωκε τῇ Δηϊανείρῃ, ἀπατήσας αὐτὴν, καὶ εἰπὼν, Ὅτι ἐγὼ μὲν διὰ σὲ τελευτῶ, τοῦτο δέ σοι χαρίζομαι, φιλίαν ἐπισπᾶσθαι δυνάμενον. εἴπερ Ηρακλέα νοήσειας ἑτέρας πόθῳ κατασχεθέντα, ἐπιχρίσεις τούτῳ αὐτοῦ τὰ ἱμάτια, καὶ πρὸς σὲ πάλιν ἀντιστρέψει τὸν πόθον. τοῦτο τὸ αἷμα ἡ Δηϊάνειρα ἔχουσα, ὡς ὕστερον ἤκουσεν Ηρακλέα τὴν Οἰχαλίαν πορθήσαντα, καὶ τὴν Εὐρύτου θυγατέρα Ἰόλην καλὴν οὖσαν ἄγοντα, καὶ αὐτῆς κρατεῖσθαι τῷ ἔρωτι, ἐπιχρίσασα τούτῳ τῷ αἵματι τὰ τοῦ Ηρακλέος ἱμάτια, μετὰ τοῦ θεράποντος Λίχα ταῦτα ἀπέστειλεν. περὶ δὲ τὸ Κηναῖον, Εὐβοίας ὂν ἀκρωτήριον, θύων ὁ Ηρακλῆς Διῒ χαριστήρια, στολίζεται τὸν πεφαρμαγμένον τοῦτον χιτῶνα, ὑφ' οὗ καὶ κνισμῷ κρατηθεὶς πυρώδει καὶ δραστηρίῳ, τελευτᾷ, [1] ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, ἐξ οὗ γεγόνασι αἱ θερμοπύλεις, πρότερον ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίχαν ῥίψας, καὶ ἀνελὼν ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ. τὰ δὲ τόξα αὐτοῦ Ηρακλῆς τῷ Φιλοκτήτῃ καταλιμπάνει, ὡς τοῦ πατρὸς Φιλοκτήτου Ποίαντος τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ὑπουργήσαντος. τὰ δὲ τόξα ταῦτα, ὡς ὁ Λυκόφρων οὗτος φησὶ, παρὰ Τευτάρου Σκύθου, βουκόλου τοῦ Αμφιτρύωνος, εἴληκεν Ηρακλῆς, ὅστις Τεύταρος καὶ τοξεύειν τοῦτον ἐδίδαξεν. ἄλλοι δὲ Εὔρυτον φασὶ τοῦτον διδάξαι τὴν τοξικὴν, οἱ δὲ Ραδάμανθυν τὸν Κρῆτα, πατρῷον ἐκείνου γενόμενον. μετὰ γὰρ θάνατον Αμφιτρύωνος Ραδάμανθυς ἀνελὼν ἴδιον ἀδελφὸν, φυγὼν ἐκ Κρήτης, καὶ ἐν Ὠκαλέᾳ τῆς Βοιωτίας ἐλθὼν, γαμεῖ τὴν Αλκμήνην, καὶ [2] Ηρακλῆ διδάσκει τὴν τοξικήν. * Τὸν ᾅδην δεξιούμενον πάλαι.] ὁ Αδμητος εἶχε γυναῖκα Ερίβοιαν, ἣν καὶ συνέβη τελευτῆσαι, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς ἐξενοδοχήθη Ηρακλῆς παρὰ τοῦ Αδμήτου, μὴ μαθὼν τὴν τελευτὴν τῆς εἰρημένης, καὶ παιανίζειν ἀρξάμενος, μία τῶν δούλων προσῆλθεν αὐτῷ, καὶ εἶπε τὸ γεγονὸς, τοῦ δὲ εἰπόντος, ποῦ τέθαπται; καὶ μαθὼν, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ μνήματος, καὶ ἐξελθόντος τοῦ Αιδου ἅψασθαι θυσιῶν, ἐκράτησεν αὐτὸν σφοδρῶς, μέχρις ἂν τὴν γυναῖκα ἀπέδωκε. * [3] φησὶ γοῦν ὅτι ἀξίφῳ δόλῳ, ἤτοι τῷ φαρμάκῳ τῆς Ὕδρας, ἀνεῖλεν ὁ Νέσσος τὸν Ηρακλῆ, τὸν πάλαι χειρωσάμενον τὸν Αδην. καὶ Ομηρος· Τλῆ δ' Αΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν.

Λεύσσω σε τλῆμον δεύτερον πυρουμένην.] πρότερον μὲν γὰρ ὑφ' Ηρακλέος πορθηθεῖσα, πυρὶ [4] παρεδόθης, καὶ νῦν μέλλεις καυθῆναι ταῖς Αἰακείοις χερσὶν, ἤτοι τοῦ Επειοῦ, ἢ Νεοπτολέμου. Αἰακοῦ γὰρ δεύτεροι ἔκγονοι καὶ ἀμφότεροι, ὡς μαθήσῃ. τούτοις οὖν φησι μέλλεις καυθῆναι, καὶ τοῖς ὀστέοις τοῦ Πέλοπος, τοῖς κειμένοις περὶ τὴν Λαίτρειναν, πόλιν Ηλιδος. ὁ δὲ Πέλοψ υἱὸς Ταντάλου καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Πακτωλοῦ. τὰς δὲ συντάξεις οὐ δεῖ γράφειν, ἀλλὰ διὰ γράμματα ἄλφα, καὶ βῆτα, καὶ λοιπὰ, ταῦτα διαγράφειν. μᾶλλον δὲ μόνας ἐκείνας τὰς προγενομένας, καὶ δεινάς. Αἰακείοις χερσίν.] Αἰακοῦ καὶ Ενδηΐδος, Πηλεὺς καὶ Τελαμών. ἐκ Ψαμάθης δὲ τῆς Νηρηΐδος, Φῶκος. Πηλέως καὶ Θέτιδος, Αχιλλεύς. Αχιλλέως καὶ Δηϊδαμείας τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς, Πύρρος, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος. Τελαμῶνος δὲ καὶ [5] Περιβοίας, Αἴας. ἐκ δὲ Ησιόνης, Τεῦκρος. Αἴαντος καὶ Λυσιδίκης τῆς Κορώνου, Φίλιος. ἐκ Τεκμήσσης δὲ τῆς αἰχμαλώτιδος, Εὐρυσάκης. Φώκου πάλιν καὶ Αστερίας, Κρίσσος καὶ Πανοπεύς. Πανοπέως δὲ, ὁ Επειὸς, ὁ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσας, δι' οὗ καὶ τὸ Ιλιον ἐπορθήθη. * Αλλ' εἴπερ ὁ Τζέτζης θελήσω γράφειν τὰς ἱστορίας πλατέως, καὶ τοὺς ἀκροατὰς ἀντὶ σαφηνείας μᾶλλον θολώσω, καὶ βιβλιοθήκης ἂν Πτολεμαίου ἐν χρείᾳ γενοίμεθ', ὡς ἐναποθεῖναι τὰ γραφησόμενα· καὶ τὸ μεῖζον, καὶ δυσχερέστερον πάντων, καὶ τὸ ἡμέτερον πόνημα, οὐχ ὡς ἡμέτερον δόξει, ἀλλ' ὡς Λυκόφρονος σχόλια. ἔνθεν τὸ κατὰ τὸ δυνατὸν συντεμόντες τὰ λοιπὰ διεξέλθωμεν. * Αἰακείοις χερσίν.] * ταῖς τοῦ Νεοπτολέμου χερσὶ, καὶ τοῦ Επειοῦ διὰ τὸν Δούρειον ἵππον. κατάγει δὲ τὸ γένος Επειὸς ἀπὸ Αἰακοῦ. Ταντάλου παιδός.] τοῦ υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, Πέλοπος. Λαίτρειναν οἰκουροῦσι.] τοῖς κειμένοις ὀστοῖς περὶ τὴν Λαίτρειναν. ἔστι δὲ ἡ Λαίτρεινα πόλις Ηλιδος. ἔγκειται δ' ἐν ταύτῃ τὰ τοῦ Πέλοπος ὀστᾶ, ἃ ἐδήλου ὁ χρησμὸς ἀποκομίσαι· καὶ τὰ Ηρακλέους τόξα, ἅπερ Φιλοκτήτης εἶχε, εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ Νεοπτόλεμον τὸν Αχιλλέως υἱόν. εἰ μὴ γὰρ οὕτω γένηται, οὐκ ἂν πορθηθείη τὸ Ιλιον. Λειψάνοις πυρός.] ἅπερ κατέλειψε τὸ πῦρ ὀστᾶ, λείψανα λέγεται πυρός. Καταιβρωχθέντος.] καταποθέντος δηλονότι τοῦ Πέλοπος ἐν τῇ αἰθάλῃ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὁπότε πρὸς εὐωχίαν τῶν θεῶν ἐψήθη. Τοῖς Τευταρείοις.] λείπει τὸ τε, ἵν' ᾖ τοῖς τε Τευτάρου πτερώμασι, ἤτοι τοῖς βέλεσι τοῦ βουκόλου. τίς δ' ὁ Τεύταρος, προείπον.

EMENDATIONES.

1 Ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, ἐξ οὗ γεγόνασι αἱ θερμοπύλαι ab utroque MSS. Codd deest, & Phavorino. & quidem, ut mihi videtur, deesse debet. 2 Ηρακλῆ pro Ηρακλεῖ, ex Seld. *Hæc hoc loco inserui ex Bar. quæ Euripides latissime descripsit in Alcestide, tragœdiâ dictâ ab Admeti uxore, quam non Eribœam, sed Alcestidem appellat. 3 Φησὶ γοῦν pro φασὶν οὖν, ex Seld. 4 Παρεδόθης reposui ex Seld. παρεδόθη Bar. παρέδωκε Impressi Codd. 5 Φερεβοίας Bar. Περιβοίας Seld. * Hæc inserui ex Seld. & sane non ovum ovo similius, quam hæc Tzetzæ. Monendus autem es, in hoc loco haberi in Impressis Codd. quæ supra inserui de Admeti uxore, & Hercule. * Hoc addo, ut sensus constet. Et quidem ea verba esse inserenda prius conjecerat Gerbelius.

Τὰ πάντα πρὸς φῶς ἡ βαρύζηλος δάμαρ,	Quæ omnia in lucem uxor æmula,
Στείλασα κοῦρον τὸν κατήγορον χθονὸς,	Miſſo juvene terræ proditore,
Ἄξει, πατρὸς μομφαῖσιν [a] ἠγριωμένη,	Proferet, patris accuſationibus exaſperata,
[b] Λέκτρων θ' ἕκατι, τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων.	Cubiliúmque cauſa, & peregrinarum nuptiarum.
Αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς οὐκ ἰάσιμον	At ipſa medica immedicabile
Ἕλκος δρακοῦσα τοῦ ξυνευνέτου λυγρὸν,	Vulnus mariti tetrum intuita
Γιγαντοραίστοις [c] ἄρδισι [d] τετρωμένου	Gigantiperdis ab adverſario ſagittis
Πρὸς ἀνθοπλίτου, ξυνὸν [e] ὀγχήσει μόρον,	Vulnerati, communem obibit mortem,
Πύργων ἀπ' ἄκρων πρὸς νεόδμητον νέκυν	Summis è turribus ad recens cadaver
Ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας.	Impetuosè corpus præceps projiciens :
Πόθῳ δὲ τοῦ θανόντος ἠγκιστρωμένη,	Mortuíque ſtimulata deſiderio,
Ψυχὴν [f] ἀσπαίροντι [g] φυσήσει νεκρῷ.	Animam in palpitans expirabit cadaver.
Στένω, [h] στένω σε δισσὰ, καὶ τριπλᾶ, δορὸς	Defleo, defleo te bis térque, rurſus
Αὖθις πρὸς ἀλκὴν, καὶ διαρπαγὰς δόμων,	Haſtæ vim, & ædium direptiones
Καὶ πῦρ [i] ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον.	Spectantem, ignémque vaſtatorem.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἠγριομένη. b Al. λέκτρων. c Ἄρδεσι Bar. d Τετρωμένον Bar. eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. *Tzetzes* etiam eandem lectionis varietatem agnovit. e Al. ὀχμήσει. al. ὀκμάσει. *Bar.* habet οἰχήσει. Quid ſi legas ὀκχήσει? id certe valet βαδίσει, qua voce utuntur *Scholia* lineis *Barocciani* Cod. interpolata, ad explicandam ſuam οἰχήσει, eodemque modo explicant ὀχήσει, verſ. xcvii ſequente, ὀκέω autem & ὀκχέω idem ſunt. f Ἀσπαίροντι uterque *MSS*. g Al. φυσήσει. h Al. στένω δισσά. *Bar.* habet διπλᾶ, ſed eadem, ut videtur, manu ſuperſcribitur duplex σσ. i Al. ἐναυγάζουσαν.

Τὰ πάντα πρὸς φῶς ἄξει.] ἤτοι φανερώσει ἡ βαρύζηλος γυνὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ Οἰνώνη, ἥτις ἦν θυγάτηρ [1] Κεβρῆνος, ἢ Οἰνέως, ταύτην γὰρ πρὸ Ἑλένης εἶχεν Ἀλέξανδρος. ἐξ ἧς καὶ υἱὸς αὐτῷ Κόρυθος, ὃν Κόρυθον, ὑποδιδάξουσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, * διὰ τὸν φθόνον, καὶ τὴν μομφὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, * καὶ διὰ τοὺς τῆς Ἑλένης γάμους ἐπεισάκτους, ἔπεμψεν ἡγησόμενον τοῖς Ἕλλησι τοῦ ἐπὶ Τροίαν πλοῦ. Αὐτὴ δὲ φαρμακουργός.] τετρωμένον δὲ τὸν Ἀλέξανδρον θεραπεῦσαι βουλομένη ἡ Οἰνώνη, ἐκωλύθη παρὰ τοῦ ταύτης πατρός. τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐπειδὴ ὕστερον προσενέγκουσα τὰ φάρμακα, εὗρεν ἤδη ἐκπεπνευκότα, καὶ ἑαυτὴν συναναιρεῖ, ἢ κατὰ Κόϊντον, ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυράν· ἢ κατὰ τὸν Δίκτυν, βρόχαις ἀπαγχθεῖσα. ἢ κατὰ τόνδε τὸν Λυκόφρονα, καταπεσοῦσα τοῦ πύργου. οὐκ ἰάσιμον δὲ τὸ ἕλκος, ἢ ὅτε τεθνηκὼς ἦν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἰαθῆναι οὐκ ἐδύνατο· ἢ ὅτι [2] κεχρισμένα ἦν τὰ βέλη Φιλοκτήτου, οἷς Ἀλέξανδρος ἐτοξεύθη, τῷ ἰῷ τῆς Ὕδρας, ἢ ὅτι προληφθέντος τοῦ τραύματος, ὑπέθηκε τὰ φάρμακα. ἡ γὰρ Οἰνώνη, ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ἤσκει. Γιγαντοραίστοις.] ἡ γῆ κατὰ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, ἐν Φλέγραις τῆς Πελλήνης γεννᾷ δρακοντόπαιδας, καὶ βαθυγενείους, καὶ βαθυχαίτας γίγαντας, οἳ πέτρας καὶ δρῦς πεπυρακτωμένας ἠκόντιζον πρὸς τὸν οὐρανόν. ὧν πρῶτοι, Πορφυρίων καὶ Ἀλκυονεὺς, οἳ καὶ ἀθάνατοι ἦσαν, εἰς τὰ ἐν τῇ Γῇ, ἢ ἐγεννήθησαν, ἐμάχοντο. συμμαχοῦντος δὲ Ἡρακλέους Διῒ, καὶ τούτους κατατοξεύοντος, ἀνῃρέθησαν. πρῶτον μὲν οὖν τοξεύει Ἀλκυονέα, ὃς πίπτων ἐπὶ γῆν, μᾶλλον ἀνεθάλπετο, Ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ Πελλήνης ἐξαγαγὼν, τοῦτον ἀνεῖλεν. Πορφυρίωνι δὲ Ζεὺς Ἥρας ἐπιθυμίαν ἐμβάλλει, καὶ τοῦτον Ἡρακλῆς ἐν τῷ καταρρηγνύειν Ἥρας τοὺς πέπλους τοξεύσας, καὶ τοῦ Διὸς κεραυνῷ πλήξαντος, ἀναιρεῖ. καὶ τοὺς ἑτέρους δὲ ὁμοίως, πλὴν ὀλίγων, σὺν Διῒ ἀναιρεῖ. Ἄρδις.] τὸ βέλος, παρὰ τὸ ἀρὰς καὶ βλάβας διδόναι. Τετρωμένου.] καταχρηστικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ βεβλημένου. καὶ τετρωμένου καλῶς ἔχει, τετρωμένου μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου· τετρωμένον δὲ τὸ ἕλκος. Λυγρόν.] τὸ χαλεπὸν, παρὰ τὸ λίαν ὑγρὸν εἶναι, τουτέστιν ὀλέθριον. ἐκ γὰρ τῶν ὑγρῶν ἐπιγίνονται τὰ δεινότερα τῶν νοσημάτων, ὥσπερ αὖθις ἀπὸ τῶν θερμῶν τὰ καλά. Ἀνθοπλίτου.] ἀντὶ τοῦ τοξότου. λέγει δὲ τὸν Φιλοκτήτην, παρ' ὅσον ἀμφότεροι τοξόται, ὅ, τε Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ Φιλοκτήτης. ἀχθέντος γὰρ ἐκ Λήμνου τοῦ Φιλοκτήτου, τοξικῇ ἐμονομάχησαν, αὐτός τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ πρῶτος μὲν ἀφιεὶς Ἀλέξανδρος, ἥμαρτε Φιλοκτήτου. δεύτερον δὲ, τοξεύσας ὁ Φιλοκτήτης, βάλλει κατὰ χεῖρα λαιὰν τὸν Ἀλέξανδρον. εὐθὺς δεύτερον οἰστὸν ἀφεὶς, ἐκκόπτει τούτου καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τρίτῳ βέλει κατὰ τὸ σφυρὸν πείρας αὐτὸν, ἀναιρεῖ. Διστὰ καὶ τριπλᾶ.] παρ' ὅσον ἡ Ἴλιος τρίτον ἐπορθήθη. πρῶτον μὲν γὰρ ὡς εἴπομεν ὑπὸ Ἡρακλέους διὰ

EMENDATIONES.

1 Ita repoſui ex *Seld.* Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως *Impreſſi* Codd. Σκεβρῆνος. *Bar.* & *Phavorin.* Οἰνέως vero non omnino agnoſcunt. Cæterum Oenone dicitur Cebrenis fuiſſe filia. Vide Notas. * Hæc addo ex *Phavorino*, quæ conjunctio copulat. καὶ ante διὰ τοὺς &c. arguit prius defuiſſe. 2 Κεχρισμένα repoſui, pro κεχαρισμένα. *Phavorinus* habet κεχρισμένα, & paulo ante ἀπαχθεῖσα, pro ἀπαγχθεῖσα, quæ σφάλματα hinc emendare poteris.

Στένω σε, πάτρα, καὶ τάφους Ἀτλαντίδος	Defleo te, Patria,& fepulchra Electræ
Δύπτου κέλωρος, ὅς ποτ' ἐν ῥαπτῷ [a] κύτει,	Filii, natatoris : qui olim in utre confuto,
Ὁποῖα πόρκος Ἰστρίους τετρασκελής,	Inftar Iftrii apri quadrupedis,
Ἀσκῷ μονήρης ἀμφελυτρώσας δέμας,	Singularis utri corpus involvens,
[b] Ῥεθυμνιάτης κέπφος ὣς ἐνήξατο,	Tanquam Rhithymnia fulica enatavit,
[c] Ζήρινθον ἄντρον τῆς [d] κυνοσφαγοῦς θεᾶς	Zerinthum canivoræ antrum Deæ
Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον,	Relinquens, Saum, munitum Corybantum ædificium :
Ὅτ' ἠμάθυνε πᾶσαν [e] ὀμβρήσας χθόνα	Quando cunctam vaftabat humectans terram
Ζηνὸς καχλάζων νασμός, οἱ δὲ πρὸς πέδῳ	Grandifonus Jovis imber, turribus quidem

VARIANTES LECTIONES.

a Σκύτει Bar. aliique. b Ῥεθυμνιάτης Bar. al. Ῥεθεμνιάτης. c Al. Ζήρυνθον. d Al. κυνοσφάγου θεοῦ. κυνοσφάγος Seld. κυνοσφαγοῦς Bar. aliique.
e Ὀμβρήσας Bar.

τοὺς ἵππους ἐπορθήθη τοῦ Λαομέδοντος, καὶ τῆς Ἡσιόνης. δεύτερον δὲ κατέδραμον ταύτην αἱ Ἀμαζόνες, ὥς που καὶ ἐν τῷ γ' γράμμα φησὶν Ὅμηρος, ὡς ἀπὸ Πριάμου, Ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. τρίτον δὲ, διὰ τὴν πολυθρύλλητον Ἑλένην, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πορθηθεῖσα καὶ καυθεῖσα, τελέως ἠφανίσθη. * Ἡ ἑρμηνεία. Στενάζω σε, ὦ πόλις, δισσῶς, καὶ τριπλῶς, πάλιν πρὸς δόρατα, μάχην, καὶ αἰχμαλωσίαν οἴκων ἐρχομένην, καὶ πῦρ ἅπλουσαν ἀφανιστικόν. * Στένω σε.] ὦ πόλις, καὶ τοὺς ἐν σοὶ τάφους τῶν προγόνων ἡμῶν, τῆς τε * θυγατρὸς Ἄτλαντος * Ἠλέκτρας, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Δαρδάνου, ὅς ποτε ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐρραμμένῳ δέρματι σκεπάσας τὸ σῶμα αὐτοῦ, καθάπερ τὸ περὶ τὸν Ἴστρον τετράπουν ζῶον εἴωθε ποιεῖν, ὅτε τὸ ἑαυτοῦ δέρμα ἀναφυσᾷ, καὶ περᾷ τὸν Δάνουβιν ποταμὸν, διαπεράσας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καταλείψας τὸ κατοικητήριον τῶν Κορυβάντων. τοῦτο δὲ ἐποίησε ποτὲ, ὅτε κατέκλυσε πᾶσαν τὴν γῆν ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔπλεον ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὰ τείχη κατέπιπτον, τῶν δένδρων δὲ, καὶ ἀμπέλων τοὺς καρποὺς τὰ θαλάσσια ζῶα ἐνέμοντο, αἱ δελφῖνες, καὶ αἱ φῶκαι, αἱ ἀεὶ τῆς συνουσίας τῶν ἀνδρῶν ἐρῶσαι. Καὶ τάφοις.] ἀντὶ τοῦ τάφον τοῦ δύπτου καὶ κολυμβητοῦ κέλωρος καὶ υἱοῦ τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς Ἠλέκτρας, ὅστις ποτὲ ἐν τῷ ῥαπτῷ σκύτει καὶ δέρματι, ἢ κύτει καὶ χωρήματι, ἐνήξατο καὶ ἔπλευσεν, ὥσπερ κέπφος Κρητικός. ἔπλευσε δὲ μονήρης, μονόκωπος, ἢ μόνος, ἀμφελυτρώσας καὶ καλύψας τὸ σῶμα ἐν τῷ ἀσκῷ, ὁποῖα καὶ ὥσπερ πόρκος, ζῶον Ἴστριον τετρασκελές. Δάρδανος ὁ Διὸς καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς, καταλιπὼν τὴν Σαμοθρᾴκην ἐν τῷ κατακλυσμῷ, σχεδίαν κατασκευάσας, καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν Τροίαν μέρη ἐλθὼν, κτίζει τὴν Δαρδανίαν, κἀκεῖ τελευτᾷ, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ κεῖται παρὰ τὴν Τροίαν ἐν τῷ μέρει τῆς Δαρδανίας. ὕστερον γὰρ καὶ ἡ Δαρδανία, καὶ ἡ Ἴλιος, καὶ ἡ Τροία, μία πόλις γεγόνασι. Νυκτίμου δὲ τοῦ βασιλέως ἄρχοντος, ὁ κατακλυσμὸς, ὡς λέγουσι, γέγονε, καὶ διὰ τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. πέμπτον δὲ τὸν Πέλοπα, ἔγωγε γινώσκω ἀπὸ Δαρδάνου. διὰ τοῦτο γοῦν λέγουσι γενέσθαι τὸν κατακλυσμὸν, ἢ δι' Ἄζανα τὸν Λυκάονος, καὶ τὸ τῶν Λυκάονος παίδων ἀσέβημα, ὅτι τὸν Νύκτιμον κατατεμὼν, ἔθυσε τῷ Διΐ. γέγονε δὲ καθ' ἑτέρους ὁ κατακλυσμὸς οὕτω. περὶ Ἑλίκην καὶ Βοῦραν τὰς πόλεις, ἀνέμων πνευσάντων ἐναντίων, συνέστη νέφος πολὺ, καὶ ἐρρύη ὑετὸς, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμός. δύπτου δὲ εἶπε τοῦ συνεχῶς δύοντος ἐν τῇ σχεδίᾳ διὰ τὸ χειμάζεσθαι, ἢ τοῦ κολυμβητοῦ, διὰ τὸ εἰς δύο ξύλα πήξαντα τὰς σχεδίας ἀπὸ Σαμοθρᾴκης πλεῦσαι, φεύγοντα τὸν ἐπὶ [1] Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Πόρκος.] ζῶόν ἐστιν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, τὸν καὶ Δάνουβιν καλούμενον, τετρασκελὲς, λεπτῷ περιεχόμενον δέρματι, ὃ φυσώμενον γίνεται ὡς ἀσκὸς, καὶ νήχεται ἕως λεπτυνθῇ. ἐξέρχεται δ' ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ νέμεται, καὶ εὐθέως ψυχόμενον ἀποθνήσκει. μονήρη δὲ εἶπε τὸν Δάρδανον, διὰ τὸ μιᾷ κώπῃ αὐτὸν κεχρῆσθαι ἐν τῇ σχεδίᾳ. τὸ δὲ ἑξῆς * οὕτως. * Ὡς πόρκος τῷ ἰδίῳ δέρματι, καθάπερ ἀσκῷ, ἐπισκεπάσας τὸ σῶμα νήχεται, οὕτω καὶ ὁ Δάρδανος ἐπὶ τῆς σχεδίαν ἔπλευσε, τέσσαρας λίθους ἔχων, καὶ σκεπάζων αὐτοῦ τὸ σῶμα καθάπερ πόρκος. Ῥέθυμνα.] πόλις Κρήτης. Κέπφος.] θαλάσσιον ὄρνεον λαρειδὲς, ὅπερ ἀφρῷ θηρῶσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων. Ζήρινθον ἄντρον.] Θρᾳκικὸν σπήλαιον. Ἄντρον.] τὸ σπήλαιον, παρὰ τὸ ἀνατετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. τὸ Θρᾳκικὸν καταλιπὼν σπήλαιον τῆς Ῥέας, ἢ τῆς Ἑκάτης, ὁ Δάρδανος. καὶ γὰρ καὶ ἡ Ῥέα, λέγουσιν, ἐποχουμένη, καὶ ἡ Ἑκάτη ξενοφυὴς οὖσα, φοβεραί. θύουσι δὲ αὐταῖς κύνας, ὥς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις. ὁ γὰρ κύων βαΰξας λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κροτηθεὶς, εἴτε τι τοιοῦτον. Σάον.] ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος, οὕτω πως λέγων ἐν Θηριακοῖς, Ἡ Σάου, [2] ἢ ἐκ Μοσύχλου. τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν, σπήλαιον τῆς Ῥέας, ἢ τῆς Ἑκάτης, τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας. οἱ Κορύβαντες, οἵ τινες εἰσὶ δαίμονες, περὶ τὴν [3] Ῥέαν ἱδρύσαντο. ἀλλ' οἱ μὲν Κούρητες, Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες. οἱ δὲ Κορύβαντες, Θαλείας καὶ Ἀπόλλωνος. Ἠμάθυνεν.] ἄμμον ἐποίησε, κατέκλυσε. ἄμαθος δὲ δι' ἑνὸς μ γράφεται, ἐκ τοῦ ἀμαθὴς καὶ ἀμέτρητος εἶναι ἐτυμολογουμένη. καὶ ἄμος κατὰ [4] συγκοπὴν γινόμενον, δι' ἑνὸς μ γράφεται. μόνοι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς [5] διπλασιάζουσιν, ὡς καὶ τὰ λοιπά. Καχλάζων.] ἤχῳ φερόμενος. Νασμός.] κατακλυσμὸς, ἐκ τοῦ νάω ῥήματος, ὅθεν καὶ ναύτης.

EMENDATIONES.

* Hæc inferui ex *Seld.* quibus fublatis Interpretatio effet mutila. * Et hoc ex eodem Codice addo. 1 Δευκαλίωνος pro Δευκαλίωνα, ex *Bar.* * Ex *Bar.* prius indiftincte legebatur. τὸ δὲ ἑξῆς ὡς πόρκος &c. 2 Ita emendavi ex *Nicandro*, nifi potius *Nicandrum* hinc corrigendum putes. Vide Notas. 3 Ῥέαν pro δρέαν, ex conjecturâ *Gerbelii*, cui fidem faciunt uterque *MSS.* Codd. 4 Συγκοπὴν ex *Seld.* pro ἀποκοπήν. 5 Διπλασιάζουσιν pro διπλασιοῦσι, ex utroque *MSS.*

τοὶ

Πύργοι κατηρείποντο, τοὶ δὲ λοισθίαν
Νήχοντο μοῖραν προὐμμάτων δεδορκότες·
[a] Φηγὸν δὲ, καὶ δρύκαρπα, καὶ γλυκὺν βότρυν
[b] Φάλαι τε, καὶ δελφῖνες, αἵ τ' ἐπ' ἀρσένων
Φέρβοντο φῶκαι λέκτρα θουρῶσαι βροτῶν.
Λεύσσω θέοντα [c] γρυνὸν ἐπτερωμένον
Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα πεφνείας κυνὸς,
Ην τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται,
Κελυφάνῳ στρόβιλον [d] ὠστρακωμένην,
Καὶ δή σε ναύτην [e] Αχερουσία τεῖχος

In solum cadentibus, hominibus verò natantibus,
Ultimo ante oculos fato conspecto:
Glandes autem, fructusque, & uvas dulces
Balænis, delphinisque depascentibus, & phocis,
Quæ in humana virorum irruebant cubilia.
Video currentem grypem alatum,
Ad columbæ rapinam, canis necandæ:
Quam vultur undivagus genuit,
Ovi testa rotundam circumtectam.
Te sanè, nauta timide, Acherusia

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Φηγῶδε. b Al. φάλαι. c Γρυνὸν Bar. Seld. al. γρῦνον. d Al. ὠστρακωμένην. e Al. ἡ Αχερουσία.

Τοὶ δέ.] ἐλλιπῶς, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἄνθρωποι. Φηγόν.] τὴν βάλανον, παρὰ τὸ φάγω, φαγὸν καὶ φηγὸν λεγομένην. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸ τοῦ τὸν σῖτον εὑρεῖν, βαλάνους ἤσθιον, καὶ ὀπώρας. Δρύκαρπα.] πᾶσαν ὀπώραν. ὥς πού φησιν ἐν τῇ Δωδεκαετηρίσιν Ορφεὺς, Βάλλειν ἔρνεα τε πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Φάλαινα.] ζωΰφιον ἐστὶν τοῖς λυχνίαις ἐπιπετόμενον, ὃ καὶ πυραυστὴς μόσχος, [1] καὶ ψύχη, καὶ ψῶρα καλεῖται. λέγεται δὲ φάλαινα, παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄλλεσθαι. μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προσγραφόμενον, καὶ δι' ἑνὸς λ δεῖ γράφεσθαι, τὰ γὰρ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα, ὡς τὸ θάλλω θαλὸς, ἀγγέλλω ἄγγελος. καὶ περὶ μὲν τῆς φαλαίνης, τοῦ χερσαίου ζωΰφίου, ὃ καὶ κανδυλοσβέσειαν ἰδιωτικῶς φασὶν, εἰπομεν. ἔστι καὶ φάλαινα, κητώδης ἰχθὺς, κατὰ ἀποκοπὴν γοῦν φάλαι εἶπεν. Αἵ τ' ἐπ' ἀρσένων.] αἱ φῶκαι τε, αἱ θουρῶσαι, καὶ ἐρωτικῶς ὁρμῶσαι ἐπὶ τὰ λέκτρα τῶν ἀρρένων βροτῶν. ἡ φώκη θαλάσσιον κῆτος ἐστὶ, χερσαίῳ βοΐ, ἢ μᾶλλον βουβάλῳ παρόμοιον, ἐρᾷ δὲ συνουσίας ἀνδρῶν, ἔστι δὲ καὶ πρὸς μαγείαν ἐπιτήδειον. Λεύσσω θέοντα γρυνόν.] τὸν λόγον περὶ Αλεξάνδρου ποιεῖται. λέγει γὰρ, ὅτι σπουδάζοντα τὸν Αλέξανδρον θεωρῶ περὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ελένης. γρουνὸς δὲ λέγεται, καὶ ὁ κορμός. καὶ Ομηρος, Γρουνὸν μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ηφαιστος ἀνέστη. νῦν δὲ γρυνὸν, ἢ τὸ πλοῖον τοῦ Αλεξάνδρου λέγει, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου πεποιῆσθαι, ἐπτερωμένον δὲ διὰ τὰ ἄρμενα, παρ' ὅσον τὴν πορείαν δι' αὐτῶν ποιεῖται, κατὰ μετωνυμίαν. ἢ γρυνὸν, τὸν Αλέξανδρον αὐτὸν, διὰ τὸ ὄναρ, ὃ εἶδεν Εκάβη, ὅτι δαλὸν ἔτεκε δαιόμενον, ὅστις κατέφλεξε πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐν Ιδῃ ὕλην. τοῦτο τὸ ἐνύπνιον ἀκούσαντες οἱ μάντεις, καὶ οἱ περὶ τοὺς ὀνείρους δεινοὶ, εἶπον τὸ τεχθησόμενον παιδίον εὐθέως ῥιφθῆναι. τεχθέντα δὲ τὸν Αλέξανδρον ἐξέθεντο ἐν τῇ Ιδῃ· ὃν ποιμὴν ἑωρακὼς σφόδρα εὐειδέστατον, ἀνελόμενος ἀνέθρεψεν. ἐπτερωμένον δὲ, διὰ τὸ μετὰ πλοίου πορεύεσθαι. Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα.] εἰς τὴν ἁρπαγὴν τῆς λαγνιστάτης τρήρωνος, ἤτοι περιστερᾶς, τῆς ἀξίας φονευθῆναι κυνὸς, ἢ ἀπὸ * τόπου * τῆς Λακωνικῆς, ἢ τῆς δειλῆς, καὶ ταχείας, καὶ καταφερεστέρας, (οἰκεῖον γὰρ Αφροδίτῃ τὸ ζῶον) ἢ τῆς αἰτίας φόνου πολλοῖς. λέγει δὲ τὴν Ελένην, ἐπεὶ καὶ τὸν Αλέξανδρον ἀετῷ εἴκασεν ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν ἐπειγόμενον. Τρήρωνα δὲ αὐτὴν, διὰ τὸ λαγνὸν, καλεῖ. καὶ γὰρ ἡ περιστερὰ μόνη τῶν πτηνῶν δι' ὅλου ἔτους ὀχεῖται, καὶ νεοττοὺς ποιεῖ. ὅθεν Αἰσχύλος φησὶ, Πανώρφου πελειάδος. καὶ κύνα, διὰ τὸ ἀναιδὲς, κατὰ τὸν Ομηρον, Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου. Τόργος.] ὁ γὺψ κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει. ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου, Ζεὺς γὰρ ὁμοιωθεὶς κύκνῳ, μίγνυται Νεμέσει, τῇ Ωκεανοῦ θυγατρὶ, εἰς χῆνα, ὡς λέγουσιν, αὐτῆς μεταβαλούσης. ἡ δὲ τεκοῦσα ὠὸν, ἐν τῷ ἕλει τοῦτο κατέλειπε, ποιμὴν δὲ εὑρὼν, τῇ Λήδᾳ κομίζει. ἡ δὲ λάρνακι θεμένη, ἐφύλαττε. χρόνῳ δὲ τῷ καθήκοντι, Ελένη γεννᾶται ἐκ τοῦ ὠοῦ, ἣν ὡς ἰδίαν παῖδα ἡ Λήδα ἀνέτρεφε. τινὲς δὲ καὶ Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην ἐκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν ὠοῦ γεννηθῆναι. ἄλλοις δέ τισιν [2] εὕρηται ἱστορικοῖς, ὅτι ὁ Ζεὺς ἀστέρι εἰκασθεὶς, καὶ μιγεὶς Λήδᾳ, Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην γεννᾷ, ὕστερον δὲ οὕτως ὡς ἔφημεν, τὴν Ελένην. ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι κύκνῳ ὁμοιωθεὶς, τῇ Λήδᾳ ἐμίγη, κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ ὁ Τυνδάρεως. ἡ δὲ, ἐκ μὲν Διὸς Πολυδεύκην, καὶ Ελένην γεννᾷ, ἐκ Τυνδάρεω δὲ Κάστορα. ὅθεν καὶ θνητὸς ἦν ὁ Κάστωρ, ὁ δ' ἕτερος ἀθάνατος, τῇ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ παρακλήσει ἀθάνατος καὶ αὐτὸς ἐγεγόνει, καθά φησι καὶ ὁ Πίνδαρος. τὰς δ' ἀλληγορίας ἐατέον, ὡς ἔφην. ἐπεὶ δὲ ποθεῖτε καὶ ταύτας μαθεῖν, ἀκούετε. Δίας οἱ παλαιοὶ πάντας ἐκάλουν τοὺς βασιλεῖς. τὶς γοῦν βασιλεὺς τῇ Λήδᾳ ἐμίγη μοιχικῶς περὶ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, ἥτις ἐξ αὐτοῦ ἔγγυος γενομένη, μιᾷ γαστρὶ τρεῖς παῖδας γεννᾷ, Κάστορα, Πολυδεύκην, καὶ Ελένην. ὠῷ γοῦν παρεικάζει τὴν γαστέρα αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐν ἐξ [3] αὐτῆς συνδέρμιον ἐγεννήθη, ὃ δέρμα, καὶ φυλακτήριον αὐτοῖς ἐποίησε. εἰς κύκνον δὲ λέγει τὸν Δία μεταβαλεῖν, ὅτι οὐ βασιλικῶς ἐμίγη αὐτῇ, ἀλλ' ἐν παρύγροις τόποις, καθάπερ οἱ κύκνοι. Κελυφάνῳ] [4] ὠοῦ λέπει. πάντα γὰρ τὰ λέπη, κελύφανα λέγεται. κυρίως δὲ κελύφανον λέγεται, τὸ ἔσωθεν τοῦ ὀστράκου τοῦ ὠοῦ λεπτότατον δέρμα. Στρόβιλον.] στρογγύλως, στρογγυλοειδῶς. Ωστρακωμένην.] τῷ ὀστράκῳ τοῦ ὠοῦ ἐσκεπασμένην. λέγει δὲ τὸ ὠὸν, ὅπερ ἡ Νέμεσις τῷ Τυνδάρεῳ δέδωκεν, ὁ δὲ τῇ Λήδᾳ, ἐξ οὗ ἡ Ελένη. Καὶ δή σε ναύτην.] ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. νῦν γὰρ πρὸς Αλέξανδρον ἀπέστρεψε τὸν λόγον· καὶ φησι· Καὶ δή σε, ὦ Αλέξανδρε,

EMENDATIONES.

1 Καὶ ψύχη, καὶ ψῶρα, ex Seld. pro ψυχῆς ψῶρα. Cæterum ψυχῆς non omnino agnoscit Bar. * ex Seld. 2 Εὕρηται pro εὑρών, ex utroque MSS. 3 Αὐτῆς, ex utroque MSS. pro αὐτῶν. 4 Ωοῦ λέπει, ex Bar. pro ὠῶν οὐ λέπει.

Καταιβάτις πύγαργον, οὐ πατρὸς κόπρεις	Declivis ſemita, non jam patris fimum
Στείβοντα ῥακτῶν βουστάθμων [a] ξενώσεται,	Aſperorum bubilium calcantem excipiet,
Ὡς πρόσθε κάλλους τὸν θυωρίτην τριπλαῖς.	Ut ante, formæ tribus judicem :
Ἀλλ' ὀρείμων μὲν ἀντὶ, Γαμφηλὰς ὄνου,	Sed pro ſtabulis quidem, Maleam,
Καὶ Λᾶν περήσεις, ἀντὶ δ' [b] εὐχίλου κάπης,	Et Lan trajicies : pro pabuloſo verò præſepi,
Καὶ [c] μηλιαθμῶν, ἠδὲ χερσαίας πλάτης,	Ovilibúſque, & remo terreſtri,
Τράμπις [d] σ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες	Navis te, & Phereclei pedes vehent
Διστὰς σαλάμβας, κἀπὶ [e] Γυθίου πλάκας,	Ad oſtia gemina, & Gythii æquora :
Ἐν αἷσι πρὸς κύνουρα [f] καμπύλους σχάσας	Ubi curvos ad petras ejiciens
Πεύκης ὀδόντας, ἔκτορας [g] πλημμυρίδος,	Navis, dentes, æſtum inhibentes,
Σκαρθμῶν ἰαύσεις [h] εἰναφώσσωνα στόλον.	Jactationibus liberabis univelem claſſem :
Καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν ἁρπάσας λύκος	Multivirámque rapiens lupus juvencam

VARIANTES LECTIONES.

a Ξενώσεται Bar. al. χερώσεται. b Al. Εὐχίλου. al. εὐχύλου c Μηλιαθμῶν Etymolog. in V. Μηλιαθμός. al. [illegible] d al. [illegible] at Bar. [illegible] habet. e Al. Γυθίου. f Al. καμπύλου. g Al. πλημμυρίδος. h Εἰναφώσσωνα Bar. Al. εἰναφώσσονα. al. [illegible]

ἡ Ἀχερουσία καταιβάτις τρίβος δεξιώσεται. Ἀχερουσία δὲ τρίβος, ἢ ὁ ᾅδης, ὅτι διὰ τὴν Ἑλένην μέλλεις ἀποθανεῖν. ἢ τὸ Ταίναρ τῆς Λακωνικῆς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι εἰς Λακεδαίμονα ἀφίξῃ, ἐν ᾗ ἐστιν ἡ Ἀχερουσία τρίβος. δείκνυσι δὲ διὰ τούτου, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς περάσεως ἀφίξῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰς ᾅδου. ἔστι γὰρ τὸ Ταίναρ τῆς Λακωνικῆς στόμιον, ὅθεν καὶ ᾅδου κεῦθεδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρος φησὶ, Πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις. Καταιβάτις.] κάτω φέρουσα. Πύγαργον.] δειλὸν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ ἅρπαγα. εἰσὶ γὰρ μελάμπυγοι, πύγαργοι, εἴδη ἀετῶν, κατ' Ἀρχίλοχον, ἀφ' οὗ ὁ ἅρπαξ πύγαργος. ὁ δὲ αἰσχρὸς καὶ συνουσιαστικὸς πύγαργος λέγεται, κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ἀργὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἀλλὰ κινῶν αὐτὴν ἐν τῷ συνουσιάζειν. ὁ δὲ δειλὸς πάλιν πύγαργος λέγεται, ὡς λευκὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, Οὔπω Μελαμπύγῳ τετύχηκας. ἐὰν γὰρ οἱ μελάμπυγοι γενναῖοι, καθάπερ ὁ Ἡρακλῆς, οἱ λευκόπυγοι πάντως ἀσθενεῖς, καὶ δειλοὶ, καὶ ἄνανδροι. Θεία δὲ, ἡ Ὠκεανοῦ, τοῖς ἰδίοις τοῦτο παισὶν εἶπε περὶ Ἡρακλέους, Οὔπω Μελαμπύγῳ ἐντετυχήκατε. Πατρὸς κόπρεις] ἐπαύλεις, μάνδρας. Ῥακτῶν βουστάθμων.] τραχέων βουστασίων. Κάλλους θυωρίτην.] τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα. νῦν δὲ κριτὴν Ἥρας, καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. ἔκρινε γὰρ αὐτὰς Ἀλέξανδρος, ἕνεκα τοῦ μήλου. ἐν γὰρ τῷ τῆς Θέτιδος γάμῳ, τῆς Ἔριδος μῆλον χρυσοῦν ἀνὰ μέσον τῶν θεῶν ῥιψάσης, ἐπιγεγραμμένον οὕτως, ΤΗ, ΚΑΛΗ, ΤΟ ΜΗΛΟΝ, Ἥρα, Ἀθηνᾶ τε, καὶ Ἀφροδίτη, πρὸς ἀλλήλας ἤριζον ἐπὶ τῷ λαβεῖν τοῦτο. ὁ δὲ Ζεὺς Ἑρμῇ παραδοὺς αὐτὰς, πέμπει πρὸς Ἀλέξανδρον, ὥστε κρῖναι αὐτάς. ὃς λαβὼν τὸ μῆλον, τῇ Ἀφροδίτῃ [1] προσένειμε. ταύτης δὲ ἐπιταγῇ ναυπηγήσαντος αὐτῷ ναῦς Ἁρμονίδου, κατὰ δέ τινας Φερέκλου, ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα τὴν Ἑλένην ὀφθαλμοβολήσας βληθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἁρπάζει. δεύτερον δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν θυούσῃ νεωστὶ τῇ Βάκχῳ, καὶ τῇ [2] Ἰνοῖ, ἁρπάξας αὐτὴν, εἰς Αἴγυπτον παρεγένετο, κἀκεῖ αὐτῇ συνεγένετο. θυωρὸς, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα φέρουσα, καὶ φυλάττουσα, ἐξ οὗ καὶ θυωρίτης, ὁ τραπεζίτης εἴρηται. Ἀλλ' ὀρείμων.] ὄρη εἰσὶν Τροίας. Γαμφηλὰς ὄνου.] τὰς σιαγόνας τοῦ ὄνου. λέγουσι δὲ τὴν Μαλέαν ἀκρωτήριον Πελοποννήσου, διὰ τὸ ἐοικέναι σιαγόσιν ὄνου. Λᾶν.] πόλιν Λακεδαίμονος, ἣν Ὅμηρος Λάαν φησίν. Εὐχείλου κάπης.] τῆς [3] εὐτρόφου φάτνης. ἢ τῆς καλὰ χείλη ἐχούσης· ὡς κρείττονος ὄντος τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τοῦ ἁρπακτικοῦ, καὶ μαχίμου. Μηλιαθμῶν.] μανδρῶν τῶν προβάτων, Ἀττικῶς. Χερσαίας πλάτης.] πλοὸς, ἢ τοῦ καλαύροπος. ἡ δὲ καλαῦροψ, ῥάβδος ἐστὶν ποιμενικὴ, μικρὸν ἑκατέρωθεν ἐπεσκαμμένος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. Πλάτη.] κυρίως τὸ πλάτος τῆς κάπης. Τράμπις.] βαρβαρικὸν πλοῖον. Ὀχήσει.] βαστάξει, κομίσει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. Φερέκλειοι πόδες.] ὁ Φέρεκλος, περιφραστικῶς. ἢ αἱ νῆες, ἃς ὁ Φέρεκλος εἰργάσατο, οὗτος γὰρ κατεσκεύασεν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ναῦν, πρὸς τῆς Ἑλλάδος [4] κατάπλουν. Διστὰς σαλάμβας.] δύο εἰσὶν ἄκρα ἐν Λακωνικῇ, Θυρίδες λεγόμεναι. σαλάμβαι δὲ, αἱ θύραι λέγονται, παρὰ τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν, ἢ παρὰ τὸ σείειν, καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ, οἱ φανόπται, ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. Γύθιον.] ἀκρωτήριον Λακωνικῆς. Πλάκας.] τόπους νῦν. Ἐν αἷσι.] πλαξὶν, ἤτοι τόποις. Πρὸς κύνουρα.] παρὰ τὰς τραχείας πέτρας. Σχάσας.] καταβαλών. Πεύκης ὀδόντας.] τὰς ἀγκύρας, αὗται γὰρ ἕκτορες καὶ φύλακες εἰσὶ τοῦ τῆς θαλάσσης σάλου, καὶ τῆς πλημμυρίδος. Ἕκτορας πλημμυρίδος.] κωλυτὰς τῶν κυμάτων. Σκαρθμῶν ἰαύσεις.] τῶν κινήσεων παύσεις. Εἰναφώσσωνα στόλον.] τὸν ἐννεάρμενον, ἢ τὸν μονάρμενον. ἢ ἐννέα φώσσωνα στόλον, τουτέστιν, ἀπὸ τῶν κινημάτων ἰαύσεις καὶ παύσεις, εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν στόλον, καὶ τὴν πορείαν σοῦ τῶν φωσσώνων, ἤτοι τῶν δι' ἀρμένων. Καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν.] καὶ τὴν πολύανδρον δάμαλιν. [5] Ἁρπάσας λύκος.] ἤτοι

EMENDATIONES.

1 Προσένειμε, pro ἔνειμε, ex Seld. 2 Ἰνοῖ repoſui pro οἴνῳ, ex emendatione Nic Gerbelii. 3 Εὐτρόφου, pro εὐχρόου, ex utroque MSS 4 Κατάπλουν, pro κατέπλευν, ex utroque MSS 5 Prius ſcriptum fuit, ἁρπάσας σὺ ὁ λύκος.

ἅρπαξ.

Δυοῖν [a] πελειαῖν ὠρφανισμένην [b] γονῆς,	Duarum columbarum fœtu orbatam,
Καὶ δευτέραν εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων	Et in secunda externorum laqueorum retia
[c] Ἄπτιν [d] ἐμπλαίσασαν ἐξ αὐτοῦ πτεροῦ,	Captivam impingentem aucupis penna,
[e] Θυστῆσιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα	Bacchis recens ovium libamina
Φλέγουσαν ἐν κρόκῃσι, καὶ Βύνῃ θεᾷ,	In litore adolentem, atque Leucotheæ Deæ,
Θρέξεις ὑπὲρ Σκάνδειαν, Αἰγίλου τ' ἄκραν,	Curres ultra Scandeam, & Ægili promontorium,
Αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύμασι.	Exultans præda venator vehemens.
Νήσῳ δ' ἐνὶ [f] Δράκοντος ἐκχέας πόθον,	Effuso autem cupidine in Draconis insula
Ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας,	Atticæ, quod est biformis terrigenæ regnum,
Τὴν δευτέραν ἕωλον οὐκ ὄψει Κύπριν,	Alteram vanam non experiêre Venerem,

VARIANTES LECTIONES.

a Πελείαιν *Steph.* b Γονῶν *Bar.* alique, γονῆς *Steph.* c Ἀκτὴν *Bar.* d Ἐμπαίσασαν *Seld.* & eandem lectionem in *Scholiis* retinet ἐμπαίσασαν. & in suis etiam *Scholiis*. al. ἐμπαίσασαν. e Al. Θύστῃσιν. f Al. Δράκοντος.

ἅπαξ. Δυοῖν πελειαῖν.] ὀρφανὴν καὶ ἔρημον οὖσαν τῆς γονῆς τῶν δύο θυγατέρων, ἤτοι Ἰφιγενείας, ἣν ἔσχεν ἐκ Θησέως, ὥς φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, καὶ Ἑρμιόνης, ἣν ἐκ Μενελάου γονῆς. ἐπειδὴ γὰρ ταύτην Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, μετὰ τὸ τεκεῖν ἐξ αὐτῆς Ἰφιγένειαν, ἀφῃρέθη αὐτήν. δεύτερον ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν, [1] θυσιάζουσῃ νεωστὶ ταῖς Βάκχαις, καὶ τῇ Ἰνοῖ, ἁρπάσας αὐτὴν, εἰς Αἴγυπτον ᾤχετο, κἀκεῖ αὐτῇ συνεγένετο. Δευτέραν ἄρκυν.] εἰς δεύτερον δίκτυον. ἄρκυς δὲ κυρίως, δίκτυον πρὸς ἄρκτων θήραν ἁρμόδιον. Ὀθνείων βρόχων.] ξένων ἀγρευμάτων, ὅμοιαί εἰσιν αὗται αἱ λέξεις, ἄρκυς μὲν, ὅθεν ἄρκυς λεγόμενον. βρόχος δὲ, ἀπὸ τῶν βρόχων, οἷς θηρεύουσι πέρδικας, καὶ ὄρνις ἑτέρους. Ἄπτιν ἐμπλαίσασαν.] αἰχμάλωτον ἐξκρούσασαν. Ἐξ αὐτοῦ πτεροῦ.] τῇ ταχύτητι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τοῦ πλοίου. Θυστῆσι.] ταῖς Βάκχαις, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ, Θύσται λεγόμεναι. Ἀρμοῖ.] νεωστὶ, ταχέως, ἀπὸ τοῦ ἅρμα, ἁρμοῖ. καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, Ἀρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Μηλάτων ἀπάργματα] ἀπαρχὰς καὶ θυσίας προβάτων. μῆλον δὲ, τὸ πρόβατον, [2] Αἰολικῶς, παρὰ τὸ μέλλω, τὸ φροντίζω, λεγόμενον, ποιμενικὸν γὰρ, καὶ γεωργικὸν εἶχον βίον οἱ παλαιοί. Κρόκῃσι.] κρόκαις, αἰγιαλοῖς. κρόκη δὲ λέγεται ὁ αἰγιαλὸς, ἀπὸ τοῦ κρέκω, τὸ κόπτω, κρόκη καὶ κρόκη, πρὸς ἣν θραύονται καὶ κλῶνται τὰ κύματα. Βύνῃ.] τῇ δύνῃ Λευκοθέᾳ, τῇ Ἰνοῖ, παρὰ τὸ δύω, τὸ κολυμβῶ, ὥς ἕτεροι φασιν. ἐγὼ δὲ, παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ βυθὸς, καὶ Βύνη. ἡ δὲ τῆς Ἰνοῦς ἱστορία τοιαύτη. πεσοῦσα μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Παλαίμονος εἰς θάλασσαν, διὰ τὸ διώκεσθαι ὑπ' Ἀθάμαντος, ἀπεπνίγη. ἐξήχθη δὲ περὶ Κόρινθον, [3] παρὰ [4] Σχοινουντίαν, ὑπὸ δελφῖνος. Ἀμφίμαχος δὲ, καὶ Δονακῖνος, ἀνελόμενοι τὰ σώματα, ἄγουσιν εἰς Κόρινθον. Σίσυφος δὲ, ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος, βασιλεύων Κορινθίων, ἀγῶνα, καὶ θυσίαν ἐπ' αὐτῶν ἐτησίως ἐκέλευσε γίνεσθαι, ὅθεν καὶ θεοὺς αὐτοὺς κεκλήκασι, καὶ Λευκοθέαν ἀπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης ἀφροῦ, τὴν Ἰνώ. ἦν δὲ Ἰνοῦς θυγάτηρ Εὐρύκλεια. Θρέξεις.] [5] κυρίως θρέξαι, τὸ συμπῆξαι γάλα πρὸς τὸ τυροποιῆσαι λέγεται, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ πηδήσεις, ἢ ἄξεις. Σκάνδεια.] πόλις Κυθήρων. [6] Αἰγίλου ἄκραν.] Πελοποννήσου ἀκρωτήριον. Αἴθων ἐπακτήρ.] διάπυρος, ὀξὺς, κυνηγός. Καγχαλῶν ἀγρεύμασι.] τῇ θήρᾳ χαίρων. λέγει δὲ ἄγρευμα, τὴν Ἑλένην. Νήσῳ δ' ἐνὶ Δράκοντος.] νῆσον Δράκοντος τὴν Σαλαμῖνα λέγει, τὴν γὰρ Σαλαμῖνα πρότερον Δράκων κατεῖχεν, ἢ θεῖον, ἢ κύριον ὄνομα βασιλέως, ἢ Ἀσωπὸς κατά τινας ἐκ Θηβῶν ἐλθών. Κυχρεὺς δὲ, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὥς φησιν Εὐφορίων, ἀνεῖλε τὸν Δράκοντα, καὶ τὴν Σαλαμῖνος βασιλείαν κατέσχεν. οὕτω γοῦν τὴν Σαλαμῖνα Δράκοντος εἴρηκε νῆσον, ἐν ᾗ φησιν, ἤτοι ἐν τῇ [7] Ἀττικῇ, ἐκχέας τὸν πόθον, ἤτοι μιγεὶς μετὰ τῆς Ἑλένης, τὴν ἕωλον καὶ χθεσινὴν Κύπριν καὶ συνουσίαν οὐκ ὄψει δευτέραν, ἅπαξ γὰρ αὐτῇ ἐν τῇ Ἀττικῇ συνεγένετο. ἁρπάσας δὲ αὐτὴν, οὐκ εὐθὺς εἰς τὴν Τροίαν ἀπέπλευσεν, ἀλλὰ δοκεῖ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων διώκεσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἔπλευσεν, ἔνθα ὑπὸ Πρωτέως αὐτὴν ἀνῃρέθη. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος λαβὼν αὐτῆς εἴδωλον, ἐπὶ τὴν Τροίαν εἰσῆλθεν. τὴν δὲ σύνταξιν βλέπε εἰς τὸ [8] διάγραμμα. Ἀκτῆς.] τῆς Ἀττικῆς τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκτὴ δὲ λέγονται αἱ Ἀθῆναι, ὅτι Ἀκταῖος αὐτῆς ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτή ἐστι, τουτέστι περιβεβλημένη, καὶ κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν. τῆς Ἀττικῆς δὲ νῆσος ἡ Σαλαμίς. Διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας.] ἡ Ἀττικὴ γὰρ βασιλεία ἦν τοῦ Κέκροπος. ἐλθὼν γὰρ ἀπὸ [*] Σάεως, [*] πόλεως Αἰγύπτου τὰς Ἀθήνας συνῴκισε. Σάϊς δὲ κατ' Αἰγυπτίους ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται, ὥς φησι Χάραξ. δίμορφον δὲ λέγουσι καὶ διφυῆ τὸν Κέκροπα, ἢ διὰ τὸ ἐκ τῶν τοῦ Δράκοντος ὀδόντων ἐξελθεῖν, (ἔτος δὲ ἦν βασιλεὺς Ἀθηναίων) ἢ διὰ τὸ δύο ἀνδρῶν φωνὴν, καὶ μέγεθος ἔχειν.

EMENDATIONES.

1 Prius scriptum fuit θυσιάζη αὐτῇ. 2 Αἰολικῶς pro Αἰτωλικῶς, ex *Bar.* 3 Παρὰ pro περὶ, ex *Seld.* 4 Σχοινουντίαν, ex emendatione *Nic. Gerbelii*, Σχοινουντίαν *Impressi*, Σχοινευτίαν *MSS.* Codd. 5 Ita emendavi, ex fide utriusque *MSS.* Codd. & *Phavorini*: qui deinde pro ἄξεις, habet ἕξεις. Cæterum prius ita scriptum erat, κυρίως θρέξεις τὸ συμπῆξαι &c. 6 Αἰγίλου pro Αἰγιαλοῦ. 7 Post Ἀττικῇ distinctionis notam sustuli. Prius autem legebatur ad Ἀττικῇ, deinde novus periodus initium habuit hoc modo, ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐκχέας τὸν πόθον.] οὕτω &c. 8 Ita emendavi monente *Gerbelio*, cum prius continuata oratione scriptum esset, διάγραμμα. ἀκτῆς τῆς &c. * Ex utroq; *MSS.*

Ψυχρὸν παραγκάλισμα, [a] κἀξ ὀνειράτων
Κεναῖς ἀφάσσων ὠλέναισι δέμνια.
Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο Φλεγραίας [b] πόσις
Στυγνὸς Τορώνης, ᾧ γέλως ἀπέχθεται,
Καὶ δάκρυ· νῆις δ' ἐστὶ, καὶ τητώμενος
Ἀμφοῖν, ὁ Θρήκης ἔκ ποτ' εἰς ἐπακτίαν,
Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένην
Χέρσον περάσας, οὐχὶ [c] ναυάτῃ στόλῳ,
Ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον, οἷά τις [d] σιφνεὺς,

Inane amplexamentum, & vacuis
E somno palpans ulnis cubile.
Nam te invisus Phlegrææ conjugis
Maritus Toronæ, qui risu abstinet,
Et lacrymis, expers & carens
Utroque: qui è Thracia quondam in littoralem,
Nili sulcatam excursibus
Terram trajecit, non navali profectione,
Sed invia via, sicut talpa,

VARIANTES LECTIONES.

a Κὲξ Bar. Seld. aliique.. b Hæc in Seld. hoc modo distinguuntur, Πόσις στυγνὸς Τορώνης ᾧ γέλως ἀπέχθεται. c Ναυβάτῃ Bar. d Σιφεὺς Seld.

ἢ διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐπίστασθαι, Αἰγυπτίαν, καὶ Ἑλληνικήν. ἢ ὡς λῃροῦσιν, ὅτι τὰ ἄνω ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω δράκοντος εἶχεν. ὁ ἀλληγορῶν ὁ Δημοσθένης φησὶν, ὅτι τὴν ἀλκὴν ὅμοιος τῷ δράκοντι, ἀνθρώπῳ δέ γε τὴν φρόνησιν. ἐγὼ δὲ οὕτως ἀλληγορῶ, ὅτι ἀγαθὸς βασιλεὺς γεγονὼς, πᾶσαν θηριωδίαν ἐθνῶν οὕτως ὑπέταξεν, ὡς μίαν συμπνοίαν πάντας ἔχειν αὐτὸν, καὶ ἀγαθὸν ἡγεμόνα, καὶ αὐτοκράτορα. διὰ ταῦτα γοῦν αὐτὸν λέγουσι διφυῆ. ἢ ὡς εὗρον ἐν Ἰωάννῃ Ἀντιοχεῖ, ὅτι πρότερον αἱ κατὰ Ἑλλάδα γυναῖκες θηριωδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ οὐ κατὰ συζυγίαν, ἐμίγνυντο. οἱ παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν, μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δὲ οὐκ ἐπεγίνωσκον, βασιλεύσας δὲ ὁ Κέκροψ τῆς Ἀττικῆς, κατέπαυσε τὸ θηριῶδες τῆς μίξεως, καὶ ἀνδράσι νομίμως ἐποίησε τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώρισαν, τοὺς αἰτίους αὐτῶν τῆς γεννήσεως, δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυὴς καὶ ὁ Κέκροψ ἐκλήθη, ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτός. * Γηγενοῦς σκηπτουχίας.] γηγενεῖς λέγει τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ ἐκ τῶν Ἐρεχθειδῶν ἔχουσι τὸ γένος. τὸν γὰρ Κάδμον φασὶ σπεῖραι ἐν τῇ γῇ δρακοντίους ὀδόντας, καὶ ἀναφῦναι τοὺς Ἐρεχθείδας. * Γηγενοῦς.] ὅτι ὁ Ἐριχθόνιος ἐκ τῆς Γῆς, ὡς φασὶν, ἀνεδόθη. Ἀθηνᾶν γὰρ ἐλθοῦσαν πρὸς Ἥφαιστον, ἕνεκεν ὅπλων κατασκευῆς, ἐρασθεὶς Ἥφαιστος ἐδίωκε. καταλαβὼν δὲ, ὡς ἀντέπιπτεν αὐτῷ, περὶ τοὺς μηροὺς αὐτῆς ἀπεσπέρμηνεν, ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ εἰς γῆν τὴν γόνον ἀπέρριψεν, ἀνεδόθη δὲ ὁ Ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου κληθεὶς, καὶ τῆς χθονὸς, ὅθεν πάντας Ἀθηναίους γηγενεῖς φάσκουσιν ἀπὸ τούτου. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι λυπρόγεως ἡ Ἀττικὴ, καὶ οὐδέποτε ὑπ' ἑτέρων ἐθνῶν ἐξηλάθησαν οἱ ἐν αὐτῇ, διὰ τὸ ἄχρηστον τῆς αὐτῶν χώρας, ὅθεν αὐτοὺς αὐτόχθονας, καὶ γηγενεῖς ἔφασαν. καὶ τὸ περὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου οὕτως ἐστίν. Ἀθηνᾶ τινι βασιλίδι, τῇ καὶ Βελονίκῃ λεγομένῃ, θυγατρὶ δὲ Βροντέου ὑπαρχούσῃ, Ἥφαιστος γάμῳ μιγεὶς, γεννᾷ Ἐριχθόνιον, ὃς ἐβασίλευσεν Ἀττικῆς. πολλαὶ γὰρ ἦσαν καὶ Ἀθηναῖ, καὶ Ἀφροδῖται, καὶ οὐ μία. τοῦτο δὲ μυθικὸν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων. Ψυχρὸν παραγκάλισμα.] διὰ ψυχρὰν περιπλοκὴν καὶ [1] ὀνειρώδη, ματαίαις ὠλέναις ἀφάσσων καὶ ψηλαφῶν τὴν κοίτην. λέγουσι γὰρ, ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ διὰ Αἰγύπτου, ὡς Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης [2] αὐτῷ δέδωκεν, * καὶ οὕτως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν, * ὡς φησὶ Στησίχορος· Τρῶες, οἵ τότ' ἔσαν Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. Φλεγραίας.] Θρακικῆς, ὅτι ἐκεῖσε οἱ γίγαντες ἐφλέχθησαν. Πόσις στυγνὸς Τορώνης.] ἀνὴρ κατηφὴς, καὶ ἀγέλαστος τῆς Τορώνης. ἡ Τορώνη δὲ, γυνὴ Πρωτέως. ἡ δὲ σύνταξις, καθ' ὑπέρβατον, ἀπὸ τοῦ, Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο, μέχρι τοῦ, Λίποντα κάστης ἐκβαλὼν πελειάδος. συντάσσεται δὲ τῷ διαγράμματι. Ὧ, γέλως ἀπέχθεται, καὶ δάκρυ.] ᾧ τινι Πρωτεῖ καὶ ὁ γέλως μισεῖται, καὶ τὸ δάκρυον. Νῆις.] ἄπειρός ἐστι, καὶ τητώμενος καὶ [3] στερισκόμενος ἀμφοῖν, ἤτοι γέλωτος, καὶ δακρύου. Ὁ Θρήκης ἔκ ποτε.] ὁ ἐκ τῆς Θράκης περάσας ποτὲ εἰς τὴν ἐπακτίαν, καὶ [4] αὐξανομένην χέρσον, λέγει δὲ τὴν Αἴγυπτον, αὔξεται γὰρ ὑπὸ τῆς καταφερομένης ἰλύος τοῦ Νείλου. Τρίτωνος ἐκβολαῖσι.] τοῦ Νείλου ταῖς ἐκχύσεσι, καὶ ταῖς ἀναβάσεσιν. Τρίτων, ὁ Νεῖλος, ὅτι τρὶς μετωνομάσθη. πρότερον γὰρ Ὠκεανὸς ἂν ἐκαλεῖτο, δεύτερον ἀετὸς, ὅτι ὀξέως ἐπέρρευσε· τρίτον Αἴγυπτος. τὸ δὲ Νεῖλος νέον ἐστὶ, ἐτυμολογούμενον ἀπὸ [5] τοῦ νέαν κατάγειν ἰλὺν, καὶ χερσοῦν τὸ πέλαγος. * γέγονε Νεῖλος κατὰ συναίρεσιν Νεῖλος. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πένθος γίνεται πένθιλος, καὶ ἀπὸ τοῦ Τρως Τρώϊλος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ νέος, Νείλος, καὶ Νεῖλος. ἢ ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς γράφουσι διὰ τοῦ η, τὰς γὰρ ει διφθόγγους οἱ Δωριεῖς εἰς η τρέπουσιν, οἷον, πλειῶν πληῶν, μειῶν μηῶν. ἢ πρὸς ἀναλογίαν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἱ γὰρ περὶ Νεῖλον οἰκοῦντες ἐρευνῶν, φασὶν, τὸν ψῆφον τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. * Ἠλοκισμένην.] οἱ μὲν λοιποὶ ἀρδευομένην εἶπον. ἐγὼ δὲ γαιουμένην καὶ χερσουμένην, ὡς εἶπον, ὑπὸ τῆς καταφερομένης ἰλύος. ἡ γὰρ Αἴγυπτος, ὥς φησι Διόδωρος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ πάντες, πέλαγος ἦν. οὕτω δὲ ἐχερσώθη, καὶ χερσοῦται ταῖς ἐκβολαῖς τῆς ἰλύος. οὕτω ἐγὼ τὸ ἠλοκισμένην λέγω, ἀντὶ τοῦ γαιουμένην. ἄλοξ γὰρ, ἡ αὔλαξ, ἤτοι ἡ γῆ. Οὐχὶ ναυάτῃ στόλῳ.] οὐ τῇ πλοίων πορείᾳ. Ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον.] ἀλλ' ὅς τις διήνυσε καὶ ἐπορεύθη ἀτράπους καὶ ὁδούς.

EMENDATIONES.

* Ex Seld. 1 Ὀνειρώδη, pro ὀνειρώδην, ex Seld. 2 Αὐτῷ, pro αὐτῇ. * Ex Bar. 3 Στερισκόμενος, pro ἀστεριζόμενος, ex utroque MSS. 4 Ita restitui, ex Seld. ἀπεξενωμένην χέρσον, λέγει δὲ &c. Bar. αὐξανομένην χέρσον.] λέγει δὲ τὴν Αἴγυπτον Impress. 5 Τοῦ νέαν, pro τὰς νέας, ex utroque MSS. & Thavorino. * Hæc addo ex Seld.

Κευθμῶνος

Κευθμῶνος ἐν στέῤγγι [a] τετρήνας μυχοὺς,
[b] Νέρθε θαλάσσης ἀτραποὺς διλωύσας,
Τέκνων ἀλύξας τὰς ξενοκτόνους πάλας,
Καὶ πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτὰς,
Στῆσαι παλίμπουν εἰς πάτραν, ὅθεν πλάνης
[c] Παλλήνιαν ἐπῆλθε, γηγενῶν τροφόν.
Κεῖνός σε, Γουνεὺς [d] ὥσπερ ἐργάτης δίκης,
Τῆς θ' Ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεὺς,
[e] Ἐπεσβολήσας λυγρὰ, νοσφιεῖ γάμων,
Λίπτοντα [f] κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος,
Ὃς [g] τοὺς Λύκου τε, καὶ Χιμαιρέως τάφους
Χρησμοῖσι κυδαίνοντας οὐκ αἰδούμενος,

In hiatu cavernæ perforatis sinubus,
Subter mare iter faciens,
Liberorum hospicidas fugiendo luctas,
Patríque preces fundendo impetrabiles,
Ut se reducem sisteret in patriam, ex qua erro
In Palleniam venerat, nutricem gigantum:
Ille te, tanquam Guneus justitiæ minister,
Et Ichnææ, Solis filiæ, præses,
Acerbè conviciatus, nuptiis privabit,
Prurientem à meretrice columba depellens:
Qui nec Lyci, & Chimærei sepulcra
Ex oraculis venerantes veritus,

VARIANTES LECTIONES

a Τετρήνας μυχοὺς Νέρθεν θαλάσσης, ἀτραποὺς δινεύσας *Seld.* δινεύσας etiam habent *Bar.* aliique. b Al. Νέρθεν cum ν finali. c Παλλήνην τ' ἐπῆλθε *Seld.* d Al. ὥσπερ. e Ἐπεσβολήσας λυγρῶν τετριμμένον γάμων *Bar.* f Κάτις ἐμβαλὼν corrupte legit *Barinus Camers.* g Τοῦ Λύκου τε *Seld.* aliique.

Κευθμῶνος ἐν στέῤγγι τετρήνας μυχούς.] [1] ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ καταβάτου τόπου στέῤγγι καὶ κοίλῳ τόπῳ τρυπήσας σπήλαια. Νέρθεν θαλάσσης.] ἤτοι ὑπὸ κάτωθεν, εἶτα θαυμαστικὸν ἀσύνετον οἶμον οἷά τις σφενδὸς, ὥσπερ τις ἀσπάλαξ, ὅπερ ἐστι ζῶον ὅμοιον μυΐ, ἀνορύσσει δὲ τὴν γῆν, καὶ κοιλαίνει αὐτήν. τὸ δὲ νέρθε χωρὶς τοῦ ν δεῖ γράφειν, κατὰ τὸν κανόνα, ὃν πρώην ἐδίδαξα. ἐστι δὲ κοινὴ συλλαβὴ, καὶ δέχεται μακρόν. Αλύξας.] ἐκφυγὼν τὰς ξενοκτόνους παλαίστρας τῶν [2] αὐτοῦ τέκνων. ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν αὕτη. Πρωτεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς, τῷ γένει Αἰγύπτιος, εἰς Φλέγραν τῆς Παλλήνης [3] καὶ Θρᾴκης ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου, Τορώνην γαμεῖ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες, [4] Τμῶλος, καὶ Τηλέγονος, οἱ καταπαλαίοντες τοὺς ξένους ἀνῄρουν. ὧν τὴν ξενοκτονίαν μὴ φέρων Πρωτεὺς, ηὔξατο τῷ αὐτοῦ πατρὶ Ποσειδῶνι, πάλιν καταστῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον. ὁ δὲ ὑπακούσας αὐτοῦ, σπήλαια ἐκ τοῦ χάσματος τῆς Παλλήνης ποιήσας ὑποκάτω τῆς θαλάσσης, οὕτως διήγαγεν αὐτὸν ἀβρόχως μέχρι Αἰγύπτου. Ἡρακλῆς δὲ περὶ Θρᾴκην διερχόμενος, καὶ καταπαλαίσας, ἀνεῖλε τὸν Τμῶλον, καὶ τὸν Τηλέγονον. ὅπερ μαθὼν ὁ Πρωτεὺς, ὁ τούτων πατὴρ, οὐ γελᾷ μὲν, ὅτι παῖδες ἦσαν [5] αὐτοῦ, ὅτι δὲ ξενοκτόνοι, οὐδὲ [6] δακρύει. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. μὴ φέρων ὁ Πρωτεὺς τὰς ξενοκτονίας αὐτῶν, ἐξέλιπεν αὐτὸν κατά τι χάσμα τῆς Παλλήνης, καὶ ἀναιρεθεὶς, οὔτε δακρύει, οὔτε γελᾷ. τὰ δὲ λοιπὰ εἰς μῦθον ἐξεπλάσθησαν. Πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτάς.] τῷ Ποσειδῶνι πέμψας τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπήκουσε, τὸ στῆσαι αὐτὸν παλίμπουν καὶ ὑποστρέψιμον εἰς πάτραν, ἤτοι τὴν Αἴγυπτον, ὅθεν, ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, πρώην πλάνης καὶ πλανώμενος ἐπῆλθεν εἰς τὴν Παλλήνιαν καὶ εἰς τὴν Παλλήνην, τὴν τροφὸν τῶν γιγάντων, ὡς εἶπον. Κεῖνός σε, Γουνεύς.] τὸ ἑξῆς οὕτως. ἐκεῖνος ὁ Πρωτεὺς, ὥσπερ ὁ τῆς δίκης ἐργάτης Γουνεὺς, στερήσει σε τῶν γάμων τῆς συλλέκτρου Ἑλένης. ὁ δὲ Γουνεὺς οὗτος, Ἀραψ ὢν τῷ γένει, πάνυ δικαστὴς δικαιότατος, καὶ τοὺς ἀρπακτῆρας μισῶν καὶ τιμωρῶν, ὅστις διὰ δικαιοσύνην στασιάζοντας ποτὲ τοὺς Βαβυλωνίους καὶ Φοίνικας, ἐλθὼν μετήλλαξεν αὐτοὺς, σταλεὶς ὑπὸ Σεμιράμιδος. τούτῳ γοῦν τῷ Γουνεῖ εἰκότερον παρεικάζει τὸν Πρωτέα, ὡς δικαίως τὴν Ἑλένην ἀφελόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρου. Ἰχναίας.] ἡ Θέμις Ἡλίου θυγάτηρ, διότι καὶ αὐτὸς πάντας ἐφορᾷ, καὶ πάντων ἐπακούει, ὅθεν Ἰχναία, διὰ τὸ κατ' ἴχνος καὶ κατὰ πόδας τῶν γιγάντων ἕπεσθαι, καὶ λάμπειν δίκην Ἡλίου. ἢ διὰ τὸ λαμπρύνειν τοὺς αὐτὴν κεκτημένους, διότι εἰς γῆν ἀνεδόθησαν. Λίπτοντα.] ἐπιθυμοῦντα. Κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος.] τῆς πόρνης χωρίσας σε περιστερᾶς, λέγει δὲ τὴν Ἑλένην. εἰπὼν ἄνω ὅτι δικαίως ἀφείλετο τὴν Ἑλένην ὁ Πρωτεὺς παρὰ Ἀλεξάνδρου, νῦν λέγει τὴν ἀδικίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ φησὶν, ὅτι οὐκ αἰδούμενος τοὺς Λάκωνας, τοὺς τιμήσαντας κατὰ χρησμὸν τοὺς τάφους τῶν συγγενῶν ἡμῶν, Λύκου τε, καὶ Χιμαιρέως, οὐδὲ τὸν Ἀνθέως τοὺς ἔρωτας, ὅν τε νῦν ἀνελὼν, διεσώθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου· οὐδὲ τὸν [7] Αἰγαίωνος πάγον, τὸ ξένοις σύνδειπνον, ἐκαρτέρησας ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν ἁμαρτεῖν, καὶ τὴν Ἑλένην αἱρετίσασθαι. λέγει δὲ δίκην τῶν μυθευομένων θεῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, Ἀφροδίτης, διὰ τὸ μῆλον. ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν οὕτως. Τοὺς Λύκου τε καὶ Χιμαιρέως.] οὗτοι παῖδες ἦσαν τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς, Κελαινοῦς, καὶ Προμηθέως, ἔκειντο δὲ ἐν τῇ Τροίᾳ. λοιμοῦ δὲ καταλαβόντος Λακεδαιμονίους, καὶ μαντευομένων αὐτῶν, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων θεὸς, μὴ παυθῆναι τὸν λοιμὸν, εἰ μὴ εὐγενὴς Λακεδαιμονίων ἀπελθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ θύσει [8] ἐν τοῖς τάφοις αὐτῶν. οἱ δὲ ἀπέστειλαν Μενέλαον ἐκτελέσαι τὰ τοῦ χρησμοῦ. ἀπελθόντος δὲ, καὶ θύοντος τοῦ Μενελάου, ἐξενώθη Ἀλεξάνδρῳ. ἀκουσίως δὲ Ἀλέξανδρος πλήξας πυγμῇ, καὶ ἀνελὼν [9] Ἀνθέα, υἱὸν ὡραῖον Ἀντήνορος,

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi, ex fide *Seld.* ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ καταβάτου στέῤγγι *Bar.* ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ καλουμένου τόπῳ, στέῤγγι *Impressi.* 2 Αὐτοῦ, pro αὐτῶν, ex utroque *MSS.* 3 Καὶ Θρᾴκης, pro ἐκ Θρᾴκης, ex utroque *MSS.* 4 Τμῶλος, pro Τμύλος: paulo post, Τμῶλον reposui, pro Τμύλον. Protei enim filio nomen Tmolo erat 5 Αὐτοῦ, pro αὐτῶν, ex utroque *MSS.* 6 Δακρύει, pro δακρύσει, ex utroque etiam *MSS.* 7 Αἰγαίωνος πάγον, pro Ἀλέξανδρον, sensu id exigente. 8 Ἐν τοῖς τάφοις pro ἐν τάφοις, ex *Seld.* 9 Ἀνθέα, υἱὸν ὡραῖον Ἀντήνορος reposui, pro Ἀνθέα ὡραῖον, υἱὸν δὲ Ἀντήνορος, præeunte utroque *MSS.*

τ

Οὐδ' Ἀνθέως ἔρωτας, οὐδὲ τὸν ξένοις	Nec amores Anthei, nec hospitum
Σύνδορπον, Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον,	Convivam, Neptunium, purum salem,
Ἔτλης θεῶν ἀλοιτὸς ἐκβῆναι [a] δίκην,	Ausus es divinum, scelefte, jus transgredi,
Λάξας τράπεζαν, [b] κἀνακυπώσας θέμιν,	Percellens jus mensæ, & justitiam evertens,
Ἄρκτου τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπους,	Ursæ nutricis mores exprimendo.
[c] Τοιγὰρ ψαλάξεις εἰς κενὸν νευρᾶς κτύπον,	Frustrà igitur chordarum ciebis strepitum,
Ἄσιτα κἀδώρητα φορμίζων μέλη.	Jejuna modulans, & irremunerata carmina:
Κλαίων δὲ πάτραν, τὴν πρὶν ἠθαλωμένην,	Sed lacrymans in patriam antè combustam
[d] Ἴξῃ, χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος	Redibis, imaginem ferens manibus
Τῆς πενταλέκτρου Θυάδος Πλευρωνίας.	Quinqueviræ Bacchæ Pleuroniæ.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. δίκη. b Al. κἀνακυκώσας. c Al Τοιγὰρ. at Bar. habet τοιγάρ. d Al. ἴξη.

οὐ τὴν ἐρῶν Ἀλέξανδρος αὐτὸς, καὶ Δηΐφοβος, καὶ φιληθεὶς, ἀπαίρει μετὰ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ συμφαγὼν αὐτῷ τὸν νενομισμένον ἅλα παρατίθεσθαι ταῖς ξενίαις τραπέζαις, ἁρπάσας τὴν Ἑλένην μετὰ καὶ τριῶν ταλάντων χρημάτων, καὶ πέντε θαλαμηπόλων γυναικῶν, (ὧν μία ἦν Αἴθρα, ἡ μήτηρ Θησέως) διὰ Σιδῶνος, καὶ Αἰγύπτου ποιησάμενος τὸν ἀπόπλουν, ὁλοκλήρῳ τῷ χρόνῳ εἰς τὴν Τροίαν ἀπῆρεν. ὀνειδίζει οὖν Ἀλέξανδρον, ὡς ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας κακὰ διαπραξάμενον τῷ Μενελάῳ. ἅλα δὲ ἐπιτίθεσαν οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς τῶν ξενιῶν καταρχαῖς, συμβολικῶς ἐπευχόμενοι, ὥσπερ ἅλς ἐκ δύο φύσεων, τῆς ὑδατώδους καὶ γεηρᾶς, εἰς μίαν φύσιν ἐπάγη τὴν τοῦ ἁλὸς, οὕτω παγῆναι καὶ τούτους εἰς μίαν ὁμόνοιαν. Αἰγαίωνος.] τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τῶν ἐν Αἰγαῖς, πόλεως τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει τιμᾶσθαι. Αἰγαῖον δὲ τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦται. Ἁγνίτην πάγον.] τὸν ἅλα, διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν ἀρχαῖς τῶν ξενιῶν, καὶ ἁγνίζειν, καὶ καθαίρειν τοὺς φιλουμένους. ἢ ὅτι τὸ ἁλυκὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καθαρτικώτερον φύσιν τῶν γλυκέων, καθάπερ ἄλλοις δοκεῖ, καὶ οὐκ ἔμοιγε. ἢ διὰ τὸ ἀφανίζειν. καὶ παροιμία, Θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά. πάγον δὲ, διὰ τὸ πεπῆχθαι ἐξ ὕδατος, ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐστὶν τῆς θαλάσσης ἔφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἅλες γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος. Ἔτλης θεῶν.] ἐγὼ μὲν οὕτω φημὶ, ὅς τις σὺ οὐκ αἰδεσθεὶς τοὺς τιμήσαντας τοὺς τάφους Λύκου, καὶ Χιμαιρέως, (λέγει δὲ Μενέλαον, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ Λάκωνας,) οὔτε τοὺς Ἀνθέως ἔρωτας, καὶ τόδε, καὶ τόδε ἔτλης, ἐπέμψας ὁ ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, ἐκβῆναι, καὶ πατῆσαι τὴν δίκην τῶν θεῶν, ἤγουν ἠδίκησας τὸν Μενέλαον, τὸν καθάραντά σε τοῦ φόνου, καὶ ξενίσαντα, ἀφελόμενος τὴν ἐκείνου γυναῖκα. οἱ δὲ λοιποὶ δίκη χωρὶς τοῦ ν γράφουσι, λέγοντες οὕτω, ὃς τόδε, καὶ τόδε ποιήσας, ἔτλης ἐκβῆναι ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, ἤτοι παρασκεύων γενέσθαι ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν, Ἥρας δῆθεν, Ἀφροδίτης, καὶ Ἀθηνᾶς. Τοῦτο δὲ ἀνοίας ἀνάμεσον, μετὰ γὰρ τὸ φαγεῖν ἐν τοῖς [1] οἴκοις Μενελάου, οὐκ ἐκεῖνον Ἀλέξανδρος τοὺς θεὰς, ἀλλὰ πρότερον. Λάξας τράπεζαν.] λακτίσας ὡς ὄνος τὴν τράπεζαν τοῦ Μενέλεως, τουτέστιν καταφρονήσας τῶν νόμων τῶν [2] κεκειμένων, καὶ ἐθῶν, τῶν δηλούντων μὴ κακουργεῖν τοὺς ὁμοτραπέζους, καὶ συνεσίους. σὺ γὰρ ξενισθεὶς, καὶ συμφαγὼν αὐτῷ, ἀφείλου καὶ τὴν γυναῖκα. Κἀνακυπώσας θέμιν.] καὶ ἀνατρέψας τὸ δίκαιον. κατὰ τὸ μυθικὸν, ἡ Θέμις θεὰ δικαιοσύνης ἔφορος. Ἄρκτου τιθήνης.] τρόπους ἄρκτου θηλαζούσης ἀναμαξάμενος, ἤτοι λαβών. ὅτε γὰρ θηλάζουσι τὰ θηρία, φυλακῇ τῶν τέκνων ἀγριώτερα γίνονται. ἢ οὕτω, τῆς ἄρκτου, τῆς θηλασάσης σε, λαβὼν τοὺς τρόπους, τουτέστι θηριώδης, καὶ ἄδικος φανεὶς περὶ τὸν Μενέλαον. φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ φανέντα ὄνειρον τῇ Ἑκάβῃ περὶ Ἀλεξάνδρου, Ἀρχελάῳ οἰκέτῃ Πρίαμος δίδωσιν ἐκθεῖναι τὸν Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ. πέντε δὲ ἡμέρας τοῦτον ἄρκτος ἐθήλαζεν ἐκκείμενον, εἶτα πάλιν ὁ Ἀρχέλαος τοῦτον ἀνελόμενος ἐπὶ τῶν χωρίων, ὡς ἴδιον ἔτρεφε, Πάριν κατονομάσας. ὕστερον δὲ ποιμνίοις ἀλεξήσας ἀπὸ λῃστῶν, Ἀλέξανδρος ἐκλήθη. Τοιγὰρ ψαλάξεις.] διὰ τοῦτο, τοιγαροῦν διὰ τὸ ἄδικον γενέσθαι σε, εἰς κενὸν ψαλάξεις καὶ κινήσεις. Νευρᾶς κτύπον.] τουτέστι τὸν μόθωνα. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα σεμνότερον, λέγεται δὲ [3] ἀπὸ παροιμίας, κιθαριστῶν ἀσίτως καὶ ἀδώρως κιθαριζόντων, ἥτις ἐστὶν αὕτη, Εἰς κενὸν κρούεις τὰς χορδάς. Κλαίων δὲ ἴξῃ.] καὶ παραγενήσῃ εἰς τὴν πατρίδα σου Τροίαν, τὴν πρὶν ὑφ' Ἡρακλέους καυθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς ἀπάτης τῶν ἵππων τοῦ Λαομέδοντος. Χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος.] ἐν ταῖς χερσὶ κατέχων τὸ εἴδωλον τῆς Ἑλένης, ὃ ὁ Πρωτεύς σοι δοὺς, τὴν Ἑλένην κατέσχη. Πενταλέκτρου τῆς Θυάδος.] ἤτοι τὴν Βάκχην, τὴν Ἑλένην καλεῖ. πέντε γὰρ ταύτην ἔγημαν ἄνδρες· πρῶτος Θησεὺς ἐπὶ ἀρετῇ ταύτην ἁρπάσας, καθά φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὴν ἐν τῷ ἐπιδημῆσαι ὑπὸ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος, τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἐν Ἀφίδναις, [4] πολιχνίῳ τῶν Ἀθηνῶν, γεννήσασαν Ἰφιγένειαν, ἣν Ἰφιγένειαν καὶ θετὴν παῖδα ἡ Κλυταιμνήστρα ποιεῖται. εἷς μὲν οὖν νυμφίος Ἑλένης, ὡς ἔφημεν, ὁ Θησεύς. δεύτερος Μενέλαος, νομίμως ταύτην ἐκ κλήρου λαβών. τρίτος Ἀλέξανδρος, ἁρπάσας αὐτήν. τέταρτος μετὰ θάνατον Ἀλεξάνδρου, Δηΐφοβος, ὁ αὐτοῦ ἀδελφὸς, ἀριστεύσας κατὰ πόλεμον, καὶ ταύτην ὡς ἀριστεῖον καλά τινας λαβὼν, ἢ βίᾳ, κατ' Εὐριπίδην. πέμ-

EMENDATIONES.

1 Οἴκοις substitui, pro ὅρκοις. 2 Κειμένων, pro κειμένων. & linea sequente, συνεσίους, pro συνετίους. 3 Ἀπὸ παροιμίας, pro ἐπὶ παροιμίας, ex utroque MSS. 4 Πολιχνίῳ repofui, pro περὶ πολίχνης, ex Seld.

πτος

Γραῖαι γὰρ αὐνάστειρας ἄμναμοι τριπλαῖς
Πίναις κατεκλώσαντο δηναιᾶς Ἁλὸς,
Νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων.
Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσῃ λύκους,
Πτηνοὺς τριόρχας, αἰετοὺς ὀφθαλμίας.
[a] Τὸν ἐκ Πλυνοῦ τε, κἀπὸ Καρικῶν ποτῶν
Βλαστόντα ῥίζης, ἡμίκρητα βάρβαρον,
[b] Επειὸν, οὐκ Αργεῖον ἀκραιφνῆ γοναῖς.

Claudæ namque Maris antiqui filiæ
Triplicibus nevere ſtaminibus, ut à maritis
Quinque celebrarentur nuptiarum ſponſalia.
Ac duos quidem videat raptores lupos,
Volatiles triorchas, aquilas oculatas:
Alium verò ex Plyni, & Caricorum laticum
Stirpe progenitum, ſemicretem barbarum,
Eleum, nec Argivum ſincerum ortu.

VARIANTES LECTIONES

a Τὸν δ' *Seld.* aliique. Τὸν τ' *Bar.* quam lectionem in *Scholiis* uterque *MSS.* habet. b Επειὸν *Bar.* eandemque lectionem in Scholiis uterque cum *Seld.* retinet. al. Επιὸν

πος Αχιλλεὺς, περὶ Δηϊφόβου ὀνείρῳ ταύτῃ μιγεὶς, ὡς λέγουσι. ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἄλσους ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν. Θυάδος.] Βάκχης, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ. αἱ δὲ Βάκχαι γυναῖκες ἦσαν ἱεραὶ, περίπολοι Διονύσου. αἵτινες περὶ τὰ ὄρη σὺν αὐτῷ ἀναστρεφόμεναι, περιῆγον οἰκείαις χερσὶ λέοντας, καὶ ἕτερα θηρία, καὶ ὠμὰ ταῦτα ἤσθιον, καὶ νάρθηξι τὴν γῆν, καὶ τὰς πέτρας παίουσαι, ὁπότε δίψων, γάλα, καὶ μέλι, καὶ οἶνον ἐποίουν ἀναβλύζειν. δράκοντας δὲ περὶ τὰς κόμας εἶχον ἐσπειραμένους. Πλευρωνίας.] ἀντὶ τοπικῆς, τῆς Αργείας. Πλευρὼν γὰρ, πόλις Πελοποννήσου, καὶ Θεράπνη ὁμοίως. ὅθεν Ορφεὺς, καὶ Τρυφιόδωρος, Θεραπναίαν καλοῦσι τὴν Ελένην, οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων, Πλευρωνίαν, ὁ δὲ Ομηρος, Αργείαν. Γραῖαι γάρ.] αἱ χωλαὶ, ἢ κατ' ἐμὲ, αἱ χωλοποιοὶ, καὶ βλαπτικαὶ Μοῖραι, αἱ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τῆς Τηθύος, ἤτοι τῆς θαλάσσης, ἐν ταῖς τρισὶν ἀτράκτοις κατέκλωσαν, καὶ ἐπεμοίρασαν τοὺς συναστῆρας τῶν τῆς Ελένης γάμων, πεντάγαμβρα νυμφεύματα μερίσασθαι. ἄμναμοι δὲ, αἱ ἀπόγονοι, Κυρηναϊκῶς. κυρίως δὲ ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀπόγονοι. Θαλάσσης δὲ κόρας, τὰς Μοίρας λέγει, διὰ τὸ ἄγριον, καὶ ἀμετάτρεπτον. Νυκτὸς γὰρ παῖδες αὗται, καθ' Ησίοδον. καὶ τοῦτο δὲ ὅμοιον, διὰ τὸ ἀοράτως ἐπέρχεσθαι τὰ εἱμαρμένα. τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Μοῖραι, Κλωθὼ, Λάχεσις, καὶ Ατροπος. καὶ ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα πέπλασαι, ἀπὸ τοῦ ὡσανεὶ ἐπικεκλωσμένον εἶναι, τὸ λαχεῖν ἐξ εἱμαρμένης μέλλον τινὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄτροπον καὶ ἀμετάτρεπτον εἶναι. Πήναις.] ἀτράκτοις, νήμασι, παρὰ τὸ πένω, τὸ ἐνεργῶ. πίννα δὲ τὸ ζῶον, παρὰ τὸ πῖνος, ὃ σημαίνει τὸν ῥύπον. Δηναιᾶς.] τὸ πολυχρόνιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ δηναιὸς, καὶ δηναιά. πολυχρονίαν δὲ καὶ παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον, κατὰ Φερεκύδην, καὶ Θαλῆν. Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσῃ, καὶ ἰδεῖν λύκους, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ κατεκλώσαντο, λέγει Θησέα, καὶ Αλέξανδρον. ἅρπαγας δὲ λύκους, καὶ πτερωτοὺς ἀετοὺς, τριόρχας, ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεστάτους τοὺς αὐτοὺς λέγει. μιγνύει δὲ τὰ ἄμικτα, λύκους ἀετοὺς [1] πτερωτοὺς λέγων, κατὰ μίμησιν τῆς μαινομένης Κασσάνδρας. Πτηνούς.] ὅτι μετὰ πλοίων αὐτὴν ἁρπάσαντες ἔφυγον. πτερὰ δὲ τῶν πλοίων, τὰ λαίφη. Τρίορχος.] καὶ τριόρχης, καὶ μορφνὸς, καὶ μελανόσης, ἢ μέλας, καὶ ἁλιαίετος, καὶ περκνὸς, εἴδη ἀετῶν. Οφθαλμίας.] τουτέστιν ἀετοὺς ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεῖς. μόνοι γὰρ τῶν ἄλλων ὀρνέων οἱ ἀετοὶ πρὸς τὰς ἡλίου ἀκτῖνας ἀντιβλέπουσιν. ἢ ἅρπαγας τῆς ὀφθαλμίας, ἤτοι εὐοφθάλμου Ελένης. εἰ μὲν ἐπὶ τῶν ἀετῶν λέγοιτο τὸ ὀφθαλμίας, δηλοῖ τὴν ὀξυδορκίαν αὐτῶν, λέγουσι γὰρ τοὺς νεοττοὺς αὐτῶν οὕτως δοκιμάζειν, εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν ἥλιον ἀφορῶσιν ὀξυδορκοῦντες, τούτους δὲ οἰκείους κρίναντες φιλοῦσιν, εἰ δ' οὐκ ὀξυδορκοῦσι, τούτους τάχει ῥίπτουσιν, ὡς ἀλλοτρίους. εἰ δὲ ἐπὶ τῆς Ελένης λέγοιτο, λέγει τὴν ὀξυδορκοῦσαν, καὶ πρὸς λαγνείαν ἀφορῶσαν. πρῶτοις δὲ τῶν νομίμων τοὺς ἅρπαγας εἶπεν, οὐ πρὸ ἐκείνων αὐτοὺς, ἀλλὰ κατὰ ῥητορικῆς δεινότητος μέθοδον, ὡς μέλλων τὰ τούτων παραδραμεῖν, ἐμβραδύναι δὲ τῇ τῶν νομίμων νυμφίων ὑποθέσει. ὥσπερ καὶ Εφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ ὁ Διόδωρος ποιεῖ, ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν πρῶτον κατὰ παραδρομὴν ἀρξάμενοι γράφειν, ἐν δὲ τοῖς Ελληνικοῖς ὕστερον τὴν ἱστορίαν πλατύνοντες. Τὸν δ' ἐκ Πλυνοῦ.] τὸν Μενέλαόν τε, τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς ῥίζης τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ὑπῆρχον ἀπὸ Πλυνοῦ, πόλεως Λιβύης, καὶ οἵτινες ὑπῆρχον ἀπὸ τῶν Καρικῶν ποτῶν, τουτέστι τῆς Λακεδαιμονίας, Καρικὸς γὰρ ποταμὸς, καὶ τόπος Λακωνικῆς. ὁ Μενέλαος δὲ καὶ Λίβυς, καὶ Λάκων ἦν, οὕτως, Πλυνὸς πόλις Λιβύας, ὅθεν ἦν Ατλας. Πληϊόνης καὶ Ατλαντος ἑπτὰ θυγατέρες, ὧν μία καὶ ἡ Στερόπη. Στερόπης καὶ Ταύροχου, ἢ Αρπίνης, τῆς Ασωποῦ θυγατρὸς, καὶ Αρεος, Οἰνόμαος. Οἰνομάου δὲ Ιπποδάμεια, ἧς καὶ Πέλοπος, Ατρεὺς, ὃς ἐν Λακωνικῇ κατῴκισεν. Ατρέως καὶ Αερόπης, Αγαμέμνων, καὶ Μενέλαος. ἡ δὲ Αερόπη θυγάτηρ ἦν Κατρέως, τοῦ Κρητὸς, ὅθεν τὸν Μενέλαον ἡμίκρητα εἶπε. Βάρβαρον.] ὅτι ὁ Πέλοψ κατά τινας μὲν Λυδὸς, κατά τινας δὲ Παφλαγών. βάρβαροι δὲ, οἵ τε Λυδοὶ, καὶ οἱ Παφλαγόνες. Επειὸν, οὐκ Αργεῖον.] ἐγὼ μὲν οὕτω φημὶ τὸν Επειὸν, [2] ἤτοι τὸν Ηλεῖον, τὸν οὐκ ἀκραιφνῆ καὶ καθαρὸν Αργεῖον, Επειοὶ γὰρ, οἱ Ηλεῖοι, ἀπό τινος Επειοῦ παλαιοτάτου. ἄλλοι δὲ οὕτω φασὶ τὸν Επειὸν, ἤτοι Ηλεῖον, τὸν οὐκ Αργεῖον ἀκραιφνῆ ἐν ταῖς γοναῖς. λέγουσι δὲ καὶ σχῆμα τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ, οὐκ ἔστι δὲ ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ συνεκδοχὴ, τὸ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται, οἷον, φιλῶ σε, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμὲ, νοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ φιλεῖς. ἡ δὲ συνεκδοχὴ ἐναντία ἐστὶ τῷ ἀπὸ κοινοῦ, ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ὡς τὸ, [3] Επειὸν, οὐκ Αργεῖον ἀκραιφνῆ, ἰδοὺ τὸ οὐκ Αργεῖον ἀκραιφνῆ, δεύτερον ὂν τοῦ Επειὸν, ἔχει

EMENDATIONES.

1 Πτερωτοὺς, pro πλερωτὰς, ex *Seld.* 2 Επειὸν, ἤτοι τὸν Ηλεῖον, pro οὐ τὸν Ηλεῖον, ex utroque *MSS.* & poſtea particulam negativ. bis omiſi
3 Επειὸν, pro Επιὸν.

Οὗ πάππον ἐν γαμφαῖσιν Ἐνναία ποτὲ,	Cujus avum Ennæa quondam, Hercynna,
[a] Ερκυν', [b] Ερινὺς, Θουρία, ξιφηφόρος,	Erynnis, furibunda, ensifera fartim
Ἄσαρκα [d] μισύλλασ' ἐτύμβευσε [e] τάφῳ,	Maxillis dissecans, condidit sepulchro,
Τὸν ὠλενίτην χόνδρον [f] ἐνδατουμένη.	Humeralem mandens cartilaginem:
[g] Ὃν δὴ δὶς ἡβάσαντα, καὶ βαρὺν πόθον	Quem bis renatum, & gravem cupidinem
Φυγόντα [h] Ναυμέδοντος ἁρπακτήριον,	Naumedontis rapacem fugientem,

VARIANTES LECTIONES.

a Ερκυν MSS. uterque. b Al. Ερινύς. c Ξιφηφόρος Bar. d Μισύλλατα τύμβευσε Seld. al. μισύλλασ' e τάφῳ Etymologus, cujus hæc sunt verba, Ετύμβευσε φάρῳ, ἀντὶ τοῦ φάρυγγι. f Al Ενδατουμένη. g Ον δὶς ἡβάσαντα, Seld. etiam ἡβάσαντα habet Bar. h Al. Λαομέδοντος.

τὴν ἀπόδοσιν, συνεκδεχόμεθα ταύτην καὶ ἐν τῷ Επειὸν, λέγοντες Επειὸν, οὐκ Αργεῖον ἀκραιφνῆ, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ, ὃ εἶπον ῥητόν. ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ἰδοὺ ἐν τῷ δευτέρῳ ἔχει προσκείμενον τὸ, ὃ λέγω, ἀλλ' ὅμως συνεκδεχόμεθα αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ. ἀκραιφνὴς δὲ, ὁ [1] ἀκεραιοφανής τις ὤν. Οὗ πάππον.] Τάνταλος καλέσας τοὺς θεοὺς εἰς εὐωχίαν, παρέθηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα θύσας, ἵνα φάγωσι, τὸ φιλόξενον αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος. οἱ δὲ γνόντες, ἀπέσχοντο, μόνη δὲ ἡ Δημήτηρ οὐκ ἔγνω, διὰ τὸ μεμηνέναι αὐτὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Κόρης, ὅθεν λαβοῦσα τὴν ὠμοπλάτην ἔφαγεν. οἱ δὲ θεοὶ κατοικτείραντες τοῦτον, [2] ἀφεψῶσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιῆ, καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν. ἀντὶ δὲ τῆς βρωθείσης ὠμοπλάτης, ἐλεφάντινον ὀστοῦν ἔθεντο, ὃ κατὰ γένος τοῖς Πελοπίδαις ἐτύγχανε γνώρισμα, καθάπερ καὶ τοῖς Σπαρτοῖς, λόγχη. ἀλλὰ τὸ μὲν μυθῶδες τοῦ λόγου τοιοῦτον, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἡμεῖς ἐπιλυόμεθα. ὁ Τάνταλος εὐσεβὴς, καὶ θεοσέπτωρ ὢν ἱερεὺς, κατὰ φιλανθρωπίαν τὰ τῶν θεῶν μυστήρια τοῖς ἀμυήτοις ὕστερον εἰπὼν, ἐξεβλήθη τοῦ ἱεροῦ κατὰ λόγου, [3] τοῦτον τὸν παῖδα τὸν Πέλοπα, παντὸς σώματος νοσήσαντος [4] μελέσι, καὶ τομαῖς, καὶ καυτῆρσι, καὶ ἰατρῶν χειρουργήμασι παντοίοις τμηθέντα, καὶ μόλις ὑγιῆ γεγονότα, ὡς καὶ λείψανον τῶν καυτήρων ἔχειν, καὶ τῶν τομῶν τὴν ὠμοπλάτην, τὴν ἡμίτμητον, καὶ πολιὰν, καὶ ὑπολευκαίνουσαν, διὰ τὴν τῆς σαρκὸς ἀσθένειαν, [5] ἔφασαν, ὡς ὁ πατὴρ τοῖς θεοῖς ἀποξενωθεὶς, τοῦτον κατέτεμεν, ἤτοι τῆς εἱμαρμένης τοιαύτης νοσώδεις ἐλθούσης αὐτῷ, (θεὸς γὰρ καὶ ἡ Εἱμαρμένη) κατέτεμεν αὐτὸν ὁ πατὴρ τῶν ἰατρῶν τομαῖς, εἶτα καὶ καυτῆρσιν, οἷς καὶ ἰάθη. ἐπεὶ δὲ σαπέν τι τῆς ὠμοπλάτης γέγονε γῆ, καὶ ἐτάφη, ὅθεν καὶ [6] πολιὰ ἦν, καὶ ὑπολευκαίνουσα, ἐμυθεύσαντο ὡς ἡ Δήμητρα βέβρωκε ταύτην. Γαμφαῖσιν.] γαμφηλαῖς, σιαγόσιν. [7] Ἐνναία, καὶ Ἐρκυννα, καὶ Ἐρινύς.] ἐπώνυμα Δημητρός. καὶ Καλλίμαχος Ἐρινὺν καλεῖ τὴν Δήμητραν, λέγων, Ἐρινυῒ Τιλφωσσαίῃ. Ἐρινὺς μὲν λέγεται, ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν, καὶ πληροῦν. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ, καὶ ἐν τῇ γῇ ναίειν, ὡς καὶ τὸ Ἐνναία. ἢ ὅτι Ἐρινυῒ ὁμοιωθεῖσα μίγνυται Ποσειδῶνι, καὶ γεννᾷ τὸν Ἀρείονα, ἵππον. Ἐρκυννα δὲ, ἡ Τροφωνίου θυγάτηρ, ἐν Λεβάδῃ τῆς Βοιωτίας ἱδρύσατο τὴν θεὸν, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ὠνόμασεν Ἐρκυναν. ἢ οὕτως· λέγουσι γὰρ, ὅτι Ποσειδῶνος ἐρασθέντος αὐτῆς, αὐτὴ εἰς ἵππον μεταβληθεῖσα, καὶ μεταξὺ ἀγέλης ἱππικῆς εἰσφρήσασα, τοὺς ἵππους ἐτάραξε, διὰ τὸ ἀθρόον ξένην ἵππον ἐπιστῆναι. ἔφη οὖν ὁ Ἱπποφόρβος, πόθεν αὕτη ἡ Ἐρινύς; ἀλλὰ καὶ Ἀρκάδες οὕτως αὐτὴν τιμῶσι. Θουρία.] ἡ ὁρμητικὴ, καὶ ἔνθους, διὰ τὴν τῆς Κόρης ἁρπαγὴν, ὡς λῃροῦσι. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις πολεμεῖ, καὶ ὥσπερ ξιφήρης ἀναιρεῖ ἡμᾶς. κἂν καὶ ξιφηφόρον αὐτὴν φασὶ καλεῖν, ὅτι ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἱδρυται ἡ Δημήτηρ ξίφος ἔχουσα. Ἄσαρκα.] πολύσαρκα. Μισύλλασα] κατακόψασα εἰς μικρὰ, ἐκ τοῦ μεῖον, ὥς φασι, καὶ τοῦ τίλλω, τὸ κόπτω, καὶ τροπῇ τοῦ δίχρονου εἰς δίχρονον. Ἐτύμβευσε τάφῳ.] ἔθαψεν ἐν τῷ τάφῳ, συμβολικῶς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔφαγε. τάφον δὲ καλεῖ νῦν τὴν ἐκείνης γαστέρα. τὸ ἐτύμβευσε δίχα τοῦ ν, καὶ δὲ ἔστι μακρὸν, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου, κοινὴ γὰρ ἐστὶ συλλαβή. Τὸν ὠλενίτην.] τὸν τῆς ὠμοπλάτης χόνδρον. Ἐνδατουμένη.] ἤτοι φαγοῦσα. χόνδρος δὲ ἐστιν ὀστέου μὲν νευρωδέστερον, νεύρου δὲ ὀστωδέστερον. * Ὀστοῦν, νεῦρον, χόνδρος διαφέρει. τὸ γὰρ ὀστοῦν ἐστι σκληρότερον τοῦ χόνδρου, ὁ δὲ χόνδρος πάλιν σκληρότερος τοῦ νεύρου. * Ὃν.] ὅντινα Πέλοπα, δὶς ἀκμάσαντα, καὶ φυγόντα τὸν ἁρπακτικὸν πόθον τοῦ Ναυμέδοντος, ἤτοι τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ τῶν νεῶν μέδοντος, (κἂν τινες μεταγραφικὴν πλάσμα Λαομέδοντος ἔχουσιν) ἔστειλεν ὁ Ἐρεχθεὺς, ὁ Ζεὺς, ἢ ὁ Ποσειδῶν, παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ λεγόμενος, ἔστειλε ποῦ; ἐς τοὺς Λαπερσαίους, ἢ τὰς Λαπερσαίας γύας, ἤτοι τοὺς τόπους καὶ τὰ χωράφια, ὡς τε πολεμῆσαι, καὶ νικῆσαι, καὶ φθεῖραι τὸν [8] γαμβροκτόνον Οἰνόμαον. δὶς δὲ ἡβῆσαι φησὶ τὸν Πέλοπα, ἐπεὶ πρῶτον ἤκμασε τὴν φυσικὴν ἡλικίαν. δεύτερον δὲ κατακοπεὶς, καὶ τυθεὶς, ὡς φασὶ, τοῖς θεοῖς ἀφεψήθη, καὶ ἤκμασεν. ἠράσθη δὲ τούτου μετὰ τὴν [9] ἀφέψησιν ὁ Ποσειδῶν, παρ' οὗ ὁ Πέλοψ ἵππους πτερωτοὺς λαβὼν σὺν τῷ ὀχήματι, ἀπελθὼν εἰς Ἦλιν, νικᾷ τὸν μνηστηροκτόνον Οἰνόμαον, καὶ ἀναιρεῖ τὸν ιβ' πρότερον νυμφίους ἀνῃρηκότα. οὕτω δὲ τοῦτον ἀναιρεῖ. Ἱπποδάμεια, ἡ Οἰνομάου θυγάτηρ, καὶ Εὐρυθόης, τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς, ἡ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐρωμένη, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐκδιδομένη πρὸς γάμον, καθὼς οἱ ἀκριβέστεροι τῶν ἱστορικῶν γράφουσιν, ἠρᾶτο καὶ παρὰ Μυρτίλου, τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ ταύτης πατρὶ, υἱοῦ δὲ τυγχάνοντος Ἑρμοῦ, καὶ Κλεοβούλης, τῆς Αἰόλου, ἢ Αἰπύλου θυγατρός. αὕτη τὸν Πέλοπα ὡραῖον ἰδοῦσα μετὰ τὴν τῶν ιβ' νυμφίων ἀναίρεσιν, ἔρωτι τούτου κατείχετο, καὶ τῷ Μυρτίλῳ φησὶ συνεργῆσαι τῷ νεανίᾳ εἰς τὴν κατὰ πατρὸς νίκην. ὁ δὲ ταῖς χοινικίσι τῶν τροχῶν τοὺς ἥλους [10] οὐκ ἐμβαλὼν, ἐποίησε τὸν Οἰνόμαον ἐν τῷ τρέχειν ἡττηθῆναι, καὶ ἀναιρεθῆναι παρὰ τοῦ Πέλοπος, ἐκπεσόντων τῶν τροχῶν. ἢ ὥς τινες λέγουσιν, ἀντὶ σιδηρείων ἥλων ἐμβαλὼν τῷ ἄξονι τοῦ ἅρματος κηρίνους,

EMENDATIONES.

1 Ακεραιοφανὴς, pro ἀκέραιος φανὴς, ex utroque MSS. 2 Αφεψῶσιν, pro ἀφ' ὑψῶσιν, ex utroque MSS. 3 Τοῦτο, pro τοῦτον, ex utroque MSS. 4 Μελέσι reposui, pro πάρεσιν. 5 Εφασαν reposui, pro ὕφασαν, ex utroque MSS 6 Ita emendavi hunc locum, ex fide Bar. cum quo consentit Seld. nisi quod ab illis καὶ desit. Impressi vero corrupte legebant, πολιὰ ἦν καὶ ὑπολευκαίνουσα. 7 Ενναία hic, & paulo post reposui, pro Εννία, ex utroque MSS. * Hæc addo ex Seld. 8 Γαμβροκτόνον reposui, pro γαμοκτόνον, ex fide utriusque MSS. 9 Αφέψησιν, pro ἀφαίρεσιν. 10 Οὐκ ἐμβαλὼν reposui, pro οὐκ ἐκβαλὼν ex fide Bar. ἐκβαλὼν, ἢ οὐκ ἐμβαλὼν Seld. quæ lectio non est vituperanda.

ἢ

[a] Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς ἐς Λαιτειναίοις γύας,
Λευρὰν [b] ἀλετρεύσοντα Μόλπιδος πέτραν,
Τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος [c] ὀμβρείῳ δέμας,
Γαμβροκτόνον [d] ῥαίσοντα πενθεροφθόρεις

Misit Erechtheus in Letrinæos agros,
Politum triturum Molpidis lapidem
Jovi Pluvio sacrificati,
Genericidámque perditurum soceriperdis

VARIANTES LECTIONES.

a Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς ἐς Λιτεινάιας γύας Seld. εἰς Λητεινάιας Bar. & ex Impressis quidam. al Λετεινάιας. al γύας. b Ἀλητρεύσοντα Bar. aliique. ἀλετρεύσαντος Seld. c Ἀγρείῳ Bar. aliique. d Ῥαίσαντα Bar. Seld. aliique.

καὶ οὕτως ἤλησε Πέλοψ Οἰνόμαον. ἐδίδου γὰρ ὁ Οἰνόμαος τοῖς μνηστῆρσι τὴν Ἱπποδάμειαν ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔχειν ἁρμάτων, θεὶς πέρας τοῦ δρόμου, καὶ ἔπαθλον τοῦ γάμου, τὸν Κορίνθιον Ἰσθμὸν, εἰ δυνηθεῖεν ἀφικέσθαι μέχρι τούτου. αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἐλαύνων μετὰ δόρατος, καταλαμβάνων αὐτοὺς ἀνῄρει. τότε δὲ οὕτω νικηθεὶς δόλοις, καὶ ἀναιρούμενος, κατηράσατο τῷ Μυρτίλῳ, γνοὺς τὴν ἐπιβουλὴν, ἵνα ὑπὸ Πέλοπος [1] ἀπόληται, ὃ καὶ γέγονεν ὕστερον. λαβὼν γὰρ Πέλοψ Ἱπποδάμειαν, καὶ διερχόμενος ἔν τινι τόπῳ, διψώσης αὐτῆς, ἀνεχώρησεν ἵνα ὕδωρ αὐτῇ κομίσῃ. ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ Πέλοπος, Μυρτίλος ἐπεχείρει βιάζειν Ἱπποδάμειαν. ἐλθόντος δὲ Πέλοπος, καὶ διαβληθεὶς παρ' Ἱπποδαμείας, ὡς βιάζων αὐτὴν, ἢ, ὡς οἱ πολλοί φασι, πειράζων αὐτὴν, ῥίπτεται παρὰ Πέλοπος περὶ Γεραιστὸν ἀκρωτήριον. ὁ δὲ τελευτῶν, ἀρὰς ἀρᾶται τοῖς Πελοπίδαις δεινὰς, αἳ καὶ πεπλήρωνται ὕστερον, [2] γεννηθείσης τοῦ μαλλὸν χρυσῆς ἀρνὸς, Ἑρμοῦ βουλαῖς, τοῦ Μυρτίλου πατρὸς, ἐν τοῖς Ἀτρέως ποιμνίοις, ὅθεν τὰ δεινὰ τῆς τραγῳδίας ἐστί. ἡ δὲ Γεραιστὸς, ἀποθανόντος ἐκεῖ τοῦ Μυρτίλου, Μυρτῷον πέλαγος ὠνομάσθη. ὁ δὲ Πέλοψ εἰς Ὠκεανὸν ἐλθὼν, καὶ Ἡφαίστῳ ἁγνισθεὶς, λαβὼν Πίσαν, τὴν Οἰνομάου βασιλείαν, καὶ τὴν Ἀπίαν, Πελασγίαν λεγομένην, Πελοπόννησον ὠνόμασε. περὶ δὲ τοῦ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἠράσθη Πέλοπος μετὰ τὴν ἀφέψησιν, οὕτω μυθικῶς καὶ ὁ Πίνδαρος φησί,

——— [3] Τοῦ μεγασθενὴς
Ἠράσατο γαιάοχος Ποσειδῶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.

Καὶ πάλιν, ὡς ἀπὸ τοῦ Πέλοπος λέγει,

[4] Ἐμὲ δὲ ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον.
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον
Θυγατρός.———

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος περὶ τοῦ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν Πέλοπος ἠράσθη, φησὶ μυθικῶς. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος καὶ περὶ τοῦ τέρματος τοῦ δρόμου φησὶ, γράφων, Ἐν δὲ δύο δίφροι [5] πεπονήατο δηριόωντες, Καὶ τοῦ μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια. [6] Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους, Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος, [7] προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς, Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι [8] παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πίπτεν, ἐπισσύμενος Πελοπήια νῶτα δαΐξαι. Τὸ δὲ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν μετὰ τὴν [9] ἀφέψησιν ἠράσθη Πέλοπος, ὑπόνοια, ἤτοι ἀλληγορία ἐστίν. ὁ γὰρ Πέλοψ, ὡς πρώην ἔφημεν, πολύνοσος καὶ πάρεσις ἦν. ἐπεὶ δὲ ἀφεψήθη, τουτέστιν ἀνήλωσε, καὶ ἰάθη, ὡς ἔφημεν, ἠράσθη τούτου ὁ Ποσειδῶν, τουτέστι θυμικὸς καὶ ἀνδρεῖος ἐγένετο, τοὺς γὰρ θυμικοὺς καὶ ἀνδρείους, Ποσειδῶνος καλοῦσι παῖδας, καὶ ἐραστὰς, καὶ εἴ τι τοιοῦτον. τὸ δὲ δοθὲν αὐτῷ παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα, πλοῖον ἦν, πτερὰ ἔχον τὰ λαῖφη. μεθ' οὗ ἀπελθὼν, ἔχων ἐν αὐτῷ τῷ πλοίῳ καὶ [illegible], ἐξελθὼν νικᾷ τὸν Οἰνόμαον. Ἀλλ', ὦ φίλε, μὴ Τζέτζῃ κ[illegible] φρένας, [10] λέγων τὰ πάντα σοὶ πλατυτέρως γράφειν. ἀντὶ σαφηνείας γὰρ τὸ πλῆθος ἀσάφειαν ποιήσει, λεπτολογῶν πᾶσαν ἱστορίαν, καὶ ἀλληγορίαν ἐπάγων ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις μύθοις Λυκόφρονος. Πέλοπα ἁρπακτήριον.] ἐπεὶ, ὥς φασι μυθικῶς, ἐρασθεὶς ὁ Ποσειδῶν ἥρπασεν αὐτόν. Ἐρεχθεύς.] ὁ Ποσειδῶν, ἢ ὁ Ζεὺς, παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Λαίτειναν, ἥτις ἐστὶ χωρίον τῆς Ἤλιδος, ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ὁ Ἐρεχθεὺς, ἤτοι ἡ εἱμαρμένη, ἢ ἡ θάλασσα, ὁ καὶ Ποσειδῶν, πολεμῆσαι Οἰνομάῳ. ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ἀπὸ Λυδίας, ἢ ἀπὸ Παφλαγονίας, κατά τινας. Γύας.] τὸ γυ κἂν * ι * προσγεγραμμένον ἔχει, ὅμως βραχύ ἐστι, διὰ τὴν [11] σύγκρισιν τῶν φωνηέντων κατὰ χασμῳδίαν, τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα κοιναί εἰσι συλλαβαί. Λευράν.] λείαν, ὀρεινὴν, καὶ πλατεῖαν. Ἀλετρεύσοντα.] δραμεῖν μέλλοντα. Μόλπιδος πέτραν.] τὴν Ἦλιν. Μόλπις γάρ τις Ἠλεῖος εὐγενὴς, αὐχμοῦ κατέχοντος τὴν Ἦλιν, ἐκ χρησμοῦ ἀκηκοὼς παύσασθαι τὸν αὐχμὸν, εὐγενοῦς νέου σφαγιασθέντος Διῒ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἔδωκεν εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ εὐθέως σφαγιασθέντος, ἐξέχυθη ὑετός. Ἠλεῖοι δὲ ἱερὸν ὀμβρείου Διὸς ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἵσταται καὶ ἀνδριὰς Μόλπιδος. Μόλπιδος οὖν πέτραν, ὡς ἔφην, τὴν Ἦλιν λέγει· ὅτι ὁ Οἰνόμαος μετὰ τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱπποδαμείας ἠγωνίζετο, καὶ νικῶν αὐτοὺς, καὶ ἀναιρῶν, ἐκ τῶν κρανίων ἐκείνων ναὸν ἔμελλε κατασκευάσειν, ὥσπερ καὶ Ἀνταῖος, καὶ Εὔηνος, καὶ Φόρβας, καὶ Διομήδης ὁ Θρᾷξ, καὶ Κύκνος, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθείς. Γαμβροκτόνον ῥαίσαντα.] τὸν Οἰνόμαον φθείραντα. γαμβροκτόνον δὲ λέγει τὸν Οἰνόμαον, διὰ τὸ ἀναιρεῖν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός. καὶ γαμβροκτόνος μὲν, ὁ κτείνων τοὺς γαμβροὺς, γαμβρόκτονος, ὁ κτανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ. καὶ τὸ πενθεροκτόνος καὶ πενθερόκτονος, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα, δύο τόνους ἐπιδέχονται, τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὴν παροξύτονον, οἷον τὸ γαμβροκτόνος, ὁ κτείνων τοὺς γαμβρούς. τὰ δὲ παθητικὰ τὴν προπαροξύτονον, οἷον τὸ γαμβρόκτονος, ὁ κλανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ.

EMENDATIONES.

1 Ἀπόληται reposui, pro ἀπόλλυται. ἀπόληται Seld. ὀλεῖται Bar. 2 Prius scriptum fuit, γεννηθείσης μᾶλλον ἢ τῆς χρυσῆς ἀρνὸς ego reposui γεννηθείσης τῆς μαλλὸν χρυσῆς ἀρνός. Vult enim Scholiastes, ex Myrtili imprecationibus, Mercurii operâ, natum fuisse agnum aureo vellere, qui tot tantorumque malorum Pelopis posteris causa dicitur; de quo vide Notas. 3 Ita hæc restitui, & in ordinem digessi, ex Ode prima Olympionicarum Pindari. Cæterum prius ita scripta erant, Τῷ γαιάοχος ἐράσατο Ποσειδῶν. ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἐξῆκε κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον. ubi pro ἐράσατο, Bar. habet ἠράσατο. Seld. ἠράσατο. pro ἐξῆκε, Bar. legit ἐξεῖλε. Seld. ἐξεῖλκε. pro κεκαδμένον Bar. habet κεκαυμένον. 4 Hæc etiam ex eadem Ode restitui, quæ prius ita legebantur, ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων. ἐς ἄλιν. κράτει δὲ πέλασον. ἐπεὶ τρεῖς τε, καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας μνηστῆρας, ἀναβάλλεται γάμον θυγατρός. ubi pro πόρευσον, Seld. legit πορεῦσαι. pro ἐς ἄλιν, idem legit ἐς ἥλιον. pro ἀναβάλλεται, in Bar. scribitur ἀνεβάλλετο. 5 Πεπονήατο reposui, pro πεπονήατο, ex Apollonii Rhodii Argon. α. v. DCCLII. Bar. habet πεπονήαται. 6 Ita restitui ex Apollonio. Τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλος ἐκ σύνθες γράφει ἤλασεν ἵππους Impressi Codd. Τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλῳ ἐν σύνθη γράφων ἤλασεν ἵππους Bar. Τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλου ἐκ σύνθες γράφω ἤλασεν ἵππους Seld. 7 Προτενὲς, pro προτενής, ex eodem Auctore. 8 Παρακλιδὸν, pro παρακλιδὸν, ex eodem, & utroque MSS. 9 Ἀφέψησιν, pro ἀφάψησιν, ex utroque MSS. 10 Λέγων, pro λέγοντες, ex utroque MSS. * Hoc debuisse adjici contextus indicat. 11 Σύγκρισιν MSS.

Βουλαῖς ἀνάγνοις, ἃς ὁ Καδμίλου γόνος
[a] Ἤρτυσε, ὃς [b] δὲ λοίσθον ἐκπιὼν σκύφον,
Φερωνύμοις ἔδυψε Νηρέως τάφοις,
Πανώλεθρον [c] κηλῖδα θωΰξας γονῇ,
Ὁ τὴν ποδάργον Ψύλλαν ἡνιοστροφῶν,
Καὶ τὴν [d] ὁπλαῖς [e] Ἅρπινναν [f] Ἁρπυίαις ἴσην.
Τὸν δ' αὖ τέταρτον, [g] αὐθόμαιμον ὄψεται
Κίρκου [h] καταρράκτηρος, ὅν τε [i] συγγόνων
Τὰ [k] δευτερεῖα τῆς δυσσφάλτου πάλης
Λαβόντα κηρύξουσιν. Ἐν δὲ δεμνίοις
Τὸν ἐξ ὀνείρων πέμπτον ἐστροβημένον,
Εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει,

Dolis impiis, quos Cadmili filius
Paravit, qui ultimo hausto poculo,
Cognomina subiit Nerei sepulcra,
Perniciosas imprecatus generi diras,
Velocis moderator Psyllæ,
Harpinnæque ungulas æqualis Harpyiis.
Quartum porrò videbit, fratrem
Accipitris rapacis, quémque inter fratres
Secunda lubricæ luctæ præmia
Adeptum prædicabunt. Quintum denique
In cubili ex insomniis turbatum
Imaginoso agitabit corpore,

VARIANTES LECTIONES

a Ἤρτυσε *Bar. Seld.* aliique. b Δὲ non agnoscit *Bar.* c Κηλῖδα *Bar.* al. κηλῖδα. d Ὁπλαῖς *Eustath.* Comment. in Iliad. χ'. Vide Notas meas. e Al. Ἅρπιναν. f Ἁρπυίαις *Eustath.* loc. citat. g Al. αὐθομαίμον'. h Al. Καταρράκτορος. i Al. συγγόνου. k Al. Δευτέρια.

Καδμίλος.] ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς, [1] οὗ καὶ Κλεοβούλης υἱὸς, ὁ Μυρτίλος, ὁ Οἰνομάου ἡνίοχος. Ἤρτυσε.] κατεσκεύασε. τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν εἰς πλάτος εἶπον. Τὸν δὲ λοίσθον ἐκπιὼν σκύφον.] καὶ τὸ πτώσιον τοῦ Νηρέως, ἢ τὸν δὲ λοίσθον ἐκπιὼν σκύφον, ἔδυψε καὶ ἐκολύμβησεν εἰς τοὺς τάφους τοῦ Νηρέως, τοὺς φερωνύμους, ἤτοι εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ Μυρτῷον πέλαγος, ὡς καὶ ἔφην· τὸ δὲ σχῆμα, χαριεντισμός ἐστι, καὶ ἀστεϊσμός. ὁ δὲ Νηρεὺς, μυθικῶς μὲν δαίμων ἐστὶν [2] θαλάσσιος, οὗ καὶ Δωρίδος, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, αἱ Νηρηΐδες. ἀλληγορικῶς δὲ Νηρεὺς, [3] ἡ θάλασσα, παρὰ τὸ νήχω, * τὸ κολυμβῶ. * Πανώλεθρον κηλῖδα.] καὶ τοῦτο ἐρρέθη, ὅτι ῥιπτόμενος εἰς τὸ πέλαγος, κατηράσατο τῷ γένει τῆς Ἱπποδαμείας. Θωΰξας.] κυρίως συρίξας, νῦν δὲ καταρασάμενος. Ψύλλα καὶ Ἅρπιννα.] ἵπποι Οἰνομάου, ὧν ἦν Μυρτίλος ἡνίοχος. Ὁπλαῖς.] τοῖς ὄνυξιν. Ἴσην Ἁρπυίαις.] κακῶς δὲ εἶπε τὸ ἀπὸ μέρους σχῆμα. [4] ποσὶ γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν ἴσην Ἁρπυίαις, ὁπλαῖς εἶπεν. Ἅρπυιαι δὲ μυθικῶς δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Ἀελλὼ, καὶ Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ, Ἰείδος ἀδελφαί, θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεα τινὰ ἁρπακτικά, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας, Ἐράσειαν καὶ Ἁρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος. Ἅρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς οἱ ἄνεμοι, ὡς καὶ νῦν, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πέτεσθαι. Ἴσην δὲ, τὸ ἰῶτα, ἀλλαχοῦ μὲν μακρὸν, νυνὶ δὲ βραχύ ἐστιν. εἰ καὶ μακρὸν δὲ ἐκδεχθῇ, οὐκ ἔστιν ἐπαιτιώμενος ὁ στίχος, ἀλλ' ἔχει πάθος, τὸ λεγόμενον χωλίαμβον. τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ μέτρου, ὡς καὶ τοῦ [5] ἡρωϊκοῦ, εἰσὶ πάθη διάφορα. Τὸν δ' αὖ τέταρτον.] τὸν δὲ τέταρτον νυμφίον ὄψεται τὸν αὐθόμαιμον καὶ ἀδελφὸν, τὸν τοῦ κίρκου καὶ ἱέρακος, τοῦ καταρράκτηρος καὶ ἀναιρετικοῦ Ἕκτορος. λέγει δὲ τὸν Δηΐφοβον, ὅν τινα κηρύξουσι καὶ ὑμνήσουσι λαβόντα τὰ δευτερεῖα τῆς δυσσφάλτου παλαίστρας. καὶ οἱ μὲν δυσσφάλτου [6] πάλην τὴν Ἑλένην λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἧς ἕνεκα πολλοῖς σφάλμασι καὶ ἀτυχήμασι περιέπεσον. ἐγὼ δὲ τὰ σφαλλόμενα καὶ μεταπίπτοντα παλαίσματα τοῦ πολέμου, οἶμαι ἀντὶ τοῦ, Ὅν τινα τὸν Δηΐφοβον κηρύξουσι τὰ δευτερεῖα ἔχειν τῶν πολεμικῶν παλαισμάτων μετὰ τὸν Ἕκτορα. καὶ τοῦτο δὲ ψεῦσμα τοῦ ποιητοῦ, μετὰ γὰρ τὸν Ἕκτορα Τρωΐλος, ὁ Ἕκτορος ἀδελφὸς, καὶ οὐχ ὁ Δηΐφοβος ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐδευτέρευεν. ἢ οὕτως, ἤγουν δεύτερος αὐτὴν γαμεῖ τὴν Ἑλένην μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον. ἢ ἴσως καὶ δυσσφάλτου πάλην καλῶς ἔχει λέγειν τὴν Ἑλένην, κίρκον δὲ καταρράκτηρα καὶ [7] ἅρπαγα τὸν Ἀλέξανδρον. μετὰ γὰρ τὸ ἀχθῆναι Φιλοκτήτην ἀπὸ Λήμνου, καὶ τοξευθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον, Δηΐφοβος τὴν Ἑλένην ἔγημεν. ἢ καὶ τοῦ Πριάμου αὐτὴν ἔπαθλον θεμένου τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὸν πόλεμον, καὶ λαβὼν ταύτην αὐτὸς, ὡς ἀριστεύσας. ἢ καθάπερ ἄλλοι φασὶ, ἣν μόνος αὐτὴν ἀφελόμενος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Τρῳάσι φησί· Βίᾳ δ' ὁ καινός μ' ἐκεῖσ' ἁρπάσας πόσις, Δηΐφοβος ἄλοχον εἶχεν ἀκόντων Φρυγῶν. [8] Ἐν δὲ δεμνίοις.] τὸν πέμπτον εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει καὶ σώματι, ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον, τουτέστι, ποιήσει αὐτὸν ἐν ὀνείροις φάσμα αὐτῆς βλέποντα, κινεῖσθαι καὶ ταλαιπωρεῖσθαι, [9] ὥσπερ συνουσιάζοντα αὐτῇ, (λέγει δὲ τὸν Ἀχιλλέα) εἰδωλοπλάστῳ, τῷ δι' ὀνείρων ἔρωτι, καὶ τῷ εἰδωλοπλάστῳ κάλλει αὐτῆς προσεκπυρῶσαι αὐτόν. Ῥέθει.] νῦν μὲν τῷ ὅλῳ σώματι, κυρίως δὲ μόνῳ τῷ προσώπῳ, παρὰ τὸ ῥᾷον τὰ ἤθη τῆς ψυχῆς δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι.

EMENDATIONES.

1 Οὗ καὶ Κλεοβούλης υἱὸς reposui, pro ὁ καὶ Κλεοβούλου υἱὸς, ex fide utriusque *MSS.* 2 Θαλάσσιος reposui, ex utroque *MSS.* pro θεός. 3 Ἡ θάλασσα, pro ὁ θαλάσσιος, ex *Seld.* * Ex *Seld.* 4 Ita restitui ex utroque MSS. prius vero ita scriptum ferebatur, Ποσὶ γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν ἴσοις ἁρπυίαις ὁπλαῖς εἶπεν. 5 Ἡρωϊκοῦ rescripsi, pro ἡρώων, ex utroque *MSS.* 6 Πάλην, pro πάλιν, ut paulo ante, ἴσην, pro ἶσιν. 7 Ἅρπαγα, pro ἅρπαγον, ex utroque *MSS.* 8 Sequuntur in *Impressis* Codd. quædam de Achille, quem Poeta noster alterum Helenæ maritum fuisse narrat; quæ quidem in *Bar.* desunt, in *Seld.* vero paulo inferius reperiuntur, quo, tanquam ad proprium locum, transferenda curavi. 2 Ita emendavi hunc locum, quem vulgg. editt. h. modo habebant distinctum, ὥσπερ συνουσιάζοντα αὐτῇ, λέγει δὲ τὸν Ἀχιλλέα. Εἰδωλοπλάστῳ] τῷ δι' ὀνείρων &c.

Τὸν

Τὸν [a] μελλόνυμφον εὐνέτην Κυταϊκῆς,
Τῆς ξεινοβάκχης, ὅν ποτ' Οἰνώνης φυγὰς,

Sponsum futurum conjugem Cytaicæ,
Hospites depereuntis: quem aliquando ab Oenone exulans,

VARIANTES LECTIONES.

a Μελλόνυμφον *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet.

Τὸν μελλόνυμφον.] τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἐν ᾅδῃ γῆμαι μέλλοντα τὴν Μήδειαν. μυθεύονται γὰρ, ὅτι [1] ἐν Μακάρων Νήσοις αὐτὴν ἔγημεν, θυγατέρα οὖσαν Αἰήτου καὶ Εἰδυίας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Κύταια δὲ πόλις Κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν Κυταϊκὴν ἔφη. οἱ δὲ Κόλχοι, Ἰνδικοὶ Σκύθαι εἰσὶν, [2] οἱ καὶ Λαζοὶ καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες Αὐγῶν, τῶν πρὶν Μασσαγετῶν, ὧν Κόλχων τὰ φάρμακα εὐθημερεῖν ἀναιροῦσιν. εἰς δὲ Κόλχους Αἰήτης ἀφίκετο, ὡς μὴ [3] ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ. Αἰήτης γὰρ, καὶ Ἀλωεὺς Ἡλίου παῖδες καὶ Πέρσης, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. διεῖλε δὲ Ἥλιος τοῖς παισὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μὲν Ἀρκαδίαν Ἀλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτῃ. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ Κορίνθῳ, παρέθετο ταύτην φυλάττειν Βούνῳ, Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης υἱῷ. αὐτὸς δ' εἰς Κόλχους ἀφίκετο, ἐντειλάμενος Βούνῳ φυλάττειν τὴν τῆς Κορίνθου βασιλείαν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς, ἤ τις τῶν ἐξ αὐτοῦ ἵκοιτο. ἐν Κόλχοις δὲ αὐτὸς γήμας Εἰδυῖαν, τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα ἐν Κυταίᾳ πόλει, Μήδειαν, καὶ Ἄψυρτον γεννᾷ. ἀδελφαὶ δὲ Αἰήτου καὶ Ἀλωέως, ἤτοι Ἡλίου θυγατέρες, Κίρκη καὶ Πασιφάη, καθ' ἑτέρους καὶ Καλυψώ. περὶ δὲ τῆς Ἡλίου βασιλείας, τῆς εἰς αὐτοῦ παῖδας Αἰήτην καὶ Ἀλωέα, διαιρέσεως, Θεόπομπος ὁ Χῖος Εὐμήλου, τοῦ Κορινθίου ἱστορικοῦ ποιητοῦ, μέμνηται λέγοντος. Ἀλλ' ὅτε δ' Αἰήτης, καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην Δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός. Ἣν μὲν ἔχαιεν Ἀσωπὸς, τὴν πόρε δίῳ Ἀλωεῖ, Ἣν δ' Ἐφύρη κτεάτεσσ' Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν. Αἰήτης δ' ἄρ ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν, Εἰσόκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο, Ἢ ἐξ [4] αὐτοῖο τίς ὅδ' ᾤχετο Κολχίδα γαῖαν. σημείωσαι δὲ τοῦτο, ὅτι οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν Πέρσης καὶ Ἡλίου παῖδας φασὶ τὸν Αἰήτην, καὶ Ἀλωέα, ὁ δὲ Εὔμηλος ἐκ τῆς Ἀντιόπης καὶ Ἡλίου. * Τοῦτο διαφόρως ἱστορεῖται. Οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι καὶ ὄναρ ὁ Ἀχιλλεὺς μιγεὶς τῇ Ἑλένῃ, ἰδεῖν αὐτὴν ἐπεθύμησεν, ἐρωτικῶς ἔχων ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, καὶ ἠξίωσεν ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦ τείχους. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν, ἐπὶ πλείω ἔρωτι διετέθη. Οἱ δὲ οὕτως, ὅτι ἰδὼν αὐτὴν πρότερον ἐπὶ τοῦ τείχους, ἔρωτι συνεσχέθη, καὶ ἠξίωσε τὴν μητέρα αὐτοῦ συμπράξαι αὐτῷ, εἰς τὸ συμμιχθῆναι αὐτῇ. ἡ δὲ καὶ ὄναρ ἐποίησεν, ὡς δοκεῖν αὐτὸν αὐτῇ συνέρχεσθαι, καὶ οὕτως παρεμυθήθη. * Ξεινοβάκχης.] τῆς Μηδείας, ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφιλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη, καὶ διὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα, καὶ Ἄψυρτον κατέτεμε μεληδὸν, τὸν αὐτῆς ἀδελφόν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ κεῖται. μέμνηται καὶ Πίνδαρος λέγων· Θέσφατον ἦν Πελίαν ἐξ ἀγαυῶν θανέμεν Αἰολιδᾶν, χείρεσσιν, ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις. τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας κατὰ Φερεκύδην, καὶ ἑτέρους, οὕτως ἔχει. Σαλμωνέως καὶ Ἀλκιδίκης θυγάτηρ ὑπῆρχε [5] Τυρὼ, παρὰ Κρηθεῖ τρεφομένη, τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ. ταύτῃ μιγεὶς Ποσειδῶν, διδύμους παῖδας γεννᾷ, Πελίαν καὶ Νηλέα, οὓς ἡ μήτηρ ἐκτίθησιν ἱπποφορβίοις. τραφέντες δὲ ἀνέγνων τὴν μητέρα, καὶ τὴν ἐκείνης μητρυιὰν κτείνουσι Σιδηρὼ, καίπερ φυγοῦσαν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει. Νηλεὺς δὲ στασιάσας μετὰ Πελίου ἧκεν εἰς [6] Μεσσήνην, καὶ κτίζει Πύλον. Πελίας δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ οἰκῶν, ἐξ Ἀναξιβίας, τῆς Βίαντος, ἢ Φιλομάχης, τῆς Ἀμφίονος, ἔσχεν Ἄκαστον, Πεισιδίκην, Πελόπιαν, Ἱπποθόην, Ἄλκηστιν. Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκὸν, ἐκ Τυροῦς, τῆς αὐτοῦ ἀδελφιδῆς, γεννᾷ Αἴσονα, Ἀμυθάονα, Φέρητα. μετὰ δὲ Κρηθέα, Πελίας ἐβασίλευσεν Ἰωλκοῦ, ᾧ χρησμὸς ἦν, ὑπό τινος τῶν ἐξ Αἰόλου θανεῖν, ὧν εἷς ἦν καὶ Ἰάσων, παῖς Αἴσονος ὑπάρχων καὶ Πολυμήδης, τῆς Αὐτολύκου. ὡς γοῦν πάντας ἀνῄρει τοὺς Αἰολίδας ὁ Πελίας, ἔμελλε δὲ καὶ τὸν Ἰάσονα ἔτι βρέφος ὄντα, ὡς Αἰολίδην, ἀνελεῖν, νύκτα βαθεῖαν οἱ τοῦτο συντηρήσαντες συγγενεῖς, σορῷ τοῦτον βαλόντες, μετὰ δακρύων ἐξάγουσιν ὡς δῆθεν θανόντα, ἀπαγαγόντες δὲ εἰς τὸ Χείρωνος ἄντρον, δεδώκασιν αὐτὸν ἀνατρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι, καθά που καὶ τοῦτο Πίνδαρος λέγει. Αὔξην δὲ λαβὼν ἡλικίας κατῆλθε ἐκ τοῦ ἄντρου, καὶ κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον, καὶ λοιποὺς, περὶ τὸν Ἄναυρον ἑδρία ποταμόν. ὁ δὲ Πελίας καὶ πάλιν χρησμὸν λαβὼν, ἤκουσεν, Ἀπὸ μονοπεδίλου φυλάττεσθαι, καθὰ καὶ Πίνδαρος ἔλεγε, Τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακαῖς σχεθέμεν μεγάλαις. τοῦτον γοῦν μαθὼν τὸν χρησμὸν, θύσας τῷ Ποσειδῶνι, πάντας ἐπὶ τὴν θυσίαν καλέσας, εἶδε τὸν Ἰάσονα μονοκρήπιδα. διαπεραιούμενος γὰρ τὸν Ἄναυρον ποταμὸν, Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον, ἐνισχόμενον προχοῇσι, καθάπερ φησὶν Ἀπολλώνιος. ἰδὼν γοῦν ὁ Πελίας αὐτὸν μονοπέδιλον, ἤρετο, Σὺ τί ἂν ἐποίησας, εἴ τοι ἦν χρησμὸς, ὑπό τινος ἀναιρεθῆναί σε. ὁ δὲ βουλῇ τῆς Ἥρας φησὶν, Ἐπὶ τὸ ἀγαγεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἔστειλα ἂν αὐτόν, τὸ δὲ χρυσόμαλλον τοῦτο δέρας ἦν τοῦ κριοῦ, ὃς τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα διεπόρθμευσεν, ἐκεῖ δὲ τοῦτο, ὥς φασιν, ἔθυσε Φυξίῳ Διῒ, καὶ ἐν Ἄρεος ἄλσει περί τινα δρῦν τοῦτο ἀπεκρέμασεν, ἐφύλαττε δὲ τοῦτο δράκων, ὅσος πεντηκόντορος ναῦς μάκει τε, πάχει τε, ὥς φησι Πίνδαρος. κατὰ γοῦν τὴν αὐτοῦ κρίσιν ὁ Πελίας κελεύει αὐτὸν τὸν Ἰάσονα ἀπελθεῖν, καὶ κομίσαι τὸ δέρας [7] αὐτῷ. ὁ δὲ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβὰς, ἥ τις λαλιστάτην εἶχε τὴν [8] τρόπιν, ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ὑπάρχουσαν, καὶ σὺν αὐτῷ ἑτέρους ἄνδρας μεθ' λαβὼν, ὡς εἶναι τοὺς πάντας ν', κατέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ παρεκάλει Αἰήτην δοῦναι αὐτοῖς τὸ δέρας. ὁ δὲ ἔφη δοῦναι, ἂν τοὺς Ἡφαιστείους πυρπνόους χαλκόποδας ζεύξῃ ταύρους, καὶ σπείρῃ τοὺς δράκοντος ὀδόντας, οὓς εἶχεν αὐτὸς ὁ Αἰήτης, τῆς Ἀθηνᾶς δούσης αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἐν Θήβαις σπαρέντων τῷ Κάδμῳ. Μήδεια δὲ, ἡ Αἰήτου θυγάτηρ, ἐρασθεῖσα Ἰάσονος, φαρμάκοις αὐτὸν χρίσασα, καὶ τοῦ πυρὸς τῶν ταύρων διεφύλαξε, καὶ νυκτὶ περὶ τὸ δέρας τοῦτον ἀπάγει, καὶ γοητεύσασα τὸν δράκοντα, τοῦτο ἀφείλατο, καὶ τοῖς Ἀργοναύταις συναπέπλευσε, λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν Ἄψυρτον. διώκοντος δὲ Αἰήτου, μεληδὸν τὸν Ἄψυρτον τέμνουσα, ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. συλλέγων δὲ ὁ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέριζεν, εἶτα Κόλχους ἀπέστειλεν εἰς δίωξιν αὐτῶν. Αὐτοὶ δὲ Ἠριδανὸν, καὶ Σύρτιδας νήσους, καὶ [9] Σειρῆνας περιέπλευσαν, Ὀρφέως

EMENDATIONES.

1 Ἐν ᾅδῃ μακάρων νήσοις habent *Impressi*. Ego ᾅδῃ delevi, ex fide utriusque *MSS*. 2 Οἱ καὶ Λαζοὶ καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες Ἀψιδῶν. (Ἀβασγῶν *Seld.*) ὧν Κόλχων &c. *Bar.* 3 Mallem hic, & paulo post, ἀρκεσθεὶς, pro ἀρεσθεὶς, cum *Bar.* 4 Αὐτόσε, pro αὖθις, ex *Seld.* * Hæc sunt quæ ex alieno loco in suum transtuli, secutus *Seld.* 5 Τυρὼ, pro τυρρὼ, ex utroque *MSS.* & paulo post. 6 Μεσσήνην, pro Μεσίνην, ex *Seld.* 7 Αὐτῷ, reposui pro αὐτοῦ, ex fide utriusque *MSS.* 8 Τρόπιν reposui, pro τρῆπιν, ex *Bar.* *Scholiastes* enim de carina navis Argûs loquitur, quam vocalem fuisse dicit. 9 Σειρῆνας posui, pro Συρῆνας, ex utroque *MSS.* idemque feci paulo post.

κιθαρίζοντος, [1] Βούτης δὲ μόνος ἐξῆλθε πρὸς αὐτάς. μετὰ Σειρῆνας, παραπλεύσας Χάρυβδιν, Σκύλλαν, Κυανέας πλαγκτὰς πέτρας, Θέτις δὲ αὐτοὺς διεβίβασεν, Ἥρας παρακλήσει. Θρινακίαν δὲ παραπλεύσαντες, ἔχουσαν βόας Ἡλίου, εἰς Φαιακίαν ἦλθον, πρὸς Ἀλκίνοον βασιλέα. Τῶν δὲ διωκόντων αὐτοὺς Κόλχων, οἱ μὲν ἐν τοῖς Κεραυνίοις ὄρεσι παρῴκησαν, οἱ δὲ εἰς τὴν Ἰλλυρίδα, καὶ τὰς Ἀψυρτίδας νήσους, τινὲς δὲ εἰς Φαιακίαν. Ἀρήτη δὲ Ἰάσονα καὶ Μήδειαν συνέζευξε, καὶ ιβ' θεραπαινίδας αὐτοῖς παρέσχεν. οἱ δὲ Κρήτην παραπλεύσαντες, Αἴγιναν, Εὔβοιαν, καὶ Λοκρίδα, εἰς Ἰωλκὸν ἵκοντο, τὸν πάντα πλοῦν δυσὶ μησὶν ἀνύσαντες. Πελίας ἀπεγνωκὼς τὴν ἄφιξιν τῶν Ἀργοναυτῶν, Αἴσονα ἀνελεῖν ἤθελεν. ὁ δὲ θύων, ταύρου αἷμα πιὼν, ἀπέθανεν. ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἑαυτὴν ἀνήρτησε, νήπιον παῖδα Πρόμαχον ἀπολιποῦσα· καὶ τοῦτον δὲ Πελίας ἀνεῖλεν, ὁ δὲ Ἰάσων τὸ δέρας δοὺς, εἰς τὸν Ἰσθμὸν πλεύσας, Ποσειδῶνι τὴν Ἀργὼ ἱεροῖ. Μήδειαν δὲ παρακαλεῖ, μετελθεῖν Πελίαν, ἕνεκεν τοῦ φόνου τῶν αὐτῆς συγγενῶν. ἡ δὲ κριὸν ἀφεψήσασα, ἄρνα ποιεῖ. καὶ αἱ τοῦ Πελίου θυγατέρες ὁμοίως ἀφεψῆσαι θέλουσαι τὸν Πελίαν, ἀνεῖλον αὐτόν. Ἄκαστος δὲ διώκει Ἰωλκοῦ Μήδειαν καὶ Ἰάσονα, καὶ δέκα χρόνους ἐν Κορίνθῳ διέτριβον. Ἰάσων δὲ λαβὼν Γλαύκην, τὴν Κρέοντος, οὐ μικρῶς τὴν Μήδειαν ἐλύπησεν, ἣ φαρμάκοις Γλαύκην ἀνελοῦσα, καὶ Κρέοντα: καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας, [2] Μόρμορον καὶ Φέρητα, ξίφει διαχειρισαμένη, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν εἰς Ἀθήνας ἀποδημεῖ, καὶ συνοικήσασα Αἰγεῖ, τῷ Πανδίονος, γεννᾷ Μῆδον. ὕστερον δὲ τῷ Θησεῖ ἐπιβουλεύουσα, [3] ἐκβάλλεται τῆς Ἀττικῆς μετὰ τοῦ παιδὸς, ὃς βαρβάρων κρατήσας, τὴν ὑπ' αὐτὸν Μηδείαν ἐκάλεσεν, καὶ στρατεύσας Ἰνδοῖς τελευτᾷ. Μήδεια δὲ ἄγνωστος εἰς Κόλχους ἥκει, καὶ τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν δίδωσι πάλιν, Πέρσην ἀνελοῦσα, τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν αὐτὸν ἐκβαλόντα τῆς βασιλείας. Οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν, τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόπλουν εἰς Κόλχους γενέσθαι φασί, τοῦ Ἰάσονος εἰπόντος Πελίᾳ, ὅτι, Εἰ [4] ἔγνων τὸν ἐμὲ μέλλοντα ἀνελεῖν, ἀπέσταλκα ἂν αὐτὸν, τὸ χρυσοῦν δέρας ἀποκομίσαι μοι, καὶ τοῦ Πελίου κατὰ τὴν αὐτοῦ κρίσιν αὐτῷ ἐπιτάξαντος τοῦτο ἀποκομίσαι. ὁ δὲ Πίνδαρος φησὶν, ὅτι κατελθὼν ὁ Ἰάσων ἀπὸ τοῦ Χείρωνος ἄντρου, καὶ γνωρισθεὶς τῷ πατρὶ, καὶ τοῖς συγγενέσιν, ἀειστοποιεῖται καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς. εἶτα πρὸς Πελίαν ἀπελθὼν, τραχέως μετὰ ὄχλου πολλοῦ τὴν τῶν προγόνων βασιλείαν ἀπῄτει. ὁ δὲ Πελίας ὑπέσχετο δοῦναι αὐτῷ, πρότερον εἰπὼν ἀπελθεῖν αὐτὸν εἰς Κολχίδα, καὶ τὴν Φρίξου ψυχὴν ἀνακαλέσασθαι τρεῖς κατὰ τὸν νόμον. ἔφη γὰρ, [5] ὑπὸ δειμάτων νυκτερινῶν θορυβεῖσθαι διὰ τὸν Φρίξον. [6] Εἰ γοῦν ἀπέλθῃς, φησὶ, καὶ οὕτω ποιήσεις, καὶ τὸ δέρας κομίσεις (νέος γὰρ εἶ, ἐγὼ δὲ γέρων) δίδωμί σοι τὴν βασιλείαν. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ἀπελθὼν ἀναιρεθῇ ὑπὸ τοῦ δράκοντος. Τὰ δὲ τοῦ Πινδάρου ῥητὰ οὕτως ἔχουσιν· Ἐστάθη γνώμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος, ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου. καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν φησίν· Οὐ πρέπον νῷιν χαλκοτόροισι ξίφεσιν, οὐδ' ἀκόντεσσι μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. Οἰνώνης φυγάς.] ὁ Πηλεύς. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Δηΐδος παῖδες, Τελαμὼν, καὶ Πηλεὺς, καὶ Φῶκος ἀδελφὸς αὐτῶν ἐκ [7] Ψαμάθης, μιᾶς τῶν Νηρηΐδων, ὃν Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει, Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει, ἀνεῖλεν αὐτὸν, ὅθεν παρ' Αἰακοῦ διώκονται τῆς Αἰγίνης. καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν τὴν Σαλαμῖνα νῆσον οἰκεῖ, Κεγχρεὺς δὲ, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, τῆς Ἀσωποῦ, κτείνας ὄφιν τὴν νῆσον λυμαινόμενον, ἐβασίλευσεν αὐτῆς, ἄπαις δὲ τελευτῶν, τὴν βασιλείαν Τελαμῶνι κατέλειψε, φυγόντι πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην, καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης, ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν [8] ἄγων, ἐπὶ τῶν ἵππων ἥκει ἐν Φαρσάλῳ, καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις· κατὰ μὲν Φίλαρχον, ὅτι ὁπλισαμένη τὰ ὅπλα ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον, μὴ πληρώσασα τοῦτον τὸν ἔρωτα, πληγεῖσα τὸν πόδα ὑπ' αὐτοῦ σφύρᾳ, ἐν Θετταλίᾳ ἰᾶται, ἐν τῷ ἀπ' αὐτῆς κληθέντι Θετιδείῳ. κατὰ δὲ Εὐριπίδην, ὅτι διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ Πηλέως, μετήλλαττεν ἑαυτὴν, ὡς ὁ Πρωτεὺς, εἰς διαφόρους ἰδέας. ἐκεῖ δὲ κατέσχεν αὐτὴν ἐν σηπίας μορφῇ, καὶ ἐμίγη αὐτῇ, ὅθεν καὶ Σηπίας, χωρίον Μαγνησίας Θετταλικῆς. [9] Οὕτω γοῦν φυγάδην Θετταλικὸν Οἰνώνης, ἤτοι Αἰγίνης, τὸν Πηλέα φησίν, ἡ γὰρ Αἴγινα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης, τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν. Αἴγινα δὲ μετεκλήθη, ὡς πάντες φασὶν ἀπὸ Αἰγίνης, τῆς Ἀσωποῦ. διὰ δὲ τὸν φόνον Φώκου, ἡ μήτηρ [10] αὐτοῦ Ψαμάθη λύκον μέγαν ἐποίησεν διαφθείρειν τοὺς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν αὐτὴ ἀπελίθωσε, Θέτιδος παρακλήσει. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι ἡ Θέτις τοῦτον ἀπελίθωσε τρώγοντα τὰς βοῦς, ἃς Πηλεὺς ἄποινα ἔστελλεν Ἀκάστῳ ὑπὲρ Ἄκτορος, τοῦ ἐκείνου υἱοῦ, ὃν ἄκων ἀνεῖλε κυνηγεσίῳ. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι ὁ Πηλεὺς πρὸ Θέτιδος Πολυμηλίδα εἶχε γυναῖκα, ἧς ἀδελφὸς Ἶρος. οὗ παῖδα Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳ Πηλεὺς ἄκων ἀναιρεῖ, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν. Οἰνώνης φυγάς.] Αἴγιναν, τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Ζεὺς εἰς Οἰνώνην εἶχεν, εἰς τόπον καλούμενον Φλιοῦντα, τοῦ δὲ Σισύφου τῷ Ἀσωπῷ ἀπαγγείλαντος τὴν τοῦ Διὸς μίξιν, ὁ Ἀσωπὸς πρὸς τὸ μαθεῖν τἀληθὲς ἠπείγετο. Ζεὺς δὲ γνοὺς τόδε, τὴν μὲν εἰς νῆσον ἐπώνυμον μετέβαλε, τῷ δὲ Σισύφῳ δέδωκε τιμωρίαν ἐν τῷ ᾅδῃ, ὥς τε λίθον τινὰ φέρειν μέγαν. τῆς δὲ Αἰγίνης τὸν Αἰακὸν τεκούσης, καὶ διὰ τὸ διατρίβειν μόνον ἐν τῇ νήσῳ δυσχεραίνοντα, προσηύξατο τῷ Διῒ, ἵνα οἱ ἐκεῖσε μύρμηκες μεταβληθῶσιν εἰς ἄνδρας, ὃ καὶ γέγονεν. ἄλλοι δὲ τὸ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτως φασίν, Ὅτι Πηλεὺς ἀνελὼν τὸν ἴδιον

EMENDATIONES.

1 Βούτης posui, pro Αἰήτης. non enim Æetes, sed Butes dictus est, qui Sirenum cantu delinitus, ad eas se contulit, desertis Argonautis, ut patet ex *Apollonio*, Argon. δ'. v. 913.

------------------οἶος ἑταίρων
Προφθάμενος ξεστοῖο κατὰ ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὀπὶ θυμὸν ἰανθείς.

2 Mallem Μέρμερον, cum *Seld.* 3 Ἐκβάλλεται τῆς Ἀττικῆς reposui, pro ἐκβάλλεται πατρίδος, nixus auctoritate utriusque *MSS.* Medea enim ob structos Theseo insidias, ab Ægeo Thesei patre, cui nupsisset, ex Attica ejecta est, narrante *Plutarcho*, in Vita Thesei. 4 Ἔγνων reposui, pro ἔγνω, ex fide utriusque *MSS.* 5 Ὑπὸ δειμάτων posui, pro ὑποδειγμάτων. itaque emendandum esse ipsa verba clamant. 6 Εἰ γοῦν. pro εἰ γάρ. ex utroque *MSS.* 7 Ψαμάθης, μιᾶς τῶν Νηρηΐδων rescripsi, pro Ψαμάθου μιᾶς τῶν ἱερινύων, fretus auctoritate *Seld.* 8 Ἄγων ἐπὶ τῶν ἵππων, ἥκει &c. *Impressi.* 9 Οὕτω γοῦν φυγάδην Θετταλικὸν, pro οὔπω γοῦν φυγάδην Θετταλικήν. 10 Αὐτοῦ, pro αὐτῆς, Psamathe enim Phoci mater erat, ut paulo ante dictum Cæterum hanc sententiam ita restitui, cum prius hoc modo scripta esset, Αἴγινα δὲ μετεκλήθη, ὡς πάντες φασὶν, ἀπὸ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, διὰ τὸν φόνον Φώκου καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Ψαμάθη &c. Quid vero Phoco, aut Psamathæ cum Ægina? hæc enim Asopi, Bœotorum regis, filia erat, & ex Jove gravida facta, Æacum solum, vel Æacum & Rhadamanthum peperit, quorum ille insulam Oenopiam ex matris nomine Æginam vocavit, *Ovid.* Metam VIII.

Oenopiam veteres appellavere; sed ipse
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

ἀδελφὸν,

Μύρμων ὃς ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατὸν,	Cum sexpeda formicarum in viros mutasset agmina,
Πελασγικὸν Τυφῶνα γεννᾶται πατὴρ,	Procreavit pater Typhonem Pelasgicum,
Ἀφ' ἑπτὰ παίδων [a] φεψάλῳ σποδουμένων,	E septem pueris igne combustis
Μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν.	Solum calidæ elapsum favillæ.

VARIANTES LECTIONES.

a Φεψάλλῳ *Bar.*

ἀδελφὸν, ἔφυγε, καὶ ἐλθὼν ἐν Θεσσαλίᾳ ἠπόρει στρατοῦ, καὶ εὐξάμενος τῷ Διῒ, μετεβλήθησαν οἱ μύρμηκες εἰς ἄνδρας, ἐξ οὗ λέγονται Μυρμιδόνες. Μύρμων τὸν ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατόν.] ληρῳδοῦσιν, ὅτι Αἰακὸς Διῒ ἐξ Αἰγίνης γεννηθεὶς, ἐν τῇ ἀπ' [1] αὐτῆς Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος· ᾐτήσατο δὲ τῷ Διῒ, καὶ ὃς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος, ἐν τῇ Ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ φησὶν,

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην,
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
[2] Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
Τοὺς ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας,
Οἳ δ' ἤτοι πρῶτα ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ λῆρα, καὶ μυθικά. Θεαγένης δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης φησὶν, ὀλιγανθρωπούσης τῆς νήσου τοὺς ἐν αὐτῇ ἐν σπηλαίοις οἰκεῖν, [3] ἀκατασκεύους ὄντας. καὶ τοὺς μὲν γεωργουμένους καρποὺς, ἐν τοῖς σπηλαίοις τίθεσθαι, τὴν δ' ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν, εἰς τὰς γεωργίας ἀναφέρειν, ὡς ὑπανύδρου τῆς νήσου τελούσης, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν πεδινῶν. [4] τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως Αἰακὸς ἐλθὼν μετά τινων ἐκ Πελοποννήσου, καὶ οἰκήσας τὴν νῆσον, ἐξημέρωσεν αὐτὴν, πάντα διδάξας τὰ πρὸς πόλεμον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὅσοις ἄνθρωποι κέχρηνται. ὅθεν ἐμυθεύσαντο, ὅτι Αἰακῷ χαριζόμενος ὁ Ζεὺς, τοὺς τῆς Αἰγίνης νήσου μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, τουτέστιν, ἡ εἱμαρμένη, καὶ ὁ νοῦς Αἰακοῦ (Ζεὺς γὰρ καὶ ἡ εἱμαρμένη, καὶ ὁ νοῦς λέγεται) μετέτρεψεν αὐτοὺς καὶ μετερρύθμισε, πρὸς τὸ κατ' ἀνθρώπους πράττειν τὰ σύμπαντα ἔργα αὐτῶν. ἡ δὲ Αἴγινα αὕτη νῆσος μία τῶν Σποράδων ἐστὶν, ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος, ὡς ἔφην, Ἀργείων ὑπάρχουσα. μετὰ γὰρ Λακεδαιμονίων ἐλθὼν Αἰακὸς ταύτην κατῴκησε, καὶ Τειάκων Ἀργεῖος μετὰ τὴν τελευτὴν Αἰακοῦ, σὺν πλήθει ἐλθὼν, ᾤκησεν Αἴγιναν. οἱ δ' Ἀργεῖοι τοῦ Δωρικοῦ γένους εἰσίν. * Ἐξάπεζον] ἐξάπουν. * Ἀνδρώσας.] ἐπὶ μὲν Αἰακοῦ κατὰ τὸ μυθικὸν, ἀνθρώπους ποιήσας. νῦν δὲ ἐπὶ Πηλέως, ἀντὶ τοῦ στρατιώτας, καὶ ἀνδρείους ποιήσας. Πελασγικόν.] Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, Ἴναχος· Ἰνάχου καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεὺς, καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια, ἡ χώρα. Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου, ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἆπιν καὶ Νιόβην. Ἆπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία, ἡ τῆς Πελοποννήσου. Νιόβης, τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ Διὸς, Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον, καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ Πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης, Πελασγία ἐκλήθη. τὸν δὲ Ἀχιλλέα Πελασγικὸν ἐκάλεσεν, ὡς Φαρσάλιον. Τυφών.] δαίμων ἑκατογκέφαλος, πολεμηθεὶς καὶ κεραυνωθεὶς τῷ Διῒ, ὥς φασι μυθικῶς. Πίνδαρος μὲν λέγει, Ἑκατογκεφάλου Τυφῶνος ὀμβρίμου. Αἰσχύλος δὲ πάλιν περὶ τούτου φησὶ, [5] Δειναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον, Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. ἀλληγορεῖται δὲ ψυχικῶς. Τυφὼν ἐστὶν ὁ τῦφος καὶ ἡ κενοδοξία, ἑκατὸν κεφαλὰς, τουτέστι πολλοὺς τρόπους ἐπάρσεως, ἔχουσα, κεραυνοῦται δὲ, καὶ πιμπρᾶται, καὶ καταβάλλεται τῷ Διῒ, ἤτοι τῷ σώφρονι λογισμῷ. ἢ Τυφὼν ἐστὶ στοιχειακῶς, ἡ μετὰ τὴν τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους διάλυσιν σφοδρὰ κίνησις τῶν πνευμάτων, καὶ ἡ ἐκπύρωσις, ἥ τις ἐπεσχέθη καὶ ἐπαύθη ὑπὸ Διὸς, ἤτοι τοῦ εὐκράτου ἀέρος, καὶ τοῦ οὐρανοῦ. μετὰ γὰρ τὸ εὐκρατωθῆναι, καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὔρυθμον, ἐπεσχέθη τὰ τυφωνικὰ καὶ πυρώδη πνεύματα. ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς κοίλοις καὶ κισσηρώδεσι τόποις, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ Σικελίᾳ, [6] ἡμέρας μὲν καπνὸς φαίνεται, κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πῦρ τὰς τοῦ ὄρους πέτρας ῥηγνύον, καὶ κυλίον εἰς θάλασσαν, ἐμυθεύσαντο, ὅτι ἐν Σικελίᾳ Ζεὺς τὸν Τυφῶνα κατεταρτάρωσεν. οἱ δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἄλλοι ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ἕτεροι ἐν Φρυγίᾳ, καὶ ἐν Βοιωτίᾳ λέγουσιν [7] ἕτεροι τοῦτον καταταρταρωθῆναι. Ἀρτέμων δὲ ὁ ἱστορικός φησιν, ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι πᾶν ὄρος πυρὸς ἔχον ἀνάδοσιν, καθάπερ ὑπὸ Τυφῶνι καίεται, εἰς ὃ πάντων οἱ λόγοι συντρέχουσι, τῶν μυθικῶς ἐν διαφόροις τόποις λεγόντων ταρταρωθῆναι τὸν Τυφῶνα. Πελασγικὸν δὲ Τυφῶνα, ἢ δαίμονα, ἢ ἀνάδοσιν πυρπνόον, τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ. * Ἀλλ', ὦ φίλε, ἐς πεδίον ἵππον κινεῖς, ἱστορίας ἱκετεύων τὸν Τζέτζην πλατύνειν, ἀντὶ δὲ σαφηνείας τῷ πλάτει τῶν ἱστοριῶν μᾶλλον ποιήσει ἀσάφειαν. σὺν γὰρ θεῷ φάναι, καὶ τοῦ πολυΐστορος Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἀπολλοδώρου, καὶ Ῥηγίνου τοῦ πολυμνήμονος, καὶ Ἀρτέμωνος τοῦ Περγαμηνοῦ, καὶ Κασσάνδρου τοῦ Σαλαμινίου, καὶ τῶν λοιπῶν ἱστορικῶν ἱστορικώτεροι καθεστήκαμεν· καὶ ἀλληγορεῖν ἐπιστάμεθα καὶ ὑπὲρ Κορνοῦτόν τε, καὶ Παλαίφατον, καὶ Δομνῖνον, καὶ Κεφαλίωνα, καὶ Ἡράκλειτον, καὶ τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἢ ἑτέρωθεν ἀρυσάμενοι, ἢ ἀφ' ἑαυτῶν γράφοντες, ἠλληγόρησαν· ἐκεῖνοι ἢ ἀσύμφορα, ἢ παντελῶς ὀλίγα ἠλληγόρησαν, ὡς καὶ Φικούλης ὁ Κορίνθιος, ἡμεῖς δὲ ἀφ' ἑαυτῶν μεμαθήκαμεν καὶ κατὰ πλάτος, καὶ κυρίως ἀλληγορεῖν, καὶ ἱστορίας πλάτος ἀπεξεργάζεσθαι. ἀλλ' ἔασον, ἄνθρωπε, καὶ μὴ ἐνόχλει πλατυτέρως γράφειν ἡμᾶς, μὴ μᾶλλον συνθολώσωμεν, καὶ ἀλληγορεῖν ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις μύθοις Λυκόφρονος. Γεννᾶται.] γεννᾷ, Ἀττικῶς, τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. * Ἀφ' ἑπτὰ παίδων.] ὁ μὲν Λυκόφρων οὗτος, οὐκ οἶδ' ὅθεν εὑρὼν, ἢ ψευδογραφῶν, ἑπτὰ παῖδας ἄῤῥενας λέγει τὴν Θέτιν ἐκ Πηλέως τεκεῖν, καὶ τοὺς μὲν

EMENDATIONES.

1 Αὐτῆς pro αὐτῷ, ex utroque *MSS.* hujusque emendationis veritas, ex jam dictis satis constat. 2 Ita emendavi, cum prius scriptum esset,

Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε πατὴρ ἀνδρῶντε θεῶντε.
Ὅσσοι ἔσαν, &c.

Adde quod in secundo versu, πολυηράτου reposui. pro πολυκεράτου, ex fide *Bar.* metro etiam id exigente. 3 Ἀκατασκεύους ὄντας rescripsi, ex *Seld.* ἀκατασκεύους ζῶντας *Bar.* ἀκαταχέτους ὄντας *Impressi* Codd. 4 Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως, non immerito deest ab utroque *MSS.* * Ex *Bar.* 5 Σμερδνοῖσι *Seld.* 6 Ἡμέρα *Bar. Seld.* quæ lectio etsi tolerari possit, Ego tamen nihil mutare volui, cum nec illud ἡμέρας in *Impressis*, vituperanda sit, modo suppleas καιρὸν, vel aliquod simile. Eadem loquendi formula apud antiquos scriptores non infrequenter occurrit in soluta oratione, in metrica vero rarius; Demosthen. Orat. pro Coron. Ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. 7 Ἕτεροι rescripsi, pro ἕτερον, ex fide utriusque *MSS.* * Hæc addo ex *Bar.* quæ pene jurassem ipsissima esse *Tzetzis* verba, etsi nomen subticuisset; adeo nimiam istius Viri αὐθαδείαν sapiunt, qui talia de se, sua doctrina, & laudibus ubique inserit, & ad nauseam usque obtrudit.

ἐξ,

Χ' ὡ μὲν παλιμπόρευτον ἵξεται τρίβον,
Σφῆκας δαφοινοὺς [a] χηραμῶν [b] ἀνειρύσας,
Ὁποῖα κοῦρος δῶμα κινήσας καπνῷ.
Οἱ δ' αὖ προγεννήτειραν Οὐλαμωνύμου,

Et hic quidem retrogradam ibit viam,
Vespas cruentas è cavernis extrahens,
Instar pueri, domum fumo qui suffiit:
Illi verò genitricem juvencam bello cognominis,

VARIANTES LECTIONES.

a Χηραμῶν Bar. Seld. al. χεράμων. b Al. ἀρυγρύσας. c Al. Οὐλαδωνύμου.

ἔξ, εἰς πῦρ βάλλουσα, ἀνεῖλεν, [1] ὡς ἀνάξια πάσχουσα ἑαυτῆς, ὅτι δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἐφωράθη, καὶ ἐκωλύθη. Πίνδαρος δὲ λέγει, Ποσειδῶνα, καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ Δία περὶ τοῦ γάμου τῆς Θέτιδος ἐρίσαι. κωλυθῆναι δὲ αὐτοὺς, κατά τινας τῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ Θέμιδος, κατὰ δὲ Αἰσχύλον, ὑπὸ Προμηθέως. φησὶ γὰρ, Ἡ τέξεται γε παῖδα φέρτερον πατρός. Ἀπολλόδωρος δὲ Δία καὶ Ποσειδῶνα μόνους φησὶν ἐρίσαι περὶ γάμου τῆς Θέτιδος. Θέτιν δὲ ὡς τραφεῖσαν ὑφ' Ἥρας, μὴ θέλειν Διῒ συνελθεῖν, ὅθεν ὀργισθέντα τὸν Δία, θνητῷ συζεῦξαι αὐτήν. Χείρωνος δὲ βουλαῖς ὁ Πηλεὺς κατέσχεν αὐτὴν εἰς παντοίας μορφὰς μεταβάλλουσαν, καὶ ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας, καὶ γίνεται ὁ γάμος ἐν Πηλίῳ, καὶ οἱ θεοὶ δῶρα ἔδωκαν, Ποσειδῶν ἵππους, Ξάνθον καὶ [2] Βαλίον, Ἥφαιστος μάχαιραν, καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. γεννήσασα δὲ ἡ Θέτις τὸν παῖδα κατὰ Ἀπολλόδωρον Λιγύρωνα καλούμενον, ὕστερον δὲ Ἀχιλλέα μετακληθῆναι, διὰ τὸ δοθῆναι αὐτὸν Χείρωνι, καὶ δίχα κοινῆς χιλῆς, ἤγουν τροφῆς, ἀνατρέφεσθαι. ἑσπέρας μὲν αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλλεν· ἡμέρας δὲ ἔχριεν ἀμβροσίᾳ, ὡς [3] ἀθανατίσαι τοῦτον ἐθέλουσα. ἰδόντος δὲ τοῦ Πηλέως τὴν Θέτιν βάλλουσαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ, καὶ βοήσαντος, συνέβη ταύτην πρὸς τὰς Νηρηΐδας ὑποχωρῆσαι. ὁ δὲ Πηλεὺς τῷ Χείρωνι τὸν παῖδα δέδωκεν ἀνατρέφειν. καὶ ταῦτα μὲν φησὶν Ἀπολλόδωρος. Ἀγαμήστωρ δὲ ὁ Φαρσάλιος, Πυρίσσοον πρότερον λέγει Ἀχιλλέα κεκλῆσθαι, ἐν τῷ τῆς Θέτιδος ἐπιθαλαμίῳ, εἶτα τοιουτοτρόπως αὐτὸν Ἀχιλλέα κληθῆναι, ὡς τούτου τὰ ἔπη δηλώσειεν, Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα Πηλεὺς κίκλησκε χείλεος εἵνεκά μιν, Κείμενον εἰνὶ κόνει ἀποδιῇ ἐνὶ πῦρ ἀπάμερσε, Χείλεος [4] αἰθομένου ἀπροφάτως ἑτέρου. ὁ δ' Εὐριπίδης ἅπαξ φησὶ μιγῆναι Πηλέα τῇ Θέτιδι, ἐν τῇ Σηπιάδι, [5] καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ. Φεψάλῳ.] [6] πυρκαϊᾷ, ἣν φεύγει τις ψαύειν, καὶ προσεγγίζειν. Σποδουμένων.] ἀλλαχοῦ πιπτομένων, νῦν δὲ φλεγομένων. Σποδόν.] ἀλλαχοῦ στάκτην, νῦν δὲ τὴν πυρκαϊὰν καὶ καῦσιν. Χ' ὡ μέν.] καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, ὑποστρέφει πάλιν πρὸς τὴν Τροίαν, ὥσπερ τις παῖς κινήσας καπνῷ φονικῶν σφηκῶν κατοικίαν, καὶ παροτρύνας αὐτούς. Χ' ὡ μὲν, Ἀττικὴ συναλοιφὴ, καὶ ὁ μὲν, τὸ αι καὶ ο εἰς ω μέγα, τὸ δὲ ἰῶτα ἐξεβλήθη, καὶ ἐτέθη ἄνω. Σφῆκας δαφοινούς.] φονικούς. λέγει δὲ τοὺς Ἕλληνας. * Χηραμῶν.] * χῶ, τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ χηραμὸς, ὁ φωλεὸς, καὶ ἡ καταδύσις τῶν ὄφεων, καὶ σφηκῶν, καὶ μελισσῶν, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτόν ἐστι ζῶον, οἷς ἀσπάλαξ. Οἱ δ' αὖ προγεννήτειραν.] οἱ ὁρμήσαντες Ἕλληνες τοῖς βουλαῖς καὶ ἀνέμοις θυσιάζουσι τὴν Ἰφιγένειαν, τὴν προγεννήτειραν, ἤτοι μητέρα, τοῦ

περὶ τῆς θυσίας αὐτῆς γεννήσασαν τὸν οὐλαμώνυμον Νεοπτόλεμον. ἢ τὴν πρόγονον Οὐλαδωνύμου, τουτέστιν Ἀλεξάνδρου, οὐλὰς γὰρ ἡ κριθή. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐν πήρᾳ, φασὶν, ἀνετράφη, ὅθεν οὐλαδώνυμον αὐτὸν φασὶ καλεῖν. τοῦτο δὲ λῆρός ἐστιν, πηρωνύμου γὰρ λοιπὸν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ σακκωνύμου, οὐ μὴν οὐλαδωνύμου, οἱ γὰρ ποιμένες ἐν πήρᾳ αὐτὸν ἐκτεθέντα εὗρον. Προγεννήτειραν.] κατά τινας ἐξ Ἰφιγενείας καὶ Ἀχιλλέως ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος. μετὰ δὲ τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὡς φησὶ Πίνδαρος, Ἰφιγένειαν ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσαν, παρέθετο, καὶ ὥς τινες φασὶν, Ἀχιλλεὺς τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ * δέδωκεν. * Τρυφιόδωρος δὲ, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, Δηϊδαμείας, τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς, καὶ Ἀχιλλέως παῖδα τὸν Νεοπτόλεμον ἴσασι. φησὶ δὲ ὁ Τρυφιόδωρος οὕτω, Υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ [7] ἐπαινῆς Δηϊδαμείης. τὴν δὲ Ἰφιγένειαν κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς τῶν ἱστορικῶν, οὐ γυναῖκα ἔσχηκεν Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ καταρχθέντων τῶν ἀνέμων, ἐν τῷ διάγειν τοὺς Ἕλληνας ἐν Αὐλίδι, ἐξελθὼν Μενέλαος, ἢ Ἀγαμέμνων ἐπὶ κυνηγέσιον, καὶ τρώσας ἔλαφον, μεγαλαυχήσας, ἐφθέγξατο οὕτως· Οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις. χολωθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτῳ ἡ θεὸς, τοὺς ἀνέμους κατέσχεν. ἐδόθη δὲ χρησμὸς, ὡς εἰ μὴ τυθῇ Ἰφιγένεια, οὐκ ἂν ἄλλως τοῖς ἐπὶ τὴν Τροίαν φέρουσιν ἀνέμοις ἐντύχωσιν. οἱ οὖν Ἕλληνες πέμπουσιν εἰς [8] Μυκήνην ἀφελέσθαι πρὸς θυσίαν τὴν Ἰφιγένειαν. ἐρομένης δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας, Τίς ἡ χρεία αὐτῆς; ἔφασαν, Ἀχιλλεῖ μέλλουσι συνάψαι αὐτήν. οἱ δὲ τῷ ὄντι λέγουσι, δι' Ἀχιλλέα ταύτην κομισθῆναι ἐν Αὐλίδι, διὰ δὲ τὸ συμβὰν περὶ τοὺς ἀνέμους, ἔμελλον αὐτὴν θύειν. ἡ δὲ Ἄρτεμις αὐτὴν ἐλεήσασα, κατὰ Φανόδημον τὴν ἱστορικὸν, εἰς ἄρκτον μετέβαλε· κατὰ δὲ Νίκανδρον, εἰς ταῦρον· καθ' ἑτέρους, εἰς γραῦν· κατὰ ἄλλους, εἰς ἔλαφον. ταῦτα δὲ πάντα λῆρος μυθικός ἐστιν, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Παραστάσης Ἰφιγενείας τῇ θυσίᾳ, καὶ μελλούσης θύεσθαι, ἄρκτος, ἢ ταῦρος, ἢ γραῦς, ἢ ἔλαφος διέδραμε μέσον τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ, καὶ προσταγαῖς τοῦ μάντεως, τὸ διελθὸν ἐκεῖνο ἀναιρεῖται, ἡ δὲ Ἰφιγένεια σωθεῖσα, φεύγει περὶ Σκυθίαν, καὶ νεωκόρος Ἀρτέμιδος γίνεται, καὶ ἀναιρεῖ πάντας ἐκεῖσε τοὺς ἐξ Ἑλλήνων ἀφικομένους. τινὲς δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ταύτην, ὥσπερ καὶ ὁ Δοῦρις, οὐκ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγουσιν, ἀλλὰ Θησέως, ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖσαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροθετηθεῖσαν, ὥσπερ καὶ πρότερον ἔφην. ἕτεροι δὲ κ' οὔτε Ἑλένης, οὔτε Κλυταιμνήστρας λέγουσι τὴν Ἰφιγένειαν. φασὶ δὲ, ἐκ τῆς Χρυσηΐδος Ἀστυνόμης καὶ Ἀγαμέμνονος γίνονται παῖδες, Χρύσης, καὶ ἡ ῥηθεῖσα Ἰφιγένεια, μετὰ

EMENDATIONES.

1 Fretus hic auctoritate utriusque MSS. delevi hanc sententiolam, ὡς μὴ κατὰ φύσιν αὐξήσεις ὄντας, ut à filo orationis alienam. 2 Βαλλίαν Impressi Codd. Βαλλίαν Seld. Βαλίον Bar. Ego Βαλίον rescripsi, sacra Homeri auctoritate nixus, à quo Achillis equi, quos à Neptuno Peleus acceperat, dicuntur Ξάνθος, & Βαλίος, Iliad. τ'. paulo à fine,

Ξάνθε, καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

Et profecto hæc propria nomina debent esse παροξύτονα, ut distinguantur ab adjectivis ξανθὸς, & βαλιὸς, quæ semper sunt ὀξύτονα. 3 Ἀθανατίσαι, pro ἀθανατῶσαι, ex fide utriusque MSS. 4 Αἰθομένου, pro ἀιθομένου, ex Seld. 5 Καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ, i. e. alii cum Euripide sentiunt: cæterum ita restitui, ex fide utriusque MSS. cum prius scriptum esset καὶ ἕτερα σὺν αὐτῷ. 6 Πυρκαϊᾷ, pro πυρκαϊκᾷ, ex Bar. * Ex Bar. * Hanc vocem addendam putavit Nic. Gerbelius, sine qua mutila videtur oratio. Mallem tamen cum MSS. Codd. hanc sententiam hoc modo proferre, μετὰ δὲ τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὥς φησι Πίνδαρος, Ἰφιγένειαν ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσαν, παρέθετο, ὥς τινες φασὶ, τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ. 7 Ἐπαινῆς substitui, pro ἐπιωνῆς, ex fide utriusque MSS. & ipso Tryphiodoro, qui Poema conscripsit dictum Ἰλίου ἅλωσις, in quo versus, à Scholiaste laudatus, quinquagesimus primus est.

δὲ

Βύκταισι χερνίψουσιν ὠμησταὶ [a] πόριν,
Τοῦ Σκυρίου δράκοντος ἔντοκον λεχώ,
Ἣν ὁ ξύνευνος [b] Σαλμυδησίας ἁλὸς
Ἐντὸς ματεύων, Ἑλλάδος [c] καρατόμον,
Δαρὸν Φαληριῶσαν οἰκήσει [d] σπίλον,
[e] Κέλτρου πρὸς ἐκβολαῖσι λιμναίων ποτῶν.
Ποθῶν δάμαρτα, τήν ποτ᾽ ἐν σφαγαῖς κεμὰς
Λαιμὸν προθεῖσα, φασγάνων [f] ἐκ ῥύσεται.
Βαθὺς δ᾽ ἔσω ῥηγμῖνος αὐδηθήσεται,
[g] Ἔρημος ἐν κρόκαισι νυμφίου Δρόμος,

Scyrii draconis gravidam puerperam
Ventis crudeles ſacrificabunt:
Quam ſponſus intra Salmydeſium mare
Perquirens, Græciæ decollatricem,
Albam diu habitabit inſulam,
Ad oſtia paluſtrium Celti aquarum,
Uxorem deſiderans, quam olim in ſacrificiis cerva
Guttur protendens à cultris liberabit.
Latus autem per litus appellabitur
Deſertus ſponſi curſus arenoſus,

VARIANTES LECTIONES.

a Πόριν *Bar.* aliique. b Al. Σαλμυδησσίας. c Καράτομον *Seld.* quoad voces Codex *Baroc.* eandem cum *Impreſſis* lectionem habet, in punctione vero ab iis variat, hoc enim modo ſententiam hanc profert, Ἑλλάδος καρατόμος Δαρὸν, φαληριῶσαν &c. quaſi Poeta vellet Iphigeniam, per longum tempus Græcos Dianæ Tauricæ ſacrificaſſe; cum potius tempus illud ad diuturnam Achillis in Scythia moram referendum videatur. d Al. Σπίλον, oxyton. ſed πέλαν habet *Seld.* e Κέλτρου *MSS.* uterque, aliique. f Al. ἐκρύσεται, conjunctim. g Al. Εὔρημος.

δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων ἀπόπλῳ, Χρύσης μὲν ἐν τῇ λεγομένῃ Χρυσοπόλει τοῦ Εὐξείνου τελευτᾷ. τὴν δ᾽ Ἰφιγένειαν, τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν, Ταυροσκύθαι αἰχμαλωτίσαντες, ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι Σελήνης, ἐποίησαν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸ θυομένης τῆς Ἰφιγενείας διαδραμεῖν ἔλαφον, καὶ ταύτην τοὺς Ἕλληνας ἀνελεῖν, τὴν δὲ κόρην ἐάσαι. καὶ γὰρ καὶ Ἰουλίαν Λουπέρκαν Ῥωμαίαν, αἰετὸς οὕτως ἔσωσε. σφαγιαζομένης γὰρ αὐτῆς καλλιπαῖδος, ἀπὸ τοῦ ἱερέως δήμου τὸ ξίφος ἁρπάζει, καὶ [1] πρὸς δάμαλιν ἐπιρρίπτει, πλησίον τοῦ νεὼ νεμομένην, ἣν καὶ ἐθυσίασαν ἀντ᾽ αὐτῆς. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ καὶ τὸν ἀντὶ Ἰσαὰκ κριὸν ἐν φυτῷ Σαβὲκ δεδεμένον, κατὰ τὴν θείαν γραφήν. Βύκταισι.] κυρίως τοῖς σφοδροῖς ἀνέμοις, τοῖς βύουσι καὶ κρύπτουσι καὶ βυθίζουσι τὰ σκάφη. νῦν δὲ ἁπλῶς ἀνέμοις [2] εἶπε. Χερνίψουσι.] σφαγιάσουσι, θύσουσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων οἷς καθαίρομεν τὰς χεῖρας, καὶ τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν ὡς καθαίρουσαν. Ὠμησταί.] κυρίως οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. Πόρριν.] δάμαλιν. λέγει δὲ τὴν Ἰφιγένειαν. διὰ δύο ρρ δεῖ γράφειν, πόρτις γάρ ἐστι, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ, πόρριs. οὕτως δὲ ὁ Λυκόφρων ἀδεία οὐ ποιητικῇ, ἀλλὰ μωρίᾳ τοιαῦτα ποιεῖ, καίτοιγε καὶ μετὰ τῶν δύο ρρ ἀπλαστος ἐστὶν ὁ στίχος, τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ ἐστιν καὶ τὸ πάθος, τὸ λεγόμενον χωλίαμβον. Σκυρίου δράκοντος.] τοῦ Νεοπτολέμου, διὰ τὸ φονικὸν καὶ αἱμοχαρὲς, ἐν γὰρ Σκύρῳ κατά τινας μόνον ἀνετράφη ὁ Νεοπτόλεμος. κατ᾽ ἐμὲ δὲ καὶ ἐγεννήθη ἐκ Δηϊδαμείας, τῆς Λυκομήδους θυγατρός. ἡ δὲ Σκύρος νῆσός ἐστιν, μία τῶν Κυκλάδων. Ἣν ὁ ξύνευνος.] ὁ νοῦς οὕτως. ἣν ὁ σύγκοιτος ζητῶν Ἀχιλλεὺς ἔσωθεν τοῦ Εὐξείνου πόντου, λέγω δὴ τὴν μαινομένην καρατόμον καὶ φονήτειραν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ πολὺν χρόνον, κατοικήσει εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, τὴν καλουμένην καὶ σπίλον, αὕτη δὲ ἡ νῆσος ἐστὶ πρὸς τὰς ἐκβολαῖς τῶν λιμναίων ποτῶν τῆς Κελτικῆς λίμνης, ποθῶν τὴν γαμετὴν, ἥν ποτε ἔλαφος ἐκ τῶν ξιφῶν ῥύσεται. πολὺς δὲ δρόμος ἔρημος τοῦ νυμφίου κληθήσεται, ἤτοι τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ὃν διῆλθε τρέχων. ἔρημον δὲ λέγει, ἐπειδὴ μάτην ἔδραμε, φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἁρπαγῆναι τὴν Ἰφιγένειαν ὑπ᾽ Ἀρτέμιδος, ἀκούσας Ἀχιλλεὺς, ὅτι ἐν Σκυθίᾳ ἐστὶν, ὥρμησε ζητῶν αὐτὴν, καὶ μὴ εὑρὼν, ᾤκησε περὶ τὴν Λευκὴν νῆσον, ἥ ἐστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Σαλμυδησὸς δὲ, ποταμὸς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. ὅθεν καὶ πέλαγος Σαλμυδήσιον, τὸ ἀπὸ Δαμάλεως, μέχρι καὶ [3] ὅλου Εὐξείνου, * ἀφ᾽ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλεγεν ὁ Λυκόφρων. * Ματεύων.] μαστεύων, ψηλαφῶν, κατ᾽ Αἰολικὴν ἔκθλιψιν τοῦ σ. Ἑλλάδος καρατόμον.] ἔφην καὶ πρότερον, ὅτι τὰ τοιαῦτα πάντα δύο τόνους ἐπιδέχονται. τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὸν παροξύτονον, τὰ δὲ παθητικὰ τὸν προπαροξύτονον. οἷον, τομὸς, ὁ κόπτων, τόμος δὲ, ὁ κοπείς. καρατόμος Ἑλλάδος, ἡ ὑφ᾽ Ἑλλήνων καρατομηθῆναι μέλλουσα. ἡ καρατόμος Ἑλλάδος, ἡ ἐν Σκυθίᾳ τοὺς Ἕλληνας ἀναιροῦσα, διὰ τὴν ἐν Ταύροις ὑπ᾽ αὐτῆς γενομένην ξενοκτονίαν. οὕτω τὰ τοιαῦτα τοὺς δύο τόνους ἐπιδέχονται, ἢ τὸν προπαροξύτονον μὲν τὰ παθητικὰ, τὸν δὲ προπερισπώμενον τὰ ἐνεργητικὰ, οἷον, βούπληγες, οἱ πληγέντες ὑπὸ βοῶν· βουπλῆγες δὲ, οἱ πλήσσοντες βόας. Φαληριῶσαν.] τὴν Λευκὴν νῆσον τοῦ Εὐξείνου, ἢ τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἢ κατὰ Διόνυσον, περιηγητὴν, [4] ὅτι λευκὰ πολλὰ ζῷα ταύτην κατοικεῖ, λάροι, κύκνοι, καὶ πελαργοί. Σπίλον.] σπιλάδα νῆσον. Κέλτρου.] ὄνομα λίμνης, εἰσβαλλούσης περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον. Βαθὺς δ᾽ ἔσω ῥηγμῖνος.] ἐν Σκυθίᾳ ἐστὶν αἰγιαλὸς εἰς μῆκος δήκων χιλίων σταδίων, ὃς καλεῖται Ἀχιλλέως Δρόμος, ἐπειδὴ μόνος Ἀχιλλεὺς τρέχων ἐκεῖνον διέδυ. Ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὸ, Στένοντος αὔρας, καὶ κενὴν ναυκληρίαν, καὶ, Τὴν ἄφαντον εἶδος ἠλλοιωμένην, [5] ἐρρέθη ταῦτα εἰς τὴν Ἰφιγένειαν, νῦν δὲ εἰς [6] γραῖαν φησιν αὐτὴν ἀλλαγῆναι.

EMENDATIONES.

1 Πρὸς δάμαλιν, pro παρδάμαλιν, ex utroque *MSS.* Quid ſi legas, παρ᾽ δάμαλιν? 2 Ita diſtinxi, monente Gen[illegible], prius autem ſcriptum fuit, εἶπε, χερνίψουσι, σφαγιάσουσι &c. 3 Ὅλου Εὐξείνου, pro ὁ Εὐξείνου, ex utroque *MSS.* * Ex *Seld.* 4 Ὅτι ſubſtitui, pro ἔτι, ex utroque *MSS.* 5 Hæc lectio ex *Bar.* petita eſt; cæteri hoc modo ſcribunt, [illegible] 6 Γραῖαν repoſui, pro γεραίας, ex utroque *MSS.*

Στένον-

Στένοντος ἄτας, καὶ κενὴν ναυκληρίαν,	Clades gementis, & inanem navigationem,
Καὶ τὴν ἄφαντον εἶδος ἠλλοιωμένην	Et invisa forma mutatam
[a] Γραῖαν, [b] σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας,	Anum, juxta pateras, & mulctra,
Ἅιδου τε παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ	Plutonisque ollam ebullientem è fundo
Κρατῆρος, ὃν Μέλαινα ποιφύξει, φθιτῶν	Flammas, quam Nigra sufflabit, mortuorum
Σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργίᾳ.	Elixans coquendi arte viscera.
Χ' ὡ μὲν πατήσει χῶρον αἰάζων Σκύθην	Et hic quidem regionem teret Scythicam
Εἰς πέντε που πλειῶνας, ἱμείρων λέχους.	Quinque circiter annos, lecti cupidus:
Οἱ δ' ἀμφὶ βωμὸν τοῦ [c] προμάντιος Κρόνου,	Illi verò juxta vatis aram Saturni,
Σὺν μητρὶ [d] τέκνων νηπίων κρεωνόμου,	Pullorum cum matre parvulorum carnivori,
[e] Ὅρκων τὸ δευτεροῦχον ἄρσαντες ζυγὸν,	Jurisjurandi secundum subeuntes jugum,
Στερρὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλένας [f] πλάτην,	Robustis armabunt remis brachia,
Σωτῆρα [g] Βάκχον τῶν [h] πάροιθε πημάτων	Priorum servatorem cladium Bacchum

VARIANTES LECTIONES.

a Γαῖαν Bar. b Σφαγίων MSS. uterque. c Προμάντεως Bar. Seld. aliique. d Κτένων Bar. e Ορκον Bar. f Πλάτην Bar. Stephan. g Αἰ. Βάκχων. h Πάροιθεν cum ν finali Seld.

Στένοντος.] τόδε καὶ τόδε πέλας τῶν σφαγιαστηρίων, καὶ τῶν χερνίβων, καὶ θυτηρίων, πέλας τε τοῦ κρατῆρος τοῦ ᾅδου, τοῦ παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ, ὅν τινα κρατῆρα ἡ Μέλαινα, ἤτοι ἡ Περσεφόνη, ἢ Ἰφιγένεια, ποιφύξει καὶ φυσήσει, λεβητίζουσα καὶ ἕψουσα τὰς σάρκας τῶν φθιτῶν, ἤτοι ἀνθρώπων, ἐν δαιταλουργίᾳ καὶ μαγειρικῇ τέχνῃ. κρατῆρα δὲ ᾅδου τὸν λέβητα καλεῖ, εἰς ὃν Ἰφιγένεια τοὺς ἀναιρουμένους ἐνέβαλλε. ἄλλοι δὲ φασὶ χάσμα εἶναι ἐν Ταύροις, ἐξ οὗ φλόγα φέρεσθαι, εἰς ὃ τοὺς ξένους ἀναιρουμένους ἔρριπτεν ἡ Ἰφιγένεια. Χ' ὡ μὲν πατήσει χῶρον αἰάζων Σκύθην.] καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς πέντε ἔτη εἰς Σκυθίαν θρηνῶν διατρίψει, [1] ἱμείρων τῆς λέχους τῆς Ἰφιγενείας. Πρεσβύτειρα τοῦ Πάριδος ἡ Ἰφιγένεια, τουτέστι πρεσβύτερος, ὥσπερ εἶπε [2] προγεννηθεῖσαν Αἰγίσθου λέγει τὴν Χρυσόθεμιν, τὴν [3] ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς γεννηθεῖσαν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Οἱ δ' ἀμφὶ βωμόν.] οἱ δὲ Ἕλληνες, φησὶν, ἐν Αὐλίδι, περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἰδόντες τὸν δράκοντα, τὸν τοὺς στρουθοὺς φαγόντα, καὶ τὴν μητέρα, ὅρκους ἀλλήλοις δόντες, πλεύσουσιν ἐπὶ τὴν Τροίαν. τινὲς δὲ τὸ Κρόνου νῦν ἀντὶ τοῦ Κρονίδου εἶπον, ἤτοι τοῦ Διός, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ Κρόνου, καὶ φασὶν ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρότερον τοῦ Κρόνου ἦν, ἔνθα ἔλαβον τὸν χρησμὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι τῷ δεκάτῳ ἔτει τὴν Ἴλιον πορθήσουσι. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, Οἱ Ἕλληνες ἀμφὶ τὸν βωμὸν τοῦ προμάντεως Κρόνου, ἢ Κρονίδου, ἐκ τοῦ κρεανόμου τῶν νηπίων σὺν τῇ μητρὶ, ἤτοι ἐκ τοῦ δράκοντος τοῦ φαγόντος τοὺς στρουθοὺς, καὶ τὴν αὐτῶν μητέρα, * ἐγνωκότες τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, * ἄρσαντες καὶ ἁρμόσαντες καὶ ποιήσαντες τὸ δεύτερον ζυγὸν τῶν ὅρκων, τουτέστι δευτέρους ὅρκους ποιησάμενοι περὶ τοῦ παραμεῖναι μέχρι τέλους τοῦ πολέμου, τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι τῇ χερσὶν, ἀντιστρόφως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στερραῖς κώπαις. δευτέρους δὲ ὅρκους εἶπε, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν προτέρων, τῶν δοθέντων [4] παρὰ πάντων τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐμνηστεύοντο τὴν Ἑλένην, Ὅτι εἰ ἀδικηθείη παρά τινος ὁ ἐκ κλήρου ταύτην λαβὼν σύζυγον, πάντες αὐτῷ συμμαχήσειαν. Σωτῆρα Βάκχον.] τὸν Διόνυσον φησὶν, ὅς τις αὐτοὺς ἔσωσε τὸ πρὶν ἐν Μυσίᾳ ὑπὸ Τηλέφου μέλλοντας ἀπόλλυσθαι, ἀναδοὺς ἐξ αὐτομάτου ἄμπελον, καὶ σφήλας τὸν Τήλεφον δι' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Σφάλτης ἐκλήθη. Η ἀνάδοσις τῆς ἀμπέλου μῦθός ἐστι, τὸ δ' ἀλληγορικὸν οὕτως ἔχει· ἢ κάπηνος ὢν ὁ Τήλεφος, ἢ ἀμπέλου κλάδοις ἐμπλεχθεὶς, τιτρώσκεται ὑπ' Ἀχιλλέως ἐν Καΐκῳ, ποταμῷ Μυσίας, ὥς φησι Πίνδαρος. Τίς γὰρ ἐσθλὸν Τήλεφον τρῶσεν ἑῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις. Τῶν πάροιθε πημάτων.] ἐπεὶ καὶ πρότερον πλεύσαντες οἱ Ἕλληνες, καὶ ἀνενεχθέντες εἰς Μυσίαν, ἐδιώχθησαν ὑπὸ Τηλέφου· καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ Τήλεφος παῖς ἦν Ἡρακλέους καὶ Αὔγης, τῆς Ἀλέου θυγατρὸς, τοῦ Τεγεάτου, καὶ Νεαίρας· ἥ τις Αὔγη τὸ βρέφος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς ἔθετο, λοιμοῦ δὲ κατασχόντος, γνοὺς Ἀλέος τὸ βρέφος, εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ἐρρίπτει· θηλάζει δὲ τοῦτο ἔλαφος, ποιμένες δ' εὑρόντες, Τήλεφον ἐκάλεσαν. τὴν δὲ Αὔγην Ναύπλιος ὁ Ποσειδῶνος κελεύσει Ἀλέου ἀπεμπολεῖ Τεύθραντι, τῷ τότε Μυσίας δυνάστῃ, ὃς ἔσχεν αὐτὴν γυναῖκα.

EMENDATIONES.

1 Ἱμείρων, pro ἱμείρειν, ex utroque MSS. 2 Προγεννηθεῖσαν ex Seld. 3 Ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς substitui, pro ἐκ προτέρας ἀνδρὸς, ex fide Seld. * Ex Seld. 4 Παρὰ pro περί.

Ανουά-

Σφάλτην ἀυδάζοντες, ᾧ ποτ' ἐν μυχοῖς,	Supplantatorem canentes, cui aliquando in angulis,
Δελφινίου παρ' ἄντρα Κερδώου θεοῦ,	Juxta Delphinii, Lucrosi antrum Dei,
Ταύρῳ κρυφαίας χέρνιβας [a] κατάρξεται	Tauro occulta faciet sacra
Ο χιλίαρχος τοῦ [b] πολιῤῥαίστου στρατοῦ.	Mille-dux exitiosi exercitus:
Ω, θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν	Cui sacrificiorum gratiam referens recentem
Δαίμων Ενόρχης, [c] Φιγαλεὺς, [d] Φαυστήριος,	Enorches Deus, Figaleus, Lucernalis,

VARIANTES LECTIONES.

a Κατέρξεται *Bar.* b Πτολιρραίστου *Seld.* πολυρραίστου *Bar.* al. πολυῤῥαίστου. c Φηγαλεὺς *Bar. Seld.* aliique; in *Seld.* tamen ι eadem manu superscribitur. al. Φυγαλεύς. d Φαυστήειον *Bar.* sed σ finali ρ superscripta est nuperiori manu.

Αυδάζοντες.] ἤγουν [1] ἀνευφημοῦντες. Ω, ποτ' ἐν μυχοῖς.] ᾧ τινι ποτὲ ταύρῳ, ἤτοι ταυρομόρφῳ Διονύσῳ, κατάρξεται καὶ θύσει κρυφαίας καὶ μυστικὰς χέρνιβας ἐν μυχοῖς τοῦ Δελφινίου τόπου, ἤτοι τῆς Φωκίδος, περὶ τὰ ἄντρα καὶ σπήλαια τοῦ Κερδώου θεοῦ, ἤτοι τοῦ Απόλλωνος. τίς δὲ θύσει τὰς θυσίας; ὁ Αγαμέμνων, ὁ χιλίαρχος τοῦ πολιῤῥαίστου στρατοῦ, τουτέστιν, ὁ χιλίων νηῶν ἄρχων στρατοῦ φθειρόντος πόλεις. τὰς δὲ ρπς' ναῦς παρέλειψε, τῷ ἀπηρτισμένῳ χρησάμενος ἀριθμῷ, ἦσαν γὰρ πᾶσαι αἱ νῆες τῶν Ελλήνων ᾳπς'. Δελφινίου.] τῆς Φωκίδος, ἢ τοῦ Απόλλωνος. κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Αγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Απόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε Διονύσῳ. Δελφίνιος οὖν, καὶ Κερδῷος θεὸς Απόλλων. Δελφίνιος μὲν, ἢ ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι δελφῖνα δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε, Λητὼ βιάζοντα, ὡς φησιν Ησίοδος· Οππότε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο, Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν. ἢ ὅτι Κασταλίῳ τῷ Κρητὶ πρὸς ἀποικίαν στελλομένῳ ὁ Απόλλων, ἢ ἐπὶ δελφῖνος ὀχούμενος, ἢ δελφῖνι ὁμοιωθεὶς, προηγεῖτο τῆς νεὼς ἕως τοῦ Κρισαίου κόλπου, καὶ τῆς Φωκίδος. τινὲς δὲ φασὶν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτὸν εἰσελθεῖν ἐν εἴδει δελφῖνος, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον συνοδεῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἐκλήθη καὶ ὁ τόπος Δελφοὶ, καὶ ὁ Απόλλων Δελφίνιος. Κερδῷος δὲ, ὅτι διὰ χρησμῶν τὰ συμφέροντα καὶ ἐπικερδῆ δείκνυσιν. Παρ' ἄντρα.] παρὰ τοὺς ἐσωτάτω τόπους τοῦ ναοῦ. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Απόλλωνι, οὕτως· Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ ἐσπάραξαν, Απόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὡς φησι Καλλίμαχος καὶ Εὐφορίων λέγει· [2] Εν πυρὶ Βάκχον Δῖαν ὑπὲρ φιάλην ἐβάλοντο. Αλλοι δὲ φασὶ Δελφοὺς κληθῆναι, ἀπὸ Δελφοῦ, υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθοῦς, τῆς Δευκαλίωνος θυγατρός. Ταύρῳ.] τῷ Διονύσῳ, ὅτι κερατοφόρον αὐτὸν γράφουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις. καὶ πρόσθε μὲν ταῦρος ἠγεῖσθαι δοκεῖ· [3] Στησίμβροτος δὲ καὶ Διόνυσον αὐτὸν καλεῖ, ὅτι κερατοφόρος ἐξελθὼν τοῦ Διὸς μηρὸν ἔνυξεν. Κρυφαίας χέρνιβας.] ὅτι ἐν [4] παραβύστῳ τὰ μυστήρια τῷ Διονύσῳ ἐτελεῖτο. Οἱ Ελληνες τῆς Τροίας ἀποπλανηθέντες, προσώκειλαν τῇ Μυσῶν, ὡς τῇ Τροίᾳ· ἔνθα Τήλεφος, βασιλεὺς τῶν Μυσῶν, ἐξελθὼν, πολλοὺς τῶν Ελλήνων ἀνεῖλεν. ὁ δὲ Διόνυσος θέλων ἀποδοῦναι χαριστήρια τῷ Αγαμέμνονι ἀντὶ τῆς εἰς αὐτὸν θυσίας, πεποίηκε τὸν Τήλεφον συμπλακῆναι ὑπὸ τῶν κλάδων τῆς ἀμπέλου τὸν πόδα, καὶ ὑπὸ Αχιλλέως τρωθῆναι. ἐδόθη δὲ αὐτῷ χρησμὸς, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἰαθήσεται, εἰ μὴ ὁ τρώσας ἰάσεται. διὸ καὶ ἰαθεὶς ὑπὸ Αχιλλέως, δεικνύει τοῖς Ελλησι τὴν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν. Η δὲ σύνταξις οὕτως· Αμειβόμενος ὁ Διόνυσος ἀντὶ τῶν θυμάτων πρόσφατον χάριν, σφήσει τὸν Τήλεφον τοῦ μὴ ἐκθερίζοσαι, ἢ ἀφανίσαι τοὺς Ελληνας, τέμνοντα καὶ θερίζοντα αὐτοὺς, ὥσπερ στάχυν. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν παρείκασε λέοντι, καλῶς εἶπεν, Οδόντι, καὶ γνάθοις. Θυμάτων.] ᾧ τινι Αγαμέμνονι πρόσπαιον καὶ νεαρὰν τὴν χάριν τῶν θυμάτων ἀναδιδοὺς ὁ Διόνυσος, συμποδίσει τὸν Τήλεφον ἀμπέλου κλήματι, ὥστε μὴ ἀνελεῖν πάντας τοὺς Ελληνας. κακοζήλῳ δὲ τῇ τροπῇ ἐχρήσατο· λέοντα γὰρ αὐτὸν εἰπὼν τὸν Τήλεφον, ὤφειλε τοὺς Ελληνας βόας, ἢ ἄρνας εἰπεῖν· ὁ δὲ στάχυς εἶπεν αὐτούς. τοῦτο δὲ ἀκατάλληλον, [5] λέων γὰρ στάχυς οὐκ ἐσθίει. Δαίμων Ενόρχης.] ὁ Διόνυσος, παρὰ Λεσβίοις. Φασὶ γὰρ δύο ἀδελφοὺς συμμιγέντας, Θυέστην καὶ Δαῖταν, ἐξ ᾠοῦ τεκεῖν παῖδα Ενόρχην καλούμενον, ὃς ναὸν ἱδρυσάμενος Διονύσου, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος αὐτὸν ἐκάλεσεν. ἢ Ενόρχης λέγεται, ὅτι μετ' ὀρχήσεως αὐτῷ τὰ μυστήρια ἐγίνετο. ἢ ὅτι [6] ἐν ὄρχοις, καὶ φηγοῖς διῆγεν. Οἱ δὲ αἰσχράν τινα ἱστορίαν φασί· Διόνυσον γὰρ λέγουσι ψηλαφᾷν τὴν μητέρα, μετὰ τὸ κεραυνωθῆναι αὐτήν. [7] Πολύσυμνος δέ τις νεανίας ἔφη δείξειν τὴν πρὸς ταύτην ὁδὸν, εἰ συγγένοιτο αὐτῷ. ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσαι, εἰ πρότερον εὑρήσει τὴν μητέρα· καὶ δὴ βουλαῖς Πολυσύμνου κατελθὼν εἰς τὸν ᾅδην, ἐκ τῆς Λέρνης πηγῆς ἀνάγει αὐτήν. τελευτήσαντος δὲ Πολυσύμνου, Διόνυσος θέλων πληρῶσαι τὴν ὑπόσχεσιν, σύκινα αἰδοῖα προσῆψεν ἑαυτῷ, καὶ φαλλοὺς δερματίνους ἐλάφων· ὅθεν, ὡς φασὶ, καὶ Ενόρχης λέγεται. Αλλ' οὗτοι καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν ληροῦσι, καὶ τὴν ἀλληγορίαν οὐκ ἴσασιν. ἔχει δὲ ἡ ἱστορία πρότερον οὑτωσί· Οσιρις, ὁ καὶ Διόνυσος, βασιλεὺς ὑπάρχων Αἰγύπτου, ὑπὸ Τυφῶνος, τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τῶν συνωμοτῶν, μεληδὸν κατετμήθη, καὶ ἐξετέθη πολλαχοῦ. Ισις δὲ, ἡ καὶ Δήμητρα, γυνὴ Διονύσου, μετὰ Ωρου τοῦ υἱοῦ, τὸν Τυφῶνα, καὶ πάντας τοὺς σὺν ἐκείνῳ φονεῖς ἀναιρεῖ. τὰ δὲ τοῦ Διονύσου μέρη καὶ μόρια συλλέξασα, ἑκάστῳ ναὸν καὶ ἱερὰ [8] ᾠκοδόμησεν. ἐν Φύλαις δὲ, πόλει Αἰγύπτου, τὸ μέγιστον ἦν τῶν ἱερῶν, ὃς καὶ μέγας ὅρκος τοῖς Αἰγυπτίοις ἐτύγχανε, μὰ τὸν ἐν Φύλαις Οσιριν λέγουσιν. πάντα γοῦν εὑροῦσα τὰ μόρια, ὡς ἔφην, καὶ δειμαμένη πᾶσι ναοὺς, τὰ παιδογόνα δὲ μὴ εὑροῦσα, τοὺς δερματίνους φαλλοὺς ἐπενόησε κρεμαννύειν ἕκαστον ἑαυτῷ, καὶ σὺν τούτοις ὀρχεῖσθαι. καὶ τὰ μὲν τῆς ἱστορίας ταυτί. τὸ

EMENDATIONES.

1 Ανευφημοῦντες substitui, pro ἀναφημοῦντες, ex *Bar.* 2 Ita restitui, ex *Bar.* ἐμπυριβάκχοις δῖον ὑπὲρ φιάλην *Impressi.* 3 Στησίμβροτος posui, pro στασίμβροτον, ex *Bar.* 4 Παραβύστῳ substitui, pro παραβύτῳ, ex *Bar.* 5 Λέων, pro λέγων, ex *Bar.* 6 Εν ὄρχοις, καὶ φηγοῖς reposui, pro ἐνόρχοις, καὶ φυτοῖς, ex fide *Bar.* & *Phavorini.* 7 Πολύσυμνος substitui, pro Πολύυμνος: & paulo post, Πολυσύμνου bis, pro Πολυύμνου, ex fide eorundem. 8 Ωικοδόμησεν ἐν φηγάλαις, φηγάλη δὲ πόλις Αἰγύπτου &c. *Bar.* & *Phavorinus.* Paulo post, pro φύλαις *Bar.* habet φιγάλῃ. *Phavorinus* vero φηγάλῃ.

Λέοντα θοίνης, ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις,	Ab epulis leonem, viticibus plantam implicans,
Σχήσει, τὸ μὴ πρόρριζον αἰστῶσαι στάχυν	Prohibebit, ne ſpicam funditus perdat
Κείροντ᾽ ὀδόντι, καὶ λαφυστίαις γνάθοις.	Sectore dente, maxilliſque voracibus.
[a]Λεύσσω πάλαι [b]δὴ σπεῖραν [c]ὁλκαίων κακῶν,	Video jam pridem malorum catenam attractorum,
Σύρουσαν [d]ἅλμῃ, [e]κἀπιρροιζοῦσαν πάτρῃ	Trahentem per mare, & advolventem patriæ
Δεινὰς ἀπειλὰς, καὶ πυριφλέκτους βλάβας.	Graves minas, atque incendiaria damna.
Ὡς μή σε Κάδμος [f]ὤφελ᾽ ἐν περιρρύτῳ	Utinam te, Pryli, Cadmus in inſula

VARIANTES LECTIONES.

a Λεύσω Bar. Seld. b Δὲ Bar. c Ὀλκαίων cum tenui ſpiritu MSS. uterque. d Ἅλμην Seld. e Κἀπιρροιζοῦσαν Seld. κἀπὶ ῥοιζοῦσαν Bar. al κἀπιρροιζοῦσαν. f Ὤφελε περιρρύτῳ Seld.

δὲ συμβολικώτερον [1] τοῦτο δῆλον· Ὅτι ὁ οἶνος ἐντείνει τὰ μόρια, ὅθεν τὸν Διόνυσον καὶ νέον, καὶ γέροντα γράφουσι, πρὸς τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, τὴν μετρίαν, καὶ ἄμετρον. καὶ φαλακρὸν γέροντα γράφουσι τούτῳ ἀκολουθεῖν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόῤῥητα ἐκφαίνουσιν. ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησίν· Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον. καὶ ἄλλα μυστήρια περὶ τὸν Διόνυσον, ἤτοι τὸν οἶνον, συμβολικωτέρως τελούμενα, παρδάλαι, καὶ βάκχαι, καὶ σάτυροι, καὶ ἀνδρόθηλοι στολισμοὶ, καί τινα ἕτερα, ἃ μακρόν ἐστιν ἐν μυθικοῖς συγγράμμασιν ἀλληγορεῖν [2] περιεργότερον. Φηγαλεύς.] ἐμοὶ δοκεῖ διὰ ἦτα γράφεσθαι, παρὰ τὸ ἐν φηγοῖς, καὶ ὄρεσιν ἀλᾶσθαι. ἄλλοι δὲ διὰ ἰῶτα γράφοντες, Φιγαλέα λέγουσιν ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶσθαι Διόνυσον. Φαυστήριος δὲ λέγεται, ἀπὸ τῶν διὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπιτελεῖσθαι τὰ τούτου μυστήρια. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Ἔνορχος, ὅτι μετ᾽ ὀρχήσεως αὐτοῦ αἱ θυσίαι ἐπιτελοῦνται. ἐγὼ δέ φημι ἀλληγορικωτέρως τοῦτον Φαυστήριον, παρὰ τὴν τοῦ οἴνου θερμότητα. Λέοντα.] τὸν Τήλεφον, τῆς θοίνης καὶ τῆς εὐωχίας σχήσει, εἰς τὸ μὴ πρόρριζον αἰστῶσαι στάχυν. * Αἰστῶσαι στάχυν.] τοὺς Ἕλληνας στάχυν φησὶν, λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵνα ᾖ, ὡς στάχυν κείροντα τῷ ὀδόντι, καὶ τοῖς δαπανητικοῖς γνάθοις.* Κείροντ᾽ ὀδόντι, καὶ λαφυστίαις.] καὶ [3] τρωτικοῖς σιαγόσι. σχήσει δὲ πῶς; τὸ ἴχνος ἐμπλέξας τοῖς λύγοις. λύγους δὲ νῦν εἶπε, τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα, [4] τάχα δὲ τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων. κακοζήλως δὲ, καὶ κακομιμήτως τῷ λέοντι προσάπτων σοφὴν στάχυας. *Λεύσσω πάλαι δή.] τοὺς τοῦ πλοῦ λέγει, τοῦ εἰς τὴν Τροίαν, τῶν Ἑλλήνων. * Σπεῖραν.] ἀλλαχοῦ τάξιν στρατιωτικὴν, ὧδε δὲ συστροφὴν, καὶ συναγωγὴν κακῶν, τῶν ἀπὸ ὁλκάδων καὶ πλοίων γινομένων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρακόντων, τῶν ἐσπειραμένων, καὶ ἐνειλισσομένων, καὶ ῥοιζούντων, σπεῖρα γὰρ ἡ τῶν ὄφεων συστροφή. τὴν οὖν συναγωγὴν τῶν νεῶν, σπεῖραν ἐκάλεσε κακῶν. Σύρουσαν.] τὸ ἑξῆς οὕτως· Βίαν ὁλκάδων καὶ συναγωγὴν [5] συρομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ, κἀπιρροιζοῦσαν καὶ ἐπιβοῶσαν καὶ ἀπειλοῦσαν τῇ πατρίδι, ἤτοι τῇ Τροίᾳ, δεινὰς ἀπειλὰς, καὶ πυρπόλησιν. Τὸ δὲ λεύσσω, ἀντὶ προορῶ ταῦτα. Ὡς μή σε Κάδμος.] [6] ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Πρύλιν, ὃς ἦν μάντις ἐν Ἴσσῃ, ἤτοι τῇ Λέσβῳ, υἱὸς τοῦ Καδμίλου, καὶ Κάδμου, ἤτοι Ἑρμοῦ, καὶ Ἴσσης τινὸς νύμφης, ἀφ᾽ ἧς ἐκλήθη ἡ Λέσβος (ἡ καὶ Μιτυλήνη) Ἴσσα. ὃς Πρύλις προσενεχθεῖσι τοῖς Ἕλλησι τῇ Λέσβῳ ὑπέθετο τὸν τρόπον τῆς τοῦ Ἰλίου ἁλώσεως διὰ μαντείας. εἶπε γὰρ τὴν κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου, δώροις πεισθεὶς ὑπὸ Παλαμήδους, πρὸς ὃν λέγει, ὦ Πρύλι, ὡς μὴ ὤφελέ σε, τὸν Πρύλιν, φυτεῦσαι καὶ γεννῆσαι, ὁ Κάδμος, ἤτοι Ἑρμῆς, οὕτω λεγόμενος παρὰ Βοιωτοῖς, ἐν τῇ Ἴσσῃ καὶ τῇ Μιτυλήνῃ, τῇ περιρρύτῳ, ἤτοι τῇ κυκλουμένῃ ὑπὸ θαλάσσης· φυτεῦσαι δὲ ποδηγέτην καὶ ὁδηγὸν καὶ ἑρμηνέα τῶν Ἑλλήνων, τῶν αὐθομαίμων δὲ καὶ συγγενῶν Τρώων [7] συγκατασκαπτὴν, τέταρτον ὑπάρχοντα σὲ ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ Ἄτλαντος. Πληϊόνης γὰρ, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, καὶ Ἄτλαντος, τοῦ υἱοῦ Ἰαπετοῦ καὶ Ἀσίας, ἑπτὰ θυγατέρες, ὡς Ἄρατος λέγει,

[8] Ἐξ οἷαι περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.
-------ἑπτὰ δὲ κεῖναι ἐπιῤῥήδην καλέονται,
Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ᾽, Ἠλέκτρη τε,
Καὶ Στερόπη, καὶ Τηϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.

καὶ Κελαινοῦς μὲν καὶ Προμηθέως παῖδες, Λύκος, καὶ Χιμαιρεύς· καὶ Ἠλέκτρας καὶ Διὸς, Δάρδανος, καὶ Ἠετίων· Στερόπης καὶ Ὑπερόχου, Οἰνόμαος· Ταϋγέτης καὶ Διὸς, Λακεδαίμων· Μαίας δὲ καὶ Διὸς, Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφεὺς φησὶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθικῶν·

[9] Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσαι,
Κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
Υἱὸς, ὅπως ἀνέχωμεν ὀϊζύος ἀτρεκὲς ἄλκαρ.

καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ ἐβόησε, [10] Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν. καὶ Σιμωνίδης,

EMENDATIONES.

1 Τοῦτο, pro τοῦτο, ex Bar. 2 Περιεργότερον repoſui. pro παρεργότερον, ex Bar. * Hæc adjeci ex Seld. 3 Τρωκτικοῖς repoſui, pro τρωτικοῖς, ex utroque MSS. 4 Mallem στάχυν δὲ, τοὺς Ἕλληνας, quod habet Bar. * Hoc interſerui ex Seld. 5 Συρομένην poſui, pro συρομένων, ex Bar. non enim ad ὁλκάδων referri, ſed ad σπεῖραν debet. 6 Ita emendavi hunc locum, ex fide Bar. & Seld. quem vulgg. editt. ita corruperant, ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Πρύλιν, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἐν Ἴσσῃ, ἤτοι τῇ Λέσβῳ, ἤτοι τοῦ Κάδμου Ἑρμοῦ, καὶ Ἴσσης &c. 7 Συγκατασκαπτὴν, pro συγκατασκαπτῆς, ex Bar. κατασκαπτὴν Seld. 8 Ita reſtitui hos verſus, ex Arati Phænomenis, quos vulgg. editt. ita corruperant, ἐξοχά περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν, ἑπτὰ δή τοι ταίγε ἐπιῤῥήδην καλέονται, Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ᾽, Ἠλέκτρη τε, Καὶ Στερόπη, Ταϋγέτη δὲ, πότνια Μαῖα. Quinetiam in verſu primo, Bar. Codex recte habet ἐξ οἷαι &c. at Seld. ἐξ οἷαί περ οὖσαι. Et in verſ. ultimo, utriq; cum Arati editt. convenit. 9 Ita emendavi hos verſus, ope MSS. Codd. & Nic. Gerbelii; quos Impreſſi Codd. hoc modo mutilarunt; Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖς ὀπάσαι, καὶ Κλύμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων Υἱός. ὅ περ μιν ἔχομεν ὀϊζύος ἄλκαρ αἰνῆς. 10 Id eſt, Maiæ filium, Cyllenes regem; Erat enim Mercurius ex Maia in Cyllene, Arcadiæ monte, natus; Virgil. Æneid. VIII. v. 138.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum culmine fudit.

Alii tamen alibi natum tradunt. Cæterum nos hunc locum ita emendavimus, quem vulgg. Codd. corruptiſſime legunt, Μαῖαν παῖδα κυκλίης πάλμυν. & non minus mendoſe MSS. κυλικίης πάλμυν Bar. κυλλήνης πάλμασι Seld.

[a] Ἴσῃ φυτεύσαι δυσμενῶν ποδηγέτην,	Issa non genuisset, hostium ducem,
Τέταρτον ἐξ Ἄτλαντος [b] ἀθλίου σποράν,	Quartum ex Atlantis miseri semine,
Τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην [c] Πρύλιν,	Cognatorum tuorum eversorem,
Τόμουρε πρὸς τὰ λῷστα νημερτέστατε.	Vatem ad optima verissimum :
Μὴ δ' Αἰσακείων [d] οὐ μὸς [e] ὤφελεν πατὴρ	Nec ab Æsaci oraculis pater meus
Χρησμῶν ἀπῶσαι νυκτίφοιτα δείματα,	Nocturnos repulisset terrores,
Μιᾷ δὲ κρύψαι τοὺς [f] διπλοῦς ὑπὲρ πάτρας	Sed una geminos morte texisset
Μοίρᾳ, τεφρώσας γυῖα [g] Λημναίῳ πυρί,	Pro patria, comburens artus igne Lemnio,
Οὐκ ἂν [h] τοσῶνδε κῦμ' ἐπέκλυσε [i] κακῶν.	Non sanè tantorum fluctus inundasset malorum.
Καὶ δὴ Παλαίμων δέρκεται βρεφοκτόνος	Atque videt Portunus infanticida

VARIANTES LECTIONES.

a Ἴση Bar. b Ἀθλιεν σπόρον Bar. al. σπόρου c Πρύλιν Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. d Οὐμὸς MSS. uterque. ἐμὸς al. e Ὤφελε Bar. aliique. ὤφειλε Seld. f Διπλοὺς Seld. g Λημναίῳ Seld. h Τοσόνδε Bar. aliique. i Κακὴν Bar.

[1] Μαιάδος Ἑρμείης ἑλικοβλεφάροιο γενέθλον,
Ἣ γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θοὸν τέκεν Ἑρμῆν.

Ἑρμῆς δ' ἐκ τῆς ῥηθείσης Ἴσης Πρύλιν γεννᾷ, ὅθεν τέταρτον αὐτὸν ἐξ Ἄτλαντος εἶπεν. Ἄτλας γὰρ, οὗ Μαῖα, ὡς ἔφημεν, ἧς Ἑρμῆς, οὗ Πρύλις. ἄθλιον δὲ τὸν Ἄτλαντα λέγει, διὰ τὸ τὸν Πρύλιν συγγενῆ αὐτοῦ ὄντα, τοὺς ἰδίους προδιδόναι συγγενεῖς. Αὐθομαίμων μὲν, τῶν συγγενῶν Τρώων. Τόμουρε.] μάντι, πρὸς τὰ λῷστα καὶ βέλτιστα, δηλονότι τὰ Ἑλληνικὰ, νημερτέστατε, ἤτοι ἀληθέστατε. τόμουρος δὲ, ὁ μάντις, ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν, ἤτοι ὁ τὸ μήπω γεγονὸς βλέπων. λῷστον γὰρ, παρὰ τὸ λῶ, τὸ [2] θέλω. νημερτὴς παρὰ τὸ νη, στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ [3] ἁμαρτάνω, ἤγουν ὁ μὴ ἁμαρτάνων τῆς ἀληθείας. Κατὰ συγκοπὴν εἶπε τὸν Κάδμον, Κάδμιλος γὰρ ἦν, ὥσπερ τὰς γαμφίδας γαμφάς. Μὴ δ' Αἰσακείων.] ὤφελε δὲ ὁ ἐμὸς πατὴρ μηδὲ τὰ νυκτίφοιτα δείματα, ἤτοι τοὺς ὀνείρους τῆς Ἑκάβης, [4] ἀπῶσαι καὶ ἐκτὸς θεῖναι τῶν χρησμῶν καὶ προσαγορευμάτων τοῦ Αἰσάκου. ὤφελε δὲ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐν [5] μιᾷ μοίρᾳ, ἤτοι ἑνὶ θανάτῳ, κρύψαι τοὺς διπλοῦς, τήν τε Ἑκάβην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ γυῖα καὶ τὰ μέλη τούτων τεφρώσας καὶ καύσας πυρὶ ἐν Λήμνῳ, καθ' Ἑλλάνικον, εὑρεθέντι πυρί. Οὐκ ἂν τοσῶνδε.] ἐλλειπτικῶς εἶπεν. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, ἐὰν ταῦτα ἐγένετο, οὐκ ἂν τοσούτων συμφορῶν κῦμα ἐπέκλυσε, καὶ δίκην κατακλυσμοῦ ἐξεχύθη, καὶ ἐπλημμύρησε, καὶ ἡμᾶς [6] κατεπόντισεν. Αἴσακος υἱὸς ἦν Πριάμου καὶ Ἀρίσβης, τῆς Μέροπος θυγατρὸς, μάντις ἄριστος, ὃς ὕστερον ἀπορνεώθη, θρηνῶν θανοῦσαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν Μερόπην, τὴν Κεβρῆνος, Πριάμου δὲ δόντος Ἀρίσβην Ὑρτάκῳ, καὶ γήμαντος τὴν Ἑκάβην, ὡς συνέβη αὐτὴν κατὰ γαστρὸς ἔχουσαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἰδεῖν τὸ περὶ τοῦ δαλοῦ ὄνειρον, ἔκρινεν ὁ ῥηθεὶς Αἴσακος, ὅτε ἐγεννήθη Ἀλέξανδρος, τοὺς δύο ἀναιρεθῆναι, ἤτοι τὸ τεχθὲν, καὶ τὴν τεκοῦσαν, εἰπὼν, Ὅτι τὸ σήμερον τεχθὲν, καὶ τὴν τεκοῦσαν χρὴ ἀνελεῖν. ὁ δὲ Πρίαμος ἀντὶ τούτων ἀνεῖλε Κίλλαν, ἐκ Θυμοίτου κρυφαίῳ γάμῳ τότε γεννήσασαν [7] Μένιππον. Ὤφειλε.] τὸ λε, καὶ τὰ ὅμοια τοιαῦτα κοιναὶ συλλαβαί εἰσιν, ὅθεν καὶ δίχα τοῦ ν μακρά εἰσιν. Γυῖα.] κυρίως αἱ χεῖρες, παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ καὶ ὑποδέχομαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος γυῖα καλοῦνται. Λημναίῳ πυρί.] ἀπὸ κεραυνοβόλου δένδρου, ἐν Ἑλληνικαῖς χώραις, ἐν Λήμνῳ πρότερον εὑρέθη [8] τὸ, τε πῦρ καὶ αἱ ὁπλουργίαι, καθὼς ἐν τῷ περὶ Χίου κτίσεως Ἑλλάνικος ἱστορεῖ, ἵνα μὴ κατὰ πλάτος τὴν ἱστορίαν ἐπεξεργαζώμεθα. Καὶ δὴ Παλαίμων.] ὁ Μελικέρτης, ὁ τῆς Ἰνοῦς υἱός. οὗτος σφόδρα ἐτιμᾶτο ἐν τῇ Τενέδῳ, ἔνθα καὶ βρέφη αὐτῷ ἐθυσίαζον. ἡ δὲ ἱστορία ὅπόθεν ἐρρέθη. Ἀθάμας γὰρ τρέφων τὸν Διόνυσον, Ἥρας ὀργῇ μανεὶς, τὸν παῖδα Λέαρχον ἀναιρεῖ. εἶτα καὶ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα, ἔρριψε τοῦτον εἰς ζέοντα λέβητα· σωφρονήσασα δὲ, ἐδιώκετο παρὰ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ αὐτὴ, μετὰ τοῦ ἑτέρου αὐτῆς παιδὸς Μελικέρτου, ἀναιρεθῆναι. φεύγουσα δὲ διὰ τῆς Γερανείας, ὄρους Μεγαρικοῦ, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς Μελικέρτου, τοῦ καὶ Παλαίμονος, εἰς τὴν θάλασσαν. Νηρηΐδες δὲ χορεύουσαι ἐπιφανεῖσαι εἶπον Σισύφῳ, εἰς τιμὴν τοῦ παιδὸς ἄγειν τὰ Ἴσθμια. ἕτεροι δὲ φασὶν, ὅτι Ἀθάμας ἔμελλε [9] βαλεῖν καὶ τὸν Παλαίμονα εἰς λέβητα, καὶ κλέψασα ἡ μήτηρ Ἰνὼ τοῦτον, ἔφυγεν. οἱ δὲ κομίσαντες ἐν Κορίνθῳ τοῦτο τὸ σῶμα Σισύφῳ ἀπὸ τῆς Σχοινουντίας, (ἐκεῖσε γὰρ ἐρρίφη ἐκ τῆς θαλάσσης, δελφῖνος αὐτὸ ἐκβαλόντος) Ἀμφίμαχος, καὶ Δονακῖνος ἐκαλοῦντο. ὁ δὲ Σίσυφος, ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος, τοῦ Παλαίμονος πατρὸς, βασιλεὺς Κορίνθου, ὅθεν καὶ ἑορτὴν, τὰ Ἴσθμια, συνεστήσατο. ἐτιμᾶτο δὲ, ὡς [10] ἔφημεν, ὁ Παλαίμων καὶ

EMENDATIONES.

1 Luxati sunt hi Simonidis versus, & misere deformati, tam in *MSS.* quam *Impressis* Codd. nec, ut verum fatear, placet mihi mea emendatio, quam tamen æquum est, ut boni consulat candidus Lector, aut ipse meliorem, & accomodatiorem excogitet : quod faciendi ut aliquam ansam præbeam, aliorum Codd. lectiones apponam ; Μαιάδος ἐρείης ἑλικου βλεφύρου κατάλληλον. αὕτη γὰρ κυλλήνης ἐν ὄρεσι θεόν τε χ' ἑρμῆν *Seld.* Μαιάδος ὀρείης ἑλικοβλεφάρου καταλογος, τάχ' ἑρμῆν *Impressi* : & *Bar.* pro καταλογος, habet κατάλογον. 2 Θέλω, pro τέλω, ex utroque *MSS.* & *Phavorino*, cujus verba hæc sunt, Λῶσα, παρὰ τὸ λῶ, τὸ θέλω. 3 Ἁμαρτάνω, pro ἁμαρτάνον, ex utroque *MSS.* 4 Ἀπῶσαι, pro ἀπῶσε, ex utroque etiam *MSS.* 5 Μιᾷ μοίρᾳ posui, pro μιᾷ ἡμέρᾳ, ex utroque iterum *MSS.* atque ita legendum esse, sequentia verba indicant, viz. ἤτοι ἑνὶ θανάτῳ, quibus Poetæ verba explicare voluit *Scholiastes*, quid autem θανάτῳ ad ἡμέρᾳ? at si μοίρᾳ legas, concinna erunt omnia. 6 Κατεπόντισεν, pro κατεπόντωσεν, ex utroque *MSS.* 7 Μένιππον habent vulgg. editt. Ego Μύνιππον reposui ex fide utriusque *MSS.* idque nominis Cillæ filio alibi tribuit *Scholiastes* noster. 8 Τὸ, τε, pro τότε, ex utroque *MSS.* 9 Βαλεῖν, pro λαβεῖν, ex utroque *MSS.* 10 Ἔφημεν, pro ἔφη μὲν, ex utroque *MSS.*

Ζέουσαν [a] αἰθυίησι πλεκτανοστόλοις	Feruere mergis funigeris
Γραῖαν [b] ξυνεύνον [c] Ὠγήνου, Τιτηνίδα.	Anum Titanidem, Oceani conjugem.
Καὶ δὴ διπλᾶ σὺν πατρὶ ῥαίεται τέκνα,	Quin gemini cum patre perduntur filii,
[d] Στερρῷ τυπέντα [e] κλεῖδας οὐάρχου μύλῳ·	Valido percussi humeros principis lapide:
Τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος ἐκπεφευγότα	Qui prius in alveo perniciosas tibicinis
Ψυδραῖσι φήμαις [f] λαρνακοφθόροις ῥιφάς,	Falso sermone expositiones effugerant,
Ὧ, δὴ πιθήσας στυγνὸς ἄρταμος [g] τέκνων,	Cui obtemperans odiosus filiorum interfector,
[h] Αἰθυιόθρεπτος, πορκέων [i] λιναγρέτης,	A mergis nutritus, piscatorum captus retibus,
[k] Κρηθμοῖσι, καὶ [l] ῥαιβοῖσι [m] νηρείταις φίλος,	Ostreis, & curvis neritis familiaris,
[n] Χηλῷ [o] κατεστρύφαξε διπτύχους γονάς.	Capsa sepivit filios duos.

VARIANTES LECTIONES.

a Αἰθυίῃσι *Seld.* αἰθύνησι Bar b Al. ξυνευνέτιν. c Ὠγενοῦ *Bar.* quam lectionem etiam in Scholiis tuetur. d Στεῤῥῷ *Bar.* e Κλεῖδας penacut. *Bar.* f Λαρνακοφόρους *Bar.* g Κύκνων *Bar.* h Αἰθυιόθρεπτος *Bar.* al. αἰθυιόθρεπτος. i Al. λιναγρέται. k Al. κρυθμοῖσι. l Ῥαιβοῖσι *Seld.* m Νηρείταις *Seld.* aliique. n Χηλῷ *Bar.* eandemque lectionem in Scholiis habet. o Al. κατεστρύφαξε.

ἐν τῇ Τενέδῳ. Καὶ δὴ Παλαίμων.] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ δὴ ἡ τῆς Τενέδου θάλασσα, ἀναβράσει καὶ στενωθήσεται τῷ πλήθει [1] τῶν Ἑλληνικῶν ὁλκάδων, εἶπε, καὶ δὴ ὁ Παλαίμων, ὁ βρεφοκτόνος, δέρκεται καὶ βλέπει τὴν γραῖαν σύγκοιτον τοῦ Ὠγήνου καὶ Ὠκεανοῦ, ἤτοι τὴν Τηθύν, τουτέστι τὴν θάλασσαν, τὴν Τιτηνίδα, τὴν οὖσαν μίαν τῶν Τιτάνων, τῶν παίδων Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. δέρκεται τί πάσχουσαν; ζέουσαν, καὶ ἀναβράζουσαν ἐν ταῖς αἰθυίαις, ταῖς ἐπεστολισμέναις ἐν πλεκτάναις, ἤτοι σχοινίοις. λέγει δὲ νῦν συμβολικῶς αἰθυίας, τὰ πλοῖα, αἴθυιαι γὰρ κυρίως, ὄρνεα θαλάσσια. Καὶ δὴ διπλᾶ.] Κύκνος, ὁ Σκαμανδροδίκης καὶ [2] Ποσειδῶνος, λαθραίως τεχθεὶς, ἐῤῥίφη πλησίον θαλάσσης. κύκνον δὲ περὶ αὐτὸν καταπτάντα ἰδόντες τινὲς ἁλιεῖς, ἀνείλοντο τοῦτον, καὶ Κύκνον ὠνόμασαν, ὃς ἀνδρωθεὶς, ἔγημε Πρόκλειαν, τὴν Λαομέδοντος, * καὶ γεννᾷ Τένην, * καὶ Ἡμιθέαν. ἀποθανούσης δὲ τῆς Προκλείας, ἐπέγημεν ὁ Κύκνος Φυλονόμην, τὴν Τραγάσου. ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Τένου, καὶ μὴ τυχοῦσα τῆς ἐλπίδος, κατηγόρησεν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα, ὡς βιασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, συμφωνοῦντος αὐτῇ καὶ αὐλητοῦ τινὸς Μόλπου. ὁ δὲ ὀργισθεὶς, εἰς λάρνακα βαλὼν Τένην, καὶ Ἡμιθέαν, ἀφῆκεν εἰς θάλασσαν. τῆς δὲ λάρνακος προσενεχθείσης τῇ τότε Λευκοφρυΐ νήσῳ, νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ Τένου Τένεδος καλουμένῃ, ἰδόντες καὶ οἱ τῆς νήσου τὸ συμβὰν, καὶ μαθόντες τὸ δρᾶμα, βασιλέα ἑαυτῶν τὸν Τένην ἐποίησαν, καὶ τὴν νῆσον ἀπ' ἐκείνου Τένεδον προσηγόρευσαν. γνοὺς δὲ ὁ Κύκνος τὸ ἀληθὲς, ἀνεῖλε μὲν τὴν Φυλονόμην, αὐτὸς δὲ ἐλθὼν συνῴκισε τοῖς παισὶν ἐν Τενέδῳ. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐπιστρατεύσας τῇ Τροίᾳ, ἀνεῖλε τὸν Κύκνον, καὶ Τένην, τὸν λόγῳ υἱὸν Κύκνου, ἔργῳ δὲ Ἀπόλλωνος. ἡ δὲ Ἡμιθέα διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, φεύγουσα τὴν μίξιν, εἰς γῆν κατεπόθη· μετὰ δὲ τὸ ἀνελεῖν Ἀχιλλέα Κύκνον, καὶ Τένην, ἀνεῖλε καὶ τὸν Μνήμονα, ὅν τινα ἡ Θέτις συνακόλουθον Ἀχιλλεῖ ἔδωκεν, ὑπομιμνήσκειν αὐτῷ, μὴ ἀνελεῖν Ἀπόλλωνος παῖδα, [3] εἱμαρμένον γὰρ ἦν, ἀποθανεῖν Ἀχιλλέα, ὁπότε ἀνέλῃ παῖδα Ἀπόλλωνος. ὁ δὲ Τένης, ὡς ἔφην, υἱὸς ἦν Ἀπόλλωνος. Καὶ δὴ διπλᾶ.] καὶ δὴ τὰ δύο τέκνα, ὁ Τένης, καὶ ἡ Ἡμιθέα, ῥαίεται καὶ φθείρονται, ἀντὶ τοῦ φθαρήσονται, σὺν τῷ πατρὶ αὐτῶν Κύκνῳ, ἐν τῷ στεῤῥῷ μύλῳ καὶ λίθῳ τοῦ κακῶς ἄρχοντος Ἀχιλλέως, τυπέντα καὶ πληγέντα τὰς κλεῖδας καὶ τοὺς ὤμους. καὶ τοῦτο δὲ ψεύδεται ὁ Λυκόφρων, οὐ γὰρ κατὰ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν πληγεὶς ὁ Κύκνος ἀνῃρέθη. φασὶ γὰρ, ὅτι [4] ἄτρωτος ἦν τὸ λοιπὸν σῶμα πλὴν τῆς κεφαλῆς. τοῦτο δὲ μῦθός ἐστι. περιδέξιος γὰρ ὢν στρατιώτης ὁ Κύκνος, καὶ κάλλιστα σκεπόμενος ἐν πολέμῳ, ὡς μηδέποτε τρωθῆναι, ὑποπέπτωκε τοῖς μύθοις, ὅτι ἄτρωτός ἐστιν. ἐπεὶ δὲ πληγεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνῃρέθη, ἔφασαν ἄτρωτον εἶναι, πλὴν μόνης τῆς κεφαλῆς. Τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος.] οὕτω δεῖ συντάσσειν· τὰ πρόσθεν ἐκπεφευγότα τὰς λαρνακοφθόρους ῥιφὰς, [5] τὰς ἐν ψυδραῖσι καὶ ἐν ψευδέσι φήμαις τοῦ αὐλητῆρος, ἤτοι τοῦ Μόλπου, λείπει δὲ τὸ γενομένας. Λαρνακοφθόρους ῥιφάς.] τὰς μελλούσας φθεῖραι αὐτὰ ἐν τῇ λάρνακι. λαρνακοφόρους δὲ, τὰς φερομένας διὰ θάλασσαν ἐν λάρνακι. κἂν γὰρ λαρνακοφόρον εἴπῃς, οὐκ ἔστιν ἐπταισμένος ὁ στίχος, ἀλλ' ὀρθῶς καὶ οὕτως ἔχει, κἂν ἴσως καὶ ὁ Λυκόφρων τοῦτο ἠγνόησε. τὸ γὰρ δασὺ σύμφωνον δύναται ἐκλείνειν, ὡς τὸ, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. εἰ δὲ καὶ σὺ τοῦτο μείουρον λέγεις, ὡς οἱ πολλοὶ, ἄκουσον Ἱππώνακτος, [6] Ἢν αὐτὸν ὄφις τὰντικνήμιον δάκῃ. ἰδοὺ τὸ ὄφις τὸ ο μακρὸν ἐλέχθη, καὶ ἕτερα τοιαῦτα μυρία εὕρηκεν ὁ πολυμαθὴς μετρικός. Ὧ, δή.] ᾧ τινι Μόλπῳ πεισθεὶς ὁ Κύκνος, στυγνὸς καὶ στυγητὸς ἄρταμος καὶ φονεὺς τῶν τέκνων, ὁ αἰθυιόθρεπτος, εἶδος εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἴδους, ἀντὶ τοῦ ὁ κυκνόθρεπτος, ὁ λιναγρέτης

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi hunc locum, ex *Seld.* quem *Impress.* hoc modo habent, τῶν Ἑλληνικῶν ὁλκάδων εἶπε. καὶ δὴ ὁ Παλαίμων &c. 2 Ἀπόλλωνος *Seld.* & sunt, qui Cycnum narrant Apollinis fuisse filium. Sed nihil mutare volui, cum antiqua lectio defendi possit, non enim desunt, qui Cycnum à Neptuno genitum ferant; Ovid. Metam. XII. Fab. 3.

-----------& jam Sigea rubebant
Litora, jam letho proles Neptunia, Cycnus
Mille viros dederat, jam curru stabat Achilles.

* Hæc interserui ex utroque *MSS.* quæ ipsa verba clamant è contextu excidisse, cui enim ignotum est, Tenem & Hemitheam Cycni liberos fuisse? 3 Εἱμαρμένον, pro εἱμαρμένη, ex utroque *MSS.* 4 Ἄτρωτος, pro ἄτρωτον, ex utroque *MSS.* 5 Τὰς ἐν ψυδραῖσι, pro τοῖς ἐν ψυδραῖσι, ex *Seld.* τὰς ἐν ψυδραῖς *Bar.* 6 Ἢν αὐτὸν ὄφις τόν τε κείμενον δάκῃ *Bar.*

Σὺν τοῖς δ' ὁ τλήμων μητρὸς οὐ φράσας [a] θεᾶς	Cum illis verò miser non dicens Deæ matris
Μνήμων ἐφετμάς, ἀλλὰ [b] ληθάργῳ σφαλείς,	Mnemon mandata, sed oblivione lapsus,
Πρηνὴς θανεῖται, στέρνον [c] οὐτασθεὶς ξίφει.	Pronus morietur, pectus gladio sauciatus.
Καὶ δὴ στένει [d] Μύρινα, καὶ παράκτιοι	Gemit sanè Myrina, & litorales
[e] Ἵππων [f] φριμαγμὸν [g] ἠϊόνες [h] δεδεγμέναι,	Ripæ, hinnitum excipientes equorum,
Ὅταν Πελασγὸν ἅλμα λαιψηροῦ ποδὸς	Quando Thessalicum celeris saltum pedis
Εἰς τὴν ἐρείσας λοισθίαν αἴθων λύκος,	In ripam imprimens ultimam ravus lupus,
Κρουναῖον ἐξ [i] ἀμμοῖο [k] ῥοιβδήσῃ γάνος,	Fontanam ex arena ciebit aquam,
Πηγὰς ἀνοίξας τὰς πάλαι κεκρυμμένας.	Fontes olim opertos aperiens.

VARIANTES LECTIONES.

a Θεὰς *Seld.* b Λιθάργῳ *Seld.* c Οὐτασθεὶς *Bar.* d Μύρρινα *Seld.* idemque in Scholiis habet: al. Μύριννα. e Al. ἵππον. f Φρυμαγμὸν *Bar.* eandemque lectionem in Scholiis retinet. g Al. ἠόνες. at *Seld.* ἠϊόνες, sine ι subscripto, solentq; uterque *MSS.* ut id semel dicam, literæ istius subscriptionem omittere. h Δεδεγμένοι *Etymolog.* i Αμμοιο, eum simplici μ *Bar.* k Ροιβδήσει *Bar.* aliique.

καὶ ἀγρευθεὶς ἐν λίνοις καὶ ἐν δικτύοις τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων, ὁ φίλος καὶ ἠγαπημένος τοῖς κρηθμοῖσι καὶ ὀστρέοις, τοῖς ῥαιβοῖς καὶ λοξοῖς νηρείταις καὶ κοχλιδίοις, ἐν χηλῷ καὶ ἐν [1] κιβωτῷ κατεδρύφαξε, ἀντὶ τοῦ ἠσφάλισε, τὰς διπτύχους γονάς, ἤτοι τοὺς δύο παῖδας αὐτοῦ, Τένην, καὶ Ημιθέαν. Δρύφρακτα καὶ δρύφακτα κυρίως λέγεται, τὰ ἐκ δρυῶν περιφράγματα. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ἐν τῇ ἀνωτέρω ἱστορίᾳ ἐξετέθησαν, ὡς καὶ τὸ τοῦ Μνήμονος. Συν τοῖς δέ.] σὺν Κύκνῳ, καὶ τοῖς ἐκείνου παισίν, καὶ ὁ τλήμων καὶ ὁ καρτερικὸς Μνήμων θανεῖται πρηνής, τὸ στέρνον καὶ [2] τὸ στῆθος οὐτασθεὶς ξίφει, τῆς μητρὸς Αχιλλέως, τῆς θεᾶς, οὐ φράσας καὶ οὐκ εἰπὼν τὰς ἐντολάς, ἀλλ' ἐν ληθάργῳ καὶ ἐν [3] λήθῃ σφαλείς. Καὶ δὴ στένει Μύρινα.] ἡ μὲν ἔννοια οὕτως ἔχει· εἰπὼν ἀνωτέρω, ὅτι βλέπω συστροφὴν πλοίων συστρεφομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐπιβοῶσαν τῇ πατρίδι μου Τροίᾳ τόδε, καὶ τόδε· νῦν φησι, καὶ δὴ στενάζει ἡ Μύρινα, πολίχνη Τροίας, [4] καὶ οἱ καὶ αἰγιαλοί, τὸν χρεμετισμὸν τῶν ἵππων ἀκούσαντες, ὅταν ὁ Αχιλλεὺς ὕστερον ἁπάντων Ελλήνων πηδήσας ἐκ τῆς νεὼς εἰς τὴν γῆν, ὕδωρ ἐκ τῆς βίας τοῦ πηδήματος ἀναδώσῃ, καὶ συμβολὴ πολέμου γενήσεται, σαλπισάντων τῶν σαλπίγγων τῶν ἐν κογχύλῃ. προορῶ δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ πάσης τῆς Τρωϊκῆς γῆς τὴν πόρθησιν, καὶ τοῖς ὠσί μου ἀφομοιῶ καὶ εἰκάζω τοὺς στεναγμοὺς τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν, διὰ τὰς ἐπερχομένας αὐταῖς [5] ἐπαλλήλους συμφοράς. ἀλλ' ἡ μὲν ἔννοια ἐστὶν αὕτη, συντάξεως δὲ ἐνταῦθα χρείαν οὐκ ἔχομεν, διὰ τὸ σαφές, τὰς δὲ ἱστορίας γραπτέον· Μύρινα πολίχνη Τροίας ἐστίν, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες, ἀκούσαντες τὴν τῶν Ελληνικῶν πλοίων ἔπελευσιν παρὰ Πολίτου, τοῦ Πριάμου υἱοῦ, ὅστις σκοπὸς τῶν Τρώων [6] ὑπῆρχε, θαρρῶν ταχύτητι ποδῶν, ὡς φησι καὶ Ομηρος,

[7] Εστι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη,
Εν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
Αθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.
Ενθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν, ἠδ' ἐπίκουροι.

Μύρινα δὲ ἡ πολίχνη ἐκλήθη, ὅτι μία τῶν Αμαζόνων Μύρινα καλουμένη ἐκεῖ τελευτᾷ, ὅτε κατὰ τῆς Τροίας ἐστράτευσεν. αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Αμαζόνων εἰς τιμὴν ἐκείνης τὴν πόλιν ἀνήγειραν. [8] Παράκτιοι ἠϊόνες.] οὐκ εἶδον τοὺς τῆς Τροίας αἰγιαλούς, εἰ μὲν γὰρ κρημνώδεις καὶ πετρώδεις εἰσί, καλῶς εἶπεν ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι πετρώδεις. εἰ δ' οὐκ εἰσὶ κρημνώδεις, ἀφελῶς, μᾶλλον δὲ μωρῶς εἶπεν, ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι παραιγιάλοι. Φριμαγμόν.] οὕτως, οἶμαι, τὸν χρεμετισμὸν λέγει. οὐκ ἔστι δὲ φριμαγμός, ὁ χρεμετισμός, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν ἵππων ἐκπεμπόμενος ἦχος, ὅταν γαυριῶσιν. Ηϊόνες.] καὶ ἠόνες, ὡς ἂν ἐθέλῃς γράφε, εἴτε τρισυλλάβως, τιθεὶς κάτωθεν τοῦ η προσγεγραμμένον, εἴτε τετρασυλλάβως, μὴ ὑπόγραφον, ἀλλ' ἐκφωνοῦν ἠϊόνες. τὸ γὰρ ἰαμβικὸν καὶ ἀνάπαιστον δέχεται πόδα, οἷός ἐστιν οὗτος, καὶ δάκτυλον, καὶ χορεῖον, πλὴν ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. Πελασγὸν ἅλμα.] τὸ Θετταλικὸν πήδημα, τὸ τοῦ Αχιλλέως, Πελασγὸς γὰρ καὶ Θετταλὸς ὁ Αχιλλεύς. τὸ δὲ ὅθεν ἐκλήθη Πελασγία, εἶπον. ἡ δὲ περὶ τοῦ Αχιλλέως πηδήματος ἱστορία τοιαύτη ἐστίν· Χρησμὸς ἦν δοθεὶς Ελλησι, τὸν προπηδήσαντα τῶν Ελλήνων κατὰ τῶν Τρώων ἐκ τῶν ὁλκάδων, πρότερον τῶν ἄλλων ἀποθανεῖν. προπηδήσαντος δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου, καὶ ἀναιρεθέντος ὑφ' Εκτορος, ἢ ἑτέρου τινός, ὁ Αχιλλεὺς τῷ τούτου παθήματι παιδευθείς, ὕστερος ἁπάντων τῆς ἰδίας νεὼς σφοδροτέρως πηδήσας, πλήττει τὴν γῆν, καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη, ὡς φησὶ καὶ ὁ Αντίμαχος, *

Ρίμφα δὲ ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης ὕψοσ' ἀερθείς,
Πηλείδης ἀπόρουσεν, ἐλαφρὸς ἠΰτε κίρκος.
Τοῦ δ' ἔμπροσθε ποδῶν κρήνη ῥύετ' ἀενάουσα.

καὶ Ευριπίδης φησὶ διὰ Νεοπτολέμου· Τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν. Αἴθων λύκος.] ὁ Αχιλλεύς. Αμμοιο.] * τῆς ἄμμου. * ἄμμος δι' ἑνὸς μ γράφεται. ἄμαθος γὰρ λέγεται, παρὰ τὸ ἀμαθὴς καὶ ἀμέτρητος εἶναι, καὶ συγκοπῇ ἄμος. ἄμμος δὲ Αἰολικῶς διὰ δύο μμ, ἐκεῖνοι γὰρ πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν. Ροιβδήσῃ.] μετ' ἤχου ἀναδώσει. Γάνος.] νῦν τὸ ὕδωρ, ἀλλαχοῦ τὸ γάλα, καὶ ἡ χαρά.

EMENDATIONES.

1 Κιβωτῷ, pro κιβώτῃ, ex utroque *MSS.* 2 Prius scriptum fuit, τὸ στῆθος οὐτασθεὶς ξίφει τῆς μητρὸς Αχιλλέως &c. q. diceret, Mnemonem à Thetide, Achillis matre, occisum esse, cum nihil minus intelligat, aut Poeta, aut Scholiastes, sed Mnemonem volunt ideo periisse, quod mandata Thetidis neglexisset. Cæterum emendationem nostram debemus *Seld.* 3 Λήθῃ, pro λήθει, ex utroque *MSS.* 4 Ita emendavi ex *Seld.* καὶ ὁ αἰγιαλὸς τὸν χρεμετισμὸν τῶν ἵππων ἀκούσας *Bar.* καὶ οἱ αἰγιαλοὶ τῶν χρεμετισμῶν τῶν ἵππων ἀκούσαντες *Impress.* 5 Αλλ' ἐπαλλήλους συμφορὰς *Bar.* & *Impress.* 6 Υπῆρχε, pro ὑπερῆρχε, ex utroque *MSS.* 7 Hos versus ex *MSS.* & Homero (in cujus Bœotia occurrunt) emendavi; quos mutilarunt editt. vulgg. hoc modo, ἔστι δέ τις πόλις Αἰπεία Κολώνη, ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε παρήδρομος ἔνθα, &c. 8 Ita emendavi ex utroque *MSS.* cum prius corrupte scriptum esset, Παράκλιοι.] ἠϊόνες. οὐκ &c. * Ex utroque *MSS.*

Καταίθει.]

Καὶ δὴ [a] καταίθει γαῖαν ὀρχηστὴς Ἄρης,
Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.
Ἅπασα δὲ χθὼν [b] προὐμμάτων [c] δηϊουμένη
Κεῖται, πέφεικαν δ' ὥστε ληΐου [d] γύαι
Λόγχαις [e] ἀποστίλβοντες. οἰμωγὴ δέ μοι
Ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται,
Πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηνέμους ἕδρας,
Γόῳ γυναικῶν, καὶ καταρραγαῖς πέπλων,
Ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.
Ἐκεῖνο σ', ὦ τάλαινα καρδία, κακὸν,

Incendit quoque terram Saltator Mars,
Concha cruentum exordiens classicum.
Tota verò terra vastata ante oculos
Jacet, horréntque tamquam segetis jugera
Lanceis coruscantia. luctus porrò mihi
Summis è turribus in auribus personat,
Ad ætheris ventosas pertingens sedes,
Planctu, & vestifragiis mulierum,
Aliam atque aliam excipientium cladem.
Illud me miseram malum,

VARIANTES LECTIONES.

a Κατίθει Bar. b Πρύματων Bar. c Δηυμένη uterque MSS. aliique. d Γῦα Seld. γύαι al. e Ἀποστίλβοντος legi posse existimavit Canterus, cujus Annotationes videndæ.

Καταίθει.] νῦν ἀντὶ τοῦ λαμπρύνει τῇ στίλψει τῶν ὅπλων. Ὀρχηστὴς Ἄρης.] ὁ εὐκίνητος. καὶ Ὅμηρος, Τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα. ὀρχηστὴς δὲ λέγεται, διὰ τὰς γινομένας ἐν τοῖς πολέμοις συχνὰς κινήσεις. ἢ ὁ εὐκίνητος, ἐπειδὴ μέλη τινὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ παροτρύνειν τοὺς ἀνδρείους εἰς πόλεμον ᾖδοντο. ἢ ὁ μετὰ πυῤῥίχης καὶ ἐνοπλίου ὀρχήσεως γινόμενος, ὥσπερ ἐγίνετο τοῖς Λάκωσιν ἔν τινι καθεστῶτι ἐῤῥυθμῷ γυμνασίῳ, καὶ κινοῦντι πρὸς τὸν πόλεμον. Στρόμβῳ τὸν αἱματηρόν.] ἐν κογχύλῃ σαλπίζων, καὶ κατάρχεσθαι ποιῶν τὴν προσβολὴν τοῦ πολέμου. πρὸ γὰρ εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος, ἐν τοῖς πολέμοις πυρφόροις ἐχρῶντο, οἵ τινες ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν στρατευμάτων, τοῦ τε πολεμίου, καὶ τοῦ πολεμουμένου, μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι, ἐῤῥίπτουν τὰς λαμπάδας ἀντὶ τοῦ σαλπίσαι, καὶ οὕτως συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. εἶτα τῇ κογχύλῃ ἐφεῦρον σαλπίζειν, καί τινα μέλη ἐπιτηδεύειν, πρὸς τὸ παροξῦναι, καὶ εἰς ἀνδρείαν κινῆσαι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ἐπαύθη τὸ πυρφορεῖν. ἐπεὶ δὲ παρὰ τῶν Τυρσηνῶν εὑρέθησαν αἱ σάλπιγγες, ἐπαύθη καὶ τὸ κογχύλῃ σαλπίζειν. καὶ τοῦτο δὲ κακόπλαστον ὑπάρχει τοῦ Λυκόφρονος, τὸ ποιεῖν ἑαυτὸν μὴ εἰδέναι σάλπιγγα, ὡς ὑστέραν γενομένην, ἀλλὰ κογχύλην, κἂν τότε Κασάνδρας πρόσωπον εἰσάγῃ περὶ τούτων λαλοῦν. Ὅμηρος γὰρ ἀρχαιότερος τούτου γενόμενος πρὸ ὀκτακοσίων ἐτῶν, οἶδε σάλπιγγι χρωμένους τοὺς Ἕλληνας, λέγων·

Ὡς δ' ὅτ' [1] ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.

Δηϊουμένη.] ὡς τὸ Ἤϊόνες, ἢ προσγεγραμμένον, καὶ ἀνεκφώνητον, ἢ ἐκφωνούμενον δίχα [2] προσγεγραμμένου. σημαίνει δὲ τὸ ἀφανιζομένη. Πέφεικαν.] πεφείκασι, ἀντὶ τοῦ πεπύκνωνται. τὸ δὲ πέφεικαν, ἀντὶ τοῦ πεφείκασι, καὶ ὅμοια, Χαλκιδικῆς, ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου. καὶ τὸ ἐῤῥάζοσαν, καὶ εἴποσαν, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως, οἶμαι, καὶ τὸ ἦν, ἀντὶ τοῦ ἦς, ἐναντίως τῷ κανόνι. ὁ γὰρ κανὼν, τῶν εἰς σ λη(γ)όντων μετοχῶν μετ' ὀξείας τάσεως τὰ τρία πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβα ποιεῖ τοῖς ἰδίοις πρώτοις πληθυντικοῖς· τῶν δὲ μὴ οὕτως, ἰσοσύλλαβα ποιεῖ τὰ γ πληθυντικά. εἶπον τὸ α ἑνικὸν, εἶπον τὸ γ πληθυντικόν· τὸ δὲ εἴποσαν ἐναντίον, ὁμοίως καὶ ἔῤῥαζον. τὸ δὲ ἐῤῥάζοσαν ἐναντίον ἑνὶ, καὶ τῆς Χαλκιδικῆς διαλέκτου. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Πέφεικαν δὲ καὶ πεφείκασιν καὶ πεπύκνωνται αἱ γύαι καὶ αἱ πεδιάδες ὥσπερ ληΐου, ἤτοι ὡς πεπύκνωνται αἱ γύαι τοῦ ληΐου καὶ χωραφίου ἐν στάχυσιν. πεπύκνωνται δὲ αἱ γύαι ἐν λόγχαις ἀπαστράπτοντες. * Γύαι.] τὸ γυ κἂν μακρὸν, κἂν βραχὺ δέξῃ, ἄπταιστος ἐστὶν ὁ στίχος, ὡς ἐδιδάχθης. * Πύργων ἐξ ἄκρων.] ἐκ τῶν ὑψηλῶν. Ἰνδάλλεται.] ἀπεικάζεται, ὁμοιοῦται, καταχρηστικῶς. κυρίως γὰρ ἐπ' ὀφθαλμοῖς λεγόμενον τὸ ἰνδάλλειν. Αἰθέρος νηνέμους ἕδρας.] [3] καθέδρας ἀπηνέμους αἰθέρος, περιφραστικῶς τὸν αἰθέρα λέγει, ὡς καὶ Πίνδαρος, [4] Ἐρήμας δι' αἰθέρος. ἐν γὰρ τῷ ἀέρι συνίσταται κατὰ Ἀριστοτέλην, καὶ [5] πάντας σοφοὺς, τά τε νέφη, καὶ αἱ καταιγίδες, καὶ τὰ πνεύματα. ὁ δὲ αἰθὴρ ἔρημος τούτων ἁπάντων καθέστηκεν, ὅθεν νήνεμον εἶπεν αὐτόν. Ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.] οἷον εἰπεῖν, νῦν μὲν ἀκουστῶν τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν τὴν Πανδάρου συμφορὰν καὶ τὸν θάνατον, εἶτα Σαρπηδόνος, ἔπειτα Ἕκτορος, καὶ διὰ τοῦτο γοωμένων, καὶ ῥηγνυουσῶν τὰ ἱμάτια. Ἐκεῖνο σ', ὦ τάλαινα.] πρὸς ἑαυτὴν ἡ Κασάνδρα ταῦτα φησὶ, ἀποδυρομένη τὴν Ἕκτορος τελευτὴν, καὶ λέγει, Ὢ, ὦ τάλαινα καρδία, ἐκεῖνό σε πλέον τῶν ἄλλων βλαβῶν λυπήσει, ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνελὼν τὸν Ἕκτορα, ἐφ' ἅρματος ἕλκῃ, μιαίνων τὴν γῆν τῷ ἐκείνου αἵματι. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτω· Ἐκεῖνό σε, ὦ τάλαινα καρδία, δάψει καὶ λυπήσει, ἐκεῖνο τὸ ὑπέρτατον τῶν πημάτων καὶ τῶν βλαβῶν, εὖτ' ἂν ὁ ὑπερκνὸς καὶ κυνηγετικὸς ἀετὸς, ὁ χάρων, ὁ αἰχμητὴς, ἤτοι ὁ Ἀχιλλεὺς, χραίνῃ καὶ μιαίνῃ τὰ ἔγχωρα καὶ ἐντόπια τίφη καὶ ἄλση, καὶ τὸ πέδον καὶ τὴν γῆν ἐν τῷ φόνῳ καὶ αἵματι, ἁρπάσας μετάρσιον ἐν τοῖς ὄνυξι, τὸν φίλτατόν σου ὄφιν καὶ ἀδελφὸν ἀπὸ τῶν ἀγαστόρων καὶ ὁμογαστόρων τοῦ Πτώου καὶ Ἀπόλλωνος ὑπάρχοντος παιδὸς, καὶ ἄλλο τί ποιῶν; αἱμάσσων τε τὸ ἐκείνου δέμας ἐν ταῖς γαμφηλαῖς καὶ σιαγόσι, λα-

EMENDATIONES.

1 Ἀριζήλη, pro ἀριζήλῳ, ex utroque MSS. & φωνὴ, pro φωνῇ. 2 Προσγεγραμμένου, pro προσγεγραμμένης, ex Bar. quod reposui, quia prius neutro genere usus est, alioqui non multum refert, quo genere proferatur; & fœminino utrobique usus est Seld. * Hæc interserui ex Seld. eademque, sed mutilata, reperiuntur in Bar. 3 Hanc lectionem debeo Seld. In vulgg. editt. hoc modo scriptum fuit, καθέδρας ἀπηνέμους. Αἰθέρος] περιφραστικῶς &c. 4 Ἐρήμας posui, pro ἐρήμου, ex fide utriusque MSS. & ipsius Pindari Olymp. α. v. 10. 5 Πάντας, pro πάντες, ex utroque MSS.

Ἐκεῖνο δάψει πημάτων ὑπέρτατον,	Illud mordebit maximum malum,
Εὖτ᾽ ἂν λαβράζων περκνὸς, αἰχμητὴς, [a] χάρων	Quando alis infremens nigra, pugnax, cæsia
Πτεροῖσι χέρσον αἰετὸς διαγράφων,	Pennis terram aquila inſcribens,
Ῥαιβῷ τυπωτὴν τόρμαν [b] ἀγκύλῳ βάσει,	Curvo impreſſam orbitam torto greſſu,
[c] Λευρᾶς βοώτης γατομῶν δι᾽ αὔλακος,	Latum bubulcus arans ſulcum,
[d] Κλάζων τ᾽ ἄμικτον στόματι ῥιγίστην βοὴν,	Clangénſque confuſa & immani voce,
[e] Τὸν φίλτατόν σε τῶν ἀγαστόρων, τρόφιν	Cariſſimum meorum fratrum, alumnumque
Πτώου [f] τε πατρὸς ἁρπάσας μετάρσιον,	Ptoi patris rapiendo ſublimem,
Ὄνυξι γαμφηλῇσί θ᾽ αἱμάσσων δέμας,	Unguibus, ac roſtris corpore lacerato,
Ἐγχώρια τίφη, καὶ πέδον χραίνῃ φόνῳ.	Indigenas ſilvas, ſolúmque macularit cæde.
Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος,	Accepto autem tauri jugulati pretio,
Σκεθρῷ ταλάντῳ τρυτάνης [g] ἠρτημένον,	Exacta trutinæ lance appenſo,
[h] Αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον	Rurſúmque pro redemtione æquilibrem

VARIANTES LECTIONES.

a Nonnulli videntur legiſſe κάνων, ut patet ex *Scholiis*, quæ *MSS.* Codd. ſuppeditarunt. b Ἀγκύλῃ *MSS.* aliique. c Hunc verſum hoc loco poſui, *Joſ. Scaligerum*, & *Johan. Meurſium* ſecutus, quem alii poſuerunt loco ducentes. ſexagentes. octavo, poſt Ἐγχώρια τίφη &c. d Al. κράζων. e Τῶν φιλτάτων *Etymolog.* ib. ἀγαστόρων τρόφιν conjunctim al. f Δὲ *Bar.* g Ἠρτυμένον al. ἠρτημένου al. h Αὖτις al.

βράζων καὶ ἠχῶν ἐν τοῖς πτεροῖς, κλάζων τε καὶ βοῶν ἄμικτον ῥιγίστην καὶ φοβερὰν βοὴν ἐν τῷ στόματι· τί ποιῶν; γατομῶν καὶ ἀροτριῶν ὁ βοώτης δι᾽ αὔλακος καὶ γῆς λευρᾶς καὶ πλατείας, χέρσον, καὶ ξηρὰν τόρμαν, καὶ αὔλακα διαγράφων τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐν ῥαιβῷ καὶ ῥαιβῇ καὶ σκολιᾷ, καὶ ἀγκύλῃ βάσει, ἀντὶ τοῦ, τῇ κἀκεῖσε περιφέρων τὸ ἄρμα, ὥσπερ ἀροτριῶν. Τὸ δὲ ῥαιβῷ, ἀντὶ τοῦ ῥαιβῇ θηλυκῶς, Ἀττικόν ἐστιν. Ἢ οὕτως εἰπέ· Διαγράφων ἐν ῥαιβῷ ἀρότρῳ τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐλλειπτικῶς. Ἐν ἀγκύλῃ βάσει ἀσυνδέτως εἶπεν, ὡς καὶ τὸ χέρσον. Δάψει.] δάκῃ, λυπήσει. Λαβράζων.] ἠχῶν τοῖς πτεροῖς. Περκνός.] κυνηγετικός. * Πτεροῖσι κάμνων καὶ κόπτων. Πτεροῖσι.] τοῖς τοῦ ἄρματος πτεροῖς. Κράζων.] βοῶν. Ἀγαστόρων τρόφιν.] ὁμογαστέρων ἀδελφὸν, ἤτοι συντεθραμμένον.* Τόρμαν.] λέγει αὐτὸ τὸ χάραγμα, τὸ ἀπὸ τοῦ τόρου. Ῥαιβῷ δὲ, τῇ ἐπικαμπεῖ. Τὸ δὲ κλάζων ἄμικτον, ὅτι μόνος ὁ ἀετὸς, ἤτοι Ἀχιλλεὺς, ἐπολέμει, κεχωρισμένος τῶν Ἑλλήνων, ὡς φησιν Ὅμηρος. Πτώου τε πατρὸς.] * τὸν υἱόν τε τοῦ Πτώου πατρὸς, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος. * Στησίχορος γὰρ, καὶ Εὐφορίων, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιητὴς, φασὶ τὸν Ἕκτορα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πτῶος δὲ, ὁ Ἀπόλλων οὕτω λέγεται· Λητοῖ ἐν Δήλῳ γινώσῃ Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, σῦς μέγας ἄγριος ἐφάνη· ἰδοῦσα δὲ τοῦτο ἐπτοήθη, καὶ Πτῶα ἐκλήθη. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἄρτεμις, καὶ ὁ Ἀπόλλων Πτῶος. Λευρᾶς.] λείας, εὐρείας. * ἀλλὰ κἂν τὰς λέξεις ἄνωθεν τῶν στίχων γράφε. * Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου.] [1] ταῦρον τὸν Ἕκτορα καλεῖ, ὡς θυμικὸν, καὶ ἀνδρεῖον. Πεφασμένου.] τοῦ πεφονευμένου καὶ ἀνῃρημένου. Δάνος.] νῦν τὸ δῶρον. Φασὶν οἱ πολλοὶ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Πολυξένης τῆς θυγατρὸς Πριάμου, ἐδήλωσε τῷ Πριάμῳ, συμμαχήσειν αὐτῷ, εἰ λάβοι τὴν κόρην. ὁ δὲ συνέθετο δοῦναι· καὶ ἐλθόντων ἐν τῷ τοῦ [2] Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ, Ἀλέξανδρος λάθρα τοξεύει τὸν Ἀχιλλέα· καὶ οὕτω συνέβη ἀποθανεῖν τὸν ἥρωα. [3] λαβόντες δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ οἱ Τρῶες ἠσφαλίσαντο, οὐ πρότερον δώσειν ἐπαγγελλόμενοι, πρὶν ἂν τὰ δῶρα λάβωσιν ἐξοπίσω, ἃ Πρίαμος ὑπὲρ Ἕκτορος δέδωκεν, ὃ καὶ γέγονεν. λέγει οὖν, Τὸν ἀντίποινον χρυσὸν ἴσον τῷ σταθμῷ δοὺς ὁ Ἀχιλλεὺς, ταφήσεται παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Σκεθρῷ.] Ὅμηρος μὲν ἁπλῶς δῶρα φησὶ τῷ Ἀχιλλεῖ δοθῆναι ὑπὲρ Ἕκτορος, Λυκόφρων δὲ, καὶ ἄλλοι τινὲς, ζυγοσταθμηθέντα αὐτὸν ἴσον χρυσὸν δοθῆναι τοῦ βάρους. Τάλαντον.] νῦν τὸ πλατὺ καὶ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθενται τὰ σταθμώμενα. Τρυτάνη.] ἡ καὶ σαχάνη λεγομένη. λέγεται δὲ καὶ ἡ ὅλη ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ, ἧς ἑκατέρωθεν τὰ τάλαντα, καὶ αἱ πλάστιγγες. κυρίως δὲ τρυτάνη, ἡ γλωσσὶς τῆς ῥάβδου τοῦ ζυγοῦ. [4] Αὖθις.] εἰς τοὐπίσω. Τὸν ἀντίποινον.] τὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ ποινηλατηθῆναι τὸν Ἕκτορα δοθέντα. Ἴσον.] καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ δεξάμενος τὸ ι, οὐχ εὕρῃς τὸν στίχον ἐπταισμένον, ὡς [5] ἐδίδαξα.

EMENDATIONES.

* Hæc paulum immutata reperiuntur in utroque *MSS.* * Hæc addo ex *Bar.* quæ ſenſus indicat in vulgg. editt. omiſſa eſſe. Et in *Seld.* etſi non prorſus idem, aliquid tamen ſimile occurrit. * Hoc addo ex utroque *MSS.* 1 Ταῦρον δὲ τὸν Ἕκτορα *Impreſſ.* Ego particulam δὲ delevi, ut inutilem, ex fide utriuſque *MSS.* 2 Θυμβραίου, pro Θυμβραίῳ, ex utroque *MSS.* Achilles enim in Apollinis Thymbræi templo dicitur à Paride confixus ſagittis, periiſſe. 3 Λαβόντες, pro λαβόντα. 4 Hoc modo emendavi hunc locum, ex utroque *MSS.* quem *Impreſſi* ſic corruperant, Αὖθις τὸν ἀντίποινον.] τὸν ὑπὲρ τοῦ &c. 5 Ἐδίδαξα, pro ἐδίδαξαι, ex utroque *MSS.*

Πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον,
Κρατῆρα Βάκχου δύσεται, [a] κεκλαυσμένος
Νύμφαισιν, αἳ φίλαντο Βηφύρου γάνος,
[b] Λειβηθρίην θ' [c] ὕπερθε Πιμπλείας σκοπήν,
Ὁ νεκροπέρνας, ὃς προδειμαίνων [d] πότμον,
Καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται πέπλον
[e] Δῦναι, παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαύσας [f] κρότων,
Καὶ [g] λοῖσθος [h] εἰς γῆν δυσμενῶν [i] ῥίψαι πόδα,
Τὸ σὸν, ξύναιμε, κἂν [k] ὕπνῳ [l] πτήσσων δόρυ.

Pactoliam effundens claram laminam,
Urnam Bacchi subibit, deploratus
Nymphis amantibus Bephyrum,
Libethriámque speculam supra Pimpleam,
Cadaverum venditor; qui formidans mortem,
Etiam femineam corpori sustinebit vestem
Inducere, pectinis apud telas ciens pulsus,
Et ultimus in hostilem terram figens pedem,
Tua, Frater, etiam in somnis hasta territus.

VARIANTES LECTIONES.

a Κεκλαισμένος al. b Λιβηθρίης al. c Ὑπερθεν cum ν finali *MSS.* uterque, quorum *Seld.* in *Scholiis* eandem habet lectionem. d Τὸ-των *Seld.* e Δῦναι al. f Κρότον *Bar.* Sed isti finali ο superscripsit aliquis ω. κρόκην *Seld.* g Λοῖσθον *Seld.* h Ἐς al. i Ῥίψας pleræque editt. *Impress.* habuerunt. Nos *MSS.* utriusque, necnon *G. Canteri* auctoritate, & judicio freti, ῥίψαι legimus. k Ὑποπτήσσων *Bar.* l Πτή-σσων *Seld.*

Μύδρον.] κυρίως τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον, παρὰ τὸ μύρεσθαι. νῦν δὲ τὸν χρυσὸν σημαίνει, ἐκ τοῦ εἰπεῖν Πακτώλιον. ὁ γὰρ Πακτωλὸς, ποταμὸς Σάρδεων, [1] χρυσίτην πρὶν εἶχε ψάμμον, ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄρους, τοῦ Τμώλου, καταῤῥέουσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ψήγματα, καὶ μέταλλα, ἐξ ὧν τὸν χρυσὸν ποιοῦσι, κἂν νῦν ὕελον κατάγει. Κρατῆρα Βάκχου.] εἰς τὸν χρυσοῦν ἀμφιφορέα τοῦ Διονύσου, ὃν ἐχαρίσατο τῇ Θέτιδι, φυγὼν πρὸς αὐτὴν, καὶ σωθεὶς, ὅτε ὑπὸ Λυκούργου μετὰ τῶν Βακχῶν ἐδιώκετο, εἰς ὃν μετὰ τοῦ Πατρόκλου, καὶ Ἀχιλλέως, καὶ Ἀντιλόχου κεῖνται ὀστᾶ. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Διόνυσος, ὁ καὶ Διὸς καὶ Σεμέλης παῖς, ἐν Φρυγίᾳ ὑπὸ τῆς Ῥέας τυχὼν καθαρμοῦ, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διασκευὴν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν. παραγενόμενος δὲ καὶ εἰς Θρᾴκην, Λυκοῦργος, ὁ τοῦ Δρύαντος, μύωπι αὐτὸν ἐλαύνει τῆς γῆς, καὶ καθάπτεται αὐτοῦ, καὶ τῶν τιθηνῶν. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ τῆς Θέτιδος δέχεται. ὁ δὲ, τῇ Θέτιδι δίδωσι χρυσοῦν ἀμφιφορέα, εἰς ὃν τὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ Πατρόκλου, καὶ Ἀντιλόχου ὀστᾶ ἐναπέθετο, ὃν καὶ Ὅμηρος λέγει, Διωνύσοιο δὲ δῶρον φάσιν ἔμμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο. Κεκλαυσμένος * Νύμφαισι. *] θρηνηθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν. Αἳ φίλαντο.] αἵ τινες ἠγάπησαν. Βηφύρου γάνος.] Βήφυρος, ποταμὸς Μακεδονίας, τὸ δὲ γάνος, ὕδωρ. * Λειβηθρίην σκοπήν.] τὴν ἐξοχὴν τοῦ Λειβήθρου, ὄρους Μακεδονίας. Ὕπερθεν Πιμπλείας.] τὴν ὑπεράνω τῆς Πιμπλείας ὑπάρχουσαν. * Πιμπλεία δὲ, πόλις, καὶ κρήνη, καὶ ὄρος Μακεδονίας, ὡς μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις, λέγων,

[2] Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἐχθουσι ——— καὶ Ὀρφεὺς,
Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Πιμπληϊὰς ἔννεπε Μοῦσα.

Καὶ αἱ μὲν λέξεις οὕτως ἔχουσιν, * περὶ ὧν οὐκέτι, γράφον δὲ σὺ ταύτας μέσον τῶν στίχων. * ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη ἐστίν· Ὅτι λαβὼν ὁ Ἀχιλλεὺς τὰ ὑπὲρ Ἕκτορος λύτρα, καὶ πάλιν ἀντιδιδοὺς [3] ἰσόσταθμα, ταφήσεται ἐν τῇ χρυσῷ, τῇ δοθείσῃ τῇ Θέτιδι παρὰ Διονύσου, θρηνηθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἤτοι ταῖς Μούσαις, αἵ τινες παρὰ τὴν Πιμπλείαν, καὶ Λειβηθρίαν, καὶ τὸν Βήφυρον οἰκοῦσιν, ἃ παρὰ τὸν Ἑλικῶνα, καὶ τὴν Μακεδονίαν εἰσίν. Ἀλλ' ὁ μὲν Λυκόφρων, καὶ ἕτεροι ζυγοσταθμηθῆναι ἰσοβαρεῖ χρυσῷ τὸν Ἕκτορα λέγουσι, καὶ οὕτω παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως δοθῆναι τῷ Πριάμῳ, νομίζοντες ὅτι πλεῖον ἐστὶν τὸ ζυγοσταθμηθῆναι αὐτὸν, τῶν, ὧν φησὶν Ὅμηρος, χρημάτων. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο· ὑπερβαίνουσι γὰρ τὰ δέκα τάλαντα, ἅπερ φησὶν Ὅμηρος, χωρὶς τῶν λοιπῶν, τὸν σταθμὸν τοῦ βάρους τοῦ Ἕκτορος. Λέγουσι δὲ θανόντα τὸν Ἀχιλλέα θρηνηθῆναι ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ὥσπερ φησὶν Ὅμηρος, καὶ ταῖς Νηρηΐσιν. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν πάντα πανσόφως γράφει, καὶ ἀλληγορικώτερον, ὅτι μετὰ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἡ Ἀχιλλέως ἐγεγόνει κηδεία. Νηρηΐδας δὲ λέγει θρηνῆσαι αὐτὸν, ὅτι συνέβη κατὰ τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ τελευτῆς μυκήσασθαι μὲν πρῶτον τὴν θάλασσαν, ὥσπερ ὀδυρομένην, εἶτα μέχρι τοῦ Ῥοιτείου ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ἐξελθοῦσαν φοβῆσαι μὲν τοὺς Ἕλληνας οὐ μικρῶς, εἶτα πάλιν ὑποστραφῆναι. καὶ τοιαῦτα μὲν ἃ φησὶν Ὅμηρος. οἱ δὲ νεώτεροι Μούσας τὰς δακρυούσας εἰσάγουσι, καὶ τὰς ἐκείνων γινώσκουσι κατοικίας, ὅπη εἰσὶ, [4] κἀξ οἵων ποταμῶν ἀπαρύονται ὕδατα, [5] Πιμπλείαν, καὶ Λείβηθραν λέγοντες, καὶ ποταμόν μοι τὸν Βήφυρον. Καὶ τοῦτο δὲ ἀλληγορεῖται· ἐπείπερ Ὀρφεὺς ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ τὸν Ἑλικῶνα, καὶ τὸ Λειβήθρειον, ἐμυθουργήθη, ὡς αἱ Μοῦσαι περὶ τοὺς ἐκεῖσε τόπους οἰκοῦσιν. Ὁ νεκροπέρνας.] ὁ Ἀχιλλεὺς, [6] ὁ πιπράσκων τοὺς νεκροὺς, ὅτι τὸν Ἕκτορα νεκρὸν ὄντα πέπρακεν. ἐκ τοῦ πέρνημι δὲ γίνεται τοῦτο, ὁ ἐνεστὼς περνῶ, τὸ πιπράσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέρνημι, ὡς ἱστῶ, ἵστημι. ἡ μετοχὴ περνὰς, καὶ ὁ ἱστάς. Ὅς τις Ἀχιλλεὺς δεδοικὼς τὸν θάνατον, καὶ γυναικεῖα ἐνδύσηται, καὶ ἱστουργήσει ὡς γυνὴ, καὶ ὕστερος ἁπάντων Ἑλλήνων ἐπιπηδήσει τῆς νεὼς, εἰς τὴν γῆν τῶν Τρώων, τὸ σὸν δόρυ δεδιώς. ἱστορεῖται γὰρ τοῖς νεωτέροις, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἀκούων τὸν Ἕκτορα ἀνδρεῖον, καὶ φοβηθεὶς, ὑπεκρίθη κόρη εἶναι, καὶ ἐλθὼν ἐν Σκύρῳ ᾤκει μετὰ τῶν Λυκομήδους παίδων, ἔνθα καὶ τῇ Δηϊδαμείᾳ συνῆλθεν. Ὀδυσσεὺς δὲ σταλεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ἀτράκτους, καὶ ἠλακάτας, καὶ ὅσα τοιαῦτα γυναικῶν ἐργαλεῖα, ἔτι δὲ καὶ ξίφη, καὶ τόξα, καὶ [7] ἰοὺς ῥίψας περὶ τὸν

EMENDATIONES.

1 Χρυσίτιν posui ex *Bar.* χρυσίτην *Seld.* χρυσῆν τὴν *Impressi.* * Ex *Seld.* * Ex utroque *MSS.* * Hæc addo ex *Seld.* quorum prior pars etiam in *Bar.* occurrit. 2 Ita emendavi versum hunc ex ipso Callimacho, in cujus Hymno in Delum septimum habet locum. Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃν μὴ Πίμπλειος ἀείσῃ *Impress.* Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν. ὃν μὴ Πίμπλειος ἀείδει ἔχουσι *Seld.* ὃν μὴ Πιμπλείας ἄδουσιν ὄχθος *Bar.* * Hæc occurrunt in *Bar.* eademque cum levi mutatione habet *Seld.* 3 Ἰσόσταθμα, pro ἰσοσταθμητά, ex utroque *MSS.* 4 Κἀξ οἵων, pro κἀξ οἵων, ex *Seld.* 5 Πιμπλείαν, pro Πιμπλείας, ex utroque *MSS.* 6 Ὁ πιπράσκων, pro ὅτι πιπράσκων, ex utroque *MSS.* 7 Ἰοὺς, pro ἰοὺς, ex *Seld.* δίσκους *Bar.*

παρθενῶνος

Ω δαῖμον, [a] οἷον κίον' αἰστώσεις δόμων, | O Deus, qualem perdes ædium columnam,
Ἔρεισμα πάτρας δυστυχοῦς [b] ὑποσπάσας; | Fulcrum infelicis patriæ subtrahens?
Οὐ [c] μὴν ἀνατεὶ [d] γ', [e] οὐδ' ἄνευ μόχθων πικρῶν, | Non tamen impunè, nec absque laboribus acerbis,
Πένθοις θ' ὁ ληστὴς Δωριεὺς γελᾷ στρατὸς, | Luctúque prædo Græcus ridebit exercitus,
[f] Ἐπεγκαχάζων τοῦ [g] δεδουπότος μόρῳ. | Insultans cæsi leto:
Ἀλλ' ἀμφὶ πρύμναις τὸν πανυστάτην [h] δραμὼν | Sed circum naves extremum currens
Πεύκαις βίου βαλβῖδα συμφλεχθήσεται, | Curriculum, cum classe comburetur,
Καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα Φύξιον Δία, | Multum votis invocans Fugitivum Jovem,
Πορθουμένοισι κῆρας [i] ἀρκέσαι πικράς. | A vexatis ut arceat acerba fata.

VARIANTES LECTIONES.

a Οἷον deest in *Seld.* scriptoris, opinor, negligentiâ. & κίονα deest in *Meursii* edit. typographorum incuria. b Ἀποσπάσας *Seld.* c Al. μὲν. d Δ' *Bar.* aliique. e Οὔτ' δ' *Seld.* aliique. f Ἐπικαγχάζων *Bar.* ἐπεγκαγχάζων al. g Δεδυπότος *Seld.* h Post δραμὼν distinctionis notam habet uterque *MSS.* i Ἀλύξαι *Seld.*

παρθενῶνος τοῦ Λυκομήδους, ἐπέγνω αὐτὸν, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἤγαγεν. αἱ γὰρ γυναῖκες τὰ γυναικῶν ἐπελέγοντο, Ἀχιλλεὺς δὲ ξίφη λαβὼν, ἐπειρᾶτο κινεῖν δεξιῶς, καὶ οὕτως ἠλέγχθη. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πέπλασαι, καὶ μεμυθολόγηται, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἄρτι λαβὼν πρὸς γάμον ὁ Ἀχιλλεὺς Δηϊδάμειαν, τὴν θυγατέρα Λυκομήδους, συνδιέτριβεν ἐν τοῖς θαλάμοις καὶ παρθενῶσι, πόθῳ τῆς [1] νεογάμου. ὅθεν ἐμυθεύσαντο, ὅτι γυναικεία ὑπέδυ. ἀγγελίαν δὲ τὴν ἐκ στρατείας καταγγέλλοντος τοῦ Ὀδυσσέως, προθύμως ὑπήκουσε, καὶ ἐξώρμησε πρὸς τὸν πόλεμον, καίπερ μανθάνων ἀπὸ χρησμοῦ βραχυχρόνιος εἶναι, εἰ πρὸς τὴν Τροίαν ἐκπλεύσει. [2] Ἣν ἀγγελίαν, καὶ τὸν ἐκ χρησμοῦ φόβον εἰς ξίφη καὶ ἀτράκτους [3] ἐξέθεντο. ὅτι γὰρ οὐκ ἐδειλίασεν Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ καὶ προθύμως πρὸς τὸν πόλεμον ὥρμησεν, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ, τὸν Νέστορα παρεισάγων πρὸς τὸν Πάτροκλον λέγοντα,

——Ἤλθον ἐγὼ, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.

καὶ μετ' ὀλίγα φησὶν,

Ἤρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι,
Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον ————

Ταῦτα μὲν πάντα ἀλληγοροῦνται, [4] ὁ δὲ βαρβαρόγλωσσος οὗτος Λυκόφρων μυθικωτέρως ἐκδέχεται, διὸ καὶ φορτικώτερόν μοι δοκεῖ ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις, ὡς πολλάκις ἔφην, ἀλληγορεῖν. Καὶ [5] λοίσθος ἐς γῆν.] εἶπον τὴν ἱστορίαν, καὶ πάλιν ἐρῶ· Εἵμαρτο τῷ πρώτῳ τῆς νεὼς ἀποβάντι ἀποθανεῖν, ὃ καὶ πέπονθεν ὁ Πρωτεσίλαος· διόπερ Ἀχιλλεὺς ὕστερον ἐξῆλθε. Ω δαῖμον.] ὦ τύχη, ὦ εἱμαρμένη, ὁποῖον κίονα τῶν [6] οἴκων ἀφανίσεις, τὸ ἔρεισμα καὶ στήριγμα τῆς δυστυχοῦς πατρίδος καταβαλών; οὐ μὴν ἄνευ βλάβης καὶ τιμωρίας, οὐδὲ χωρὶς πόνων καὶ κόπων πικρῶν, καὶ πένθους ὁ ληστὴς Ἑλληνικὸς γελάσει στρατὸς, ἐπαγαλλόμενος τῷ θανάτῳ τοῦ πεπτωκότος Ἕκτορος. Κίονα δὲ καλεῖ τὸν Ἕκτορα, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· Τίς γὰρ Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα; κίονα δὲ καλεῖ τὸν Ἕκτορα, ὡς μὴ μόνον τὸν Πριάμου οἶκον συνέχοντα καὶ βαστάζοντα τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν Τροίαν. Ω δαῖμον.] ὁ στίχος οὗτος ἐν τῇ δ' χώρᾳ πόδα ἀνάπαιστον ἔχει, καὶ καλεῖται ἰαμβικὸς τραγικός. Δωριεὺς στρατός.] ὁ Ἑλληνικὸς, ἀπὸ Δώρου, τοῦ Ἕλληνος παιδὸς, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ,

Ἕλληνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆος,
* Σαλμωνεύς τ' ἄδικος, καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης, *
Δῶρός τε, Ξοῦθός τε, καὶ Αἴολος ἱππιοχάρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι * βασιλῆες,
Κρηθεὺς, ἠδ' Ἀθάμας, καὶ Σίσυφος αἰολομήτης. *

[7] Πρύμναις πεύκαις.] πεύκαις, ταῖς ναυσὶν, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιηθέν. Πρύμνη δὲ, τὸ ἔσχατον καὶ ὀπίσθιον μέρος τῆς νεὼς, παρὰ τὸ εἰς πέρας καὶ τὸ τελευταῖον μέρος μένειν. Πρῴρα δὲ, τὸ ἐμπρόσθιον, παρὰ τὸ προόπτως τοῦ ῥέοντος, ἤτοι τοῦ ὕδατος, ἅπτεσθαι. Τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως· Οὐ μὴν Ἕκτωρ δωρεὰν ἀποθανεῖται, καὶ οἱ Ἕλληνες τῷ θανάτῳ γελάσωσιν ἄνευ προστίμου καὶ τιμωρίας, ἀλλὰ φυγόντες περὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν, συμφλεγήσονται ταῖς ναυσί. μεταφέρει δὲ τὴν παρ' Ὁμήρῳ Ἑλληνικὴν ναυμαχίαν, ἐν ᾗ φαίνεται ὁ Ἕκτωρ διώξας τοὺς Ἕλληνας, καὶ καταστρέψας τὴν ναῦν τοῦ Πρωτεσιλάου. Καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα τὸν φυγῆς αὐτοῖς αἴτιον γενόμενον Δία, πορθουμένοις αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Τρώων ἀποδιῶξαι τὸν θάνατον. ἢ καλῶν Δία Φύξιον, τὸν δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. Φύξιος δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ Φίλιος, καὶ [8] Ἑταιρεῖος, καὶ Ὁμόγνιος, καὶ Ἐφέστιος, καὶ ἄλλα μυρία καλεῖται, πρὸς τὰ συμβαίνοντα καὶ γινόμενα μετονομαζόμενος. φεύγων γάρ τις, Φύξιον Δία ἐπικαλεῖται. γάμους δὲ πάλιν ποιῶν, Γαμήλιον Δία. συμβουλευόμενος δὲ, Βουλαῖον, καὶ τ' ἄλλα ὁμοίως.

EMENDATIONES.

1 Νεογάμου, pro νεογαμίας reposui, quod ita legat uterque *MSS.* etsi altera lectio non sit plane vituperanda. 2 Ἣν posui, pro τὴν, ex *Seld.* sensu id exigente. 3 Ἐξέθεντο, pro ἐξέθετο, ex *Seld.* 4 Ὁ δὲ βαρβαρόγλωσσος οὗτος Λυκόφρων posui, pro ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος, ex utroque *MSS.* 5 Λοῖσθος, pro λοῖσθον, ex utroque *MSS.* 6 Οἴκων, pro οἰκείων, ex utroque *MSS.* * Hunc versum interserui ex *Seld.* sequentes vero duos non agnoscit. * Hæc interserui ex *Bar.* Cæterum hic postremus versus in *Seld.* locum secundum obtinet. 7 Ita legendum puto. πρύμναις, πεύκαις, πεύκαις, ταῖς &c. *Impress.* πρύμναις πεύκαις. ταῖς ναυσὶν &c. *Bar.* πρύμναις πεύκαις. πεύκαις ταῖς &c. *Seld.* 8 *Impressi* habent ἑτερεῖος; Ego reposui ἑταιρεῖος, ex fide utriusque *MSS.* Idque Jovi cognomen datum fuisse, quod amicitiæ, & societati præsit, nemini ignotum esse potest.

Τότ' οὔτε τάφρος, οὔτε ναυλόχων σταθμῶν
Πρόβλημα, καὶ σταυροῖσι[a] κορσωτὴ πτέρυξ,
Οὐ[b] γεῖσα χραισμήσουσιν, οὐδ' ἐπάλξιες,
Ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ,
Καὶ[c] λιγνύος ῥιπαῖσι, καὶ[d] γρωνῶν βολαῖς,
Ἄφλαστα, καὶ κόρυμβα, καὶ[e] κλῄδων θρόνοις
Πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων
Πηδῶντες, αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.
Πολλοὺς δ' ἀριστεῖς, πρωτόλεια θ' Ἑλλάδος
Αἰχμῇ φέροντας, καὶ σποραῖς[f] ὠγκωμένους,
Αἱ σαὶ καταξανοῦσιν[g] ὀμβρίμοι χέρες,
Φόνῳ[h] βρύουσαι, κἀπιμαιμῶσαι[i] μάχης.
Ἐγὼ δὲ[k] πένθος οὐχὶ μεῖον οἴσομαι,
Τὰς σὰς στένουσα, καὶ δι' αἰῶνος ταφάς·

Tunc nec fossa, nec navalium stationum
Munimentum proderit, neque palis vallata pinna,
Neque suggrundia, neque propugnacula:
Sed ut apes commistæ fumo,
Fuliginisque jactu, & stipitis plaga,
Per puppes, & proras, transtrorúmque sedes,
E sedilibus saltatores frequentes
Salientes, peregrinam cruentabunt terram.
Multos verò præstantes, primáque in Græcia spolia
Hastis adeptos, ac natalibus tumentes,
Tuæ conterent validæ manus,
Cæde scatentes, & appetentes pugnam.
At ego luctum feram non mediocrem,
Tuos assiduè lugendo tumulos;

VARIANTES LECTIONES.

a Κερσωτὴ *Seld.* b Γεῖσα *Bar.* aliique. c Λιγνύων *Seld.* d Al. γρυνῶν. e Al. κληΐδων. al. κλήδων sine iota subscripto. f Ογκωμένους *Seld.* g Οβριμοι *Seld.* aliique. h Βλύουσαι *MSS.* uterque, aliique. i Φόνου *Seld.* k Πένθους *Bar.*

Τότ' οὔτε τάφρος.] τότε οὐ βοηθήσουσι τοῖς Ἕλλησιν, οὔτε ὁ τάφρος καὶ τὸ ὄρυγμα, οὔτε τῶν νηῶν τὰ περιπύργια, καὶ ἡ ἐν σταυροῖς καὶ σταβάροις τοῖς πεπηγμένοις ἐκεῖθεν τῆς τάφρου πτέρυξ καὶ τὸ περιπέτασμα, τὸ δίκην [1] κορσίων ἐπέχον ἐν τῇ τάφρῳ, ἢ τὸ δίκην κερσοῦ καὶ κλίμακος, τουτέστι τὸ κλιμακηδὸν πεπηγμένον, οὔτε τὰ γεῖσα καὶ αἱ στεφάναι, ἤτοι οἱ κοσμῖται, ἀλλ' οὐδὲ ἐπάλξεις, ἤτοι αἱ στάσεις τῶν πύργων, ἐν αἷς ἵσταντο οἱ πολεμισταί, ὧν ἄνωθεν εἰσὶν αἱ ἐρειπναί, ἤτοι οἱ προμαχῶνες, καὶ τὰ διεστηκότα τοῦ τείχους, καὶ, οἷον εἰπεῖν, οἱ ὀδόντες. ταῦτα πάντα τότε οὐκ ὠφελήσουσι τοῖς Ἕλλησι, παρὰ τὰς ναῦς διωχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὅτι δὲ ἔκλισαν τοῦτο τὸ τεῖχος οἱ Ἕλληνες, ὃ μὴ ὠφελῆσαι * δυνάμενον * αὐτοῖς, ὁ Λυκόφρων λέγει νῦν. ἐν τῇ θ' ῥαψῳδίᾳ αὐτοῦ Ὅμηρος διδάσκει τὴν κλίσιν αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ μ' τὴν νῦν ναυμαχίαν φησί, καὶ τὴν τούτου [2] κατάλυσιν. Ἄλλως· Πτέρυγα εἶπε τοῦ τείχους, τὴν περίστασιν τῆς οἰκοδομῆς, οἷον τὴν ὑψηλήν, παρὰ τὸ κορύσσεσθαι καὶ ἐγείρεσθαι. τὸ δὲ Κρόσσας μετὰ πύργων ἔρυον, οὐ κλίμακας οἶδεν, οὐδὲ λέγει, ὅτι κατέλαβον τὰς κλίμακας, ἀλλ' ἦσαν τινὲς ξύλινοι ὑπότροχοι κλίμακας ἔχουσαι ἄνω προμάχους, ἐφ' αἷς οἱ πολέμιοι ἐφεστῶτες ἐμάχοντο τοῖς ἐπὶ τοῦ τείχους. ἔστιν οὕτως, τὰς κρόσσας ἐπὶ τοῦ τείχους ἔρυον, καὶ κατέβαλον τὰς ἐπάλξεις. Σταυροῖς.] ἡ ἑκατέρωθεν οἰκοδομὴ τοῦ τείχους ὀρθοῖς ξύλοις διειλημμένη, ἀπὸ σταυροὺς κέκληκε, διὰ τὴν στάσιν. ἢ αὐτὸ τὸ τεῖχος, διὰ τὸ πλάτος. Ἀλλ' ὡς μέλισσαι.] δίκην δὲ μελισσῶν καπνῷ ἐσκοτισμένων, καὶ βολαῖς κορμῶν, οὕτω καὶ οὗτοι ὑφ' Ἕκτορος πτοηθέντες, πηδῶντες εἰς τὴν ξένην γῆν ἐκ τῶν καθέδρων, καὶ πρύμνας, καὶ πρῴρας τῶν νεῶν, καὶ τὴν Τρωϊκὴν γῆν μολυνοῦσι τῷ αὐτῶν αἵματι, ἐν τῷ πηδᾶν ὁμοιούμενοι ὀρχησταῖς. Ἄφλαστα.] καλεῖται τὰ ἄκρα τῆς νεὼς κατ' εὐφημισμόν, τὰ εὔθλαστα, καὶ κόρυμβα τὸ αὐτὸ δηλοῦσι, διαφέρουσι δέ, ὅτι τὰ μὲν ἄφλαστα πρυμνήσια, τὰ κόρυμβα πρωρήσια. Πολλοὺς δ' ἀριστεῖς.] εὐγενεῖς Ἕλληνας, τοὺς λαμβάνοντας πρωτόλεια, ἤτοι τὰ πρῶτα τῆς λείας καὶ πρώτην αἰχμαλωσίαν καὶ προέκκριτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέροντας ἐν τῷ ἑαυτῶν δόρατι καὶ τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ τῇ σποραῖς καὶ εὐγενείᾳ ὑψουμένους, αἱ σαὶ χεῖρες, ἤτοι σὺ καταξανεῖς καὶ [3] ἀνελεῖς. λέγει δὲ τοὺς περὶ Πάτροκλον, καὶ Πηνέλεων, καὶ Ἀσκάλαφον, καὶ Ἀρκεσίλαον, καὶ τοὺς λοιπούς. Πρωτόλεια δέ εἰσι τὰ τῆς λείας καὶ τῶν λαφύρων τοῦ πολέμου πρῶτα καὶ ἐξαίρετα, ἃ εἰώθασιν οἱ ἄριστοι λαμβάνειν, ὡς Ἀγαμέμνων τὴν Χρυσηΐδα Ἀστυνόμην, Ἀχιλλεὺς δὲ τὴν Βρισηΐδα Ἱπποδάμειαν, Αἴας δὲ τὴν Τέκμησσαν. Ἐγὼ δὲ * πένθος.*] λυπηθήσομαι οὐ μικρῶς, αἰωνίως τὴν σὴν ταφὴν καὶ τὸν θάνατον στενάζουσα, αἰὼν δὲ λέγεται, καὶ ὁ χρόνος τῆς ἑκάστου ζωῆς· [4] ἀθλίαν γὰρ ὄψομαι ἐκείνην τὴν τῆς σῆς τελευτῆς ἡμέραν, καὶ ὕψιστον καὶ ὑπερέχουσαν τῶν θλίψεων, ὧν τινων θλίψεων κράντης καὶ τελειωτὴς αἰσθηθήσεται, νῦν ἀντὶ τοῦ λέγεται, ὁ χρόνος, ὁ ἑλίσσων καὶ συστρέφων καὶ πληρῶν τὸν κύκλον αὐτοῦ διὰ σεληναίας κινήσεως καὶ περιφορᾶς, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ σελήνην τοὺς μῆνας ἐψήφιζον, διὰ δὲ τῶν μηνῶν ὁ χρόνος ἀπαρτίζεται.

EMENDATIONES.

1 Κορσίων, pro κερσίων, ex *Bar.* 2 Κατάλυσιν, pro κατάλογον, ex utroque *MSS.* Vult enim *Scholiastes,* in Iliad μ'. *Homerum* muri à Græcis conditi dissolutionem narrâsse. Deinde omnia quæ sequuntur usque ad Ἀλλ' ὡς μέλισσαι &c. desunt. 3 Ἀνελεῖς, pro ἀτελής. * Ex *Seld.* πένθους habet *Bar.* 4 Ἀθλίαν, pro ἀθλίως, ex utroque *MSS.* Nomen vero adjectivum, & non adverbium esse hoc vocabulum exinde patet, quod eo utatur *Scholiastes* ad exp. Οἰκτρὰν

Αἱ

Οἰκτρὸν γάρ, οἰκτρὸν κεῖν' [a] ἐπόψομαι φάος,
Καὶ πημάτων ὕψιστον, ὧν κραντὴς χρόνος
Μήνης ἑλίσσων κύκλον αὐδηθήσεται.
[b] Αἶ, αἶ, στενάζω καὶ σόν, εὔγλαγον θάλος,
Ὦ σκύμνε, τερπνὸν [c] ἐναγκάλισμα συγγόνων,
[d] Ὅς τ' ἄγριον δράκοντα πυρφόρῳ βαλὼν
Ἴυγγι τόξων, τὸν τυπέντα δ' ἐν βρόχοις
Μάρψας ἀφύκτοις βαιὸν ἀστεργῆ χρόνον,
Πρὸς τοῦ δαμέντος αὐτὸς οὐ τετρωμένος,
Καρατομηθεὶς τύμβον αἱμάξεις πατρός.
Οἴμοι [e] δυσαίων, καὶ διπλᾶς ἀηδόνας,
Καὶ σόν, τάλαινα, πότμον [f] αἰάζω, σκύλαξ·

Miſeram enim, miſeram illam videbo diem,
Et cladium maximam, quarum tempus moderator
Lunæ volvens orbem appellabitur.
Heu! heu! gemo etiam tuum, lactens Germen,
Catule, jucundum fratrum amplexamentum,
Qui ferocem Draconem ignita feriens
Arcuum illecebra, ictúmque laqueis
Comprehendens inevitabilibus brevi implacidum tempore,
A domito ipſe non vulneratus,
Aram cruentabis decollatus paternam.
Hei mihi miſeræ! duas quoque Luſcinias,
Et tuam, infelix Canis, gemo mortem:

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐπόψομαι Bar. b Αἶ αἶ Seld. & varie ſcribuntur hæ voces, interdumque ὀξύτονα, interdum περισπώμενα proferri ſolent. Variaſque de hac re canones tradunt Grammatici. Αἶ αἶ, οἱ μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ ὀξυτονοῦσιν, ὃ καὶ βέλτιον, inquit Biſetus, in Ariſtophanis Acharn. Act. IV. Scen. VII. Αἶ αἶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν διπλασιαζόμενον, περισπᾶται δέ, καὶ ψιλοῦται κατὰ Σουίδαν. idem in Theſmophor. Αἶ ψιλούμενον μέν, καὶ ὀξυνόμενον, δυσφορικόν ἐστιν ἐπίρρημα, καί ποτε καὶ μεμπτικόν, εἰ καὶ ὡς τὰ πολλὰ θρηνητικόν ἐστι. ψιλούμενον δέ, καὶ περισπώμενον, θρηνητικόν ἐστιν, &c. Phavorinus. Vide etiam quæ Tzetzes noſter in has voces adnotavit ad V. XXXI Poematis hujus. c Ἀγκάλισμα MSS. uterque, & alii, nec repugnat metri ratio. d Al. ὅς τ' ἄγειον. al. ὅς τ' ἄγειον. al. ὅς τ' ἄγειον. e Δυσαίων Seld. f Αἰάζω Seld.

Αἶ, αἶ, στενάζω.] φεῦ, φεῦ, στενάζω καὶ τὴν σὴν θαλερὰν καὶ ἀνανάτροφον ἡλικίαν, ὦ ἀδελφέ μου Τρωΐλε, ὦ σκύμνε καὶ βασιλικώτατον γέννημα, τερπνὴ περιπλοκὴ τῶν ἀδελφῶν, ὃς τρώσας τὸν Ἀχιλλέα τῷ ἐρωτικῷ τοῦ κάλλους σου βέλει, ἤτοι θέλξας αὐτόν, ὥς τε ἐρασθῆναί σου, σὺ δὲ μὴ ἐρασθεὶς αὐτοῦ, [1] καρατομηθεὶς καὶ ἐκτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ τύμβῳ καὶ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ ἐρασθέντος Ἀχιλλέως, καὶ ἐν τῇ καρατομίᾳ αἱμάξεις τὸν ναόν. φασὶ γάρ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Τρωΐλου, τοῦ παιδὸς Ἑκάβης καὶ Πριάμου ἐν λόγοις, ἔργῳ δὲ παιδὸς Ἀπόλλωνος, καὶ διώκων αὐτόν, ἔμελλε καταλαμβάνειν αὐτόν. προσφυγόντα δὲ τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ, Ἀχιλλεὺς ἐβιάζεν αὐτὸν ἐξελθεῖν. ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, προσελθὼν ἀνεῖλεν αὐτὸν ἐν τῷ βωμῷ. ᾧ, φασί, καὶ τιμωρῶν ὁ Ἀπόλλων αὐτόθι παρεσκεύασεν ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀχιλλέα. καὶ οὗτοι μὲν οὕτω ληροῦσι περὶ Τρωΐλου. ἐγὼ δὲ τοῦτον τὸν Τρωΐλον καὶ βαθεῖαν ἔχοντα τὴν ὑπήνην, καὶ μελάγχροουν ἐπίσταμαι. οὐκ οἶδα δὲ εἰ ὁ Θετταλὸς Ἀχιλλεὺς οὕτως ἐρωτικὸς ἦν, ὡς καὶ βαθυγενείων καὶ γεραιτέρων πολὺ τούτων ἐρᾶν. [2] νέος μὲν γὰρ οὐκ ἦν ὁ Τρωΐλος, καὶ ὡραῖος, μελάγχρους δέ, καὶ δασυγένειος, καὶ Ἀχιλλέως ἐρώτων ἀνάξιος. μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν Μέμνονος, ἐξελθὼν ἐκ τῆς Τροίας συμβάλλει τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο δι' αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ πένθος πολύ, οἷα [3] ἐφ' Ἕκτορι. Πυρφόρῳ ἴυγγι τόξων.] νῦν ἀντὶ τοῦ πυρφόρῳ βέλει, λέγει δὲ τῷ ἔρωτι. ἴυγξ δὲ κυρίως ὄρνεον ἐστίν, ἀεὶ σεῖον τὴν οὐράν, ἀγωγὸν ἐρώτων. ἔστι δὲ ποικίλον τῇ τειχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπιπλοῦ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον, ταῖς φαρμακίσι χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς, λαμβάνουσι γὰρ αὐτὸ δεσμοῦσιν ἐκ τινος τροχοῦ, ὃν περιστρεφομένουσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. Ἄλλοι δὲ φασίν, ὅτι κηρίνῳ τροχῷ συντήκουσιν αὐτὸ ἐπ' ἀνθράκων. Οἱ δὲ φασίν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι, περιάπτουσι τῷ τροχῷ. ταύτην οὖν, φασί, τὴν ἴυγγα [4] πρώτη Ἀφροδίτη Ἰάσονι δοῦσα ἐδίδαξε ταῦτα, ὅπως Μήδειαν θέλξῃ, [5] λέγουσα, ὅτι αὕτη ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς, ἢ Ἠχοῦς, καὶ Πανός, φαρμακεύουσα δὲ τὸν Δία εἰς τὸν Ἰοῦς πόθον, ὑφ' Ἥρας ἀπωρνεώθη. Ἄλλοι κιθάραν πάνυ ἐμμελῆ φασὶν εἶναι τὴν ἴυγγα, ὅθεν πᾶν ποθεινὸν ἴυγξ καλεῖται. Οἴμοι δυσαίων.] φεῦ μοι ἡ δυσαίων καὶ δυστυχής, καὶ τὸν σὸν θάνατον, ὦ τάλαινα σκύλαξ Ἑκάβη, θρηνῶ, καὶ τὰς δύο ἀηδόνας, τὰς ἀλλήλας ἐμοῦ ἀδελφάς, Λαοδίκην, καὶ Πολυξένην. ἀφ' ὧν τὴν μὲν Λαοδίκην ἡ γῆ χανοῦσα ὑποδέξεται περὶ τὸ ἄλσος καὶ τὸν παράδεισον τοῦ πάππου μου Τρωός, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ αὔξεσθαι τὰ φυτά, ὅπου ἡ Κίλλα τεθνηκυῖα κεῖται μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Μουνίππου. χανεῖται δὲ ἡ γῆ, καὶ ὑποδέξεται τὴν Λαοδίκην, ἤτοι ἐν φάραγγι πεσεῖται καὶ ἀποθανεῖται ἡ Λαοδίκη. πότε; ὅταν πορθηθῇ ἡ Τροία. καὶ νῦν μὲν ὁ * βάρβαρος καὶ * ἀπρόσεκτος Λυκόφρων, πορθουμένης τῆς Τροίας αὐτὴν φησὶν ἀναιρεθῆναι· μετὰ δὲ μικρὸν προϊὼν ἐρεῖ, ὅτι μετὰ τὴν τῆς Τροίας πόρθησιν, ἀλλ' οὐ Μουνίππου, τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τῆς Λαοδίκης, ἐν Θρᾴκῃ κυνηγετοῦντος μετὰ Ἀκάμαντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ ὄφεως ἀνῃρημένου, λύπῃ ἡ Λαοδίκη τελευτᾷ. Ἄλλοι δὲ φασὶ τὴν Λαοδίκην διωκομένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πεσεῖν ὑπό τινα φάραγγα, καὶ ἀποθανεῖν. Τὸ δὲ οἴμοι, οὐ δύο μέρη λόγου, ἀλλ' ἓν ὑπάρχει, ὡς καὶ Ὅμηρος δείκνυσι, λέγων, Ὤ μοι ἐγώ. Σκύλαξ.] τὸ ἑξῆς, ὦ δυστυχὴς σκύλαξ. σκύλακα τὴν Ἑκάβην λέγει, ὅτι κύων ἐγένετο, ὡς

EMENDATIONES.

1 Καρατομηθεὶς καὶ ἐκτμηθείς, pro καρατομηθοῦς καὶ ἐκτμηθοῦς, ſenſu & conſtructione id exigentibus. Et καρατομηθεὶς habet Bar. Sed ἐκτμηθεὶς non omnino agnoſcit. 2 Νέος μὲν γὰρ οὐκ ἦν, pro νέος μὲν γὰρ ἦν, ex Bar. ſenſu id exigente. 3 Ἐφ' Ἕκτορι, repoſui ex Bar. ὑφ' Ἕκτορι Seld. ὑφ' Ἕκτορος Impreſſi. 4 Πρώτη Ἀφροδίτη, pro πρώτῃ Ἀφροδίτῃ. 5 Mallem λέγουσι, quod habet Bar. * Ex utroque MSS.

Ὧν τὴν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ τοκὰς κόνις	Quarum unam quidem radicitus pulvis patrius
Χάσκουσα [a] κευθμῷ χείσεται [b] διασφάγος,	Hians hiatu absorbebit foveæ,
[c] Λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων,	Cladem videntem gemituum propinquam,
[d] Ἵν' ἅλμα πάππου, καὶ χαμευνάδος μόροι,	Ubi saltus Avi; & Meretricis fata
Τῆς λαθρονύμφου πόρτιος μεμιγμένοι	Juvencæ occultinubæ cum Vitulo
Σκύμνῳ κέχυνται πρὶν λαφύξασθαι γάνος,	Confusa sunt, antequam laticem mulgeret,
Πρὶν ἐκ [e] λοχείας γυῖα [f] χυτλῶσαι δρόσῳ.	Et à partu membra rore lavaret.
Σὲ δ' ὠμὰ πρὸς [g] νυμφεῖα, καὶ γαμηλίους	Te verò ad cruda sponsalia, nuptialiáque
Ἄξει θυηλὰς [h] στυγνὸς Ἴφιδος λέων,	Ducet sacrificia odiosus Iphidis Leo,
Μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μεμνημένος,	Matris nigræ imitatus sacra,
Ἣν ἐς βαθεῖαν [i] λαιμίσας ποιμανδρίαν,	Quam super profundum decollans mulctrale
[k] Στεφηφόρον βοῦν δεινὸς ἄρταμος δράκων,	Vittatam vaccam crudelis vorax Draco,
Ῥαίσει [l] τριπάτρῳ φασγάνῳ Κανδάονος,	Tripatris ense perdet Candaonis,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. κευθμῷ. al. χασμῷ. b Διὰ σφαγὸς Bar. c Al. Λεύσσουσαν. d Versum hunc hoc modo legit *Etymologus*. Ἵν' ἅλμα πομπῶν καὶ χαμευνίδος πιπλοῦν. e Al λοχίας. al. λοχείας. f Al. κυκλῶσαι. g Νυμφία Bar. h Στυγνὸς Bar. i Al. λαιμιοσας. al. λαιμίσας. k Στεφανηφόρον. al. στεφηφόρον Bar. l *Canterus* dubitat, an legendum sit τριπάτρου. Ejus Annotationes videsis.

φησὶ μυθικῶς Εὐριπίδης, Κύων γενήσῃ [1] πύρσ' ἔχουσα δέργματα. καὶ Ἀσκληπιάδης περὶ τοῦ τόπου, οὗ ἀνῃρέθη, Ο καὶ κυνὸς καλοῦσι δυστυχὲς σῆμα. καὶ ταῦτα τὰ μὲν μυθικά, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· μετὰ τὴν τελευτὴν Πολυξένης, ὕβριζε καὶ κατηρᾶτο [2] τοὺς Ἕλληνας, οἱ δὲ ὀργισθέντες, ὡς κύνα αὐτὴν λίθοις ἀνεῖλον. Περὶ τῆς Κίλλας εἴπομεν εἰς τό, Μὴ δ' Αἰσακείων [3] ὁμὸς, καὶ πάλιν ἐρῶ· Κίλλα Ἑκάβης ἦν ἀδελφή, Θυμοίτου δὲ γυνή. αὕτη, ὥς φασι, Πριάμῳ λάθρα συγγινομένη, γεννᾷ Μούνιππον. Πριάμῳ δὲ χρωμένῳ, ἤτοι μαντευομένῳ, ἐν Ζελείᾳ περὶ τῆς βασιλείας, ἐχρήσθη αὐτῷ ἀνελεῖν τὴν τεκοῦσαν, καὶ τὸ γεννηθέν. ἔτυχε δὲ τότε ἡ μὲν Ἑκάβη τεκοῦσα τὸν Ἀλέξανδρον, ἡ δὲ Κίλλα τὸν Μούνιππον. φεισάμενος οὖν τῆς Ἑκάβης, ἀνεῖλε τὴν Κίλλαν, καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς Μούνιππον. ἐνταῦθα οὖν ἡ Λαοδίκη καλύπτεται ἐν τῇ γῇ. Χυτλῶσαι.] λοῦσαι, πλῦναι, χύτλον γὰρ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐφ' οὗ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ὅταν μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο. Σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα.] σὲ δέ, ὦ Πολυξένη, πρὸς ἀπηνεῖς, ἢ ἀώρους παστάδας, καὶ γαμηλίους θυσίας (πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπανθρώπους καὶ ἀπηνεῖς, ἢ ἀώρους) ἄξει ὁ στυγνὸς καὶ κατηφής, ἢ συγνότητος ἄξιος λέων τῆς Ἰφιδος καὶ τῆς Ἰφιγενείας, λέγει δὲ τὸν Νεοπτόλεμον, τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, κατὰ Λυκόφρονα, μιμούμενος τὰς ἐν Ταύροις θυσίας, * λέγει δὲ τὴν ξενοκτονίαν, * ἤν τινα Ἴφιδα καὶ Ἰφιγένειαν, τὴν στεφηφόρον βοῦν, ῥαίσει καὶ [4] φθερεῖ ἐν τῷ τριπάτρῳ φασγάνῳ τοῦ Κανδάονος [5] καὶ τοῦ Ἄρεος, ὁ δεινὸς δράκων, ἤτοι ὁ Διομήδης, ἢ τὶς ἱερεύς, τοῖς λύκοις καὶ τοῖς Ἕλλησι ἀρὰς καὶ καταβαλὼν καὶ θύσας τὸ πρωτόσφακτον ὅρκιον. Ἡ πάντα πρὸς τὸ Σὲ δὲ συντακτέον, ἤν τινα σὲ ἐς βαθεῖαν, λείπει τὸ τάφρον, ὡς Ποιμανδρείαν καὶ Βοιωτίαν στεφηφόρον βοῦν ῥαίσει καὶ φθερεῖ, ἐν τῷ τριπάτρῳ καὶ τριδεσπότῳ φασγάνῳ τοῦ Κανδάονος καὶ [6] τοῦ Ἄρεος, ὃν εἴπομεν, ὁ Ἴφιδος λέων, ὁ δεινὸς ἄρταμος δράκων. νῦν δὲ πρωτόσφακτον, οὐ τὸ πρῶτον σφαγέν, ἀλλὰ τὸ εὐγενές. καὶ τὰ μὲν τῆς ἐννοίας ταῦτα, τὰ δὲ τῆς ἱστορίας ἔχουσιν οὕτως· Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Πολυξένης, καὶ δι' αὐτὴν ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἀναιρεθεὶς ναῷ, μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν, [7] ᾐτήσατο καθ' ὕπνους τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων, σφαγιασθῆναι αὐτῷ τὴν Πολυξένην, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἐρῶν αὐτῆς. ἣν οἱ ἥρωες τῷ τάφῳ αὐτοῦ διὰ Νεοπτολέμου, τοῦ παιδὸς ἐκείνου, σφαγιάζουσιν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ φησίν. ὁ δὲ [8] Φλάβιος Φιλόστρατος μόνην τὴν Πολυξένην φησὶν ἐξελθεῖν, τῆς Τροίας ἔτι μὴ πορθηθείσης, καὶ ἀποσφάξαι αὐτὴν ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ, πόθῳ τε κατεχομένην τοῦ ἥρωος, καὶ δικαίως λογιζομένην, ὡς οὐχ ἑτέρου τοιούτου συμμοιρήσει νυμφίου. Ἶφιν, τὴν Ἰφιγένειαν λέγων πῶς, καὶ τρεῖς συλλαβὰς ἀφ' ἑνὸς ἐκκόπτων ὀνόματος, πῶς ἂν συνωθεῖν τοῖς στιχουργήμασι; Ποιμανδρεία.] πόλις Βοιωτίας, καὶ Τάναγρα καλουμένη, ἔνθα ἄριστοι βόες. Στεφηφόρον.] στεφανηφόρον εἶπεν, ὅτι ἐστεφάνουν, καὶ ἄνθεσιν ἔπαττον τοὺς θυομένους. Τριπάτρῳ.] ὅτι μὲν Ὠρίωνος, ὃν καὶ Κανδάονα Βοιωτοὶ [9] καλοῦσιν, οὕτω Τριεὺς [10] Κολωνίαν ἔχων

EMENDATIONES.

1 Πύρσ' ἔχουσα δέργματα rescripsi, pro πῦρ τ' ἔχουσα δέρματα, ex *Bar.* & ipso Euripide, in cujus Hecuba occurrit hic versus. 2 Τοὺς Ἕλληνας posui, pro τῶν Ἑλλήνων, ex utroque *MSS.* 3 Ὠμὸς posui, pro ὁ μόνος, ex versu CCXXIV. ὠμὸς cum tenui *MSS* uterque. * Hoc addo ex *Bar.* 4 Φθερεῖ posui, pro φθείρει, idemque feci paulo post, ex *Bar.* 5 Καὶ τοῦ Ἄρεος rescripsi ex *Bar.* pro καὶ Ὠρίωνος. Candaonem enim Martem appellatum putavit *Scholiastes*, ut patebit infra. 6 Ita emendavi hunc locum. τοῦ Ἄρεος ὃν εἴπομεν ὁ Ἴφιδος λέγεται ὁ δεινὸς ἄρταμος &c. *Impressi.* τοῦ Ἄρεος ὃν εἴπομεν ὁ ὄφιδος λέων. Ὁ δεινὸς ἄρταμος &c *Bar* τοῦ Ἄρεος ὃν εἴπομεν ὁ Ἴφιδος λέων ὁ δεινὸς ἄρταμος &c *Seld.* 7 Pro ἠτήσατο, rescripsi ᾐτήσατο, annuente utroque *MSS.* Item τοὺς ἀρίστους, pro τοῖς ἀρίστοις. 8 Φάλιος *Bar.* φλάβιος *Seld.* 9 Ita distinguo. καλοῦσιν. οὕτω Τριεὺς *Impressi.* καλοῦσιν οὕτω Τριεὺς *Bar.* 10 Κλωνίαν *MSS.* uterque.

γυναῖκα

Λύκοις τὸ πρωτόσφακτον ὅρκιον χάσας.	Primum Lupis iciens sacrificale jusjurandum.
Σὲ δ' ἀμφὶ κοίλην αἰχμάλωτον [a] ἠϊόνα	Te denique Vetulam circa cavum Thracum
[b] Πρέσβυν Δολόγκων, δημόλευστον ὠλένῃ	Litus captivam, populi brachio lapidatam,
Ἐπεσβόλοις ἀραῖσιν [c] ἠρεθισμένην,	Conviciosis maledictis irritato,
Κρύψει [d] κυπάς τις χερμάδων ἐπομβρία,	Occultabit quoddam tegmen lapidum diluvio,
Μαίρας ὅταν [e] φαιρὸν ἀλλάξῃς δομήν.	Quando Mæræ fuscum corpus permutaris.
Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ [f] τ' Ἀγαμέμνονος δαμείς,	At ille juxta Agamemnonis aram domitus,
Κρηπῖδα [g] πηγῷ νέρθε καλλυνεῖ πλόκῳ,	Solum cana verret cæsarie,
Ὁ πρὸς [h] καλύπτρης τῆς ὁμαίμονος τάλας	Qui flammeo Sororis miser
Ὠνητός, αἰθαλωτὸν [i] ἐς πάτραν μολών,	Redemtus, combustam rediit in patriam,
Τὸ πρὶν [k] δ' ἀμυδρὸν [l] οὔνομ' αἰστώσας σκότῳ·	Antiquo nomine obscuro tenebris deleto :
Ὅταν χέλυδρος πυρσὸν ὠμόθριξ βαρὺν,	Quando Chelydrus horripilus, venditor

VARIANTES LECTIONES.

a Ἠϊόνα Seld. Bar. aliique. b Πρέσβυν al. c Ἠρεθισμένην al. d Κυπὰς habet Seld. sed isti υ aliquis superscripsit ο, ut videatur lectionis variationem agnovisse. e Φαιρὸν al. f Τἀγαμέμνονος una voce al. g Πηγῷν Seld. h Καλυπτρης Bar. i Ἐπὶ πάτραν Bar. Quinetiam in Scholiis πάτραν habet Seld. k Δ' abest in Seld. l Οὔνομ' Bar.

γυναῖκα, ἄπαις ἐτύγχανε. ποτὲ γοῦν Ζεύς, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἀπόλλων τῷ Υριεῖ τούτῳ ἐπεξενώθησαν, καὶ ὃς βοῦν θύσας, αὐτοὺς ὑπεδέξατο. οἱ δ' ἔφασαν αἰτεῖν αὐτὸν ὃ βούλοιτο. ὡς δὲ παιδίον αὐτῷ γενέσθαι ᾐτήσατο, οἱ τρεῖς τῇ τοῦ σφαγέντος βοὸς βύρσῃ ἐνούρησαν, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ Ὠρίων ἐγένετο, Οὐρίων κληθείς, ὡς ἐκ τοῦ οὔρων τεχθείς, ὅθεν καὶ τριπάτορα τοῦτον καλεῖ. τὸ δὲ Ὠρίωνος ξίφος ὁ Διομήδης εἶχεν. Ἐπὶ δὲ Νεοπτολέμου, τριπάτορι φασγάνῳ, τῷ τριδεσπότῳ λέγει· Ἥφαιστος γὰρ Πηλεῖ τοῦτο πρῶτον ἐχαρίσατο, Πηλεὺς δὲ Ἀχιλλεῖ, ἐξ Ἀχιλλέως δὲ τοῦτο Νεοπτόλεμος διεδέξατο. Κανδάονος.] νῦν λέγει τοῦ Ἄρεος. Πρωτόσφακτον.] ἐπὶ Ἰφιγενείας, ὅτι ἐν Αὐλίδι περὶ τὸν Εὔριπον τοὺς πρώτους ὅρκους ποιοῦντες οἱ Ἕλληνες, ἀνεῖλον αὐτήν· καὶ τοῦτο ψευδές ἐστι, πρῶτοι γὰρ ὅρκοι τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Σπάρτῃ γεγόνασιν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων οὕτως εἶπε. δεύτερον δὲ οὗτοι ἐν τῇ Αὐλίδι, ὁπότε καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα [1] ἰδόντες, ὅρκων τὸ δευτεροῦχον ἄρσαντες ζυγὸν, στερρὰν παρηνώπλισαν ὠλέναις πλάτην. Ἐπὶ δὲ Πολυξένης πρωτόσφακτον λέγεται, κατὰ μὲν τοὺς λοιποὺς, παρ' ὅσον προεσφάγη αὐτῆς [2] Ἀχιλλεύς, εἰς ὅρκον ἐλθὼν τοῖς Τρωσί. καὶ ταῦτα μὲν οἱ λοιποί, ἐγὼ δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων πρωτόσφακτον ὅρκιον, τὸ ἐκ πρώτης καὶ δευτέρας ῥίζης σφαγιασθὲν θῦμα χάριν τῶν ὅρκων φημί. Σὲ δ' ἀμφὶ κοίλην.] σὲ δέ, τὴν πρέσβυν Ἑκάβην, ἢ, σὲ δέ, ὦ πρέσβυ Ἑκάβη, λοιδοροῦσαν καὶ καταρωμένην τῶν Ἑλλήνων, αἰχμάλωτον καὶ αἰχμαλωτισθεῖσαν, ἐν τῇ τοῦ δήμου ὠλένῃ λιθωθεῖσαν, κρύψει κυπάς τις καὶ ἱμάτιον ἐν ἐπομβρίᾳ τῶν χερμάδων * καὶ τῶν πετρῶν, * ἤτοι λιθασθήσῃ, καὶ οἷον περιβληθήσῃ τοῖς λίθοις, ὡς ἄλλῳ ἱματίῳ, ὅταν ἀλλάξῃ δομὴν καὶ δέμας φαιὸν Μαίρας καὶ κυνὸς, περὶ τὴν κοίλην ἠϊόνα τῶν Δολόγκων καὶ τῶν Θρᾳκῶν. τὰ δὲ περὶ τῆς καταλιθώσεως τῆς Ἑκάβης εἶπον. Ἠϊόνα, καὶ ἠόνα, ὥσπερ ἐθέλης γράφε, ἄπταιστος γάρ ἐστιν ὁ στίχος. Μαῖρα.] νῦν ὁ κύων, ἀπὸ μιᾶς τῶν κυνῶν τοῦ Ὠρίωνος Μαίρας καλουμένης. κυρίως δὲ μαῖρα λέγεται, ἡ λευκομέλαινα αἴξ. Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ.] ὁ δὲ τάλας, ἤγουν Πρίαμος, ὁ μολὼν ὠνητὸς εἰς τὴν αἰθαλωτὴν κεκαυμένην πάτραν ὑφ' Ἡρακλέους, ὠνητὸς δὲ περὶ τῆς καλύπτρας τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς Ἡσιόνης, αἰστώσας καὶ ἀφανίσας ἐν σκότῳ τὸ πρὶν ἀμυδρὸν ὄνομα. Ποδάρκης γὰρ πρότερον ἐκαλεῖτο, τῇ δὲ καλύπτρᾳ ἐξωνηθεὶς, Πρίαμος μετεκλήθη. οὗτος ἀμφὶ τύμβῳ καὶ ναῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος Διός, ἤτοι τοῦ Ἑρκείου Διός, δαμασθεὶς, τὴν κρηπῖδα καὶ τὴν βάσιν τοῦ νεὼ, ἐν πηγῷ καὶ λευκῷ πλόκῳ καλλυνεῖ καὶ κοσμήσει ἀμφὶ τύμβῳ. ὁ Πρίαμος γὰρ ἐν τῷ τοῦ Ἑρκείου Διὸς ναῷ καταφυγὼν, ὑπὸ Νεοπτολέμου ἀνῃρέθη, ὅτι καὶ Ἀχιλλεὺς ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ ἀνῃρέθη. Ἀγαμέμνων δὲ Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι, ἀλλ' οὐκ ἐν Τροίᾳ ἐτιμᾶτο. Πηγῷ.] τῷ μέλανι, καὶ [3] εὐτραφεῖ ἀλλαχοῦ, νῦν δὲ τῷ λευκῷ. Ὁ πρὸς καλύπτρης.] Ἡσιόνη, ὡς ἔφην καὶ πρώην, ὑφ' Ἡρακλέους πορθηθείσης τῆς Τροίας, ἤγετο αἰχμάλωτος σὺν τῷ αὐτῆς ἀδελφῷ Πριάμῳ, Ποδάρκῃ τότε καλουμένῳ. δοῦσα δὲ τὴν χρυσῆν ἑαυτῆς καλύπτραν, ἐπρίατο τοῦτον, ὅθεν ἐκλήθη καὶ Πρίαμος, καὶ κατέλιπεν αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ, νομίσασα ἐξωνηθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, ὅπερ καὶ γέγονεν. αὕτη δὲ τότε ἐν τῇ ὑφ' Ἡρακλέους αἰχμαλωσίᾳ ἐδόθη τῷ Τελαμῶνι, ἐξ ἧς ὁ Τεῦκρος ἐγεννήθη. Αἰθαλωτόν.] ἀντὶ τοῦ αἰθαλωτὴν πάτραν. γινώσκεις ἀκριβῶς, πῶς ἡ Τροία πορθηθεῖσα ὑφ' Ἡρακλέους ἐκαύθη. Τὸ πρὶν ἀμυδρόν.] ὁ στίχος οὗτος ἰαμβικὸς τραγικός ἐστι, ἐν τῇ δ' ἀνάπαιστον ἔχων. Ὅταν χέλυδρος.] φασὶ τὸν Ἀντήνορα προδοῦναι τὴν Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν, ἐπὶ μισθῷ τῷ μέρει ταύτης βασιλείας. ὅθεν καὶ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσαντες, καὶ τοὺς ἀρίστους αὐτῶν ἐμβαλόντες,

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi hunc locum; ἰδόντες ὅρκον τὸ δευτεροῦχον ἄρσαντες, ζυγὸν δὲ στερρὰν παρηνώπλισαν &c. Impressi. ἄρσαντες ζυγὸν στερρὰν ἐνοπλίζουσιν Bar. ἄρσαντες τὸν ζυγὸν στερρὰν παρηνώπλισαν Seld. 2 Ἀχιλλεὺς εἰς ὅρκον ἐν τοῖς Τρωσὶ Bar. Ἀχιλλεὺς εἰς ὅρκων ἐλθὼν τοῖς Τρωσὶ Seld. Ἀχιλλεὺς καὶ εἰς ὅρκον ἐλθὼν τοῖς Τρωσὶ Impressi. ubi, ut constaret sensus, conjunctionem καὶ delevi. Vult enim Tzetzes, Achillem cæsum esse, quando fœdera cum Trojanis feriret. * Ex Seld. 3 Εὐτραφεῖ rescripsi, pro εὐτρεχεῖ, ex utroque MSS. Πηγὸς enim interdum dicitur εὐτραφής, ut annotant Grammatici; Πηγὸς, εὐτραφής. Suidas. Πηγὸς, σημαίνει δύο, τὸ εὐπαγῆ, καὶ εὐτραφῆ. σημαίνει καὶ τὸ μέλαν. Etymolog.

προσαγαγόν-

Απεμπολητὴς τῆς φυτάλμιας χθονὸς,	Altricis terræ, face accenſa
Φλέξας, τὸν ὠδίνοντα [a] μορμωτὸν λόχον	Gravi, gravidum terribili cohorte
Αναψαλάξῃ, γαστρὸς ἑλκύσας ζυγὰ,	Pertundet, ventris extrahens compages,
Τῆς Σισυφείας [b] δ' ἀγκύλης λαμπουρίδος	Et Siſyphiæ Vulpeculæ aſtutæ
[c] Λάμψῃ κακὸν φρυκτωρὸν [d] αὐτανέψιος,	Conſobrinus malam lucebit tedam,
Τοῖς εἰς στενὴν Λευκόφρυν ἐκπεπλευκόσι,	Ad anguſtam advectis Leucophryn,
Καὶ παιδοβρῶτος Πόρκεως νήσοις διπλαῖς.	Et puerivori ſerpentis Inſulas duas.
[e] Εγὼ δ' ἡ τλήμων, ἡ γάμοις ἀρνουμένη,	Ego verò miſera, quæ, recuſatis nuptiis,
Εν παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασιν,	In thalami ſaxei ſtructuris,

VARIANTES LECTIONES

a Μυρμωτὸν al. b Δαγκύλιος Bar. c Λάμψει al. d Αὐτεπέψιος Seld. e Εγὼ δὲ τλήμων Seld.

προσποιούμενοι φυγὴν, ἦλθον ἐπὶ τὴν Τένεδον. τῶν δὲ Τρώων ἄλλοι μὲν προσδοκήσαντες δόλον εἶναι, ἄλλοι δὲ παρὰ θεῶν σταλῆναι, κελεύουσιν αὐτὸν τοξευθῆναι, καὶ τοξεύσαντες αὐτὸν, ἄγουσιν ἔνδον τῆς Τροίας. Αντήνωρ δὴ φανὸν ἀνάπτων τοῖς Ελλησι, καὶ τὰ ὑπογάστρια τοῦ ἵππου ἀνοίγει, καὶ οἱ ἀριστεῖς, οἱ ἐν τῷ ἵππῳ, ἐν νυκτὶ ἀνοίξαντες τὰς τῆς Τροίας πύλας, ἔνδον εἰσάγουσι τοὺς Ελληνας, καὶ τοιοῦτον τρόπον ἡ Τροία κρατεῖται. Ο δὲ νοῦς τοιοῦτος· Οταν ὁ Αντήνωρ, ὁ πορθητὴς τῆς πατρίδος, βαρὺν πυρσὸν ἀνάψας εἰς σημεῖον τοῖς Ελλησι, τὸν Δούρειον ἵππον ἀνοίξῃ, τὸν ὠδίνοντα καὶ γεννῶντα τὸν φοβερὸν λόχον, ἤτοι τοὺς Ελληνας, τῆς γαστρὸς αὐτοῦ τὴν θύραν ἀνοίξας. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως. Ο δὲ Πρίαμος ἀναιρεθήσεται, ὅταν ὁ χέλυδρος, ἤτοι ὁ γηραιὸς Αντήνωρ, τὸ καὶ τὸ ποιῇ. χέλυδρος δέ ἐστιν ἡ θαλασσία χελώνη. [1] ὡς τραχύδερμον διὰ τὸ γῆρας, χελυδρὸν τὸν Αντήνορα λέγει. σύγγαμβρος δὲ ἦν ὁ οὗτος Πριάμου, ἔχων γυναῖκα [2] τὴν Εκάβης ἀδελφὴν Θεανώ. Τῆς Σισυφείας.] ὁ Οδυσσεὺς υἱὸς λέγεται εἶναι Σισύφου. Αὐτόλυκος γὰρ ἐξ Αμφιθέας Αἴσιμον, καὶ Αντίκλειαν γεννᾷ, ἥτις Αντίκλεια ὑπὸ Σισύφου διεπαρθενεύθη οὕτω· Ο Αὐτόλυκος κλεπτοσύνῃ πάντας ὑπερέβαλε, κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους τε, καὶ βόας, καὶ ποίμνια, τὰς σφραγῖδας αὐτῶν μετεποίει, καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότας αὐτῶν, ὡς φησὶ καὶ Ησίοδος,

Πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν, ἀΐδελα πάντα τίθεσκε.

Σίσυφος δὲ μονογράμμῳ τυπώματι τὸ τούτου ὄνομα ἐγχαράττων τῶν τοῦ ἑαυτοῦ ζώων ὁπλαῖς καὶ χηλαῖς, ἐπεγίνωσκεν· Αὐτόλυκος δὲ ἀφελόμενος καὶ τῶν τούτου ζώων τινὰ, τὰς σφραγῖδας μετεποίει, ὡς δὲ καὶ οὕτω λαθεῖν οὐκ ἴσχυσε τὸν Σίσυφον, φίλον αὐτὸν ποιεῖται. ὁ δὲ λάθρα τῇ αὐτοῦ μιγεὶς θυγατρὶ Αντικλείᾳ, ἐγκυμονῆσαι ποιεῖ τὸν Οδυσσέα. ὕστερον δὲ αὐτὴν ἔγημε ὁ Λαέρτης. Αἴσιμος δὲ, ὁ Αντικλείας ἀδελφὸς, [3] Σίνωνα γεννᾷ, ὃς αἰκισάμενος ἑαυτὸν, πλησίον τοῦ Δουρείου ἵππου ἐκάθητο. οἱ δὲ Ελληνες, ὥς φησι Τρυφιόδωρος,

Πῦρ ἴδιον [4] πηκτῇσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες,

πρὸς Τένεδον κατῆραν, καὶ τὰς Καλύδνας νήσους, οὔσας περὶ τὴν Τροίαν· ἀφ' ὧν νήσων δύο δράκοντες [5] διανηξάμενοι, Πόρκης τε, καὶ Χαρίβοια, τὸν παῖδα τοῦ Λαοκόοντος ἀνεῖλον, μέσον παντὸς τοῦ λαοῦ, ὅτι τῷ δόρατι βαλεῖν τὸν Δούρειον ἵππον ἐτόλμησε. καὶ ταῦτα μὲν μικρὸν ὕστερον. τότε δὲ τῶν Τρώων κατελθόντων, καὶ ἀπατηθέντων δόλοις τοῦ Σίνωνος, καὶ ἑλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πόλιν, καὶ μέθῃ, καὶ χαρᾷ, καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συντεθειμένον, φρυκτὸν ὑποδείξας τοῖς Ελλησιν, ὡς ὁ Λέσχης φησὶν, Ηνίκα νὺξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη, προσκαλεῖται αὐτοὺς διὰ τοῦ φρυκτοῦ εἰς τὴν Τροίαν, καὶ οὕτως εἷλον αὐτήν. Λαμπουρίδος.] λαμπουρὶς, εἶδος ἀλώπεκος, ἐχούσης λευκὴν οὐράν. νῦν τὸν Οδυσσέα λέγει, διὰ τὸ πανοῦργον, ὁ γὰρ Σίνων ἀνεψιὸς, ἤτοι ἐξάδελφος, ἦν τοῦ Οδυσσέως, καὶ γὰρ Αἰσίμου ἦν υἱὸς, Αἴσιμος δὲ, καὶ Αντίκλεια ἀδελφοὶ, παῖδες Αὐτολύκου. [6] Στενήν.] λέγει τὴν Τένεδον. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πρίν· ἢ διότι τοῖς στενοῖς μέρεσι τοῦ Ελλησπόντου κεῖται. Παιδοβρῶτος Πόρκεως νήσους.] τὰς Καλύδνας λέγει, ἐξ ὧν πλεύσας ὁ Πόρκης, ὄφις, καὶ ἡ Χαρίβοια, τοὺς Λαοκόοντος παῖδα ἀνεῖλον ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Απόλλωνος ναῷ. ὁ δὲ Λαοκόων Ποσειδῶνος ἦν ἱερεὺς, υἱὸς δὲ Αντήνορος. τοῦτο δὲ γέγονε σημεῖον τῆς Ιλίου ἁλώσεως. Εγὼ δὲ ἡ τλήμων, ἡ ἀρνησαμένη τὴν Απόλλωνος συνουσίαν, ὡς ποθοῦσα ἔχειν τὴν παρθενίαν ἄφθαρτον κατὰ ζῆλον τῆς Αθηνᾶς, τῆς τοιᾶσδε, * καὶ τοιᾶσδε, * ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς σκοτεινῆς συγκρύψασα τὸ δέμας, τότε βιαίως ἡ φάσσα ἐγὼ, ἡ οἰνὰς καὶ ἄμπελος ἑλκυσθήσομαι· ὡς μὲν φάσσα, [7] πρὸς τόργου, ἤτοι γυπὸς, συνουσίαν· ὡς δὲ οἰνὰς καὶ ἄμπελος, γαμψαῖσι καὶ σιαγόσιν ἄρπαις, ἤγουν δρεπανικαῖς, ἢ ἅρπης καὶ δρεπάνης. Παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασι.] τυκίσμασι, κατασκευάσμασι, τύκος γὰρ, σιδηροῦν ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ τοὺς λίθους πελεκῶσι, καὶ ἀποξέουσι.

EMENDATIONES

1 Ita emendavi hunc locum ex *Bar.* ὡς τραχύδερμον δὲ, διὰ τὸ γῆρας. χελυδρὸν καὶ τὸν Αντήνορα λέγει *Impreſſi.* ὡς τραχύδερμον δὲ, διὰ τὸ γῆρας χέλυδρον καὶ τὸν Αντήνορα λέγουσι *Seld.* Noſtræ lectioni nihil deeſt, niſi forte particulam δὲ poſt τραχύδερμον addendum putes. 2 Τὴν Εκάβης lego cum *MSS.* Codd. potius, quam τῆς Εκάβης cum *Impreſſis.* 3 Σίνωνα malui cum *Bar.* quam Σίννωνα, quod habent *Impreſſi,* & *Seld.* Sinon enim, & non Sinnon, vulgo dicitur, qui Græcis ad Tenedum avectis, redeundi ſignum, accenſo igne, dedit. 4 Πηκτῇσιν, pro πλεκτῇσιν, ex *Bar.* πήγνυσθαι enim potius quam πλέκεσθαι dicuntur tentoria. 5 Διανηξάμενοι reſcripſi, pro διανοιξάμενοι. 6 Hæc uſque ad παιδοβρῶτος deſunt in utroque *MSS.* eorumque loco ſubſtituitur hoc. Λεύκοφρυν] Τένεδον. καὶ ἐρρέθη. * Ex *Bar.* 7 Πρὸς τόργου, ἤτοι γυπὸς repoſui, pro πρὸς γόργου, ἤτοι γάτου, ex utroque *MSS.*

Avis

Ανις τεράμνων, εἰς ἀνώροφον στέγην	Carens cenaculis, in expertem tecti domum
Εἱρκτῆς [a] ἀλιβδήσασα λυγαίας δέμας·	Carceris obscuri corpus immersi:
Ἡ τὸν [b] Θοραῖον, Πτῷον, Ὡρίτην θεὸν,	Quæque Genitalem, Ptoum, Horarium Deum,
[c] Λίπτοντα λέκτρων ἐκβαλοῦσα δεμνίων,	Cubilium cupidum lectis excussi,
Ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον [d] πεπαμένη	Tanquam virginitatem sortita æternam
[e] Πρὸς γῆρας ἄκρον, Παλλάδος ζηλώμασι,	Ad summam usque senectutem, exemplo Palladis
Τῆς μισονύμφου, Λαφρίας, Πυλαίτιδος.	Innuptæ, Laphriæ, Janitricis:

VARIANTES LECTIONES.

a Αλιβδύσασα al. ἀλιβδύσασα Seld. Eustath. in Iliad. χ'. aliique. b Θοραῖον Bar. c Λίπτοντ' ἀλέκτρων Seld. aliique. d Al. πεπαμμένη. e Al. πατρὸς γῆρας.

Ανις.] κυρίως μὲν ὁ ἐστερημένος δυνάμεως, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ πᾶς ὁ ἐστερημένος. Ανις τεράμνων] ἐστερημένη ξυλίνων στεγῶν, * τέραμνα γὰρ, τὰ ξύλινα στέγη λέγονται. * ὁ γὰρ Πρίαμος λίθινον οἶκον πυραμοειδῆ ἐποίησε, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὴν διὰ τὸ δοκεῖν μαίνεσθαι, ἢ καὶ διὰ τὸ θυγάτειον αὐτοῦ εἶναι, μὴ ἀχρειοῦσθαι, ὡς παρακύπτουσαν. ὅθεν ἐστερημένην τεράμνων εἶπε, καὶ ἀνώροφον στέγην, ὡς μὴ οὖσαν ξυλόστεγον, ἐναντίως φάσκων [1] Ομήρῳ, ἐκεῖνος γὰρ μᾶλλον στεγοὺς καὶ [2] εὐστεγεῖς καὶ εὐωρόφους θαλάμους τοὺς λιθοστεγεῖς λέγει, γράφων ταυτὶ,

Δώδεκ' ἔσαν θάλαμοι τέγεοι ξεστοῖο λίθοιο.

καὶ πᾶς ὁ φρονῶν ὁμοίως Ομήρῳ τοῦτο φησίν. Αλιβδῦσαι.] κυρίως λέγεται τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ [3] τροπὴν τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, ἤτοι ἁλὶ δῦσαι· καὶ Καλλίμαχος, Αἱ νῆας ἀλιβδύουσι· καταχρηστικῶς καὶ τὸ ὅπως δήποτε συγκρυβῆναι. Λυγαίας.] σκοτεινῆς, λύγη γὰρ ἡ νύξ. Θοραῖον.] τὸν σπερμογόνον καὶ γεννητικόν, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ, πάντα δὲ ὁ ἥλιος γεννᾷ, καὶ τρέφει, καὶ αὔξει, ὡς καὶ Σοφοκλῆς φησί,

[4] Τὴν πάντα γοῦν βόσκουσαν ἡλίου φλόγα.

Πτῷον.] ἀπὸ τῆς ἐκφοβήσεως τῆς χοίρου. Ὡρίτην.] τὸν αὐτὸν ἥλιον, ἔαρ * γὰρ, καὶ * θέρος, καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ὡρῶν δι' αὐτοῦ ἀποτελοῦνται, ἔστι δὲ πάντα μυθικῶς λέγει. Τὰ τρία δὲ Απόλλωνος ἐπώνυμα. [5] Λίπτοντα.] ἐπιθυμοῦντα. Τινὲς ἀλέκτρων δεμνίων λέγουσιν, ἐκλαμβάνοντες τῶν ἀχράντων. [6] ἡ δὲ ἱστορία, ὅτι ἠράσθη αὐτῆς ὁ Απόλλων, καὶ ἤθελεν αὐτῇ συμμιγῆναι, δῆλη, τῆς δὲ μὴ πεισθείσης, μηνίσας αὐτῇ τῷ λοιπῷ χρόνῳ, ἐποίησεν αὐτὴν μαντευομένην μὴ πιστεύεσθαι, ὡς καὶ αὐτὴ λέγει κάτω,

Πίστιν γὰρ ἡμῖν [7] Λεψιεὺς ἐνόσφισε.

Πεπαμένη.] πῶ, τὸ κτῶμαι, πάσω. πέπακα, πεπαμένη, ὅθεν ἐν μὲν γραπτέον, κἂν οἱ μεταγραφεῖς, οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθόντες, δύο μμ γράφουσι. Παλλάδος ζηλώμασι.] ἐν τῷ ζηλοῦν τὴν Αθηνᾶν. Παλλὰς δὲ, ἡ Αθηνᾶ, ἢ παρὰ τὸ πάλλειν τὰ ὅπλα· πολεμικὴ γὰρ, καὶ ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἀπὸ τῆς Διὸς κεφαλῆς ἐξέθορε τὰ ὅπλα κινοῦσα. ἢ παρὰ τὸ παλλομένην τὴν Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διῒ, Διόνυσον γὰρ, τὸν καὶ Ζαγρέα καλούμενον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην ἀνήνεγκεν. ἢ ὅτι ἐν τῇ συμβολῇ τῆς μάχης * τῶν γιγάντων * καὶ τῶν θεῶν Πάλλαντα, ἕνα τῶν γιγάντων, ἀνεῖλεν, ἢ Πάλλαντα, τὸν ἴδιον πατέρα, πτερωτὸν ὑπάρχοντα, καὶ βιάζοντα ταύτην, ὡς θέλοντα συγγενέσθαι, ἢ τὴν παρθενίαν τιμῶσα τοῦτον ἀνεῖλε, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ ὡς αἰγίδα περιεβάλλετο, καὶ τὰ πτερὰ τούτου τοῖς ποσὶ ταύτης προσήρμοσεν. ὅθεν αὐτὴν ἐθεοποίησαν Ελληνες, καθάπερ καὶ τὴν πολεμικωτάτην Αθηνᾶν, [8] Ιτωνίου μὲν ὑπάρχουσαν θυγατέρα, [9] Ιοδάμας δὲ ἀδελφὴν, ἣν [10] Ιοδάμαν ἀντιπολεμοῦσαν ἀνεῖλεν, ὡς φησι Σιμωνίδης ὁ [11] γενεαλόγος,

Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον, εἰσορόωσαι
Εργον Αθηναίης [12] Ιτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ηρωας, χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.

Φερεκύδης δὲ Παλλάδια λέγει, τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον. καὶ τὸ Παλλάδιον δὲ τῆς Αθηνᾶς τοιοῦτο ἦν, τρίπηχυ ξύλινον ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὸν ἐν Πεσινοῦντι τῆς Φρυγίας, ὅθεν Διόδωρος, καὶ Δίων τὸν τόπον κληθῆναι φασίν. ἕτερος δέ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει τὸν τόπον κληθῆναι, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους, καὶ Ιλος ὁ ἀδελφός. Ιωάννης δὲ ὁ Αντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ασιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι [13] ὡροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, [14] ἔνθα ἂν τοῦτο μένῃ πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον, χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωΐ. τὰς δὲ ἀλληγορίας, καὶ τὸ ἔτι ἐπεκτεῖναι τὴν ἱστορίαν, ἐατέον, ἔστι γὰρ, ὡς μυριάκις ἔφην, μυθικῶς γράφει. Απολλόδωρος δὲ λέγει, μετὰ τὸ κτίσαι Ιλον τὴν Ιλιον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὔξασθαι ἰδεῖν [15] σημεῖον, καὶ τότε πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, ὃ τρίπηχυ ἦν τῷ μεγέθει, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός, τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον,

EMENDATIONES.

* Ex Bar. 1 Ομήρῳ pro Ομήρου, ex utroque MSS. 2 Εὐστεγεῖς reposui ex Seld. sensu id exigente. ἀστεγεῖς Impressi. εὐπαγεῖς Bar. 3 Τροπὴν, pro τρόπον, ex Seld. 4 Τὴν πάντα γοῦν Bar. Τὴν πάντα γῆ Seld. 5 Sic lego, ex fide utriusque MSS. cum prius scriptum esset. Λίπτοντα.] ἐπιθυμοῦντα. Αλέκτρων.] τινὲς δεμνίων λέγουσιν, errore manifesto. 6 Ita emendo hunc locum ex Seld. Vult Scholiastes, historiam, qua fertur Apollinem amasse Cassandram, ejusque concubitum petiisse, manifestam & notam esse. At Impressi legunt, Η δὲ ἱστορία, ὅτι ἠράσθη αὐτῆς ὁ Απόλλων, καὶ ἤθελεν αὐτῇ συμμιγῆναι δήλη. ubi indistincte proferendo, & ι subscribendo voci δήλη, sensus perturbatur, cumque non videtur intellexisse, qui Baroccianum Codicem exaravit, utpote qui scripserit ἐν δήλῳ. 7 Λεψιεὺς, pro λαψιεὺς, Lepsieus enim Apollo dicetur infra. * Hoc addo ex Bar. & Phavorino, idque è cæteris excidisse contextus indicat. 8 Ιτωνίου Bar. & Phavorin. 9 Ιοδάμου Bar. Phavorin. Ιοδάμαντος Seld. 10 Ιοδάμας Seld. Phavorin. Ιόδαμος Bar. 11 Emendandus ex hoc loco Phavorinus, qui legit γενεαλόγος· πηλιάδης. ἐθάμβεον &c. Et alibi possemus mutilatis istius Lexicographi locis quamplurimis mederi, si tanti esset Auctoris nugacissimi cura. Cum tamen is alium habuisse Codicem compertus sit, quam qui ad nos devenerit, hic illic, prout res exiget, textum Scholiastæ nostri emendare conabimur, ex illa rudi indigestaque mole, tanquam ex stercore gemmas colligentes. 12 Ιτωνίδος, pro Ιωνίδος, ex utroque MSS. & Phavorino. 13 Ωροσκόπον κάλλιστον Bar. Phavorin. 14 Ita Seld. ἔνθα δὲ τοῦτο μένῃ Impressi. ἔνθα ἂν μένῃ τοῦτο Bar. idemque fere Phavorin. 15 Σημεῖον, pro σῆμα, ex utroque MSS. & Phavorino.

λαιφ.

Τῆμος βιαίως φάσσα πρὸς τόργου λέχος
Γαμφαῖσιν [a] ἅρπαις οἰνὰς [b] ἑλκυσθήσομαι,
Ἡ πολλὰ δὴ Βούδειαν, Αἴθυιαν, Κόρην
Ἀρωγὸν [c] αὐδάξασα, τάρροθον γάμων,
Ἡ δ' εἰς τέραμνα δουρατογλύφου στέγης
Γλήνας [d] ἄνω στρέψασα, χώσεται στρατῷ,
Ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα, [e] καὶ θρόνων Διὸς,
Ἄνακτι πάππῳ [f] κτῆμα τιμαλφέστατον.
Ἑνὸς δὲ λώβης [g] ἀντὶ, μυρίων τέκνων

Tunc violenter palumba ad Accipitris lectum,
Faucibus harpes columba raptabor,
Multum Budæam, Fulicam, Virginem
Vindicem invocans, depultricem nuptiarum.
Illa verò in tecta lignis compactæ domus
Suspiciens, irascetur exercitui,
E cœlo delapsa, Jovisque solio,
Avo regi res pretiosissima.
Unius autem ob peccatum, infinitorum liberorum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἅρπαις. b Ἑλκισθήσομαι al. c Αὐδάξασα Seld. d Al. ἄνω στρέψασα al. ἀναστρέψασα. e Καὶ Διὸς θρόνων Seld. f Χρῆμα Seld. aliique g Al. ἄντι penacut. quod casui suo postponatur: Nam, ut aiunt Grammatici. *Postposita præpositione retrahitur accentus*; non desunt tamen exempla, in quibus hæc regula fallit, quod experientia quotidiana abunde testabitur.

λαιᾷ δ' ἠλακάτην, καὶ ἄτρακτον. φασὶ γὰρ Ἀθηνᾶν παρὰ τοῦ Τείτωνος τρέφεσθαι, ᾧ θυγάτηρ ἦν Πάλλας, [1] ἀμφοτέρας δ' ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν, μελλούσης δὲ πλήσσειν τῆς Παλλάδος, φοβηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα, Πάλλας δὲ ἀναβλέψασα πρὸς τὴν αἰγίδα, [2] τρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, πίπτει. Ἀθηνᾶ δὲ περίλυπος ἐπ' αὐτῇ γενομένη, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγουσιν Αἰγίδα, καὶ ἐτίμα, ἱδρυσαμένη παρὰ τῷ Διΐ. ὕστερον δ' Ἠλέκτρα [3] τούτῳ προσεγγίσασα, ἔρριψε πρὸς τὴν Ἴλιον. Μισονύμφου.] [4] τοῦτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ. Διαφέρει δὲ παρθένος, ἡ καὶ κόρη, καὶ νεᾶνις λεγομένη, πρὸς νύμφην, γυναῖκα, καὶ γραῦν. Παρθένος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μὴ γευσαμένη συνουσίας ἀνδρός. Νύμφη δὲ, ἡ νεωστὶ συζευχθεῖσα, μήπω δὲ τετοκυῖα. Γυνὴ δὲ, ἡ γονῆς δεκτικὴ, καὶ τίκτουσα. Γραῦς δὲ, ἡ διαφθαρεῖσα τοῦ τίκτειν. Λαφρία.] ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἤτοι λαφυρεία, ἡ ἄγουσα τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα, καὶ συγκοπῇ, Λαφρία. [5] ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ἀγελεία, ἡ ἄγουσα λείαν. Πυλαῖτιδος.] καὶ τοῦτο συμβολικῶς ἐπίθετον Ἀθηνᾶς. ἐν ταῖς πύλαις γὰρ αὐτὴν ἔγραφον τῶν πόλεων, καὶ οἰκιῶν, ὡς ἐν προαστείοις τὸν Ἄρεα, συμβολικωτέρως ὑποτιθέμενοι, [6] ὡς ἐν τῇ πόλει, καὶ ταῖς οἰκίαις χρὴ συμβουλῆς καὶ φρονήσεως, ἐν τοῖς ἐκτὸς δὲ ὑπὲρ τούτων ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους. Τὸ δὲ φάσσα, καὶ τόργος, οἰνὰς, καὶ ἅρπη, ἐξετέθη. Ἡ πολλὰ αὐδάξασα.] καὶ ἐπικαλεσαμένη ἀρωγὸν τάρροθον καὶ βοηθὸν, [7] τουτέστιν ἀποδιώκτειραν, τῶν ἐμῶν βιαίων γάμων, τῶν ἐκ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος, τὴν Κόρην, ἤτοι παρθένον Ἀθηνᾶν, τὴν Βούδειαν, καὶ Αἴθυιαν. μυθικὴν δέ τινα δοκοῦντες οὗτοι Ἀθηνᾶν, ἐκείνης ἐπίθετα ταῦτα λέγουσιν, ἡ δὲ φρόνησις Ἀθηνᾶ ἐπίθετα ταῦτα κέκληται· Βούδεια γὰρ, ἡ φρόνησις, ὅτι τοὺς βόας ἀρότρῳ καὶ ζυγοῖς ὑποδέει, καὶ τέμνει τὰς αὔλακας. Αἴθυια δὲ, ὅτι καὶ πλοῖα ἡ φρόνησις κατεσκεύασε, καὶ δίκην αἰθυιῶν ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους ναυτίλλεσθαι ἐπ' αὐτῶν, διαπεραιουμένους τὴν θάλασσαν. Αἴθυια δέ ἐστιν ὄρνεον θαλάσσιον ἄφρον, ἀφρῷ ἁλισκόμενον, οἱ γὰρ παῖδες τῶν ἁλιέων ἀφρὸν τῇ χειρὶ λαβόντες, πόρρω πρὸς τὴν θάλασσαν ῥίπτουσιν, εἶτα ἐγγὺς, καὶ ἐγγύτερον, ἕως ἐπ' αὐτὰς αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐλθούσας ἀγρεύσωσιν. Ἡ δ' εἰς τέραμνα.] ἐκείνη δὲ ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τέραμνα, ἤτοι εἰς τὴν στέγην ἄνω στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὀργισθήσεται τῷ στρατῷ, ἐξ οὐρανοῦ ποτὲ τῷ πάππῳ μου Τρωῒ πεσοῦσα. [8] Οὗτος μὲν μυθικῶς λέγει, ὡς Ἄσιος μαθηματικὸς φιλόσοφος τοῦτο ποιήσας ὡροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα τοῦτο πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον εἴη, χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωΐ. Ἀπολλόδωρος δὲ λέγει, μετὰ τὸ κτίσαι Ἴλιον τὸν Ἶλον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὔξασθαι ἰδεῖν σημεῖον, καὶ τότε πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, ὃ τρίπηχυ ἦν τῷ μεγέθει, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς, τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον, λαιᾷ δ' ἠλακάτην, καὶ ἄτρακτον. Καὶ πάλιν, οὕτως μὲν μυθικῶς λέγεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἴδωλον στρέψαι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν στέγην, καὶ ὀργισθῆναι τῷ στρατῷ. Ὅμηρος δὲ Ἀθηνᾶν ὀργισθεῖσαν τότε, τὸν ἀέρα καλεῖ, ἐναντίων γὰρ πνευσάντων ἀνέμων, ὁ τῶν Ἑλλήνων στόλος ἐφθάρη. Ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα.] οἱ μὲν οὕτω μυθικῶς φασιν, ὅτι Τρωῒ ἐξ οὐρανοῦ τοῦτο πεσεῖν. ἐγὼ δὲ ἀλληγορικωτέρως φημὶ, ὡς καὶ προεῖπον, Ἄσιος τὶς μαθηματικὸς φιλόσοφος ὡροσκοπήσας καὶ ἀστρολογήσας καλῶς, τοῦτο κατεσκεύασεν, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν, τὴν ἄσυλον τοῦτο φυλάττουσαν. ὅθεν διὰ τὴν ὡροσκοπίαν, καὶ τὸ ἀστρολόγημα, ἐμυθεύσαντο, ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταπέπτωκεν. Ἑνὸς δὲ λώβης ἀντί.] ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ, ἡ Ἑλλὰς πᾶσα στενάξει, θρηνοῦσα τὰ ψευδοτάφια τῶν ναυαγησάντων Ἑλλήνων, ἤτοι αὐτοὺς τοὺς ναυαγήσαντας Ἕλληνας, οὐκ ἐν τάφοις κειμένους, ἀλλ' ἐπὶ τῶν θαλασσίων πετρῶν, οὐδὲ φυλάσσοντας τὴν τέφραν τῶν ἑαυτῶν λειψάνων ἐκ πυρὸς ἐν λάρναξι τεθειμένην, ὡς νόμος τῶν ἐπὶ ξένης χώρας θνησκόντων νεκρῶν, ἀλλὰ φυλάσσοντας ὄνομα ἐλεεινὸν, καὶ [9] ψευδοταφίων ἐπιγραφὰς, βεβρεγμένας τὰς ἐπιγραφὰς τῶν τάφων, ἤτοι τοὺς τάφους αὐτοὺς, θερμοῖς δακρύοις πατέρων,

EMENDATIONES.

1 Ita restitui, ope *Seld.* ἀμφότεραι δ' ἀσκοῦσαι τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν *Impressi.* ἀμφοτέρους διδασκάλους τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν *Bar.* & *Thavorin.* 2 Comma posui post Ἀθηνᾶς. 3 Τούτῳ προσεγγίσασα posui, ex *Seld.* τέλει (τοῦτο *Phav.*) προσεγγίσασα *Impressi.* πρὸς τοῦτον ἐγγίζουσα *Bar.* 4 Τοῦτο δῆλον, ὅτι, pro τοῦτο δηλονότι, ex utroque *MSS.* & *Thavorin.* 5 Ita emendavi, cum prius scriptum esset, ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ἀγελαία, ἡ ἄγουσα λείαν. 6 Ὡς ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ ταῖς οἰκίαις τὴν Ἀθηνᾶν χρὴ συμβουλῆς &c. *Impressi.* Ego τὴν Ἀθηνᾶν delevi, ut à filo orationis prorsus alienam, nixus auctoritate utriusque *MSS.* 7 Ita emendavi hunc locum, ex fide utriusque *MSS.* quem *Impressi* sic corruperant, τῶν γάμων. τῶν ἐκ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος ἐμῶν βιαίων γάμων ἀποδιώκτειραν τὴν κόρην ἤτοι &c. 8 Quæ hic dicuntur de Asio, & Palladio, neuter *MSS.* Codicum agnoscit; & quidem non immerito abesse videntur, nisi credamus *Scholiastem* nugacissima Tautologia, quæ paulo ante dixisset, iisdem verbis repetere. 9 Ψευδοταφίων, pro ψευδογραφίων, ex utroque *MSS.*

Ἑλλὰς [a] στενάξει πᾶσα τοὺς κενοὺς τάφους,
Οὐκ ὀστοθήκαις, χοιράδων δ' [b] ἐφημμένους,
Οὐδ' ὑστάτην [c] κεύθοντας ἐκ πυρὸς [d] τέφρην
[e] Κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν, [f] ὡς φθιτῶν θέμις,
Ἀλλ' οὔνομ' οἰκτρὸν, καὶ κενηρίων [g] γραφὰς
[h] Θερμοῖς τεκόντων δακρύοις λελουμένας,
Παίδων τε, καὶ θρηνοῦσι τοῖς ὁμευνίδων,
Ὀφέλτα, [i] καὶ μύχουρε χοιράδων Ζάραξ,
Σπίλοι τε, καὶ [k] Τρύχαντα, καὶ τραχὺς Νέδων,
Καὶ πάντα Διρφωσσοῖο, καὶ Διακρίων
[l] Γωλεά, καὶ Φόρκυνος οἰκητήριον,
[m] Ὅσων στεναγμοὺς ἐκβεβρασμένων νεκρῶν

Honoraria gemet omnis Græcia ſepulcra,
Non urnis, ſed ſcopulis inſidentia,
Nec extremum tegentia ex igne cinerem
Hydriis conditum, ut mortalium mos eſt,
Sed nomen miſerandum, & cenotaphiorum inſcriptiones,
Calidis parentum, ac filiorum lacrymis
Perfuſas, & lamentis uxorum.
O Ophelta, & petrarum cuſtos Zarax,
Scopulíque, & Trychanta, & aſper Nedon,
Omnéſque Dirphoſſi, & Diacriorum
Gurgites, Phorcíque domicilium,
Quot ſuſpiria mortuorum cum ſemifractis

VARIANTES LECTIONES.

a Στενάξει MSS. uterque. b Ἐφημμένους Seld. ἐφημένους al. c Al. κίρβεντας. d Al. τέφρην. e Κρωσσοῖσι Seld. f Ὡς θέμις φθιτῶν Seld. g Ταφὰς Bar. h Verſum hunc non agnoſcit Bar. i Καὶ in quodam Impreſſ. deeſt. k Τρυχάντα paroxyton. Bar. eundemque tonum in Scholiis retinet. l Γωλειὰ Bar. ejuſque Scholia, & alii. γυαλὰ al. m Ὅσσων al.

* καὶ * παίδων, καὶ ἐν τοῖς τῶν γυναικῶν, τῶν τεθνηκότων δηλονότι, θρήνοις. Λώβης.] τίς ἡ λώβη; φασὶν ὅτι ὁ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας καταφυγοῦσαν Κασάνδραν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τοῦ Παλλαδίου τῆς Ἀθηνᾶς ἐχομένην, ἀπέσπασε, καὶ αὐτόθι συνεγένετο. [1] ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦτον ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν πολλοῖς ἑτέροις τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλεν· οὕτω μὲν οἱ πολλοί φασι, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Καταφυγοῦσαν αὐτὴν ἀπέσπασε τοῦ ναοῦ, καὶ ἔσχηκε λείαν αὐτὴν, καθάπερ ἑτέρας οἱ λοιποὶ στρατηλάται, ἃς ἔφθασεν ἕκαστος ἀφαρπάξαι. ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς Ἀγαμέμνων, τῷ Ὀδυσσεῖ τοῦτο κοινοῦται, ὁ δὲ κηρύσσει, ὡς Αἴας ἐν τῷ ναῷ ταύτῃ ἐμίγη. συνέβη γοῦν ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν οὕτως ὑπ' Ἀγαμέμνονος, μισηθῆναι δὲ καὶ τὸν στρατηγὸν Αἴαντα ὑπὸ τοῦ ἀλογίστου πλήθους καὶ σύρφακος. εἰς νοῦν δὲ θέμενος τοῦ Ἀχιλλέως πρότερον ὕβριν, πῶς ἀφῃρέθη τὴν Ἱπποδάμειαν Βρισηΐδα, ἔτι δὲ λογισάμενος καὶ τοῦ Παλαμήδους τὸν ἄδικον θάνατον, καὶ φοβηθεὶς μήπως καὶ αὐτὸν δόλῳ ἀνέλωσιν, ἐμβὰς τῆς νεὼς ἐν [2] ἀπροσφόρῳ καὶ χειμερίῳ καιρῷ, ἐναντίων ἀνέμων πνευσάντων, ναυαγεῖ περὶ Τῆνον καὶ Μύκονον, ἢ Ἄνδρον καὶ Τῆνον, καὶ τῆς νεὼς πρὸς ταῖς πέτραις λυθείσης, μέχρι τινὸς ὁ ἀνὴρ γενναίως νηξάμενος, περὶ τὰς Γυραίας πέτρας ἐσώθη. μεγάλων δὲ τῶν κυμάτων ἐπερχομένων συνεχεστέρως, σὺν μέρει τῆς πέτρας ἀποκοπέντι πρὸς τὴν θάλασσαν αὖθις κατενεχθεὶς, ἀπεπνίγη. μαθοῦσα δὲ ἡ Λοκρὶς ἅπασα τὸ συμβὰν, ἐπὶ χρόνον ὅλον μελανοφοροῦσα, τὸν ἄνδρα ἐπένθησε, καὶ ἐτησίως ὁλκάδα πληροῦσα θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν, καὶ πῦρ ἐμβάλλουσα τῇ ὁλκάδι, ἐξαρτῶσά τε μέλαν ἱστίον αὐχένων χωεὶς, ἔπεμπε πρὸς τὸ πέλαγος, καταγίζεσθαι θυσίαν τῷ ἥρωι. Χοιράδων.] χοιράδες, σπίλοι, μύρμηκες, τήγανοι, ῥαχίαι, αἱ ὕφαλοι λέγονται πέτραι. Ἐπειδὰν ἔθος ἦν τοὺς ἀλλαχοῦ τῆς πατρίδος τεθνηκότας καίειν, καὶ τὴν τέφραν αὐτῶν ἐν κρωσσοῖς καὶ λάρναξι καὶ ἀμφιφορεῦσιν εἰς τὴν πατρίδα κομίζειν, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῇ η' τῆς Ἰλιάδος, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ Ἀχιλλεῖ· φησὶν οὖν ὁ Λυκόφρων, ὅτι οὔτε ἐν τῇ πατρίδι ἀποθανοῦνται οἱ Ἕλληνες, οὔτε ἐν τῇ ξένῃ γῇ ἀποθανόντες τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἐν λάρναξιν ἐμβαλόντες ἀποκομίσουσιν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας, ἀλλὰ ναυαγήσαντες ἀπολοῦνται ἐν ταῖς θαλασσίαις πέτραις, καὶ ὡς τάφοι αὐτῶν αὐταῖς γενήσονται. * Ὀφέλτα, καὶ μύχουρε.] * ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἀκρωτήρια, ἐν οἷς ἔμελλον τὰ τῶν Ἑλλήνων γενέσθαι ναυάγια. ὦ Ὀφέλτα, καὶ Ζάραξ, μύχουρε τῶν χοιράδων, ἤτοι φύλαξ τῶν κοιλοτάτων πετρῶν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ Ζάραξ, ἔχων κοίλας πέτρας. [3] ὁ Ὀφέλτης δὲ, καὶ Ζάραξ, ὄρη Εὐβοίας. ὁ μὲν Ὀφέλτης ἀπὸ Ὀφέλτου, τοῦ Ἀρχεμόρου, κληθεὶς, ὃς υἱὸς ἦν Λυκούργου, ἱερέως τοῦ Νεμείου Διός. Ζάραξ δὲ, ἀπὸ Ζάρακος, τοῦ υἱοῦ Καρύστου. ὁ δὲ αὐτὸς Ζάραξ κατὰ [4] Φάλαειν, καὶ ἑτέροις, Καφηρεὺς λέγεται, νῦν δὲ ὁ Καφηρεὺς ἰδιωτικωτέρως Ξυλοφάγος καλεῖται. Τρύχαντα, καὶ Νέδων, καὶ Διρφωσσὸς ὄρη [5] Εὐβοίας εἰσί. τὸν δὲ Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ,

Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ' Εὐβοίᾳ κεκόνιστο.

Διάκρια δὲ, ὄρη [5] Εὐβοίας, ὅτι ἐκεῖ διεκρίθησαν Ἥφαιστος, Ἀθηνᾶ, καὶ Ἑρμῆς. Ἥφαιστος μὲν λέγων, ὅτι καλὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἑρμῆς δὲ, ὅτι καλὸν ἡ οἰκία. Ἀθηνᾶ, ὅτι καλὸν ὁ βοῦς. ταῦτα φασὶν οἱ μῦθοι. Γωλειὰ δὲ, αἱ πρὸς τὴν θάλασσαν καταδύσεις. Φόρκυνος οἰκητήριον.] ἡ θάλασσα.

EMENDATIONES.

* Ex Bar. 1 Ὀργισθεῖσα δὲ τοῦτον ἡ Ἀθηνᾶ vulgg. Codd. Lectio noſtra, quam Phavorino debemus, clarior eſt. 2 Ἀπροσφόρῳ, pro ἀπεν φέρῳ, ex fide utriuſque MSS. & Phavorini. * Ex utroque MSS. 3 Ὁ Ὀφέλτης, pro ὁ Ὀφέλτα, ex Seld. ὁ Ἐφίλτης Bar. 4 Φιλαρσιν Bar. 5 Εὐβοίας, pro Εὐοίας, ex utroque MSS. Item Εὐβοίᾳ, pro Εὐοίᾳ; iterumque Εὐβοίας, pro Εὐοίας, paulo poſt.

Σιωῦ ἡμιθραύστοις ἰκρίοις ἀκούσετε;
Ὅσων δὲ Φλοίσβων ῥαχίας δυσεκβάτε
Δίναις [a] παλιρροίῃσιν ἕλκοντος σάλου;
Ὅσων δὲ [b] θυννῶν ἠλοκισμένων ῥαφὰς
Πρὸς τηγάνοισι κρατὸς, ὧν καταιβάτης
Σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γεύσεται δηουμένων;
Ὅταν [c] καρηβαροῦντας ἐκ μέθης ἄγων,
Λαμπτῆρα φαίνῃ, τὸν ποδηγέτην [d] σκότοις

Tabulatis ejectorum audietis?
Quótque strepitus inaccessibilis sali
Vorticibus refluis scopulos trahentis?
Quótque thynnos suturas capitis
Contra cautes sulcatos, quos præceps
Fulmen vastatos per noctem gustabit:
Quando caput ex crapula gravatos ducens,
Facem lucebit, tenebrarum ducem

VARIANTES LECTIONES.

a Παλιρρόθοισιν *Bar.* παλιρρόθοισιν al. *Scaliger* παλιρροθήτῃ legendum putat: sed vulgatam lectionem retinendam esse non immerito existimat *G. Canterus*, cujus Annotationes videndæ. b Θύνων *Seld.* aliique. c Al. καρηβαρῦντας. d Σκότου *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* habet.

Ὅσων δὲ θύνων.] [1] θύνας καλεῖ τοὺς κινδυνεύσαντας Ἕλληνας. Τὸ δὲ ἑξῆς· Ὅσων δὲ θύνων ἠλοκισμένων καὶ κατακοπέντων τὰς ῥαφὰς τοῦ κρατὸς ἐν τοῖς τηγάνοις καὶ πλατείαις πέτραις· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ Στεναγμὸν ἀκούσετε. Ὧν καταιβάτης.] οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν ἀποπλέοντες, γνοφώδεις αὐτοῖς τοῦ ἀέρος, καὶ πνευμάτων, καὶ κεραυνῶν γενομένων, ἀπώλοντο, ὥσπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν ταῖς Τρῳάσιν ὡς ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς λέγει,

Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον, καὶ χάλαζαν ἄσπετον
[2] Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα.
Ἐμοὶ δὲ δώσειν πῦρ κεραύνιον λέγει,
Βάλλειν Ἀχαιοὺς, ναῦς τε [3] πιμπράναι πυρί.

Καὶ πάλιν ὡς ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος λέγει,

-----[4] ταράξω πέλαγος Αἰγαίας ἁλός·
Ἀκταὶ δὲ Μυκόνου, [5] Δήλιοί τε χοιράδες,
[6] Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ [7] Καφήρειοί τ' ἄκραι
Πολλῶν θανόντων [8] σώμαθ' ἕξουσι νεκρῶν.

Καταιβάτης.] ὁ σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πληκτικὸς, καὶ αἰφνίδιος κεραυνός. εἴδη δὲ κεραυνῶν πέντε· Πρηστὴρ, ὁ καὶ πυρόεις καλούμενος, ὃς καταφερόμενος τοῦ πνεύματος, [9] καὶ ἐκπυρωθέντος, καὶ λεπτυνθέντος γίνεται. Σκηπτὸς, ὁ καὶ καταιβάτης, ὃς γίνεται [10] παχυνθέντος τοῦ πυρώδους πνεύματος. [11] Ἀργὴς, ὃς διὰ τὴν πάνυ λεπτότητα οὐ φλέγει, μελαίνει δέ. Ψολόεις, ὁ ἐν τῇ ψαύσει ὀλλύων. Ἑλικίας δὲ, ὁ συστρεφὰς καὶ ἕλικας ποιῶν, διὰ μέσην ταχύτητα, καὶ ὑγρότητα τῇ πυκνότητι τοῦ ἀέρος ἀντωθούμενος. Ὅταν καρηβαροῦντας.] ὅταν ὁ σίντης, ἤτοι ὁ Ναύπλιος, ὁ Παλαμήδους πατὴρ, φαίνῃ περὶ τὸν Καφηρέα, τὸ ἀκρωτήριον Εὐβοίας, λαμπτῆρα καὶ φανὸν, ποδηγέτην σκότους, ἀγρυπνῶν, καὶ καρηβαροῦντας ἐκ μέθης ἄγων τοὺς Ἕλληνας. [12] οὐ λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς καρηβαροῦντας, ἀλλὰ καλῶς οὕτως ἔχει, καὶ γὰρ Ὅμηρος οὕτως ἐν Ὀδυσσείᾳ φησὶν,

Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν.

Ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· [13] Ὀδυσσεὺς μὴ θέλων καὶ αὐτὸς συμπλεῦσαι ἐπὶ Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν, ὑπεκρίνετο εἶναι μωρός· ζεύγνυς τοίνυν ἵππον καὶ βοῦν, ἠροτρία. τοῦτον δὲ Παλαμήδης, ὁ Ναυπλίου καὶ Κλυμένης, τῆς Κατρέως, σοφώτατος ὢν τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων ἤλεγξε· Τηλέμαχον γὰρ, τὸν υἱὸν τοῦ Ὀδυσσέως, τίθησιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀροτριῶντος· αὐτοῦ δὲ κρατήσαντος τὸ ἅρμα, ἵνα μὴ ὁ παῖς αὐτοῦ φονευθῇ, ἠλέγχθη. συνέπλευσεν οὖν ἐπὶ Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν ὅ Παλαμήδης τε, καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Παλαμήδης δὲ φθόνῳ Ὀδυσσέως, καὶ πεπλασμέναις τούτου γραφαῖς κατηγορηθεὶς, ὡς προδιδοὺς τῷ Πριάμῳ τοὺς Ἕλληνας. πεισθέντες οὖν οἱ Ἕλληνες ἐλιθοβόλησαν αὐτὸν, καὶ οὕτως ἀναιρεῖται. γέγονε δὲ ὕστερον ἐν Λεπετύμνῳ, ὄρει Μηθύμνης, ἱερὸν τοῦ ἀνδρός. τότε δὲ μαθὼν τὴν τούτου ἀναίρεσιν ὁ τούτου πατὴρ Ναύπλιος, ἔπλευσε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἀπῄτει ποινήν. ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας, ὡς πάντων χαριζομένων τῷ βασιλεῖ Ἀγαμέμνονι, μεθ' οὗ τὸν Παλαμήδην ἀνεῖλεν ὁ Ὀδυσσεύς, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν, τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ, Αἰγιάλειαν, τὴν Διομήδους [14] τῷ υἱῷ Σθενέλου, [15] Μήδαν δὲ, τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ [16] Λεύκου, ἣν καὶ ἀνεῖλε Λεῦκος, καὶ [17] Κλεισιθήραν τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἐν τῷ ναῷ [18] καταφυγούσας, καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως, καὶ δέκα πόλεις

EMENDATIONES.

1 Θύνας, pro θύνας, ex Bar. 2 Πέμπει Bar. πέμπει Seld. πέμψει editio *Euripidis Canteriana*; quem locum ex hoc emendandum puto. 3 Πιμπράναι, pro πιμπρᾶν, ex ipso *Euripide*, πιμπρᾶσθαι MSS. uterque, quæ utique lectio non est prorsus rejicienda. 4 Ταράξεις *Seld.* 5 Δήλιαι MSS. uterque. 6 Σκῦρός τε, pro Σκῦρος τε, ex *Euripide.* σκύμνος τε Bar. 7 Καφήρειαι *Seld.* 8 Σῶμα θάψουσι Bar. 9 Ita emendavi hunc locum ex *Seld.* καὶ ἐκπυρωθέντος γίνεται Bar. καὶ ἐκπυρωθῆναι καὶ λεπτυνθῆναι γίνεται *Impress.* 10 Παχυνθέντος, pro παχυνθῆναι, ex utroque *MSS.* 11 Ita restitui hunc locum, ex fide utriusque *MSS.* quem in *Impress.* hoc modo corruptum offendi; ἀργὴς, ὃς διὰ τὴν πάνυ λεπτότητα. Et ἀργὴς quidem habent *MSS.* ipse vero ἀργὴς volui retinere, præ oculis habens Homericum istud, ------ἀργῆτι κεραυνῷ. 12 Οὐ λείπει δὲ τὸ reposui, pro οὐ λείπει τὸ, ex *Seld.* λείπει δὲ τὸ *Bar.* 13 Ita distinxi, cum prius scriptum esset, Ὀδυσσεὺς μὴ θέλων καὶ αὐτὸς συμπλεῦσαι ἐπὶ Τροίαν, τοῖς Ἕλλησιν ὑποκρίνεται εἶναι μωρός. 14 Τῷ υἱῷ Σθενέλου posui, pro Σθενέλῳ, consentiente *Bar.* nisi quod pro Σθενέλου, habeat Σθενελάου. Cæterum Ægialea, Diomedis uxor, à Cometâ Stheneli filio, corrupta dicitur; non autem ab ipso Sthenelo, quem Trojanæ expeditionis socium habuisse Diomedem, ex Homero constat. 15 Μήδαν posui, pro Μήδειαν, ex fide *Bar.* Meda enim, non Medea, dicta est Idomenei uxor, ut infra patebit V. MCCXX. ubi dicit Lycophron,

------- ----------------οὔτε σύγγαμος
Μήδας δάμαρτος ἠγριωμένος φρένας.

16 Λεύκου posui, pro Λεύκωνος. Et Λεῦκος, pro Λεύκωνα, ex utroque *MSS.* Leucum enim, ingratum illum proditorem, qui Idomenei domum perdidit, infra vocavit Poeta, V. MCCXVIII,

Λεῦκον στρεβλῶν, φύλακα τῆς μοναρχίας.

17 Κλεισιθήραν posui, pro Κλεισιθύραν, eandem ob causam, V. MCCXXII. 18 Καταφυγούσας, pro καταφυγοῦσαν, ex *Bar.* & *Scholiastes* in plurali numero loqui videtur de Idomenei uxore,& filia; quarum utramque in Cereris templo occidit Leucus, ut postea patebit V. MCCXXIV.

τὰς

Σίντης, ἀγρύπνῳ προσκαθήμενος τέχνῃ.	Noxius, vigili incumbens fraudi.
[a] Τὸν δ᾽, οἷα δύπτην κηρύλον, διὰ στενοῦ	Illum sanè, velut urinatorem halcyonem, per angustum
Αὐλῶνος οἴσει κῦμα [b] γυμνίτην φάγρον,	Canalem auferet fluctus nudum phagrum,
Διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον.	Inter duos jactatum scopulos.
Γυραῖσι δ᾽ ἐν [c] πέτραισι τερσαίνων πτερὰ	In Gyris autem saxis pennas siccans
Στάζοντα πόντου, δευτέραν ἅλμην σπάσει,	Mari stillantes, alteram trahet salsuginem,
Βληθεὶς [d] ἀπ᾽ ὄχθων τῷ [e] τριωνύχῳ δορί,	Tricuspide à scopulis hasta dejectus,
Ὧ νιν κολαστὴς δεινὸς [f] οὐτάσας Λατρεὺς,	Qua illum vindex horrendus vulnerans Mercenarius,
Ἀναγκάσει [g] φαλλαῖσι κοινωνεῖν [h] δρόμου	Coget unà cum balænis currere
[i] Κόκκυγα κομπάζοντα [k] μαψαύρας [l] στόμβους.	Cuculum jactantem vanas minas.

VARIANTES LECTIONES.

a Τὸν δ᾽ MSS. uterque, & idem in *Scholiis* retinent. b [illegible] *Seld.* c Πέτραισι MSS. uterque. d Al. [illegible]. e Τριώνυχω *Seld.* f Οὐτάσας *Seld.* g Al. [illegible]. h Δρόμων *Seld.* i Κόκκυγα *Bar.* sed ad oram paginæ scripsit aliquis κόκκυγα. k Μαψαύρας *Seld.* l Στόμβας MSS. uterque, eandemque lectionem in *Scholiis* retinent. [illegible] al.

τῆς Κρήτης ἀποσπάσας, ἐτυράννησεν, καὶ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ τὸν Ἰδομενέα τῇ Κρήτῃ καταίροντα ἐξήλασε. ταῦτα πάντα τῇ τοῦ Ναυπλίου γέγονε συσκευῇ. ὕστερον δὲ ἀκούσας τὴν τῶν Ἑλλήνων ἄνοδον ἐπὶ τὴν πατρίδα, ἧψε φρυκτὸν περὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, καὶ, ὃν ἂν εἴποιμι, Καφηρέα, νῦν δὲ Ξυλοφάγον καλούμενον, ὅτε προσπλεύσαντες οἱ Ἕλληνες, ἐν τῷ δοκεῖν λιμένα εἶναι διεφθάρησαν. Τὰ δὲ περὶ τὸν Παλαμήδην καὶ Εὐριπίδης ἐν δράματι Παλαμήδει φησίν,

> [1] Ἐκάνετ᾽, ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
> Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μουσᾶν.

Λαμπτῆρα ποδηγέτην σκότους.] τὸν φρυκτὸν λέγει, ὃς κατῆξεν αὐτοὺς εἰς ᾅδην. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα παραδοξολογία. [2] Τὸν δ᾽ οἷα δύπτην.] τὸν δὲ γυμνίτην καὶ ὁπλίτην φάγρον, λέγει δὲ τὸν Λοκρὸν Αἴαντα, ἢ τὸν φάγρον γυμνίτην καὶ γυμνὸν κομίσει τὸ κῦμα διὰ τοῦ στενοῦ αὐλῶνος καὶ ἐπιμήκους πελάγους, ὥσπερ κολυμβῶντα ἄρρενα ἀλκυόνα, μεταξὺ τῶν δύο χοιράδων κλυδωνιζόμενον. ἐν ταῖς Γυραίαις δὲ πέτραις σωθεὶς, καὶ ξηρὰ ποιῶν τὰ πτερὰ, διάβροχα ὄντα τῇ θαλάσσῃ, πάλιν πεσεῖται εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τῶν ὄχθων καὶ πετρῶν τῇ τριαίνῃ καὶ τῇ τρικυμίᾳ βληθεὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ συμπλευσεῖται ταῖς [3] φαλλαίναις, καὶ τοῖς λοιποῖς ἰχθύσιν. ὃν ὕστερον ἐκριφέντα ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ Θέτις θάπτει περὶ τὸν Τρέμοντα, χωρίον τῆς Δήλου. Κηρύλος.] ὁ ἄρσην ἀλκυὼν, παροξυτόνως διὰ τοῦ η, καὶ ἔστι Δωρικόν. Κείρυλος δὲ διὰ διφθόγγου καὶ τὸ προπαροξύτονον, Ἀττικῶς, ὥς φησιν Εὐφρόνιος. σὺ δὲ τὸ κηρύλος ἐπιστὰς γίνωσκε γράφειν ἡμᾶς τε, καὶ τοὺς Ἀττικοὺς, καὶ Δωριέας, τοὺς δὲ Αἰολέας διφθόγγῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ Πηλεὺς, καὶ Νηλεὺς, καὶ τὰ ὅμοια, Πειλεὺς, καὶ Νείλευς λέγουσι, καὶ διφθόγγῳ γράφουσιν, ὡς οἱ Δωριεῖς τὸ πλῆον, καὶ μῆον, καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τοῦ ἦτα γράφουσιν. Ἀλλὰ περὶ τῶν κηρύλων, καὶ ἅ φησιν Ἀντίγονος λεκτέον· Γηράσαντας τοὺς ἄρσενας ἀλκυόνας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς, ἐν δὲ τῇ συνουσίᾳ γηράσαντες οἱ ἄρρενες τελευτῶσι. τὸ δὲ λῆρον, καὶ μυθικὴν τοῦ κήυκος ἱστορίαν, καὶ τῶν ἀλκυόνων ἐῶ. Διπλῶν μεταξὺ χοιράδων.] Μυκόνου καὶ Τήνου, ἢ Ἄνδρου καὶ Τήνου, ἢ μεταξὺ δύο τινῶν χοιράδων περὶ τὰς Γυρὰς καλουμένας πέτρας. καὶ Ὅμηρος,

> [4] Γυρῇσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν.

Ἡ δὲ Τῆνος, καὶ Μύκονος, νῆσοι εἰσὶ τῶν Κυκλάδων. Τὸν δὲ στενὸν τόπον, αὐλῶνα καλεῖ. Γυραῖαι δὲ κυρίως ἐλέγοντο αἱ πέτραι, ἐν αἷς ὁ Αἴας ἀπώλετο. Τριωνύχῳ δορί.] τῇ τριαίνῃ. [5] Κολαστής.] ὁ Ποσειδῶν, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ κολάζων καὶ τιμωρῶν καὶ σείων τὴν γῆν. Λατρεύς.] ὅτι τῷ Λαομέδοντι ἐλάτρευσεν ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῆς Τροίας οἰκοδομήσει, * καὶ Ἡσίοδος ἐκ τῆς Ἡρωϊκῆς γενεαλογίας, *

> Ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος
> Ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων, καὶ Ἀπόλλων,

μυθικῶς. Κόκκυγα.] κόκκυξ, ὄρνεον δειλὸν, ὅμοιον ἱέρακι. ἔστι δὲ λάλον, ὃ διὰ δειλίαν οὐ συνομιλίζεται τοῖς λοιποῖς ὀρνέοις. ἔστι δὲ καὶ δύσφωνον, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κούκουλος καλεῖται. ἢ οὖν διὰ τὸ μάνιον, τὸν Αἴαντα παρείκασε κόκκυγι, ἢ διὰ τὸ φλύαρον· φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

> Φῆ ῥ᾽ ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

ἢ διὰ τὸ μάτην φθέγγεσθαι, καὶ γὰρ θορυβητικὸν καὶ φλύαρον τὸ ὄρνεον. Στόμβας.] λοιδορίας. ἐγὼ δὲ στόμβους φημὶ, τὰς διὰ στόματος ὕβρεις, χλευὰς, καὶ στωμυλίας.

EMENDATIONES.

1 Ἐκάνετ᾽, ἐκτάνατε τὸν πάνσοφον *Bar.* ἐκάνετ᾽, ἐκλάνετε τὸν πάνσοφον *Seld.* 2 Τὸν δ᾽, οἷα δύπτην, pro τὸν δ᾽ οἱ ἀδύπτην. 3 Φαλλαίναις *Seld.* φαλαίναις *Bar.* φαλαίναις *Impress.* 4 Ita restituo versum hunc, ex *Homeri* Odysseâ. Γυρῇσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν *Bar.* ἀπέλασεν *Seld.* ἐπέλασεν *Impress.* 5 Hoc modo legendum arbitror hunc locum, auctoritate fretus utriusque MSS. κολαστὴς γὰρ ὁ Ποσειδῶν &c. *Impress.*
* Ex *Seld.*

Ψυχρὸν δ' [a] ἐπ' ἀκταῖς ἐκβεβρασμένον νέκυν	Tum frigidum ad litus expulsum cadaver
Δελφῖνος ἀκτὶς [b] Σειρία [c] καταυανεῖ.	Delphini radius arefaciet Sirii.
Τάριχον ἐν μνίοις δὲ, καὶ [d] βρύοις σαθρὸν	Salsamentum demum putridum in algis, & musco
Κρύψει κατοικτίσασα [e] Νησαίας κάσις,	Sepeliet Nesææ Soror miserta,
Δίσκου μεγίστου τάρροθος Κυναιθέως.	Lapidis maximi adjutrix Cynæthei.
Τύμβος δὲ γείτων ὄρτυγος πτερουμένης	Sepulcrum verò vicinum alatæ Coturnici
Τρέμων, φυλάξει ῥόχθον Αἰγαίας ἁλός.	Tremens, cavebit Ægæi maris strepitum.
Τὴν [f] Κασνίαν δὲ, καὶ Μελιναίαν θεὸν	Castniam autem, & Melinæam Deam

VARIANTES LECTIONES.

a Επ' αὐταῖς Bar. b Σείρια MSS. uterque, & alii. c Καταυανεῖ Bar. cum editt. vulgg. at Seld. & alii nonnulli malint καθαυανεῖ: siquidem αὔω sicco asperum est, ut nos docuit Bisetus in Aristoph. Ranas, Act. 4. Sc. 2 quem videsis. Huic tamen contradicit Tzetzes. d Βρύοις Seld. e Νησαίας Seld. f Al. Κασανίαν. al. Κασαναίαν.

Νέκυν δελφῖνος.] τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος, διὰ τὸ ἐκβρασθῆναι εἰς γῆν, ὁ γὰρ δελφὶς γνοὺς αὐτὸν τελευτῶντα, εἰς γῆν ἐξέρχεται, ὡς ὁ Οππιανὸς λέγει. Ακτὶς Σειρία.] ἡ σειρὶς, ἡ ἡλιακὴ, ἡ τοῦ ἡλίου, καταχρηστικῶς. Σείριος δὲ [1] κυρίως ἀστήρ ἐστιν εἰς ὑπὸ τὸ γένειον κείμενος τοῦ ἀστρώου κυνὸς, ὃν οἱ ἰδιῶται τοῦ ὅλου κυνὸς ὄνομα, κυνάστρον προσαγορεύουσι. περὶ δὲ τοῦ Σειρίου τούτου ἀστέρος, ἐν τοῖς Φαινομένοις Αρατος λέγει,

> Οξέα σειριάει [2] (λάμπει, ἢ ξηραίνει) καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι
> Σείριον.———

Καταυανεῖ.] καὶ καθαυανεῖ. * καθαυανεῖ, ξηρανεῖ, * αὔω γὰρ, τὸ ξηραίνω, ψιλοῦται. καθαυανεῖ δὲ, ἀντὶ τοῦ λαμπρυνεῖ, αὔω γὰρ, τὸ λάμπω, δασύνεται, ὅθεν καὶ φαύω λεγόμενον. τὸ δὲ καθαυανεῖ, ἀντὶ τοῦ λαμπρυνεῖ. τὸ σχῆμα χαριεντισμὸς, καὶ ἀστεϊσμὸς λέγεται, τὸ γὰρ εἰπεῖν λαμπρυνεῖ τὸν νεκρὸν, χαρίεν ἐστιν· * ὁ γὰρ ἥλιος ξηραίνει, οὐχὶ λαμπρύνει· καὶ τὸ ξηραινόμενον πανταχοῦ μελαίνεται, διὰ τοῦτο λέγεται χαριεντισμὸς τὸ σχῆμα. * Η δὲ ἔννοια τοιαύτη· Τὸν δὲ Αἴαντα ἐκβεβρασμένον τῆς θαλάσσης ὁ ἥλιος ξηρανεῖ, ὡς σῶμα δελφῖνος. λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς τεταριχευμένον δὲ καὶ σαπρὸν καλακρύψει οἰκτίσασα ἡ Νησαίας κάσις, ἤτοι ἡ Θέτις, ἡ βοηθὸς τοῦ μεγίστου δίσκου, ἤτοι Διός. βοηθὸς δὲ τοῦ Διὸς ἡ Θέτις, ὡς καὶ Ομηρος,

> Αλλὰ σύ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν.

Μνίον.] τὸ κεκολλημένον ἐν θαλασσίαις πέτραις, ἢ ἐριῶδες, ἢ βοτανῶδες. Βρύον δὲ, τὸ ἐκκοπὲν, καὶ πλέον ἐν ὕδασι. Σαθρόν.] νῦν τὸ σεσηπμένον. κυρίως δὲ σαθρὸς, ὁ ἀσθενὴς, καὶ καὶ σεσημμένα τὰ ἄρθρα ἔχων. Νησαίας κάσις.] ἡ Νησαία μία τῶν Νηρηΐδων, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος, τοῦ Ωκεανοῦ θυγατρός. Κάσις δὲ Νησαίας, νῦν ἡ Θέτις· ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου δὲ νοεῖται, φησὶ γὰρ, Δίσκου μεγίστου τάρροθος· οὐκ ἄλλη δὲ τῶν Νηρηΐδων τοῦ δίσκου, ἤτοι τοῦ λίθου, δηλονότι τοῦ Διὸς, γέγονε βοηθὸς, ἀλλὰ μόνη ἡ Θέτις. Δίσκον δὲ τὸν Δία λέγει, διὰ τὸν λίθον, τὸν ἀντὶ Διὸς ὑπὸ Ρέας σπαργανωθέντα, καὶ ὑπὸ Κρόνου καταποθέντα, ὡς φησὶν Ησίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, τοῦ Ορφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας Θεογονίαν. ταῦτα δὲ ὅ, τε λίθος, καὶ ἡ κατάποσις, ἀλληγορίας γυναίας ἔχοντα· καὶ ἡ τοῦ Διὸς βοήθεια, ἡ παρὰ τῆς Θέτιδος,

> Οππότε μιν ξυνδῆσαι Ολύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
> Ηρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Αθήνη.

ὁ δὲ Λυκόφρων μυθικῶς πάντα γράφει. Κυναιθεύς.] ὁ Ζεὺς ἐν Αρκαδίᾳ τιμᾶται, ἀγρευτικοὶ γὰρ, καὶ κυνηγετικοὶ οἱ Αρκάδες, καὶ ἐν τοῖς κυνηλασίαις, καὶ [3] θεύσεσι τῶν κυνῶν ἐτίμων αὐτόν. Τάρροθος δὲ, βοηθὸς ἡ Θέτις τοῦ Διός. Τύμβος δὲ γείτων.] ἡ Λητοῦς ἀδελφὴ Αστερία φεύγουσα τὴν τοῦ Διὸς μίξιν, μετέβαλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα, καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις ἀπ' αὐτῆς Ορτυγία, καὶ Αστερία ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς συγγινομένου Λητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγγυον, ἔμελλε γεννῆσαι Αρτεμιν, καὶ Απόλλωνα. ζήλῳ δὲ Ηρας μήτε ἐν γῇ, μήτε ἐν θαλάσσῃ [4] ὑποδεχομένης τῆς Λητοῦς πρὸς ἀπότεξιν, κελεύει τῷ Ποσειδῶνι Ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε ταύτην τὴν νῆσον, τὴν Ορτυγίαν, καὶ Αστερίαν λεγομένην, πρότερον κρυπτομένην τοῖς κύμασι, [5] ἔτι δὲ ὑποτρέμουσαν τῷ φόβῳ, καὶ ἐκ τοῦ φανῆναι αὐτὴν, Δῆλον ὠνόμασεν. ἐκεῖ οὖν ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, καὶ δάφνης, καὶ φοίνικος πρότερον ἐκεῖ φανέντων ἁψαμένη, τὴν Αρτεμιν γεννᾷ, ἡ δὲ ταύτην μαιεύει, καὶ τίκτει τὸν Απόλλωνα. καὶ Αρτεμις μὲν τὴν Δῆλον κατέσχεν, Απόλλων δὲ εἰς Λυκίαν κατῆλθεν. Ορτυγα γοῦν πτερουμένην τὴν Δῆλον εἶπε, δι' ἃ εἴπομεν περὶ τῆς Αστερίας. Γείτων δέ ἐστιν [6] ἡ Μύκων, νῆσος τῆς Δήλου, ἔνθα Αἴας τέθαπται. Τρέμων δέ.] ὀνομαστικῶς οὕτω καλεῖ χωρίον παρὰ τῇ Δήλῳ, ἔνθα ὁ Αἴας τέθαπται. εἰκότως δὲ οὕτως κέκληται, διὰ τὸ σείεσθαι πάλαι τὴν Δῆλον. Η δὲ ἔννοια τοιαύτη· Ο δὲ Τρέμων, ὄνομα χωρίου, ὁ τύμβος δηλονότι τοῦ Αἴαντος, ὁ γείτων τῆς Ορτυγος τῆς πτερουμένης, ἤτοι τῆς Δήλου, φυλάξει τὸν ῥόχθον καὶ ἦχον τῆς Αἰγαίας ἁλὸς, τουτέστιν, ἀποθανὼν ὁ Αἴας, οὐκ ἔτι κλυδωνισθήσεται. καὶ τοῦτο χαριεντισμός ἐστιν, ἐν τῷ Τρέμοντι γὰρ, χωρίῳ Δήλου, ὁ Αἴας Λοκρὸς κεῖται, πλησίον Τήνου καὶ Μύκονος, αἵτινες νῆσοι περὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος κεῖνται. Αἰγαῖον δὲ λέγεται, ὅτι δίκην αἰγὸς κυματοῦται. Κασνίαν.] τὴν Αφροδίτην, τὴν μοιχίαν. Κασνίαν δὲ, τὴν ἀδελφοποιὸν, τοὺς γὰρ ξένους ἀδελφοὺς, καὶ φίλους, τὰ ἐρωτικὰ ποιοῦσιν. οἱ γὰρ ἐρῶντες [7] φωραθέντες λέγουσιν, ἀδελφός μου, ἢ συγγενής ἐστιν. Μελιναίαν δὲ, τὴν αὐτὴν, διὰ τὸ ἡδὺ τῆς συνουσίας.

EMENDATIONES.

1 Σείριος δὲ κυρίως, pro σείριος δὲ κύων, ex fide utriusque MSS. 2 Hæc uncis inclusi, quod ad Arati versum non pertineant; in MSS. vero utroque desunt. * Ex utroque MSS. * Hæc interserui ex Seld. 3 Θηρεύτεσι Bar. 4 Υποδεχομένης τῆς Λητοῦς reposui, pro ὑποδεχομένη τῇ Λητοῖ, ex Phavorino. Quinetiam Λητοῦς habet Bar. 5 Ita legendum opinor, ἔτι δὲ καὶ ὑποτρέμουσαν τῷ φόβῳ, ἐκ τοῦ φανῆναι Impress. ἔτι δὲ καὶ τρέμουσαν. καὶ ἐκ τοῦ φανῆναι Phavorin. 6 Legendum ἡ Μύκων, non Μύκων, nam antea dixit Scholiastes Ajacem in Mycone insula jacuisse. 7 Φωραθέντες, pro φωραθῆναι, ex fide utriusque MSS.

Λυπρὸς παρ' ἅδην δεννάσει κακορρόθων,	Tristis apud inferos vituperabit convicians,
Ἡ μὲν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις,	Quæ illum inexplicitis captabit œstri laqueis,
Ἔρωτας, οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' [a] Ἐριννύων	Amores, nec amores, sed Furiarum
Πικρῶν [b] ἀποψήλασα κηρουλκὸν [c] πάγην,	Acerbas intendens damnosas pedicas.
Ἅπασα δ' ἄλγη δέξεται κωκυμάτων,	Omnis porrò dolores excipiet luctuum,
Ὅσην Ἀραιθὸς ἐντὸς, ἠδὲ δύσβατοι	Quamcunque Aræthus, atque inviæ
[d] Λειβήθριαι σφίγγουσι Δωτίου πύλαι.	Libethriæ Dotii cohibent portæ:
Οἷς οὑμὸς ἔσται κ' Ἀχερουσίαν πάρα	Quibus etiam juxta litus Acherusium
Ῥηγμῖνα δαρὸν ἐστεναγμένος γάμος.	Meæ lugebuntur diu nuptiæ.
Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται	In visceribus etenim balænarum sepelietur
Βρωθεὶς [e] πολυστοίχοισι καμπέων γνάθοις	Multifidis devoratus maxillis
Νήριθμος ἐσμός· [f] οἱ δ' [g] ἐπὶ ξένης ξένοι,	Infinitus numerus: alii peregrè peregrini
[h] Παιῶν ἔρημοι, δεξιώσονται τάφους.	Cognatis orbi intrabunt sepulcra.

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐρινύων al. b Ἀποψήλατα *Seld.* c Al. Πάγην. d Λιβήθριαι al. Et *Seld.* habet τ eadem manu τῷ ε superscriptam. e Al. πολυστοίχοισι. f Al. οἱ δ'. g Ἐπὶ ξένοις ξένοι *MSS* uterque. h Παιῶν *Bar.*

Λυπρὸς παρ' ἅδην.] ὁ λυπηρὸς παρὰ τῷ ἅδῃ δεννάσει καὶ ὑβρίσει. καὶ τοῦτο χαριεντισμός ἐστι τὸ σχῆμα. Ἡ μὲν παλεύσει.] ἥτις Ἀφροδίτη, ἤγουν αὐτὸς ὁ ἔρως, μὲν καὶ αὐτὸν ἀγρεύσει ἐν βρόχοις καὶ δικτύοις τοῦ οἴστρου, ἤτοι τῆς [1] ἀκολασίας, ὑφ' ἧς, ὡς λῃρῳδοῦσιν, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς τῇ Κασσάνδρᾳ ἐμίγη. Οἶστρος δὲ, ζωύφιον ἐστὶ σμικρότατον, ὃ ἐγγινόμενον τοῖς μασχάλαις τῶν βοῶν, ἢ τοῖς ὠσὶν, ἐκμαίνει αὐτὰς, καὶ ἄγει κατὰ κρημνῶν, καὶ θαλάσσης, καὶ πυρὸς, εἰ τύχοι. καὶ τοῖς ἰχθύσι δὲ οἶστρος γενόμενος, ἐξωθεῖ τούτους ἐκ τῶν ὑδάτων ἐπὶ τὴν γῆν. Ἐριννύων.] αἱ Ἐριννύες, μυθικῶς τρεῖς εἰσι δαίμονες τιμωρητικοὶ, ὧν τὰ ὀνόματα, Τισιφόνη, Μέγαιρα, Ἀληκτώ. καὶ κατὰ μὲν Ἡσίοδον, καὶ λοιποὺς, ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τῶν αἰδοίων τοῦ Κρόνου ἐγένοντο. κατὰ δὲ Αἰσχύλον, Ἐριννύες Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα. καὶ Ἐπιμενίδης ἐκ Κρόνου, ὡς Ἡσίοδος, ταύτας φησὶ γενέσθαι, λέγων,

Ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι.

Ἀλληγορικῶς δὲ Ἐριννύες, αἱ τιμωρητικαὶ δυνάμεις, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ, ἤτοι γῇ, ναίειν, ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν. Τισιφόνη δὲ, παρὰ τὸ τίειν τοὺς φονέας. Μέγαιρα, παρὰ τὸ μεγαίρειν καὶ φθονεῖν τοῖς κακοῖς. Ἀληκτὼ δὲ, παρὰ τὸ μὴ λήγειν τοῦ τιμωρεῖν τοὺς τοιούτους. Κρόνου δὲ καὶ Νυκτὸς παῖδες, διὰ τὸ ἀφανὲς, καὶ ἀοράτως τὰς ἐκδικητικὰς ταύτας δυνάμεις [2] ἐπέρχεσθαι. Ἅπασα δ' ἄλγη.] συνοπτικῶς φησὶν, ὅτι πᾶσα ἡ Ἑλλὰς στενάζει διὰ τὴν ἐμὴν βίαν, τοῦ ἐν γάμοις. [3] πολὺ γὰρ πλῆθος Ἑλλήνων, τὸ μὲν ναυαγῆσαν, βρωθήσεται κήτεσι θαλασσίοις· οἱ δὲ τοῖς ἀνέμοις εἰς ξένην γῆν ἐξωθέντες, ἐκεῖ θανοῦνται. Ἀραιθος.] ποταμὸς Ἠπείρου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσὶ,

[4] Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο παρ' ἀγκῶνας ἴχνος Ἀραίθου.

Λειβήθρια.] πόλις Μακεδονίας, ὅθεν ἦν Ὀρφεὺς, ὅς φησι,

Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη [5] Λειβηθρειὰς ἔννεπε Μοῦσα.

Δώτιον.] ἀκρωτήριον Ὀλύμπου, συνάπτον Λειβήθροις. Πύλας δὲ εἶπεν, ὅτι εἰς στενὸν λήγει τὸ Δώτιον, καὶ συγκλείει δίκην πυλῶν. Λέγει δὲ, ὅτι ὅσην γῆν ἔχουσιν ἐν τῷ μέσῳ ὁ Ἀραιθος ποταμὸς, καὶ τὸ Δώτιον ἀκρωτήριον, ([6] ἔχουσι δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, καθὸ τὸ μὲν Δώτιον ἐν Μακεδονίᾳ, ὁ δὲ Ἀραιθος ἐν Ἠπείρῳ, σχεδὸν δὲ τὰ ἄκρα τῆς Ἑλλάδος οὗτοι οἱ τόποι εἰσὶν, ὥσπερ εἴ τις ἄκρα τῆς Θρᾴκης εἴποι τὸ Βυζάντιον, καὶ τὴν Αἶνον) οὗτοι οἱ τόποι θρηνήσουσι διὰ τοὺς ἐμοὺς γάμους. Οἷς οὑμός.] οἵστισιν ἀνθρώποις καὶ ἄχει ᾅδου θρῆνος ἔσται διὰ τοὺς ἐμοὺς γάμους. Ἀχερουσία δὲ, λίμνη ἐστὶν Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ὡς καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, ὃς νῦν καλεῖται [7] Σαωναύτης. μυθικῶς δὲ Ἀχερουσία, καὶ Ἀχέρων, λίμνη, καὶ ποταμὸς ᾅδου, παρὰ τὸ ἄχη καὶ [8] θλίψεις ῥέειν τὰς τῶν τεθνηκότων συγχύσεις. [9] Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι καμπέων καὶ κητῶν τυμβευθήσεται νήριθμος καὶ ἀμέτρητος ἐσμὸς, βρωθεὶς ἐν πολυστοίχοισι * καμπέων * γνάθοις, ἀντὶ τοῦ καταβρωθήσεται ὑπὸ τῶν θαλασσίων θηρῶν, κάμπη γὰρ, τὰ κήτη.

EMENDATIONES.

1 Ἀκολασίας, pro ἀκρασίας, ex *Bar.* 2 Ἐπέρχεσθαι, pro ἀπέρχεσθαι, ex fide utriusque *MSS.* Vult enim Furias non visas homines invadere 3 Πολὺ γὰρ πλῆθος, pro πολὺ δὲ πλῆθος, ex fide utriusque *MSS.* sensu id exigente. 4 Ita restitui hunc Callimachi versum. Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο &c. *Impress.* Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο *Seld.* Αἱ δὲ βάθμοισι κρήμνοις *Bar.* 5 Λιβηθρίαν *Bar* 6 Parenthesin heic posui, ut sensus fieret manifestus, qui antea paulo obscurior fuit. 7 Σαωναύτης, pro Σωσναύτης, ex *Phavorino.* 8 Malui θλίψεις, cum *Phavorino,* & utroque *MSS.* quam λύπας cum *Impress.* 9 Ita emendavi hunc locum, ex utroque *MSS.* quem *Impressi* editi corrupte, hoc modo proferebant, πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι καμπέων καὶ κητῶν τυμβευθήσεται. Νήριθμος.] ἡ ἀπειρίθμος ἐσμὸς βρωθεὶς &c

Τὸν μὲν γὰρ Ἠϊὼν Στρυμόνος [a] Βισαλτία,
[b] Ἀψυνθίων ἄγχουρος, ἠδὲ Βιστόνων,
Κουροτρόφον πάγουρον [c] Ἠδωνῶν πέλας
Κρύψει, [d] πρὶν ἢ [e] Τυμφρηστὸν αὐγάσαι λέπας,
[f] Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν,
Ὅμηρον ὅς μιν θῆκε τετρήνας λύχνοις,
Ὅτ' [g] εἰς νόθον στρήνωνος [h] ηὐνάσθη λέχος.
Τρεῖς δ' αὖ [i] ταρχύσουσι [k] Κερκάφου [l] νάπαι

Unum quidem Eon Strymonis Bisaltica,
Absinthiis, & Bistonibus contermina,
Nutricium phagrum prope Edonos
Abscondet, antequam Tymphrestum spectaverit collem;
Patri maximè omnium invisum,
Qui eum perforatis lucernis excæcavit,
Quando in adulterino Columbæ cubuerat lecto.
Tres verò sepelient Cercaphi saltus

VARIANTES LECTIONES

a Βυσαλτία *Seld.* aliique. Βυσαλχία *Bar.* Βισαλτια al. b Ἀψυρθίων *Bar.* Ἀψυνθίων al. c Ἠδωνῶν *Seld.* quod habuisse videtur etiam *Bar.* Sed ο illud emendator aliquis in ω mutavit. d Al. πρὶν ἤ. e Al. Τυφρηστόν. f Τὸν πατρὶ πλεῖστον *Seld.* g Al. ἐς. h Ηὐνάθη *Bar.* εὐνάσθη al. i Ταρχεύσουσι *Bar.* Ταρχύσουσι al. k Κικάρφου *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. l Νάπας *Seld.*

Τὸν μὲν γὰρ Ἠϊών.] τὸν μὲν γὰρ κουροτρόφον πάγουρον, λέγει δὲ τὸν Φοίνικα, τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον, καὶ μισηθέντα ὑπὸ τῶν βροτῶν, ὅστις ὁ πατὴρ μὶν καὶ αὐτὸν ἔθηκεν ὅμηρον καὶ τυφλὸν, ὁπότε ηὐνάσθη εἰς τὸ νόθον λέχος τοῦ στρήνωνος, ἤτοι ὅτε ἐμίγη τῇ τοῦ πατρὸς παλλακῇ, [1] τοῦτον κρύψει ἡ Ἠϊὼν, ἡ ἡ Χρυσόπολις, ἡ Ἀμφίπολις, πόλις τοῦ Στρυμόνος, [2] ἡ Βισαλτία καὶ Θρακικὴ, ἡ ἄγχουρος καὶ γείτων τῶν Ἀψυνθίων, καὶ Βιστόνων, οἵτινες εἰσὶν ἔθνη Θρακικὰ, πέλας Ἠδωνῶν, καὶ τῶν Μακεδόνων. κρύψει δὲ πρὸ τοῦ αὐγάσαι καὶ ἰδεῖν τὸ Τυμφρηστὸν λέπας καὶ ἀκρωτήριον. Ἠϊών.] πόλις Θρᾴκης ἐπὶ Στρυμόνι, ἔνθα τὸν Φοίνικα τελευτήσαντα ἔθαψεν ὁ Νεοπτόλεμος, ἡνίκα ἔπλει ἐπὶ τὴν πατρίδα. περὶ δὲ τὴν Ἠϊόνα ταύτην καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς Μήδους ἐνίκησαν, καὶ ἔστησαν τοῖς νικήσασιν οἱ λοιποὶ Ἀθηναῖοι Ἑρμᾶς τρεῖς λιθίνους, καὶ ἐπέγραψαν,

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
Παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοὰς,
Λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα,
Πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

τούτων δὲ τῶν ἐπιγραμμάτων Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ μέμνηται. Στρυμόνος.] Στρυμὼν, ποταμὸς Θρᾴκης· Βισάλται δὲ, καὶ Ἀψύνθιοι, καὶ Βιστόνες, ἔθνη Θρᾳκῶν. ὅθεν Ἀπολλώνιος περὶ Ὀρφέως λέγει,

[3] Βιστονίῃ φόρμιγγι καλῆς [4] ἐξήνεγκεν ἀοιδῆς.

Βίστονες δὲ, ἀπὸ υἱοῦ Ἄρεος Βίστονος, ἢ υἱοῦ Τερψιχόρης. Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἠδωνοὶ, ἔθνος Θρᾴκης. Πάγουρον.] διὰ τὸ γηραιὸν, καὶ σκληρόδερμον, τὸν Φοίνικα λέγει. Κουροτρόφον δὲ, ὅτι παῖδα ὄντα Ἀχιλλέα ἀνέτρεφε. κουροτρόφον δὲ εἶπε πάγουρον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πιννοτρόφου παγούρου. ἔστι δὲ πάγουρος μικρὸς, ὃς τὴν θαλασσίαν πίνναν τρέφει, καθά φησιν ὁ Ὀππιανός. Ἠδωνοὶ, καὶ Ἤδωνες, Θρᾳκῶν ἔθνη. [5] ἀλλ' οἱ μὲν Ἤδωνες τὴν παραθαλασσίαν οἰκοῦσιν, Ἠδωνοὶ δὲ τὴν μεσογαίαν. Τυμφρηστός.] πόλις, καὶ ὄρος Τραχῖνος, ἀπὸ τοῦ Τυμφρηστοῦ τινὸς βασιλέως, ἢ Τέμφρεαντος, υἱοῦ Ἡρακλέος. λέγεται δὲ τὸ ὄρος ἀρσενικῶς, ἡ δὲ πόλις θηλυκῶς· ὡς Εὐφορίων, [6] Βουκολέων Τρυχινίδα Τυμφρηστοῖο αἰπῆς. Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν.] Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος, τῆς τοῦ μητρὸς αὐτοῦ Κλεοβούλης ἱκεσίαις, μιγεὶς τῇ τοῦ πατρὸς παλλακῇ Κλυτίᾳ, ἢ Φθίᾳ κατά τινας, ἐτυφλώθη παρ' αὐτοῦ. φυγὼν δὲ ὁ Φοῖνιξ, ἦλθε πρὸς Πηλέα, καὶ ὃς ἀπαγαγὼν αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἔπεισεν ὑγιῆ γενέσθαι ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μυθικά, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Μιγέντα τῇ παλλακῇ γνοὺς αὐτὸν ὁ πατὴρ, κατηράσατο μὴ τεκεῖν παῖδας, οὓς καὶ ὀφθαλμοὺς λέγει. ὁ δὲ φυγὼν, ἦλθε πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ ὃς ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος, ἔδειξεν αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα ἐκεῖ παιδευόμενον, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν αὐτῷ, εἰπὼν, Ἰδὲ καὶ παῖς σου, ἄγαγε οὖν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ, καὶ παίδευε ὥσπερ χρὴ πατέρα φίλον ἀνάγειν υἱόν. καὶ τούτου χάριν ἐμυθεύσαντο, ὅτι ἀπεκόμισεν ὁ Πηλεὺς αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα, καὶ ὃς ἐποίησεν αὐτὸν πάλιν βλέπειν. [7] καὶ ὁ Ὀππιανὸς δὲ τὰ τέκνα φάεος φίλτερα καὶ βιότοιο λέγει. Ὅτι δὲ συμβολικῶς χρὴ νοεῖν τὴν τύφλωσιν τοῦ Φοίνικος, διὰ τὸ ἄπαιδα γενέσθαι, καὶ οὐχ, ὡς οἱ πολλοί φασι, πραγματικῶς, καὶ Ὅμηρος φησὶν ἐμοὶ συνᾴδων, ὡς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος λέγων πρὸς Ἀχιλλέα,

[8] Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς, Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμὴν, ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς,
Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς,
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.

Καίτοι τοιοῦτον φησὶν,

------Ἀλλά σε παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ποιεύμην, [9] ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.

Τρεῖς δέ.] τοὺς δὲ τρεῖς καύηκας καὶ λάρους, ἤτοι γηραιοὺς, ἤτοι Κάλχαντα, Ἰδομενέα, καὶ Σθένελον, ταρχύσουσι καὶ

EMENDATIONES.

1 Sic legendum arbitror hunc locum; Eon enim, Amphipolis, & Chrysopolis diversa sunt ejusdem urbis nomina. Τοῦτον κρύψει ἡ ἠϊονὴ ἡ χρυσόπολις ἡ ἀμφίπολις πόλεις τοῦ Στρυμόνος *Impress.* Τοῦτον κρύψει ἡ ἠϊὼν πόλις τοῦ Στρυμόνος *MSS.* uterque. 2 Ἡ Βισαλτία καὶ Θρακικὴ *Bar.* ἡ Βυσαλτία καὶ Θρακικὴ *Seld.* ἡ Βισαντία καὶ Θρακὴ *Impress.* 3 Βιστονίῃ substitui, pro Βιστονίῃ. 4 Ἐξῆγεν *Bar.* 5 Ita lego cum *Seld.* ἀλλ' οἱ μὲν Ἤδωνες παρὰ θάλασσαν οἰκοῦσιν *Bar.* περὶ θάλασσαν *Seld.* 6 Βουκολίων Τραχινίδα Τυμφρηστοῦ αἰπεῖς *Bar.* Codex *Seld.* cum *Impressis* consentit, nisi quod pro Τρυχινίδα, quod corruptum videtur, habeat Τραχινίδα, & isti priori ι superscriptam υ. 7 Καὶ ὁ Ὀππιανὸς δέ φησι, τὰ τέκνα &c. *Impressi.* Ego illud φησὶ, ut prorsus inutile, delevi, sequutus *Phavorinum*, & utrumque *MSS.* 8 Ita restitui, & in ordinem digessi hos versus, ex nona Iliade, qui in Codicibus *MSS.* *Impressisque*, variis modis erant corrupti. 9 Ita emendavi ex eadem Iliade, cum prius fuit scriptum esset, ἵνα μή ποτ' ἀλκέα λοιγὸν ἀμύνῃς.

Καύηκας, οὐκ [a] ἄπωθεν [b] Ἀλέντα ποτοῦ.	Laros, non procul ab Alente fluvio.
Τὸν μὲν, Μολοσσοῦ, [c] Κυπέως, Κοίτου κύκνον,	Primum quidem, Moloſſi, Cypei, Cubicularis Cygnum,
Συὸς παραπλαγχθέντα θηλείας [d] τόκων,	Suis feminæ qui aberraverit à partubus,
Ὅτ' εἰς ὀλύνθων δῆριν ἑλκύσας σοφὴν	Cum in groſſorum certamen callidum trahendo
Τὸν [e] ἀντάμιλλον, αὐτὸς ἐκ μαντευμάτων	Æmulum, ipſe lapſus fatalem
[f] Σφαλεὶς ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον.	Ex vaticiniis dormiet ſomnum.
Τὸν δ' αὖ, τέταρτον [g] ἐγγόνων Ἐρεχθέως,	Alterum, nepotum Erechthei quartum,

VARIANTES LECTIONES.

a Απωθεν Bar. aliique. ἄπωθεν Seld. ſed iſti ω habet ο ſuperſcriptam. b Αλέντα al. c Κυπέως Bar. d Τόκον Bar. τόκους Seld. e Ανθάμιλλον Seld. f Al. σφαγεὶς. g Εκγόνων Seld.

θάλπουσιν αἱ νάπαι καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι τοῦ Κερκάφου. ὁ δὲ Κέρκαφος, ὄρος Κολοφῶνός ἐστιν, οὐκ ἄποθεν δὲ καὶ οὐ μακρόθεν, ἀλλὰ δηλονότι πλησίον τοῦ ποταμοῦ καὶ ὑδάτων τοῦ Ἀλέντος, ποταμοῦ Κολοφῶνος. Ἀλέντα δὲ, καὶ οὐκ Ἀλέντος, Δωρικῶς εἶπε. Καύηκας δὲ αὐτοὺς ὠνόμασε, [1] διὰ τὸ ἐκ γήρως λευκοὺς εἶναι, ὡς οἱ λάροι, [2] καύηξ δὲ, ὁ λάρος, κατὰ Αἰνιᾶνας, ὡς φησι καὶ Ἱππῶναξ, [3] Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄμμορος καύηξ. Ἄποθεν.] τὸ πο μικρὸν γράφε. οὗτοι δὲ ἀγνοήσαντες τὸ μεῖζον μέγα τοῦτο γράφουσι. σὺ δὲ γίνωσκε, ὅτι τὸ δασὺ ἐκλείπειν δύναται, ὅτε βούλεται ὁ στιχιστὴς, ἴσως τοῖς διπλοῖς, ὡς καὶ πρώην ἔφην σοι, εἰς παράδειγμα [4] παραγαγὼν τὸ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

εἰ δὲ μείζω τοῦτον νομίζεις, ἄκουσον καὶ τὴν κατὰ [5] τοῦ Μιμνῆ, τοῦ ζωγράφου, χωλῶν ἰάμβων Ἱππωνακτίων στίχων,

[6] Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψης
Ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ,
Ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
Αὕτη γὰρ, αὕτη συμφορή τε, καὶ κληδὼν,
Νίκη τε, καὶ σαβακὸν τοῦ κυβερνήτη,
Ἣν αὐτὸν ὄφις τ' ἀντικνήμιον δάκῃ.

ἰδοὺ ὄφις, τὸ ο μικρόν ἐστιν ἐκλαθὲν ὑπὸ τοῦ φ δασέος ὄντος, ὡς καὶ ἕτερα μυρία εὑρήσεις σκοπῶν. οὕτω καὶ τὸ ἄποθεν μικρὸν ὂν, μακρὸν λογίζεται τῇ τοῦ θ ἐπεκτάσει. οἱ δὲ τῶν μέτρων ἀμαθεῖς μέγα τοῦτο γράφουσι, καὶ οὐδὲ ἴσασιν ὅθεν μέγα ἐστίν. σὺ δὲ εἰ μέγα τοῦτο γράφεις, κἂν λέγε, ὅτι ἐπεκτάσει Ἀττικῇ μέγα τοῦτο γράφω, ὡς τὸ [7] δώτης, πώτης, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸν μὲν Μολοσσοῦ.] [8] εἰπὼν τρεῖς ἄνω, νῦν λέγει ἕνα ἕκαστον, καὶ πρῶτον τὸν Κάλχαντα. Μολοσσοῦ, Κυπέως, καὶ Κοίτου, ἐπίθετα Ἀπόλλωνος. Μολοσσοῦ μὲν, ὅτι ἐν Μολοσσίᾳ τιμᾶται. Κυπέως, τοῦ δίκην ἱματίου ἐνδύοντος, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ, κυπὰς δὲ, τὸ ἱμάτιον λέγεται). Κοίτου, ὅτι σπερμογόνος ὁ ἥλιος, καὶ συνουσίας αἴτιος, ὡς ζωογόνος. Κύκνον.] τὸν Κάλχαντα, διὰ τὸ γηραιὸν, καὶ μαντικὸν, καὶ γὰρ οἱ κύκνοι προγινώσκουσι τὴν ἑαυτῶν τελευτὴν, καὶ λιγυρώτατον τότε ᾄδουσι μέλος, ὡς που μέμνηται καὶ Αἰσχύλος λέγων,

——————— [9] κύκνου δίκην,
Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον.

τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτο ἱερὸν τοῦ θεοῦ ἐστιν. Συὸς παραπλαγχθέντα.] Ἀγλαΐας καὶ Ἀπόλλωνος Θέστωρ, οὗ Κάλχας, ᾧ χρησμὸς ἐδόθη, ὅτι τότε θνήξεται, ὅτε κρείττονι ἑαυτοῦ ἐντύχῃ μάντει. μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν αὐτὸς ὁ Κάλχας, καὶ ἕτεροι, Ἀμφίλοχος, Λεοντεὺς, [10] Ποδαλείριος, Πολυποίτης, ἐν Ἰλίῳ λιπόντες τὰς ναῦς αὐτῶν, εἰς Κολοφῶνα πεζῇ πορεύονται, κἀκεῖ θάπτουσι Κάλχαντα. ὑποδεχθέντων γὰρ παρὰ Μόψῳ μάντει, υἱῷ Ἀπόλλωνος καὶ Μαντοῦς, [11] καὶ Κάλχαντος, καὶ αὐτοῦ φιλονεικήσαντος διὰ μαντείαν, συκῆς ἀγρίας ἑστώσης, ἤρετο Κάλχας [12] τὸν Μόψον, πόσους ὀλύνθους ἡ συκῆ φέρει; ὁ δὲ Μόψος, μυρίους ἔφη, καὶ μέδιμνον, καὶ ἕνα ὄλυνθον περιττὸν, καὶ εὑρέθη οὕτως. Μόψος δὲ ἠρώτησεν Κάλχαντα περὶ συὸς ἐπὶ τόκου ἑστώσης, πόσα κατὰ γαστρὸς ἔχει; καὶ πότε τέκῃ; τοῦ δὲ μηδὲν εἰπόντος, αὐτὸς εἶπε, δέκα χοίρους ἔχει, ὧν ὁ εἷς [13] ἄρρην, τέξεται δὲ αὔριον. ὧν γενομένων, καὶ τὸν χρησμὸν ὁ Κάλχας συνιεὶς, ἀθυμήσας τελευτᾷ. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἑαυτὸν ἀνεῖλεν. Φήληξ, ὄλυνθος, σῦκον, καὶ ἰσχὰς, διαφέρουσι. Φήληξ γὰρ, τὸ ἄγριον σῦκον λέγεται. Ὄλυνθος, τὸ ἥμερον μὲν, ἄωρον δέ. Σῦκον, τὸ ὥριμον. Ἰσχὰς δὲ, τὸ ξηρανθέν. Τὸν δ' αὖ, τέταρτον.] δεύτερον ὀφείλων εἰπεῖν, πῶς εἶπε τέταρτον; καλῶς ἔχει τὸ τῆς γραφῆς, καὶ σκόπει, ἀνώτερον γὰρ εἶπε, τοὺς τρεῖς δὲ θάλπουσιν αἱ νάπαι τοῦ Κερκάφου, τὸν Κάλχαντα πρῶτον, δι' ἃ εἴπομεν. αὖ δὲ, ἤτοι δεύτερον δὲ, τὸν τέταρτον γενεὰν [14] ἕλκοντα ἀπὸ τοῦ Διὸς, λέγει δὲ τὸν Ἰδομενέα, Διὸς γὰρ καὶ Εὐρώπης, Μίνως, καὶ Ῥαδάμανθυς, καὶ Φοίνιξ. τοῦ Μίνωος καὶ Πασιφάης, τῆς Ἡλίου, Δευκαλίων. Δευκαλίωνος δὲ καὶ Κλεοπάτρας, Ἰδομενεύς. Ψεύδεται περὶ Ἰδομενέως, λέγων αὐτὸν σὺν τοῖς λοιποῖς πλανηθῆναι, Ὅμηρος μὲν ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει,

Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οὓς φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα.

ἐν Κρήτῃ δὲ καταρας, ὑπὸ Λεύκου, ἢ [15] Ἀμύκου τοῦ Τάλω στασιασάντων, καὶ δέκα πόλεις πορθησάντων, τῆς Κρήτης ἐκβάλλεται. Ἐρεχθεύς.] ὁ Ζεὺς ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν Ἀρκα-

EMENDATIONES.

1 Hanc lectionem *MSS.* Codd. acceptam debeo. *διὰ τὸ γῆρας, καὶ λευκοὺς εἶναι ὡς τοὺς λάρους Impreſſ.* 2 Καύηξ, pro *καύης*, & paulo poſt, ex *Seld.* 3 Κνήμων ὁ πανδάλητος ἄμμονος καύης *Bar.* 4 Παραγαγὼν lego cum utroque *MSS.* *περιαγαγὼν* corrupte *Impreſſ.* 5 Τοῦ Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου *Seld.* *τοῦ μιμνητοῦ ζωγράφου Impreſſ.* τοῦ Μνημῆ τοῦ ζωγράφου *Bar.* 6 Μιμνῆ κατωμόχανε μηκέτι γράψης, ὄφιν τελήρευς ἐν πολυζύγῳ (πολιζύλῳ *Seld.*) τοίχῳ ἀπεμβόλου φεύγοντα (φεύγοντος *Seld.*) πρὸς κυβερνήτην. αὕτη γάρ ἐστιν (ἐστι *Seld.*) συμφορὰ (συμφορή *Seld.*) τε καὶ κληδὼν, (interrogationis ſignum deeſt in *Seld.*) νικύρτα καὶ σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ, ἢν αὐτὸν ὄφις τ' ἀντικνήμιον δάκῃ *Impreſſi.* Μνημῆ κακομήχανε μηκέτι γράψης ὄφιν, τελῆρες ἐν πολυστίχῳ. ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην αὕτη δὲ αὕτη συμφορά τε καὶ κληδών. νικαύτη καὶ διδωνι τῷ κυβερνήτῃ. ἢν αὐτὸν ὄφις τ' ἀνακείμενον δάκῃ *Bar.* Hæc ego in Iambicos digeſſi; quid vero ſint *νικύρτα καὶ σάβαυνι*, aut quo modo emendari debeant, adhuc non ſatis intelligo; noſtram interim conjecturam, donec meliorem aut Codex alter ſuppeditabit, aut aliquis excogitabit, boni conſulat candidus Lector. 7 *Δότης, πότης Impreſſ.* & non refert, utrum cum ο, vel ω ſcribantur; mihi tamen magis placuit ω, quam habet *Bar.* eandemque in *Seld.* reperio, & ο ſupra ſcriptam. 8 Εἰπὼν, pro *εἶπεν*, ex *Bar.* 9 Κύκνου, pro *κύκνον*, ex utroque *MSS.* 10 Ποδαλείριος, pro *ποδαλείρης*, ex *Seld.* *ποδάρκης* corrupte *Bar.* 11 Ita diſtinguo cum *Seld* καὶ Κάλχαντος καὶ αὐτοῦ φιλονεικήσαντος, *διὰ μαντείαν συκῆς Impreſſ.* 12 Τὸν Μόψον, pro *τῷ Μόψῳ*, ex *Bar.* 13 Ἄρρην repoſui ex utroque *MSS.* *ἄρρεν Impreſſ.* 14 Ἕλκοντα ſubſtitui, pro *ἕλκοντας*, ex utroque *MSS.*. 15 Ἀμύκου, pro Ἀμύκλου, ex utroque *MSS*

δίᾳ

Αἴθωνος [a] αὐτάδελφον ἐν [b] πλασταῖς γραφαῖς. — Æthonis germanum in historiis fictis.
Τρίτον δὲ, τοῦ [c] μόσσυνας Ἐκτηνῶν ποτὲ — Tertium, Filium ejus, qui Ectenorum quondam
Στερρᾷ δικέλλῃ [d] βουσκαφήσαντος γόνον, — Turres valido subruit ligone,
Ὃν Γογγυλάτης εἷλε, [e] Βουλαῖος, Μυλεὺς, — Quem Gongylates interfecit, Consiliarius, Pistor,
[f] Ἀγηλάτῳ μάστιγι [g] συνθραύσας [h] κάραν, — Violento flagello caput confringens,
[i] Ἦμος ξυναίμοις πατρὸς αἱ Νυκτὸς κόραι — Quando patris Germanos Noctis Filiæ
Πρὸς [k] αὐτοφόντου στέρνον ὥπλισαν [l] μόρου. — Ad mutuæ cupidinem armârant mortis.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Αὐτάδελφον. b Πλαστοῖς Bar. aliique. c Μόσυνας Bar. aliique. d Βουσκαφήσαντος Seld. aliique. e Βουλαῖος Seld. f Ἀγηλάτῳ alii (in quibus MSS. uterque) cum tenui spiritu, alii cum aspero proferunt. Vide Scholiastem. g Συνθλάσας Etymolog. συνθρέψας Bar. h Κάρα Etymolog. & Seld. i Ἦμος alias cum tenui, alias cum denso spiritu pingitur. k Αὐτοφόντην MSS. uterque, & alii. l Μόρον MSS. uterque, & alii.

δίας πιμᾶται, ἢ διὰ τὸ ὀρέξαι καὶ δοῦναι τὴν Ῥέαν τῷ Κρόνῳ λίθον ἀντὶ Διός, ἢ παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ, δι' αὐτοῦ γὰρ οἱ σεισμοί. Αἴθωνος αὐτάδελφον.] τὸν Ἰδομενέα. Αἴθωνος δέ τινες, τοῦ Ὀδυσσέως λέγουσιν. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ' οὕτω λέγει, Τοῦ ἐν πλάσμασιν Αἴθωνος. φλυαρεῖ δὲ καὶ τὸ γραφαῖς, οὐ γὰρ ἔγραψεν Ὀδυσσεὺς, ἀλλ' ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἰθάκην ἄγνωστος, ἔλεγε πλάττων, ὅτι Αἴθων καλοῦμαι, [1] εἰμὶ δὲ ἐκ Κρήτης [2] ἀδελφὸς Ἰδομενέως. Τρίτον δὲ, τοῦ μόσσυνας.] εἰπὼν ἀνώτερον πρῶτον, καὶ δεύτερον, οὓς εἶπε μέλλειν θανεῖν ἐν Κολοφῶνι, νῦν λέγει καὶ τὸν τρίτον, ὅς ἐστιν ὁ Σθένελος, καὶ τοῦτο πάλιν ψεῦδος. ὁ γὰρ Διομήδης καὶ αὐτὸς ἀβλαβὴς ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Σθένελος, ἡνίοχος γὰρ ἦν αὐτοῦ. [3] περὶ δὲ τῆς εἰς Ἄργος αὐτῶν ἐλεύσεως ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος λέγει. ὕστερον δὲ Διομήδης μέλλων ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Αἰγιαλείας, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, φεύγει εἰς Δαυνίαν, ἥτις καὶ [4] Καλαβρεία λέγεται. Μόσσυνας.] κυρίως τὰ ξύλινα τείχη, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ τείχη τῶν Ἐκτηνῶν καὶ Θηβαίων λέγει. οὐκ οἶδα δὲ ὅθεν καλεῖ τοὺς Θηβαίους Ἐκτῆνας, εἰ μή πως οὕτως φησί, [5] τοὺς ἐκ κτηνῶν τινὲς, διεβάλλοντο γὰρ οἱ Θηβαῖοι, ὡς κτηνώδεις καὶ ἀμαθεῖς, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν [6] χοροδιδάσκαλον Αἰνέαν φησίν, [7] Ἄγε δὲ, ποίησον τόδε, καὶ τόδε, εἰ φευγόμενοι ἀρχαῖον ὄνειδος, Βοιωτίαν ὗν. Ἄλλος δέ τις ἱστορικός φησιν, Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον, τὰς Θήβας παρῴκησαν, οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν [8] παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιώτιος, ὗς Βοιώτιος λέγοντες. μέμνηται δὲ τοῦ ἔθνους τούτου καὶ Φρύνιχος ὁ τραγικὸς, ἐν δράματι Πλευρωνίαις, λέγων,

[9] Στρατὸς ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα ποδὶ
Ὕαντος, ὃς γῆν ναῖεν ἀρχαῖος λεώς,
Πεδία δὲ πάντα, καὶ παράκλιον πλάκα
Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

Γόνος δὲ τοῦ Καπανέως τοῦ κατασκάψαντος, ἢ τοῦ κατασκάψοντος καὶ μέλλοντος κατασκάψαι τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, ὁ Σθένελος ὑπῆρχεν. Ὃν Γογγυλάτης.] ὅντινα Καπανέα εἷλε καὶ ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς, ὁ Γογγυλάτης, δι' οὗ αἱ γογγύλαι καὶ αἱ συνεσφιγμέναι χεῖρες κινοῦνται· ὁ Βουλαῖος, δι' οὗ καὶ τὸ βουλεύειν τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν. ὁ Μυλεὺς, δι' οὗ ἄνθρωποι καὶ τὰς μύλας, καὶ τοὺς ὀδόντας κινοῦσιν, ἢ ὁ ἀρτοδότης, ἀπὸ τῆς μύλης. Ἀγηλάτῳ μάστιγι.] τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλωτέον. ἢ τῷ τοὺς ἀγεῖς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντι, ὅθεν δασυντέον. ὅτι δὲ ἀγὴς, ὁ μυσαρὸς, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἄγιος, ὁ μυσαρὸς, Ἱππῶναξ φησίν,

[10] Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Περὶ δὲ τῆς τόλμης Καπανέως, καὶ τῆς αὐτοῦ κεραυνώσεως, Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις φησί,

[11] Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
Μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων Περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
Ἀνεῖρφ' ὑφ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,
* Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα. *
Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων,
Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν, ἐκτύπησε δὲ
Χθών. ——————

Τὰ δὲ τῶν Θηβῶν τείχη ἔκτισαν ὁ Ἀμφίων, καὶ ὁ Ζῆθος, παῖδες Ἀντιόπης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ, ᾗ συμμιγεὶς ὁ Ζεὺς ἔτεκεν αὐτούς. * Ἦμος ξυναίμους.] * Τοῦ βουσκαφήσαντος τὰς Θήβας, ἢ τοῦ κεραυνωθέντος Καπανέως, πότε; ἡνίκα αἱ τῆς Νυκτὸς θυγατέρες, * Ἐριννύες, * ὥπλισαν τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ ἑαυτῶν πατρὸς, λέγει δὲ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, πρὸς τί ὥπλισαν; πρὸς στέρνον καὶ ἐπιθυμίαν * αὐτοφόντου μόρου, δηλονότι ἐφερμηνευτικὸν τὸ σχῆμα. * Αὐτοφόντην δὲ, τὸν ὑπ' ἀλλήλων μέλλοντα αὐτοὺς ἀνελεῖν. ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Οἰδί-

EMENDATIONES.

1 Εἰμὶ δὲ, pro εἰμὴ δὲ, ex utroque MSS. 2 Ἀδελφὸς, pro ἀδελφή. 3 Περὶ, pro παρὰ, ex utroque MSS. 4 Καλαβρεία, pro Καλαυρεία hic, & aliis in locis quamplurimis. Hoc mendum Auctoribus ita irrepsit passim, ut Καλαυρεία, pro Καλαβρεία, & rursus, Καλαβρεία pro Καλαυρεία legatur; cum tamen distincte Καλαβρεία regionem, Καλαυρεία insulam significet. Eum in modum apud Strabonem pro Καλαυρεία insula, posita est Καλαβρεία regio. Idem manifeste invenies & apud Suidam. Johannes Franciscus Picus in Commentariis suis insulam Calauriam, & Calabriam dici scribit, mendosorum Codicum (ut opinor) deceptus errore. Nicolaus Gerbelius. 5 Sic emendavi lineam istam, ex utroque MSS. quam mendosissimam habent Impressi, Τοὺς ἐκ κτηνῶν. πόλει; διεβάλλοντο γάρ &c. 6 Χοροδιδάσκαλον Αἰνέαν Seld. χοροδιδάσκαλον Αἰνέαν Bar. 7 Ἄγε δὲ ποίησον uterque MSS. ἄγε φησὶν ποίησον Impress. 8 Παραφθορὰν, pro παρὰ φθορὰν, ex Bar. 9 Hos Phrynichi versus emendavi, & in ordinem digessi, cum in aliis Codicibus indistincte, & mendose scripta essent. κρατὸς ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα ποδὶ ὕαντος, ὃς γῆν ναίει ἀρχαῖος λεὼς, παιδίας πάντα καὶ παράκλιον πλάκα, ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις Impress. Στρατὸς ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα (ἐπεστρέφα Seld.) ποδί. Ὕαντος, ὃς γυναῖαν (γῆν ναῖε Seld.) ἀρχαῖος λεώς. πεδία πάντα (πέδα δὲ παντί. Seld.) καὶ παράκλιον πλάκα, ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις MSS. 10 Ὡς οἱ μὲν ἀγοὶ Βουπάλῳ κατηρῶνται Bar. Ὅσοι μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο Seld. Βουπάλῳ Impress. 11 Ita emendavi hos Euripidis versus, ex ipsius Phœnissis, quæ tam in MSS. quam Impressis mutilata, & indistincta extabant. Cæterum versum illum, quem stellulis interpositum vides, penitus in Impressis omissum, itemque in Seld. ex Bar. & Euripide recuperavi. * Ex utroque MSS. * Ex utroque MSS. * Ex Bar. idemque cum levi differentia occurrit in Seld.

τοῦ

Δοιοὶ δὲ ῥείθρων [a] Πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς
Αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι [b] Δηραίνου κύνες
Δμηθέντες, αἰχμάσουσι λοισθίαν βοήν,
Πύργων ὑπὸ πτέρνῃσι [c] Παμφύλου κόρης·
Αἰπὺς δ᾽ [d] ἁλιβρὼς ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ
[e] Μέγαρσος ἁγνῶν ἠρίων σταθήσεται,
Ὡς μὴ βλέπωσι, [f] μηδὲ νερτέρων ἕδρας
Δύντες, φόνῳ [g] λουθέντας ἀλλήλων τάφους.

Duo ad Pyrami fluentorum ostia
Mutuis mortui cædibus Deræni
Canes, ultimo pugnabunt prælio,
Sub Pamphyli Filiæ turrium radicibus:
Altus autem exesúsque tumulus, Megarsus,
In medio sacrorum stabit sepulcrorum,
Ut ne videant, nec inferorum sedes
Ingressi, cruore respersa alterutrius sepulcra.

VARIANTES LECTIONES.

[illegible] b Al. Δηραίνε. c Παμφύλου Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. d Al. ἁλιβρώς. Quam etiam lectionem ha-[illegible] habet o eadem, ut videtur, manu superscriptam. e Μέγαρσος Seld. aliique. Μέγαρσα, vel Μέγαρσον Casaubon. f Μὴ [illegible] l.

[illegible] ἀνελὼν τὸν πατέρα ἀγνοίᾳ, ὁμοίως καὶ [illegible] γήμας, ὡς φησιν Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ,

——— ὃ δ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας
Γῆμε. ———

ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, καὶ [1] Ἰσμήνην, καὶ Ἀντιγόνην. ὅθεν Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης ἀδελφοὶ, καὶ υἱοὶ ἦσαν Οἰδίποδος. ἀναγνωρίσας δὲ τὴν μητέρα, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ᾽ ὑψηλοῖο μελάθρου.

Ἐτεοκλῆς δὲ, καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας μαχόμενοι, ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ὁ μὲν Ἐτεοκλῆς, Θηβαίων ὑπερμαχῶν· ὁ δὲ Πολυνείκης, μετὰ τῶν Ἀργείων πορθῶν αὐτοὺς, Ἄδραστος γὰρ ὁ Ἀργεῖος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τούτῳ παρέσχεν. μεθ᾽ ὧν ἦν καὶ Καπανεὺς, ὅστις μέλλων πορθεῖν τὰς Θήβας, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ δ΄. τῆς Ἰλιάδ. καὶ ἐν τῇ ζ΄. Δοιοὶ δέ.] οἱ δὲ δύο μάντεις, Μόψος, ὁ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Μαντοῦς, τῆς Τειρεσίου, καὶ ὁ Ἀλκμαίωνος [2] ἀδελφὸς, Ἀμφίλοχος, ὁ τῆς Ἐριφύλης, τῆς ἀδελφῆς Ἀδράστου τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀμφιαράου τοῦ μάντεως παιδὸς παῖς. Οἱ κύνες.] οἱ μάντεις, οἱ γνήσιοι, [3] οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Δηραίνοις, τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν, αὐτοκτόνοις καὶ ταῖς ὑπ᾽ ἀλλήλων σφαγαῖς δμηθέντες καὶ τεθνηκότες, αἰχμάσουσι καὶ πολεμήσουσι τὴν λοισθίαν βοήν. τὸ δὲ σχῆμα χαριεντισμὸς, οὐδεὶς γὰρ ἀποθανὼν πολεμεῖ. ἔστι δὲ καὶ κακόπλαστον, κακότεχνον, τὸ καὶ κακόζηλον, πόλεμον γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν πολεμήσουσιν, οὐ βοήν. πολεμήσουσι δὲ ποῦ; ὑπὸ τὰς πτέρναις, καὶ τοῖς κάτω τόποις τῶν πύργων τῆς Μεγάρσου. ἡ δὲ Μέγαρσος, κατὰ Δημήτριον τὸν τὰ Παμφυλιακὰ γράψαντα, θυγάτηρ Παμφύλου, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις Μέγαρσος ἐκλήθη. ἐκεῖ δὲ μετωνυμικῶς εἶπε, καὶ ἐμψύχως τὴν πόλιν ἀντὶ τῆς ἡρωΐδος, θυγατέρας Παμφύλου, καλέσας. ὡς καὶ Ἡσίοδος, τὸ ὄρνεον, τὴν χελιδόνα, Πανδιονίδα εἰπών. ἡ δὲ Μέγαρσος πόλις κεῖται πρὸς ταῖς ἐκχύσεσι τοῦ Πυράμου ποταμοῦ. Κύνας Ἀπόλλωνος, τοὺς μάντεις εἶπεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς φιλοδεσπότου τῶν κυνῶν, ἢ ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ἁπάντων ἀλόγων μόνος ὁ κύων ἀποβλέπει πρὸς τὰ ἀγάλματα. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου τοιαύτη· Μετὰ τὰ κατὰ Τροίαν, ἀμφότεροι ἦλθον εἰς Κιλικίαν, Ἀμφίλοχος δὲ, ὁ Ἀμφιαράου υἱὸς, βουλόμενος χωρισθῆναι εἰς τὸ Ἄργος, παρέθετο τῷ Μόψῳ τὴν βασιλείαν, ἤτοι τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ, κελεύσας φυλάξαι μέχρι ἐνιαυτοῦ ἑνός. τελεσθέντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἦλθεν ὁ Ἀμφίλοχος, καὶ οὐ παρεχώρει αὐτῷ ὁ Μόψος. διὸ περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλους διαφερόμενοι, ὑπ᾽ ἀλλήλων ἀνῃρέθησαν, οὓς θάψαντες οἱ ἐνοικοῦντες, πύργον μεταξὺ τῶν τάφων κατεσκεύασαν, ὅπως μηδὲ μετὰ θάνατον ἀλλήλων κοινωνήσωσιν, ὡς καὶ Εὐφορίων,

Πύραμον ἠμείψαντο πόλιν δ᾽ ἐκλίνατο μᾶλλον,
Ἧς πέρι [4] δηριθέντε κακόρραδες ἀλλήλοισι,
Μόψος τ᾽, Ἀμφίλοχός τε, καὶ ἄρκια δῆριν θέντες,
Μουνὰξ ἀλήσαιο πύλας ἔβαν Ἀΐδαο.

Καὶ οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ φασὶν, ὅτι μετὰ Μόψου ἀπῆλθεν εἰς Κιλικίαν Ἀμφίλοχος. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὡς καὶ Ἀπολλόδωρος, Ἀμφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος ὕστερον στρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ χειμῶνα, ἀπερρίφη πρὸς Μόψον, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας μονομαχοῦντες, ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ὡς δέ τινες φασὶν, Ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν πλησίον Ἀκαρνάνων κατῴκισεν. Ἁλιβρώς.] ὑπὸ θαλάσσης βιβρωσκόμενος, ὅθεν ἐμοὶ μέγα τοῦτο δοκεῖ γράφεσθαι. [*] Ὄχμος.] νῦν πύργος. [*] Μέγαρσος.] πόλις Κιλικίας μέσον τῶν τάφων Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, καὶ Μεγαρσίας Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἁγνῶν.] πῶς ἁγνῶν εἶπε τῶν ἀλλήλους φονευσάντων τὰ ἠρία; οὐ πρὸς τὸ φονικὸν ἀποβλέψας [*] τοῦτο [*] εἶπεν, ἀλλ᾽ ὅτι μάντεις ἀμφότεροι.

EMENDATIONES.

1 Ἰσμήνην, pro Ὑσμήνην, ex utroque MSS. Ismenen enim Oedipi, & Jocastæ filiam fuisse, ex Sophocle notissimum est. 2 Post Ἀλκμαίωνος adjeci ἀδελφὸς, monente Nic Gerbelio. Nam ex Amphiarao & Eriphyle, nati sunt Amphilochus, & Alcmæon, fratres. Quod si παιδὸς deleveris, clarior erit sententia, Oïclem enim, Amphiarai patrem, vatem fuisse nondum comperio. Gerbel. 3 Οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Δηραίνοις τόπῳ Ἀβδήρων, τιμώμενοι Ἀπόλλωνα Impress. Ego τόπῳ reposui ex Seld. & τιμωμένου Ἀπόλλωνος, ex utroque MSS. 4 Δηριθέντε pro δῆριν θέντες, quod in sequenti linea occurrit, ex Bar. * Ex Bar. * Ex Bar.

Οἱ πέντε δὲ Σφήκειαν εἰς [a] Κεραςίαν,	Quinque in Spheceam Ceraſtiam
Καὶ [b] Σάτραχον βλώξαντες, Ὑλάτου τε γῆν,	Et Satrachum venientes, terrámque Silvani,
Μορφὼ παρεξοικήσουσι τὴν [c] Ζηρυνθίαν·	Morphonem accolent Zerynthiam :
Ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος,	Primus quidem patris criminationibus expulſus
[d] Κυχρέως ἄντρων, [e] Βωκάρου τε ναμάτων,	Antris Cychrei, Bocaróque fonte,
[f] Οὑμὸς ξυναίμος, ὡς [g] ὀπατρείου φονεὺς	Meus cognatus, tanquam patrii occiſor

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Κεραςίδα. b Σίτραχον βλώξαντες al. c Τροιζηνίαν al. Ξηρυνθίαν Seld. Ζηρυνθίαν al. Ζηρινθίαν al. d Κυχρεῖος Seld. iſtique ει habet ſuperſcriptam. al. Κυχρεῖος. al. Κεγχρεῖος. e Al. Βωκάρου. f Οὑμὸς al. ὁμὸς al. g Al. ὁ πατρείου. al. ὀγαςρείου. ſat quod Canterus ſeparatim hæc legerit, id plane miror. Vide Commentarium noſtrum.

Οἱ πέντε δέ.] ὁ δὲ Τεῦκρος, Ἀγαπήνωρ τε, καὶ Ἀκάμας, καὶ σὺν αὐτοῖς Κηφεὺς, καὶ Πράξανδρος, εἰς τὴν Κύπρον ἀποπλανηθέντες οἰκήσουσιν. ὁ μὲν Τεῦκρος, ὁ ἐμὸς συγγενὴς, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Τελαμῶνος, ὡς μὴ βοηθήσας καὶ ἀμύνας τῷ Αἴαντος θανάτῳ. ὁ Ἀγαπήνωρ δὲ, ὁ τοιόσδε, καὶ τοιόσδε, ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον χαλκωρυχήσει, οὗ τὸν πατέρα ὁ Καλυδώνιος κάπρος ἀνεῖλε. τρίτος δὲ ὁ Ἀκάμας, ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως, τὸν λαβόντος τὰ ὅπλα τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς πέτρας· οὗτινος Ἀκάμαντος πρεσβέως ἐλθόντος ποτὲ εἰς τὴν Τροίαν σὺν Διομήδει, ἐρασθεῖσα Λαοδίκη, ἡ Πριάμου θυγάτηρ, ἐμίγη καὶ ἐγέννησε Μούνιτον· ὃν Μούνιτον Αἴθρα, ἡ προμήτωρ Ἀκάμαντος, θήσει ἐν χερσὶ τούτου, τῆς Τροίας πορθηθείσης, εἰποῦσα αὐτῷ, Ἰδοὺ ὁ παῖς σου· ὃν Μούνιτον συγκυνηγοῦντα ἐν Θρᾴκῃ τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι, ὄφις πλήξας ἀνεῖλε, καὶ θρηνοῦσα αὐτὸν καὶ Λαοδίκη ἡ μήτηρ ἀποθανεῖται, [1] ἣν ὁ φλύαρος οὗτος Λυκόφρων πρώην εἶπε, πορθουμένης τῆς Τροίας, χάσματι γῆς ὑποδεχθῆναι. μέσον δὲ τούτων ποιεῖται ἐμφίβολον παρεκβολὴν, λέγων, Ὅταν δώσει αὐτὸν τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι ἡ Αἴθρα, ἣν μόνην ἀπὸ πάντων τῶν Ἀττικῶν ἐδούλωσε Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, οἱ τοιοίδε, καὶ τοιοίδε, οὕστινας Κάστορα καὶ Πολυδεύκην μὴ στείλῃς βοηθοὺς, ὦ σῶτερ Ζεῦ, τῇ δευτέρως ἁρπαγείσῃ Ἑλένῃ, [2] μηδὲ τὸν Πρωτεσίλαον στείλῃς, μηδὲ ἐξέλθοιεν οὗτοι ἀπὸ τῶν αὐτῶν πλοίων εἰς τὴν γῆν τῶν Τρώων, μηδὲ ὁ Ἴδας, καὶ ὁ Λυγκεὺς, οὐ γὰρ μίαν ἡμέραν δυνήσονται τὰ τείχη τὰ Τρωϊκὰ τὸν πόλεμον τούτων ὑπενεγκεῖν, κἂν ἔχωσι προπύργιον τὸν Ἕκτορα. Εἶτα ἑαυτὴν ἡ Κασσάνδρα παρηγορεῖ, καὶ φησὶν, Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν βοηθὸς ὁ Ζεὺς, ὃς φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβάλῃ, ὅταν ὑποδέξωνται τὸν Ἀλέξανδρον, οἳ καὶ ἀναιρεθήσονται ὑπ' ἀλλήλων, διὰ τοὺς γάμους μαχόμενοι τῶν ἑαυτῶν ἀνεψιῶν, ἤτοι ἐξαδέλφων, Φοίβης καὶ Ἱλαείρας, πλὴν μόνου Πολυδεύκους. Εἶτα καὶ ἄλλαις χρῆται παρεκβολαῖς, καὶ φησὶ, Καὶ τούτων μὲν ὁ θεὸς ἐννάσει ἡμῖν τὸ δόρυ, [3] ἄλλο δὲ πολὺ πλῆθος Ἑλλήνων κινήσει καὶ ἀνάγῃ, οὓς ἐκδ' ὁ [4] Ἄνιος κορέσει σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου. Εἶτα φησὶ καὶ περὶ τῶν ἑτέρων δύο, Ὁ Κηφεὺς δὲ, καὶ ὁ Πράξανδρος οἱ πέμπτοι, ἤτοι οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν πέντε, ὧν εἶπον, στρατηγῶν τέταρτοι εἰς Κύπρον ἀφίξονται. πρῶτος γὰρ Τεῦκρος, δεύτερος Ἀγαπήνωρ, τρίτος Ἀκάμας, οὗτοι οἱ δύο ὁμοῦ τέταρτοι. Σφήκειαν.] ἡ Κύπρος πρότερον Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἳ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ Νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐξοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Σάτραχος.] πόλις, καὶ ποταμὸς Κύπρου. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε γράφουσι Σέτραχον. Ὑλάτου.] τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὕλη γάρ ἐστι περὶ τὸν Κάριον, τόπον τῆς Κύπρου, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ἧς Ὑλάτην τὸν θεὸν προσαγορεύουσιν. Μορφώ.] τοῦτο τὸ ξόανον φασὶ πεποιηκέναι τῇ Ἀφροδίτῃ ὑπὸ Λακεδαιμονίου τινὸς νομοθέτου, αἰνιξαμένου τὸ μὴ ἀσελγαίνειν τὰς παρθένους, ἢ πείθεσθαι ταύτῃ τῇ θεᾷ. οἱ δὲ Τυνδάρεων φασὶ, διὰ τὸ ἁμάρτημα τῆς Ἑλένης. Τὴν Ζηρυνθίαν.] * γράφε καὶ τὴν Τροιζηνίαν. * ἐν Θρᾴκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται, ἢ ὅτι ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἀφροδίτης ὑπὸ Φαίδρας ἱδρυμένον, ὅτε ἤρα Ἱππολύτου, τοῦ Θησέως καὶ Ἱππολύτης, τῆς Ἀμαζόνος, παιδός. Ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν.] ἐξελαθήσεται, φησὶν, ὁ Τεῦκρος ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ὑπὸ τοῦ πατρὸς Τελαμῶνος, διὰ τὸν Αἴαντα. φασὶ γὰρ, ὅτι Τεῦκρος προσπλέων Σαλαμῖνι, διωχθεὶς παρὰ Τελαμῶνος τοῦ πατρὸς, ὡς μὴ ἀμύνας [5] Αἴαντι, ἐλθὼν ἐν Κύπρῳ, Σαλαμῖνα κτίσας, ᾤκησε, καὶ γήμας Εὔνην τὴν Κύπρου, Ἀστερίαν ἐγέννησε. Κυχρείου ἄντρων.] ὁ Κυχρεὺς, ἢ Κεγχρεὺς, Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν υἱὸς, ἐβασίλευσε δὲ Σαλαμινίων, ὥς φησιν Εὐφορίων ἐν Ἱππομέδοντι,

Τοῖος γὰρ Κυχρεῖος ἐνὶ [6] ψαφαρῇ Σαλαμῖνι.

ἐγὼ δὲ καὶ οὕτω γράφω τὸ [7] χρῆ, κἂν πάντες, οὐκ οἶδ' ὅθεν, δίφθογγον τοῦτο γράφουσιν. ἐγὼ γὰρ οὕτω λέγω, ὡς τὸ Πηλεὺς, Πηλῆος, οὕτω καὶ Κυχρῆος. τοῦτον δὲ τινὲς τὸν διφυῆ Κέκροπα φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη. Τὸ δὲ Κυχρεῖος, γενική ἐστι κατὰ διάλεκτον. Οὑμὸς ξυναίμος.] ὁ ἐμὸς συγγενὴς Τεῦκρος, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ Ἡσιόνης, τῆς Πριάμου ἀδελφῆς, παρ' Ἡρακλέα δοθείσης τῷ Τελαμῶνι εἰς γέρας, ὡς σὺν αὐτῷ πορθήσαντι τὴν Τροίαν. [8] ὀγαστρείου.] τοῦ Ὁμογαστρείου ἀδελφοῦ γράφουσι, καὶ λέγουσι κακῶς φάναι τὸν ποιητὴν, ὁ Αἴας γὰρ, καὶ ὁ Τεῦκρος ὁμογάστριοι οὐκ ἦσαν, ἀλλ' ὁ μὲν Αἴας Ἐριβοίας ἦν παῖς, τῆς

EMENDATIONES.

1 Ἣν ὁ φλύαρος οὗτος Λυκόφρων, pro ἣν οὗτος ὁ Λυκόφρων, ex Bar. 2 Μηδὲ poſui, pro μὴ δὲ, ut & paulo poſt. 3 Ἄλλο δὲ πολὺ πλῆθος pro ἄλλα δὲ πολὺ πλῆθος poſui, ope MSS. utriuſque. 4 Ἄνιος ſubſtitui, pro ἀνθρώπινος, ex Bar. hujuſque emendationis neceſſitatem Poetæ noſtri cum Scholiaſte collatio facile indicabit. * Hoc adjeci ex Seld. quod è cæteris excidiſſe manifeſtum eſt. 5 Αἴαντι pro Αἴαντος, ex utroque MSS. 6 Ψαφαρῇ ſubſtitui, pro ψαρῇ. ψαφάρη Seld. ψαφάρη Bar. 7 Χρῆ legocum Seld. non χρῆ cum Impreſſis. Iſta enim dictio, ſi cum tono pingas, Verbum, ſi cum linea ſuperducta, nuda ſyllaba erit. 8 Ita diſtinguo; vult enim Scholiaſtes in quibuſdam exemplaribus ſcribi ὀγαςρείου. Impreſſi ſic diſtinguunt, Ὀγαςρείου.] τοῦ ὁμογαςρείου ἀδελφοῦ. γράφουσι καὶ λέγουσι &c. Sed MSS. Codices mecum faciunt. Item ubique ὀγαςρείου & ὀπατρείου lego, pro ὁ γαςρείου & ὁ πατρείου, re ita exigente.

Πορθάονος

Πώλου, νόθον [a] φίτυμα, συγγόνων βλάβην,
[b] Τοῦ λύσσαν ἐν [c] ποίμναισιν αἰχματηρίαν
[d] Χέαντος, ὃν χάρωνος ὠμηστοῦ δορὰ
Χαλκῷ [e] τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ,
Μίαν πρὸς ᾅδην καὶ φθιτοὺς πεπαμμένον
Κέλευθον, [f] ἣν γωρυτὸς ἔκρυψε Σκύθης,
Ἦμος κατᾴθων θύσθλα Κωμύρῳ λέων,
Σφῷ πατρὶ λάσκε τὰς ἐπηκόους λιτάς,
Σκύμνον παρ' ἀγκάλῃσιν [g] αἰέτου βράσας.
Οὐ γάρ τι πείσει [h] φίτυν, ὡς ὁ Λήμνιος
Πρηστὴρ [i] Ἐνυοῦς, οὔποτ' ἐς φύζαν τραπείς,

Pulli, filius adulterinus, cognatorum damnum,
Qui rabiem in ovilia bellicosam
Effuderat, quem crudelis leonis pellis
In pugna reddidit invulnerabilem,
Unam ad Orcum atque manes viam
Sortitum, quam corytus texit Scythicus,
Quando Comyroni sacrificia adolens Leo,
Patri suo preces dixit impetrabiles,
Aquilæ Catulum in ulnis quatiens.
Nec enim persuadebit Patri Lemnium
Fulmen Bellonæ, nunquam in fugam versum,

VARIANTES LECTIONES.

a Φύτυμα Bar. Seld. b Τοῦ λύσσαν ἐν Seld. c Al. ποιμνῆσιν. d Al. χέαντα. e Τορητὸν Seld. f Ὃν al. g Αἰετῶν Seld. αἰέτου al. αἰετοῦ al. Canterus αἴτου, vel ἀετοῦ rescribendum existimat. Al. αὖτ' ἀβέξτας. al. βέξτης. h Φιτὺν Bar. i Ἐνυοῦς Bar.

Πορθάονος θυγατρός, Τεῦκρος δὲ, Ἡσιόνης. ἐγὼ δὲ οὐ τῷ ποιητῇ προσάπτω νῦν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ τοῖς μεταγράφουσιν. ὀπαλεῖς γὰρ εὑρόντες ἀμυδρῶς γεγραμμένον, ἀντὶ τούτου ὀχαρεῖς ἔγραψαν. τοῦτο δὲ μᾶλλον αἰτιῶμαι τοῦ ποιητοῦ, τὸ εἰπεῖν, Ὡς φονεὺς Αἴαντος, οὐ γὰρ ὡς φονεὺς, ἀλλ' ὡς μὴ ἀμύνας ἐδιώχθη ὁ Τεῦκρος. Πώλου.] τινὲς οὕτω συντάττουσιν, ὡς φονεὺς τοῦ ὀχαρεῖς [1] πώλου, ἤτοι Αἴαντος, ὃ ἐγὼ ὀπατεῖς γράφω. Ἄλλοι δὲ μέχρι τοῦ φονεὺς στίζουσιν, ἄρχονται δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς οὕτω, Τὸ νόθον γέννημα τοῦ πώλου, ἤτοι τοῦ Τελαμῶνος, ὅπερ ἐστὶν ἐπώνυμον. Πῶλον δὲ αὐτὸν λέγει, διὰ τὸ ὁρμητικὸν ἄγαν, καὶ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ ἀλκήν. Συγγόνων βλάβην.] τῶν Τρώων, διότι καθεπολέμει τοὺς Τρῶας συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας, διὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς,
Πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

Τοῦ λύσσαν ἐν ποίμναισιν.] ὡς φονεὺς τοῦ [2] ὀπαλείου Αἴαντος, τοῦ μανέντος ἕνεκεν τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων, καὶ ἀνελόντος τὰ Ἑλληνικὰ ποίμνια. Ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Αἴας μανεὶς διὰ τὸ δοθῆναι τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως τῷ Ὀδυσσεῖ, τὰ ποίμνια τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλεν. τῶν Ἑλλήνων δὲ ὀνειδιζόντων ὕστερον, καὶ αὐτὸν ἀναιρεῖ μετὰ τοῦ ξίφους, ὅπερ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Ἕκτωρ, ὅτε πρὸς ἀλλήλους ἐμονομάχησαν. καὶ Ὅμηρος,

——— δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον
Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωστῆρα [3] δίδου φοίνικι φαεινόν.

Χάρωνος ὠμηστοῦ δορά.] Χάρων, ὁ λέων κατὰ Μακεδόνας. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ἐν Νεμέᾳ, χώρᾳ τοῦ Ἄργους, λέων ἦν ἄτρωτος σιδήρῳ, καὶ βολαῖς παντοίαις, ὃν Ἡρακλῆς συνθλάσας ταῖς οἰκείαις χερσὶ, σκεπαστηρίῳ τῷ τούτου δέρματι ἐκέχρητο. φίλος δὲ ὢν τῷ Τελαμῶνι, ἄπαιδι ὄντι, καὶ θύοντι ποτὲ τῷ Διῒ, διαπορθμευόμενος ἐκλήθη [4] ὑπ' αὐτοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν, καὶ θῦσαι τῷ ἰδίῳ πατρὶ Διῒ οὕτως ἑστὼς μετὰ τῆς λεοντῆς, καὶ εὔξασθαι γενέσθαι παιδίον ἄρρεν αὐτῷ. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν χρυσέαν οἰνοδόχον φιάλην, ἔθυσε, καὶ ηὔξατο οὕτως. καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν διέπτη ἀετὸς, καὶ φησὶ, Τελαμὼν, ἔσται σοι παῖς, ὃν καὶ κάλεσον ἀετὸν, κατὰ τὸ σημεῖον. καὶ γεννηθέντα τὸν Αἴαντα, [5] Ἀετὸν ἐκάλεσαν. εἶτα Αἴαντος αὐξηθέντος, τῇ λεοντῇ τοῦτον Ἡρακλῆς ἐσκέπασε, καὶ ταύτην αὐτῷ ἐχαρίσατο, ὑφ' ἧς σκεπόμενος, ὡς ληρῳδοῦσιν, ἄτρωτος ἦν, πλὴν μόνου τοῦ τόπου κατά τινας τοῦ σκεπομένου προφὴν ὑπὸ τοῦ γωρυτοῦ, ὅτε ταύτην ἐφόρει Ἡρακλῆς, ὅτε δὲ Αἴας, ὑπὸ τοῦ σάκους. Ἄλλοι δέ φασιν, ὑπὸ τὴν κλεῖδα εἶναι τρωτὸν τὸν Αἴαντα. ταῦτα δὲ λῆρος, οὕτω δὲ ἔχει τὸ ἀληθές· Περιδέξιος ὢν στρατιώτης ὁ Αἴας, καὶ πολλοὺς πολεμήσας πολέμους, οὐδέποτε ἐτρώθη, τῷ ἄριστα τηρεῖν ἑαυτὸν, καὶ σκέπεσθαι τῷ σάκει. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε, τὸ ξίφος κατὰ τὰς πλευρὰς ὤσας, ἢ τοῦ τραχήλου, εἰς μῦθον ἐτέθη, ὅτι τούτους τοὺς τόπους μόνους εἶχε τρωτούς. Γωρυτὸς Σκύθης.] ὁ τοῦ Τευτάρου, ὃν πρὶν ἱστοροῦσιν εἰπεῖν Ἡρακλέα διδάξαι τὴν τοξικήν. ἐγὼ δὲ ἔφην, ὅτι ἄλλοι φασὶν, Εὔρυτον, ἢ Ῥαδάμανθυν αὐτὸν διδάξαι, πατρῷον αὐτοῦ γενόμενον. * Κώμυρος.] ὁ Ζεὺς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τιμᾶται. Λιτά.] ἤτοι τοῦ φίλου, Δωρικῶς. οἱ δὲ Σχολιασταὶ τὸ ληρῳδοῦσι γράφοντες. * Σκύμνον παρ' ἀγκάλῃσιν.] Ἡρακλῆς φιλῶν τὸν Αἴαντα, καὶ δεξάμενος αὐτὸν ἐν ταῖς αὐτοῦ ἀγκάλαις, καὶ [6] πήλας, ηὔξατο ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ Διΐ. Οὐ γάρ τι πείσει.] οὐ γὰρ πείσει, φησὶν, ὁ Τεῦκρος τὸν Τελαμῶνα, εἰπὼν, ὅτι ὁ Λήμνιος καὶ ὁ πολεμικὸς Αἴας αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε, (Λήμνιοι γὰρ, ὥς φησιν Ἑλλάνικος, εὗρον ὁπλοποιίαν) ὁ πρηστὴρ καὶ σφοδρὸς ἄνεμος τῆς Ἐνυοῦς καὶ τοῦ πολέμου, (Ἐνυὼ γὰρ ἐπίθετον Ἥρας) ὁ οὔποτ' [7] ἐς φυγὴν τραπεὶς, ταῦρος βαρύθων, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

EMENDATIONES.

1 Πώλου rescripsi, pro πώλων. 2 Ὀπατεῖς substitui, pro πατεῖς, annuente utroque MSS. 3 Δίδου, pro δῶκε, ex ipso Homero, in cujus Il. η' occurrunt hi versus, & utroque MSS. 4 Ὑπ' αὐτοῦ, ex Seld. ὑπὸ τοῦ Impress. ὑπὸ τούτου Bar. 5 Ἀετὸν ἐκάλεσαν, εἶτα Αἴαντα αὐξηθέντα δὲ &c. MSS. uterque. Et hæc lectio, si non receptæ præferri, at certe tolerari poterit. * Hæc cum levi variatione in utroque MSS occurrunt. 6 Πήλας, pro πήλιας. 7 Ἐς φυγὴν ἐλθὼν τραπεὶς Impress. Ego ἐλθὼν delevi, ut prorsus inutile, nixus auctoritate utriusque MSS.

Ταῦρος βαρύφρων, [a] δυσμενεστάτου ξένων	Taurum iracundum, inimicissimi Hospitis
Ἔτυψε δώρῳ [b] σπλάγχνον, ἀρνεύσας λυγρὸν	Dono pectus percussisse, tristi insilientem
Πήδημα [c] πρὸς κνώδοντος [d] αὐτουργοὺς σφαγάς.	Saltu in spontaneas gladii cædes:
Ἐλᾷ δὲ πάτρας τῆλε Τραμβήλου κάσιν,	Sed expellet procul è patria Trambeli fratrem,
Ὃν ἡ [e] ξυναιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται,	Quem Soror Patris genuit,
Δοθεῖσα [f] προσταίχμεια τῷ πυργοσκάφῳ·	Prædæ data Eversori turrium:
Ἣν [g] δή ποτ᾽ ἐν ῥήτρησι δημοτῶν σταθεὶς,	Quam aliquando stans in foro popularium,
Γλαυκῷ κελαινὸν δόρπον [h] ὤτρυνε κυνὶ	Cæsio diram hortatus est cœnam Cani
Στεῖλαι, [i] τριπλᾶς [k] θυγατρὰς ὁ σπείρας βάβαξ,	Mittere, trium Sator filiarum Orator,
Τῷ πᾶσαν ἅλμῃ πηλοποιοῦντι χθόνα,	Totam salsugine cœnum reddenti terram,
[l] Ὅταν κλύδωνας [m] ἐξερεύγηται γνάθων,	Quando fluctus è buccis eructaret,
[n] Λάβρῳ σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον.	Violenter omne concutiens immensa procella solum.
Ὁ δ᾽ ἀντὶ πίπους [o] σκορπίον λαιμῷ σπάσας	At Ille pro Pipone Scorpium gutture glutiens
Φόρκῳ, κακῆς ὠδῖνος ἔκλαυσε βάρος.	Cano, mali partûs luxit onus.

VARIANTES LECTIONES.

a Δυσμενεστάτων *Seld.* b Σπλάγχν᾽ *Seld.* c Προσκνώδοντος *Seld.* d Αὐτουργοῦ *Seld.* aliique. e Ξύναιμος *Seld.* f Προσταίχμια al. προσταίχμια *Bar.* g Al. δήποτ᾽ una voce. h Al. ὤτρυνε. i Τριπλᾶς *Bar.* eandemque lectionem etiam in *Scholiis* habet. k Θυγατέρας ὁ σπείρας *Seld.* l Ὅτ᾽ ἂν *Seld.* m Ἐξερεύγεται *Seld.* n Λάβρῳ lego ex *Bar.* Canteri etiam judicio fretus. λάβρως *Seld.* aliique. λαύρως al. o Σκορπίον *Seld.*

Δυσμενεστάτου ξένων δώρῳ.] μονομαχήσας γὰρ τῷ Ἕκτορι, καὶ ἰσορρόπου τῆς μάχης γενομένης, φιλιοῦνται, καὶ ἀλλήλοις διδοῦσι δῶρα,

Αἴας μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.

μεθ᾽ οὗ καὶ ἀναιρεθεὶς Ἕκτωρ, καὶ ὑπ᾽ Ἀχιλλέως δεθεὶς ἐκ τοῦ ἅρματος ἐσύρετο. Αἴας δὲ τὴν σπάθην ἀφ᾽ Ἕκτορος λαβὼν, μετ᾽ αὐτῆς αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλεν, ὥς φησι Σοφοκλῆς· Ἀντικλείδης δὲ ὑπὸ Πάριδος φησὶ τοξευθέντα ἀποθανεῖν. Τραμβήλου κάσιν.] τὸν Τεῦκρον. μετὰ γὰρ τὴν ὑφ᾽ Ἡρακλέους γενομένην τῆς Τροίας ἅλωσιν, Τελαμὼν Θεάνειραν, τὴν καὶ Ἡσιόνην, γέρας ὡς ἐξαίρετον ἔλαβεν, ὥς Ἴστρος ἐν Συμμίκτοις φησίν. αὐτὴ δ᾽ ἐκ Τελαμῶνος ἔγκυος γενομένη, ἀπέδρασε τῆς νεὼς, καὶ νηξαμένη ἦλθεν εἰς Μίλητον, διανηξαμένη τὴν μεταξὺ θάλασσαν. ἐγὼ δὲ [1] ὠνηθεῖσαν φημὶ παρὰ Πριάμου βασιλεύοντος τῆς Μιλήτου Ἀρίωνος, ὃς αὐτὴν ἐν ὕλῃ κεκρυμμένην εὑρὼν διέσωσε, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν, ὡς ἴδιον παῖδα. τῆς δ᾽ ἐπὶ Ἴλιον στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεὺς εἰς Μίλητον παρεγένετο, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντιστάντα ἀνεῖλεν. εἶτα τῆς ἀνδρείας τοῦτον θαυμάσας, [2] καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῆ. Τῷ πυργοσκάφῳ.] τῷ Τελαμῶνι. ἱστορεῖ γὰρ Ἑλλάνικος, ὅτι πρὸ τοῦ Ἡρακλέα εἰσελθεῖν ἐν τῇ Τροίᾳ, ὁ Τελαμὼν μέρος τοῦ τείχους καταβαλὼν εἰσῆλθε· σπωμένου δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν Ἡρακλέους τὸ ξίφος, ὁ Τελαμὼν παρατηρήσας τούτου ἕνεκα δυσχεράναντα τὸν Ἡρακλέα, λίθοις περὶ αὐτὸν ἐσώρευεν. τοῦ δὲ φαμένου, Τί τοῦτο; Τελαμὼν ἔφη, Ἐγείρειν μέλλω βωμὸν Ἡρακλέος ἀλεξικάκου. καὶ οὕτως τῆς ὀργῆς Ἡρακλῆς παύεται, καὶ γέρας αὐτῷ τὴν Ἡσιόνην, τὴν καὶ [3] Θεάνειραν, δωρεῖται. * Ῥήτρησι.] δημηγορίαις. * Στεῖλαι, τριπλᾶς θυγατέρας ὁ σπείρας.] Φοινοδάμας τρεῖς ἔχων θυγατέρας, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος ἐκθεῖναι αὐτῶν μίαν τῷ κήτει, ἐκκλησίαν συναγαγὼν ἐδημηγόρησεν, δέον τὸν Λαομέδοντα, τὸν αἴτιον τοῦ κακοῦ, ἐκθεῖναι τὴν θυγατέρα Ἡσιόνην, καὶ ἔπεισε τοὺς Τρῶας, διὸ καὶ ἐξετέθη πρὸς βορὰν τῷ κήτει, Ἡρακλῆς δὲ αὐτὴν ἔσωσεν, ἀνελὼν τὸ κῆτος. τούτου δὲ ἕνεκα μηνιῶν ὁ Λαομέδων τῷ Φοινοδάμαντι, τὰς ἐκείνου τρεῖς θυγατέρας τισὶν ἔδοτο, ἐλθόντας εἰς τὴν ἔρημον τῆς Λιβύης ἐᾶσαι αὐτὰς [4] θηρεβρώτους γενέσθαι· ὧν μιᾷ μιγεὶς ὁ Κριμισὸς ποταμὸς ἐν εἴδει κυνὸς, γεννᾷ τὸν [5] Αἰγέσταν, ὃς ἐκεῖσε τρεῖς ἔκτισε πόλεις, Αἰγέσταν, Ἄλαλλαν, Ἔρυκα. Γλαυκῷ κυνί.] [6] Τῷ κήτει. βάβαξ.] ῥήτωρ, παρὰ τὸ βάζω, τὸ λέγω. Πίπους.] πιπὼ ὄρνεον ἐστὶ θαλάσσιον εὐπρεπὲς, καὶ εὐειδὲς, νῦν δὲ τὴν Ἡσιόνην οὕτω καλεῖ. [7] Σκορπίον δὲ τὸν Ἡρακλέα λέγει, διὰ τὸ φονικόν.

EMENDATIONES.

1 Ὠνηθεῖσαν posui, pro ὠνηθεῖσα. 2 Sic lego cum *Seld.* καὶ Τελαμῶνα μαθὼν εἶναι *Impress.* Sed Τελαμῶνος habet *Bar.* quod equidem tolerari possit. 3 Θεάνειραν posui, pro Θεάνειραν, ex emendatione *Nic. Gerbelii*, consentiente etiam *Seld.* Et paulo ante dixit *Scholiastes*, Hesionem vocatam fuisse Theaniram; sed Σθεάνειραν habet *Bar.* * Hoc addo ex *Bar.* 4 Θηρεβρώτους, pro θηρεβρώτους, ex utroque *MSS.* 5 Αἰγέσταν hic, & paulo post rescripsi, pro Αἰγέτην, Ægestes enim secundum nonnullos, at nunquam (quod scio) Ægetes, dictus est Crimissi ex Phœnodamantis filiâ filius. Αἰγεστάτα *Seld.* & linea sequente Αἰγέσταν. Ἐγέστην *Bar.* & linea sequente Ἐγέσταν. Et Egestem, atque Egestam nonnulli dicunt, quos alii Ægestem, & Ægestam; alii Acestem, & Acestam; alii Segestem, & Segestam appellare solent. 6 Τῷ κήτει λέγει *Impressi.* Ego λέγει delevi, Codd. *MSS.* secutus. 7 Σκορπίον δὲ τὸν *Impressi.* Ego τὸν delevi, ex fide utriusque *MSS.*

[a] Ὁ δεύτερος δὲ νῆσον Ἀγρέτης μολὼν,
Χρήζων πυθέσθαι πημάτων [b] ξυμβουλίαν,
Χερσαῖος αὐτόδαιτος ἐγγόνων δρυὸς
Λυκαινομόρφων, Νυκτίμου κρεουργῶν,
Τῶν [c] πρόσθε [d] μήνης [e] φηγίνων [f] πύρνων ὀχὴν

Secundus autem ad insulam Agrestis accedens,
Sciscitari volens cladium remedium,
Terrigena conviva Nepotum quercûs
Lupiformium, Nyctimi sectorum,
Fagineorum ante Lunam panum cibum

VARIANTES LECTIONES.

a Versum proximum, qui priorem locum occupavit, transposuit *Canterus*, ita re exigente. b Al. συμβουλίαν. c Πρόσθεν cum ν finali *Bar.* idque in *Scholiis* repetit. d Al. μήνης. e Φυγίνων *Bar.* f Πύργων *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* tuetur.

* Καλὴν δὲ ὠδῖνα, τὸν Ἡρακλέα λέγει, ὃν πρὶν ἦν καταπιὼν τὸ κῆτος. * Ὁ δεύτερος.] Ἀγαπήνωρ. Ἀγρέτης.] ἀγρώτης, παρ' ὅσον Ἀρκὰς ἦν τὸ γένος, οἱ δὲ ἠπειρῶται, καὶ ἀγρευταί. ἢ ὁ ἄγριος, παρ' ὅσον ἀγρίᾳ τροφῇ ἐχρῶντο οἱ Ἀρκάδες, ἤτοι βαλάνοις, ὡς καὶ ὁ παροιμιώδης χρησμὸς,

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Χερσαῖος.] ὁ τὴν μεσόγειαν τῆς Πελοποννήσου Ἀρκαδίαν οἰκῶν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνων μὴ ἔχειν ναῦς αὐτοὺς διὰ τὸ πόῤῥω εἶναι τῆς θαλάσσης, οὑτωσὶ λέγει,

Αὐτὸς γάρ σφι δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἀτρείδης, ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Ἐγγόνων δρυός.] Ἀρκὰς ὁ Διὸς, ἢ Ἀπόλλωνος παῖς, καὶ Καλλιστοῦς, τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, ὥς φησι Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς, κυνηγῶν ἐνέτυχε τινὶ τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ, καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάῤῥου τοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ δρυῒ, ἐν ᾗ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν, καὶ τὴν γῆν χώματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη [1] Χρυσοπέλεια τὴν κλῆσιν κατ' Εὔμηλον, συνελθοῦσα αὐτῷ γεννᾷ Ἔλατον, καὶ Ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσὶν οἱ Ἀρκάδες, ὥς φησι καὶ Ἀπολλώνιος,

[2] Ἀλλ' ὅγε πατρὸς ἑοῖο (τοῦ Ἀρκάδος) κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν,
Ἀμπλακίης, ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεϊ δένδρεα τάμνων,
Δή ποτ' Ἀμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ.

ἢ ὅτι Ἀγαπήνωρ ἀπὸ Δρύοπος εἶχε τὸ γένος, ὁ δὲ Δρύοψ, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας, τῆς Λυκάονος, ταύτῃ γὰρ συνελθὼν Ἀπόλλων, ἔγκυον ἐποίησεν. ἡ τεκοῦσα τὸ βρέφος, ἔκρυψε δρυὸς στελέχει, ὅθεν καὶ Δρύοψ ἐκλήθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασὸν, ὥς φησιν Ἥλιος,

Δίκη Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔτρεφε.

Λυκαινομόρφων.] κακῶς ἔφη, λυκομόρφων γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν. οὐ γὰρ λύκαιναι, ἀλλὰ λύκοι γεγόνασιν οἱ Λυκάονος παῖδες, κατὰ τοῦτον. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Πελασγὸς ἦν παῖς τοῦ Διὸς καὶ Νιόβης, ᾧ καὶ Λυκάων παῖς ἐκ Μελιβοίης κόρης, εἴπουν Κυλλήνης, [3] ὥς φασιν ἄλλοι. Πάλιν οὗτος καθεστὼς βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων,

[4] Πολλοῖς γάμοις δέδεικτο πεντηκοντόπαις,
Ἀλλ' ἀσεβὲς βλάστημα τῶν τέκνων ἔφυ.

ὧν ἦν Μαίναλος Θεσπρωτὸς σὺν Νυκτίμῳ, Καύκων, Λύκος, [5] Φθεῖος τε, καὶ Τηλεβόας, Αἵμων, Μαντίνοις, Στύμφηλός τε, καὶ Κλείτωρ, Ὀρχόμενός τε, καὶ ἕτεροι. οἱ πάντες, ὡς ἔφην, ἐνίκων ἀσεβείᾳ, καὶ ὑπερηφανίᾳ. Ζεὺς δ' εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ, παραγίνεται αὐτοῖς. οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ, σφάττουσιν ἕνα παῖδα τῶν ἐπιχωρίων, οὗ τὰ σπλάγχνα συμμίξαντες, παρέθεντο τῇ τραπέζῃ. Ζεὺς δὲ μυσαχθεὶς, τὴν μὲν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ὅθεν νῦν ὁ τόπος Τραπεζοῦς ἐν Ἀρκαδίᾳ καλεῖται, Λυκάονα δὲ, καὶ τοὺς υἱοὺς κεραυνοῖ, πλὴν Νυκτίμου τοῦ νεωτέρου. Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν λαβόντος, ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος γίνεται κατακλυσμὸς διὰ τὴν τῶν Λυκάονος παίδων ἀσέβειαν. Ἄλλως· Ὁ Ζεὺς ἐπιξενωθεὶς τῷ Λυκάονι εἰσῆλθε, οἱ δὲ τούτου υἱοὶ ἀπόπειραν ποιούμενοι εἰ θεός ἐστιν, κρεανομήσαντες Νύκτιμον, καὶ τὰ τούτου κρέατα συμμίξαντες τοῖς ἄλλοις κρέασι, παρέθησαν τῷ Διΐ. ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν, ὅθεν καὶ Τραπεζοῦσσα πόλις ἐστὶν ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοὺς δὲ Λυκάονος παῖδας ἀνεῖλε κεραυνῷ, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκκεχείαν γενέσθαι. ἐνίους δὲ τῶν Λυκάονος παίδων εἰς λύκους μετέβαλεν, οὓς ὁ Λυκόφρων, οὐκ οἶδα πῶς, ἔφη λυκαινομόρφους γενέσθαι, εἰ μή πως εἶδος ἀντὶ εἴδους ὤφειλεν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρκτομόρφων. Καλλιστὼ γὰρ, ὡς λέγουσιν, ἡ Λυκάονος θυγάτηρ, συνθηρος ἦν Ἀρτέμιδι, [6] ᾗ Ζεὺς εἰκασθεὶς Ἀρτέμιδι, συνδυάζεται· ἄρκτον δὲ ταύτην ποιεῖ, διὰ τὸ λαθεῖν τὴν Ἥραν, ἐξ ἧς ὁ Ἀρκὰς ἐγεννήθη. ἐκ ταύτης δὲ τῆς σειρᾶς κατάγεται καὶ ὁ Ἀγαπήνωρ. Νυκτίμου κρεανόμων.] καὶ τοῦτο λῆρος τῶν Λυκόφρονος λόγων, οὐ γὰρ τὸν Νύκτιμον [7] ἐκρεανόμησαν, ἀλλ' ἕτερον ἐπιχώριον παῖδα, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, καὶ ἕτεροι. Τῶν πρόσθε μήνης.] πρῶτον τοῦτο σκόπει, ὅτι καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα τὸ ν ἐφελκυστικὸν ἔχουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου, συμφώνου δὲ οὐκέτι, ὥσπερ κἀγὼ γράφω, καὶ τούτου ἕνεκα πολλοῖς τῶν ἀμαθῶν διασύρομαι, τὸ αὐτῶν ἀῤῥώστημα προσαπτόντων ἐμοί. Πρόσθε μήνης φηγίνων πύρνων.] ἐπεὶ προσέληνοι οἱ Ἀρκάδες. ἐτρέφοντο γὰρ πρὸ συνόδου τῆς Σελήνης, πυρὶ ὀπτῶντες τὰς βαλάνους. ἢ ὅτι προσέληνοι οἱ ὑβρισταὶ λέγονται, προσεληνεῖν γὰρ, τὸ ὑβρίζειν. ἄλλοι δὲ αὐτοὺς ὡς μωροὺς διαβάλλουσιν, ὡς λέγοντας ἀρχαίους εἶναι, καὶ τῆς σελήνης παλαιοτέρους. Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον ἐστὶν οὕτως· [8] Ἀστρολογίαν, καὶ ἐνιαυτὸν, μῆνας, ἰσημερίας, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα Ἀρκάδων βασιλεὺς, ἢ Ἄτλας Λίβυς εὗρεν, ἀπὸ σελήνης * τοὺς μῆνας * συλλογισάμενος, ὕστερον Θαλῆς. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Ἀρκάδες

EMENDATIONES.

* Hæc interserui ex *Bar.* 1 Χρυσοπέλεια lego, ex *Seld.* Χρυσόπελις *Bar.* Πολυπέλεια *Impressi.* 2 Sic emendavi hunc locum Ἀλλ' ὅγε τοῦ Ἀρκάδος πατρὸς ἑοῖο τίνεσκεν *Impressi.* Ἀλλ' ὅγε πατρὸς τοῦ Ἀρκάδος ἑοῖο τίνεσκεν *Seld.* Versum quidem restituit *Nic. Gerbelius*, sed τοῦ Ἀρκάδος (quod certe non erat prætereundum) omisit. 3 Sic legere volui. Ὡς φασιν ἄλλοι πάλιν οὗτος &c. *Impressi.* Sed πάλιν habent *MSS.* 4 Sic digessi in ordinem hos versus. 5 Φθεῖος lego cum *Seld.* Φθίος *Bar.* Φλεγος *Impressi.* 6 Sic legendum arbitror hunc locum, & Jovem assumpta Dianæ forma cum Callisto consuetudinem habuisse. ᾗ Ζεὺς εἰκασθεὶς συνδυάζεται *Impressi.* ᾗ (ᾧ *Seld*) Ζεὺς εἰκασθεὶς Ἀρτέμιδι συνδυάζεται *MSS* ubi perversa distinctione sensus corrumpitur. 7 Ἐκρεανόμησαν, pro ἐκρεανόμησαν, ex utroque *MSS.* 8 Ἀστρολογίαν posui pro ἀστρολόγους, ex *Bar.* & γὰρ delevi, sensu ita exigente. * Ex *Bar.* [illegible]

Φθίος

[a] Σποδῷ καθ' ἄκρων χεῖμα θαλψάντων πυρὸς,
[b] Χαλκωρυχήσει, καὶ τὸν ἐν βόθρῳ σπάσει
Βῶλον, δικέλλῃ πᾶν [c] μεταλλεύων γνύθος,
Οὗ [d] φίτυν ἐνήρειξεν [e] Οἰταῖος [f] στόνυξ,
Βουβῶνος [g] ἐν τόρμαισι [h] θρυλλίξας δέμας.
Ἔγνω δ' ὁ τλήμων σὺν κακῷ μαθὼν ἔπος,
Ὡς πολλὰ [i] χείλευς, καὶ [k] δεπαστραίων ποτῶν
[l] Μέσῳ κυλινδεῖ Μοῖρα [m] παμμήστωρ βροτῶν.
Ὁ δ' αὐτὸς ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρῳ
[n] Στόρθυγξ, δεδουπὼς τὸν [o] κλανοῦντ' ἠμύνατο,
Πλήξας ἀφύκτως ἄκρον ὀρχηστοῦ [p] σφυρόν.

In cinere per hyemem ſummam foventium,
Æs effodiet, ac glebam evellet
Ex fovea, ligone ſpecum omnem ſcrutans:
Cujus Patrem occidit dens Oetæus,
Inguinis in vertibulis lacerans corpus.
Cognovit verò miſer cum damno diſcens,
Multa inter labrum, & poculentas potiones
Gubernatricem volvere Parcam mortalium.
Candido namque tota candicans tabo
Setoſa beſtia, moribunda interſecturum eſt ulta,
Certò feriens extremam ſaltatoris plantam.

VARIANTES LECTIONES.

a Σπληδῷ *Seld.* aliique. σπλεδῷ *Bar.* σπληδοῖ al. b Al. χαλκωρυχήσει. c Μεταλεύων *Seld.* d Φίτυν *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* habet. e Οἰταῖος *Bar.* f Στόναξ *Seld.* g Al. Ἐν τόρμαισι. al. ἐντόμαισι. h Θρυλίξας *Seld.* θρυλλήξας *Bar.* i Al. χείλευς Oxyton. k Δεπαστραίων *Bar.* l Al. μέσον. m Παμμήτωρ *MSS.* uterque, & alii. n Στρόθιξ *Seld.* o Κτανόντ' *Bar.* aliique. p Σφύρον paroxyton. al.

θυσίας θεοῖς κατέδειξαν, πρῶτον μὲν, δεύτερον ἵππον λαχὸν, τρίτον δρυὸς φύλλα. ὅθεν ἡ Πυθία,

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Χαλκωρυχήσει.] ἐπειδὴ χαλκοῦ πολλὰ μέταλλα ἐστὶν ἐν Κύπρῳ. λέγει οὖν, ὅτι περιπλανώμενος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ Ἀγαπήνωρ εἰς Κύπρον, χαλκὸν ἐργάσεται. ἐγὼ δέ φημι, ὅτι περιπλανήσεται εἰς Κύπρον, ὅπου χαλκωρύχοι εἰσίν. ἀπρεπὲς γὰρ τὸ τοιοῦτον στρατηγὸν γενέσθαι χαλκωρύχον. τὸ δὲ σχῆμα φημὶ κατὰ σύλληψιν, ἢ χαριεντισμόν. * Οὗ φίτυν.] τὸν πατέρα· * Ἀγαπήνορος πατὴρ ἦν Ἀγκαῖος. οὗτος ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον ἐξελθὼν, ἀνῃρέθη ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας Ὅμηρος φησὶ, καὶ Σωτήριχος ἐν τοῖς Καλυδωνιακοῖς λέγων, "Ὁ δὲ Καλυδώνιος σῦς, πρότερον περὶ τὴν Οἴτην διατρίβων, "ὕστερον ἦλθεν εἰς Αἰτωλίαν, Ἀρτέμιδος μήνιδι, [1] ὅτι οὐκ ἔθυ-"σεν αὐτῇ ὁ Οἰνεὺς, ἄλλοις δὲ θεοῖς δεδωκὼς ἑκατόμβας. Οἰταῖος οὖν διὰ τοῦτο. Βουβῶνος τόρμαισι.] τῆς περιφερείαις τοῦ βουβῶνος συντρίψας τὸ σῶμα. βουβὼν δέ ἐστιν ὁ τοῦ ἰσχίου τόπος. ὃν δὲ φησὶν ὁ σοφώτατος οὗτος βουβῶνα, οὐκ ἴσημι, ἢ βαρβαρίζοντος καὶ φλυαροῦντος τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἐμοῦ ἀμαθαίνοντος. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῷ βουβῶνι φησὶ τὸν Ἀγκαῖον πληγῆναι, εἶτα μετὰ μικρὸν φησὶ, Πλήξας ἀφύκτως σφυρόν. ἐγὼ δὲ πάλιν γινώσκω σφυρὸν, [2] τὰ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρη. Βουβωνόσφυρον οὖν μὴ γινώσκων κατὰ τὸν σοφώτατον τοῦτον, καὶ ψευδεῖς ἱστορίας μυρίας λέγοντα, καὶ ἑαυτῷ, καὶ οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις πολλάκις ἐναντιούμενον, ὡς ἔοικεν, ἀμαθαίνω. Ἔγνω δ' ὁ τλήμων.] λῆρος ἐστὶ καὶ τόδε,

[3] Τῷ γὰρ Σαμίῳ Ἀγκαίῳ στεφηφόρῳ
Ἐξῆλθε χρησμὸς, μὴ πιεῖν ἐξ ἀμπέλου.

ὁ γὰρ Ἀγκαῖος, υἱὸς ὢν Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, τῆς Φοίνικος, ἐφύτευσεν ἄμπελον κατὰ Ἀριστοτέλη, τῆς τοὺς Πέπλους συντάξαντα. μάντις δέ * τις * εἶπεν αὐτῷ τῷ Ἀγκαίῳ, ὡς οὐ πίοι οἶνον ἐκ ταύτης, ἐνδιαμοχθίας δὲ τῆς ἀμπέλου καρπὸν, ἀπέθλιψεν ὁ Ἀγκαῖος τὴν σταφυλὴν εἰς κύλικα, ὡς πόμενος, καὶ κατεγέλα τοῦ μάντεως, δεικνύων τὴν κύλικα· ὁ δ' ἔφη,

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος, καὶ χείλεος ἄκρου.

βοῆς δὲ γινομένης, ὡς συὸς λυμαινομένου τὴν χώραν, θεὶς τὴν κύλικα ὁ Ἀγκαῖος, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν σῦν, καὶ ἀνῃρέθη· Οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων ἐπὶ τοῦ Ἀγαπήνορος, πατρὸς Ἀγκαίου, υἱοῦ Ἀκτορος καὶ Εὐρυθεμίδος, τῆς Ἀκάστου, * καὶ * περὶ τοῦ Καλυδωνίου συὸς τοῦτο ἐδέξατο. Φασὶ δέ τινες, πρῶτον τὴν Ἀταλάντην ἀκοντίσαι κατὰ τοῦ συός. Δεδουπὼς τὸν κλανοῦντ' ἠμύνατο.] εἰ μὲν κλανοῦντά ἐστιν, ὡς ἐγὼ γράφω, οὕτως συντακτέον· Δεδουπὼς καὶ ἤχῳ φερόμενος τὸν κλανοῦντα καὶ μέλλοντα κτανεῖν αὐτὸν Ἀγκαῖον ἠμύνατο καὶ ἐτιμώρησεν, πλήξας ἀφύκτως τὸ κατὰ τοῦτον βουβωνόσφυρον ἐκείνου. Τὸ δὲ γράφειν κλανόντα, μωρόν ἐστιν ἐπὶ τοῦ Ἀγκαίου, Ἀταλάντη γὰρ αὐτὸν ἐτόξευσεν, Μελέαγρος δὲ τῷ συοκτόνῳ δόρατι περὶ τὸ μέτωπον πλήξας ἀνεῖλεν. Ἀγκαῖος δὲ οὐδὲν γενναῖον ἐποίησεν ἐπ' αὐτῷ, ἢ ὅτι ἀνατεινάμενος τὸν πέλεκυν, ὡς πλῆξαι αὐτὸν, ἀνῃρέθη πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ. καὶ οὕτω μὲν ἐπ' Ἀγκαίου συντακτέον. ἐπὶ δὲ Μελεάγρου οὕτως, ὃ βαθύτατόν ἐστι, καὶ ἐμὸν ἐνθύμημα· Ὁ δ' αὐτὸς στόρθυγξ καὶ ὀδοὺς, ἤτοι ὁ χοῖρος, δεδουπὼς πεσὼν καὶ κλανθεὶς, τὸν κλανόντα, ἤτοι τὸν Μελέαγρον, ἠμύνατο, πλήξας ἀφύκτως ἄκρον σφυρὸν, ἤτοι τὸν ἀστράγαλον καὶ πόδα τοῦ ὀρχηστοῦ καὶ [4] ταχυτάτου πολεμιστοῦ. οὐχ' [5] ὅτι δὲ αὐτὸν ἔπληξεν ὁ χοῖρος περὶ τοὺς πόδας, τοῦτο εἶπεν, ἀλλὰ χαριέντως καὶ ἀστείως ταῦτα φησὶν, ὅτι ἠμύνατο αὐτὸν, δεσμήσας τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ποιήσας αὐτὸν μὴ δύνασθαι περιπατεῖν, διὰ τὸ ἀναιρεθῆναι τοιουτοτρόπως· ἀνελὼν γὰρ τὸν σῦν, τῇ Ἀταλάντῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ συὸς, καὶ τὸ δέρας, ἀριστεῖον χαρίζεται. περιλύποις δὲ γινομένους τούτου ἕνεκα τοὺς μητρὸς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, καὶ ἐχθροὺς αὐτῷ γινομένοις, ἀνεῖλεν. Ἀλθαία

EMENDATIONES.

* Hæc addo ex *Seld.* eademque in *Bar.* occurrunt, niſi quod hic pro φίτυν, habeat φίτυν. 1 Ὅτι, pro ὅτε. 2 Τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρος *Seld.* τὰ & deinde μέρη *Impreſſ.* 3 Sic reſtitui, & in ordinem digeſſi hos verſus, quos Codices univerſi indiſtinctè, & mendoſe proferebant. Τῶν Σαμίων ἐν ἀγκαίῳ &c. *Impreſſ.* τῷ γὰρ Σαμίῳ Ἀγγαίῳ (& ubique hanc vocem cum duplici γγ ſcriptam habet) στεφηφόρῳ ἐξῆλθε χρησμὸς μὴ πιεῖν ἐξ ἀμπέλου *Bar.* τῷ Σαμίῳ γὰρ στεφηφόρῳ &c *Seld.* * Ex utroque *MSS.* * Et hanc vocem interſerui ex utroque *MSS.* 4 Ταχυτάτου, pro τραχυτάτου. ex utroque *MSS.* 5 Ὅτι, pro ὅτε, ex utroque *MSS.*

δέ,

Τρίτος δὲ, τοῦ μάρψαντος ἐκ κοίλης πέτρας	Tertius verò, sumentis ex cava petra
Κέλωρ γίγαντος ὅπλα, [a] τοῦ ποτ' εἰς λέχος	Gigantis arma Filius, cujus olim in lectum
Λαθραῖον αὐτόκλητος Ἰδαία [b] πόρρις	Furtivum voluntaria Idaea Juvenca
[c] Ἡ ζῶσ' ἐς ᾅδην ἵξεται καταιβάτις,	Veniet, ad inferos viva descendens,

VARIANTES LECTIONES.

a Τὸν *Bar.* aliique. b Al. πόρις. c Ἰξετ' legendum putavit *Auratus*. Vide *Canteri* Annotationes.

δὲ, ἡ τούτου μήτηρ λυπηθεῖσα ἕνεκεν τοῦ συμβάντος τοῖς ἀδελφοῖς, τὴν παρὰ τῶν Μοιρῶν δᾷδα κατέκαυσεν, ἣν ἐτήρει, ὡς συστατικὴν οὖσαν τῆς Μελεάγρου ζωῆς ἀκεραίαν φυλαττομένην. τινὲς δὲ, φυλλάδα ἐλαίας εἶναι, οὐ δᾷδα φασιν, ἣν ἐν τῇ κυήσει φαγοῦσα, τῷ Μελεάγρῳ ἐν τῇ ἐκλέξει συντέτοκε, καὶ ἐφύλαττεν ἀκριβῶς, ὑπὸ τῶν μάντεων τοῦτο μαθοῦσα, ὡς ἕως τ' ἂν φυλάττοιτο ἡ φυλλὰς ἀβλαβὴς, ἀβλαβὴς καὶ ὁ Μελέαγρος ἔσται, εἰ δὲ φθαρῇ, καὶ ὁ Μελέαγρος συμφθαρήσεται. ταύτην οὖν [1] διὰ τὰ πάθη τῶν ἀδελφῶν καταλύσασα, εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ νεκρὸν εὑροῦσα τὸν παῖδα, συνέκλεισε καὶ αὐτήν. οὕτως ἐγώ φημι συντάσσειν τὸ Κτανόντα. Τρίτος δὲ.] Αἰγεὺς, ὁ Πανδίονος υἱὸς, ἢ Σκυρέως, ἢ, κατὰ τὸν Λυκόφρονα, Φημίου, ὁ καὶ ὑποποιηθεὶς τῷ Πανδίονι, βασιλεὺς Ἀθηνῶν, γαμεῖ πρότερον [2] Μῆταν, τὴν Ὁπλήτου, δεύτερον Χαλκιόπην, τὴν Ῥηξήνορος· ὡς δ' ἀλλαχοῦ εὗρον, μίαν ἔχει γυναῖκα Αὐτόχθην, τὴν Περσέως. ὡς δ' οὐκ ἐγίνετο τούτῳ παῖς, δεδοικὼς [3] Πάλλαντα, Νῖσον, καὶ Λύκον, τοὺς ἀδελφοὺς, ἔρχεται εἰς Πυθὼ περὶ παίδων μαντευσόμενος, καὶ ἐδόθη τούτῳ χρησμὸς,

Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν,
Μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

Ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμὸν, παραγίνεται εἰς Τροιζῆνα πρὸς Πιτθέα τὸν χρησμολύτην, καὶ ὃς μεθύσας αὐτὸν ἐποίησε συγγενέσθαι τῇ θυγατρὶ Αἴθρᾳ, τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ· ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης, ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτραν ἔθετο ξίφος, καὶ ὑποδήματα, ὡς φησι Πλούταρχος, καὶ Καλλίμαχος λέγων,

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι Κολουραίη ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι ———

Καὶ αὐτὸς μὲν ἀποδημεῖ πρὸς Ἀθήνας, τῇ δὲ Αἴθρᾳ ἐντέλλεται, ἐὰν υἱὸς ἐξ αὐτῆς γεννηθῇ, δεῖξαι αὐτῷ τὴν πέτραν, καὶ λαβόντα τὸ ξίφος, καὶ ἐνδυσάμενον τὰ ὑποδήματα, [4] ὅταν αὐτῷ ἐφαρμόσωσι, καὶ δυνηθῇ κινῆσαι τὸ ξίφος, πλεῖν εἰς Ἀθήνας, ὃ καὶ ἐποίησεν αὐξηθεὶς, διὰ γνωρισμὸν τοῦ πατρός. Κέλωρ.] υἱὸς τοῦ Γίγαντος Θησέως, τοῦ μάρψαντος τὰ ὅπλα, δηλονότι τοῦ Αἰγέως, ἐκ τῆς κοίλης πέτρας. ἢ ὁ Κέλωρ, ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως, τοῦ μάρψαντος καὶ λαβόντος τὰ ὅπλα τοῦ γίγαντος, ἤτοι τοῦ Αἰγέως, ὅπερ βέλτιον, ὁ γὰρ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος καὶ γηγενὴς ἀπὸ Ἐρεχθέως. τινὲς δὲ καὶ ἕνα τοῦτον λέγουσι τῶν ἀναδοθέντων ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοῦ ἐν Θήβαις, ὡς καὶ Ἀνδροτίων. Τρίτον δὲ λέγει ἀπελθεῖν τὸν Ἀκάμαντα, τὸν τοῦ Θησέως παῖδα, ἐν Κύπρῳ, ἀφ' οὗ καὶ ὄρος καλεῖται Ἀκάμας. φασὶ δέ τινες, οὐ μόνον Ἀκάμαντα, ἀλλὰ καὶ Δημοφῶντα, τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν, ἀπελθεῖν εἰς Κύπρον. Τὸν ποτ' εἰς λέχος.] ἀντίπτωσις, οὗ ποτ' εἰς λέχος λαθραῖον ἵξεται, τοῦ Ἀκάμαντος δηλονότι, ἡ Ἰδαία πόρρις καὶ δάμαλις, ἤτοι ἡ Λαοδίκη. Διομήδης γὰρ, καὶ Ἀκάμας ὁ Θησέως, περὶ τὸν ναυστολῆσαι τοὺς Ἕλληνας, ἐπρέσβευσαν πρὸς τοὺς Τρῶας διὰ τὴν Ἑλένην. ἐρασθεῖσα δὲ Λαοδίκη, ἡ τοῦ Πριάμου θυγάτηρ, Ἀκάμαντος, ἐμίγη αὐτῷ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν Μούνιτον κληθέντα. φοβουμένη δὲ, δέδωκε τὸ βρέφος Αἴθρᾳ, τῇ τοῦ Θησέως μητρὶ, ἤτοι τῇ μάμμῃ τοῦ Ἀκάμαντος, ανατρέφειν αὐτό· συνῆν γὰρ τῇ Ἑλένῃ ἐν τῇ Τροίᾳ [5] ἡ Αἴθρα, ἐξ Ἀθηνῶν ἁρπαγεῖσα παρὰ τῶν Διοσκούρων, δι' ἃ μέλλει ἐρεῖν· πάλιν δὲ ἁρπαγείσης τῆς Ἑλένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, [6] ἑκοῦσα συνείπετο καὶ αὐτὴ, μᾶλλον δὲ ἡ Αἴθρα αὐτὴ ἔπεισε τὴν Ἑλένην Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθῆσαι. ταύτῃ οὖν τῇ Αἴθρᾳ τὸν Μούνιτον ἔδωκεν ἀνατρέφειν ἡ Λαοδίκη, ἡ δὲ γνοῦσα τὸν υἱωνοῦ αὐτῆς * εἶναι * Ἀκάμαντος τὸ παιδίον, λαβοῦσα ἀνέθρεψεν. ἁλούσης δὲ τῆς Τροίας ἀναγνωρισθεῖσα Ἀκάμαντι, ἀπῆρε μετ' αὐτοῦ, κομίζουσα καὶ τὸν Μούνιτον. περὶ * δὲ τὴν * Θρᾴκην περιαγομένων, καὶ κυνηγετούντων, ὄφις δακὼν τὸν Μούνιτον ἀνεῖλεν, ὡς φησιν Εὐφορίων,

Ἡ οἱ Μούνιτον υἷα τέκε πλομένῳ ἐνὶ ὤρῳ,
Ἀλλά ἑ Σιθονίῃ τε, καὶ ἐν κνήμῃσιν Ὀλύνθου,
Ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη· Τῶν πέντε, ὧν εἶπε μέλλειν ἀπελθεῖν εἰς Κύπρον, τρίτος ἀπελεύσεται ὁ Ἀκάμας, ὁ τοῦ Θησέως παῖς, τοῦ τὰ ὅπλα λαβόντος τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς πέτρας. ὁ γὰρ Ἀκάμας ὀλίγαις ναυσὶ προσέσχε Θρᾳξὶ Βισάλταις, καὶ ἐρᾷ τούτου Φυλλὶς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, καὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυᾷ ἐπὶ προικὶ τῇ βασιλείᾳ. Ἀκάμας δὲ βουλόμενος ἐλθεῖν εἰς τὴν πατρίδα, πολλὰ δεηθεὶς [7] παρὰ Φυλλίδος, καὶ τῶν ἐκείνης, ὀμόσας ἀντιστρέψειν, ἐξέρχεται. καὶ Φυλλὶς αὐτὸν προπέμπει ἄχρι τῶν καλουμένων Ἐννέα ὁδῶν, καὶ δίδωσιν αὐτῷ κιβώτιον, εἰποῦσα ἱερὸν * εἶναι * τῆς μητρὸς Ῥέας, καὶ μὴ ἀνοίγειν αὐτὸ, εἰ μὴ ὅταν ἀπελπίσοι τὴν πρὸς αὐτὴν ἄνοδον. ὁ δ' ἐλθὼν εἰς Κύπρον, ἐκεῖ κατῴκει. καὶ χρόνου διελθόντος ἡ Φυλλὶς ἀρὰς θεμένη [8] κατὰ Ἀκάμαντος, ἑαυτὴν ἀναιρεῖ. Ἀκάμας δὲ τὸ [9] κιβώτιον ἀνοίξας, [10] φάσματι κρατηθεὶς, ἄνεισιν ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ τοῦτον ἐλαύνων ἀτάκτως, ἀπόλλυται, τοῦ γὰρ ἵππου σφαλέντος ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν κατενεχθεὶς, τῷ αὐτοῦ ἐμπήγνυται ξίφει. οἱ δ' ὑπ' αὐτὸν κατῴκησαν ἐν Κύπρῳ. Πόρρις.] πόρτις, ἡ δάμαλις, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ προσθήσει τοῦ ρ, πόρρις. καὶ ἔστιν ὁ στίχος χωλίαμβος, ὃ πάθος ἐπὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου. οἱ δὲ μεταγράψαντες, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς Λυκόφρων, δι' ἑνὸς ρ γράφοντες, ἀμαθεῖς γραμματικῆς τέχνης φαίνονται, καὶ προσέτι καὶ μετρικῆς, ὡς ἀγνοήσαντες, ὅτι καὶ ὁ χωλίαμβος ὑπὸ τὸ ἰαμβικὸν μέτρον τάττεται. κρεῖττον δὲ χωλαίνειν καὶ σκάζειν τὸν πόδα, ἢ καθ' ὁλοκληρίαν τὸν λόγον εἶναι ἀμαθέστατον. Πόρριν δὲ καὶ δάμαλιν λέγει τὴν Λαοδίκην, ἀλληγορικῶς. Ἡ ζῶσ' ἐς ᾅδην.] [11] φεῦ, ὦ Λυκόφρον, πῶς ἀνακόλουθα γράφεις;

EMENDATIONES.

1 Διὰ τὰ πάθη MSS. uterque. 2 Μῆταν *Seld.* Μῆταν Δανκοῦ τὴν Ὁπλήτου *Bar.* Sed vulgata lectio mihi retinenda esse videtur; & citari solent hæc *Scholiastæ* verba ex *Phanodemo.* 3 Πάλλαντα pro πάλλαντος, ex utroque MSS. constructione etiam id exigente. Historiam pete ex *Plutarchi* Theseo. & *Strabonis* Geographia, ubi de Athenis agit. 4 Ὅταν, pro ὅτι, ex *Bar.* ὅτε *Seld.* 5 Sic distinguo. Ἡ Αἴθρα ἐξ Ἀθηνῶν, ἁρπαγεῖσα παρὰ τῶν &c *Impress.* 6 Ἑκοῦσα, pro ἑκουσία, ex *Seld.* Non minus recte ἑκουσίως *Bar.* Est enim Ἑκούσιον, τὸ ἐφ' ἡμῖν γινόμενον, μηδενὸς ἔξωθεν ἀναγκάζοντος, ἢ τὸ θελήσει διανοίας πραττόμενον. Ἑκὼν δὲ ὁ θελήσει διανοίας τι ποιῶν. * Ex utroque *MSS.* * Ex *Bar.* & δὲ habet *Seld.* 7 Παρὰ, pro περὶ, & alibi sæpe. Sic autem hunc locum distinguo ex utroque *MSS.* Φυλλίδος, καὶ τῶν ἐκείνης ὀμόσας, ἀντιστρέψειν ἐξέρχεται *Impress.* * Ex utroque MSS. 8 Ἀρὰς θεμένη κατ' Ἀκάμαντος, pro ἀρὰς θεμένη, καὶ τὰ Ἀκάμαντος, ex fide utriusque *MSS.* 9 Κιβώτιον, pro καὶ βώτιον, ex utroque *MSS.* & emendatione *Nic. Gerbelii.* 10 Φάσματι, pro φάσματα, ex utroque *MSS.* 11 Mecum legit *Bar.* nisi quod pro Λυκόφρον, habeat Λυκόφρων. At ὦ παῖς Λυκόφρον *Impress.*

Θρηνοῖσιν [a] ἐντακεῖσα Μουνίτου τοκάς,
Ὃν δή ποτ' [b] ἀγρώσσοντα Κρηστώνης ἔχις
Κτενεῖ, πατάξας πτέρναν ἀγρείῳ βέλει,
[c] Ὅταν τεκόντος αἰχμάλωτος ἐς χέρας
Ἡ παππομήτωρ τὸν [d] δνόφῳ τεθραμμένον
[e] Βάλῃ νεογνὸν σκύμνον, ᾗ μόνῃ ζυγὸν
Δούλειον [f] ἀμφήρειαν Ἀκταίων λύκοι,
Τῆς ἁρπαγείσης ἀντίποινα Θυάδος·
Ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος
[g] Κόρσην σκεπάσει, ῥῦμα φοινίου δορός·
Τὰ δ' ἄλλα [h] θριπόβρωτος [i] ἄψαυστος δόμων
Σφραγὶς φυλάξει, θάμβος ἐγχώροις μέγα·
Ἃ δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας στήσει δρόμον

Lacrymis tabefacta mater Muniti,
Quem aliquando venantem Thracia vipera
Occidet, aspero feriens calcem spiculo,
Quando parentis in manus captiva
Avia nutritum in tenebris
Catulum injecerit recentem: cui soli jugum
Servile impresserunt Atheniensium prædones,
Raptæ ultionem Bacchæ:
Quorum caput ovalis testæ hemisphærium
Operiet, hastæ cruentæ propugnaculum.
Reliqua porrò vermiculatum non tangens ædes
Sigillum servabit, magnum incolis miraculum:
Id quod ad astrorum gradus muniet viam

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐκταχεῖσα Seld. & alii. b Ἀγρεύσοντα Κρηστώνης Seld. c Ὅτ' ἂν Seld. d Γνόφῳ MSS. uterque & alii. e Βάλλῃ Seld. f Ἀφηρεῖσαν Seld. g Al. κόρσιν. h Al. θριπόβρωτος. i Ἀψαυστα Bar.

Ἐναντία σύμπασι, καὶ σαυτῷ πλέον,
Ἄνω γὰρ εἰπὼν ταῖς γραφαῖς [1] μεγακρότοις,
"Ὧν τὸν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ τοκὰς κόνις,
"Καθ' ἧς χανοῦσα χείσεται διασφάγος,
"Λαύσουσαν αὐτὴν ἀγχίπου στεναγμάτων,
Ἤγουν [2] χαράδρα συμπεσεῖται, καὶ θάνῃ,
Ὅταν τὸ καλλίπυργον Ἰλίου πέδον
Ἑλλήνων στρατὸς πέρσειεν ἀσθενεῖ κράτει.
Ταῦτα πρὶν εἰπών, νῦν ἐναντίως λέγεις,
Τὴν γὰρ θανοῦσαν πρίν, πεσοῦσαν χαράδρᾳ,
Αὖθις ἀνιστᾷς, καὶ νεκροῖς αὐτὴν πάλιν,
Θνήσκουσαν, ὡς φῄς, συμφοραῖς τοῦ Μουνίτου,
[3] Θρῄσσης ἐχίδνης προσβολῇ τεθνηκότος.

Κρηστώνη.] ἡ Θράκη, ἀπὸ τῆς Κρηστώνης, Ἄρεος καὶ Κυρήνης θυγατρός. Δνόφῳ.] ἀντὶ τοῦ γνόφῳ, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ γ, δ τιθέασιν. Ἡ, μόνῃ ζυγόν.] Πειρίθους, καὶ Θησεύς, ὁ μὲν Διὸς ὤν, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, φιλίαν ποιησάμενοι, ἁρπάσαι συνέθεντο Διὸς θυγατέρα· ἁρπάσαντες γοῦν τὴν Ἑλένην, παρετίθεντο ἐν [4] Ἀφίδναις τῆς Ἀττικῆς Αἴθρᾳ, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρί, μητρὶ δὲ Θησέως. Κάστωρ δέ, καὶ Πολυδεύκης οἱ Διοσκορίδαι, οἱ τῆς Ἑλένης ἀδελφοί, πορθήσαντες τὴν Ἀττικὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, Αἴθραν λαμβάνουσιν αἰχμάλωτον πρὸς αἰσχύνην αὐτοῦ, ἥτις ἁρπαγείσης πάλιν τῆς Ἑλένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, [5] συναπῆρεν αὐτῇ καὶ ἡ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν. καὶ Ὅμηρος,

Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

[6] ὅθεν καὶ αὐτὴν αἰχμάλωτον εἶπεν, ὡς αἰχμαλωτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, εἰς ἀντίποινον τῆς ὑπὸ Θησέως ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ νοῦς οὕτως· Ὅτε ἡ Αἴθρα μετὰ τὴν καθαίρεσιν τῆς Ἰλίου τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι Μούνιτον δῷ, τότε ὁ Μούνιτος ἐν Θρᾴκῃ ἀποθανεῖται. Ἀκταίων λύκοι.] οἱ τῶν Ἀθηνῶν ἅρπαγες καὶ πορθηταί, λέγει δὲ τοὺς Διοσκούρους. Ἀκτὴ δὲ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττική, ἢ ἀπ' Ἀκταίωνος βασιλέως, ἢ ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἀκτή, [7] ἤτοι παραθαλάσσιόν ἐστιν. Ὧν ὀστράκου στρόβιλος.] ἐρρέθη πάλαι, ὅπως ὁ Ζεὺς κύκνῳ ὁμοιωθείς, ἐξ ᾠοῦ, ὥς λέγουσι, τούτους γεννᾷ· ὧν ἑκάτερος τὸ ἥμισυ τοῦ ὀστράκου τοῦ ᾠοῦ περικεφαλαίαν ἐχρῆτο. Στρόβιλος δέ, τὸ περιφερὲς διχότομον τοῦ ᾠοῦ. [8] Κόρσην.] κόρση κυρίως ἡ μῆνιγξ λέγεται, νῦν δὲ τὴν κεφαλὴν φησίν, ὡς καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἐν τῷ περὶ Νείκους,

Ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν.

Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος.] θρίψ, ὁ σκώληξ, ὃς ἐγγίνεται τοῖς ξύλοις. πρὶν γὰρ εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας, οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶναι. Ὁ δὲ νοῦς· Μόνην τὴν Αἴθραν δηλώσαντες καὶ αἰχμαλωτίσαντες ἀντίποινα τῆς Ἑλένης, ἀλλ' ὅλην Ἀττικήν, ὥσπερ ἐσφραγισμένην θριποβρώτῳ σφραγῖδι περιδραμοῦνται. οἱ γὰρ Διόσκουροι κατὰ Θησέως στρατεύσαντες ἕνεκεν τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ἐφείσαντο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνης τῆς Αἴθρας, διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, Ἄνακας ἤτοι θεούς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Ἃ δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας.] ἅτινα εὐεργετήματα, ἃ περὶ τοὺς Ἀθηναίους οἱ Διόσκουροι

EMENDATIONES.

1 Malim μεγακρότοις cum Bar. μακροτάτοις Seld. 2 Χαράδρα, & paulo post ἐχαράδρα Impress. χαράδραν MSS. uterque. 3 Θρῄσσης, pro Θρᾴσσης, ex utroq; MSS. 4 Ἀφίδναις posui, pro Ἀθήναις, ex utroque MSS. Non enim Athenis, sed Aphidnis dicuntur Theseus & Pirithous raptam ex Sparta Helenam apud Æthram, Thesei matrem, deposuisse. 5 Συναπῆρεν, pro συναπῆρε, ex MSS utroque. 6 Sic lego ex Seld. ὅθεν αὐτὴν καὶ αἰχμάλωτον εἶπεν, ὡς καὶ αἰχμαλωτισθεῖσαν Impress. 7 ἤτοι, pro εἴ τι, ex MSS. utroque 8 Sic lego ex Seld. Et Bar. habet κόρσιν. Quinetiam Nic Gerbelius μῆνιγξ reponendum esse admonuit. Κόρσιν.] κόρσις κυρίως ἡ μῆνιγξ λέγεται Impress.

ἐνεδείξαντο

Τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις Λαπερσίοις·
Οὓς μή ποτ', ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἐς πάτραν ἐμὴν
Στείλαις, ἀρωγοὺς τῇ [a] δυσαρπάγῳ κρεκί·
[b] Μηδὲ πτερωτὰς ὁπλίσαντες ὁλκάδας,
Πρύμνης ἀπ' ἄκρας γυμνὸν, [c] αἴψηρὸν πόδα

Semideis geminis Lapersiis:
Quos nunquam, ô Jupiter Servator, in meam patriam
Miseris, vindices bis raptæ Crecis:
Neque illi alatas armantes naves,
E summa puppi nudum pedem celerem

VARIANTES LECTIONES.

a Al. διςαρπάγῳ. Et hanc lectionem habet etiam *Bar.* b Μὴ δὲ *MSS.* uterque, cum aliis. c Λαιψηρὸν *Bar.* & alii.

ἐνεδείξαντο, ἀποθεώσουσιν αὐτὰς καὶ καλαεθμήσουσι τοῖς ἄστροις, οἱ γὰρ Δίδυμοι εἰς τιμὴν τῶν Διοσκούρων κατηστερίσθησαν, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὀρέστῃ [1] δι' Ἀπόλλωνος,

Ἡ δ' ἔστιν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
[2] Σεσωσμένη τε, κοὐ [3] θανοῦσα πρὸς σέθεν.
Ἐγώ νιν ἐξέσωσα, [4] κ' ἀπὸ φασγάνου
Τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζῆνος γὰρ οὖσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών.

Καὶ μετ' ὀλίγα,

———————— [5] Ἐγὼ
Δ' Ἑλένην Διὸς μελάθροις πελάσω,
[6] Λαμπρὸν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ τ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ πάρεδρος, θεὸς ἀνθρώποις
Ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ,
Σὺν [7] Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
Ναύταις, μεδέουσα θαλάσσης.

Τοῖς ἡμιθνήτοις.] ἡμιθνὴς, καὶ ἡμίθνητος διαφέρει· Ἡμιθνὴς γὰρ λέγεται, ὁ ψυχορραγῶν, καὶ ἤδη τὸ ἥμισυ θανών. Ἡμίθνητος δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ἤτοι ἡμίθεος. ἢ ὁ ἡμέραν ὢν ἐν τοῖς ζῶσι, καὶ ἡμέραν ἐν τοῖς νεκροῖς, ὡς οἱ Διόσκουροι. Ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Ταχίνθου ἀδελφὸς Κυνόρτης, Κυνόρτου δὲ παῖς Περιήρης· οὗ καὶ Γοργοφόνης, τῆς Περσέως, κατὰ Στησίχορον, Τυνδάρεως, Ἰκάριος, Ἀφαρεὺς, καὶ Λεύκιππος. Ἀφαρέως καὶ Ἀρήνης, τῆς Οἰβάλου, ἢ Ἀρήνης, τῆς Αἰόλου, Λυγκεὺς, καὶ Ἴδας. Λευκίππου καὶ Φιλοδίκης, τῆς Ἰνάχου, Φοίβη, καὶ Ἱλάειρα. Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας, * τῆς * Ναΐδος, υἱοὶ πέντε, καὶ Ὀδυσσέως γυνὴ Πηνελόπη. Τυνδάρεω καὶ Λήδας, Τιμάνδρα, ἣν Ἔχεμος ἔγημε, καὶ Κλυταιμνήστρα, καθά τινες καὶ Ἑλένη, σὺν Κάστορι, καὶ Πολυδεύκῃ. καθ' ἑτέρους δὲ, οὗτοι Διὸς ἐτύγχανον, οἳ καὶ Φοίβην, καὶ Ἱλάειραν ἁρπάσαντες ἔγημαν. Καὶ Πολυδεύκους μὲν καὶ Φοίβης γίνεται παῖς Μνησίλεως, ἢ Μνησίνοος, καὶ Ἀσίνιος. Κάστορος δὲ καὶ Ἱλαείρας, Ἀνώγων, ἢ Ἄναξις, καὶ Αὐλοθός. ταύτας δὲ οἱ Διόσκουροι οὕτοι ἀπὸ Μεσσήνης ἁρπάσαντες ἔγημαν. ἐλάσαντες δὲ καὶ μετὰ Ἴδα, καὶ Λυγκέως βοῦς Ἀρκαδικὰς, μερίζειν ἐπιτροπεύουσι τῷ Ἴδᾳ, ὃς τεμὼν βοῦν εἰς δ' μέρη, τὸν πρώτως εἶπε φαγόντα τὴν ἰδίαν μερίδα εἶναι τὸ ἥμισυ τῶν βοῶν, καὶ τὸν δεύτερον τὸ λοιπὸν τῆς ἀγέλης. οὗτος οὖν ὁ Ἴδας τὴν ἰδίαν μερίδα κατέφαγε, εἶτα καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τὰς βοῦς ἤλασεν εἰς Μεσσήνην. στρατεύσαντες δὲ οἱ Διόσκουροι, καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην τῶν βοῶν ἤλασαν, καὶ ἄλλα πολλὰ, κἀκείνους [8] ἐλόχων. Κάστωρ δὲ, καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δρυὸς, Λυγκεὺς δὲ ἰδὼν Κάστορα, ἐμήνυσεν Ἴδᾳ, ὁ δὲ κτείνει αὐτόν. Πολυδεύκης δὲ διώκων αὐτοὺς, τὸν Λυγκέα κτείνει δόρατι· ὑπὸ δὲ τοῦ Ἴδα στήλῃ λιθίνῃ ἐκ τοῦ Ἀφαρέως τάφου βληθεὶς τὴν κεφαλὴν, σκοτωθεὶς πίπτει. Ζεὺς δὲ Ἴδαν κεραυνοῖ· Πολυδεύκην δὲ ἀθάνατον ἔμελλε ποιεῖν. ὁ δὲ αἱρεῖται θνήσκειν ἡμέραν, καὶ ἡμέραν ζῆν ὁμοίως τῷ ἀδελφῷ, ἢ καθ' ἑλεκλησίαν εἶναι ἀθάνατος. καὶ ὁ Ζεὺς τοῦτο αὐτοῖς χαρίζεται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ [9] λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι·

Τὴν δὲ ἱστορίαν τῶν Διοσκούρων καὶ Στασῖνος, ὁ τὰ Κύπρια πεποιηκὼς, γράφει,

———————— αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθὼς,
[10] Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Διπτύχοις.] ἔφην πρώην τὴν ἱστορίαν, ὅτι κατά τινας ἐκ τοῦ ᾠοῦ τρίδυμοι ἐγεννήθησαν, Ἑλένη, καὶ Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης. κατά τινας δὲ, οὐκ ἐκ τοῦ ᾠοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς Λήδας αὐτῆς. καθ' ἑτέρους δὲ, ἐκ τῆς Λήδας μὲν ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος, [11] καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιχθέντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, ὅθεν διπτύχους αὐτοὺς λέγει. ὕστερον δὲ τὴν Ἑλένην μόνην ἔφασαν ἐκ τοῦ ᾠοῦ γεννηθῆναι. Λαπερσίοις.] παρὰ τὸ πέρσαι τὴν Λᾶν, πόλιν Λακωνικῆς. ἢ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαοὺς, ἤτοι πολεμικοῖς. Διςαρπάγῳ.] δεύτερον γὰρ ἡρπάγη, ὑπὸ Θησέως πρότερον ἐπ' αὐτῆς, ὡς φησιν Ἑλλάνικος, Δοῦρις δὲ ἀποδοθῆναι αὐτὴν φησὶ, τεκοῦσαν τὴν Ἰφιγένειαν, ὡς ὄπισθεν εἶπον πλατυτέρως. καὶ πρότερος μὲν αὐτῆς ἅρπαξ Θησεὺς, δεύτερος δὲ Ἀλέξανδρος. Κρεκί.] κρὲξ ὄρνεον ἐστὶ θαλάσσιον, Ἴβιδι ἐοικὸς, (ἔστι δὲ ἡ Ἶβις περὶ τὴν Αἴγυπτον) ῥυπαροφάγον. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων φησὶ, τοῖς [12] γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι. καὶ Εὐφορίων ἐν Ἀπολλοδώρῳ, [13] Ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον, ὀρχίλος ἔπλη κύζικος, ὃν δ' ἤισε κακὸν γάμον ἐχθόμενος κρέξ. Κρεκὶ δὲ τὴν Ἑλένην παρεικάζει, διὰ τὸ δύσγαμον καὶ [14] κακόνυμφον γενέσθαι.

EMENDATIONES.

1 Δι' Ἀπόλλωνος substitui, pro δι' Ἑλένης. Non enim Helena, sed Apollo, apud *Euripidem* ea profatur, quæ sequuntur. 2 Σεσωσμένη *Seld.* 3 Θανοῦσαν *Seld.* 4 Κ' ἀπὸ, pro κ' ὑπὸ, ex *Euripide.* 5 Sic restitui versus hosce, qui confusi extabant,

Ἐγὼ δ' Ἑλένην Διὸς μελάθροις πελάσω.

6 Λαμπρῶν Edit. *Euripidis Canteriana.* Non ideo tamen lectionem receptam mutare volui. 7 Τυνδαρίδαις *Euripid.* Ipse tamen receptam lectionem potiorem hoc loco judico. 8 Ἐλόχων, ex *Seld.* ἐλέγχων *Impress.* 9 Λελόγχασιν posui, pro λελόγχασιν. 10 Ἀκρότατα *Seld.* 11 Sic ego distinguendum putavi hunc locum, sequutus *MSS.* utrumque. καὶ Πολυδεύκης ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ τοῦ Διὸς *Impress.* Quasi Pollux dicatur stellæ formâ ex Ledâ fuisse genitus, cum nihil minus velit *Scholiastes*; sed Pollucem ex Ledâ genitum esse, ex Jovis concubitu, qui ipsam sub stellæ formâ vitiavit. 12 Διςγαμοῦσι *Bar.* 13 Corruptissimi sunt hi versus, & ex qua parte *Apollodori* citentur, memoriæ jam non occurrit. Ut igitur conjecturis ansam aliquam præbeam, variantes *MSS.* lectiones adscribam: Ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον ποικίλος ἔπλη κύζικος· ὃν δ' ἤισεν κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ *Bar.* Ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον ὀρχίλος ἔπλεε κύζικος· ὃν δ' ἤισε κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ *Seld.* 14 Κακόνυμφον substitui, pro κακόνυμφον, sensu id exigente.

[a] Εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν [b] ἐκβατηρείαν·	In Bebrycum projiciant litus.
[c] Μηδ' οἱ λεόντων τῶνδε [d] καρτερώτεροι,	Quin nec Leonibus istis fortiores,
Ἀλκὴν ἄμικτοι· τοὺς Ἄρης ἐφίλατο,	Bello intractabiles; quos Mars amat,
Καὶ δῖ' [e] Ἐνυὼ, καὶ Τριγέννητος θεὰ,	Diváque Bellona, ac Tritonia Dea,
Βοαρμία, [f] Λογγάτις, [g] Ὁμολωῒς, Βία.	Juga, Longatis, Homoloïs, Potens.
Οὐκ ἂν τὰ χειρώνακτες ἐργάται διπλοῖ,	Nec enim quæ Opifices mercenarii gemini,
Δρύμας τε, καὶ Πρόφαντος, ὁ Κρώμνης ἄναξ,	Drymius, & Prophantus, Cromnæ rex,
Ἐλατύπησαν κοιράνῳ ψευδωμότῃ,	Extruxerunt Regi perjuro,
Ἓν ἦμαρ ἀρκέσειε πορθηταῖς λύκοις,	Unum diem sufficiant populatoribus Lupis,
[h] Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν [i] ῥαιστηρίαν,	Ad sustinendam gravem irruptionem vastatricem,

VARIANTES LECTIONES.

a Ὡς εἰς Βεβρύκων al. Cæterum hic versus sequenti postponitur in *Seld.* b Al. ἐκβακχηρείαν. c Al. μὴ δ'. d Al. καρτερώτατοι. e Ἐνυὼ *Bar.* f Λογχάτις quidam legendum putant. Vide *Canteri* Annotationes. g Al. Ὁμολωΐς. h Στέξαι malit *Canterus*. Sed mihi videtur nullam esse rationem, ob quam recepta lectio mutari debeat. Vide Commentarium meum. i Ῥαιστηρίαν *Seld.*

Εἰς Βεβρύκων.] τὴν Τρῳάδα ποτὲ Βέβρυκες ᾤκησαν, ὅθεν καὶ [1] Βεβρυκίαν αὐτὴν καλοῦσι, καὶ τὸ, [2] Σώζων παλαιὰν Βεβρύκων πατρηρείαν. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι λείπει τὸ ὡς, ἵνα ᾖ, Ὡς εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβατηρείαν, ὡς πρότερον συμπλέοντες τοῖς λοιποῖς Ἀργοναύταις, ὅτε Ἄμυκον, τὸν Βεβρύκων βασιλέα, κατεπύκτευσαν. Δίων δὲ Κοκκειανὸς τοὺς Ναρβωνησίους Βέβρυκας λέγει, γράφων οὕτω, "Τῶν πάλαι μὲν Βεβρύκων, "νῦν δὲ Ναρβωνησίων, ἔστι τὸ Πυρηναῖον ὄρος, τὸ δὲ ὄρος "τοῦτο χωρίζει Ἰβηρίαν, καὶ Γαλατίαν. Ἐκβατηρείαν.] ἔκβασιν, αἰγιαλόν. Μὴ δ' οἱ λεόντων.] τοὺς Ἀφαρέως παῖδας λέγει, Ἴδαν, καὶ Λυγκέα. Λέοντας δὲ, τοὺς Διοσκούρους. Ἡ ἔννοια ὄπισθεν ἐῤῥέθη πλατυτέρως. Ἐνυώ.] ἐπίθετον Ἥρας, παρὰ τὸ ἀνύειν καὶ φονεύειν, ὡς [3] πολεμική, Ἀνυὼ, καὶ Ἐνυώ. Καὶ μυθικῶς μὲν οὕτως, ἀλληγορικῶς δὲ, ἡ πάντα ἀνύουσα, καὶ τρέφουσα, καὶ τελειοῦσα, ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ συμμιγεῖ καὶ εὐκράτῳ ἀέρι. Τριγέννητος.] ἡ Ἀθηνᾶ μυθικῶς, ὅτι ἐν τῷ Τρίτωνι, ποταμῷ Λιβύας, ἐγεννήθη, ὡς Ὅμηρος φησὶ, κἂν οὐ μυθικῶς,

—— Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια.

καὶ Αἰσχύλος μυθικῶς,

Εἴτ' ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,
Τρίτωνος ἐν τόποις [4] Λιβυστικοῖς.

Ἢ ὅτι, κατὰ Καλλισθένην, [5] τρίτη τοῦ μηνὸς ἐγεννήθη· διὸ παρ' Ἀθηναίοις ἡ τρίτη ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἢ ὅτι ἐκ τῆς τριτοῦς, τῆς κεφαλῆς, τοῦ Διὸς ἐγεννήθη· τριτὼ γὰρ Βοιωτικοῖς ἡ κεφαλή. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ· ἡ δὲ σελήνη ἀπὸ συνόδου τριταία φαίνεται. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ ψυχῇ· τριμερὴς δὲ ἡ ψυχή, ἔχει γὰρ θυμικόν, ἐπιθυμητικόν, καὶ λογικόν. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῷ ἀέρι· [6] τρίτον δὲ ὁ ἀὴρ γεννᾶται, καὶ μετατρέπεται, ἔαρι, θέρει, χειμῶνι, τὸ γὰρ παλαιὸν τριμερὴς ἦν ὁ χρόνος. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ φρονήσει, γεννηθεῖσα δὲ ἐκ τῆς τριτοῦς καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς, τρεῖν παρέχει τοῖς ἐναντίοις. Ἢ ὅτι, κατὰ Δημόκριτον, τρία ταῦτα χαρίζεται, βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, πράττειν δικαίως. Βοαρμία.] παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ εἰς ἄροτρον βόας. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστιν, ὡς ἔφην, τῇ φρονήσει, οὕτω δὲ τιμᾶται παρὰ Βοιωτοῖς· καὶ Λογγάτις ὁμοίως, Λογγὰς γὰρ, χωρίον Βοιωτίας. Ὁμολωῒς δὲ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, [7] Ὁμολωΐδες γὰρ πύλαι Θηβῶν, ἀπὸ Ὁμολωΐδος, τῆς Νιόβης θυγατρός. [8] Βία.] ἡ δυνατή. Χειρώνακτες.] οἱ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενοι, καὶ κτίσαντες τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου μυθικῶς, λέγει δὲ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα. Ἡ δὲ ἱστορία δήλη, τὰς δὲ ἀλληγορίας, ὡς πολλὰς, καὶ ἀχρησίμους, [9] ἐνταῦθα ἐατέον. Διπλοῖ.] προπαροξυτόνως. [10] δίπλος δὲ κυρίως, καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοῖ ὀξυτόνως. Δρύμας.] ὁ Ἀπόλλων, παρὰ Μιλησίοις. Πρόφαντος δὲ, ὁ Ποσειδῶν, παρὰ [11] Θυρίοις. Κρώμνα δὲ, χωρίον Κορίνθου, ἐξ οὗ οἱ στρατεύσαντες, φησὶν, οἱ περὶ Ἴδαν. Οὐκ ἀνθέξονται δὲ αὐτῶν τὰς χεῖρας τὰ τείχη, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Κρώμνη πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν. Ἡρόδοτος δὲ τῇ ἀληθείᾳ οὔ φησι κτίσαι τὴν πόλιν Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ [12] Λαομέδοντα χρήματα καταθέμενον ἐκ τῆς θυσίας αὐτῶν, ἀναλῶσαι ταῦτα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν. Κοιράνῳ ψευδωμότῃ.] τῷ Λαομέδοντι, παρὰ τὸ ὀμόσαι δοῦναι Ἡρακλεῖ τοὺς ἀθανάτους ἵππους, ἤτοι τοὺς ἀρίστους καὶ [13] ἐνεργεσάτους, καὶ μὴ δοῦναι σώσαντι Ἡσιόνην ἐκ βορᾶς τοῦ κήτους. κακῶς εἶπε κοιράνῳ, ὀφείλων εἰπεῖν τυράννῳ, ἢ βασιλεῖ. Κοίρανος γὰρ ὁ διαστάκτωρ λέγεται· Τύραννος δὲ, ὁ βίαιος μονάρχης· Βασιλεὺς δὲ, ὁ ἐννόμως καὶ δικαίως κρατῶν. δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὑτωσὶ λέγων ἐν τῇ Δωδεκαετηρίσιν,

Ἔσται δ' οὔτις ἀνὴρ ἢ κοίρανος, ἠὲ τύραννος,
Ἢ βασιλεὺς, ὃς τῆμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν.

EMENDATIONES.

1 Βεβρυκίαν, pro Βεβρυκείαν, ex utroque *MSS.* 2 Σώζων, pro σώζειν, ex *Bar.* & ultimo Poematis hujus versiculo, quem hic citavit *Scholiastes.* 3 Πολεμική, pro πολεμία, ex *Seld.* Est enim πολεμική, ἡ κρατερὴ, ἢ δεινὴ ἐν τοῖς πολέμοις. Πολεμία δὲ, ἐπὶ πλεῖστον ἡ ἐχθρὴ, ἢ πολεμοῦσά τινι. Et πολεμικὴν habet *Bar.* 4 Λιβυστίοις *Bar.* & *Phavorin.* 5 Τρίτη δὴ τοῦ μηνὸς *Impress.* Ego δὴ expunxi, ex fide *Bar.* Cæterum in hac sententia pro Καλλισθένην, *Phavorinus* habet Ἐρατοσθένην. 6 Τρίτον δὲ ὁ ἀὴρ γεννᾶται, posui ex *Seld.* τρίτων *Impress.* τρίτος γὰρ ὁ ἀὴρ &c. *Bar.* τρίτος γὰρ ὁ ἀήρ. γεννᾶται γὰρ καὶ &c. *Phavorinus.* 7 Sic legendum arbitror hunc locum, & mecum faciunt *MSS.* uterque, & *Phavorinus.* 8 Βία.] ἡ δυνατή. scribo ex *Seld.* βία γὰρ ἡ δυνατή. *Impress.* βία· ἡ δύναμις. *Bar. Phavorin.* 9 Ἐνταῦθα, pro ἐν ταυτῷ. 10 Sic lego cum *Seld.* nisi quod post δίπλος addiderim δὲ ex *Bar.* qui etiam διπλοῖ legit. διπλῶς γὰρ κυρίως, καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοῖ ὀξύνεται *Impress.* 11 Θυρίοις, pro Θυρίων ex emendatione *Nic. Gerbelii.* Θυρίοις *Phavorin.* 12 Λαομέδοντα, pro Λαομέδοντι, ex *Seld.* Deinde αὐτῶν, pro αὐτοῦ. 13 Ἐνεργεστάτους pro ἐνεργεσάτους, ex utroque *MSS.*

Κοίρανος.]

Καί περ πρὸ πύργων τὸν Καναστραῖον μέγαν	Quamvis ante turres magnum Canastræum
Ἐγχώειον γίγαντα, δυσμενῶν μοχλὸν,	Indigenam habeant gigantem, hostium obicem,
Ἔχοντα, καὶ τὸν πρῶτον εὐστόχῳ βολῇ	Quíque primum certo jactu
Μαιμῶντα τύψαι [a] ποιμνίων ἀλάστορα·	Pecorum Vastatorem gestiet ferire:
Οὐ δή ποτ' αἴθων πρῶτα [b] κινήσει δόρυ	Cujus quondam initio commovebit hastam
Κίρκος θρασὺς, πήδημα λαιψηρὸν [c] δικὼν,	Accipiter audax, saltu prosiliens veloci,
Γραικῶν ἄριστος, ᾧ πάλαι [d] τεύχει τάφους	Græcorum præstantissimus, cui jampridem sepulcrum parat
Ἀκτὴ Δολόγκων [e] εὐπρεπὴς κεκμηκότι,	Defuncto pulcrum Thracum litus,
[f] Μαζουσία, προὔχουσα, Χερσαίου [g] κέρως.	Uberosum, prominens, Cherronesi cornu.
Ἀλλ' ἔστι γάρ τις, ἔστι καὶ [h] παρ' ἐλπίδα	Sed est profectò quidam, etiam præter spem,
Ἡμῖν ἀρωγὸς πρευμενὴς, ὁ [i] Δρύμνιος	Nobis adjutor propitius, Drymnius
Δαίμων, [k] Προμανθεὺς, Αἰθίοψ, Γυράψιος,	Deus, Promantheus, Æthiops, Gyrapsius:
Ὃς, τὸν πλανήτην ὀρθάγην ὅταν δόμοις	Qui, cum Erronem convivam hospitio

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ποινίων. b Al. κινήσει. c Δικὼν Seld. d Τεύχῃ Seld. e Εὐτρεπὴς Seld. f Al. ἡ μαζουσία g Al. κέρας. h Παρ' ἐλπίδα Seld. i Al. Δρύμιος. k Al. Προμαθεύς.

Κάναστρα.] ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὗ πλησίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες. λέγει δὲ νῦν τὸν Ἕκτορα διὰ τὸ γενναῖον, διὸ καὶ ἐγχώειον αὐτὸν εἶπε. Δυσμενῶν μοχλόν.] τὸ κατὰ δυσμενῶν ὀχύρωμα καὶ ἀσφάλισμα. Καὶ τὸν πρῶτον.] τὸν Πρωτεσίλαον, πρῶτος γὰρ ἀποπηδήσας τοῦ πλοίου πρὸς τὸν Τρωϊκὸν αἰγιαλὸν, ἀνῃρέθη ὑφ' Ἕκτορος. Μαιμῶντα.] αἱμῶντα, καὶ αἵματος διψῶντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ προσθήκῃ τοῦ μ, μαιμῶντα. Αἴθωνα κίρκον.] λέγει τὸν Πρωτεσίλαον. Ἱστορεῖ δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. ὁμοίως δὲ καὶ Δημόκειτος ὁ Σκήψιος, καὶ παρ' Ὁμήρου γράφεται,

——Τὸν δ' ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νηὸς ἀποθρώσκοντα.——

Ἔστι δὲ ὑπέρβατον οὕτως· Οὐ δή ποτε κίρκος θρασὺς πρῶτον κινήσει δόρυ, πήδημα [1] λαιψηρὸν δικὼν, ἀντὶ τοῦ [2] ἐκβολήσας πρῶτον καὶ κινήσας. Γραικῶν ἄριστος.] ὁ Πρωτεσίλαος, Γραικοὶ γὰρ πρότερον, οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκαλοῦντο, ὕστερον δὲ ἀφ' Ἕλληνος ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Ὧ, πάλαι.] ᾧτινι ἐκ παλαιᾶς εἱμαρμένης ἑτοιμάσει τοὺς τάφους ἡ εὐπρεπὴς καὶ εὔθετος ἀκτὴ, καὶ ὁ πετρώδης καὶ ὀχθώδης αἰγιαλὸς τῶν Δολόγκων. Δόλογκοι δὲ, [3] ἔθνος Θρᾳκικὸν, ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης παιδός. Ἔστι δὲ Χερρόνησος Θρᾴκης, ὅπου Πρωτεσίλαος κείμενος, ὡς θεὸς τοῖς ἐγχωρείοις ἐτιμᾶτο. Ποιμνίων ἀλάστορα.] ὀλετῆρα τῶν Ἑλλήνων. ποιμνίων δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα ποιμένα καλεῖ, ποίμνια δὲ τὸν ὑπ' αὐτὸν λαόν. Γράφουσι δὲ καὶ ποινίων, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐλθόντων ποινὴν ἀποτῖσαι τοῖς Τρωσὶν ὑπὲρ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, τῆς ὑπ' Ἀλεξάνδρου γενομένης. Τινὲς δὲ τὸ ποιμνίων ἀλάστορα, ἐπὶ Πρωτεσιλάου λαμβάνουσι, ἤγουν τὸν πορθοῦντα τὰ τῶν Τρώων ποίμνια, χρὴ δὲ τοῦτο μᾶλλον λαμβάνειν ἐπὶ Ἕκτορος. * Κίρκον.] τὸν Πρωτεσίλαον λέγει. Χρησμὸς ἐδόθη τοῖς Ἕλλησι, πρῶτον σφαγῆναι τὸν, ὃς καὶ πρῶτον πατήσει ἐξελθὼν τοῦ πλοίου εἰς τὸν Τρωϊκὸν ἀποθρώσκων αἰγιαλόν. ἐξελθόντα δὲ πρῶτον τὸν Πρωτεσίλαον, ἀνεῖλεν αὐτὸν ὁ Ἕκτωρ, ὡς καὶ Ὅμηρος,

——Τὸν δ' ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νηὸς ἀποθρώσκοντα. *

Μαζουσία.] οἱ μὲν ἄλλοι ἡ μαζουσία λέγουσι μετὰ τοῦ ἄρθρου, καὶ φασὶν αὐτὴν ἀκρωτήριον εἶναι Ἐλαιοῦντος. Ἐγὼ δὲ μαζουσία φημὶ, ἡ μαστοειδὴς, ἤτοι ἡ εἰς μαστοῦ θέσιν ἐξεικασμένη. Χερσαίου κέρας.] [4] τὸ ἀκρωτήριον, λέγει δὲ αὐτὴν τὴν Χερρόνησον. Ὁ Δρύμνιος δαίμων.] ὁ Ζεύς. Δρύμνιος * δὲ * παρὰ Παμφυλίοις. [5] Προμανθεὺς, παρὰ Θουρίοις. Αἰθίοψ, καὶ Γυράψιος, παρὰ Χίοις. Ὃς τὸν πλανήτην.] ὅστις Ζεὺς θήσει βαρὺν κολῳὸν καὶ θόρυβον ἐν μέσαις ταῖς λέσχαις καὶ ταῖς πρὸς [6] ἀλλήλους συντυχίαις, ὅταν ἐν τοῖς δόμοις δέξωνται τὸν [7] πλανήτην καὶ πλανώμενον ὀρθάγην καὶ ξένον, λέγει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν σίννιν καὶ βλαπτικὸν καταῤῥακτῆρα καὶ ἀετὸν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, τὸν πικρὸν οἱ Διόσκουροι, καὶ οἱ Ἀφαρέως παῖδες, οἱ δεινὰ καὶ ἀπόθητα μέλλοντες παθεῖν, πότε; ὅταν δέξωνται, ὡς εἶπον, τὸν Ἀλέξανδρον, μειλίσσωσί τε καὶ καταπραΰνωσι τὸν ἀστεργῆ Κράγον, τὸν Δία, ἔν τε δαιτὶ, καὶ θαλυσίαις λοι-

EMENDATIONES.

1 Λαιψηρὸν, pro λειψηρόν. 2 Ἐκβολήσας, pro ἐκβολάς. 3 Ἔθνος Θρᾳκικὸν, ἢ ἀπὸ &c. prius scriptum fuit. Ego ἢ delevi, *Thavorinum* sequutus. * Hæc interserui ex *Seld.* 4 Τὸ ἀκρωτήριον, pro τοῦ ἀκρωτηρίου, ex *Seld.* Et hujus emendationis ratio cuilibet attendenti facile patebit. * Hæc vox est ex *Bar.* 5 Προμανθεὺς, pro Προμηθεὺς, ex *Bar.* 6 Ἀλλήλους, pro ἀλλήλας. 7 Πλανήτην, pro πλανητὴν, ex utroque *MSS.*

[a] Σίντιν [b] καταρράκτηρα δέξωνται πικρὸν
Οἱ δεινὰ [c] κἀπόθεστα πείσεσθαί ποτε
Μέλλοντες, ἔν τε δαιτὶ, καὶ [d] Θαλυσίοις
Λοιβαῖσι μειλίσσωσιν ἀστεργῆ Κράγον,
Θήσει βαρὺν κολῳὸν ἐν λέσχαις [e] μέσον.
Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλοις ὀδὰξ
[f] Βρύξουσι, [g] κικκασμοῖσιν [h] ὠκειωμένοι,
[i] Αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι,
Ἀνεψιαῖς ὄρνισι χραισμῆσαι [k] γάμους
Βιαιοκλῶπας, ἁρπαγάς τε συγγόνων
Χρήζοντες, [l] ἀλφῆς τῆς ἀέδνωτου δίκην.
Ἢ πολλὰ δὴ βέλεμνα [m] Κνηκείου πόρος
[n] Ῥιφθέντα τόλμαις αἰετῶν ἐπόψεται,

Noxium vastatorem acceperint,
Qui gravia sunt & rejicienda passuri,
Atque in epulo, ac Cerealibus
Libaminibus morosum placabunt Cragum,
Grave efficiet in mediis confabulationibus jurgium.
Ac primum quidem verbis inter se mordicus
Mordebunt, conviciis exasperati:
Pòst verò pugnabunt Consobrini,
A sobrinis Avibus propulsare nuptias
Violentas, rapináſque cognatorum
Volentes, in raptûs indotati supplicium.
Multa certè jacula Cnecei fluentum
Aquilarum jacta videbit audaciâ,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. σίνιν al. σινιν. b Καταρράκτηρα cum simplici ρ Bar. καταρράκτηρα al. c Al. κἀπόθεστα. d Θαλυσίοις Seld. Θαλυσίοις al. Θαλυσίαις al. e Μέσσαις Seld. f Βρύξουσι Etymol. g. g Κικκασμοῖσιν Seld. h Ὠκριωμένοι Bar. i Αὖτις Seld. k Γάμος Seld. l Ἀλφῆς τινὸς ἀέδνου δίκην Seld. m Κνηκείων MSS. uterque, cum aliis. n Ῥιφθέντα Bar. aliique.

βοαῖς. Ὅλον δὲ, ὅπερ φησὶ, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ὅταν τὸν Ἀλέξανδρον δέξηται ὁ Μενέλαος, τότ' ἐνστήσεται ἀρχὴ τῆς ἔχθρας, τῷ Ἴδᾳ καὶ [1] Λυγκεῖ, καὶ τοῖς Διοσκούροις, διὰ τὰς Λευκίππου θυγατέρας, Φοίβην τε, καὶ Ἱλάειραν, ἃς προκατεγγυηθείσας τοῖς Διοσκούροις, ἁρπάσαντες οἱ περὶ τὸν Ἴδαν, εἰς μάχην κατέστησαν, ὅτε Ἀλέξανδρον ξενίσουσιν οἱ Διόσκουροι, ὁ δὲ ἁρπάξει τὴν Ἑλένην, οἱ δὲ οὐ δυνήσονται ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον, διὰ τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς πόλεμον. Ὀρθάγην.] τὸν ξένον, κατὰ διάλεκτον. ἔστι δὲ καὶ Ὀρθάγης, δαίμων πριαπώδης παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Τὸν ὀρθάγην, τὸν Ἀλέξανδρον, ἤτοι τὸν ἅρπαγα. ἢ τὸν κατωφερῆ, παρὰ τὸ ὀρθιᾶν. * Καταρράκτηρα.] ὄρνεον ἁρπακτικόν. * Οἱ δεινὰ κἀπόθεστα.] οἱ Ἀφαρέως παῖδες, καὶ οἱ Διόσκουροι. ὅτε γὰρ ἐξένιζον Διόσκουροι τὸν Ἀλέξανδρον, ἐκινήθη ἡ στάσις αὐτοῖς, κατὰ τὸν Λυκόφρονα * μὲν, * διὰ τὰς Λευκίππου θυγατέρας. κατ' ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς λοιποὺς, ὡς ὄπισθεν εἶπον, ἕνεκα βοῶν. οὕτω δὲ στασιαζόντων αὐτῶν, Ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, ὡς ἄνω ὁ Λυκόφρων φησὶν, ᾤχετο εἰς Τροίαν. Ἀστεργῆ Κράγον.] τὸν Δία λέγει, ὅτι οὐκ ἔστερξε τὴν θυσίαν αὐτῶν, ὅτι θύοντες τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἐπελάθοντο αὐτοῦ, ὅθεν αὐτοὺς εἰς στάσεις καὶ φιλονεικίαν ἐνέβαλε. Κράγον δὲ τὸν Δία ἐτίμων ἐν Λυκίᾳ. Ὀδὰξ] κυρίως μὲν τοῖς ὀδοῦσι, νῦν δὲ τοῖς στόμασι λέγει. Αὐτανέψιοι] καὶ ἀνεψιοὶ, [2] οἱ ἀδελφῶν παῖδες, οἱ καὶ καλοῦνται ἐξάδελφοι ἦσαν δὲ ἐξάδελφοι οἱ Διόσκουροι, Ἴδας τε καὶ Λυγκεὺς, οὕτως· Τυνδάρεως, καὶ Ἀφαρεὺς, Λεύκιππός τε, καὶ Ἴκαρος, ἀδελφοὶ, [3] υἱοὶ Οἰβάλου, καὶ τούτων γίνονται παῖδες οὗτοι, Τυνδάρεω μὲν θέσει, φύσει δὲ Διὸς οἱ Διόσκουροι, ἤγουν Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης· Ἀφαρέως δὲ, Ἴδας, καὶ Λυγκεύς. Λευκίππου δὲ, Φοίβη, καὶ Ἱλάειρα. [4] Ἡ σύνταξις οὕτως· Αὖθις καὶ εἰς τοὐπίσω, ἢ αὖθις καὶ πάλιν, μετὰ τὰς λοιδορείας οἱ αὐτανέψιοι, ἤτοι οἱ παῖδες τοῦ Ἀφαρέως, ἐναιχμάσουσι καὶ πολεμήσουσι τοὺς βιαιοκλῶπας, τοὺς ἅρπαγάς τε τῶν συγγόνων, ἤτοι τοὺς Διοσκούρους. διὰ τί δὲ αὐτοῖς πολεμήσουσι; [5] χρήζοντες χραισμῆσαι καὶ βοηθῆσαι ταῖς ἀνεψιαῖς ὄρνισι, * τῇ Φοίβῃ, καὶ τῇ Ἱλαείρᾳ, * εἰς τοὺς γάμους, διὰ δίκην τῆς ἀλφῆς καὶ ψιλαρπαγῆς, τῆς ἄνευ ἕδνων καὶ προγαμιαίων δώρων. ὁ γὰρ Λυκόφρων οὕτω φησὶ τὸν πόλεμον αὐτῶν γεγονέναι, ὀνειδισθῆναι φησὶ τοὺς Διοσκούρους ὑπὸ τῶν Ἀφαρέως παίδων, ὡς μὴ δεδωκότας ἕδνα ὑπὲρ τῶν Λευκίππου θυγατέρων· τοὺς δὲ ἐλάσαι βοῦς τοῦ Ἀφαρέως, καὶ δοῦναι τῷ Λευκίππῳ, ὅθεν αὐτοῖς ὁ πόλεμος· ληρεῖ δέ. ἔστι δὲ ἡ ἱστορία ὡς ὄπισθεν εἶπον, τότε γὰρ οἱ Διόσκουροι καὶ παῖδας εἶχον ἐκ τῶν [6] Λευκιππίδων, ὡς εἶπον, καὶ τοῦτο κακόζηλον ὀνειδίζεσθαι αὐτοὺς μετὰ τοσοῦτον χρόνον περὶ ἕδνων. ἀλλὰ πάντως ὡς νεωστὶ τῶν κορῶν [7] ἁρπαγεισῶν ἄνευ ἕδνων τοῦτο φησὶ, [8] καὶ ἔστι προφανῶς τοῦτο ληρῶδες, ἔδειξα γὰρ, ὅτι τότε καὶ παῖδας ἐξ αὐτῶν εἶχον οἱ Διόσκουροι. Κνηκείων * πόρος.*] ποταμὸς Λακωνικῆς, ὃς ὕστερον ἐκλήθη [9] Οἰνοῦς, περὶ ὃν ἐπολέμησαν οἱ Διόσκουροι, καὶ οἱ Ἀφαρέως παῖδες, οὓς αἰετοὺς καλεῖ.

EMENDATIONES.

1 Λυγκεῖ reposui, pro Λυγγεῖ, & alibi sæpe γ illud mutavi in κ. * Hoc addo ex Seld. idemq. occurrit in Bar. nisi quod καταρράκτηρ habeat, pro καταρράκτηρα. * Ex MSS. utroque. 2 Sic emendavi hunc locum, quem non omnino agnoscit Bar. Impressi autem hoc modo mutilârunt, οἱ ἀδελφῶν παῖδες. καλοῦνται καὶ ἐξάδελφοι οἱ Διόσκουροι. 3 Υἱοὶ οἱ βασιλεῖς Impress. υἱοὶ Βάλου Seld. Ego reposui υἱοὶ Οἰβάλου. Videtur enim Tyndarus filius fuisse Oebali, à quo Laconiæ pars ea, in qua regnavit Tyndarus, Oebalia dicta est; unde & Dioscuri Oebalidæ nomine Patronymico. 4 Ἡ σύνταξις αὖτις δὲ καὶ εἰς τοὐπίσω Impress. ἡ σύνταξις αὖτις δὲ εἰς τοὐπίσω Seld. 5 Χρήζοντες, pro χρήσοντες, ex utroque MSS. * Ex Bar. 6 Λευκίππων Impress. Ego reposui Λευκιππίδων, i. e. filiabus Leucippi re ita exigente. 7 Ἁρπαγεισῶν, pro ἁρπαγεῖς. 8 Καὶ ἔστι προφανῶς τοῦτο ληρῶδες lego cum Seld. καὶ ἔστι προφανῶς καὶ ληρωδῶς λέγει Bar. καὶ ἔστιν ληρώδης ὁ λόγος Impress. * Ex MSS. utroque. 9 Οἰνοῦς, pro σινοῦς, ex Bar. Nunquam enim Sinus dictus est Cneccus, at Oenus fortasse dici potuit, & urbis cognominis in Laconia meminit Stephanus Byzantinus.

Φηγαίοις.]

Ἄπιστα καὶ θαμβητὰ [a] Φηραίοις κλύειν.
Ὁ μὲν, [b] κρανείῳ κοῖλον οὐτάσας στύπος
Φηγοῦ κελαινῆς, διπτύχων ἕνα φθερεῖ,
Λέοντα ταύρῳ συμβαλόντα φύλοπιν.
Ὁ δ' αὖ στύμνῳ πλευρ' ἀναρρήξας βοὸς,
Κλινεῖ πρὸς οὖδας, τῷ δὲ δευτέραν ἔπι
Πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται,
Ἄγαλμα πήλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων.
Ὁμοῦ δὲ χαλκὸς, καὶ κεραύνιοι βολαὶ
Ταύρους καταξανοῦσιν, ὧν ἀλκὴν ἑνὸς
Οὐδ' ὁ Σκιαστὴς, Ὀρχιεὺς, [c] Τελφούσιος
Ἐμέμψατ', ἐν χάρμαισι ῥαιβώσας κέρας.
Καὶ τοὺς μὲν ᾅδης, τοὺς δ' Ὀλύμπιοι πλάκες
Παρ' ἦμαρ [d] αἰεὶ δεξιώσονται ξένους,
[e] Φιλαυθομαίμους, ἀφθίτους τε, καὶ φθιτούς.

Incredibilia & stupenda Pheræis auditu.
Alter quidem, cavum cornu feriens truncum
Quercûs nigræ, Geminorum perdet alterum,
Leonem cum Tauro prælium committentem.
Alter autem venabulo latera rumpens Bovis,
In solum prosternet: in hunc verò secundum
Intrepidus ictum Aries incutiet,
Columnam vibrans Amyclæi sepulcri.
Simul autem ferrum, & ictus fulminei
Tauros conterent, quorum unius vires
Ne Sciastes quidem, Orchieus, Telphusius
Contempsit, in pugna curvato cornu.
Et hos quidem infernus, illos verò cœlestes regiones
Alternis diebus hospites excipient,
Fratrem amantes, mortalésque, & immortales.

VARIANTES LECTIONES.

a Φηραῖς *Seld.* b Κρανῷ *Seld.* c *Canterus* mallet Τιλφέσιος, auctore *Pausania.* Δελφέσιος legi posse existimat *Meursius.* Eorum Annotationes videsis. d Al. ἀεὶ. e Al. Φιλαυθομαίμους.

Φηραίοις.] Λάκωσι, Φηραὶ γὰρ πόλις Μεσσηνίας, ἤτοι Ἀρκαδίας, ἡ δὲ Ἀρκαδία Λακώνων, ἀφ' ἧς ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἴδαν, καὶ τὸν Λυγκέα. Ἄπιστα εἶπε, διὰ τὸ μὴ πιστεύεσθαι αὐτοὺς ποιεῖν μάχας, ὡς ὄντας ἐξαδέλφους. Ὁ μὲν κρανείῳ] ὁ μὲν Ἴδας κρανίνῳ δόρατι κοῖλον στέλεχος τῆς δρυὸς οὐτάσας, [1] τῶν διπτύχων, ἤτοι τῶν Διοσκούρων, (δίδυμοι γὰρ ἐγένοντο) ἕνα φθερεῖ, καὶ ἀνέλῃ, λέγει δὲ τὸν Κάστορα, ὃν καὶ λέοντα λέγει· ταῦρον δὲ τὸν Λυγκέα, διὰ τὸ ὀξυδερκὲς, φασὶ γὰρ ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε. τοῦτο δὲ περὶ τοῦ Αἰγυπτίου παιδὸς ἔφασαν εἶναι Λυγκέως, ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε, διὰ τὸ ἐφευρεῖν πολλὰ τῶν μετάλλων. Ὁ δ' αὖ στύμνῳ.] ὁ δὲ Πολυδεύκης στύμνῳ καὶ σιδηρῷ ἀκοντίῳ τὰ πλευρὰ ῥήξας τοῦ βοὸς, ἤγουν τοῦ Λυγκέως, κλινεῖ πρὸς οὖδας, ἤτοι [2] ἀνέλῃ. Κριὸς [3] ἐγκορύψεται.] ἀπ' ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, Ὡς κριὸς ἐγκορύψεται, [*] καλεῖ δὲ τὸν Ἴδαν κριὸν, τὸ δὲ ἐγκορύψεται [*] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κριῶν, εἰώθασι γὰρ κριοὶ ἐν ταῖς μάχαις τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν, τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν, ὡς καὶ Θεόκριτος,

——— [4] φυλάσσεο μή σε κορύψῃ.

Ὁμοῦ δὲ χαλκός.] Πολυδεύκης καὶ Κάστωρ, ὡς ὄπισθεν εἶπον [*] ἐμμέτρως, [*] ἐκρύβησαν [5] ἐν κύφῳ κορμῷ δρυός. Ἴδας δὲ βαλὼν, ἀνεῖλε τὸν Κάστορα, εἶτα Πολυδεύκης ἀνεῖλε Λυγκέα, Ἴδαν δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, πρότερον τοῦ [6] Ἴδα ἐκ τοῦ τάφου τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀφαρέως στήλην, ἤτοι λίθον, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυδεύκους ῥίψαντος, καὶ σκοτίσαντος αὐτόν. Ὧν ἀλκὴν ἑνός.] Μάρπησσαν, τὴν Εὐήνου θυγατέρα, [7] κατεγγυηθεῖσαν τῷ Ἴδᾳ, ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων, ἐρασθεὶς αὐτῆς, εἰς μάχην αὐτῷ κατέστη. λέγουσιν οὖν ἀμφοτέρους ἐρίσαντας, ἐν τῇ τοξικῇ ἴσους γενέσθαι. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμψας, ἐκέλευσεν ὃν ἂν ἡ Μάρπησσα προκρίνῃ, λαβεῖν. ἡ δὲ, ἐρωτηθεῖσα τίνα ἂν αἱροῖτο; τὸν Ἴδαν τοῦ Ἀπόλλωνος προκρίνει, φοβηθεῖσα μὴ γηράσασαν αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐάσῃ. λέγει οὖν, ὅτι οὐδ' ὁ Ἀπόλλων τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἴδα ἐμέμψατο, ἐν μάχῃ κλίνας τὸ τόξον αὐτοῦ, καὶ κυκλοτερὲς ποιήσας, ἤτοι πολεμήσας. ὡς καὶ Ὅμηρος,

> [8] Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
> Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον,
> Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.

Σκιαστὴς, Ὀρχιεὺς, παρὰ Λάκωσιν ὁ Ἀπόλλων, Τελφούσιος δὲ [9] παρὰ Βοιωτοῖς.

EMENDATIONES.

1 Sic distinguendo clariorem reddidi hanc sententiam, quam hoc modo obscurarunt *Impressæ* editt. Τῶν διπτύχων, ἤτοι τῶν Διοσκούρων. Δίδυμοι γὰρ ἐγένοντο, ἕνα φθερεῖ. 2 Ἀνέλῃ, pro ἀνεῖλεν, ex *MSS.* utroque. 3 Ἐγκορύψεται, pro ἐγκορύψηται; Et paulo post, ex *MSS.* utroque. * Hoc interserui ex *Seld.* 4 Φυλάσσεο, pro φυλάσσου, ex *Seld.* & ipso *Theocrito.* * Ex *MSS.* utroque. 5 Ἐν κύφῳ κορμῷ, pro ἐν κύφῳ κρημνῷ, ex *Seld.* στελέχει *Bar.* 6 Ἴδα, pro Ἴδας, ex *MSS.* utroque. 7 Sic lego cum *Seld.* quæ in *Impressis* confuse extabant. κατεγγυηθεῖσαν τῷ Ἴδᾳ, ἐρασθεὶς αὐτῆς Ἀπόλλων καὶ ἁρπάσας. At κατεγγυηθεῖσαν τῷ Ἴδᾳ ἁρπάσας Ἀπόλλων &c. habet *Bar.* 8 Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος, pro Ἴδας θ' ὃς κάρτιστος, ex *Bar.* ipsoque *Homero.* 9 Sic distinxi, & emendavi hunc locum, ex fide utriusque *MSS.* παρὰ Βοιωτοῖς. καὶ τῶν μὲν ἡ μετὰ τῶν &c. *Impress.*

Καὶ

Καὶ τῶν μὲν ἡμῖν [b] ἀνάσει δαίμων δόρυ,
Βαιόν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος·
Ἄλλων δ' [c] ἄπλατον χειρὶ κινήσει νέφος,
Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς [d] ἶνις ἀνάζων μένος
Σχήσει, τὸν ἐννέωρον ἐν νήσῳ χρόνον
Μίμνειν ἀνώγων, θεσφάτοις πεπεισμένους,
Τροφήν τ' ἀμεμφῆ πᾶσι τριπλύχους κόρας
Ἴσκων παρέξειν, Κυνθίαν ὅσοι σκοπὴν
Μίμνοντες ἠλάσκουσιν [f] Ἰνωποῦ πέλας,
Αἰγύπτιον Τρίτωνος [g] ἕλκοντος ποτόν·
Ἃς δὴ [h] Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε θρασὺς,
[i] Μυληφάτου χιλοῖο δαιδαλουργίας,
Ἔρπιν τε [k] ῥέζειν, ἠδ' ἀλοιφαῖον λίπος,

Ac horum quidem nobis hastam Jupiter sopiet,
Parvum quoddam præstans in malis solatium:
Aliorum autem intractabilem movebit nubem,
Quorum neque Rhœonis Filius mitigans impetum
Cohibebit, novennale in Insula tempus
Manere jubens, oraculis persuasos,
Annonámque omnibus abundantem tres Puellas
Dicens præbituras, quicunque Cynthiam speculam
Manentes pererrabunt Inopum juxta,
Ægyptium Nili trahentem liquorem:
Quas Problastus audax docuit,
Molitæ alimoniæ concinnatrices,
Vinúmque facere, & unctoriam pinguedinem,

VARIANTES LECTIONES.

b Ἀνάσει *Seld.* c Ἄπλαστον *Seld.* ἄπλαστον quidem habet *Bar.* Sed isti secundæ σ emendator aliquis recentiori manu superposuit τ. d Ἶνις *Bar.* ἶνις paroxyton. *Seld.* e Δ' *MSS.* uterque. Alii neutrum agnoscunt. f Οἰνωποῦ *Bar.* idemq; in *Scholio* habet. g Al. ἕλκοντες. h Πρόβλαστος quidem habet *Seld.* Sed isti β eâdem, ut videtur, manu κ superimposita est. i Μυληφάτου χιλοῦ *Bar.* k Ῥέξειν *Bar.* aliique.

Καὶ τῶν μὲν ἡμῖν.] τῶν [1] Ἀφαρειδῶν, καὶ Διοσκούρων καταπαύσει ἡ σιμβρυθὴν τὸ δόρυ, τουτέστιν ἀποθανόντες, οὐκ ἐπελάσουσι τῇ Τροίᾳ, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἤδη [2] κάτεχεν φυσίζοος αἶα,
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ.

Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς ἶνις.] Σταφύλου, τοῦ υἱοῦ Διονύσου, θυγάτηρ γίνεται Ῥοιώ, ᾗ ἐμίγη Ἀπόλλων. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Στάφυλος, βαλὼν εἰς λάρνακα, πρὸς τὴν θάλασσαν ἀφῆκεν. ἡ δὲ προσεπελάσθη τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ ἐξελθοῦσα τῆς λάρνακος περί τι ἄντρον γεννᾷ παῖδα, καὶ Ἄνιον καλεῖ, διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν. τοῦτον Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον, ὃς Δωρίππην γήμας, γεννᾷ τὰς Οἰνοτρόπας, Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαΐδα, αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο, ὁπότε βούλοιντο, οἶνον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον λαμβάνειν, κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πανσυλῆσαι ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτήν. χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι. μέμνηται τούτων καὶ ὁ τὰ Κυπριακὰ συγγραψάμενος. Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς.] ὧντινων τὸ μένος, οὐδ' ὁ τῆς Ῥοιοῦς ἶνις σχήσει, τὸν ἐνναετῆ χρόνον συνάζων καὶ πραΰνων, ἀνώγων καὶ κελεύων μίμνειν ἐν τῇ νήσῳ Δήλῳ, πεπεισμένους καὶ πειθομένους αὐτοὺς τοῖς θεσφάτοις καὶ σημείοις κελεύων μίμνειν, ἴσκων τε καὶ λέγων τὰς τριπλύχους καὶ τρεῖς [3] αὐτοῦ κόρας παρέξειν ἀμεμφῆ τροφὴν πᾶσι, δηλονότι τοῖς Ἕλλησιν, οὗτοι μίμνοντες καὶ καρτεροῦντες, ἠλάσκουσι καὶ διατελοῦσι περὶ τὴν Κυνθίαν σκοπὴν καὶ ἐξοχὴν, πέλας καὶ πλησίον τοῦ Ἰνωποῦ ποταμοῦ. * Εἰ* θέλεις, εἰπὲ, ἕλκοντες καὶ πίνοντες ποτὸν καὶ ὕδωρ Αἰγύπτιον; * ἢ τοῦ Ἰνωποῦ ἕλκοντος ποτὸν καὶ ὕδωρ, * ἤτοι τοῦ Νείλου, ὅντινα Τρίτωνα λέγει. Τὸ ἴσκων, Ὅμηρος μὲν ἐπὶ τοῦ ὁμοιοῦν, Λυκόφρων δὲ, ἐπὶ τοῦ λέγειν. Κύνθος.] ὄρος Δήλου, ὅθεν ὁ Ἀπόλλων Κύνθιος καλεῖται. Ἰνωπός.] ποταμὸς Δήλου, ὃς πληροῦται, ὅταν καὶ ὁ Νεῖλος ἀρδεύῃ τὴν Αἴγυπτον, ὅθεν ἔφασαν καὶ αὐτὸν ἐκ τοῦ Νείλου ὑδάτων πληροῦσθαι διά τινων ἀδήλων πόρων. Τρίτωνος.] τοῦ Νείλου, παρὰ τὸ τρίτον μετακληθῆναι. πρότερον γὰρ Ὠκεανὸς ἐκαλεῖτο, εἶτα Αἴγυπτος, καὶ τρίτον Νεῖλος, ὅθεν αὐτὸν Τρίτωνα καλεῖ. Πρόβλαστος.] ὁ Διόνυσος, ἐπεί, ὅταν βλαστήσωσιν αἱ ἄμπελοι, θύουσιν αὐτῷ, ἢ ὅταν μέλλωσι κόπτειν τὰς βλάστας, ἢ ὅταν κλᾶν καὶ κλαδεύειν ταύτας. Θρασύς.] ὅτι ἀναιδεῖς οἱ οἰνωθέντες. Μυληφάτου.] τοῦ Δημητριακοῦ καρποῦ. Ἔρπιν.] ζάλις, καὶ ἔρπις, ὁ οἶνος. ζάλις μὲν, παρὰ τὸ χαλᾶν τὰς ἶνας· ἔρπις δὲ, παρὰ τὸ ἕρποντας ποιεῖν τοὺς πίνοντας ἀμέτρως· ὅθεν καὶ Αἰγύπτιοι ἔρπιν καλοῦσι τὸν οἶνον. Ἱππωνάκτειοι δέ εἰσιν αἱ λέξεις, φησὶ γὰρ,

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ ζάλιν πεπωκότες.

Ἀλλαχοῦ πάλιν,

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισὶ μάρτυσι,
Ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ κάπηλος καπηλεύει,
[4] Ἄνθρωπον εὗρον τὴν σορὸν [5] ὀφείλοντα.

EMENDATIONES.

1 Ἀφαρειδῶν, pro Ἀφαρτιδῶν. 2 Κάτεχεν φυσίζοος αἶα, pro κατέχε φυσίζωος αἶα, ex ipso *Homero*. 3. Αὐτοῦ κόρας παρέξειν substitui ex MSS. utroque. αὐτοῖς κόρας παρέξεις *Impress.* * Ex *Bar.* * Hoc addo ex *Bar.* excepto quod Ἰνωποῦ posui pro οἰνωποῦ, qua voce etiam alibi usus est ille Codex; & post ποτὸν adjeci καί. 4 Ἄνθρωπον εὗρον lego ex *Seld.* ἄνθρωπος εὑρὼν *Impress.* ἀνθρώπους ὁρῶν *Bar.* 5 Ἐκταγέντα [illegible] ubi Scholium videtur in Textum irrepsisse.

Οἰνοτρόπους Ζάρηκος ἐκγόνους φάβας,
Αἳ καὶ στρατοῦ βούπειναν [a] ὀθνείων κυνῶν
Τεύξουσιν ἀλθαίνουσαν, ἐλθοῦσαί ποτε
Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς ἀναστήειον.
[b] Καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκέων πάλαι
Στρόμβων [c] ἐπιρροιζοῦσι γηραιαὶ κόραι.
[d] Κηφεὺς δὲ, καὶ Πράξανδρος οὐ ναυκληρίας
Λαῶν ἄνακτες, ἀλλ᾽ ἀνώνυμοι σπορᾷ,
Πέμπτοι τέταρτοι γαῖαν ἵξονται θεᾶς,
Γόλγων ἀνάσσης· ὧν ὁ μὲν Λάκων᾽ ὄχλον
Ἄγων Θεράπνης, [e] θἄτερος δ᾽ ἀπ᾽ Ὠλένου,
[f] Δύμης τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν [g] στρατοῦ.

Viniferas aves, Zarecis neptes;
Quæ & exercitûs canum immodicam famem
Confectricem curabunt aliquando,
Ad Sithoniæ Prolis accedentes sepulcrum.
Atque hæc quidem jamdiu staminibus durorum
Volvunt senes Puellæ turbinum.
Cepheus autem,& Praxander, non militaris
Classis ductores, verùm ignobiles genere,
Quinti quarti venient in Terram Deæ,
Golgorum Reginæ: alter quidem Laconicam turbam
Ducens à Therapne, alter verò ab Oleno,
Et Dyma Buræi ductor exercitûs.

VARIANTES LECTIONES

a Al. βούπειναν. b Καὶ non agnoscit *Bar.* c Ἐπιρροιζοῦσι *Bar.* ἐπιρροιζοῦσι al. d Al. Κηφᾶς. al. Κηφάς. e Ἄτερος *Seld.* f Δύμη τε Βυρέσιοιν ἡγεμὼν ὄχλου *Etymologus*, si bene memini. g Al. στόλου.

Ζάρηκος.] Ζάραξ, υἱὸς Καρύστου, ἢ Καρύκου, τοῦ Χείρωνος, ὃς Ζάραξ ἔγημε Ῥοιώ, τὴν Σταφύλου. μετὰ τὸ μιγῆναι Ἀπόλλωνι, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας. ὥσπερ καὶ τὸν Θησέα λέγει [1] Αἰγέως υἱὸν, τὸν Ἡρακλέα Ἀμφιτρύωνος, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην Τυνδάρεω, καίτοι ἐν ἄλλοις [2] ὁμολογουμένους ἐκ τοῦ Διὸς γενέσθαι· οὕτως καὶ τὸν Ἄνιον φησὶν υἱὸν Ζάρηκος, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει, φύσει γὰρ υἱὸς Ἀπόλλωνος. ὁμοίως καὶ τὰς θυγατέρας Ἀνίου, ἐκγόνους λέγει Ζάρηκος, οὐκ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ γῆμαι τὸν Ζάρηκα τὴν Ῥοιώ. Ἔκγονον δὲ οἱ λοιποὶ τὸν υἱὸν, μετὰ τοῦ κ γράφουσι, τὸν δὲ ἔγγονον μετὰ τοῦ γ. [3] ἐγὼ δὲ ἀντιστρόφως τὸν ἔκγονον, ὡς ἐκ τοῦ γόνου γόνον, κ γράφω, τὸν δὲ υἱὸν, ἔγγονον, ὡς ἐγγεννηθέντα. Φάβας.] φὰψ εἶδος ὀρνέου, νῦν δὲ τὰς Οἰνοτρόπους λέγει. Αἳ καὶ στρατοῦ.] Ἀγαμέμνων, τῶν Ἑλλήνων λιμῷ συνεχομένων, μετεπέμψατο τὰς Οἰνοτρόπους διὰ τοῦ Παλαμήδους, καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὸ Ῥοίτειον, [4] ἔτρεφον αὐτούς. Ὀθνείων κυνῶν.] λέγει τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἀναίδειαν, ὅτι ξένοι ὄντες, ἀναιδεῖς ἐτύγχανον. ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκ μιᾶς γῆς πάντας. Σιθῶνος εἰς θυγατρός.] Σιθῶνος, τοῦ υἱοῦ Ἄρεος, καὶ Ἀγχιρόης, τῆς Νείλου θυγατρὸς, ἢ Πρωτέως, κατά τινας, θυγάτηρ Ῥοιτεία, ἀφ᾽ ἧς τὸ Ῥοίτειον, τόπος Τροίας, ὠνομάσθη. ὑπέσχετο οὖν ὁ Ἄνιος τοῖς Ἕλλησι, τῷ δεκάτῳ ἔτει συνεκπέμπειν τὰς θυγατέρας εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἔστι δὲ τοῦτο ἀκρωτήριον περὶ τὴν Τροίαν. ταῦτα μὲν αἱ Μοῖραι πάλαι τοῖς μίτοις διὰ τῶν χαλκῶν ἀτράκτων κλώθουσι. Στρόμβων.] ἀτράκτων, παρὰ τὸ στρέφεσθαι. Χαλκῶν δὲ, τῶν στερρῶν. Γηραιαὶ κόραι.] αἱ Μοῖραι. Ἐπιρροιζοῦσι δέ.] ἀντὶ τοῦ νήθουσιν. [5] Κηφᾶς δὲ, καὶ Πράξανδρος.] πέντε προειπὼν μέλλειν ἀπελθεῖν εἰς Κύπρον, καὶ εἰπὼν περὶ τῶν τριῶν, νῦν μετέβη καὶ ἐπὶ τοὺς δύο. καὶ φησὶν, ὅτι ὁ Κηφᾶς, καὶ ὁ Πράξανδρος, οὐ βασιλεῖς, ἀλλ᾽ ἀνώνυμοι ὄντες, οἱ πέμπτοι, ἤτοι οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, ὧν εἶπον, πέντε ἀνδρῶν, τέταρτοι ἵξονται εἰς Κύπρον. πρῶτος γὰρ Τεῦκρος, δεύτερος Ἀγαπήνωρ, τρίτος Ἀκάμας, εἶτα οὗτοι οἱ δύο ὁμοῦ τέταρτοι ἵξονται, ἀναπληροῦντες, ὡς ἔφην, τὸν τῶν πέντε ἀριθμόν. ζητοῦσι δέ τινες, διὰ τί δὲ οὐ συμβολικῶς καὶ τούτους καλεῖ λύκους, καὶ παρδάλεις, καὶ δράκοντας, ἢ ἄλλην κλῆσιν τοιαύτην; καὶ γὰρ ἐπὶ πάντων πλαγίως τὴν κλῆσιν τούτων ἐδήλωσε, τούτους δὲ φανερῶς ἐσαφήνισε· καὶ ῥητέον, διὰ τὸ ἀνωνύμους καὶ ἀφανεῖς εἶναι αὐτοὺς, ἠναγκάσθη εἰπεῖν τὰς ὀνομασίας αὐτῶν, ἐν γὰρ τῷ καταλόγῳ τοῦ Ὁμήρου οὐ φέρονται. ἦν δὲ ὁ Κηφᾶς ἐξ Ἀχαΐας, ὁ δὲ Πράξανδρος ἐκ Λακεδαιμονίας, καὶ οὗτοι παρεγένοντο εἰς Κύπρον, ὥς φησι Φιλοστέφανος. Γόλγων.] [6] Γόλγος, τόπος, καὶ ἔθνος Κύπρου, θεᾶς δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἱερός. ἀφ᾽ ὧν ὁ μὲν Πράξανδρος ὑπάρχει, ἄγων τὸν Λάκωνα καὶ Λακεδαιμόνιον ὄχλον ἀπὸ τῆς Θεράπνης, ἡ δὲ Θεράπνη, πόλις Λακωνική. Θάτερος δὲ, ἤτοι ὁ ἕτερος, ὁ Κηφᾶς, ἀπὸ τοῦ Ὠλένου, τῆς Δύμης τε, τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἡγεμὼν ὑπάρχει τοῦ στρατοῦ. [7] Τοῖς Βουραίοισιν.] ἀντὶ τοῦ, τῶν Βουραίων, περὶ δὲ ταύτας τὰς πόλεις, ἤτοι τὴν Θεράπναν, ἥτις ἐστὶ πόλις Λακωνική, καὶ τὸν Ὤλενον, [8] πόλιν Ἀχαΐας, καὶ τὴν Δύμην, πόλιν, ἢ χώραν [9] Ἀχαΐας, καὶ πρότερον συνέστη νέφος πολὺ, καὶ γέγονεν ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς, καὶ ὕστερον ἀπὸ σεισμοῦ καταποντίσθησαν.

EMENDATIONES

1 Αἰγέως posui, pro Αἰγέωνος. Nemini enim ignotum esse potest Thesei patrem fuisse Ægeum. 2 Ὁμολογουμένους, pro ὁμολογουμένως, ex *Seld.* 3 Ἐγὼ δὲ ἀντιστρόφως τὸν ἔγγονον, ἔκγονον, ὡς &c. *Impress.* Ego ἔγγονον delevi, ex auctoritate *MSS.* utriusque. 4 Ἔτρεφον pro ἔστρεφον, ex *Seld.* 5 Κηφεὺς hic, & infra habent *MSS.* uterque. 6 Sic legendum arbitror hunc locum; vel sic, Γόλγος, τόπος Κύπρου, ἔνθα θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. Venus enim ibi præcipue colebatur, vide Commentarios. Γόλγος, τόπος ἔνθα Κύπρου θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης ἀφ᾽ ὧν &c. *Stephan.* edit. Γόλγος, τόπος, ἔνθα Κύπρου θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης. ἀφ᾽ ὧν &c. *Basil.* Γόλγοι, τόπος, καὶ ἔθνος Κύπρου, θεᾶς δὲ τῆς Ἀφροδίτης. ἀφ᾽ ὧν *Bar.* 7 Τοῖς Βουραίοισιν, pro τοῖς Βυρέσιοιν, ex emendatione *Nic Gerbelii*, itemque *Seld.* Βυρέσιοιν *Bar.* 8 Πόλιν, pro πόλεις. 9 Post Ἀχαΐας periodum delevi, sensu id exigente, ex auctoritate *MSS.* utriusque.

Ὁ δ' [a] Ἀργυρίππαν, Δαυνίων παγκληρίαν,
Παρ' Αὐσονίτην [b] Φυλαμὸν δομήσεται,
Πικρὰν ἑταίρων [c] ἐπτερωμένων ἰδὼν
Οἰωνόμικτον μοῖραν, οἳ θαλασσίαν
Δίαιταν αἰνήσουσι πορκέων δίκην,
Κύκνοισιν ἰνδαλθέντες εὐγλήνοις δομήν,
[d] Ῥάμφεσι δ' [e] ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς,
Φερώνυμον νησῖδα [f] ναάσονται πρόμου,
Θεατρομόρφῳ πρὸς κλιτὺς γεωλόφῳ
Ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς
Πυκνὰς καλιάς, Ζῆθον ἐκμιμούμενοι.
Ὁμοῦ δ' ἐς ἀγρήν, κἀπὶ κοιταίαν νάπην

Alius Argyrippam, Dauniorum possessionem,
Juxta Phylamum Ausoniam exstruet,
Amaram sociorum conspicatus alatorum
Avibus mistam sortem, qui marinam
Laudabunt vitam, piscatorum more,
Oloribus assimilati pulcroculis,
Rostris autem venantes piscium spumas,
Cognominem Principis habitabunt Insulam,
Theatriformem juxta collem editum
Certis compingentes sectionibus
Densos nidos, imitatione Zethi.
Simul porrò ad venationem, & nocturnum saltum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Ἀργυρεῖπα. b Φιλαμὸν *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. Πύξαμον *Stephanus* Byzantinus Lib. de Urb. & Pop. Πυξαμὸν reponendum existimat *Meursius*, cujus Commentarius videndus. c Ἐπτερωμένων mavult *Canterus*, emendatione, ut opinor, minime necessaria, cum recepta Lectio non minus commode retineri possit. Ejus Annotationes consulendæ. d Ῥάμφεσι al. ῥάμφει *Seld.* e Ἀγρώσσοντες *Seld.* f Νάσσονται *Seld.* aliique.

ὡς Ἐρατοσθένης φησί, μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος λέγων,

[1] Βρέχε τε, δεξαμένοιο βόησαπς Οἰνιάδαο.

καὶ Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι,

[2] Ὡς ἐπαπειλήτην, ὥσπερ Καυκωνίδα Δύμην
Ἐπεραλέτην παιδεσσιν Ἐπειῶν ἀρχεύοντες.

Τὸ δὲ θάτερος ἀπὸ τοῦ ἅτερος γέγονεν· εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἕτερος, [3] θούτερος ἂν ἦν. Ὁ δ' Ἀργυρίππαν.] ὁ δὲ Διομήδης ἀπ' Αἰτωλίας ἀπελαθεὶς, τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, τὴν Ἀργυρίππαν πόλιν, μεθερμηνευομένην Ἄργος ἵππειον, δομήσεται καὶ κτίσει, παγκληρείαν τῶν Δαυνίων, ἤτοι τῶν Καλαβρῶν, παρὰ τὴν Αὐσονίτην καὶ Ἰταλικὴν, ἢ παρὰ τὸν Αὐσονίτην Φυλαμὸν, ἰδὼν τῶν ἑταίρων αὐτοῦ μοῖραν πικρὰν, ὀρνεόμικτον, ἐπτερωμένην, τουτέστιν ἰδὼν τοὺς αὐτοῦ φίλους εἰς ὄρνις ἐρωδιοὺς ἀλλαγέντας. τὸ δὲ σχῆμα κακόπλαστον ἐστίν. ἀποθανόντος γὰρ Διομήδους, ἐρωδιοὶ γεγόνασι, πῶς οὖν φησιν, ἰδών; καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα ἔμψυχον, καὶ εἰδωλοπεποιημένον. Οἳ θαλασσίαν δίαιταν.] οἵτινες φίλοι τοῦ Διομήδους ἐρωδιοί, ἢ λάροι γενόμενοι, αἰνήσουσι τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν, δίκην καὶ τρόπον τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων, ἰνδαλθέντες καὶ ὁμοιωθέντες εἰς τὴν δομὴν καὶ τὸ δέμας κατὰ μεταπλασμὸν κύκνοις εὐγλήνοις καὶ εὐοφθάλμοις. Ῥάμφος.] καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνέων. [4] Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· Ἐν δὲ τοῖς ῥάμφεσι καὶ τοῖς ὀρνεακοῖς ῥισὶν ἀγρώσσοντες καὶ ἀγρεύοντες τοὺς θορούς, ἤτοι τὰ σπέρματα τῶν ἰχθύων, ἤτοι τοὺς ἰχθῦς, ναάσονται καὶ κατοικήσουσι τὴν φερώνυμον νησῖδα τοῦ πρόμου καὶ προμάχου αὐτῶν, ἤτοι τὴν Διομήδειον νῆσον, πρὸς τῇ κλιτῇ, ἤτοι πλησίον τοῦ κλιτὺος καὶ [5] τῆς ἐξοχῆς, τῆς γεωλόφου καὶ ὑψηλῆς, τῇ θεάτρῳ ὁμοίας, [6] ἀγυιοπλαστήσαντες καὶ κτίσαντες ἐν τοῖς ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς σχισμαῖς πυκνὰς καλιὰς, Ζῆθον ἐκμιμούμενοι, καὶ μίμησιν τοῦ Ζήθου, ὥσπερ ἐκεῖνος σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀμφίονι τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας [7] ἔκτισε. * Θεατρομόρφῳ.] ἢ ὅτι θεάτρῳ ὁμοίως ἐστὶν ὁ τόπος, ἐν ᾧ διατρίβουσιν. ἢ ὅτι περιφερής ἐστιν ἡ νῆσος, θεάτρου γὰρ σχῆμα παρὰ τοῖς γεωμέτραις περιφερές. * Ὁμοῦ δ' ἐς ἀγρήν.] αὕτη ἡ ἔννοια, καὶ ἡ σύνταξις σαφεστάτη ἐστί. τὴν δὲ περὶ Διομήδους ἱστορίαν λεκτέον· Διομήδης μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν καταπλεύσας εἰς Ἄργος, τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Αἰγιάλειαν συμφθειρομένην Κομήτῃ, τῷ υἱῷ Σθενέλου, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ τρῶσαι τὴν Ἀφροδίτην, καὶ μέλλων ὑπὸ τῆς αὐτῆς Αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι, τότε μὲν εἰς τὸν τῆς Ἀργείας Ἥρας βωμὸν καταφυγὼν σώζεται. ὕστερον δὲ εἰς Ἰταλίαν ᾤχετο, εἰς τὸ Δαύνιον ἔθνος βάρβαρον, οὗ ἐβασίλευσε Δαῦνος, ὃς πολιορκούμενος ἐδεῖτο Διομήδους βοηθῆσαι αὐτῷ, ὑποσχόμενος δώσειν αὐτῷ τῆς γῆς μέρος. ὁ δὲ βοηθήσας, καὶ νίκην παρασχὼν Δαυνίοις, ἔκτισε πόλιν Ἀργυρίππαν, ἤτοι ἵππειον Ἄργος. ὕστερον δὲ ὁ Δαῦνος αἵρεσιν αὐτῷ ἐδίδου, εἰ βούλοιτο, ἢ ὅλην τὴν λείαν λαβεῖν

EMENDATIONES.

1 Ita scribo hunc versum ex emendatione *Nic. Gerbelii*. Βρέχε τε δεξαμένοιο βόησαπς Οἰνιάδαο *Impress.* & *Seld.* Βρέχε τε δεξάμενοι βόησαν *Bar.* 2 Varias ex hisce *Antimachi* versibus corruptelas sustuli, præcipuum fuit, quod Καυκωνίδα posui, pro Καυκωνίδα, ex *Seld.* Καυκωνίδι *Bar.* Cæterum *Antimachus* Dymen vocavet Cauconidem, à Cauconide fluvio, ut testatur *Stephanus* Byzantinus, Δύμη, πόλις Ἀχαΐας ἐσχάτη πρὸς δύσιν. Ὁ πολίτης, Δυμαῖος, καὶ Δυμαία λέγεται, καὶ Δύμιος. Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ. Item *Strab.* Lib. VIII. Τὸ δ' Ἀντιμάχου Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰπόντος, εἰ μὲν ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐπιθέτως εἰρῆσθαι αὐτό, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καθάπερ ἐπάνω προείπομεν. εἰ δ' ἀπὸ Καύκωνος, ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Διρκαῖαι, καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰνάχιον, Τροία δὲ Σιμουντίς. 3 Θούτερος lego, pro θ' ὕτερος, ex *Seld.* Paulo post, Αὐσονίτην bis posui, pro Αὐσονίτην. 4 Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω repotui, pro τὸ δὲ ἑξῆς ὄντως, ex emendatione *Nic. Gerbelii.* 5 Hoc modo restitui hunc locum ex *Seld.* nisi quod hic pro θεάτρῳ, habeat θεάτρου. At *Impressi*, τῆς ἐξοχῆς τῆς γεωλόφου καὶ ὑψηλοῦ τοῦ θεάτρῳ ὁμοίας. Et Cod. *Baroccianus*, τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς γεωλόφου καὶ ὑψηλῷ θεάτρῳ ὁμοίας. 6 *Impressi* Codd. has lineas sic distinguendo obscurant, Ἀγυιοπλαστήσαντες.] καὶ κτίσαντες ἐν τοῖς ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς σχισμαῖς. Πυκνὰς καλιὰς Ζῆθον ἐκμιμούμενοι.] κατὰ μίμησιν &c. 7 Ἔκτισε, pro ἐδείμησε, ex *MSS.* utroque. * Hæc adjeci ex *Seld.* in quo tamen non hoc loco, sed paulo infra occurrunt.

Νύκτωρ [a] στελοῦνται, πάντα φεύγοντες βροτῶν	Noctu proficiscentur, omnem fugientes
Κάρβανον ὄχλον, ἐν δὲ [b] Γραικίταις πέπλοις	Barbaram turbam, sed in Græcis vestibus
Κόλπων ἰαυθμοὺς [c] ἠθάδας διζήμενοι,	Sinuum dormitoria solita quærentes,
Καὶ κεῖμνα χειρῶν, κἀπιδόρπιον τρύφος	Polentámque, & de prandio frustum panis
[d] Μάζης [e] σπάσονται, προσφιλὲς κνυζούμενοι,	Ex manibus capient, amabiliter ganniendo,
Τῆς πρὶν διαίτης τλήμονες μεμνημένοι.	Prioris victus miseri memores.
Τροιζηνίας δὲ τραῦμα φοιτάδος πλάνης	Trœzeniæ autem vulnus erit vagi
Ἔσται κακῶν τε πημάτων παραίτιον,	Erroris causa, tristiúmque cladium,
Ὅταν θρασεῖα, θουρὰς οἰστρήσῃ κύων	Quando audax, lasciva Canis stimulabitur
Πρὸς λέκτρα, τύμβος δ' αὐτὸν [f] ἐκσώσῃ [g] μόρου	Ad concubitum, templúmque illum Hoplosmiæ

VARIANTES LECTIONES.

a Τελοῦνται Seld. b Χερνίταις Seld. c Ἠθάδας διζήμενοι Bar. d Versum hunc hoc modo profert Codex Baroccianus, Μάζης σπάσονται πρὸς φιλαῖς κνυζούμενοι. Ubi notatu dignum est in voce μάζῃς subscriptam esse ι, quam alibi fere negligit. e Al. σπάσονται. f Ἐκσώσῃ Seld. & alii. g Notandum in utroque MSS. post μόρου distinctionis notam poni, ut Ὁπλοσμίας non tam ad τύμβος, quod fit in cæteris, quam ad σφαγαῖσιν referri possit.

τοῦ πολέμου, ἢ τὴν γῆν πᾶσαν· κριτὴς δὲ τούτων γέγονεν [1] Ἀλαινός, νόθος ἀδελφὸς Διομήδους, ἐρῶν Εὐίππης, τῆς Δαύνου θυγατρὸς, ὃς ἔκρινε τὸν Δαῦνον ἔχειν τὴν γῆν, Διομήδην δὲ τὴν λείαν λαβεῖν. ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς Διομήδης, κατηράσατο μὴ δύνασθαι σπείρειν τὴν γῆν, μηδὲ σπειρομένην ἀναδιδόναι καρπὸν, εἰ μή τις αὐτὴν σπείρει τῶν αὐτοῦ συγγενῶν, ἢ συμπολιτῶν, καὶ μετακινῆσαι τὰς στήλας αὐτοῦ μηδένα δύνασθαι. ὕστερον δὲ ὁ Διομήδης πρὸς τοῦ Δαύνου ἀνῃρέθη, οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ θρηνοῦντες αὐτὸν, μετεβλήθησαν εἰς ὄρνεα ὅμοια κύκνοις, ἃ τοὺς βαρβάρους φεύγει, φοιτᾷ δὲ παρ' Ἕλλησιν, ὥστε ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τροφὰς, καὶ δύειν εἰς τοὺς κόλπους [2] αὐτῶν. [3] Οἰκεῖ δὲ ταῦτα ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Διομήδους καλουμένῃ Διομηδείᾳ νήσῳ. οἰκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ ὄρνιθες ὥσπερ πόλιν, κατὰ γὰρ τὸν ὄρθρον βρέχουσι τὸν τόπον ταῖς πτέρυξι, καὶ βρέχοντες εἰς ἄγραν πορεύονται, καὶ τὰ ληφθέντα θέντες ὁμοῦ, διαμερίζουσιν ἀλλήλοις. κεῖται δὲ ἡ Διομηδεία νῆσος περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον, καὶ τὴν Ἀδρίαν. οἱ γὰρ Ἰάπυγες, καὶ Ἀπουλοι περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον οἰκοῦσιν. [4] Ἀπούλων δὲ ἔθνος, κατὰ τὸν Δίωνα, Πευκέτιοι, Πεδικοῦλοι, καὶ Δαύνιοι, καὶ Ταραντῖνοι, καὶ Κάναι. Διομήδους πεδίον ἐστὶ περὶ τὴν Ἀπουλαν τὴν Δαυνίων. ἡ δὲ [5] Μεσαπύγη, καὶ Ἰαπύγη ὕστερον [6] Σαλεντία, εἶτα Καλαβρία ἐκλήθη. ἡ δὲ Αργυρίππη, πόλις τοῦ Διομήδους, μετεκλήθη Ἀπουλις Ἄρπους. ὃ δέ φησιν ὁ Λυκόφρων ἔμπροσθεν, ὅτι ἀκαρπούσης τῆς Δαυνίων γῆς [7] διὰ τὰς ἀρὰς Διομήδους, μεταπεμψάμενοι οἱ Δαύνιοι συμπολίτας τοῦ Διομήδους, καὶ βαλόντες ζῶντας εἰς γῆν, ἐποίησαν [8] καρπεύειν τὴν γῆν, ψευδός ἐστιν· ἐπὶ Φαβίου γὰρ Μαξίμου [9] Βερρυκώσου, ἤτοι ἀκροχορδονώδους, οὐ Δαύνιοι, ἀλλὰ Ῥωμαῖοι τοῦτο ἐποίησαν, Ἑλληνικὸν καὶ Γαλατικὸν ἀνδρόγυνον κρύψαντες ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, ἐκ χρησμοῦ τινὸς δειματωθέντες, λεγομένου Ἑλλήνων καὶ Γαλατῶν καταλήψεσθαι τὸ ἄστυ. Καὶ κεῖμνα χειρῶν.] κεῖμνα, εἶδος κριθῆς, νῦν δὲ τὸ ἀπόσομα τοῦ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ κεῖμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

Τροιζηνίας δὲ τραῦμα.] ἐν Τροιζῆνι Φαίδρα ἱερὸν Ἀφροδίτης ἱδρύσατο ἐπὶ τῷ Ἱππολύτου ἔρωτι. Εὐριπίδης φησιν,

——————Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν [10] ἱδρῦσθαι θεάν.

ἡ δὲ Ἀφροδίτη, καθά φησι Μίμνερμος, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα παρεσκεύασεν τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς * μοιχευθῆναι, * συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ Ἱππολύτῃ, καὶ Κομήτῃ, τῷ Σθενέλου υἱῷ. Διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ Ἄργος, ἐπιβουλεύεται ὑπ' αὐτῆς. τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας, διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις, καὶ ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὃς αὐτὸν δόλῳ ἀνεῖλεν. Ἡ δὲ σύνταξις, καὶ ἡ ἔννοια τοιαύτη· Τὸ τραῦμα δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ὃ ἐτρώθη παρὰ τοῦ Διομήδους, ἐστὶν αὐτῷ παραίτιον τῆς φοιτάδος πλάνης, τῶν κακῶν τε πημάτων, ὅταν ἡ θρασεῖα, θουρὰς καὶ ἡ ὁρμητικὴ κύων, ἤτοι ἡ γυνὴ Διομήδους Αἰγιάλεια, [11] οἰστρήσῃ καὶ μανικῶς ὁρμήσῃ πρὸς τὰ λέκτρα, καὶ τὰς μίξεις, ἐκσώσῃ δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μόρου ὁ τύμβος καὶ ὁ ναὸς τῆς Ὁπλοσμίας, ἤτοι τῆς Ἥρας, ηὐτρεπισμένον καὶ ἑτοιμασθέντα ταῖς σφαγαῖς. * Ὁπλοσμία.] ἡ Ἥρα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τιμωμένη. * Τύμβος.] τύμβον καλεῖ τὸν τάφον, ὡς τὸ,

Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβον τὸν Ἀγαμέμνονος δαμείς.

καὶ Δοῦρις φησιν ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων, τοὺς βωμοὺς τάφους καλεῖσθαι.

EMENDATIONES.

1 Ἀλαινὸς, pro Ἀλθαινὸς, ex MSS. utroque. Et quod Diomedis fratri nomen erat Alæno, paulo infra patebit. 2 Αὐτῶν, pro αὐτοῦ, ex MSS. utroque. 3 Οἰκεῖ δὲ ταῦτα, pro εἰκῆ δὲ ταῦτα, ex MSS. utroque. Οἰκοῦσι δὲ ταῦτα legendum putavit Nic. Gerbelius. 4 Sic emendavi hunc locum ope MSS. Codd. & Gerbelii. Ἀπουλῶν δὲ ἔθνος κατὰ τὸν Δίωνα Πευκέτιοι, Πεδίκουλοι, καὶ Δαύνιοι, καὶ Ταραντῖνοι καὶ Κάναι Διομήδους &c. Impress. 5 Pro Μεσαπύγη, Strabo habet Μεσαπία in Aldino Codice, inquit Gerbelius. 6 Σαλεντία lego ex Seld. Σαλαντία Bar. Σαλατία Impress. 7 Διὰ τὰς ἀρὰς, pro διὰ τὰς ἀρὰς, ex MSS. utroque. 8 Καρπεύειν pro καρπεύειν, ex MSS. utroque 9 Βερρυκώσου posuit Nic. Gerbelius ex Plutarcho. Βερροκόσου Impress. Βερρυκώσου Seld Βυρρικόσου Bar. Cæterum Fabius Maximus, Dictator Romanus, Βηρύκωσος, i. e. Verrucosus, dictus est à Verrucis, quarum numero insignis fuit. 10 Ἱδρύσασθαι Bar. ἱδρύσασθαι Seld. * Ex Seld. 11 Οἰστρήσῃ, pro οἰστρήσει ex Bar. * Hæc adjeci ex Bar.

Ὁπλοσμίας, [a] σφαγαῖσιν [b] ἠυτρεπισμένον.
Κολοσσοβάμων δ' ἐν πτυχαῖσιν Αὐσόνων
Σταθεὶς, ἐρείσει κῶλα χερμάδων ἔπι
Τοῦ [c] τειχοποιοῦ [d] δαπέδων [e] Ἀμοιβέως,
Τὸν ἑρματίτην νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον.
Κείσει δ' Ἀλαίνου τοῦ κασιγνήτου [f] σφαλεὶς,
Εὐχὰς ἀρούραις [g] ἀμφετητύμοις βαλεῖν,
Δηοῦς ἀνεῖναι μή ποτ' [h] ὄμπνιον στάχυν,
Γύας [i] πιθαιβώσσοντος ἀρδηθμῷ Διὸς,
Ἢν μή τις αὐτοῦ ῥίζαν Αἰτωλῶν σπάσας
Χέρσον λαχαινῇ, βουσὶν αὔλακας τεμών.

A morte servabit, neci paratum.
Columniscensor autem in Italorum territorio
Stans, membra fulciet in saxis,
Solo Architecti Amœbei,
Saburratoribus expositis è navi lapidibus.
At Alæni judicio fratris deceptus,
Veras immittet arvis preces,
Ut nunquam Cereris almam emittant aristam,
Arva nutricante imbribus Jove,
Nisi quis Ætolus ab ipso trahens originem
Terram fodiat, bubus proscindens sulcos.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. τετραχαῖσιν. b Ηὐτρεπισμένον Bar. ubi tamen ηὐ superscripsit τῷ ηὐ manus aliqua recentior. c Al. τειχοποιοῦ. d Γαπέδων al. γαπέδων δ' Seld. e Ἀμιβέως Bar. eandem etiam in Scholiis lectionem observat. f Σφαγεὶς al. g Ἀφ' ἐτητύμους Seld. h Ἐπνιον Seld. i Τιθαιβώσσοντος Seld.

Κολοσσοβάμων.] ἁλούσης τῆς Τροίας, Διομήδης ἀντὶ βάρεος λίθους ἐκ τοῦ τείχους τῆς Τροίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἔβαλε. παραγενόμενος * δὲ * εἰς τὸ Ἄργος, καὶ μόλις φυγὼν τὸν ἐκ τῆς γαμετῆς αὐτοῦ θάνατον, παρεγένετο εἰς Ἰταλίαν, εὑρὼν δὲ τηνικαῦτα τὸν Κολχικὸν δράκοντα λυμαινόμενον τὴν Φαιακίδα, ἔκτεινε, τὴν τοῦ Γλαύκου χρυσῆν ἀσπίδα κατέχων· ἐνόμιζε γὰρ ὁ δράκων τὸ χρυσοῦν εἶναι δέρας τὴν κειοῦ. τιμηθεὶς δὲ ὁ Διομήδης ἐπὶ τούτῳ σφόδρα, ἀνδριάντας κατεσκεύασεν ἑαυτοῦ ἐκ τῶν λίθων τοῦ Ἰλίου, ὧν ἐνεβάλετο τότε εἰς τὴν ναῦν, καὶ ἔστησε τούτους κατὰ πᾶν τὸ ἐκεῖ πεδίον. ὕστερον δὲ ἀνελὼν ὁ Δαῦνος αὐτὸν, [1] ἔρριψε καὶ τοὺς ἀνδριάντας εἰς τὴν θάλασσαν, οὗτοι δὲ ἀνερχόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων, πάλιν ἐξήρχοντο πρὸς τὰς βάσεις αὐτῶν. ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Τίμαιος ὁ Σικελὸς, καὶ Λύκος ἐν τρίτῳ. Καὶ ἡ μὲν ἱστορία τοιαύτη, ἡ δὲ σύνταξις οὕτως ἔχει· Κολοσσοβάμων δὲ σταθεὶς, ἤτοι ἀνδριαντόγλυφος, κολοσσὸς γὰρ, ὁ ἀνδριὰς, σταθεὶς δὲ ποῦ; ἐν ταῖς πτυχαῖς καὶ περικλείσμασι καὶ πόλεσι τῶν Αὐσόνων, ἐρείσει καὶ ἑδραιώσει τὰ κῶλα αὐτοῦ, ἤτοι τὰ ὀστᾶ, ἤτοι γλυφήσεται ὡς ἀνδριὰς ἐπὶ τῶν χερμάδων καὶ μεγάλων λίθων, τῶν γηπέδων καὶ θεμελιακῶν τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν Ἀμοιβέα καλεῖ, [2] αὐτὸς γὰρ σὺν Ἀπόλλωνι τὴν Τροίαν ἐπύργωσε. πῶς δὲ γλυφήσεται ὡς ἀνδριάς; ὁ Διομήδης ἐκβαλὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου αὐτοῦ δηλονότι τὴν πέτρον καὶ τὸν λίθον ἑρματίτην καὶ ἐξισωτὴν τοῦ πλοίου, ἐν γὰρ τοῖς κενοῖς πλοίοις οἱ πλέοντες βάλλουσι λίθον, ὅπως ὀρθῶς καὶ μὴ λοξῶς τῇ κουφότητι πλέοιεν. Ἄλλως· Ἐπὶ κολοσσοῦ δὲ βεβηκὼς, ἤγουν ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου, ἐν ταῖς πλαξὶ τῶν Ἰταλῶν, στηρίξει τὰ σκέλη ἐπὶ λίθων τοῦ τειχοποιοῦ τῶν ἐδάφων Ποσειδῶνος, τὴν ἐξισωτὴν τῆς νεὼς ἐκβαλὼν πέτρον. Αὔσονας δὲ κακῶς εἶπεν οὗτος ὁ Λυκόφρων, τούς τε Φαίακας, καὶ Δαυνίους, Αὔσονες γὰρ κυρίως, ὥσπερ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἔφην, οἱ Αὐρούγκοι λέγονται, μέσον Καμπανῶν κείμενοι καὶ Οὐόλκων. ἔνιοι δὲ καὶ μέχρι Λατίου Αὐσονίαν ἐνόμισαν εἶναι, ὥστε ἐκ τούτου τινὲς καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν φασίν. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Λυκόφρων οὐκ οἶδα ποίᾳ ἀδείᾳ τοὺς Φαίακας, καὶ Δαυνίους, ἤτοι τοὺς Καλαβροὺς, Αὔσονας καλεῖ. τὰ δὲ τῶν πάνυ [3] νεωτέρων ἐπίσταμαι, ὅτι ἀμαθίας καὶ ἀναισθησίας ἀδείᾳ καὶ ἡμᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ὄντας Αὔσονας λέγουσι. Τειχοποιός.] ὁ Ποσειδῶν εἰπομένου διά τι λέγεται, ὅτι τὴν Τροίαν σὺν Ἀπόλλωνι ἐπυργώσατο, * περαιτέρω δὲ πλατύνειν τὴν ἱστορίαν, ἢ δι' ἐπῶν, ἢ καταλογάδην ῥητῶν, καίπερ μυρία λέγειν εἰδότα, περιττόν ἐστιν. * Ἀμοιβέα.] τὸν Ποσειδῶνα λέγει, ὅτι ἐν Δελφοῖς οὕτω τιμᾶται, ἐπεὶ ἠμείψαντο πρὸς ἀλλήλους, ὁ μὲν Ποσειδῶν Καλαβρείαν, ὁ δ' Ἀπόλλων Δελφούς. Κείσει δ' Ἀλαίνου.] ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀλαινὸς νόθος ἦν ἀδελφὸς Διομήδους, ὃς ἐρῶν Εὐίππης, τῆς Δαύνου θυγατρὸς, καὶ κριτὴς αἱρεθεὶς, χαριζόμενος αὐτῇ, τὸν Διομήδη ἔκρινε τὰ λάφυρα λαβεῖν, καὶ μὴ τὴν γῆν. Δηοῦς ἀνεῖναι.] Δηὼ λέγεται ἡ Δημήτηρ, παρὰ τὸ δαίω, τὸ μερίζω, ἡ μεμερισμένη πᾶσιν. Ἀνεῖναι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀναδοῦναι, καὶ αὐξῆσαι. Ὄμπνιον στάχυν.] [4] ὄμπναι, κυρίως πυροὶ μέλιτι βεβρεγμένοι, νῦν δὲ ἁπλῶς Δημητριακὸν σῖτον εἶπε. ἢ ὄμπνιος στάχυς, ὁ πολλὴν ὄνησιν, ἤτοι ὠφέλιμον, διδοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πνεομένου, καὶ εἰς ὄνησιν αὐξανομένου. Γύας.] τοὺς ἠροτριασμένους τόπους λέγει. Τιθαιβώσσοντος.] ἐπιμέλειαν ἀξιώσαντος. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. καὶ Ὅμηρος,

—— ἔνθα δ' ἔπειτα [5] τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

EMENDATIONES.

* Ex MSS. utroque. 1 Ἔρριψεν αὐτὸν Impress. Ego αὐτὸν delevi, ut supervacaneum, ex auctoritate MSS. utriusque. 2 Αὐτὸς γὰρ pro αὐτὸς δὲ, ex MSS. utroque. 3 Νεωτέρων, pro νετῶν, ex fide MSS. utriusque. Νεῶν fortassis legendum, inquit Gerbelius. Quod absurdum, nisi forte voluit νέων. * Hæc deprompta sunt ex Bar. 4 Ὄμπναι, pro ὄμπνιοι, ex Phavorin. & Bar. 5 Τιθαιβώσσουσι, pro τιθαιβώσσουσαι, metri gratia.

Ἀκινήτους.]

Στήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμάσει πέδον,	Columnis autem immotis terram continebit,
Ἃς οὔτις ἀνδρῶν ἐκ βίας καυχήσεται	Quas nemo per vim gloriabitur
[a] Μετοχλίσας [b] ὀλίγον, ἦ γὰρ ἀπλέρως	Vel parum dimovisse, etenim citò
Αὐταὶ παλιμπόρευτον ἵξονται βάσιν,	Ipsæ reducem ibunt gressum,
[c] Ἀνδηρ' ἀπέζοις ἴχνεσι δατούμεναι.	Mancis terentes litora vestigiis.
Θεὸς δὲ πολλοῖς αἰπὺς αὐδηθήσεται,	Magnus verò à multis Deus appellabitur
Ὅσοι παρ' Ἰοῦ [d] χρῶνον οἰκοῦνται πέδον,	Juxta cavum Ionis habitantibus solum,
Δράκοντα τὸν [e] φθείροντα Φαίακας κτανών.	Dracone perdente Phæacas occiso.
Οἱ δ' [f] ἀμφικλύστους [g] χοιράδας [h] Γυμνασίας	Alii ad mari cincta saxa Gymnesia
[i] Σισυρνοδῦται [k] καρκίνοι [l] πεπλωκότες,	Vestibus induti villosis Cancri navigantes,
Ἄχλαινον [a] ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον,	Nudam trahent discalceatam vitam,

VARIANTES LECTIONES.

a Μετοχλίσας al. b Ολίγοι *Seld.* aliique c Al ἄν δή ῥ'. d Al. χρῶνον οἰκοῦνται. al. οἰκοῦντες e Φθείροντα *Seld.* aliique. f Αμφικλύστρους *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* habet. al. ἀμφὶ κλύστους. g Al. χειράδας. h Γυμνησίας *Seld.* i Σισυρνοδῦται *Seld.* σισυρνοδῦται *Crispin.* Lexic. σιαρνοδῦται *Bar.* k Καρκίνοι *Seld.* aliique. καρκῖνοι τε al l Πεπλωκότες *MSS.* uterque, & alii. m Αμπρεύσουσιν ἤλιβοι *Etymol.* ἀμπρεύσουσιν ἤλιποι *Seld.*

Ακινήτους τὰς στήλας εἶπεν, ἃς Διομήδης ποιήσας ἔστησεν ἀνὰ πᾶν τὸ ἐκεῖ πεδίον, διὰ τὸ, ἀποθανόντος τοῦ Διομήδους, ἐρίψατε εἰς τὸν βυθὸν αὐτὰς παρὰ τοῦ Δαύνου, ὥστε καταποντισθῆναι, καὶ πάλιν ἐξέρχεσθαι, καὶ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔστησαν. * Απλέρως.] ὁμοπλέρως, ταχέως. * Ανδηρα.] κυρίως τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, νῦν δὲ τὰ κύματα λέγει. Δατούμεναι δὲ, ἀντὶ τοῦ κόπτουσαι καὶ διερχόμεναι τὰ κύματα, ἐν ἀπέζοις ἴχνεσι, τοῖς μὴ ἔχουσι πέζας, ὅ ἐστι πόδας, μαρμάρειναι γὰρ ἦσαν αἱ στῆλαι. Θεὸς δὲ πολλοῖς.] Φαίακες σέβονται τὸν Διομήδην, οἵτινες εἰσὶ περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ὅτι τὸν δράκοντα ἀνεῖλεν ἐκ Κόλχων ἐκεῖσε ἐλθόντα πρὸς ζήτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρους. τινὲς δὲ λῃστὴν φασὶν εἶναι τὸν δράκοντα. ἡ δὲ Φαιακία περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον ἐστὶν, ὁ δὲ Ἰόνιος κόλπος, κατὰ τὸν Λυκόφρονα καὶ Αἰσχύλον, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἐκλήθη· φησὶ γὰρ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ,

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος [1] μυχὸς,
Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

πρότερον γὰρ Κρόνιος, καὶ Ῥέας κόλπος ἐλέγετο, εἶτα Ἰόνιος ἐκλήθη, ἐκ γὰρ Δωδώνης ἐκεῖ ἀντεπέρασεν, ἐν δὲ Κανώβῳ ἔμφρων ἐγένετο, ἔνθα ἐκ τοῦ Διὸς ἐπαφῆς Ἔπαφον γεννᾷ, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Δαναὸς καὶ Αἴγυπτος· καὶ οὗτοι μὲν οὕτω φασὶ τὸν Ἰόνιον κληθῆναι. Αὐτόθετος δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ φασὶν ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυρικοῦ τὸ γένος, βασιλεύσαντος τοῦ τόπου, υἱοῦ Ἀδρίου, τοῦ περὶ τοῦτο τὸ πέλαγος κτίσαντος πόλιν τὴν λεγομένην Ἀδρίαν, ἣν Ἀδρίαν ἕτεροι φασὶν ὑπὸ Διονυσίου, τοῦ πρότερον τυράννου Σικελίας, κτισθῆναι· τὸ δὲ πέλαγος, ὡς ἔφην, ἀπὸ τοῦ Ἰονίου ἐκλήθη. Οἱ δ' ἀμφικλύστοις.] ἕτεροι δὲ, ἤτοι οἱ Βοιωτοὶ, οὓς καὶ καρκίνους λέγει, πλεύσαντες εἰς τὰς χοιράδας καὶ πέτρας τὰς Γυμνησίας, διάξουσι γυμνὸν βίον, ἀνυπόδετοι, τρεῖς σφενδόνας κατέχοντες, μίαν τῷ τραχήλῳ, ἑτέραν περιεζωσμένοι τῇ ὀσφύϊ, καὶ τρίτην τῇ χειρὶ κατέχοντες, ὅτι αἱ μητέρες τὴν σφενδονητικὴν τοῖς νηπίοις παισὶ διδάσκουσιν, οὐ γάρ τις τῶν παιδαρίων, τῶν ἐκεῖ, γεύσεται ἄρτου, εἰ μὴ καταβάλῃ αὐτὸν εὐστοχίᾳ [2] σφενδονητικῇ, [3] ἀντὶ σκοποῦ κείμενον ὑπὲρ σανίδος. αἱ δὲ [4] Γυμνησίαι αὗται, νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίαν εἰσί. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τίμαιος δέ φησιν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἐλθεῖν τινὰς τῶν Βοιωτῶν, ἃς νήσους Χοιράδας εἶπε. Φιλτέας δὲ ἐν τρίτῳ Ναξιακῶν, Βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. εἰσὶ δὲ οἱ ἐν αὐταῖς κατοικοῦντες ἄριστοι σφενδονῆται, αἱ γὰρ μητέρες αὐτῶν, ὡς ἔφην, τιθέασιν ἐπί τινος ξύλου ἄρτον, καὶ οὐ πρότερον διδόασιν αὐτοῖς φαγεῖν, πρὶν καταβαλεῖν τὸν ἄρτον. ταῦτα μὲν οὖν οὕτοι περὶ Γυμνησίων νήσων. Δίων δὲ ὁ Κοκκειανὸς ταύτας φησὶ πλησίον εἶναι τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Εὐρωπαίων [5] Ἡρακλειῶν στηλῶν, ἃς νήσους Ἕλληνες μὲν καὶ Ῥωμαῖοι κοινῶς Γυμνησίας φασὶν, Ἴβηρες δὲ Βαλεαρίας, ἤτοι ὑγιεινάς, ἕτεροι δὲ Γυμνησίας αὐτὰς οὕτω φασὶ κληθῆναι, ὅτι οἱ περισωθέντες τῶν Ἑλλήνων, ἐκεῖσε γυμνοὶ [6] ἐξήχθησαν, καὶ συνοικήσαντες γυναιξὶν, οὕτω καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς νήσους ἐκάλεσαν. Σισυρνοδῦται.] διαφέρει σίσυς, σισύρα, καὶ σισύρνα. Σίσυς μὲν γὰρ λέγεται πᾶν εὐτελὲς ἱμάτιον. Σισύρα δὲ, [7] τὸ ἐκ δέρματος ἐντείχου, ὅπερ καὶ γοῦναν καλοῦσιν, ἢ τὸ ἁπλῶς ἐξ ἐρίου [8] ἱμάτιον. σισύρνα δὲ, τὸ ἄτειχον δερμάτιον, τοιούτοις γὰρ ἱματίοις ἐχρῶντο οἱ ταύτην οἰκοῦντες. Καρκῖνοι.] διὰ τὸ σκληρυνθῆναι αὐτῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὰς σάρκας, * ἢ διὰ τὸ ναυαγήσαντας δέρματα σκέπεσθαι, * ἢ δίκην καρκίνων πλεύσαντες. * Ἀμπρεύσουσιν.] ἐμπορεύσουσι, κακοπαθήσουσιν, * ἄμπρευς γὰρ καλεῖται κυρίως, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας, ἢ τὸ ξύλον, τὸ ἐπικείμενον τοῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων.

EMENDATIONES.

* Hoc adjeci ex *Bar.* 1 Μυχὸς posui, pro βυθὸς, ex *MSS.* utroque. & ipso *Æschylo.* 2 Σφενδονητικῇ, pro σφενδονητικὸν *Seld.* habet σφενδονητικῇ. 3 Αντὶ σκοποῦ posui, pro ἀντισκοπῇ ex *Bar.* 4 Γυμνησίαι. pro γυμνήσιοι. *Gerbelius* reposuerat Γυμνασίαι, sed *Tzetzes* hanc vocem cum η proferre solet 5 Ηρακλειῶν, pro Ηρακλείων. Nam in Genitivis pluralibus secundæ Declinationis, uti & primæ, ultima debet circumflecti, quod vel pueris notum Et hanc emendationem, etiam infra necessariam, confirmabit *Seld.* 6 Εξηνέχθησαν *Bar.* 7 Τὸ ἐκ δέρματος ἐντείχου, pro τὸ ἐκ δέρματος ἐντειχεν. ex *Bar.* 8 Ιμάτιον, pro ἱματίου. ex *MSS.* utroque. * Hoc adjeci ex *Seld.* * Hoc adjeci ex *MSS.* utroque, idque ex *Impressis* excidisse cuilibet attendenti manifeste constabit

Τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι·	Tribus bifunibus instructi fundis:
Ὧν αἱ τεκοῦσαι τὴν [b] ἐκηβόλον τέχνην	Quorum matres jaculandi artem
Ἄδορπα [c] παιδεύσουσι νηπίους [d] γόνους.	Docebunt infantes ante cœnam filios.
Οὐ γάρ τις αὐτῶν [e] ψίσεται πύρνον γνάθῳ,	Nullus enim illorum maxillis panem mandet,
Πρὶν ἂν [f] κρατήσῃ ναστὸν εὐστόχῳ λίθῳ,	Antequam eum certo assequatur lapide,
Ὑπὲρ [g] τράφηκος σῆμα κείμενον σκοποῦ.	Super lignum scopi signum positum.
[h] Καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς [i] ἐμβατήσονται [k] λεπρὰς	Atque illi quidem ripas conscendent asperas
[l] Ἰβηροβόσκους, ἄγχι [m] Ταρτησοῦ πύλης,	Iberiferas, juxta Tartesi portam,
Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι,	Arnes vetustæ soboles, Temmicum duces,
Γραῖαν ποθοῦντες, καὶ Λεοντάρνης [n] πάγους,	Græam desiderantes, & Leontarnes colles,
Σκῶλόν τε, καὶ [o] Τέγυραν, Ὀγχηστοῦ [p] θ' ἕδος,	Scolúmque, & Tegyram, Onchestíque sedem,
Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ὑψάρνου θ' ὕδωρ.	Ac Thermodontis fluentum, Hypsarníque aquam.
Τοὺς δ' ἀμφὶ Σύρτιν, καὶ [q] Λιβυστικὰς πλάκας,	Alios circa Syrtin, & Lybiæ æquora,

VARIANTES LECTIONES.

b Ἐκηβόλου Bar. aliique. c Παιδεύουσι Bar. d Γόνας MSS. uterque, & alii e Ψύσεται *Etymolog. Seld.* f Al. κρατήσει. g Τράφηκος Bar. idemque habet in *Scholiis.* h Καὶ τοὶ Bar. i Ἐμβατεύσονται *Seld.* aliique k Al. Λεπρὰς. l Al. Ἰβηροβοσκὰς. m Al. Ταρτησοῦ. n Πάγας *Seld.* o Τέγυραν Bar. Τέγυραν al. p Al. δ'. q Λιγυστικὰς al. Λιβυστικὰς *Seld.* Sed isti β eadem, ut videtur, manus γ superposuit. Λιβυστικὰς Bar. ibi vero τῷ υ recentior manus ι, & τῷ ι superposuit υ.

Ναστός.] κυρίως ἄρτος συζυμωθεὶς μετὰ μέλιτος, καὶ σταφίδων, καὶ ἑτέρων εἰδῶν, νῦν δὲ ἁπλῶς τὸν ἄρτον εἶπε. Τράφηκος.] τράφηξ κυρίως ἡ [1] ὑπόπλαστος σανὶς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνοις ἀπάγουσι. νῦν δὲ τὸ ἁπλῶς ξύλον εἶπε. τράφηξ καλεῖται καὶ τὸ τοῦ πλοίου χεῖλος, ἐν ᾧ οἱ σκαλμοὶ τίθενται. τράφηξ δὲ, καὶ ὁ τὴν τροφὴν φέρων. * Λεπράς.] θαλάσσῃ βεβρωμένας. * Ἰβηροβόσκους.] αἱ γὰρ Γυμνήσιαι πλησίον Ἰβήρων. ἡ δὲ Ἰβηρία, καὶ Ἱσπανία καλεῖται παρὰ Λατίνοις. Ταρτησὸς δὲ, νῆσος, καὶ πόλις, ἧς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευσε, ζήσας ἔτη ρκ', ἀφ' ὧν ἐβασίλευσεν π', ὥς φησιν ὁ Ἡρόδοτος. κεῖται δὲ αὕτη ἡ Ταρτησὸς ἔξω πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πύλην δὲ αὐτὴν εἴρηκε, διὰ τὸ στενὸν εἶναι τὸ μεταξὺ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ὡς στόμα, δι' οὗ ἔκπλοις ἐστὶν εἰς τὸν ὠκεανόν. Ἄρνης.] Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ [2] Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ὅτι Κρόνου ζητοῦντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, πρότερον [3] Σινόεσσα λεγομένη, ὥς φησι Θησεὺς ἐν τρίτῃ Κορινθίων. Κράτων δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν, καὶ τὴν [4] Κῶν ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι, παρὰ τῶν οἰκούντων αὐτὴν Καρῶν, κῶν γὰρ τὸ πρόβατον οἱ Κᾶρες φασίν. Τεμμίκων.] τῶν Βοιωτῶν, ἀπὸ ὄρους Τεμμίκου. Γραῖαν.] τὴν νῦν [5] Τάναγραν, πόλιν Βοιωτίας. Λεοντάρνη.] πόλις Βοιωτίας, ἐκλήθη δὲ οὕτω, διότι Ἀδράστου ἐκεῖ μέλλοντος θύειν ἄρνα, λέων ἐλθὼν ἥρπασεν ἐκ τῆς θυσίας τὸν [6] τεθυσόμενον ἄρνα. Σκῶλος, καὶ Τέγυρα, πόλεις Βοιωτίας. [7] Ὀγχηστός.] ἄλσος ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὥς φησιν Ὅμηρος,

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος.

Θερμώδων.] ἐστὶ μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ [8] Σινώπην, ὅπου ἦσαν αἱ Ἀμαζόνες, ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων, καὶ Ὕψαρνος, Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοὶ, ὡς Καλλίμαχος,

Ἂψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὁδεύετον.———

Τοὺς δ' ἀμφὶ Σύρτιν.] τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα λέγει, περὶ γὰρ τὴν Λιβύην ἐκπεσόντες ἐπλανῶντο. δύο δέ εἰσι Σύρτεις ἐν Λιβύῃ, ἡ μὲν μείζων, ἡ δὲ μικρὰ Σύρτις, ἡ Χάρυβδις. ἔστι δὲ ὄνομα τόπου θαλάσσης περὶ Μεσσήνην καὶ Λιβύην, ἔνθα ὁ Τυρσηνὸς [9] Ἀδρίᾳ συμβάλλων δεινὴν ἐργάζεται τὴν Χάρυβδιν. Ἀνδρίας δὲ, καὶ [10] Σένων, ὀνόματα ποταμῶν ῥεόντων εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον. Γράφεται δὲ καὶ Λιγυστικὰς, οἰκοῦσι δὲ οἱ Λιγυστῖνοι μετὰ τῶν Τυρσηνῶν. Στενὴν δὲ πορθμοῦ συνδρομὴν λέγει, ἐπειδὴ ὁ πορθμὸς μέσος κεῖται τοῦ Ἀδριατικοῦ καὶ τοῦ Τυρσηνικοῦ πελάγους, τοῦ μὲν λήγων, τοῦ δὲ ἀρχόμενος. τὸ δὲ Τυρσηνικὸν πέλαγος μεταξὺ Ῥηγίου καὶ Μεσσήνης κεῖται. Τὸ δ' ἑξῆς οὕτως· Τοὺς δ' ἀμφὶ Σύρτιν, καὶ Λιβύην, καὶ πορθμὸν τὸν ἐν Τυρσηνίᾳ πλανηθέντας, πάντας ὁ πάνδοχος ᾅδης καλάσχη. Λιβυστικὸν, καὶ Λιγυστικὸν, τὸ αὐτό ἐστι· Λιβυστικὸν μὲν γὰρ λέγεται, ἀπὸ Λιβύης, τῆς Ἐπάφου θυγατρός· Λιγυστικὸν δὲ, ἀπὸ Λίγυος, τοῦ [11] Ἀλεξίωνος ἀδελφοῦ, ὃς Ἡρακλέα κωλύων ἀπερχόμενον ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς, ἀνῃρέθη. Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἄκραι, πορθμὸς σταδίων ἑπτὰ, ἔνθα περὶ τὴν Λιβύην καὶ Ἡρακλέος δύο ἵσταντο στῆλαι, [12] Ἀλύβη καὶ Ἀβίλα λεγόμεναι. ἐπεὶ

EMENDATIONES.

1 Pro Ὑπόπλαστος, in *Seld.* reperitur ὑπόπλαξος. q. τράπεζα latiorem mensam denotaret. * Hoc adjeci ex *Bar.* 2 Ἄρνης, pro Ἄρνης, ex *MSS.* utroque. 3 Σινόεσσα *Seld.* Συνόεσσα *Bar.* 4 Σκῶλον bis hic, pro Κῶν habet *Bar.* 5 Τάναγραν, καὶ πόλιν *Impress.* Ego καὶ delevi. 6 Τυθησόμενον *Seld.* quæ lectio non est prorsus repudianda. 7 Ὀγχηστός.] ἄλσος ἱερὸν, pro Ὀγχηστὸς ἄλσος.] ἱερὸν, ex *Bar.* Ὀγχηστὸς δὲ, ἄλσος ἱερὸν *Seld.* 8 Σινώπην, pro Σινώπης, ex *Bar.* 9 Ἀδρίᾳ, pro Ἀνδρίᾳ. Item paulo post, Ἀδρίας, pro Ἀνδρίας, ex sententia *Stephani* reposuit *Gerbelius*, quocum heic faciunt *MSS.* uterque. 10 Σίνων *Bar.* 11 Ἀλεβίωνος *Seld.* Ἀλοβίωνος *Bar.* 12 Ἀβύλη καὶ Κάλπη reponendum edocet, ex *Strabonis*, & aliorum sententia, *Nic. Gerbelius.*

δι

Στενήν τε [b] πορθμοῦ συνδρομὴν [c] Τυρσηνικοῦ,	Angustúmque freti Tyrrheni concursum,
Καὶ μιξόθηρος ναυτιλοφθόρους σκοπὰς,	Et Semiferæ naufragas speculas,
Τῆς πρὶν θανούσης ἐκ [d] χερῶν Μηκιστέως,	Prius interfectæ manibus Mecistei,
Τοῦ Στερφοπέπλου, Σκαπανέως, [e] Βοαγίδα,	Leoninam induti, Fossoris, Bubulci,
[f] Αρπυιογούνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων	Et aviformium scopulos Lusciniarum

VARIANTES LECTIONES.

b Al. πορθμῷ. al. πορθμοῖσιν δρομήν. c Al. Τυρσηνοκοῦ d Χειρῶν al. χερὸς Bar. e Al. Βουγαϊάδα. f Al. ἁρπυιογόνων.

δέ εἰσι καὶ τὰ Γάδειρα, ἃ πρότερον νῆσος Κοτίνουσα ἐλέγετο. ποταμὸς δὲ Γαδείρων Βαίτης, ἔνθα αἱ ἡμέραι ἀθρόως, καὶ οὐ κατ' ὀλίγον, πίπτουσι, δίκην ἀστραπῆς. καὶ τὰ μὲν Γάδειρα κατὰ Εὐρώπης κεῖται τέρμα. Μακάρων δὲ νῆσοι ὁρίζονται τῷ Λιβυκῷ τέρματι, πρὸς τὸ ἀοίκητον ἀνέχουσαι ἀκρωτήριον. Κλέαρχος δὲ τὰς κατὰ Γάδειρα στήλας, τὰς Βριάρεω Ηρακλέους εἶναι λέγει, μεθ' ὃν δεύτερον Ηρακλῆς ὁ Τύριος ἦλθεν ἐπὶ τὰ Γάδειρα, καὶ τρίτος ὁ Ελλην. Μιξόθηρος.] τῆς Σκύλλης, ἥτις, κατ' ἐμὲ, θυγάτηρ ἦν Νίσου [1] τοῦ Μεγαρέως. τεμοῦσα δὲ τὴν χρυσῆν αὐτοῦ τρίχα, καὶ ἄνανδρον αὐτὸν ἐργασαμένη, (ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ τριχὶ ἦν αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς δυνάμεως, καθάπερ καὶ τῷ Σαμψὼν) [2] ἀνῃρέθη ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ᾧ καὶ προὔδωκε τὸν πατέρα, κρεμασθεῖσα τῆς πρύμνας τῆς ἐκείνου νεὼς, καὶ ἑλκομένη διὰ τῆς θαλάσσης, ὅθεν καὶ ὁ τόπος (οἶμαι) τοῦ πελάγους ἐκλήθη. Αλλοι δὲ φασὶ γυναῖκα ταύτην εἶναι εὐπρεπῆ, ἣν μισγομένην Ποσειδῶνι γνοῦσα Αμφιτρίτη, ἐνέβαλε φάρμακα τῇ πηγῇ ἐφ' ἧς εἰώθει ἡ Σκύλλα λούεσθαι, καὶ ἀπεθηρίωσεν αὐτὴν εἰς θηρίον, ἓξ μὲν κεφαλὰς ἔχον, κάμπης, κυνὸς, λέοντος, [3] Γοργόνος, φαλαίνης, ἀνθρώπου, ιβ' πόδας. καὶ ταῦτα μὲν λῆρα, καὶ μυθικὰ, ὅπερ δὲ αὐτὸς ἠλληγόρησα. Σκοπάς.] λέγει τοὺς σκοπέλους. καὶ Ομηρος,

[4] Αὕτη δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα.

Ηρακλῆς παραπλέων τὰ μέρη, ἔνθα κατῴκει ἡ Σκύλλα, ὅτε ἦγε τὰς Γηρυονείους βοῦς, αὐτὴν ἀνεῖλε, ἐλθὼν δὲ πάλιν ὁ πατὴρ αὐτῆς Φόρκυς, καὶ καύσας αὐτὴν, πάλιν ἀνέστησε. [5] Μηκιστέως.] Μηκιστεὺς, ὁ Ηρακλῆς, τιμᾶται παρ' Ηλείοις. Στερφοπέπλου δὲ, τοῦ αὐτοῦ, τοῦ τὴν λεοντῆν ἐνδεδυμένου, στέρφος γὰρ, τὸ τοῦ λέοντος δέρμα, ἐκέχρητο δὲ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ περιβολαίου. Σκαπανέως.] ὅτι ἔσκαψε τὸ περιτείχιον τῆς ἐπαύλεως τῶν βοῶν Αὐγέου, τοῦ Ηλείων βασιλέως, καὶ τρέψας ἐκεῖσε πρὸς τὴν βυσασίαν ποταμοὺς β', τόν τε Αλφειὸν, καὶ Πηνειὸν, τὴν ἄμετρον ἐκείνην τῶν βοῶν κόπρον καθαίρει βραχείᾳ ῥοπῇ, ὑπ' Εὐρυσθέως τοῦτο [6] προσταχθεὶς, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ἄθλους. Βοαγίδα.] ὅτι τὰς βόας τοῦ Γηρυόνου ἤγαγεν ἐξ Ερυθείας, τῆς περὶ τὸν Ωκεανὸν νήσου, ὥς φησι καὶ ὁ Οππιανὸς ἐν τοῖς Κυνηγετικοῖς,

Αὐτῷ ἐπ' Ωκεανῷ δηείσατο Γηρυονῆϊ.

Καὶ Ησίοδος (οἶμαι) ἐν Θεογονίᾳ,

[7] Ορθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα.

ἀνεῖλε δὲ καὶ Γηρυόνην αὐτὸν ὑπὲρ τῶν βοῶν μέλλοντα μάχεσθαι, τοξεύσας αὐτὸν περὶ ποταμὸν Ανθεμοῦντα. ἦν δὲ ὁ Γηρυόνης Χρυσάορος παῖς, καὶ θυγατρὸς Ωκεανοῦ Καλλιρόης. δύο δὲ δένδρα περὶ τὸν τάφον ἐκείνου ἐστῶτα καταλείβεται αἵματι. ἦν δὲ καὶ τρικέφαλος, καὶ τρίσωμος ὁ Γηρυόνης. Αρπυιογούνων.] ἀπὸ μέρους ὀρνιθογόνων. λέγει δὲ περὶ Σειρήνων, αἵτινες θυγατέρες ἦσαν Τερψιχόρης Μούσης, καὶ Αχελώου ποταμοῦ, μεταξὺ ῥέοντος Αἰτωλίας καὶ Ακαρνανίας, τῆς καὶ Αμβρακίας, νῦν δὲ Νικοπόλεως, ἀπὸ τοῦ τὸν Οκταούϊον Καίσαρα νικῆσαι ἐκεῖ τὸν Αντώνιον. Αρπη δὲ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ἅρπυια ὁμοίως, καὶ οἱ ἄνεμοι ἅρπυιαι λέγονται, καὶ ὀνόματα θηλειῶν πτερωτῶν δαιμόνων. Αρπυιογόνους δὲ λέγει τὰς Σειρῆνας, οἷον ὀρνιθογόνους, πτερωταὶ γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, ἃς αἱ Μοῦσαι νικήσασαι [8] μελῳδίᾳ, τοῖς πτεροῖς ἐκείνων ἐστεφανώθησαν. ὅθεν ὡς ζωγραφοῦνται αἱ Μοῦσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσαι πτερὰ, πλὴν Τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγόνασιν, ὅθεν καὶ πόλις Απτέρα τῆς Κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρῆνας. ἦσαν δὲ, ὡς ἔφημεν, αἱ Σειρῆνες, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, οἰκοῦσαι περὶ Τυρσηνίαν. ὡς ἡ Σκύλλα ἓξ κεφαλὰς εἶχεν, ἃς εἴπομεν, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπου, περὶ τὸ Ρήγιον οὖσα τῆς Σικελίας, ἧς πλησίον καὶ ἡ Χάρυβδις, περὶ Μεσσήνην. ὥσπερ καὶ αἱ [9] Γοργόνες ἐν Ταρτησσῷ τῆς Ιβηρίας, κἂν τινες ἐν Ταρσῷ ταύτας λέγωσι, πτερωταὶ καὶ αὗται, καὶ δρακοντώδεις ἔχουσαι βοστρύχους. ὡς αἱ Αρπυιαι ἐν Θρᾴκῃ, ὦτα ἄρκτων, σώματα γυπῶν, πρόσωπα κορῶν ἔχουσαι καὶ ἡ

EMENDATIONES.

1 Τοῦ Μεγαρέως lego cum *MSS.* utroque. τοῦ μεγάλου *Impress.* absurde. Erant autem Scyllæ plures, quarum una fuit Nisi filia, Megarensium regis, quæ cum patrem, desecto capillo aureo, Minöi prodidisset, in avem una cum patre mutata dicitur. Ovidius,

Filia purpureum Nisi furata capillum,
Puppe cadens navis, facta refertur avis.

Et Virgilius Georg. I. eandem historiam attigit his verbis,

Apparet liquido sublimis in aere Nisus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. &c.

Hæc autem Scylla, etsi id neget *Scholiastes*, ab illâ, quæ mare Siculum infestare credebatur, omnino alia est. 2 Ανῃρέθη restituo ex *MSS.* utroque. Ανηρέθησαν δὲ ἐπιλυτέον *Impress.* sensu corrupto, vult enim *Scholiastes* ipsam Scyllam à Minoe fuisse occisam, postquam ipsius amore capta patrem prodidisset; quod *Pausanias* Corinthiacis, aliique quamplurimi memorant. 3 Γοργόνος pro γοργόνης, ex *Seld.* 4 Ita emendavi hunc versum, quem corruptissimum offendi. Αὕτη δ' ἰχθύας σκόπελον περιμεμαῶσας. 5 Μηκιστεύς] ὁ Ηρακλῆς *Impress.* Lectio nostra desumpta est ex *Bar.* 6 Προσταχθεὶς, pro διδαχθεὶς, ex *Bar.* Hercules enim Eurysthei jussu labores suos fere omnes subiit. 7 Ορθρον *Bar.* 8 Μελῳδίᾳ posui, pro μελῳδίας, ex *MSS.* utroque. 9 Γοργόνες, pro Γοργόναι, ex fide utriusque *MSS.*

Ἔχουσα

Πλαγχθέντας, ὠμόσιτα [a] δαιταλωμένους,	Vagatos, crudeliter laceratos,
[b] Πρέποντας ᾅδης πανδοκεὺς ἀγρεύσεται,	Orcus omnes capax capiet,
Λώβαισι παντοίαισιν ἐσπαραγμένους,	Cladibus omnigenis excruciatos,
Ενα φθαρέντων ἄγγελον λιπὼν [c] φίλων,	Unum ex perditis relinquens amicis nuncium,
[d] Δελφινόσημον, κλῶπα Φοινίκης θεᾶς	Delphini signum gerentem, Punicæ furem Deæ:
Ος ὄψεται μὲν τοῦ [e] μονογλήνου στέγας	Qui videbit primum unoculi tecta
[f] Χάρωνος, οἴνης τῷ κρεωφάγῳ σκύφον	Leonis, vini carnivoro scyphum
Χερσὶ προτείνων, [g] τοὐπιδόρπιον ποτόν.	Manu porrigens, cœnæ potum:
Επόψεται δὲ λείψανον τοξευμάτων	Videbit deinde sagittarum Reliquias
Τοῦ [h] Κηραμύντου, Παλαίμονος,	Alexicaci, Tediferi, Palæmonis,

VARIANTES LECTIONES

a Δαιζαλωμένους *Bar.* b Πρὸ πάντας *Seld.*. c Φίλον *MSS.* uterque: ubi tamen ω isti ω eædem, ut videtur, manus superposuerunt. d Al. δελφινόσημον. e Al. μονοφλήνου. f Χάρωνος οἴνης, τῷ κρεωφάγῳ, σκύφον *Seld.* κρεωφάγῳ etiam *Bar.* aliique habent. g Τὸ ἐπιδόρπιον *Bar.* h Κηραβύντου *Seld.*

Εχιδνα περὶ Λυδίαν στέρνα, καὶ κεφαλὴν κόρη, τὰ δὲ κάτω ὄφις. ὡς καὶ Ορθρος, ὁ Γηρυόνου κύων, ἐν Ερυθείᾳ δύο κυνῶν κεφαλὰς ἔχων, ἑπτὰ δὲ δρακόντων. καὶ Αστέριος, ὁ καὶ Μινώταυρος, ἐν Κρήτῃ, βοὸς ἔχων πρόσωπον, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἀνδρός. ταῦτα παρεκβατικῶς εἰρήκαμεν περὶ τετραμόρφων ζώων, ἐπεὶ καὶ αἱ Σειρῆνες μυθικῶς, καθὼς ὑπεθέμεθα, τερατώδεις ἦσαν. ἀλληγορικώτερον δὲ Σειρῆνές εἰσιν αἱ ἡδοναί. ὁ δὲ νεώτερος Πλούταρχος, ἑταιρίδας ταύτας φησί, κατεχούσας αἱμυλίαις τοὺς παραπλέοντας. εἰσὶ δὲ σειρῆνες καὶ ζωΰφια μικρὰ, μελίσσαις παρόμοια. Κλώμακας.] τραχεῖς τόπους, ἀκρωτήρια. Αηδόνων.] τῶν Σειρήνων, διὰ τὸ θηλυκόν. Ωμόσιτα δαιταλωμένους.] ὠμὰ ἐσθίοντας. ληρεῖ δὲ, τοῦτο γάρ φησι περὶ τοῦ, ὅταν ἐν τῇ τοῦ Ηλίου νήσῳ γενόμενοι, ἡλίευον ἰχθῦς ἐν ἀγκίστροις, καὶ οὐ μόνον δὲ ἔζων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὠμοὺς, ὦ Λυκόφρον, τούτους ἤσθιον. ἢ Δαιταλωμένους, ὡς τρωγομένους ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος ὠμῶς, ἢ καὶ ὑπὸ Λαιστρυγόνων. Δελφινόσημον.] Στησίχορος φησὶν Οδυσσέα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον, καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τούτῳ συμφθέγγεται. Κλῶπα.] τὸν Οδυσσέα φησὶν, ὅτι τὸ Παλλάδιον τῆς Αθηνᾶς, εἰσελθὼν μετὰ Διομήδους ἐν τῇ Τροίᾳ, ἔκλεψε, δόντος αὐτοῖς αὐτὸ τοῦ Αντήνορος. Θεανὼ γὰρ, ἡ Αντήνορος γυνὴ, τῆς ἐκεῖσε Αθηνᾶς ὑπῆρχεν ἱέρεια. χρησμὸς γὰρ ἦν δοθεὶς τοῖς Ελλησι, μὴ ἂν ἄλλως κρατῆσαι τῆς Τροίας, εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον τὸ ἐν Τροίᾳ κλαπῇ. Φοινίκη δὲ, ἡ Αθηνᾶ ἐν Κορίνθῳ τιμᾶται. Ος ὄψεται μέν.] Οδυσσεὺς πλανώμενος ἐπὶ τὴν γαῖαν τῶν Κυκλώπων, εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Πολυφήμου ἄντρον, υἱοῦ Ποσειδῶνος, ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχοντος, τυφλοῖ αὐτὸν δόλῳ τοιούτῳ· ἐξ γὰρ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων φαγόντος τοῦ Κύκλωπος, δίδωσιν αὐτῷ οἶνον ὁ Οδυσσεὺς, * λέγων, *

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,
Οφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει.

μεθυσθέντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Οδυσσεὺς σὺν τοῖς φίλοις ἐν δοκῷ [1] πεπυρωμένῃ αὐτὸν τυφλοῖ. ὕστερον δὲ αὐτοὶ σώζονται, δεθέντες ἐν λύγοις ὑπὸ τὰς κοιλίας τῶν προβάτων. * Μονογλήνου.] τοῦ Κύκλωπος. * Λείψανον τοξευμάτων.] τοὺς Λαιστρυγόνας λέγει, τούτους γὰρ Ηρακλῆς κατετόξευσεν, ἡνίκα ἤλαυνε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, [2] ἐπιχειροῦντας αὐτῷ πολεμεῖν· λείψανον δὲ λέγει τοὺς ὑπολοίπους τῶν ἀναιρεθέντων. Λαιστρυγόνες δέ εἰσιν, οἱ νῦν ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι. Κηραμύντης δὲ, ὁ Ηρακλῆς, ὁ τὰς κῆρας διώκων, ἀλεξίκακος γάρ. Παλαίμων δὲ ὁ αὐτὸς, διὰ τὸ παλαῖσαι τῷ Διῒ ἐν Ολυμπίᾳ, ἢ τῷ Αχελώῳ ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ τοῦ γάμου Δηϊανείρας, τῆς Οἰνέως θυγατρός. Φερεκύδης δέ φησι, μετὰ τὸ [3] καταπαλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ανταῖον τὸν Λίβυν, [4] τὸν Ποσειδῶνος, ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι, (οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ολυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο) ἐμίγη τῇ τοῦ ἀναιρεθέντος Ανταίου γυναικὶ Ιφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα. τεσσάρων δὲ πηχέων ἦν ὁ Ηρακλῆς, καὶ ποδὸς ἑνὸς, καθάπερ ὁ Ποντικὸς Ηρόδοτος ἱστορεῖ. Μενεκράτης δὲ, ὁ περὶ Νικαίας συγγεγραφὼς, Αλκαῖον φησὶ πρότερον καλεῖσθαι τὸν Ηρακλέα, ὁπότε τοὺς ἐκ Μεγάρας αὐτῷ γεγενημένους ὀκτὼ παῖδας, καὶ οὐ τέσσαρας, ἀνεῖλεν, ὡς φησι καὶ Πίνδαρος,

——— [5] χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ [6] Κρεοντὶς υἱούς.

ἔκτοτε δὲ Ηρακλῆς ἀπὸ χρησμοῦ ἐκλήθη, ὁ δὲ χρησμὸς οὕτως ἔχει,

[7] Οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσεαι, αὐτὰρ Απόλλων
Ηρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει,
Εξ ΗΡΑΣ γὰρ ἐν ἀνθρώποις ΚΛΕΟΣ ἄφθιτον ἕξεις.

τὸν δὲ χρησμὸν τοῦτον ὃν οὐδὲ γινώσκω, ἕτεροι πάλιν ἱστορικοὶ λέγουσιν.

EMENDATIONES.

* Hæc vox deprompta est ex *Bar* 1 Πεπυρωμένῃ, pro πεπυρωμένῳ, ex *Seld* * Hoc adjeci ex *Bar.* 2 Επιχειροῦντας, pro ἐπιχειροῦντος, ex *Bar.* 3 Καταπαλαῖσαι posui, pro παλαῖσαι, ex *MSS.* utroque. 4 Τὸν Ποσειδῶνος, pro τὸν Ποσειδῶνα. Nam Antæum, gigantem ab Hercule devictum, Neptuni ex Terra filium fuisse memorant. 5 Ita restitui, & in ordinem digessi hos *Pindari* versus, ex Isthmion. Od. IV. Χαλκοαρᾶν *Bar.*. 6 Κρεοντιὰς prius scriptum fuit. 7 Oraculi hujus meminit vetus *Pindari* Intepres, idque ab Apolline datum ait, Olympion. Od. VI. Επεὶ μέντοι αὐτὸν τὸν Ηρακλέα Αλκαῖον καλεῖσθαι βούλονται, Ηρακλέα δὲ μετονομάσθαι, Απόλλωνος τοῦτο χρησμοδοτήσαντος. Oraculi autem verba ubi occurrant, nescio, ideoque ex conjectura restituere coactus sum, quæ *Impressi* sic legebant, Οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσῃ. Ηρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. Ηρα γὰρ &c. Ubi Ηρακλέα *Bar* Φοῖβος Απόλλων καλεῖ *MSS.* uterque. ἢ ῥα *Bar.* ἥρα *Seld.*

Οἱ πάντα θρανύξαντες εὐτόρνῳ [a] σκάφει
Σχοίνῳ [b] κακὴν τρήσουσι κεστρέων ἄγραν.
Ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθος ἄθλιος μενεῖ,
Τοῦ πρόσθεν αἰεὶ [c] πλεῖον ἐξωλέστερος.
Ποία Χάρυβδις οὐχὶ δαίσεται νεκρῶν;
Ποία δ' ἐριννύς, [d] μιξοπάρθενος κύων;
Τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα, Κενταυροκτόνος,
Αἰτωλίς, ἢ Κουρῆτις, αἰόλῳ μέλει
Πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμηνοῖς βορᾶς;
Ποίαν δὲ θηρόπλαστον οὐκ [e] ἐσόψεται
Δράκαιναν, ἐγκυκῶσαν [f] ἀλφίτῳ θρόνα,

Qui rotundo ligone conterentes omnia,
Junco malam perforabunt piscium prædam.
Alius verò post alium miser manebit labor,
Priore semper multo perniciosior.
Quæ non Charybdis vorabit cadavera?
Quæ ve furia, semivirgo Canis?
Quæ non Luscinia sterilis, Centauricida,
Ætolica, vel Acarnania, cantu molli
Suadebit carnes expertes pabuli tabefieri?
Quam ferarum formatricem non videbit
Serpentem, farinæ venena miscentem,

VARIANTES LECTIONES

a Al. τκύτῃ. Quam lectionem si quis malit sequi, is εὔζωνα ponat, pro εὐτόρνῳ. *Canter.* b Al. καλήν. c Πλεῖστον *Seld.* d Μιξοπάρθενον *Seld.* e Ἐπόψεται al. f Ἀλφίτοις *Seld.* fortasse voluit ἀλφίτοις.

Οἱ πάντα θρανύξαντες.] οἵτινες Λαιστρυγόνες πάντα τὰ σκάφη τοῦ Ὀδυσσέως θρανύξαντες καὶ συντρίψαντες ἐν τῷ εὐτόρνῳ καὶ περιφερεῖ καὶ στρογγύλῳ, λείπει λιθῷ. ἢ κατὰ τοὺς [1] μεταγραφεῖς, οἵτινες πάντα τὰ πλοῖα, δηλονότι τοῦ Ὀδυσσέως, θρανύξαντες καὶ συντρίψαντες, ἐν τῷ εὐτόρνῳ καὶ περιφερεῖ σκάφει καὶ λιθῷ τῶν Λαιστρυγόνων, (περιφερὴς γάρ ἐστι, δίκην σκάφους) ἐν σχοίνῳ τρήσουσι καὶ τρυπήσουσι τὴν κακὴν ἄγραν τῶν κεστρέων καὶ τῶν γομφαρίων. γόμφοις δὲ ἰχθύσιν εἰκάζει τοὺς Ὀδυσσέως φίλους, ἀνῃρημένους καὶ ἐσθιομένους ὑπὸ τῶν Λαιστρυγόνων, ὃν τρόπον οἱ ἁλιεῖς τοὺς κεστρέας, ἤτοι τὰ γομφάρια, πτερῶντες σχοίνῳ περιπείρουσι, καὶ ὠνοῦνται, καὶ ἐσθίουσιν οἱ βουλόμενοι. σχοῖνος δὲ εἶδος φυτοῦ, ἤτοι τὰ βέρδλα, μεθ' [2] οὗ πλέκουσι τὰς σπυρίδας. μεταφράζει δὲ τὸ Ὁμηρικόν,

Ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα πένοντο.

Ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ.] ἡ δὲ ἐπερχομένη αὐτοῖς συμφορὰ πολὺ [3] ὀλεθριωτέρα τῆς παρελθούσης ἐστίν. Χάρυβδις.] τοῦ ὕδατος ἀναῤῥοίβδησις. Μιξοπάρθενος κύων.] ἡ Σκύλλα, ὅτι ἀνθρώπου πρόσωπον εἶχεν ἡ Σκύλλα. Τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα.] * ἀηδόνας τὰς Σειρῆνας λέγει διὰ τὸ λάλον, καὶ περὶ τούτων εἴπομεν. * Στείρας αὐτὰς λέγει, διὰ τὸ παρθένους εἶναι. ἐγὼ δέ, καὶ ὅτι οἱ κατακούσαντες αὐτῶν στεῖροι καὶ ἄπαιδες ἐγίνοντο, ἐτελεύτων γάρ. Ἄλλως· Ἀηδόνας, τὰς Σειρῆνας διὰ τὸ θελκτικόν. Στείρας δέ, ἢ ὅτι παρθένοι, ἢ * ὅτι * ὁ ἱστάμενος ἐκεῖ ἀπέθνησκε μὴ τίκτων. Κενταυροκτόνος.] ἐπειδὴ καὶ οἱ κένταυροι διωχθέντες ἀπὸ Θεσσαλίας ὑφ' Ἡρακλέους, εἰς τὰς τῶν Σειρήνων νήσους παρεγένοντο, καὶ τῇ ᾠδῇ ἐκείνων θελγόμενοι, ἀπώλοντο· Ἡρακλῆς γὰρ ἐν Φολόῃ ἐπεξενώθη [4] Φόλῳ τῷ κενταύρῳ, καὶ ὁ Φόλος αὐτῷ οἶνον κάλλιστον ἐκίρνα, [5] τὸν κοινὸν τῶν κενταύρων πίθον ἀνοίξας. ἐπελθόντες δὲ οἱ κένταυροι, καὶ γνόντες τὸ συμβὰν ἐκ τῆς τοῦ οἴνου ὀσμῆς, ἐχαλέπηναν. καὶ καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὰ τόξα λαβών, οὓς μὲν αὐτῶν ἀνεῖλεν, ὥσπερ καὶ τὸν Χείρωνα, ἄκων βαλὼν (οἶμαι) περὶ τὸ γόνυ, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν, οἱ φυγόντες, ὡς ἔφημεν, περὶ τὴν τῶν Σειρήνων νῆσον ἀπώλοντο. Αἰτωλίς, ἢ Κουρῆτις.] Τερψιχόρης, τῆς Μούσης, καὶ Ἀχελώου, τοῦ ποταμοῦ, θυγατέρας ἔφημεν τὰς Σειρῆνας. ὁ δὲ Ἀχελῶος ὁ γλυκύτατος τῶν ἁπανταχοῦ ποταμῶν, μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Κουρῆτιδος, τῆς καὶ Ἀκαρνανίας, καὶ Ἀμβρακίας, νῦν δὲ Νικοπόλεως, ῥέει. ὅθεν τοῦτο εἶπεν, ὡς ἀμφιβάλλων, εἴτε Αἰτωλίας μᾶλλον, εἴτε Ἀκαρνανίας ἐστὶν ὁ Ἀχελῶος. φασὶ δέ τινες, τοὺς Ἀκαρνᾶνας πρότερον Κουρῆτας καλεῖσθαι. Ἀχελῶος δὲ καλεῖται, ἀπὸ Ἀχελώου τινὸς πνιγέντος * ἐν * αὐτῷ· ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν τοῖς τραύμασι, καὶ ταῖς [6] ὀδύναις ὠφέλιμόν ἐστιν, Ἀχελῶος οὖν, ὁ τὰ ἄχη διαλύων. Θηρόπλαστον] τὴν Κίρκην, τὴν [7] χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἑταίρους Ὀδυσσέως. ἀλληγορικῶς δὲ καὶ Φιλάλιος ὁ Κορίνθιος, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἕτεροι τὴν ἀλήθειαν ἐπιστάμεθα, ἀλλ' εἰς σύγχυσιν μωρὰν * μυθικὴν * Λυκοφρόνειον σάκκον ἀλληγορικῶν μὴ λύῃς, ἀρκεῖ γὰρ καὶ μόνον τὸ πλῆθος τῶν μυθικῶν ἱστοριῶν λέγειν· εἰ γὰρ ταύτην τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀλληγορήσαιμεν, θελήσει τις πάντως ἀκοῦσαι καὶ τὰς λοιπάς, καὶ λοιπόν, μεῖζόν μοι τὸ πάρεργον τοῦ ἔργου γενήσεται, ὥστε τὴν πᾶσαν Ὀδυσσείαν ἐν βραχεῖ μέρει τοῦ Λυκόφρονος ἀλληγορῆσαι, καὶ λοιπὰς ἑτέρας ἱστορίας. ὅθεν ἐατέον τὰ πολλὰ λέγειν ἀλληγορικῶς, τινὰ δέ, ὅσα βραχεῖαν ἔχει τὴν ἀλληγορίαν, ἐροῦμεν. Θηρόπλαστον.] τὴν θηροπλαστοῦσαν, καὶ θῆρας ποιοῦσαν, τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. Δράκαιναν δέ, διὰ τὸ ἄγριον, τὴν Κίρκην λέγει, ἢ διὰ τὸ ὀξυδερκὲς καὶ δραστήριον. Ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα.] ἄλευρα, κυρίως τὰ ἐκ σίτου· ἄλφιτα δέ, τὰ ἐκ κριθῶν ἄλευρα. νῦν δὲ ἄλφιτα τὸν ἄρτον καὶ τὴν τροφὴν λέγει. Ἐγκυκῶσαν.] ἀντὶ τοῦ συνταράσσουσαν. ἐν γὰρ τῇ βρώσει τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, τυρόν, ἄλφιτα, μέλι, οἶνον συνετάραξε, καὶ δοῦσα πιεῖν τὸ δεινὸν ἐκεῖνο φάρμακον, καὶ ῥάβδῳ πλήξασα, εἰς χοίρους αὐτοὺς μετεμόρφωσε. * Θρόνα.] φάρμακα μαγικά. *

EMENDATIONES

1 Μεταγραφεῖς, pro μεταγραφάς, ex *MSS.* utroque. 2 Οὗ, pro ὧν, ex *MSS.* utroque. 3 Ὀλεθριωτέρα, pro ὀλεθριωτέρως, ex *Bar.* * Hoc addo ex *Bar.* Deinde στείρας αὐτὰς λέγει posui, pro στεῖρας λέγει τὰς Σειρῆνας, ex eodem, ut concinna sint omnia. * Hanc vocem adjici debuisse sensus indicat. 4 Φόλῳ, pro φόλῃ, ex *MSS.* utroque, & *Nic. Gerbelii* emendatione. Pholus enim dictus est Centaurus ille, qui Herculem excepit, & humaniter tractavit. 5 Τὸν δὲ κοινὸν *Impress.* Ego δὲ delevi, ex auctoritate utriusque *MSS.* * Hanc vocem sensus addendum indicavit. 6 Ὀδύναις, pro ὠδίναις. Sin mavis, legere poteris ὠδῖνι, aut ὠδῖσιν. 7 Χοίρους, pro χοῖρον, ex *MSS.* utroque. * Hanc vocem ex *MSS.* utroque deprompsi. * Hoc deprompsi ex *Bar.* in quo tamen legitur φάρμακα· μαγικά.

ϗ

Καὶ κῆρα κνωπόμορφον; οἱ δὲ δύσμοροι	Noxámque monstriformem? infelices autem
Στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδες,	Gementes in haris infortunia sues,
Γίγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα [b] τρυγὸς,	Acinos uvarum cibo permistos,
Καὶ στέμφυλα [c] βρώξουσιν· ἀλλά νιν βλάβης	Et cortices comedent: Ipsum verò à clade
Μῶλυ σαώσει ῥίζα, καὶ Κτάρος φανεὶς,	Moly servabit radix, & Ctarus apparens,
Νωνακριάτης, Τρικέφαλος, Φαιδρὸς θεός.	Nonacriates, Triceps, Pulcer Deus,
Ἥξει δ' [d] ἐρυμνὸν εἰς [e] ἀλίπεδον φθιτῶν,	Ibit hinc in mortuorum nigrum Campum,
Καὶ νεκρόμαντιν πέμπελον διζήσεται,	Maniúmque Vatem senem quæret,
Ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα [f] ξυνουσίας,	Muliebris & virilis gnarum coitûs,

VARIANTES LECTIONES.

b Τρυγὸς Bar. c Βρύξουσιν *Seld.* aliique. d Al. ἐρυμνόν. e Al. ἀλιπέδον cum tenui. f Συνουσίας al.

Καὶ κῆρα κνωπόμορφον.] ἀπὸ κοινοῦ τὸ κυκήσαν. Κνῶπες δὲ, τὰ θηρία, ὡς καὶ Νίκανδρος,

——[1] ἵνα κνῶπες τραφερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην.

Κινώπετα δὲ, καὶ κνώπαλα, καὶ κνῶπες, τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ πέτρῳ καὶ πέδῳ κινούμενα, ἤτοι τὰ χερσαῖα, ὥσπερ τὰ θαλάσσια [2] κνώδαλα λέγεται, παρὰ τὸ κινεῖσθαι αὐτὰ διὰ ἁλὸς, ἤτοι ἐν τῇ ἁλί. λέγεται δὲ κνώδαλα καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ὀρείτροφα, παρὰ τὸ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κνώσσειν καὶ κοιμᾶσθαι ἐν τοῖς δαλοῖς καὶ δασέσι τόποις. Γίγαρτα τρυγὸς καὶ [3] σταφυλῆς, καὶ στέμφυλα βρύξουσι, καὶ [4] φάγωσι συμμεμιγμένα τῷ χιλῷ καὶ τῇ τροφῇ. Γίγαρτα δὲ λέγεται, τὰ ἔνδον τῶν σταφυλῶν καὶ ῥοιῶν σπέρματα. Τρὺξ δὲ, ὁ νέος οἶνος. Στέμφυλα δὲ, τὰ ἔξω τῶν σταφυλῶν δέρματα. καλῶς δὲ καὶ νῦν ὁ Λυκόφρων πρὸς τὴν Ομηρικὴν γραφὴν λέγει, ἐκεῖ γὰρ [5] πάρ ῥ' ἄκυλον φησὶν αὐτοῖς βαλεῖν πρὸς τὴν τροφὴν τὴν Κίρκην, οὗτος δὲ πρὸς τὴν καθολικωτέραν τροφὴν τῶν χοίρων ἀποβλέψας εἶπεν. Μῶλυ σαώσει.] ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα ἀπὸ τῆς βλάβης, ἤτοι τοῦ γενέσθαι χοῖρον, σαώσει καὶ [6] σώσει τὸ μῶλυ, ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ ὑπάρχει ῥίζα, καὶ ἄλλος τις σώσει, καὶ ὁ Κτάρος καὶ ὁ Ερμῆς φανείς. ἐπώνυμον δὲ τὸ Κτάρος Ερμοῦ. Νωνακριάτης.] ὁ Αρκάδιος, Νωνακρία γὰρ πόλις Αρκαδίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Ερμῆς. [7] Τρικέφαλος δὲ ὁ αὐτὸς, ὡς οὐράνιος, θαλάσσιος, καὶ ἐπίγειος· ἢ διὰ τὸ φυσικὸν, ἠθικὸν, καὶ λογικόν· ἢ * ὅτι * ἐπεισελθὼν τῇ Εκάτῃ, τρεῖς ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρας. Φαιδρὸς δὲ μεταληπτικῶς, ἀντὶ τοῦ λευκὸς, καὶ γὰρ παρὰ Βοιωτοῖς Ερμῆς Λευκὸς τιμᾶται. πολεμούμενοι γὰρ Ταναγραῖοι ὑπὸ Ερετριέων ἐσφαγίασαν παῖδα καὶ κόρην κατὰ χρησμὸν, κἀντεῦθεν ἱδρύσαντο Λευκὸν Ερμῆν· ὁ Ερμῆς τῷ Ὀδυσσεῖ μέλλοντι ἀνελθεῖν πρὸς τὴν Κίρκην συναντήσας, δέδωκε τὸ μῶλυ, ὥστε μὴ βλαβῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐκείνης φαρμάκων. μῶλυ δέ ἐστι, κατὰ τοὺς ἰατροὺς, τὸ ἄγριον πήγανον. [8] ἀλληγορικωτέρως δὲ εἶπον ὡς οὐ δεῖ λέγειν. Μῶλυ, δάφνη, κόνυζα, ῥάμνος, ἰτέα, ἀστήρ τε θαλάσσιος, ἴασπις λίθος, ἄλλα τε πολλὰ φυτὰ, καὶ ζῶα, καὶ λίθοι ἀντιπαθοῦσι μαγικοῖς πᾶσι τρόποις. Ἀλίπεδον.] τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδίον, ὅτι ἀπὸ τοῦ Ωκεανοῦ [9] κυκλοῦται, καὶ περιέρχεται. Πέμπελον.] τὸν ὑπέργηρων, παρὰ τὸ ἤδη πέμπεσθαι πρὸς ᾅδην. νῦν δὲ τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδή φησιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'. ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν, καὶ κατώτερον Ετεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὡς φησὶ καὶ [10] ἡ τῆς Μελαμποδίας ποίησις, παρεισάγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα,

Ζεῦ πάτερ, [11] εἴθε μοι εἴθ' ἥσσονα αἰῶνα βίοιο
[12] Ὤφελλες δοῦναι, καὶ ἴσα μήδεα ἴδμεν
Θνητοῖς ἀνθρώποις. νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
[13] Ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
[14] Ἑπτά μ' ἐπὶ ζώειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Ἀνδρῶν γυναικῶν.] φασὶν ὅτι ὁ Τειρεσίας ὄφεις συνουσιάζοντας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὄρει ἰδὼν, ἀνεῖλε τὴν θήλειαν, καὶ γέγονε γυνή. εἶτα τὸν ἄρρενα, καὶ γέγονε πάλιν ἀνήρ. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι γυμνὴν τὴν Αθηνᾶν ἰδὼν, γυνὴ γέγονε. ἐρίζοντος δέ ποτε

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi Hemistichium hoc ex *Nicandri* Theriacis. ἵνα κνῶπες τετραφερὴν βόσκονται ὕλην *Impress.* 2 Κνώδαλα, pro κνῶδα. ex *MSS* utroque. 3 Σταφυλῆς, pro σταφυλὰ, ex *MSS.* utroque. 4 Φάγωσι, pro φάγονται, ex *MSS.* utroque. 5 Πάρ ῥ' ἄκυλον, pro παράκυλον, ex *Homeri* Odyssea, ex qua hæc desumpsit *Scholiastes*,

——————————τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ ῥ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης
Ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι.

6 Sic lego ex *Seld.* σώσει τὸ δὲ μῶλυ ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ &c. *Impress.* σώσει τὸ μῶλυ ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ &c *Bar.* 7 Sic legendum judico hunc locum cum *Seld.* Τρικέφαλος.] ὅτι ὁ Ερμῆς, οὐράνιος *Impress.* Τρικέφαλος δὲ ὁ Ερμῆς. οὐράνιος *Bar.* 8 Sic lego hunc locum cum *Seld.* ἀλληγορικωτέρως δὲ, εἶπεν, καὶ οὐ δεῖ *Impress.* ἀλληγορικῶς δὲ εἶπεν, ὡς οὐ δεῖ *Bar.* cui lectioni cum nostrâ convenit. 9 Κυκλοῦται, pro κυκλεῖται, ex *Bar.* Nam Κυκλέω κυκλῶ. τὸ στρέφω. Κυκλόω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω. ut annotavit vetus *Sophoclis* Interpres, & *Bisetus* in *Aristophanis* Thesmophor posterior autem significatio hujus est loci. 10 Ὁ τῆς Μελάμποδος ποιητὴς *Bar.* ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητὴς *Seld.* Paulo infra, ὁ τῆς Μελαμπόδου ποιητὴς *Impress.* ubi Μελάμποδος *Bar.* Μελαμποδίας *Seld.* Ego vero huic loco consimilem feci. 11 Εἴθε μοι, pro εἴθ' ἐμοὶ, ex *Seld.* εἴθε μοι *Bar.* 12 Ὤφελλες *MSS.* uterque. 13 Ὅς γέ με μακρὸν, pro ὅς με μακρόν γε, quod habebant *Impress.* ὅς γε μακρόν με *Bar.* 14 Ἑπτά μ' ἔτι, pro ἑπτά μ' ἔτη, ope *MSS.* Codd.

Τ

Ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα προσχεάνας βόθρῳ,	Umbris calidum aspergens in fovea sanguinem,
Καὶ φασγάνου πρόβλημα, νερτέροις φόβον,	Et ensis obicem, inferorum terrorem,
Πήλας, ἀκούσει κεῖθι πεμφίδων ὄπα	Vibrans, audiet illic animarum vocem
Λεπτὴν,[a] ἀμαυρᾶς μάστακος προσφθέγμασιν·	Tenuem, oris evanidi alloquiis:
[b] Ὅθεν γιγάντων νῆσος ἡ μετάφρενον	Unde Gigantum dorsum Insula
[c] Θλάσασα, καὶ Τυφῶνος ἀγρίου δέμας,	Collidens, corpúsque Typhonis efferi,
Φλογμῷ ζέουσα δέξεται μονόστολον·	Flamma fervens recipiet unâ cum nave:
Ἐν ᾗ πιθήκων πάλμυς ἀφθίτων γένος	In qua simiarum genus Deorum Rex
Δύσμορφον εἰς [d] κηκασμὸν ᾤκισεν τόσον,	Deforme collocavit, in illorum opprobrium,
Οἳ μῶλον ὤρθωσαν [e] ἐκγόνοις Κρόνου.	Qui tantum bellum Saturni concitarant posteris.
[f] Βαιοῦ δ' ἀμείψας [g] τοῦ κυβερνήτου τάφον,	Baii porrò transiens nautæ sepulcrum,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἀμυδρεοῦ b Οἷι Seld. c Τλάσασα al. Θλάσασα Bar. idemque legit in Scholiis. d Κηκασμὸς ᾤκισε τόσον Bar. e Εκγόνων Seld. f Mallem hic Βαίου scribere, ut distinguatur ab adjectivo βαιὸς, quod in Propriis nominibus fieri solere supra docui. Et Stephanus Byzantinus Βαίου scribit. In v. Βαίαι. g Hanc vocem non agnoscit Seld.

τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν, καὶ λέγοντος πλείονα πόθον ἔχειν ἐν τῇ συνουσίᾳ τὰς γυναῖκας, ἤπερ τοὺς ἄνδρας, φασὶ κριτὴν αὐτὸν καταστῆναι τὸν Τειρεσίαν. κριτοῦ δὲ γεγονότος αὐτοῦ, ὡς καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς γενομένου, καὶ φαμένου, ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο τὴν μαντικὴν ἀσφαλὲς, καὶ ζωὴν πολυχρόνιον, ὡς καὶ ἡ Περσεφόνη ἐν τῷ ᾅδῃ τούτῳ χαρίζεται, μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἁπάντων νεκρῶν. περὶ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τειρεσίου ἕνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως, καὶ ἡ τοῦ Μελαμπόδου ποίησις, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησὶν,

[1] Ἰὴν μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
Τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα.] αἷμα γὰρ χέας Ὀδυσσεὺς εἰς βόθρον, καὶ τὸ ξίφος αὐτοῦ κατέχων πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ψυχῶν, ἠρώτα ἑκάστην, τίς εἴη; * Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· * Ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Κίρκης ἀπεστάλη εἰς ᾅδην, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίου περὶ τοῦ νόστου αὐτοῦ· προσέταξε δὲ αὐτῷ ἡ Κίρκη, ὅταν ἀπέλθῃ ἐκεῖ,

Βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
Αὐτὸν δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενον παρὰ μηροῦ
Ἧσθαι, μηδὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

Πεμφίδων.] ψυχῶν, παρὰ τὸ πέμπεσθαι· [2] ἀπόρευτοι γὰρ, ὡς λεπταὶ καὶ ἀερώδεις, αἱ ψυχαί. Ἀμαυρᾶς μάστακος.] ἀμυδροῦ καὶ ἀσθενοῦς στόματος λαλιᾶς. Ὅθεν γιγάντων νῆσος.] ὁ μὲν Καισαρεὺς Πορφύριος τὴν Δαμασκὸν φησὶ Διὸς ἔπαινον κατὰ Γιγάντων· ἕτεροι δὲ τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ τὸν Τυφῶνα κεραυνοῖ, ὡς καὶ Ἡσίοδος,

Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀΐδνῆς, παιπαλοέσσης.

ἕτεροι δὲ γιγάντων νήσους, τὰς Πιθηκούσας, [3] οἰκοῦσιν, αἵ εἰσι περὶ τὴν Ἰταλίαν, μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Αἰσχίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος. ταύτας δὲ τὰς νήσους ᾤκουν πρότερον οἱ γίγαντες, ὕστερον δ' ὁ Ζεὺς χειρωσάμενος αὐτοὺς, κατ' αὐτοῦ ἐπαναστάντας, ἐπέθηκεν αὐτοῖς τὰς νήσους, καὶ ἐκεῖ κατῴκισε πιθήκους, [4] ἤτοι μιμοὺς, τοὺς καὶ σατύρους, καὶ ἀρκοϊζιανοὺς, πρὸς ἀτιμίαν καὶ αἰσχύνην τῶν γιγάντων. [5] Ἡ θλάσασα νῆσος τὸ μετάφρενον καὶ τὴν ῥάχιν, καὶ τὸ δέμας καὶ σῶμα τοῦ ἀγρίου δράκοντος καὶ Τυφῶνος, ἡ Σικελία ἐστὶν, (κἂν ληρῶσιν οἱ πολλοί) ἥτις φλογμῷ ζέει, ἤτοι φλόγας πέμπει ἐκ τῆς Αἴτνης πρὸς τὴν Κατάνην. Δέξεται μονόστολον.] ὑποδέξεται δὲ αὕτη ἡ νῆσος τὸν Ὀδυσσέα μονόστολον, ἤτοι ἓν πλοῖον ἔχοντα, [6] ἐν ᾗ πιθήκων γένος ὁ πάλμυς καὶ βασιλεὺς τῶν ἀφθίτων, ἤτοι τῶν θεῶν, ᾤκισεν. ἡ δὲ λέξις, τὸ πάλμυς, ἐστὶν Ἰώνων, καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων,

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ;

Ὤικισε δὲ, τὸ σε μακρὸν, ὡς κοινὴ συλλαβή. Μῶλος.] ὁ πόλεμος, παρὰ τὸ μὴ ὅλος καὶ ὁλόκληρος εἶναι, πολλοὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ ἀναιροῦνται. [7] Βαιοῦ δ' ἀμείψας.] ὁ Βαιὸς οὗτος κυβερνήτης ἦν Ὀδυσσέως, ὃς τελευτήσας ἐτάφη περὶ Σικελίαν, ἀφ' οὗ φασὶ κληθῆναι Βαίας, τὰς νήσους, καὶ πόλεις, καὶ τὸν Βαιοῦ λιμένα, παρὰ τὴν κατ' Ἰταλίαν Ἄορνιν.

EMENDATIONES.

1 Ἰὴν posui, pro Ἰστὴν ex Seld. cujus emendationis rationem sensus indicat. οἴην Bar. * Hoc adjeci ex Seld. idque è cæteris Codicibus excidisse plus quam probabile est. 2 Εὐπόρευτοι hic legunt Impress. ἀπόρευτοι MSS. Codd. & utrisque sensus optimus accommodari poterit; secundum illos Animæ dicuntur πεμφίδες, παρὰ τὸ πέμπεσθαι, quod ex levitate agiles, & motui idoneæ sint; secundum hos per Antiphrasin, quia propter summam levitatem à quovis venti flatu inhiberi & sisti possunt. 3 Οἰκοῦσιν, pro ᾤκησαν, ex emendatione Nic. Gerbelii. 4 Sic emendavi hunc locum ex Seld. cui consentit Bar. nisi quod pro ἀρκοϊζιανοὺς, habeat ἀρκεβιζιανούς. Sed ἤτοι μιμοὺς ὄντας. τοὺς δὲ σατύρους καὶ ἀρκοϊζιανοὺς Impressi corrupte legebant. 5 Ἡ θλάσασα, pro ἡ θάλασσα. ex Seld. Et hujus emendationis ratio cuilibet erit manifesta, qui cum Lycophronis textu Tzetzem conferre volet. 6 Ἐν ᾗ πιθήκων γένος ὁ πάλμυς lego cum Bar. ἐν ᾗ πιθήκων ὁ πάλμυς Seld. ἐν ᾗ πιθήκων] ὁ πάλμυς Impress. 7 Hic (id quod in Poetæ Textum admonui) legendum cum Stephano Βαίου, & paullo post Βαίας. Sic Πύῤῥος Pyrrhus, πυῤῥὸς ruber: Ὄρθος Orthus, ὀρθὸς rectus: Παιὼν Pæon, seu Apollo, παιὼν pæon, seu metri genus: Χρῆστος Chrestus, viri nomen, χρηστὸς bonus. Et plura accumulare exempla in re tam obvia, & vel pueris nota, futile & vanum esset.

Καὶ Κιμμέρων ἔπαυλα, [a] κ' Ἀχερουσίαν	Et Cimmeriorum domicilia, Acherusiámque
Ῥόχθοισι [b] κυμαίνουσαν οἶδματος χύσιν,	Procellis fluctuantem undæ scaturiginem,
Ὄσσαν τε, καὶ λέοντος ἀτραποὺς βοῶν	Ossámque, & Leonis vias boum
Χωστάς, Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος οὐδαίας Κόρης,	Aggestas, Proserpinæque nemus, infernæ puellæ,
Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος	Et Pyrphlegethontem fluvium, ubi invius
Τείνει πρὸς [c] αἴθραν κρᾶτα πολυδέγμων λόφος,	Tollit in cœlum verticem capax Collis,
Ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτλα, καὶ πᾶσαι μυχῶν	Ex quo cuncti fluvii, cunctíque specuum
Πηγαὶ κατ' [d] Αὐσονῖτιν [e] ἕλκονται χθόνα·	Fontes per Italicam fluunt terram :
Λιπὼν [f] δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας,	Relinquénsque Lethæonis montem altum,
Λίμνην τ' [g] Ἄορνον [h] ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ,	Paludémque Avernam laqueo circumductam,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. κ' Ἀχερυσίαν. b Κομαίνουσαν *Bar.* c Αἴθραν κρᾶτα *Seld.* κρᾶτα etiam habet *Bar.* d Αὐσονῖτιν *MSS.* uterque. In *Seld.* vero aliquis .ν superposuit τῷ ιν. e Ἑλκοντα *Seld.* f Τε *Bar.* aliique. g Ἄορνιν *Bar.* h Ἀμφιστρωτὴν βρόχον *Bar.*

Καὶ Κιμμέρων ἔπαυλα.] τὰς ἐπαύλεις, τὸ δὲ σχῆμα μεταπλασμός. οἱ Κιμμέριοι δὲ, κατὰ μὲν Ὅμηρον, περὶ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν κεῖνται· κατὰ δὲ τὸν περιηγητὴν Διονύσιον,

Κιμμέριοι ναίουσιν ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

* Κιμμέριοι.] ἔθνος τὰς ἐπαύλεις ἔχον περὶ τὸν ὠκεανὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε
Ἠέρι, καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένη. * ———

Κ' Ἀχερουσίαν.] μυθικῶς μὲν ὁ Ἀχέρων ποταμός ἐστιν ᾅδου· ἱστορικῶς δὲ καὶ περιηγητικῶς ὁ Ἀχέρων ποταμός ἐστιν Ἡρακλείας, τῆς περὶ Σινώπην, καλεῖται δὲ Σωνοναύτης. οὐκ οἶδα δὲ πού ὁ Λυκόφρων ἐνταῦθα λέγει εἶναι τὸν Ἀχέροντα. Κύμη, καὶ Ὄσσα, [1] ὄρη Ἰταλίας μέγιστα, ὥς φησι Μηνόδωρος· καὶ Ὅμηρος φησὶ περὶ τῶν [2] Ἀλωέος παίδων, Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπου μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἔμβατος εἴη.

Λέοντος.] [3] Ἡρακλέους, ἢ διὰ τὴν λεοντῆν, ἢ διὰ τὴν ἀλκήν· ὃς Ἡρακλῆς τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλαύνων, ὡς περὶ Ὄσσαν, καὶ Κύμην ἐγένετο, εὗρε δὲ πελαγίσαντα τὸν Ὀρρόντην ποταμὸν, φερόμενον ἐπὶ Μελίβοιαν τὴν πηγὴν, ὡς οὐκ ἦν δυνατὸν αὐτὸν διελθεῖν, σκάψας τὰς κορυφὰς τῶν ὀρῶν, ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀνέχωσεν αὐτὸν, καὶ οὕτως διῆλθε σὺν τῇ βουσίν. Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος.] Βριμὼ, καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη, ὅτι τῷ Ἑρμῇ βιάζοντι αὐτὴν ἐν Κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἐπαύθη ἐγχειρήματος. [4] Τινὲς δὲ γράφουσιν Ὀμβριμοῦς, παρὰ τὸ ὄμβριμον καὶ βαρύ. * Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον.] τὸν πυριφλεγέθοντα. * οὐκ οἶδα ὅπου φησὶν εἶναι τὸν Πυριφλεγέθοντα, εἰ μὴ ἄρα ὅπου ἡ πόλις τῶν ὀνείρων, καὶ ἡ τοῦ Πλάτωνος πολιτεία. [5] Πυριφλεγέθων, ποταμός ἐστιν ἐν τῷ ᾅδῃ, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι,
Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Κωκυτός τε, ὅπου λέγουσι εἶναι λόφον δύσβατον, ὃν εἴ τις ἂν προσβῇ, ἀφανὴς γίνεται εὐθύς· ἐκεῖ δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, ἃς φυλάσσει ὁ κύων τοῦ ᾅδου, ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλὰς, καὶ λέγουσιν, ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μετὰ κολακείας προσδέχεται, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας οὐκ ἐᾷ, εἰ δέ τις τολμήσειε, τῷ ταχέως αὐτοῦ λαβέσθαι, καταδαπανᾷ τοῦτον. Πολυδέγμων.] τοῦτο τὸ ὄρος ἐστὶ τῆς Ἰταλίας, λίαν ὂν ὑψηλότατον, ἐξ οὗ φασὶ πάντας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ ῥεῖν ποταμούς. Αὐσονῖτιν χθόνα.] εἶπον πολλάκις, ὡς Αὔσονες, οἱ Αὐρουγκαι μόνοι κυρίως λεγόμενοι, μέσοι Καμπανῶν καὶ Οὐόλκων, περὶ θάλασσαν κεῖνται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντας Ἰταλοὺς Αὔσονας καλοῦσι, καταχρηστικώτερον δὲ καὶ ἡμᾶς, καίπερ Ἑλλήνων γονῆς πεφυκότας. Αὔσονες δὲ λέγονται, κατά τινας μὲν, ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός· καθ' ἑτέρους δὲ, ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ἰταλοῦ καὶ Λευκαρίας υἱοῦ· ἄλλοι δὲ ἐξ Αὔσονος ἑτέρου φασίν. Αἴθραν.] τὴν αἰθέρα λέγει, ἢ τὸν ἀέρα, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, καὶ λάμπω, καὶ ῥέω, ἤτοι ὁ ῥέων τὸ φῶς ἐπὶ τῆς γῆς. Ληθαιών.] ὄρος ὑψηλὸν Ἰταλίας. Κλέτας δὲ, κλιτὺς, ἀκρώρεια. * Λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας Ὀδυσσεὺς, τόδε καὶ τόδε, ὅπου ὁ Ζεὺς τάδε ἐποίησε, θήσει αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεύς. * Λίμνην τ' Ἄορνον.] Ἄορνος, καὶ Ἄορνις, λίμνη περὶ Κύμην. [6] περιφερὴς δὲ, δίκην δεσμοῦ περιεσφιγμένη, ἔχει δὲ, ὥς φασί τινες, αὕτη τὸ ὕδωρ κυάνεον· ἐπεκλήθη δὲ Ἄορνις, ὅτι οὐδὲν ὄρνεον δύναται αὐτὴν περιπτάσθαι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν σκοτεινὴν καὶ μεγάλην. καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων λίμνην λέγει τὴν Ἄορνον, καὶ ἕτεροι τινὲς περὶ τὸν Ἠριδανὸν, λίμνην θερμὴν ὀζώδη φασὶν, ἧς οὐδὲν ζῶον γεύεται, πελαστὰ γάρ. ἐκεῖ δὲ λέγουσι γενέσθαι τὰ κατὰ τὸν Φαέθοντα, [7] ἐκεῖ γὰρ καὶ αἴγειροι εἰσὶν, καταγουσαι ἤλεκτρον. οἱ δὲ τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις συγγραψάμενοι, πέτραν φασὶν ὑψηλὴν ιε' σταδίων

EMENDATIONES.

* Hæc deprompsi ex *Seld.* 1 Ὄρη, pro ὄρος, ex *Seld.* Deinde μέγιστα, pro μέγιστον. 2 Ἀλωέος, pro Ἀλφαίου. Aloeï enim, non Alphæi, filii fuere Otus & Ephialtes, ut apud *Homer.* Odyss. λ'. *Nic. Gerbel.* 3 Ἡρακλέους, pro Ἡρακλῆς, ex *Bar.* 4 Τινὲς δὲ γράφουσιν Ὀμβριμοῦς, pro τινὲς γὰρ Ὀμβριμοῦς, ex *Seld.* * Ex *Bar.* 5 Hæc paulo infra posita, in proprium locum reposui, ope *Seld.* * Ex *Bar.* 6 Περιφερὴς, pro περιφερὶ, ex *MSS.* utroque. 7 Ἐκεῖ γὰρ καὶ, pro ἐπεὶ καὶ, ex *Bar.* ἐκεῖ, καὶ *Seld.*

τὸ

Καὶ χεῦμα Κωκυτοῖο [a] λαβρωθὲν σκότῳ,	Et Cocyti fluvium tenebris absorptum,
Στυγὸς κελαινῆς νασμὸν, ἔνθα Τερμιεὺς	Nigræ Stygis rivum, ubi Terminalis
Ορκωμότοις ἔτευξεν [b] ἀφθίτοις ἕδρας,	Jurisjurandi constituit Diis sedes,
[c] Μέλλων Γίγαντας, κἀπὶ [d] Τιτῆνας περᾷν·	Contra Gigantes, atque Titanes transiturus:
Λοιβάς τ' ἀφύσσων χρυσέαις [e] πέλλαις γάνος,	Et aquæ libamina situlis hauriens aureis,
Θήσει [f] Δαείρᾳ, καὶ ξυνευνέτῃ δάνος,	Offeret Proserpinæ, & Marito munus,
[g] Πήληκα κόρσῃ κίονος προσαρμόσας.	Galeam columnæ capiti appendens.
Κτενεῖ δὲ κούρας Τηθύος παιδὸς τριπλᾶς,	Tres autem occidet Tethyis Neptes Virgines,
[h] Οἴμας μελῳδοῦ μητρὸς [i] ἐκμεμαγμένας,	Canoræ Matris cantus exprimentes,
[k] Αὐτοκτόνοις ῥιφαῖσιν ἐξ ἄκρας σκοπῆς	Spontaneis jactibus ex alta specula

VARIANTES LECTIONES.

a Λαμβρωθὲν *Seld.* b Ἀθίτοις *Bar.* c Versum hunc & sequentem transposuit *Guil. Canterus*, ne vacillaret sententia d Τιτῆνας al. Τιτᾶνας *Seld.* e Πέλλαις *Seld.* f Non paucæ Editiones Δαείρα, & ξυνευνέτη sine ῑ proferunt; quam *Bar.* præter morem subscripsit. g Al. πήλικα. h Al. οἴμας cum aspero. i Ἐκμεμαγμένα *Seld.* k Al. αὐτοκτόνοις. al αὐτορρόθοις.

τὸ ὕψος ἐστὶ τὸ Αορνον, Αορνος δὲ λέγεται, ὅτι διὰ τὴν ψύξιν, αὐτὴν ὄρνεον οὐχ ὑπερίπταται. ὁ δ' Ἀλέξανδρος καὶ ταύτην ἐπόρθησεν. Ἄλλοι δὲ τὸ Αορνον, Σωτίων τε, καὶ Αγαθοσθένης, καὶ Δίων, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, οὐ λίμνην, οὐδὲ πέτραν φασὶ, στόμιον δέ τι περὶ Βαβυλῶνα, ὃ στόμιον ὄρνεον ὑπερπετασθῆναι οὐ δύναται, ἀπὸ τῆς ἐκεῖθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως, τελευτᾷ καὶ πᾶν ζῶον ἄλογον. ἡ Βαβυλὼν δὲ χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐστὶ, καὶ τῆς περὶ Νῖνον Συρίας. ἐν τῇ Βαβυλῶνι τοῦτο τὸ Αορνον στόμιον, καὶ ἡ Κτησιφῶν πόλις, καὶ ἡ Ασφαλτῖτις λίμνη, ἄσφαλτος δὲ ἐστὶν ἡ νάφθα. περὶ δὲ τῆς Ασφαλτίτιδος λίμνης, Ιώσηπος λέγει περὶ Ιορδάνην καὶ Ιεριχοῦντα εἶναι πικρὰν καὶ ἄγονον τῇ κουφότητι. ἐν ταύτῃ φησὶ τῇ Ασφαλτίτιδι τὰ ἐμβαλλόμενα πάντα ἄνω φέρεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δὲ [1] ὀπισθάγκωνας δῆσαι φησὶν Οὐεσπασιανὸν, καὶ ἐμβαλεῖν ταύτῃ τῇ λίμνῃ, καὶ ἀναχθῆναι μόνους μὴ ἐπισταμένους νήχεσθαι. καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἕτεροι μυρίοι [2] περί τε τοῦ Αόρνου στομίου, καὶ τῆς Ασφαλτίτιδος λίμνης ἱστόρησαν. Καὶ χεῦμα Κωκυτοῖο.] παραπέφρακε τὸ Ομηρικὸν,

Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

ἡ γὰρ Στὺξ βοηθήσασα καὶ αὐτὴ τῷ Διῒ, ὅτε οἱ λοιποὶ θεοὶ ἐβουλήθησαν αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ ῥῖψαι, δέδωκεν αὐτῇ ὁ Ζεὺς χάρισμα, τὸ ὀμνύειν εἰς αὐτὴν τοὺς θεούς. καὶ Ομηρος,

Ιστω νῦν τόδε γαῖα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Και τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ορκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν.

ὁ δὲ Κωκυτὸς, ποταμὸς ἐν ᾅδῃ, μυθικῶς. ἀλληγορικώτερον δὲ, Κωκυτὸς, ὁ θρῆνος· καὶ Αχέρων, ἡ ῥεῦσις, καὶ ἡ χύσις τῶν ἀχέων καὶ θλίψεων, τῶν διὰ τοὺς τεθνηκότας. καὶ Αἰακὸς δὲ πυλωρὸς, παρὰ τὸ αἶ, αἲ λέγειν ἐν τοῖς κηδείαις, καὶ οἱονεὶ προπυλαίοις τοῦ ᾅδου. καὶ Μίνως, καὶ Ραδάμανθυς, παρὰ τὸ μίμνειν τοὺς ἐκεῖ κατερχομένους, καὶ παρὰ τὸ ῥαδίως μυνύεσθαι καὶ φθείρεσθαι. ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ἵνα μὴ μακρηγορῶ. Στυγὸς κελαινῆς.] καὶ ἡ Στὺξ, λίμνη τοῦ ᾅδου, παρὰ τὸ στυγεῖσθαι τὰ ἐκεῖ. ἔστι δὲ καὶ ἐν Αρκαδίᾳ ἑτέρα, διακόπτουσα τῇ ψυχρότητι πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κεραμίνων. Τερμιεύς.] ὁ Ζεὺς, ὡς ἀρχὴ, καὶ τέρμα πάντων. Ορκωμότοις.] ὅρκον γὰρ τῶν θεῶν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὴν Στύγα, καὶ λοιβὰς, ἤτοι θυσίας, ἀφυσσάμενος χρυσοῖς ποτηρίοις ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτῆς, ὅτε ἔμελλε περᾶσαι πρὸς πόλεμον Γιγάντων καὶ Τιτάνων. ὁ δ' Ησίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ διὰ τοῦτο φησὶ τὸν Δία ὅρκον θεῶν ποιῆσαι τὴν Στύγα, ὅτι πρώτη τῶν λοιπῶν θεῶν σὺν τοῖς ἰδίοις παισὶν εἰς τὴν κατὰ Τιτάνων μάχην ἦλθε συνεργὸς τῷ Διΐ. Η δὲ σύνταξις οὕτως· Λιπὼν δὲ Ανθηδόνος ὑψηλὸν κλέτας ὁ Οδυσσεὺς, καὶ τόδε, καὶ τόδε, ὅπου ὁ Ζεὺς τάδε ἐποίησε, θήσει αὖθις ὁ Οδυσσεὺς δάνος, ἤτοι δῶρον καὶ ἀνάθημα, τίνι; τῇ Δαείρᾳ καὶ κοπτικῇ καὶ ἀναιρετικῇ, ἤτοι τῇ Περσεφόνῃ, καὶ τῷ συνευνέτῃ ταύτης Αδῃ, μετὰ τὸ ἀνελθεῖν ἀπὸ τοῦ ᾅδου. τί δάνος θήσει; πήληκα καὶ περικεφαλαίαν, τῇ κόρσῃ καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κίονος προσαρμόσας καὶ θεὶς τὴν πήληκα. ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἀνελθεῖν ὁ Οδυσσεὺς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνιέρωσε κίονα τῷ Αδῃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν περικεφαλαίαν αὐτῇ ἀνέθηκε. Περσεφόνη δὲ, καὶ Ισις, ἡ Γῆ, καὶ Ρέα, καὶ Εστία, καὶ Πάνδωρα, καὶ ἕτερα μυρία ὀνομάζεται. [3] Δαείρα δὲ, παρὰ τὸ δᾷδα, δᾳδοῦχος γὰρ ἡ θεός. Κόρσῃ.] ἡ [4] μῆνιγξ, καὶ ἡ κεφαλὴ, ὥς φησιν Εμπεδοκλῆς,

Ως πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν.

Κτενεῖ δὲ κούρας.] τὰς Σειρῆνας λέγει, Παρθενόπην, Λευκωσίαν, καὶ Λίγειαν. τινὲς δὲ ἑτέρως ταύτας φασίν. ἦσαν δὲ θυγατέρες Αχελώου καὶ Τερψιχόρης, ὁ δὲ Αχελῷος υἱὸς ἦν Ωκεανοῦ καὶ Τηθύος. αἱ Σειρῆνες γὰρ μὴ φέρουσαι τὴν ὑπὸ Οδυσσέως ἧτταν, ἑαυτὰς κατεθαλάττωσαν. διέτριβον δὲ αἱ Σειρῆνες, κατὰ μέν τινας, ἐν Πελωρίδι, κατὰ δὲ ἄλλους, ἐν ταῖς Σειρηνούσαις, αἵ εἰσι τρεῖς ἄκραι τῆς Ιταλίας. Αλλοι δὲ ἀλ-

EMENDATIONES.

1 Οπισθάγκωνας, pro ὀπισθάγκωνα, ex emendatione *Nic. Gerbelii* 2 Περὶ, pro παρὰ, ex MSS. utroque. 3 Hæc paullo post occurrebant, Ego vero in suum locum reduxi. 4 Μῆνιγξ, pro μήνιξ, ex *Bar.*

Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς,	In undam Tyrrhenam pennis urinantes,
Ὅπου λινεργὴς κλῶσις ἑλκύσει πικρά.	Quo lanificum trahet acerbum ſtamen.
Τὴν μὲν, Φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην,	Unam quidem Phaleri arx expulſam,
Γλάνις [a] τε ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα·	Glaníſque terram humectans excipiet:
Οὗ σῆμα [b] δωμήσαντες ἔγχωροι κόρης,	Ubi templum indigenæ extruentes puellæ,
Λοιβαῖσι καὶ θύθλοισι Παρθενόπην βοῶν	Libaminibus Parthenopen, & ſacrificiis boum
Ἔτεια κυδανοῦσιν, οἰωνὸν θεάν.	Quotannis honorabunt, volucrem Deam:
Ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν εἰς Ἐνιπέως	In ripam autem eminentem Enipei
Λευκωσία ῥιφεῖσα, τὴν ἐπώνυμον	Ejecta Leucoſia, cognominem diu
Πέτραν ὀχήσει δαρὸν, ἔνθα λάβρος Ἶς,	Occupabit Inſulam, ubi violentus Is,
Γείτων θ' ὁ Λᾶρις [c] ἐξερεύγονται ποτά.	Vicinúſque Laris eructant latices.
Λίγεια δ' εἰς [d] Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται,	Ligea denique in Terinam exponetur,
Κλύδωνα [e] χελλύσσουσα· τὴν δὲ [f] ναυβάται	Undam criſpans: quam nautæ

VARIANTES LECTIONES.

a Δὲ Bar. b Δομήσαντες Bar, aliique, & Seld. Sed in hoc linea iſti ο ſuperducta eſt, eâque videatur lectionis diverſitas ſignificari. c Al. ἐξερεύγεται. d Al. Τίρειναν. e Χελλύσσουσα MSS. uterque. Χελύσσουσα al. f Al. ναυῖται.

λως καλοῦσι ταύτας, Πεισινόην, Ἀγλαόπην, Θελξιέπειαν. τούτων ἡ μὲν ἐκιθάριζεν, ἡ δὲ ᾖδεν, ἡ δὲ ηὔλει, καὶ διὰ τούτων κατακηλεῖν ἔπειθον τοὺς παραπλέοντας. Δυπτούσας πτεροῖς.] πλεούσας ἐν τοῖς πτεροῖς, ἐπειδὴ, ὡς ἔφην, τὰ ἄνω παρθένων εἶχον, τὰ δὲ κάτω ὄρνιθες ἦσαν πτερὰ ἔχουσαι. Ὅπου λινεργής.] ὅπου ὁ τῶν Μοιρῶν λίνος ὁ πικρὸς, τουτέστι τὸ πεπρωμένον, ἀποθανεῖν αὐτὰς ἐπεκλώσατο. Τὴν μὲν Φαλήρου.] Φάληρος, τύραννος Σικελίας, ἔκτισε τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολιν, τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν. λέγει οὖν τὴν Παρθενόπην ἐκεῖ ἐκπεσεῖν. Διόδωρος δὲ ὁ Σικελὸς, καὶ ὁ Ὀππιανὸς τὴν Νεάπολιν ὑφ' Ἡρακλέους * φησὶ * κτισθῆναι. καὶ φησὶν ὁ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Κυνηγετικοῖς,

——— νέον πέδον Ἡρακλῆος,

αὐτὴν τὴν Νεάπολιν λέγων. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων,

[1] Κείνου Φάληρος πρῆξιν ἀπεπλάσατο.

Τύρσις.] τὸ τεῖχος, ὅτι Τυρσηνοὶ πρῶτον ἔφυγον τὴν τειχοῖαν. Γλάνις.] ποταμὸς Ἰταλίας, καὶ Κύμης, ἔνθα καὶ ὁμώνυμος αὐτῷ ἰχθὺς, ὥς φασι, γίνεται, οὗ ἡ χολὴ λίαν ὠφέλιμος, ἀλλὰ [2] μόνου τοῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ ποταμῷ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ποταμὸς Ἰταλίας Γλάνις, καὶ ἄλλος Ἰβηρίας. [3] Δομήσαντες.] τὸ δο μικρὸν ὁ Τζέτζης γράφει, τιθεὶς ἄνω αὐτοῦ μακρὰν, καὶ φησὶν, ὅτι ἐκτείνεται ὑπὸ τοῦ μ, καὶ ἔστι κοινὴ συλλαβὴ, τὰ γὰρ ἀμετάβολα ἐκτείνει, ὁπότε ὁ μετρικὸς βούλοιτο. εἰ δὲ μέγα φησί τις τοῦτο γράφεσθαι, γινωσκέτω λέγειν, ὅτι Ἀττικῇ ἐκτάσει τοῦτο γέγονε, καὶ μὴ κτηνωδῶς καὶ ἀναιτίως [4] γραφέτω. Οἰωνὸν θεάν.] διὰ τὸ ὀρνεομιγεῖς εἶναι τὰς Σειρῆνας, οἰωνοὺς καλεῖ. Θεὰς δὲ, διὰ τὸ τοιαύτην ἔχειν δύναμιν θελκτικὴν, ὥστε κατέχειν καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ἀκούοντας τοῖς μέλεσιν αὐτῶν. Ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν.] Ἐνιπεὺς, ὁ Ποσειδῶν, παρὰ Μιλησίοις τιμᾶται. εἰς δὲ τὸ Ποσειδήϊον τέθαπται ἐκριφεῖσα ἡ Λευκωσία, ἡ Σειρήν. Προὔχουσαν.] τὴν προκειμένην εἰς θάλασσαν, λέγει δὲ τὸ Ποσειδήϊον ἄκρον. Πέτραν δὲ, νῦν τὴν νῆσον λέγει. Λευκωσία δὲ, ἡ νῆσος ἀπὸ ταύτης τῆς Σειρῆνος Λευκωσίας ἐκλήθη. * Ἶς, καὶ Λᾶρις, ποταμοὶ Ἰταλίας. * [5] Ποτά.] ὁ ποτός ἐστι, νῦν δὲ τὸ σχῆμα μεταπλασμὸς, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον. * Λευκωσία, μία τῶν Σειρήνων· ἡ δὲ Παρθενόπη μία, πρώτη οὖσα ἐν αὐταῖς. Παρθενόπην δὲ λέγει, διὰ τὸ ἔχειν παρθένου φωνὴν, ἢ διὰ τὸ ὁμοιοῦσθαι παρθένῳ μικρᾷ. Λευκωσία δὲ πάλιν, ἡ λευκοτέρα, ἔχουσα λευκὰ ὦτα, ἢ Λευκοῦ τινος θυγάτηρ, ἢ τὰ τοῦ Λευκοῦ ὦτα ᾄδουσα. Λίγεια, διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς τραγῳδίας αὐτῆς. Τέρεινα.] πόλις Ἰταλίας. * Ἐκναυσθλώσεται.] ναυσθλώσεσθαι ἐστὶ κυρίως, τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι. νῦν δὲ τὸ ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Χελύσσουσα.] ἓν λάμβδα γράφων ὁ Τζέτζης, φησὶ μὴ εἶναι τὸν στίχον ἐπταισμένον, κοινὴν γὰρ λέγει ταύτην συλλαβὴν, ἐκτείνεσθαι δὲ τὸ ε ὑπὸ τοῦ λ ἀμεταβόλου ὄντος, ὥσπερ καὶ πρὶν ἔφην. καὶ τὰ δασέα ὁμοίως ἐκτείνουσι τὰ [6] βραχέα, εἰ ἔμπροσθεν αὐτῶν εὑρεθείη. οἱ δὲ λοιποὶ πάντες δύο λ γράφουσι, λέγοντες κατὰ πλεονασμὸν εἶναι τὸ ἓν λ. χελλύσσουσα γὰρ, ἡ διαπλέουσα καὶ νηχομένη, καὶ γὰρ οἱ νηχόμενοι, τοῖς χείλεσιν ὠθοῦσι τὸ ὕδωρ, [7] τὸ δὲ θέμα χελύω.

EMENDATIONES.

* Ex MSS. utroque. 1 Ita ſcribo hunc Callimachi verſum. Τὴν ἐκείνου Impreſſ. τὴν κείνου Seld. 2 Μόνη τοῦ ἐνοίκου ποταμοῦ Bar. 3 Δομήσαντες, pro δωμήσαντες, ex MSS. utroque; itaque ſcribendum ipſa verba clamant. 4 Γραφέτω, pro γράφεται, ex MSS. utroque. * Hæc adjeci ex Bar. niſi quod ποταμοὶ poſuerim, pro ποταμός. 5 Ποτά, pro ὁ ποτά, ex MSS. utroque. * Hæc ex Barocciano penu deprompſi, & in nonnullis vocibus emendavi 6 Βραχέα, pro βραχεῖα, ex MSS. utroque 7 Τὸ δὲ θέμα χελύω abeſt ex utroque MSS.

Σκινάρου

[a]Κρήμναισι [b]ταρχύσουσιν ἐν ψαμμακτίαις,	In arena ſepelient litorali,
[c]Ὠκινάρου δίναισιν [d]ἀγχιτέρμονα.	Ocinari vorticibus conterminam.
Λούσει δὲ σῆμα βούκερως νασμοῖς Ἄρης,	Abluet autem ſepulcrum Corniger fortis,
Ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς.	Semiavis extergens aquis monumentum.
Πρώτη δὲ καί ποτ' [e]αὖθι συγγόνων θεᾷ	Primæ porrò quondam ſororum Deæ
Κραίνων ἁπάσης [f]Μόψοπος ναυαρχίας	Imperator totius Atticæ claſſis
Πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον,	Vectoribus lampadiferum inſtituet curſum,
Χρησμοῖς πιθήσας· ὅν ποτ' αὐξήσει λεὼς	Oraculis obtemperans: quem augebit populus
Νεαπολιτῶν, οἳ παρ' ἄκλυστον [g]σκέπας	Neapolita, qui prope tranquillum tegmen
Ὅρμων [h]Μισηνοῦ [i]στυφλὰ ναίουσιν κλίτη.	Miſeni portuum ſaxoſa habitabit promontoria.
Βύκτας [k]δ' ἐν ἀσκῷ [l]συγκατακλείσας βοός,	Ventis autem in utre concluſis bubulo,
[m]Παλινστραβήτοις πημοναῖς [n]ἀλώμενος,	Retrogradis errans damnis,

VARIANTES LECTIONES.

a Κρήναισι *Seld.* b Al. ταρχύσωσιν. c Ὠκαρίνου *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. al. Ὠκινάρου. d Ἀγχιτέρμονος *Seld.* e Al. αὖθις. al. αὖθι. f Al. Μόψοπος. g Σκέπαις *Seld.* h Μισηνοῦ al. i Στύφλα paroxyton. al. k Δ' nonnulli haud agnoſcunt. l Al. συγκατακλεῖσαι. m Al. παλινστρεμβήτοις n Al. ἁλώμενος cum aſpero.

Ὠκινάρου δίναισιν.] Ὠκίναρος, ποταμὸς παρὰ Τέρειναν, Ἄρης, ἤτοι ἰσχυρὸς, λεγόμενος, καὶ βούκερως διὰ τὸ ἠχητικὸν, ὅτι τοὺς ποταμοὺς κερατοφόρους καὶ βουκεφάλους εἰσάγουσιν, ἴσως διὰ τὸ βίαιον, καὶ ἠχῶδες, καὶ βρυχητικὸν τῶν ῥευμάτων, Ἄρης γὰρ οὐκ ἔστι ποταμὸς παρὰ Τέρειναν Ἔρεις δέ· ὅθεν ἐπιθετικῶς αὐτὸ ἐδέξαντο ἐπὶ τοῦ Ὠκινάρου. Ὀρνιθόπαιδος.] τὸ [1] ὀρνιθοφυοῦς, τὸ γὰρ ὀρνιθόπαις, καὶ καλλίπαις, καὶ ἀνδρόπαις, καὶ τὰ ὅμοια, διπλῶς νοοῦνται, ἡ δὲ ἔννοια ἐξελέγχει τὴν ἀλήθειαν· ὀρνιθόπαις γὰρ λέγεται, καὶ ἡ ὄρνιθος παῖς, καὶ ἡ ὀρνιθοφυὴς παῖς, ὡς νοεῖται νῦν. καλλίπαις δὲ, ἡ καλῆς μητρὸς παῖς, καὶ ἡ καλὴ παῖς· ἀνδρόπαις, ὁ ἀνδρείου παῖς, καὶ ὁ ἀνδρεῖος παῖς, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως· ἐλέγχει δὲ τὸ πῶς χρὴ νοεῖν ταῦτα ἡ ἔννοια. Ἴσμα.] ἵδρυμα, τάφον, παρὰ τὸ ἵζω ῥῆμα. Φοιβάζων δὲ, πλύνων, [2] καθαίρων τοῖς ὕδασιν, ὅθεν φοίβη, τὸ ὕδωρ, καὶ πᾶν καθαρόν. Πρώτη δὲ καί ποτ' αὖθις.] [3] Τίμαιος ὁ Σικελικὸς φησὶ Διότιμον, τὸν Ἀθηναίων ναύαρχον, παραγενόμενον εἰς Νεάπολιν, κατὰ χρησμὸν θῦσαι τῇ Παρθενόπῃ, καὶ δρόμον ποιῆσαι λαμπαδικὸν, ὃν ἄχρι λαμπαδικὸν ἀγῶνα καὶ δρόμον οἱ Νεαπολῖται ἐτησίως ἐτέλουν. Μοψοπία δὲ πάλαι ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ χώρα, καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἀπό τινος Μόψοπος. Διότιμος δὲ εἰς Νεάπολιν ἦλθεν, [4] ὅτε στρατηγὸς ὢν τῶν Ἀθηναίων, ἐπολέμει τοῖς Σικελοῖς. Ἄκλυστον.] πολύκλυστον, ἢ ἀκύμαντον. Μισηνὸς δὲ, ὅρμος, ἤτοι λιμὴν, Νεαπολιτῶν, καταχρηστικῶς δὲ λέγεται ὅρμος ὁ λιμήν. Λιμὴν γὰρ λέγεται τὸ ὅλον πλάτος, καὶ ὁ κόλπος, ὅπου καταίρουσιν αἱ ὁλκάδες. Ὅρμος δὲ, ἡ στάσις μιᾶς ἑκάστης ὁλκάδος. Μισηνὸς δὲ, ὄρος Νεαπολιτῶν. Στυφλὰ κλίτη.] τραχέα μέρη καὶ κλίματα, ἢ ἀκρωτήρια. Βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ.] Αἴολος, ὁ Ἱππότου, ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας ὢν βασιλεὺς ἀστρονομικώτατος καὶ πολύπειρος, ἐφρόντισε μᾶλλον εἰδέναι περὶ τῶν ἀνέμων, χάριν τῶν ναυτιλλομένων, καὶ προλέγειν, ὡς τυχὸν, εἰ ἐν Ταύρῳ ἄστρῳ πλεύσειαν, μέχρι τοῦ δὲ Ζέφυρος αὐτοῖς ἔσεται πνέων ἄνεμος, εἰ ἐν δύσει τοῦ κυνὸς τοιόσδε, καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ αὐτοῦ ἕτερος, καὶ τούτου ἕνεκα ἐμυθεύσαντο αὐτὸν δεσπότην εἶναι ἀνέμων. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν [5] Ἀμακλείδην, καὶ Πρωτοκλῆ, καὶ Πρωτοκρέοντα, ὥς φησιν Ὀρφεύς. οὕτως οὖν ἔφασαν αὐτοὺς καὶ δεσπότας εἶναι ἀνέμων, ὡς καὶ δεῖν ἀσκοῖς, ὃν βούλοιντο αὐτῶν, τοὺς δ' ἄλλους ἐᾶν πνεῖν. οὕτω γοῦν φασὶ καὶ τοῦτον τὸν Αἴολον τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐν τῷ ἀσκῷ καταδήσαντα, δοῦναι τῷ Ὀδυσσεῖ, Ζέφυρον δὲ μόνον ἐᾶσαι, ὡς αὐτῷ χρειωδέστατον καὶ φορόν. καὶ Ὅμηρος,

> Δῶκέ μοι ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο,
> Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
> Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
> Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσιν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τὸν ἀσκὸν δέχομαι· φασὶ γὰρ οἱ [6] μηχανικοὶ, καὶ οἱ τὰ ἀργυροτεχνικὰ γράφοντες, ὡς ἐάν τις δελφῖνα ποιήσῃ ἀσκὸν, ἐκδείρας αὐτὸν, καὶ ἔχων παρ' ἑαυτῷ, ποιήσει πνεῖν ὃν ἂν βούλοιτο ἄνεμον. καὶ ἴσως καὶ οὗτος ὁ Αἴολος ἦν ἂν μαγικώτατος. τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς ἦν Ἰόκαστος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος,

> Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν [7] Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Παλινστραβήτοις.] Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐναντίους ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους ἔχων ἐν τῷ ἀσκῷ, μόνῳ δὲ ναυτιλλόμενος τῷ Ζεφύρῳ, ἐννέα νυχθήμερα πλεύσας, τῷ δεκάτῳ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ πυρπολοῦντάς τινας θεασάμενος, κοπιάσας, ὡς ἀεὶ τὸν πόδα τῆς νηὸς ἔχων, ἐκάθευδεν. οἱ φίλοι δὲ τούτου λύουσι τὸν ἀσκὸν, χρυσὸν νομίσαντες ἔχειν. ἐκχυθέντων δὲ τῶν ἀνέμων, καὶ ἀντιπνόως ταραξάντων τὸ πέλαγος, πάλιν εἰς τὴν Αἰολίαν

EMENDATIONES.

1 Ὀρνιθοφυοῦς, pro ὀρνιθοφυζοῦς, ex *Seld.* ὀρνιθοποιοῦς *Bar.* 2 Καθαίρων, pro καταίρων, ex *Bar.* 3 Τίμαιος, pro Τίμερος, ex *MSS.* utroque. 4 Pro ὅτι, poſui ὅτε, quod rectius videtur. 5 Ἀκακλείδην *Bar.* Ἀμακλείδην vocat *Etymolog.* Et idem pro Πρωτοκλῆ, habet Πρωτόκλεαν, ideoque hoc ex loco emendari poterit. 6 Quid ſi μαγικοὶ legas? 7 Ἰοκάστου, pro ἀσκάστου, ex *MSS.* utroque.

ὑπέστρεψαν

Κεραυνίῃ μάστιγι [a] συμφλεχθήσεται	Fulmineo flagellabitur flagello
[b] Καύηξ, ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ,	Larus, caprifici insidens ramo,
Ὡς μὴ καταβρώξῃ [c] νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων,	Ne ipsum devoret æstus inter fluctus,
Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας [d] βυθῷ.	Charybdin è gurgitibus efflantem trahens.
Βαιὸν δὲ τερφθεὶς [e] τοῖς Ἀτλαντίδος γάμοις,	Paulisper deinde nuptiis Atlantidis delectatus,
Ἀναυλόχητον, [f] αὐτοκάνδαλον σκάφος	Navalibus carens, ac tumultuarium navigium
Βῆναι [g] ταλάσσει, καὶ [h] κυβερνήσει τάλας	Conscendere audebit, & gubernabit miser
Αὐτουργότευκτον βάριν, [i] εἰς μέσην τρόπιν	A se factam ratem, in carina media
Εἰκαῖα γόμφοις προσεταργανωμένην·	Temere clavis devinctam :
Ἧς, οἷα τυτθὸν, Ἀμφίβαιος ἐκβράσας,	Ex qua illum Neptunus ejiciens,

VARIANTES LECTIONES

a Al. μαστιχθήσεται. b Al. κάβηξ. c Al. μιν. d Βυθοῦ Bar. aliique. βυθῶν al. e Τῆς Bar. aliique. f Al. αὐτοκάνδαλον al. αὐτοκίνδαλον. g Ταλάσσει Seld. aliique. h Al. κυβερνήσει. i Al. ἐς.

ὑπέστρεψαν ἄκοντες, τοῖς ἀνέμοις φερόμενοι. ὁ δὲ Αἴολος δυσμενῶς αὐτὸν ἀπέπεμπε, λέγων,

Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, [1] ἐλάχιστε ζωόντων,
[2] Ἔρρ', ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.

Κεραυνίῃ μάστιγι.] Ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ κατελθὼν ἐπὶ τὴν [3] Θρινακίην νῆσον, ὅπου οἱ τοῦ Ἡλίου βόες ἐνέμοντο, * πλεῖστον χρόνον μένων ἐκεῖ διετέλει, διὰ τὸ μὴ τοὺς ἀνέμους ἐπιτηδείους εἶναι πρὸς τὸ πλεῖν. οἱ δὲ ἑταῖροι αὐτοῦ καταναλώσαντες πάντα τὰ χρειώδη, καὶ λιμῷ συνεχόμενοι, τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ νήσῳ διατρίβοντος, αὐτοὶ κρατήσαντες τῶν τοῦ Ἡλίου βοῶν τινας ἀπέκτειναν, πλησίον γὰρ αὐτῶν ἐνέμοντο. * ὁ Ἥλιος δὲ μαθὼν τοῦτο παρὰ Λαμπετίης, τῷ Διὶ ἀπαγγέλλει, λέγων,

Ζεῦ πάτερ, [4] ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
[5] Τίσετε δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω [6] Ὀδυσῆος,
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι [7] φαείνων.

Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς [8] αὐτοὺς ἐκεραύνωσεν. Κακῶς, καὶ συγκεχυμένως, καὶ ἀδιαρθρώτως ὁ Λυκόφρων τὴν περὶ Ὀδυσσέως ἱστορίαν λέγει. οὐ γὰρ τῇ τότε στροφῇ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πλοῖον ἐκεραυνώθη, οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοῦτον φαινόμενος, κεραυνωθεὶς καύηξ καὶ λάρος, καὶ καθήμενος μετὰ τὴν κεραύνωσιν ἐν τῷ κλάδῳ τῆς συκῆς, ἵνα μὴ ἀποπνιγῇ ὑπὸ τῆς Χαρύβδεως, [9] ἀλλαχοῦ δὲ ἐκεραυνώθη τὸ πλοῖον αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ τὴν [10] τρόπιν κατέχων, ὑπεστράφη τοῖς ἀνέμοις περὶ τὴν Χάρυβδιν, καὶ πρὸς τῇ ἐκεῖ ἀπεκρεμάσθη συκῇ, μετὰ τὸ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ ἐν τῇ Σικελίᾳ τὰς τοῦ Ἡλίου κατέφαγον βόας. Καύηξ.] ἐνταῦθα μὲν καύηξ φησὶν, ὁ δὲ Ἱππῶναξ καύης λέγει οὑτωσὶ,

Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἀμμορος καύης,

Καύης δ' ὁ λάρος, κατ' [11] Αἰνιᾶνας, ἐστίν. Ἐρινοῦ.] ἐρινεοῦ, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐρινοῦ. ἐρινεὸν δὲ οἱ πολλοὶ φασὶν εἶναι τὴν ἀγρίαν συκῆν. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἐρινεὸς εἶδος ἐστὶ συκῆς, ἀπὸ Ἐρινεοῦ, πόλεως Δωρικῆς. [12] ἑξάπολις γὰρ ἐστιν ἡ Δωρὶς, ἧς μία πόλις ὁ Ἐρινεὸς, ἐν ᾗ εἰσὶ συκαῖ λεγόμεναι Ἐρινεοὶ, ὡς Δαμασκηναὶ, Ἀνατολικαὶ, καὶ [13] Κυδώνεια μῆλα. Πάλιν τὴν Ὀδυσσέως ἱστορίαν ἐν βραχεῖ ἐρῶ, μετὰ τὸ λῆξαι τῶν τοῦ Λυκόφρονος ῥητῶν, τῶν περὶ τούτου τοῦ Ὀδυσσέως λεγομένων. Χάρυβδις.] ἡ τῆς θαλάσσης ἀναῤῥόφησις, ἡ Χάρυβδις τῆς ἡμέρας τρίτον συσπάσατο ὕδωρ, καὶ πάλιν ἀνίει. Βαιὸν δὲ τερφθεὶς.] πῶς φησὶ βαιὸν; ἑπτὰ γὰρ ἔτη ἐποίησεν Ὀδυσσεὺς παρὰ τῇ Καλυψοῖ. ῥητέον οὖν, ὅτι βαιὸν εἶπεν, ὡς πρὸς τὴν βούλησιν ἐκείνης, καὶ ζ' γὰρ ἔτη ὀλίγα ἂν ἐλογίσθησαν [14] ἐκείνῃ· αὕτη γὰρ δι' ὅλου ἠθέλησεν συνεῖναι αὐτὸν αὐτῇ, καὶ [15] ἀγήραον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἤματα πάντα. Ἀναυλόχητον.] τὴν μικρὰν λέγει ναῦν, καθὸ ὑπὸ ναυτῶν οὐκ ὠχεῖτο, οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλὰ σχεδία, ἤτοι αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδὲ τῶν ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι καταλεγομένων. ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας, τοὺς τὰς ναῦς [15] ὑποδεχομένους, ἢ τοὺς τὰς ναῦς λοχῶντας. Αὐτοκάνδαλον.] αὐτοσχέδιον, τὸ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε γεγονός. εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἀλφίτων, αὐτοκάνδαλα γὰρ λέγεται κυρίως, τὰ ὡς ἔτυχε φυραθέντα ἄλευρα. Αὐτουργότευκτον βάριν.] αὐτοσχέδιον πλοῖον. βάρις δὲ νῦν μὲν τὸ πλοῖον σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ θρόνους, πύργους, αὐλὰς, στοὰς, καὶ τοίχους. Προσεταργανωμένην.] συμπεπλεγμένην, ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν σαργάνη, ἤτοι τὸ πλειδίον, παρὰ Ἀττικοῖς ταργάνη λέγεται, καὶ τὸ συνειλεῖσθαι, ταργανοῦσθαι. * Ἀμφίβαιος.] ὁ Ποσειδῶν, παρὰ Κυρηναίοις. *

EMENDATIONES.

1 Ἐλάχιστε alii. *Gerbel.* 2 Ita emendavit hunc versum *Gerbelius.* Ἔρρ' ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις, prius scriptum fuit. 3 Θρινακίην, pro Θρηνακίην, ex emendatione *Nic. Gerbelii.* * Hæc adjeci ex *Seld.* eaque è cæteris excidisse evincit sententiarum præcedentis, & sequentis incohærentia. 4 Οἱ δ' *Seld.* 5 Τίσαι apud *Homerum* legitur 6 Ὀδυσῆος, pro Ὀδυσσεῖ, ex *Seld.* & ipso *Homero.* 7 Φαείνω apud *Homerum.* Cæterum hunc versum sic profert *Seld.* Δύσομαι ἐν νεκύεσσι, καὶ εἰς ἀΐδαο φαείνω. 8 Αὐτοὺς, pro αὐτοῦ, ex *Seld.* & emendatione *Nic. Gerbelii.* 9 Ἀλλαχοῦ δὲ, pro ἀλλὰ τότε, ex *Seld.* 10 Τρόπιν, pro τροπὴν, ex *Bar.* τρόπην *Seld.* 11 Αἰνιᾶνας, pro αἰνίανας, quod habebant *Impress.* Ἐνιᾶνας *Bar.* Ἐνιαῦας *Seld.* 12 Ἑξάπολις γάρ ἐστιν, lego ex *Seld.* ς' γὰρ πόλις ἐστὶν *Impress.* ἓξ γὰρ πόλεις *Bar.* ἓξ γὰρ πόλεων *Gerbel.* 13 Κυδώνεια, pro κηδώνεια, ex *Seld.* & *Nic. Gerbelio.* Κυδώνια *Bar.* 14 Ἐκείνῃ, pro ἐκεῖνοι, quod habebant *Impress.* αὐτῇ *Seld.* 15 Ἀγήραον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἤματα πάντα, pro ἀγήρατον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἢ μετὰ πάντων. Nam respexit *Scholiastes* ad *Homeri* Odyss. ε'. v. cxxxvi. ubi Calypso de Ulysse hæc ait,

Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε, καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.

ἤματα πάντα etiam habet *Seld.* 15 Ὑποδεχομένους, pro ὑποδεδυμένους. * Hæc deprompsi ex *Bar.*

Κήρυλος.]

Τῆς κηρύλου δάμαρτος ἄπτιλον σπόρον,	Tanquam parvum halcedinis implumem partum,
Αὐταῖς μεσόδμαις, καὶ σὺν ἰκρίοις βαλεῖ	Cum antemnis, & medianis jaciet
Πρὸς κῦμα [a] δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις.	In mare urinatorem rudentibus innexum.
Πόντου δ' ἄυπνος ἐνσαρούμενος μυχοῖς,	In marinis autem ſpecubus jactatus inſomnis,
Ἀστῷ σύνοικος [b] Θρηκίας [c] Ἀνθηδόνος	Anthedonis Threſſæ civi contubernalis
Ἔσται, παρ' ἄλλου δ' ἄλλος, ὡς πεύκης [d] κλάδον,	Erit, alio poſt alium, ceu pinûs corticem,
Βύκτης [e] στροβήσει, φελλὸν [f] ἐνθρώσκων πνοαῖς.	Suber, vento jactante, inſultante flatibus.
Μόλις δὲ Βύνης ἐκ παλιρροίας κακῆς	Vix tandem Leucotheæ ex refluvio gravi
Ἄμπυξ σαώσει, στέρνα [g] δεδρυφαγμένον,	Reticulum ſervabit, pectora munitum,
Καὶ χεῖρας ἄκρας, αἷς [h] κρεαγρέπτους πέτρας	Manúſque extremas, quibus carniſcribas ſcopulos
Μάρπτων, ἁλιβρώτοισιν αἱμαχθήσεται	Apprehendens, ab exeſis cruentabitur
[i] Στόρθυγξι, νῆσον δ' εἰς Κρόνῳ στυγουμένην	Cacuminibus; tum in Inſulam Saturno inviſam

VARIANTES LECTIONES.

a Δύπτιν Bar. ubi tamen τ manus aliqua recentior ſuperſcripſit. b Θρακίας al. c Poſt Ἀνθηδόνος periodum faciunt Impreſſ. nonnullæ, & Seld. d Κλάδος reſcribendum putavit Joſeph. Scaliger. e Στρεβώσει Bar. f Ἐκθρώσκων Seld. g Al. δεδρυφαγμένα. h Κρεαγρέπτους MSS. uterque, & alii. κρεαγρέπτοις al. i Στόρθυγξι Bar. aliique. στόρτυγξι al.

Κήρυλος.] ὁ ἄρσην ἀλκύων· Δάμαρ δὲ τούτου, ἡ θήλεια αὐτοῦ. [1] Ἄπτιλον δὲ νῦν σπόρον, ὁ ἄπτερος νεογνός· εἴωθε γὰρ ὁ κλύδων τοὺς τῶν ἀλκυόνων νεοσσοὺς διαφθείρειν, διὸ φασὶν ἑπτὰ ἡμέραις γαληνιᾷν τὴν θάλασσαν, ἡνίκα ᾠοτοκοῦσι, διὸ καλοῦνται αἱ ἡμέραι αὗται, ἀλκυονίδες. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἀφ' ἑστίου σχεδίας, ὁ Ἀμφίβαιος καὶ Ποσειδῶν ἐκβράσας τὸν Ὀδυσσέα, οἷα τυτθὸν ἄπτιλον σπόρον, ἤτοι μικρὸν ἄπτερον νεοσσὸν τῆς δάμαρτος καὶ τῆς [2] θηλείας τοῦ κηρύλου καὶ ἄρρενος ἀλκύονος, βαλεῖ πρὸς τὸ κῦμα τὸν δύπτην, ἤτοι αὐτὸν τὸν κολυμβητὴν Ὀδυσσέα ἐμπεπλεγμένον κάλοις, βαλεῖ δὲ σὺν αὐταῖς ταῖς μεσόδμαις, καὶ τοῖς [3] ἰκρίοις. Ἡ οὕτως· Ὡς ἡ θάλασσα εἴωθε τοὺς τῶν ἀλκυόνων νεοττοὺς ἐκταράττειν, οὕτω καὶ ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὀδυσσέα. Μεσόδμαι, λέγονται τὰ μέσα ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τῶν πλοίων· Ἰκρία δὲ, τὰ ὀρθὰ, καὶ τὰ καταστρώματα. Ἀστῷ [4] σύνοικος.] Γλαῦκος ὁ Ἀνθηδόνιος ἦν ἁλιεὺς, ἐμμανὴς δὲ γενόμενος, ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. ἰχθῦν γὰρ ἁλιεύσας, καὶ ῥίψας νεκρὸν εἰς γῆν, εἶδε προσεγγίσαντα βοτάνῃ καὶ ἀναζήσαντα. φαγὼν δὲ καὶ αὐτὸς, γέγονεν ἀθάνατος, ἀλλ' οὐκ ἀγήρως, καὶ ἥλατο, ὥσπερ ἔφην, εἰς θάλασσαν. Μαντεύεται δὲ ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πρωτεὺς, καὶ παρὰ Πινδάρῳ Τρίτων τοῖς Ἀργοναύταις· τὴν δὲ βοτάνην, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι. ἡ δὲ Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας, ἣν ᾤκησαν Θρᾷκες· ὁ δὲ [5] Ἰώσηπος καὶ τὴν νῦν λεγομένην Ἀγριππιάδα, Ἀνθηδόνα φησὶ πρότερον καλεῖσθαι. Σύνοικον δὲ τῷ Γλαύκῳ λέγουσι γενέσθαι τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τὸ ῥιφῆναι ἀπὸ τῆς σχεδίας εἰς τὴν θάλασσαν, ὥσπερ ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς γῆς ἥλατο, φαγὼν τὴν βοτάνην. Παρ' ἄλλου δ' ἄλλος.] Λεωνίδης ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας, φησὶν ὄρος εἶναι, ἐν ᾧ πεύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις, ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χρῶνται πρὸς κουφισμὸν τῶν δικτύων [6] οἱ ἁλιεῖς. περιφραστικῶς δὲ πεύκης κλάδον εἴρηκε τὸν φελλόν. Ὅμηρος δὲ οὐ φελλὸν καλεῖ, ἀλλὰ φυλλίαν, τὸ δένδρον, καὶ τὸν φελλόν. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Παρ' ἄλλου δ' ἄλλος βύκτης καὶ ἄνεμος ἐνθρώσκων καὶ ἐμπίπτων ἐν πνοαῖς, στροβήσει καὶ κινήσει τὸν Ὀδυσσέα, ὡς πεύκης κλάδον, ἤτοι φελλόν. τὸ δὲ ῥῆμα ἐστὶν ἐφερμηνευτικόν. Μόλις δὲ Βύνης.] τὸ ἑξῆς· Βύνης καὶ τῆς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, ἡ ἄμπυξ σώσει· ἔστι δὲ κεφαλοδέσμιον γυναικεῖον, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Μόλις δὲ Βύνης.] ὁ Ἑρμῆς ἐστάλη παρὰ τοῦ Διὸς εἰς Καλυψὼ, ὅπως αὐτὴν πείσῃ ἐκπέμψαι τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἡ δὲ πρῶτον τῷ Ὀδυσσεῖ προσέταξε κατασκευάσαι σχεδίαν, ἔπειτα δὲ αὐτὸν ἐκπέμπει μετὰ ἐσθήτων, καὶ ἄλλων πολλῶν [7] κειμηλίων· ιζ' μὲν ἤματα πλέων, τῇ ιη' δὲ προσήγγισε τῇ τῶν Φαιάκων γῇ· ὁ δὲ Ποσειδῶν αὐτὸν θεασάμενος, παντοίας ἀνέμων θυέλλας ἤγαγε, διὸ καὶ τῆς σχεδίας αὐτὸν μακρὰν ἤγαγε, καὶ ἀπέῤῥιψε, κατεάξας αὐτήν· ἡ Λευκοθέα δὲ δοῦσα τὸ αὐτῆς κρήδεμνον, αὐτὸν διεσώσατο. Δεδρυφαγμένον.] ἐντετυλιγμένον, ἠσφαλισμένον. Κρεαγρέπτους.] τὰς κρεαγραπτούσας, τραχείας· τὸ δὲ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ εἶπε κατὰ διάλεκτον Ἀττικήν, αὕτη γὰρ τὰ παθητικὰ ἐνεργητικῶς λέγει· καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ κρεάγρεπτος. Στόρτυγξι.] ταῖς ἐξοχαῖς καὶ ὀξύτησι, πᾶν γὰρ τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, στόρτυγξ καλεῖται.

EMENDATIONES.

1 Ἄπτιλον δὲ νῦν σπόρον, ὁ ἄπτερος, pro ἄπτιλα νῦν σπόρον.] ὁ ἄπτερος, ex MSS. utroque. 2 Θηλείας, pro θήλεος, ex MSS. utroque. 3 Ἰκρίοις, pro ἰκρύοις, ex MSS. utroque. 4 Σύνοικος, pro συνοίκῳ, ex MSS. utroque, & ipſius Lycophronis textu. 5 Ἰώσηπος, pro Ἰώσηπτος, ex MSS. utroque. 6 Οἱ ἁλιεῖς repoſui, pro φελλεῖς, ex Seld. 7 Κειμηλίων, pro καμήλων, ex conjectura Nic. Gerbelii, quam confirmat Seld. Quid enim Ulyſſi, aut Calypſoni cum camelis?

Ἄπτιλον

Ἄρπην περάσας, μεζέων κρεωνόμον,	Drepanum trajiciens, testiculorum laniatricem,
Ἄχλαινος ἱκέτης, πημάτων λυγρῶν κόπις,	Supplex nudus, ærumnarum tristium narrator,
Τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον,	Fabulosum recensebit luctum,
Ἀρὰς τελικὰς τοῦ τυφλωθέντος δάκους.	Imprecationibus absolutis excæcati Monstri.
Οὔπω μάλ', οὔπω, μὴ [a] τόσος δ' ὕπνος λάβοι	Nondum sanè, nondum, nec talis capiat oblivionis
Λήθης [b] Μέλανθον ἐγκλιθένθ' [c] Ἱππηγέτην·	Somnus Melanthum Equestrem inclinatum:
Ἥξει γάρ, ἥξει ναύλοχον Ῥείθρου σκέπας,	Veniet enim, veniet ad navalem Rithri portum,
Καὶ Νηρίτου πρηῶνας, ὄψεται δὲ πᾶν	Et Neriti cacumina, videbítque totam
Μέλαθρον ἄρδην ἐκ [d] βάθρων ἀνάστατον	Domum penitus à fundamentis eversam
Μύκλοις γυναικόκλωψιν· ἡ δὲ [e] βασσάρα	Scortatoribus adulteris: quando Meretrix
Σεμνῶς [f] κασωρεύουσα [g] κοιλανεῖ δόμους,	Honestè scortans ædes excavabit,
Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος.	Epulis effundens miseri divitias.
Αὐτὸς δὲ [i] πλείους τοὺς ἐπὶ Σκαιαῖς πόνους	At ipse plures ad Scæas exhaustis ærumnas

VARIANTES LECTIONES.

a Τόσον δ' al. τοσόν δ' *Bar.* b Al. Μέλανθεον. al. Μέλανθον. al. Μέλαθον. c Ἱππηγέτη *Seld.* d Βόθρων *Seld.* e Βατάρα *Seld.* κασσάρα *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. κάσαρα al. f Κασωρεύουσα *Etymolog.* & *Bar.* qui in *Scholiis* etiam eandem lectionem habet. g Hunc locum *Etymologicographus* sic distinguendo variavit.

------------ -----κοιλανεῖ δόμους

Θοίναισιν, ὄλβον ἐκχέασα------

i Πλείω al. & *Bar.* qui id etiam habet in *Scholiis.* Πλείου al.

Ἄρπην περάσας.] τὴν Φαιακίαν νῆσον, τὴν Κέρκυραν, ἐν ᾗ ἦν κεκρυμμένον τὸ δρέπανον, ἐν ᾧ ὁ Ζεὺς Κρόνον ἐξέτεμεν· ἢ ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ δρέπανον, ὃ Δημήτηρ ἔλαβε παρ' Ἡφαίστου τέμνειν τοὺς στάχυς, καὶ οὕτω μὲν ἡ Κέρκυρα, Δρέπανον λέγεται. Ἔστι δὲ Σικελικὸν χωρίον Δρέπανον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι ἐκεῖ τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ Κρόνος ἀπέτεμεν Οὐρανοῦ τὰ παιδογόνα. Κόπις.] ὁ ῥήτωρ, καὶ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κόπτω, κόπις. Τὸν μυθοπλάστην.] τὴν μυθικὴν αὐτοῦ συμφορὰν φλυαρήσει πρὸς τὸν Ἀλκίνοον, τὸν τῶν Φαιάκων, ἤτοι Κερκυραίων, βασιλέα. Ἀρὰς τελικάς.] ἀποδοὺς τὰς κατάρας τοῦ τυφλωθέντος θηρίου, λέγει δὲ τοῦ Κύκλωπος, ηὔξατο γὰρ ὁ Κύκλωψ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Ποσειδῶνι, ἵνα οὕτως τιμωρηθῇ ὁ Ὀδυσσεύς. Συντακτέον δὲ οὕτως· Αἷς κρεασχέτλοις πέτρας μάρπτων ἀλιβρώτοισιν αἱμαχθήσεται σόρθυγξιν, ἀρὰς τελικὰς καὶ ἀποδοὺς τοῦ τυφλωθέντος δάκους, εἶτα τὰ λοιπά· νῆσον δ' εἰς Κρόνου συγκυθεῖσαν τοιόσδε, καὶ τοιόσδε *περάσας,*, καὶ τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον. Οὔπω μάλ' οὔπω.] οὐ μέχρι τούτου τιμωρηθήσεται ὁ Ὀδυσσεύς, μὴ τοσόσδε καὶ τοσοῦτος, ἢ μὴ τοσόνδε καὶ τοσοῦτον, ὕπνος λαθήσεως λάβῃ τὸν Ποσειδῶνα, ἤτοι μὴ γένοιτο ἐπιλήσμων τοῦ Ὀδυσσέως. εἶπον καὶ ὅπαθεν. [1] Ἱππηγέτης δέ, ὁ αὐτὸς παρὰ Δηλίοις, μιγεὶς γὰρ τῇ Ἐριννύϊ Δήμητρι, Ἀρείονα ἵππον ἐγέννησεν. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι καὶ περὶ τὰς πέτρας τοῦ ἐν Ἀθήναις Κολωνοῦ καθευδήσας, ἀπεσπέρμηνε, καὶ ἵππος Σκύφιος ἐξῆλθεν, ὁ καὶ Σκυρωνίτης λεγόμενος. Ναύλοχον σκέπας.] τὸν γαλήνιον τόπον τοῦ λιμένος τῆς Ἰθάκης, ὃς καὶ Ῥεῖθρος καλεῖται. Ναύλοχον δέ, ἐν ᾧ αἱ νῆες [2] λοχῶσι καὶ ἵστανται. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἥξει εἰς Ἰθάκην, περιφραστικῶς εἶπεν, ἥξει εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἰθάκης, καὶ εἰς τὰς πρηῶνας, καὶ τὰς ἐξοχὰς τοῦ Νηρίτου, τὸ δὲ Νήριτον ὄρος Ἰθάκης. Μύκλοις γυναικόκλωψιν.] μύκλος καλεῖται, ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις, μύκλους δέ, νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδδηφάγον, καὶ καταφερὲς εἰς λαγνείαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Ἔστιν μοι [3] μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

καὶ Μύκλος δέ τις γέγονεν αὐλητής, καταφερὴς εἰς γυναῖκας, κωμῳδηθεὶς ἐπὶ μαχλότητι ὑπὸ [4] Ἀρχιλόχου, εἴρηται οὖν ἀπ' ἐκείνου. Κασσάρα καὶ βασσάρα, ὁ λαός, καὶ τὸ ὕδνον, καὶ εἶδος ἀλώπεκος, καὶ ἡ Βάκχη. νῦν δέ, ἡ πόρνη ἡ βασσάρα, λέγει δὲ τὴν Πηνελόπην. Κασωρεύουσα.] ἀντὶ τοῦ πορνεύουσα. Δοῦρις γὰρ ὁ Σάμιος ἐν τῷ περὶ Ἀγαθοκλέους, φησὶ τὴν Πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, καὶ γεννῆσαι τὸν Πᾶνα. φλυαρεῖ δὲ περὶ τοῦ Πανός, [5] ὁ Πὰν γὰρ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης. ἄλλως, καὶ ἕτερος δὲ Πὰν Διὸς καὶ Ὕβρεως. Αὐτὸς δὲ πλείω τοὺς ἐπὶ Σκαιαῖς.] Σκαιαί, πύλαι ἦσαν Τροίας, περὶ ἃς μέγας πόλεμος συνέστη περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Ὅμηρος ὡς ἀπὸ Ὀδυσσέως φησίν,

———ὁππότε μοι πλεῖστα χαλκήρεα δοῦρα

Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

EMENDATIONES.

1 Quatuor hic lineas delevi, quæ eædem prorsus erant, cum quatuor sequentibus de Neptuno & Cerere, nisi quod hæ Σκάφιος vocant, quem superiores. & *MSS.* Nosque illorum auctoritate ducti, Σκύφιος dicimus; Item Ακἰρωνίτης habebant, pro Σκυρωνίτης. 2 Λοχῶσι, pro λοχῶται ex *Bar.* 3 Μάνης *Bar.* 4 Ἀρχιλόχου, pro Ἀρχιλόχη, ex *MSS.* utroque. Ἀρχιλόχῳ reposuerat Gerbelius. *Quis enim* (inquit) Ἀρχιλόχης *Poeta fuerit, nondum comperi, neque illius meminit* Lilius *in Historia Poetarum, homo diligentissimus.* 5 Sic lego hunc locum ex fide *MSS.* utriusque. Ὁ Πὰν γὰρ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης. ἄλλος &c. *Impress.*

Μολοσσός.]

Ἰδὼν μολοβρὸς, τλήσεται μὲν οἰκετῶν	Intuitus mendicus, sustinebit quidem famulorum
Στυγνὰς ἀπειλὰς εὐλόφῳ νώτῳ φέρειν,	Tristes minas musculoso ferre dorso,
Δέννοις κολασθείς· τλήσεται δὲ καὶ χερῶν	Conviciis punitus: sustinebit etiam pugnorum
Πληγαῖς ὑπείκειν, καὶ βολαῖσιν ὀστράκων·	Ictibus, ac testarum cedere jactibus:
Οὐ γὰρ ξέναι μάστιγες, ἀλλὰ δαψιλὴς	Nec enim insueta flagella, sed amplum
Σφραγὶς μενεῖ Θόαντος ἐν πλευραῖς ἔτι,	Thoantis sigillum manebit etiam in lateribus,
Λύγοισι τετρανθεῖσα, τὰς ὁ λυμεὼν	Viminibus impressum, quæ perniciosus
[b] Ἐπεγκολάπτειν ἀσένακτος αἰνέσει,	Insculpi laudabit hilaris,
Ἑκουσίαν σμώδιγγα προσμάσσων δομῇ,	Voluntarias atterens corpori vibices,
Ὅπως [c] παλεύσῃ δυσμενεῖς, [d] κατασκόποις	Ut hostes decipiat, speculatoriis
Λώβαισι καὶ κλαυθμοῖσι φηλώσας πρόμον,	Damnis, & fletibus regem ludificando,
Ὃν [e] Βομβυλίας κλιτὺς ἡ Τεμμικία	Quem Bombylium promontorium Temmicium

VARIANTES LECTIONES.

b Al. ἐγκολάπτειν. c Παλαίσῃ Bar. aliique. παλεύσῃ Seld. aliique. d Al. καλασκόποις. e Βαμβυλίας Bar. Βαμφυλίας al. Βομβυλείας al. & Seld. in quo tamen isti diphthongo ι superscripta est eadem, ut videtur, manu.

Μολοβρός.] ἀρτοζήτης, ἀπὸ τοῦ μολεῖν καὶ παραγίνεσθαι πρὸς βορὰν καὶ τροφήν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐπελθὼν εἰς Ἰθάκην, ὑπεκρίνατο πένητα, ὅπως μὴ γνωσθεὶς δόλῳ ἀνέλῃ τοὺς μνηστῆρας, Μελάνθιος δὲ, ὁ τούτου οἰκέτης, συναντήσας αὐτῷ συνεπομένῳ τῷ Εὐμαίῳ συβώτῃ, φησὶ πρὸς τὸν Εὔμαιον,

[1] Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα;

καὶ ἅμα κολαφίζει, καὶ τραχηλίζει αὐτόν. Γελοῖον δὲ τοῦτο, καὶ κακόζηλον ὑπάρχει τὸ τοῦ Λυκόφρονος ῥητὸν, τὸ Στυγνὰς ἀπειλὰς εὐλόφῳ νώτῳ φέρειν· καθ' ἕνα μὲν τρόπον, ὅτι οὐκ ἀπειλὰς, ἀλλὰ πληγὰς ἔλαβεν ἐν τῷ νώτῳ. δεύτερον δὲ, λόφος λέγεται ὁ τράχηλος, καὶ ἡ κεφαλή· νῶτον δὲ εὔλοφον πῶς φησὶ τὴν ῥάχιν; τρίτον δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐν τῷ νώτῳ, ἤτοι τῇ ῥάχει, ἐδέξατο παρὰ Μελανθίου τὰς πληγὰς, ἀλλ' ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ τῇ πυγῇ. Δέννοις κολασθείς.] λοιδορίαις καὶ ὕβρεσι κολασθεὶς διὰ τὸν Ἀντίνοον, καὶ Εὐρύμαχον, καὶ Κτήσιππον φησὶν, [2] ὑβρίσαντας αὐτόν. Πληγαῖς ὑπείκειν καὶ βολαῖσιν ὀστράκων.] παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεταί τις τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ, οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ, * παρ' Ὁμήρῳ * γὰρ φέρεται ὁ Ὀδυσσεὺς βοὸς ποδὶ πληγεὶς ὑπὸ Κτησίππου, ὑποποδίῳ δὲ κατ' ὦμον ὑπ' Ἀντινόου. Σφραγὶς μενεῖ Θόαντος.] ὁ Ὀδυσσεὺς βουλόμενος κατάσκοπος εἰσελθεῖν εἰς τὸ Ἴλιον, καὶ φοβούμενος μὴ νοηθεὶς ἀποθάνῃ, ἔπεισε Θόαντα, τὸν υἱὸν Ἀνδραίμονος, μαστίξαι βιαίως αὐτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν,

Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

Φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἀήθεις τῷ Ὀδυσσεῖ αἱ μάστιγες καὶ πληγαὶ, ἔτι δὲ τὸ ἐγχάραγμα τῶν γεγονυιῶν αὐτῷ πληγῶν ὑπὸ τοῦ Θόαντος παραμενεῖ, καὶ [3] ἔστι ἐν ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, λύγοις καὶ ῥάβδοις τετρανθεῖσα καὶ τρυπηθεῖσα κυρίως, νῦν δὲ ἐγκολαφθεῖσα. * Ὁ λυμεών.] ὁ Ὀδυσσεὺς, τῶν Τρώων δὲ ὁ λυμεών. * Δομῇ.] τῷ σώματι· τὸ δὲ σχῆμα μεταπλασμὸς, ἀπὸ οὐδετέρου εἰς θηλυκὸν, ἀπὸ γὰρ τοῦ δέμας μεταπλάσας, εἶπεν ἡ δομή. * Φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, τὸν Ὀδυσσέα τρωθῆναι ὑπὸ Θόαντος, ὅτε εἰς Τροίαν ἀνήρχοντο δυσμενεῖς. * Παλεύσῃ.] ἀπατήσει τοὺς δυσμενεῖς, ἤτοι τοὺς Τρῶας, τοὺς κατασκοπεύσεσιν· παλεύτριαι δὲ λέγονται αἱ πλάναι, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀνδραποδίστριαι περιστεραί. Φηλώσας.] ἀπατήσας τὸν βασιλέα Πρίαμον ἐν κλαυθμοῖς καὶ γόοις, ὡς δεινὰ καὶ ἀνάξια παθὼν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος διὰ τὰς πληγάς. Τὸ φηλώσας, ἀπὸ τοῦ φηλόω. τὸ φηλόω καὶ φηλῶ, τὸ ἀπατῶ, ἀπὸ τῶν φηλίκων, ἤτοι τῶν ἀγρίων σύκων, ἐλέχθη, ἄπινα ὠμὰ καὶ ἄχρηστα ὄντα, τῇ ἰδέᾳ πέπειρα φαίνονται. Βομβυλίας.] [4] βομβυλιός ἐστι ζωΰφιον ὅμοιον μελίσσῃ, μέλαν δὲ τῇ χροιᾷ, ἐκ πηλοῦ κηροπλαστοῦν· λέγεται δὲ βομβυλιὸς, παρὰ τὸ βομβεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ πινόμενον [5] κωθώνιον, [6] καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα, βομβυλιὸς, καὶ [7] βέμβιξ καλεῖται. Βομβυλία, καὶ Βομβύλιον, πόλις, καὶ ὄρος Βοιωτίας, ὅθεν νῦν [8] λέγεται. γράφεται δὲ, * διὰ τοῦ * ἰῶτα, εἰ δὲ εἴπῃς Βομβυλεία [9] κλιτὺς καὶ ἀκρώρεια, ὡς κτητικὸν δὲ, τότε [10] διὰ διφθόγγου γραφήσεται. * Βομβυλίας δὲ καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται. * ἡ Βομβυλία, τῆς Βομβυλίας, ἰῶτα· ἡ Βομβύλεια δὲ, τῆς Βομβυλείας, δίφθογγος· τιμᾶται δὲ ἐκεῖ καὶ Ἀθηνᾶ Βομβυλεία. Καὶ ἡ Τεμμικία δὲ, ὄρος ὁμοίως Βοιωτίας. Λέγει [11] οὖν, Ὅντινα ἡμῖν ἡ Βοιωτία μέγα κακὸν ἀνέθρεψε, λέγει δὲ τὸν

EMENDATIONES.

1 Versum hunc emendavi ex *Homeri* Odyss. ρ'. v. ccxix. Πῇ δὲ τὸν μολοβρὸν ἄγεις *Impress.* nec minus corrupti sunt *MSS.* Codd. 2 Ὑβρίσαντας αὐτοὺς αὐτὸν *Impress.* Ego αὐτοὺς delevi, ex fide *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* sine quo mutila esset sententia. 3 Ἐστι, pro ἰσιν, ex *MSS.* utroque. * Hoc deprompsi ex *Bar.* * Hoc adjeci ex *Seld.* 4 Βωμβύλιον *Bar.* Βομβύλιον *Phavorin.* Βομβύλιος posuit *Gerbelius*, emendatione minus necessaria, cum βομβυλιός, & βομβύλιος dicantur. 5 Κωτρεύβιον *Phavorin.* 6 καὶ ἡ ῥόμβα ἢ σόμβα *Thavorin.* καὶ ἡ ῥόμβυα ἢ στρόμβυα *Seld.* Quid si legas καὶ ὁ ῥόμβος, ἢ στρόμβος? certe istæ significationes non sunt alienæ à voce βέμβιξ. 7 Βέβρυξ *Bar.* & *Thavorin.* 8 Post λέγεται deest aliquod vocabulum. * Hoc addo ex *Thavorino.* 9 Κλιτὺς, pro κλιτὰς, ex *Phavorin.* 10 Διὰ διφθόγγου pro διφθογγος, ex *Phavorin.* * Hæc cum levi variatione reperiuntur in *Thavorino*, & *MSS.* utroque. 11 Post οὖν delevi ὅτι, ex fide *Bar.*

Ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσέ ποτε,	Maximum nobis damnum olim genuit,
Μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας.	Solum nautarum ad ædes salvum delatum :
Λοίσθον δὲ, [a] καύηξ ὥστε κυμάτων δρομεὺς,	Tandem, sicut larus ambulator fluctuum,
Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν [b] περιτριβεὶς,	Et concha mari undique circumtrita,
Κτῆσίν τε θοίναις Πρωνίων λαφυσίαν	Fortunásque Proniorum epulis devoratas
[c] Πρὸς τῆς Λακαίνης αἰνοβακχεύτου [d] κιχὼν,	A Lacæna graviter bacchante offendens,
Σύφαρ θανεῖται πόντιον φυγὼν σκέπας	Decrepitus morietur marino elapsus tegmini
Κόραξ σὺν ὅπλοις, [e] Νηρίτων δρυμῶν πέλας.	Corvus cum armis, Neritios prope saltus.
[f] Κτενεῖ δὲ τύψας πλευρὰ [g] λοίγιος [h] στόνυξ,	Occidet autem feriens latera cuspis acerba,
[i] Κέντρῳ [k] δυσαλθὴς [l] ἔλλοπος [m] Σαρδονικῆς·	Insanabilis aculeo piscis Sardonici :

VARIANTES LECTIONES

a Al. καύαξ. b Al. περιτριβεὶς. Codex Selden. habet quidem περιτριβεὶς, sed istis ι & ε eadem manus α superscripsit, ut videatur aliquis legisse παρατριβεὶς. c Πρὸ Seld. d Κιχὼν Seld. e Νηρίτων Bar. f Κτενεῖ Schottus. g Λόγχη Seld. h Στόνυξ Schottus. i Versum hunc sic profert Seld.

Κέντρῳ δυσαλθεῖς, ἔλλοπος Σαρδονικῆς.

k Al. δυσαλγής. l Ἕλλοπος cum spiritu aspero Bar. m Σαρδωνικῆς al. Σαρδονικῆς al.

Ὀδυσσέα, ἐν γὰρ Βοιωτίᾳ φασὶ τὴν Ἀντίκλειαν, τὴν Αὐτολύκου θυγατέρα, γεννῆσαι τὸν Ὀδυσσέα· Σειληνὸς δ' ὁ Χῖος ἐν δευτέρῳ μυθικῶν ἱστοριῶν, (δύο δὲ γέγραφε βιβλία) φησὶν Ἀντίκλειαν, τὴν Ὀδυσσέως μητέρα, ἐγκύμονα διοδεύουσαν τὸ Νήριτον, τῆς Ἰθάκης ὄρος, ὕοντος πολὺ τοῦ Διὸς, ὑπ' ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν, τεκεῖν Ὀδυσσέα, ὅθεν ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη· ἀλλὰ περὶ τῆς κλήσεως Ὀδυσσέως ψεύδεται, Ὅμηρος γὰρ ἐν Ὀδυσσείᾳ παρεισάγει τὸν Ὀδυσσέως πάππον Αὐτόλυκον [1] λέγοντα, τὸν παῖδα κληθῆναι Ὀδυσσέα, Πολλοὶ γάρ μοι ὠδύσαντο, ἤτοι ὠργίσθησαν. Περὶ δὲ τοῦ εἴτε ἐν Βοιωτίᾳ, κατὰ Λυκόφρονα, ἐγεννήθη, εἴτε, κατὰ Σειληνὸν, ἐν Ἰθάκῃ, ὡς καὶ Ὅμηρος λέγει,

Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, κραναῆς ὑπὸ ἔσσης,

ὁ βουλόμενος πολυπραγμονείτω. Μόνος πρὸς οἴκους.] ἀπὸ γὰρ τῶν ἑπομένων αὐτῷ δώδεκα πλοίων εἰς τὴν Τροίαν, μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς ὑποστρέφων ἐσώθη. Λοίσθον δὲ, καύηξ.] ὕστερον δὲ, ὡς λάρος κυματοδρόμος, ὡς κόγχος τε περιτριβεὶς πάντοθεν τῇ θαλάσσῃ, τὴν κτῆσίν τε καὶ περιουσίαν αὐτοῦ κιχὼν καὶ καταλαβὼν λαφυσίαν καὶ ἐξαντλουμένην παρὰ τῆς Λακεδαιμονίας, ἤτοι τῆς Πηνελόπης, τῆς κακῶς βακχευθείσης καὶ μανείσης, πρὸς ἔρωτας δηλονότι, σύφαρ καὶ γηραιὸς κόραξ θανεῖται σὺν ὅπλοις, ἤτοι [2] πολεμῶν, πέλας τοῦ Νηρίτου, τὸ πόντιον σκέπας καὶ τὴν Ἰθάκην φυγών. Θοίναις Πρωνίων.] Θουκυδίδης εἰς τέσσαρα φῦλα διαιρεῖ τὴν Κεφαλληνίαν, Πρωνίοις, [3] Σαμαίους, Παλεῖς, καὶ Κρανείους. Πρωνίων δὲ, τῶν μνηστήρων, ἀπὸ ἔθνους. Πρὸς τῆς Λακαίνης.] τῆς Πηνελόπης· Τυνδάρεως γὰρ καὶ Ἰκάριος ἀδελφοὶ, οὗ Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας ἡ ῥηθεῖσα Πηνελόπη, πρότερον γὰρ Ἀρναία λεγομένη, ὕστερον δὲ Πηνελόπη ἐκλήθη, ὅτι ῥιφεῖσα παρὰ τῶν γονέων εἰς θάλασσαν, ὑπὸ πηνελόπων ὀρνέων ἐξηνέχθη εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσώθη, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων γονέων πάλιν ἀναληφθεῖσα ἐτρέφετο. Σύφαρ.] καὶ λεβηρὶς, τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα· νῦν δὲ σύφαρ ἀντὶ τοῦ γέρων εἶπεν, ἀπὸ τοῦ ὀφείου δέρματος, γηράσας γὰρ ὁ ὄφις, καὶ πρὸς ὀπὴν εἰσελθὼν, ἀποδύεται τὸ δέρμα. Πόντιον σκέπας φυγών.] τὴν Ἰθάκην· πόντιον δὲ σκέπας εἶπεν, ὅτι νῆσος· ἢ τὴν ναῦν, ἢ τὸν λιμένα, ταῦτα γὰρ σκέπει καὶ ἀμύνει τὴν θάλασσαν. Κόραξ σὺν ὅπλοις.] κόρακα εἶπε τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τὸ πολυχρόνιον, ἑκατὸν γὰρ ὀκτὼ ζῇ γενεὰς, καθ' Ἡσίοδον, ὁ κόραξ, ὑπεργήρως δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Τηλεγόνου, τοῦ ἐκ Κίρκης αὐτῷ γεννηθέντος υἱοῦ, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ ποιμνίων· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ὀππιανὸς εἰς τὰ περὶ τρυγόνος, λέγων οὑτωσί πως,

——— [4] ὁ δ' οὐ μάθε πώεα πέρθων
Παιδὸς ἑοῦ, γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
Αὐτοῦ, τὴν μάστιν, κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

Νηρίτων δρυμῶν πέλας.] ἐγγὺς τῶν δρυμῶν τοῦ Νηρίτου. Δυσαλθής.] δυσίατος, ἀνίατος γὰρ ἡ πληγὴ τοῦ τρυγόνος τοῦ κέντρου. [5] Ἔλλοψ.] πᾶς ἰχθὺς, παρὰ τὸ ἐλλείπειν ὀπὸς καὶ φωνῆς. Σαρδονικῆς.] ὁ Τζέτζης τὸ δο μικρὸν γράφει, καὶ λέγει μακρὸν εἶναι, ὡς ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ν ἀμεταβόλου· ἢ Σαρδωνικῆς λέγει γράφειν, μέγα γὰρ οὐ δήλως τοῦτο δέχεται, οὐδὲ γὰρ τοὺς Ἀττικούς φησι τὰ τοιαῦτα ἐκτείνειν, ἀλλὰ τὰ διὰ τοῦ οτης, οἷον οἰνοπότης, αἱματοπότης, καὶ τὰ τελευταῖα μέρη τῶν λόγων, οἷον δύο, ἄπο, δεῦρο, καὶ ὅσα εἰσὶ τελευταῖα τῶν ὀκτὼ μερῶν. ἡ δὲ Σαρδὼ, νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλέας στήλας, ταύτης ἄποικοι καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, ἐν ᾗ νήσῳ Σαρδοῖ βοτάνη γίνεται ὁμοία σελίνῳ, ἧς οἱ γευόμενοι, σπασμῷ κατεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτως τελευτῶσι. Τίμαιος δέ φησιν, * ὡς * ἐκεῖ

EMENDATIONES.

1 Λέγοντα, pro λέγοντας, ex Bar. 2 Πολεμῶν, pro πολέμων, ex MSS. utroque 3 Σαμαίους (& Seld.) Παλεῖς, καὶ Κρανίους Bar. 4 Ita emendavi, & in ordinem digessi hos Oppiani versus, qui corrupti in MSS. occurrebant; in Impressis autem proferebantur sic.

Ὁ δ' οὐ μάθη πέρθων πώεα παιδὸς ἑοῖο
Γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ.
Τῷ τὴν μάστιν κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

5 Hæc paulo supra occurrebant in Impress. Ego in proprium locum restitui, ope Bar. * Hanc voculam, quæ ad connexionem necessaria fuit, adjeci ex Seld.

Κέλωρ δὲ πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται,	Filius verò Patris erit interfector,
[a] Ἀχιλλέως δάμαρτος [b] αὐτανέψιος·	Uxoris Achilleæ Confobrinus:
Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν [c] στέψει λεώς,	Vaticinans autem cadaver Eurytanus coronabit populus,
Ὅ, τ' αἰπὺ ναίων [d] Τραμπύας [e] ἐδέθλιον,	Quique altas habitat sedes Trampyæ,
Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις [f] Ἡρακλῆ φθίσει δράκων	In qua Herculem quondam Tymphæus perdet
Τυμφαῖος ἐν θοίναισιν, Αἰθίκων πρόμος,	Inter epulas Draco, Æthicum dux,
Τὸν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σπορᾶς,	Æacidem & Perfidem genere,
Καὶ Τημενείων οὐκ [g] ἄποθεν αἱμάτων.	Nec remotum à Temenica confanguinitate.

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀχιλλέως *Seld.* aliique. b Post αὐτανέψιος Interrogationis fignum habet *Seld.* c Al. στέψει. d Τεμπύας *Bar.* idque in *Scholiis* retinet. Τεμπύας habet *Seld.* Sed illi ε fuperpofita eft diphthongus ᾳ. e Ἑδέθλιον cum afpero *Seld.* f Ἡρακλεῖ *Seld.* g Ἄπωθεν *Seld.* aliique; in illo autem τῷ ω fuperfcriptam reperio ο.

τὰς ὑπὲρ ο' ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες αὐτὰς τοῖς ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθοῦντες· ὅθεν ὁ Σαρδώνιος γέλως ἐλέχθη. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θνήσκοντες γέροντες μειδιῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν * παρὰ * τῶν παίδων αὐτῶν ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτήν· ὅθεν ἡ παροιμία ἐλέχθη, Σαρδώνιος γέλως. Ἐκείνης γοῦν τῆς νήσου, τῆς Σαρδοῦς, πλησίον ἐστὶν ἡ Τυρσηνία, ὅπου ἦν ἡ Κίρκη, ἥτις περιέθετο κέντρον [1] τρυγόνος τῷ δόρατι τοῦ παιδὸς αὐτῆς Τηλεγόνου. Ἄρταμος.] σφαγεύς, ἀδελφὸς πέφυκ' ὤν, ὁ ἐν ἄρσει καὶ ξίφει τέμνων· [2] ἢ ἄρταμος, ὁ μάγειρος καὶ ἀρτεμής, ὅθεν Ἀχιλλέως δάμαρτος· ὅθεν καὶ τὴν Ἄρτεμιν φασὶν ἀπαθὴς γὰρ ἡ παρθένος. Ἀχιλλέως δάμαρτος.] δεῖ εἰδέναι ὅτι ὁ Τζέτζης τὸ Ἀχιλλεὺς δι' ἑνὸς λ γράφει φησὶ γὰρ, ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄχος ἐμποιεῖν τοῖς Ἰλιεῦσιν [3] ἐτυμολογεῖται· ἢ παρὰ τὸ ἄχη λύειν, ἰατρὸς γὰρ ἦν· ἢ παρὰ * τὸ * [4] χιλὸς ἄμοιρος εἶναι· ἢ παρὰ τὸ ἄγειν τὸν λαὸν, ὡς στρατηγός· καὶ πάντα δι' ἑνὸς λ [5] γράφειν τοῦτο κελεύει. εἰ δέ τις διὰ δύο λ τοῦτο γράφει, κελεύει τοῦτον μὴ [6] κτηνωδῶς οὕτω γράφειν, [7] χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδήσεως, λέγειν δὲ τότε, ὅτι Αἰολικόν ἐστιν, οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα. * καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὅτι δι' ἑνὸς λ χρὴ ἐκφέρειν τὸ Ἀχιλέως. * Ἡ δὲ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως δάμαρτος ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη· Ἀχιλλεὺς μετὰ θάνατον, ὡς λέγουσιν, ἔγημε Μήδειαν, τὴν Αἰήτου θυγατέρα· Αἰήτης δὲ, καὶ Κίρκη, καὶ Πασιφάη, Ἡλίου παῖδες καὶ Πέρσης, τῆς Ὠκεανοῦ· καὶ Αἰήτου μὲν παῖδες καὶ Εἰδυίας, Μήδεια, καὶ Ἄψυρτος· Κίρκης δὲ καὶ Ὀδυσσέως, Τηλέγονος, καὶ Κασσιφόνη· Πασιφάης δὲ καὶ Μίνωος, Ἀριάδνη, Φαίδρα, καὶ Γλαῦκος, ὃν οὕτως Γλαύκωνα φησίν· ὥστε Τηλέγονος καὶ Μήδεια εἰσὶν αὐτανέψιοι, οὓς ἡμεῖς [8] λέγομεν ἐξαδέλφους. Μάντιν δὲ νεκρόν.] Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσέως· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρος φησὶν ἐν [9] Αἰτωλικοῖς. Εὐρυτᾶν, ὡς τὸ παιάν. [10] Τραμπύας.] Τράμπυα, πόλις Ἠπείρου, ἔνθα μετὰ νόστον [11] Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθε, καθὰ καὶ Ὅμηρος γράφει,

[12] Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν.

ἐτιμᾶτο δὲ ἐν τῇ Τραμπύῃ Ὀδυσσεύς. Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις.] ἐν ἧτινι Τραμπύᾳ ποτὲ αὖθις, ἀντὶ τοῦ δὴ, (οὐ γὰρ ἕτερος Ἡρακλῆς ἐκεῖ ἀνῃρέθη) φθίσει καὶ φθερεῖ ἐν [13] θοίναισι καὶ εὐωχίαις ὁ δράκων ὁ Τυμφαῖος καὶ Ἠπειρώτης, ἤτοι ὁ Πολυσπέρχων, ὁ πρόμος καὶ πρόμαχος τῶν Αἰθίκων καὶ Ἠπειρωτῶν· τίνα φθίσει; τὸν Ἡρακλῆ, τὸν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τοῦ Αἰακοῦ καὶ Περσέως, καὶ οὐ πόῤῥω τῶν αἱμάτων τοῦ Τημένου. * Ἡ δ' ἱστορία τοιαύτη· * Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ [14] Βαρσίνης τῆς Περσίδος, υἱὸς ἐγένετο καλούμενος Ἡρακλῆς, ὃν ἀνεῖλε καλέσας εἰς δεῖπνον Πολυσπέρχων ὁ Τυμφαῖος, Αἰθίκων βασιλεὺς, χαριζόμενος Κασσάνδρῳ. [15] Τυμφαῖοι, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος, καὶ Αἴθικες ὁμοίως, ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται λέγων,

[16] Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε.

Δράκων δὲ καὶ ὁ Πολυσπέρχων, διὰ τὸ ἰῶδες τῶν φαρμάκων. Τὸν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σπορᾶς.] τὸν Ἡρακλῆ τοῦτον ἀπὸ ταύτης λέγει καταγεσθαι τῆς σειρᾶς, ὅτι ὁ τούτου πατὴρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, κατὰ μὲν πατέρα, εἰς Ἡρακλέα καὶ Περσέα ἀνάγει τὸ γένος, κατὰ δὲ μητέρα, εἰς Νεοπτόλεμον, καὶ Ἀχιλλέα, καὶ Αἰακόν. Τημενείων.] ὁ Τήμενος οὗτος ἔκγονος ἦν Ἡρακλέους· Ἡρακλέους γὰρ καὶ Δηϊανείρας, Ὕλλος· Ὕλλου δὲ καὶ Ἰόλης, τῆς Εὐρύτου, Κλεόδοτος, Λίχας, καὶ Κῆυξ· Κλεοδότου καὶ Πειρεΐας, ὁ Τήμενος οὗτος, καὶ ἕτεροι. * Ἄποθεν.] τὸ πόῤῥω μακρὸν, ἐκλείνεται δὲ ὑπὸ τοῦ δασέως, καὶ ἔστι κοινὴ συλλαβή· ὅπου δὲ καὶ ἄπωθεν Ἀττικοὶ μεγάλα γράφουσι. *

EMENDATIONES

* Hanc Præpofitionem, fine qua vacillat fententia, addo ex *Seld.* ejus loco ὑπὸ habet *Bar.* 1 Τρυγόνος pro τρύγονος, ex *Seld.* 2 Confufa hæc, & luxata funt, & ab utroque *MSS.* omiffa, ufque ad Ἀχιλλέως. 3 Ἐτυμολογεῖται δὲ οὕτως *Impreff.* Ego δὲ οὕτως delevi, auctoritate *MSS* utriufque. * Ex *MSS.* utroque. 4 Χιλοῦ pro χιλοῖς, ex *Bar.* 5 Γράφειν οὗτος κελεύει, pro γράφεται, ex *Bar.* 6 Κτηνωδῶς, pro κλῃνωδῶς, ex *MSS.* utroque. 7 Χωρὶς ἐπιστήμης lego cum utroque *MSS.* χωρὶς ἐπιστήμην abfurde *Impreff.* * Hoc interferui ex *Bar.* 8 Λέγομεν, pro λέξομεν, ex *MSS.* utroque. 9 Αἰτωλικοῖς, pro Αἰτωλοῖς, ex *Bar.* 10 Τραμπύας.] Τράμπυα πόλις &c. pro Τράμπυα] πόλις &c. ex *Bar.* 11 Ὀδυσσεὺς, pro Ὀδυσσέως. 12 Εἰσόκε, pro εἰς ὅ κε. 13 Θοίναισι, pro θοίνῃσι, ex *MSS.* utroque. * Hoc addo ex *Bar.* idemque fere occurrit in *Seld.* idque in Impreffis defideratum effe manifeftum eft. 14 Βαρσίνης, pro Μαρσίνης. Μαρσίδος *Bar.* Cæterum Alexander Magnus, non ex Marfina, aut Marfide, fed Barfina, Perfica muliere, Herculem genuit, quem poftea occidit Polyfperchon; quod ex *Juftino*, aliifque notius eft, quam ut probari debeat. 15 Τυμφαῖοι, pro Τυμφαῖα, ex *Bar.* 16 Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε *Impreff.* quem verfum Ego emendavi, ope *Bar.* & ipfius *Homeri*, in cujus Bœotia occurrit. * Hæc adjeci ex *Bar.*

Πέργη δέ μιν θανόντα, Τυρσηνῶν ὄρος,	Perge demum, Tyrrhenus mons, mortuum,
Ἐν [a] Γορτυνίᾳ δέξεται πεφλεγμένον,	In Gortynia combuſtum excipiet,
[b] Ὅταν στενάζων κῆρας ἐκπνεύσῃ βίον	Quando vitam expirarit deplorans miſerias
Παιδός τε καὶ δάμαρτος, ἣν κτείνας πόσις,	Filii & Uxoris, quam occidens Maritus
Αὐτὸς πρὸς ᾅδην δευτέραν ὁδὸν περᾷ,	Secundum ad inferos ibit iter,
Σφαγαῖς ἀδελφῆς ἠλοκισμένος [c] δέρην,	Sororis cæde, Glauconis Abſyrtique
[d] Γλαύκωνος Ἀψυρτοιό τ' αὐτανεψίας.	Conſobrinæ, collum amputatus.
Χ' ὁ μὲν [e] τοσοῦτον θῖνα πημάτων ἰδὼν,	Atque ille quidem tantum conſpicatus malorum acervum,

VARIANTES LECTIONES.

a Γορτυναίᾳ al. Γορτυναίᾳ *Seld. Bar.* quorum hic in *Scholiis* eandem lectionem retinet. b Ὅτ' ἂν *Seld.* c Δίζαν *Seld.* d Γλαύκωνος τ' Ἀψύρτιο *Bar.* e Τοσούτων *Seld.* aliique.

Πέργη δέ μιν.] Πέργη, ὄρος Τυρσηνίας, ἔνθα [1] φησὶ τὸν Ὀδυσσέα κεῖσθαι καέντα ἐν Γορτυνίᾳ· πῶς οὖν ὁ αὐτὸς ἐν Εὐρυτᾶσι τῆς Ἠπείρου, [2] καὶ ἐν Τυρσηνίᾳ κεῖται; καὶ ὁ μὲν Τζέτζης κακοπλάστως αὐτὸν φησὶ τὸν Λυκόφρονα γράφειν, καὶ ἐναντίως οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ, ὥσπερ καὶ ἐνταυθοῖ, καὶ ἐν τῷ [3] κατωτέρω στίχῳ, τῷ λέγοντι, Ὅταν στενάζων τὰς κῆρας τοῦ παιδὸς Τηλεμάχου, καὶ τῆς δάμαρτος Κίρκης ἀποθάνῃ· καὶ φησὶ πολλὰ εἶναι τὰ ἐναντία ἐνταῦθα· ἓν μὲν, ὅτι θανὼν πρότερον ὑπὸ Τηλεγόνου, πάλιν, ὡς ζῶν, ἀποθνήσκει διὰ τὸν θάνατον Κίρκης καὶ Τηλεμάχου· δεύτερον καὶ ἀνακόλουθον [4] τοῦτο, (φησὶν) ὦ Λύκοφρον· ζῶντος Ὀδυσσέως, ἢ τεθνηκότος ἐπιγαμία γέγονε Τηλεμάχου, τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Κασσιφόνης, τῆς Κίρκης παιδός· εἰ μὲν ζῶντος, πάντως οὐ προανεῖλεν αὐτὸν ὁ Τηλέγονος ὡς ἄγνωστον, ἐγίνωσκε γὰρ ἂν τοῦτον, ἰδὼν ἐν τοῖς τοῦ παιδὸς γάμοις· εἰ δὲ τεθνηκότος, πῶς ὁ ἤδη θανὼν, πάλιν ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς κωμικῆς ζωωθεὶς ὑπὸ σοῦ παρεισάγεται, τὴν Κίρκην θανοῦσαν θρηνῶν, καὶ Τηλέμαχον, * καὶ τῷ πάθει αὐτῶν τελευτῶν; * ἐμοὶ μὲν ἀνακόλουθα ταῦτα φαίνεται, [5] οὐ μόνον δὲ τὰ τοιαῦτα σὰ ῥήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν πειρωμένων συμμαχεῖν σοι· φασὶ γάρ τινες * ἀσκεπτότεροι καὶ ἀπαίδευτοι, * ὅτι θανόντα τὸν Ὀδυσσέα ὑπὸ Τηλεγόνου Κίρκη φαρμάκοις ἀνέστησεν, ἡ προαναιρεθεῖσα [6] Τηλεμάχῳ, καὶ μηδὲ [7] ἑαυτὴν ἐγεῖραι δυναμένη· καὶ λοιπὸν ἡ παροιμία ἐπὶ ταύτῃ πεπλήρωται, Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύεις, ἢ ὡς ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος, ὁ σωτὴρ Σιμωνίδου, καὶ αὕτη τῷ Ὀδυσσεῖ τεθνηκυῖα χάριτας παρέχει. Ταῦτα φησὶν ὁ Τζέτζης * περὶ τούτων κακοπλάστων, καὶ ἀνακολούθων, καὶ ἐναντίων, τοῦ τε κεῖσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐν Ἠπείρῳ, καὶ τῇ Τυρσηνίᾳ, καὶ ἔτι παρὰ τοῦ Τηλεγόνου θανάτου αὐτοῦ, καὶ πῶς πάλιν φαίνεται ζῶν καὶ θνήσκων διὰ τὸν θάνατον Κίρκης καὶ Τηλεμάχου. * Ἄλλοι δέ φασι περὶ μὲν τοῦ πρώτου λέγουσι, ὅτι ἴσως μετετέθη ἀπὸ [8] Εὐρυτάνων καὶ Ἠπείρου εἰς Τυρσηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν τῷ Τζέτζῃ, ὡς ἐχόμενον [9] πιθανότητος, [10] οὐ παντελῶς ἀπόβλητον φαίνεται, * διὰ τὸ ἐν πολλοῖς τὸν Λυκόφρονα τοσοῦτον εὑρίσκειν, πάντα τὰ τοιαῦτα μισεῖν. * Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἀναιρεθεὶς Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου, πάλιν ὑπὸ τῆς Κίρκης φαρμάκοις ἀνέστη, καὶ ἐγήματο Κασσιφόνην Τηλεμάχῳ, Πηνελόπην δὲ ἐν Μακάρων νήσοις ἐγήματο Τηλεγόνῳ. Ἐν Γορτυνίᾳ.] Θεόπομπος φησὶν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ τὰ περὶ τὴν Πηνελόπην ἐγνωκὼς, ἀπῆρεν εἰς Τυρσηνίαν, καὶ ᾤκισεν εἰς Γορτυναίαν, ἔνθα καὶ τελευτᾷ. Παιδός τε καὶ δάμαρτος.] Τηλέμαχος ἔγημε Κασσιφόνην, θυγατέρα Κίρκης, καὶ Κίρκην μὲν ἀναιρεῖ Τηλέμαχος, μὴ φέρων αὐτῆς τὰ προστάγματα· ἀναιρεῖται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος ὑπὸ Κασσιφόνης, τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἐκδικούσης Κίρκην τὴν μητέρα. Ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι ἀποθανεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς ὁρῶν τὰ παθήματα, Κίρκην ἀναιρουμένην ὑπὸ Τηλεμάχου, Τηλέμαχον δὲ ὑπὸ Κασσιφόνης. Γλαύκωνος Ἀψύρτιό τε.] εἶπον τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν, ὅμως καὶ πάλιν ἐρῶ· Τὸν Γλαῦκον, Γλαύκωνα εἶπε· Γλαῦκος δὲ, καὶ Ἄψυρτος, καὶ Κασσιφόνη, καὶ οἱ λοιποὶ, ὡς εἶπον, αὐτανέψιοι, ἤτοι ἐξάδελφοι· ἀδελφῶν γὰρ, ὡς ἔφην, ἦσαν παῖδες, Πασιφάης ὁ Γλαῦκος, Αἰήτου ὁ Ἄψυρτος, Κίρκης δὲ ἡ Κασσιφόνη. ὁ δὲ Γλαῦκος, ὃν εἴπομεν, διώκων μῦν, πεσὼν εἰς πίθον μέλιτος γέμοντα, ἀπεπνίγη, ἀνεζωώθη δὲ, ὥς φασιν, ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυείδου, τοῦ υἱοῦ Κοιράνου, τοῦ καὶ εἰπόντος ἐν τῷ πίθῳ εἶναι πεπνιγμένον· ψηλαφῶν γὰρ τὸν Γλαῦκον ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως, ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἐδόθη τούτῳ χρησμὸς, ἐκεῖνον εἰπεῖν περὶ τοῦ παιδὸς, ποῦ αὐτὸν εὑρήσει, ἔτι δὲ καὶ ἀναστήσειν αὐτὸν, ὃς εἴπῃ τίνι ὅμοιος ἐστὶν ἡ τρίχρωμος τοῦ Μίνωος βοῦς, ἡ ἐν τοῖς ἀγροῖς· Πολύειδος δὲ αὐτὴν εἶπεν ὁμοίαν εἶναι βάτου καρπῷ, καὶ ὁ Μίνως κατέχεν αὐτὸν εἰπεῖν, ποῦ ἐστιν ὁ Γλαῦκος· ὁ δὲ ὑπὸ τῆς μαντικῆς εἶπεν [11] αὐτὸν ἐν τῷ πίθῳ εἶναι πεπνιγμένον· εὑρεθέντος δὲ αὐτοῦ νεκροῦ, συναπεκλείσθη αὐτῷ ἔν τινι οἰκήματι, ὥστε ζωῶσαι αὐτὸν, ἰδὼν δὲ δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἐρχόμενον, θέλων ἀγρεῦσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν· ἕτερος δὲ δράκων ἐλθὼν, καὶ βοτάνην ἐπιθεὶς τῷ τεθνηκότι δράκοντι, ἤγειρεν αὐτόν· ταύτην τὴν βοτάνην λαβὼν Πολύειδος, καὶ ἐπιθεὶς τῷ Γλαύκῳ, ἤγειρεν αὐτόν. Μίνως δὲ οὐδὲ οὕτως τὸν Πολύειδον εἴα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, τὸ Ἄργος, ἀπελθεῖν, πρὶν τῷ Γλαύκῳ διδάξαι τὴν μαντικήν· καὶ ὃς διδάσκει αὐτὸν, ἀποδημῶν δὲ

EMENDATIONES.

1 Φησὶ, pro φασὶ, ex *Bar.* 2 Καὶ ἐν Τυρσηνίᾳ, pro ἢ Τυρσηνίας, ex *Bar.* ἢ Τυρσηνίᾳ *Seld.* 3 Κατωτέρω, pro κατώτερον, ex *MSS.* utroque. 4 Τοῦτο φησὶν ὦ Λύκοφρον *Seld.* τοῦ, φησὶν, ὦ Λυκόφρον, *Impreſſ.* τοῦτο φησὶν ὁ Λυκόφρων *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* 5 Οὐ μόνον δὲ τὰ τοιαῦτα σὰ ῥήματα, pro οὐ μόνα τὰ τοιαῦτα, ex *Bar.* * Hoc interſerui ex *Bar.* 6 Τηλεμάχῳ, pro Τηλεμάχου, ex *Bar.* 7 Ἑαυτὴν, pro αὐτὸν, ex *Bar.* * Hæc petita ſunt ex *Bar.* & à me emendata. 8 Εὐρυτάνων καὶ Ἠπείρου, pro βρυτάνων καὶ ὑπείρου, ex fide *MSS.* utriuſque. 9 Πιθανότητος, pro πιθανότατον, ex *MSS.* utroque. 10 Οὐ παντελῶς ἀπόβλητον, pro οὐ πάντα ἀπόβλητα, ex *Bar.* οὐ παντελῆ ἀπόβλητον *Seld.* * Hoc adjeci ex *Bar.* 11 Αὐτὸν ἐν τῷ πίθῳ εἶναι, ἐν τῷ πίθῳ πεπνιγμένον *Impreſſ.* Ego ſecundum illud ἐν τῷ πίθῳ delevi, ex auctoritate *MSS.* utriuſque.

κελεύει

[a] Ἄστρεπτον ᾅδην δύσεται τὸ δεύτερον,
Γαλήνιον ἦμαρ οὔποτ' ἐν ζωῇ δρακών.
Ὦ σχέτλι', ὥς σοι κρεῖσσον ἦν μίμνειν πάτρᾳ
Βοηλατοῦντι, καὶ τὸν ἐργάτην μύκλον
Κλώθων' ὑπὸ [b] ζεύγλησι μεσσαβοῦν ἔτι,
Πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς οἰστρημένῳ,
Ἢ [c] τηλικῶνδε πεῖραν ὀτλῆσαι κακῶν;

Immutabilem secundò subibit Orcum,
Lætum nunquam in vita diem adeptus.
O infelix, quàm tibi præstabat in patria manere
Bubulco, & laboriosum asinum
Curvum sub jugo ad aratrum adhuc jungere,
Fictis insaniæ technis incitato,
Quàm tantorum sustinere malorum experientiam?

VARIANTES LECTIONES.

a Ἄτρεπτον MSS. uterque. b Al. ζεύγλαισιν. c Τηλικῶν δὲ al.

κελεύει τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα ἐμπτύσαι, καὶ τοῦτο ποιήσας ὁ Γλαῦκος, πάλιν τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο. Ἄστρεπτον ᾅδην.] ἐπεὶ πρῶτον, ὡς λέγουσιν, ὑπὸ Κίρκης ἀνέστη ἀποθανών· ἐγὼ δέ φημι, ἐπεὶ κατῆλθεν εἰς ᾅδην διὰ τὸν Τειρεσίαν, καὶ ἀνῆλθε πάλιν, ὃ καὶ ἀλληγορεῖται, ὅτι λεκανομαντείαν ἐποίησε, καὶ τὴν Τειρεσίου ψυχὴν ἠρώτησε· τούτου χάριν φησίν, ὅτι ἄστρεπτον ᾅδην ὑπεισελεύσοι, καὶ οὐ τοιοῦτον, οἷον ὅτε κατῆλθε, ζητῶν τὴν ψυχὴν τοῦ Τειρεσίου, καὶ πάλιν ἀνῆλθεν. Μεσσαβοῦν.] ἐν τῷ γράφεται, λέγεται δὲ τὸ ζευγνύειν κυρίως βόας, καταχρηστικῶς δέ, καὶ ἕτερα ζῷα· μέσσαβα δὲ λέγονται, αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται, ὡς Καλλίμαχος, Μεσσάβοις ὑποδύς. ὁ δὲ Λυκόφρων ἀδείᾳ στιχουργίας, πῆ μὲν διπλασιάζει τὰ σύμφωνα, πῆ δὲ ἀφαιρεῖται τὰς διπλόας, καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν, παντοίαν τὴν ἀλήθειαν συγχέει καὶ ἱστοριῶν ψεύδεσι, καὶ [1] βαρβάροις παραφθοραῖς καὶ τόπων καὶ λέξεων, οἷς πᾶσι καὶ [2] σκυτεὺς χρησάμενος, οὐκ ἂν ἐστενώθη πρὸς στιχουργίαν. Μέσσαβα δέ, καὶ μεσσαβοῦν διὰ δύο σσ γράφων τις, Αἰολικῆς διαλέκτου τοῦτο λεγέτω, κἂν ὁ Λυκόφρων ἐστὶ Χαλκιδεύς, ἤτοι Ἀττικὸς ἐστί. Πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς.] φασὶν ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς, ἡνίκα οἱ Ἕλληνες ἠνάγκαζον αὐτὸν ἐπὶ Τροίαν στρατεύεσθαι, προσεποιήσατο μαίνεσθαι, καὶ ζεύξας ὄνον καὶ βοῦν, ἠροτρία, Παλαμήδης δὲ αὐτὸν ἐξήλεγξεν Ἕλλησιν· Τηλέμαχον γάρ, τὸν Ὀδυσσέως παῖδα, λαβών, τέθεικε περὶ τοῦ ἀρότρου, Ὀδυσσεὺς δὲ φοβηθεὶς μὴ πλήξῃ τὸν παῖδα, τὸ ἄροτρον ἐπέσχε, καὶ ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι πλαστῶς ἐμαίνετο. Ἀλλὰ τὴν [3] Ὀδυσσέως πᾶσαν ὑπόθεσιν κεφαλαιωδῶς λεκτέον, εἶθ' οὕτως τῶν καθεξῆς ἀψόμεθα.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Ὀδυσσεὺς ἐξωσθεὶς ἀνέμοις, κατάρει πρὸς Κίκονας, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἴσμαρον πορθεῖ, τὴν νῦν λεγομένην Μαρώνειαν, καὶ ἔμελλεν ἀποπλεῖν, οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ οὐκ εἴων αὐτόν· τῇ ἐπαύριον δὲ οἱ ἠπειρῶται Κίκονες πανσυδὶ ἀθροισθέντες, πανημερὶ ἐμάχοντο, περὶ δὲ ἑσπέραν οἱ Ὀδυσσέως ἡττῶνται, ἀποβαλόντες ἄνδρας οβ', ἤτοι ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἄνδρας ς', ιβ' γὰρ εἶχε νῆας ὁ Ὀδυσσεύς, οὕτω δὲ ἡττηθέντες ἀκουσίως [4] ἀπέπλεον· ἀνέμοις δὲ συσχεθέντες δεινοῖς, καὶ μόλις ἐξελθόντες εἰς γῆν, δύο ὅλας ἡμέρας ἔκειντο πρὸς τὴν γῆν, τῇ τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ πλεῖν ἀπαρξάμενοι, μικροῦ δεῖν ἀβλαβεῖς ἵκοντο πρὸς τὰς πατρίδας· ἀπὸ δὲ Μαλέου, ἀκρωτηρίου Πελοποννήσου, ἐξωσθέντες, δι' νυχθημέρους δεινοῖς ἀνέμοις ἐφέροντο. Δεκάτῃ δὲ ἡμέρᾳ τῇ γῇ τῶν Λωτοφάγων, ἤτοι τῶν Καμαρειναίων, προσπέλασαν· ὑδρευσάμενοι δέ, δειπνοῦσι περὶ τὰς ναῦς, εἶτα ἔπεμψαν τρεῖς ἰδεῖν τὴν χώραν, οἱ γευσάμενοι τοῦ λωτοῦ, ὑποστρέφειν οὐκ ἤθελον. [5] Δήσας δὲ Ὀδυσσεὺς αὐτούς, ἀπέπλει, καὶ ἦλθον νυκτὶ οὐκ εἰδότες εἰς νῆσον μικρὰν τῶν Κυκλώπων ἔρημον, αἶγας δὲ ἀγρίας πολλὰς ἔχουσαν, ὧν τῇ ἐπαύριον ἑκηῇ θηρεύσαντες, εἱστιῶντο πανημερίως· περὶ δὲ ἑσπέραν, καὶ πῦρ ἔβλεπον ἐν τῇ γῇ τῶν Κυκλώπων, καὶ φωνῆς ἀμυδρῶς ἤκουον· τῇ ἐπαύριον δὲ τὰς μὲν ια' ναῦς Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ καταλιπὼν ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ, τῇ ἑαυτοῦ μόνῃ ἀποπλεῖ πρὸς τὴν γῆν τῶν Κυκλώπων, κωπηλασίᾳ χρησάμενος, καὶ παρά τινα πετρώδη καὶ ἀπόκρυφον αἰγιαλὸν ταύτην ἀποκρύπτει τὴν ναῦν σὺν τοῖς λοιποῖς ἑταίροις· αὐτὸς δὲ ιβ' μόνους λαβὼν τῶν ἑταίρων, καὶ οἴνου Μαρωνείτου ἀσκόν, καὶ βρώματα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τοῦ Κύκλωπος σπήλαιον, ἐκείνου περὶ νομὴν τῶν προβάτων ἠσχολημένου· ἱκετευόντων δὲ τῶν φίλων φαγεῖν τυροῦ, καὶ γάλακτος, καὶ τῶν προβάτων λαβεῖν, καὶ ὑποχωρῆσαι, οὐκ ἤθελεν, ἕως ὁ Κύκλωψ περὶ ἑσπέραν ἐλθών, αὐτοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ κατέσχε, καὶ ἠρώτησε, ποῦ τε ἡ ναῦς αὐτοῦ ἐστί, καὶ ὅπως αὐτὸς καλοῖτο; ὁ δὲ αὐτὸν ἀπατᾷ, τὴν ναῦν μὲν εἰπὼν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος λυθῆναι, αὐτὸν δὲ Οὖτιν καλεῖσθαι· ὁ δέ, δύο λαβὼν τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, κατέφαγεν, εἶτα ὁμοίως καὶ τῇ ἐπαύριον δύο φαγών, καὶ τοὺς λοιποὺς κλείσας, ἐξήλαυνε τὴν ἀγέλην ἐπὶ νομήν· οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀδυσσέα συντρίψαντες ξύλον ἀπωξυμμένον, ὑπὸ πυρκαϊὰν ἔθεντο, ὥστε ξηρανθὲν στερεωθῆναι, καὶ συνέθεντο τούτῳ τυφλῶσαι αὐτόν, ὃ καὶ ἐποίησαν· ἐλθόντος γὰρ αὐτοῦ περὶ ἑσπέραν, καὶ εἰσελάσαντος εἰς τὸ σπήλαιον πάντα τὰ ποίμνια, καὶ πάλιν δύο τούτων φαγόντος, κιρνῶσιν [6] αὐτῷ οἶνον, καὶ μεθύσαντες τυφλοῦσιν αὐτόν· τοῦ δὲ βοῶντος, προσῆλθον πάντες οἱ Κύκλωπες, ἀκούσαντες δὲ βοῶντος αὐτοῦ, Οὖτις με ἐτύφλωσε, μεμηνέναι δοκήσαντες αὐτόν, ὑπεχώρησαν. ὁ δὲ τῇ πρωΐᾳ τὰ ποίμνια ἐκ-

EMENDATIONES.

1 Βαρβάροις posui, pro βαρβάρων, ex Bar. 2 Σκυτεύς, pro σκυτεῦσι, ex MSS. utroque. Vult enim Scholiastes, Ne cerdonem quidem, aut coriarium, (id enim valet σκυτεύς) aut alium quemvis rudem & indoctum artificem Poetica facultate destitutum fore, si historias & fabulas corrumpere, fictis à se mendaciis intermiscere, & aliâ quantâlibet tam in rebus, quam vocibus mutandis licentia uti fas sit. 3 Malim Ὀδυσσέως. 4 Sic lego, & distinguo hunc locum, ope MSS. Codd. quem Impress. perversa interpunctione hoc modo corruperant, ἀπέπλεον ἀνέμοις συσχεθέντες δεινοῖς καὶ μόλις ἐξελθόντες &c. 5 Δήσας, pro δείσας, ex fide MSS. utriusque. Et apud Homerum, cujus Odysseam in hac narratione κατὰ πόδας (ut ita dicam) sequitur Tzetzes, Ulysses fertur socios in naves abductos sub transtris ligasse, cum jam ex esu loti herbæ patriæ essent obliti, Odyss. ι'. v. xcviii.

Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.

6 Αὐτῷ καὶ οἶνον Impress. Ego καὶ delevi, ut inutile, secutus Bar.

ἐλάσας,

βάλλει, περὶ τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου καθεζεὶς, ὅπως ὕστερον κλείσας τὸ σπήλαιον, καὶ ἔνδον αὐτοὺς εὑρὼν ἀνέλῃ· οἱ δὲ περιεξελθόντες ὑποκάτω τῶν προβάτων, καὶ αὐτῶν πολλὰ ἐμβαλόντες τῷ πλοίῳ, ἀπέπλεον· βοησάντων δὲ αὐτῶν ὁ Κύκλωψ ἀκηκοὼς, λίθον βαλὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔστρεψεν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος αὐτῶν τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν· ὡς δὲ πάλιν ἀποπλέοντες ἐβόων, ἠρᾶτο τῷ Ποσειδῶνι, μὴ ἀπελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας, καὶ πάλιν ὁμοίως λίθον βαλὼν, ἤνεγκεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν· εἶτα [1] λοιπὸν ἀποπλεύσαντες, ἦλθον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον, ὅπου καὶ αἱ λοιπαὶ νῆες αὐτῶν, εὗρον δὲ δακρύοντας τοὺς ἑταίρους, καὶ τότε μὲν εὐωχηθέντες κοιμῶνται· τῇ ἐπαύριον δὲ κώπαις πλέοντες, ἦλθον εἰς Αἰολίαν, καὶ διατρίψαντες ἐκεῖ μῆνα, λαβόντος Ὀδυσσέως παρ' Αἰόλου τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκὸν, [2] ἀπέπλεον, ζεφύρου δὲ νυξὶ καὶ ἡμέραις πνέοντος τῇ δεκάτῃ δὲ τὴν Ἰθάκην, καὶ ἀνθρώπους, καὶ πῦρ, καὶ καπνὸν ἔβλεπον· κεκμηκότος δὲ Ὀδυσσέως, καὶ καθευδήσαντος, λύουσι τὸν ἀσκὸν, νομίσαντες χρήματα ἔχειν· καὶ ἐκχυθέντων τῶν ἀνέμων, [3] ἀναρπάξας αὐτοὺς ὁ κλύδων, πάλιν στρέφει πρὸς Αἴολον· ὁ δὲ Αἴολος αὐτοὺς ἱκετεύοντας ἀποπέμπει, ὡς θεοῖς ἐχθρούς. Οἱ δὲ εἰρεσίᾳ ἐξ ἡμέρας πλέοντες, ἑβδόμῃ παρὰ Λαιστρυγονίαν ἦλθον, κατελθόντες δὲ οἱ Λαιστρυγόνες, κατέαξαν τὰς ια΄ ναῦς αὐτῶν πέτραις σὺν τοῖς λαοῖς πᾶσι, μόνος δὲ Ὀδυσσεὺς, ἀποκόψας τῆς ἑαυτοῦ νηὸς τὰ πρυμνήσια, ἔφυγε. Κώπαις δὲ πλέοντες, ἦλθον εἰς τὴν [4] Αἰαίην, νῆσον τῆς Κίρκης, ἥτις ἐθηριοποίει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δύο ἡμέρας ὅλας ἐπὶ γῆς ἐκεῖνοι θρηνοῦντες· τρίτῃ ἡμέρᾳ [5] διαιρεθέντες εἰς δύο, ἔστησαν ἐν μὲν τῷ ἑνὶ Εὐρύλοχος, καὶ εἰκοσιδύο ἑταῖροι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ὀδυσσεὺς, καὶ ἕτεροι κβ΄ ἑταῖροι· καὶ κληρωθέντες, ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Εὐρύλοχον, ὥστε ἀνελθεῖν τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Κίρκην· ἀνελθόντες δὲ σὺν ἐκείνοις, εἶδον ἔξωθεν τῆς αὐλῆς τῆς Κίρκης λύκους, καὶ λέοντας ἡμέρους σαίνοντας αὐτοὺς ταῖς οὐραῖς· εἰσελθόντων δὲ τῶν φίλων, αὐτὸς ἔξω ὑπελείφθη· κἀκείνους μὲν ἡ Κίρκη χοίρους ποιεῖ, δοῦσα πιεῖν αὐτοῖς οἶνον μεμιγμένον τυρῷ, ἀλφίτοις, καὶ μέλιτι· Εὐρύλοχος δὲ ἦλθε πρὸς Ὀδυσσέα, καὶ τοὺς λοιποὺς, ἀφωνίᾳ μὲν συνεχόμενος, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ ἀστακτὶ καταρρέων τὰ δάκρυα, μόλις δέ ποτε εἰς ἑαυτὸν γεγονὼς, τὸ πᾶν ἀφηγεῖται· καὶ Ὀδυσσεὺς αἰτεῖ αὐτὸν τὴν ὁδὸν ὑποδεῖξαι, ὡς δ' οὐκ ἐπείθετο, μόνος Ὀδυσσεὺς τῆς πορείας ἀπάρχεται· Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ συναντήσας, τὰ τῆς Κίρκης πάντα κατέλεξε, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὸ μῶλυ, ὅπερ ἐστὶ βοτάνη ἀντιπαθοῦσα μαγείαις· καὶ οὕτως πρὸς Κίρκην ἐλθὼν, οὐ μόνον οὐκ ἐθηριοποιήθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος ἐπ' αὐτὴν ἑλκύσας, ἔπεισε καὶ τοὺς φίλους αὐτῷ πάλιν ἐκ χοίρων ἀνθρώπους ποιῆσαι. κατελθὼν δὲ Ὀδυσσεὺς, ἀνήγαγε καὶ τοὺς ἑτέρους φίλους αὐτοῦ τοὺς μετ' Εὐρυλόχου, καὶ χρόνον περὶ τῇ Κίρκῃ διέτριψαν, συγκαθεύδοντος Ὀδυσσέως τῇ Κίρκῃ. Μετὰ δὲ τὸ μέλλειν αὐτοὺς ἀποπλεῖν, εἶπεν αὐτοῖς, μὴ ἄλλως εἶναι αὐτοῖς εἱμαρμένον ἀποπλεῖν, εἰ μὴ κατέλθωσι πρὸς ᾅδην, καὶ χρήσωνται μαντείαις ἐκ τῆς Τειρεσίου ψυχῆς· καὶ δὴ δι' ὅλης ἡμέρας πλέοντες, κατῆλθον διὰ τοῦ Ἑσπερίου καὶ [6] Κιμμερίου Ὠκεανοῦ, καὶ [7] πυγούσιον βόθρον ὀρύξαντες, καὶ σφάξαντες κριὸν καὶ οἶν θήλειαν, ἐξέχεαν εἰς τὸν βόθρον τὸ αἷμα, καὶ ἔθυσαν χοὴν τοῖς νεκροῖς, καὶ ἦλθον αἱ ψυχαὶ πιεῖν αἷμα, Ὀδυσσεὺς δὲ κατέχων ξίφος, οὐκ εἴα πίνειν, πρὶν αὐτῷ καταλέξειαν ἅπερ βούλοιτο. καὶ πρώτη μὲν ἡ [8] Ἐλπήνορος ἦλθε ψυχὴ, ὃς ἐν τῇ τῆς Κίρκης οἰκίᾳ ἐπ' ἀθάπτος ἔκειτο· δευτέρα δὲ ἡ Ἀντίκλεια, ἡ μήτηρ Ὀδυσσέως· εἶτα Τειρεσίας, ὃς πάντα τὰ μέλλοντα αὐτὸν καταλήψεσθαι ἐμαντεύσατο· μετὰ ταῦτα πάντες οἱ ἥρωες ἦλθον, καὶ αἱ τῶν ἡρώων γυναῖκες, λέγοντες αὐτῷ ὁ καθένα τίς εἴη, καὶ ὅσα πέπονθε. Εἶτα φοβηθέντες μὴ ἡ Γοργὼ ἐξέλθοι, ἐμβάντες πάλιν εἰς τὴν αὐτῶν ναῦν, ὡς πρὸς τὴν Κίρκης νῆσον πρὸς αὐγὰς κινούμενοι ἀπέπλευσαν· καὶ θάψαντες τὸν Ἐλπήνορα ἀποπλέουσι, παρὰ τῆς Κίρκης τὰ χρειώδη λαβόντες, καὶ τοῦ Ὀδυσσέως μαθόντος παρ' αὐτῆς, ὅσα καὶ παρὰ Τειρεσίου, τὰς Σειρῆνας, τὰς Πλαγκτὰς, τὴν Σκύλλαν, τὴν Χάρυβδιν, τὰς βόας Ἡλίου, καὶ πάντα ἁπλῶς. Κηρῷ γοῦν Ὀδυσσεὺς ἀλείψας τὰ ὦτα τῶν ἑταίρων, παρέπλει αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἐκκρεμὴς ὢν, καὶ ἀκάλυπτα ἔχων τὰ ὦτα· παρεπλάσαντες γοῦν τὸν λειμῶνα τῶν Σειρήνων, καὶ τὰ μέλη ἐκείνων, ὑφ' ὧν θελγόμενοι ἀπέθνησκον οἱ ἀκούοντες, λύουσι τὸν Ὀδυσσέα τοῦ ἱστοῦ. Ἔπειτα [9] παραπλεύσαντες τὰς Πλαγκτὰς πέτρας, αἳ πρὸς ἀλλήλας συνεκρότουν, καὶ φοβερὸν ἀπετέλουν τὸν κτύπον, (αὗται καὶ [10] Κυάνεαι λέγονται, κεῖνται δὲ καὶ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας, καθ' Ὅμηρον, καὶ τινὰς ἑτέρους) ἦλθον διὰ Χαρύβδεως καὶ Σκύλλας, πλησίον μᾶλλον τῆς Σκύλλης· ἀφαρπαγέντων δὲ [11] παρὰ τῆς Σκύλλης ἐκ τῆς νεὼς ἀνδρῶν ϛ΄, οἱ λοιποὶ συντονώτερον τῇ εἰρεσίᾳ χρησάμενοι, ἔφυγον. Περὶ δὲ νύκτα τῇ τοῦ Ἡλίου νήσῳ Θρινακίᾳ προσπελάζουσι, καὶ Ὀδυσσεὺς παραπλεῖν αὐτὴν ἐκέλευεν, οἱ δὲ μὴ πεισθέντες ἐξῆλθον· καὶ πρῶτον μὲν θηρεύοντες, καὶ ἀγκιστρείᾳ διέζων· ὡς δὲ νότος ἔπνει πρὸς μῆνα ὅλον, ἀνελθόντος Ὀδυσσέως εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νήσου εὔξασθαι, καὶ κατακοιμηθέντος, σφάττουσιν οἱ μετ' Εὐρυλόχου βόας θ΄, καὶ ἐθοίνησαν ἐπὶ ἓξ ὅλαις ἡμέραις· τῇ ζ΄ δὲ παυσαμένου τοῦ δεινοῦ ἀνέμου, ἐμβάντες, ὥστε πλεῖν, ζεφύρῳ πρῶτον μεγάλῳ συνθραύονται, εἶτα κεραυνοῦνται. Ὀδυσσεὺς δὲ μόνος [12] τὴν τρόπιν κατέχων, ὁλονυκτίως ἐφέρετο, ἀνατέλλοντος δὲ ἡλίου, νότῳ φερόμενος, ἦλθε περὶ τὴν Χάρυβδιν, καὶ δραξάμενος τῆς περὶ τοὺς [13] τόποις ἐκείνους ἑστώσης συκῆς, ἀπεκρέματο περὶ αὐτὴν, τὰ δὲ ξύλα κατέδυ πρὸς τὸν βυθόν· ὀψὲ δὲ ἀναδυόντων [14] αὐτῷ, καθεὶς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς συκῆς, ἐπελάβετο τῶν ξύλων. Καὶ θ΄ μὲν οὕτως ἡμέραις ἐνήχετο, δεκάτῃ δὲ παρὰ τὴν Ὠγυγίαν νῆσον ἦλθε τῆς Καλυψοῦς, καὶ ζ΄ χρόνους ἐκείνῃ συνδιῆγεν· τῷ δὲ ὀγδόῳ ἀπελύθη μετὰ σχεδίας, Διὸς ὁρμηθέντος τῇ Καλυψοῖ. Καὶ οὕτω μετὰ τῆς σχεδίας Ὀδυσσεὺς ιζ΄ ἡμέρας ἔπλεεν, ιη΄ δὲ τὴν Φαιακίαν, ἤτοι τὴν Κέρκυραν, εἶδεν· ἀνέμων δὲ κινουμένων ὀργῇ Ποσειδῶνος, κατεάχθη ἡ σχεδία· δύο δὲ ὅλαις ἡμέραις ἐνήχετο, τρίτῃ δὲ ἡ Λευκοθέα ἐλεήσασα αὐτὸν, δέδωκε τὸ κρήδεμνον αὐτῆς, μεθ' οὗ ἐξῆλθεν εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων, καὶ καταπεσὼν ἐν ὕλῃ ἐκάθευδε· τῆς δὲ Ἀλκινόου θυγατρὸς Ναυσικάας, μετὰ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς ἐλθούσης

EMENDATIONES.

1 Λοιποὶ *Impress.* Ego reposui λοιπὸν. quod huic loco accommodatius, idque habet *Bar.* at *Seld.* λιπών. 2 Sic emenda locum hunc. ἀπέπλεον ζεφύρου δ' νυξὶ καὶ ἡμέραις. τῇ &c. *Impress.* ἀπέπλεον ἐν ζεφύρῳ &c. *Seld.* ἀπέπλεον ζεφύρῳ θ' νυξὶ καὶ ἡμέραις πνέοντι *Bar.* 3 Ἀναρπάξας, pro ἁρπάσας, ex *MSS.* utroque. Et hoc quidem non est prorsus repudiandum, illud vero huic loco accommodatius videtur. 4 Αἰαίην, pro Αἰαίαν, ex *MSS.* utroque. Nam Ulysses è Læstrygonum manibus elapsus, ad Ææam, quæ Circes erat insula, delatus est *Homerus* Odyss. κ΄. v. cxxxv.

Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιε
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

5 Sic lego, & distinguo hunc locum cum *MSS.* utroque. διαιρεθέντες εἰς δύο ἔστησαν. ἐν μὲν τῷ ἑνὶ &c. *Impress.* 6 Κιμμερίου, ex *Bar.* Κιμμερίου *Impress.* Κιμερίου *Seld.* Κιμμερίους reposuit *Gerbelius*, sed voluit (puto) Κιμμερίων. 7 Πυγούσιον, pro πυργούσιον, ex *MSS.* utroque, quibuscum consentit ipse *Homerus*, cujus hunc versum exprimere voluit *Scholiastes*,

Βόθρον ὄρυξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.

8 Ἐλπήνορος, pro Ἐλπίνορος, ex *Bar.* & emendatione *Nic. Gerbelii.* Nam isti socio Ulyssis, nomen fuisse Elpenori, ubique constat in Odyssea. 9 Παραπλεύσαντες, pro παραπλεύσαντα, ex *MSS.* utroque. 10 Κυάνεαι, pro Κυάναιαι, ex *MSS.* utroque. Cujus emendationis ratio vel pueris constat. 11 Παρὰ, pro περὶ, ex *Seld.* διὰ habet *Bar.* sed ei superposita est παρά. 12 Τὴν τρόπιν, pro τὸ τρόπιν, ex *Bar.* 13 Ἐκείνους τόπους *MSS.* uterque. 14 Αὐτῶν *MSS.* uterque

πλυνάς

Ὁ δ' αἰνόλεκτρον ἁρπαγεῖσαν δ' εὐνέτης	Alius infauſtam Maritus Uxorem
[a] Πλάτιν ματεύων, κληδόνων πεπυσμένος,	Raptam quærens, rumoribus auditis,
[b] Ποθῶν δὲ φάσμα πτηνὸν εἰς αἰθέραν [c] φυγὸν,	Requirénſque ſimulacrum alatum, quod in cœlum aufugerat,
Ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς;	Quos non angulos maris ſcrutabitur?
Ποίαν δὲ χέρσον οὐκ ἀνιχνεύσει μολών;	Quam non terram inveſtigatum ibit?
Ἐπόψεται μὲν πρῶτα Τυφῶνος σκοπὰς,	Videbit primùm Typhonis ſcopulos,
Καὶ [d] πέμπελον γραῦν μαρμαρουμένην δέμας,	Et Anum capularem factam marmoream,
Καὶ τὰς Ἐρεμβῶν [e] ναυάταις [f] ἠχθημένας	Et Eremborum nautis piſcata
Προβλῆτας ἀκτάς. Ὄψεται δὲ τλήμονος	Prominentia litora. Videbit deinde miſeræ

VARIANTES LECTIONES.

a Πλάτιν Bar. eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. b Παθῶν *Seld.* ibi tamen ο superſcripſit eadem, ut videtur, manus. c Φυγὼν Bar. d Πέμπλον *Seld.* e Al. ναυβάταις. f Al. ἐχθομένας.

πλῦναι, καὶ τερφθῆναι παιγνίοις, καὶ σφαιριζουσῶν πρὸς ἀλλήλας βοῆς γινομένης, ἐγείρεται Ὀδυσσεύς, καὶ ἱκετεύει αὐτήν· ἡ δὲ τροφὴν καὶ εἵματα δοῦσα, κελεύει τοῦτον ἐλθεῖν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ ταύτης πατρὸς, καὶ τὴν αὐτῆς ἱκετεῦσαι μητέρα Ἀρήτην, ὡς ἂν τύχοι [1] οὗπερ καὶ βούλοιτο· ἐκεῖσε δὲ ἐλθὼν, ἐρωτᾶται [2] παρὰ Ἀλκινόου καὶ τῆς Ἀρήτης, [3] καὶ τὴν πᾶσαν, ἣν ἔφημεν, διηγεῖται ὑπόθεσιν, καὶ δῶρα παρ' αὐτῶν μυρία λαβὼν εἰς τὴν Ἰθάκην πέμπεται, ἑσπέρας μὲν ἐπιβὰς τῆς νεὼς ἐκ τῆς Φαιακίας· περὶ δὲ ἑωσφόρον πεφθακὼς ἐκεῖσε, καὶ εἰσελθὼν ὡς πένης περὶ τὸν Εὔμαιον τὸν συβώτην, ἦλθε καὶ πρὸς τοὺς μνηστῆρας, καὶ πολλὰ παρὰ πολλῶν παροινηθεὶς, γνωρίζει ἑαυτὸν τοῖς οἰκέταις, [4] καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνελὼν τοὺς μνηστῆρας, ἀναγνωρίζεται τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ, καὶ συγκαθευδήσας αὐτῇ, πάντα κατὰ λεπτὸν διηγήσατο· τῇ ἐπαύριον δὲ πρωΐα ἔξεισι περὶ τὸν ἀγρόν· οἱ δὲ τῶν μνηστήρων συγγενεῖς μαθόντες τὸ γεγονὸς, πρῶτα μὲν εἰς τὴν Ὀδυσσέως οἰκίαν ἐλθόντες, θάπτουσι τοὺς νεκρούς· ἔπειτα δὲ ὁπλισθέντες, ἐξέρχονται καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν ἀγρὸν, Ὀδυσσεῖ πολεμήσοντες, Ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ φιλιοῦνται, καὶ τὸ νεῖκος καταπαύουσιν. Ὀδυσσεὺς δὲ εἰς Εὐρυτᾶνας, ἔθνος Ἠπείρου, κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν, θύει τὰ νενομισμένα, καὶ γηραιὸς ἄγαν ὑποστραφεὶς, κτείνεται παρὰ Τηλεγόνου, τοῦ ἐκ Κίρκης αὐτῷ γεννηθέντος υἱοῦ. * Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὸν Ὀδυσσέα οὕτως ἔχουσιν. *

Ὁ δ' αἰνόλεκτρον.] ὁ δὲ Μενέλαος εὐνέτης καὶ ἀνὴρ, ματεύων καὶ ψηλαφῶν τὴν ἁρπαγεῖσαν αἰνόλεκτρον πλάτιν καὶ γυναῖκα, παρὰ τὸ πελάζειν καὶ μίγνυσθαι, λέγει δὲ τὴν Ἑλένην· ματεύων δὲ αὐτὴν πῶς; ἀπὸ κληδόνων καὶ φημῶν πεπυσμένος καὶ μαθὼν, ποθῶν δὲ τὸ φάσμα τὸ πτηνὸν, τὸ φυγὸν εἰς αἴθραν καὶ εἰς τὸν αἰθέρα, ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς; [5] Λυκόφρων ἀκολουθῶν Ἡροδότῳ, τὴν Ἑλένην φησὶ μὴ ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, ἀλλ' ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀπελθεῖν μετ' αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα Πρωτεὺς ἀφείλετο αὐτὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου· πορθηθείσης δὲ τῆς Τροίας, καὶ μὴ εὑρεθείσης τῆς Ἑλένης ἐκεῖσε, τότε ὁ Μενέλαος ἐλθὼν πρὸς τὸν Πρωτέα, ἔλαβε τὴν γυναῖκα. Ποθῶν δὲ φάσμα.] τινὲς φασὶν ἐνταῦθα περὶ τοῦ εἰδώλου λέγειν τῆς Ἑλένης, τοῦ δοθέντος παρὰ τοῦ Πρωτέως τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀνθ' Ἑλένης αὐτῆς· ἐγὼ * δὲ * φημὶ οὐ καλῶς αὐτοὺς λέγειν, οὐ γὰρ τὸ εἴδωλον, τὸ παρὰ Πρωτέως δοθὲν, πέφευγεν εἰς τὸν αἰθέρα, ἀλλὰ περὶ τοῦ συμβάντος ὕστερον τῇ Ἑλένῃ φησὶν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ διδάσκει· κρατηθεῖσαν γὰρ ὑπὸ Πυλάδου καὶ Ὀρέστου, τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ μέλλουσαν σφαγιασθῆναι, διὰ τὸ μὴ βοηθῆσαι αὐτῷ τὸν Μενέλαον ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἀτυχίᾳ, ἁρπάξας αὐτὴν Ἀπόλλων, ἀνάγει περὶ τῷ Διῒ, καὶ φαίνεται Μενελάῳ καὶ Ὀρέστῃ εἰδωλοειδῶς δεικνύων αὐτήν. Ἡ δὲ ἔννοια οὕτως· Ὁ δὲ Μενέλαος τόδε καὶ τόδε ποιῶν, ποθῶν δὲ, δηλονότι ὕστερον, τὸ εἴδωλον τῆς Ἑλένης, τὸ ἀναχθὲν εἰς οὐρανὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος, ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς; καὶ ἐν τούτῳ ὁ Λυκόφρων ἀσάφειαν ἐργάζεται, τὰ ὕστερα τοῖς πρώτοις μιγνὺς, καὶ τὰ πρῶτα τοῖς ὑστέροις. Ἐπόψεται μὲν πρῶτα.] θεάσεται πρῶτον τὰ Ἄριμα, ὄρη τῆς [6] Κιλικίας, ὅπου Πίνδαρος, καὶ Ὅμηρος φασὶν εἶναι τὸν Τυφῶνα. * Ὅμηρος φησὶν οὕτως,

Εἰν' Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. *

Καὶ πέμπελον γραῦν.] καὶ τὴν πάγγηρων γραῦν, τὴν ἀπολιθωθεῖσαν· ἀπὸ δὲ μέρους, καὶ τοῦ περιεχομένου τὴν Κύπρον ἐσήμανε, φέρεται γὰρ ἱστορία, ὅτι Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα τοῖς θεοῖς, (τινὲς φασὶ διὰ τὸ συλλαβεῖν τὸν Ἥφαιστον Ἄρει συνευναζομένην) ὑπεχώρησε περὶ Κύπρον, κἀκεῖ διέτριβε περὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, οἱ δὲ θεοὶ ἐρευνῶντες αὐτὴν, ἐκεῖσε εὗρον αὐτὴν, γραὸς ὑποδειξάσης τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένη, ἐρωτηθείσης παρὰ τῶν θεῶν, εἰ οἶδε ποῦ ἐστιν Ἀφροδίτη, ἣν Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα ἐμαρμάρωσε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἵσταται ἡ στήλη αὐτῆς ἐκεῖσε. Καὶ [7] τὰς Ἐρεμβῶν.] Ἑλλάνικος φησὶ, τοὺς Ἐρεμβοὺς περὶ τὰς τοῦ Νείλου ῥοὰς οἰκεῖν, γένος δὲ Ἀράβων εἰσὶν οἱ Ἐρεμβοὶ, οἱ καὶ Τρωγλοδῦται, καὶ Ἰχθυοφάγοι καλούμενοι, ὧν τὸν βίον πλατέως ὁ Διόδωρος γράφει. Ἐρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι ἐν τῇ ἔρᾳ, ἤτοι τῇ γῇ, βαίνουσιν, ὑπὸ γὰρ γῆν καὶ τρώγλας οἰκοῦσιν.

EMENDATIONES.

1 Οὗπερ, pro ὅπερ, ex *MSS.* utroque. 2 Παρὰ, pro περὶ, ex *Seld.* 3 Καὶ τὴν πᾶσαν, ἣν ἔφημεν, pro καὶ τὴν πᾶσαν μὲν εὔφημον. ex *MSS.* utroque. 4 Sic emendo, & diſtinguo hunc locum, ex *MSS.* utroque. καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνελὼν τοὺς μνηστῆρας· ἀναγνωρίζεται δὲ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ, *Impreſſ.* * Ex *Bar.* 5 Loco eorum, quæ hic de Proteo dicuntur, hæc occurrunt in *Bar.* Ἁρπαγεῖσαν] (lege ἁρπαγεῖσαν) γινώσκεις ὅτι ἡρπάγη ὑπὸ Θησέως καὶ Ἀλεξάνδρου. * Ex *MSS.* utroque. 6 Σικελίας *Bar.* * Hæc emendata adjeci ex *Bar.* 7 Τὰς, pro τοὺς. ex *MSS.* utroque, & ipſo *Lycophronis* textu.

Μοίρας.]

Μύῤῥας ἐρυμνὸν ἄστυ, τῆς μογοστόκους	Myrrhæ munitam Urbem, cujus puerperas
Ὠδῖνας ἐξέλυσε δενδρώδης κλάδος.	Ægritudines exſolvit arboreus cortex.
Καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα Γαύαντος τάφον	Et Gavantis ſepulcrum à Muſis perditi,
Σχοινίδι μυσόφθαρτον, Ἀρέντᾳ, Ξένῃ,	Schœnidi defletum Deæ, Arentæ, Hoſpitæ,
[a] Κραντῆρι λευκῷ τόν ποτ' [b] ἔκτανε πέλας.	Quem dente quondam albo aper occidit.
Ἐπόψεται δὲ [c] πύρσιας [d] Κηφηΐδας,	Videbit quoque Turres Cephei,
Καὶ Λαφρίου [e] λακτίσματ' [f] Ἑρμείου ποδός,	Et Laphrii Calcitratus Mercurialis pedis,
Διπλᾶς τε πέτρας, κέπφος αἷς [g] προσήλατο	Gemináque ſaxa, ad quæ Cepphus aſſiliit

VARIANTES LECTIONES.

a Κρατῆρι *Seld.* Et hanc lectionem *MSS. Scholia* utriuſque Codicis defendunt. b Ἐκτανε *Seld.* c Τυρσίας *MSS.* uterque, & alii. d Κηφωνίδας al. e Λάκτισμα θ' *MSS.* uterque. f Ἑρμῆς *Bar.* aliique. Ἑρμέω *Seld.* aliique. Et hanc lectionem habent *MSS. Scholia* Codicis utriuſque. g Περτήματο *Bar.* aliique.

Μύῤῥας ἐρυμνὸν ἄστυ.] τὴν Βίβλον λέγει, ἥτις ἐστὶ πόλις τῆς Φοινίκης. Μύῤῥα δὲ Θείαντος θυγάτηρ ἐγένετο· αὕτη ἐρασθεῖσα τοῦ πατρὸς, καὶ λάθρα μιγεῖσα αὐτῷ, καὶ ἔγκυος γενομένη, αἰδουμένη τοῦτο τοῦ πατρὸς, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι, ἤτοι μήτε μετὰ ζώντων εἶναι, μήτε μετὰ τεθνεώτων· ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλον, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύῤῥαν, ἤτοι σμύρναν Αἰολικῶς, ὅθεν καὶ τὸ μύρον καλεῖται· μὴ γὰρ ὡς οἱ μωροὶ, καὶ σὺ τὴν μύῤῥαν μυῤῥίνην, ἤτοι μυρσίνην, νομίσῃς. Οὕτω μεταβληθείσης αὐτῆς εἰς μύῤῥαν, ἐφεστῶτος τοῦ χρόνου τοῦ τοκετοῦ, διαῤῥαγέντος τοῦ φλοιοῦ ἀπεκύησε τὸν Ἄδωνιν, ὃν ἰδοῦσα ἡ Ἀφροδίτη ἐφίλησε, καὶ ἀνδρωθέντα ἐραστὴν ἔσχηκεν. Γαύαντος.] ὁ Ἄδωνις Γαύας παρὰ Κυπρίοις καλεῖται. Ἄδωνις δὲ ὁ Κύπριος, κατά τινας, Κινύρου παῖς ἦν, τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ οὐ Θείαντος, ἐξ οὗ Ἀφροδίτη γεννᾷ Πρίαπον δυσειδῆ, καὶ βαθυαίδοιον, καὶ γὰρ Ἥρα ἔγκυον οὖσαν αὐτὴν, μεμαγευμένῃ χειρὶ ἁψαμένη, ἐποίησε τοῦτον γεννῆσαι. Καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα.] αἱ Μοῦσαι τῇ πρὸς Ἀφροδίτην ὀργῇ φερόμεναι, ὅτι πολλὰς αὐτῶν εἰς ἔρωτας κινήσασα, ἔπεισεν ἀνδράσι μιγῆναι, καὶ τεκεῖν, οἷον Καλλιόπην ἐξ Οἰάγρου τεκεῖν Ὀρφέα καὶ Κυμόθωνα, Τερψιχόρην ἐκ Στρυμόνος Ῥῆσον, Κλειὼ δὲ ἐκ Μάγνητος Λῖνον, τὸν ἐρώμενον αὐτῇ Ἄδωνιν ἀπέκτειναν· μέλος γὰρ κυνηγεσίας ἦσαν τερπνὸν, καὶ τὸν ἐραστὴν Ἀφροδίτης Ἄδωνιν ἀκούσαντα ποιῆσαι χαυνωθῆναι, [1] ὥρμησαν ἐπὶ κυνηγέσιον, Ἄρης δὲ ὁ θεὸς ἀντεραστὴς ὢν Ἀφροδίτης, εἴτε μεταμορφώσας ἑαυτὸν εἰς χοίρου μορφὴν, εἴτε πρὸς χοῖρον ὁρμήσαντα τὸν Ἄδωνιν ἐναντίος * αὐτὸς * ἐλθὼν, αὐτὸν ἀναιρεῖ· καὶ τὸ μὲν Ἀδώνιδος αἷμα καταῤῥεῦσαν, τὴν ἀνεμώνην λευκὴν οὖσαν πρότερον, ἐρυθρὰν ἀπειργάσατο, περὶ γὰρ ἀνεμώνην τὸν Ἄδωνιν πεσεῖν ἔτυχεν. Ἀφροδίτη δὲ τὸ πάθος μαθοῦσα, γυμνοῖς περιτρέχουσα τοῖς ποσὶν, ἐλεεινὸν ὠλοφύρετο, ἀκάνθαις δὲ καὶ αὐτὴ ῥοδωνιᾶς ἐμπεσοῦσα, τῷ καταῤῥεύσαντι αἵματι τὸ ῥόδον ἐρυθρὸν ἀπειργάσατο. Σχοινὶς, Ἀρέντα, καὶ Ξένη.] Ἀφροδίτης ἐπίθετα, ὅτι ἡ σχοῖνος βοτάνη μασσωμένη, τοὺς ὀδόντας μὲν καθαίρει, κινεῖ δὲ καὶ πρὸς Ἀφροδίσια· Ἀρέντα δὲ λέγεται, ὅτι δύο ξένους ἁρμόττει πρὸς μίαν συνάφειαν γαμικήν· Ξένη δὲ, ὅτι φιλοποιεῖ. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἐπόψεται ὁ Μενέλαος τάδε καὶ τάδε, καὶ τὸν τάφον τοῦ Γαύαντος τὸν μουσόφθαρτον, περιφραστικῶς τὸν Ἄδωνιν, τὸν κλαυσθέντα καὶ θρηνηθέντα τῇ [2] Ἀφροδίτῃ τῇ τοιᾷδε καὶ τοιᾷδε, ὅντινα ποτὲ Ἄδωνιν ἔκτανε ὁ πέλας καὶ ὁ κάπρος ἐν κραντῆρι καὶ ὀδόντι λευκῷ. Ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐπόψεται τάφον Ἀδώνιδος, ἢ τὴν Βίβλον, ἢ τὴν Κύπρον· καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ γὰρ ἦν Ἄδωνις, καὶ ἐν τῇ Κύπρῳ ἕτερος Ἄδωνις ὁ Κινύρου, ἅπερ ἀκριβῶς τινὲς οὐκ εἰδότες, συγχέουσι τοὺς νέους, τέως οἱ μὴ γινώσκοντες [3] τὸν Μύῤῥας Ἄδωνιν Βίβλιον εἶναι, τὸν δ', ὃν εἴπομεν, Κύπριον, νῆσον Ἀδώνιδος, τὴν Κύπρον φασίν. * Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο κακόπλασον, τὸν τάφον μουσόφθαρτον λέγειν, οὐ γὰρ ὁ τάφος, ἀλλ' ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Μουσῶν ἐφθάρη. * Ἐπόψεται δέ.] θεάσεται δὲ καὶ τὴν Αἰθιοπίαν, τύρσιας γὰρ Κηφηΐδας, τὰ τείχη καὶ τὰς πόλεις λέγουσι τοῦ Κηφέως· ὁ δὲ Κηφεὺς, ὁ τῆς Ἀνδρομέδης πατὴρ, βασιλεὺς ἦν Αἰθιόπων. Πρόσχες δὲ, μὴ γράψῃς Κηφωνίδας, ὡς οἱ πολλοὶ, λέγοντες Κηφῆνας, τοὺς Αἰθίοπας λέγοντες, [4] ἀλλὰ Κηφηΐδας τύρσεις, ἀπὸ τοῦ Κηφεὺς Κηφέως Κηφηΐδης, καὶ ἐκτάσει Κηφηΐδης, ὡς Χρυσηΐδης. [5] Ἡρόδοτος Κηφῆνας, καὶ Ἀρταίους, ἔθνη Περσῶν εἶναι λέγει, οὐκ Αἰθιόπων. Καὶ Λαφρίου.] Λάφριος, ὁ φιλόξενος, λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν, Ἑρμῆς γὰρ φυλάττων ἐν Αἰθιοπίᾳ βουλῇ τοῦ Διὸς τὴν Ἰὼ, ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς Ἥρας βλαβῇ, διψήσας ἐλάκτισε τὴν γῆν, καὶ ἀνέδωκεν ὕδωρ, ὅθεν ἐκεῖ ὁ τόπος Πτέρνα Ἑρμοῦ καλεῖται, ὡς Πηγάσου κρήνη, καὶ Σκάμανδρος ποταμός. Ἑρμαίου.] οἱ μὲν πάντες τὸ μαι δίφθογγον γράφουσι, ὡς ἔοικεν, οὐκ εἰδότες διαφορὰν, ἐγὼ δὲ ἕρμα ἕρμαιον, τὸ εὕρημα, καὶ ἡ γενικὴ ἑρμαίου, τοῦ εὑρήματος, * δίφθογγον γράφω. * Ἑρμέου δὲ ποδὸς, τοῦ Ἑρμαικοῦ, ψιλὸν, ὅτι ἐκθλίψει τοῦ ἰῶτα γέγονεν. Διπλᾶς τε πέτρας.] Κηφέως, τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως, καὶ Κασσιεπείας γίνεται παῖς Ἀνδρομέδα· ἐριζούσης δὲ τῆς [6] Κασσιεπείας περὶ κάλλους τῇ Ἥρᾳ, ἢ, καθ' ἑτέρους, ταῖς Νηρηΐσιν, ὁ Ποσειδῶν αὐτῶν παρακλήσει ἔπεμψε κῆτος, ὃ τὴν Αἰθιοπίαν

EMENDATIONES.

1 Ὥρμησαν, pro ὥρμησεν, ex *MSS.* utroque. * Ex *MSS.* utroque. 2 Ἀφροδίτῃ τῇ τοιᾷδε καὶ τοιᾷδε, pro Ἀφροδίτη τοιάδε καὶ τοιάδε, ex *Seld.* Hujuſque emendationis ratio cuivis facile conſtabit, qui Poetæ textum cum *Scholiaſte* conferre dignabitur. 3 Τὸν Μύῤῥας Ἄδωνιν, pro τὴν Μύῤῥαν, Ἄδωνιν, ex *MSS.* utroque. * Hoc adjeci ex *Seld.* 4 Ἀλλὰ Κηφηΐδας τύρσεις, lego cum *MSS.* utroque. ἀλλὰ Κηφηΐδας· τύρσεις *Impreſſ.* ubi *Nic. Gerbelius* ait, *Locus mutilus & corruptus eſſe videtur, atque nonnihil deeſſe.* Ego vero nihil deeſſe exiſtimo, ſed perverſâ diſtinctione, uti ſæpe alias fit, corruptum eſſe. 5 Hæc *Herodoti* in *Impreſſis* paulo ante, in media ſententia confuſe legebantur, Ego vero in locum, ut videtur, proprium reſtitui, ſecutus *MSS.* Codd. * Hoc adjeci ex *MSS.* utroque. 6 Κασσιεπείας, pro Καλλιεπείας, ex *Seld.* & emendatione *Nic. Gerbelii.*

ἐλυμαίνετο,

Δαιτὸς χατίζων, ἀντὶ θηλείας δ' ἔβη

Τὸν χρυσόπατρον μόρφνον ἁρπάσας γνάθοις,

Dapis egens; pro virgine autem Aquilam

Aurigenam maxillis rapiens discessit,

ἐλυμαίνετο· χρησμῷ δὲ ὁ Κηφεὺς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, τὴν Ανδρομέδαν, πρὸς βορὰν ἔδωκεν ἐκειφθῆναι τῷ κήτει, καὶ περὶ πόλιν Αἰθιοπίας, Ἰόπην, δεσμοῖς σιδηροῖς δεσμοῦσιν αὐτὴν παρά τινας πέτρας. Περσεὺς δὲ τῷ τότε καρατομήσας τὴν [1] Γοργόνα, περὶ τούσδε τοὺς τόπους διήρχετο, καὶ τὴν Ανδρομέδαν οἰκτείρας, δείκνυσι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος τῷ κήτει, καὶ ἅμα ἑλκύσας τὸ [2] λογχοδρέπανον, ὃ μὲν μέρος τοῦ κήτους ἐποίησε λίθινον, ὃ δὲ ἀπέκοψε, καὶ τὴν κόρην ῥυσάμενος ἔγημεν· ὅτι δὲ περὶ Ἰόπην τὰ κατ' Ανδρομέδαν γέγονεν Αριστείδης τε μαρτυρεῖ, καὶ Λιβάνιος, καὶ Προκόπιος, καὶ [3] Ιώσηπος, καὶ τὶς ἀπ' αὐτῶν οὑτωσὶ λέγει, « Πόλις Ἰόπη, τῆς Ανδρομέδας τὸ « δεσμωτήριον. Αλλος δέ τις πάλιν φησὶν, ὅτι ἐκεῖ ἡ Ἰὼ τὸν Αργον νικήσασα, ἄνθρωπος γέγονεν. * Ο κέπφος, ζῶον ἐστὶ θαλάσσιον, πτερωτὸν, ἄφρον, νῦν δὲ καταχρηστικῶς κέπφος τὸ κῆτος λέγεται). * Τὸν χρυσόπατρον.] τὸν Περσέα. Η δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ακρισίου, τοῦ Αργείων βασιλέως, καὶ Εὐρυδίκης, τῆς Εὐρωτέως θυγατρὸς, γίνεται θυγάτηρ Δανάη, ἣν Ακρίσιος ὁ πατὴρ σιδηροῦν ποιήσας θάλαμον ἐνέκλεισεν, ὅπως τούτῳ τῷ τρόπῳ μείνῃ παρθένος, ἐκ χρησμοῦ γὰρ ἠκηκόει, ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος. Ζεὺς δὲ, ὡς ληροῦσιν, εἰς χρυσὸν μεταστρέψας αὐτὸν, χυθεὶς διά τινος ὀπῆς, ἐμίγη αὐτῇ, ἡ δὲ ἐν γαστρὶ ἔχει τὸν Περσέα· ὅπερ γνοὺς ὁ ταύτης πατὴρ, ἀνέμεινε ταύτην τεκεῖν, τεκοῦσαν δὲ σὺν τῷ βρέφει ἐμβαλὼν αὐτὴν λάρνακι ξυλίνῳ, εἰς τὴν ὑποκειμένην ἔρριψε θάλασσαν, ἥτις πρὸς Σέριφον νῆσον ἐξηνέχθη, μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων, ἧς ἐβασίλευε [4] Πολυδέκτης, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κηρεβίας, ἀδελφὸν ἔχων Δίκτυν, ὃς Δίκτυς, ὡς ἴδιον παῖδα, τὸν Περσέα ἐπαιδαγώγει, καὶ τῆς Δανάης ἐπεμελεῖτο· ὁ δὲ Πολυδέκτης ἐβιάζε τὴν Δανάην, μὴ δυνάμενος δὲ συγγενέσθαι αὐτῇ, τοῦ Περσέως ἤδη πρὸς ἥβην ἐλαύνοντος, πλάττεται ὡς ἕδνων χρείαν ἔχει πρὸς γάμον Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου· καὶ ἄλλον ἄλλο τῶν φίλων αἰτεῖ, Περσέα δὲ πέμπει ἐπὶ Γοργόνας, δειρετομῆσαι τὴν Μέδουσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ ἐνεγκεῖν, ὅπως τῇ Ἱπποδαμείᾳ δοίη· τοῦτο δὲ ἐπραγματεύσατο, ὅπως τοῦ Περσέως ὑπὸ Γοργόνων ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἀδεῶς τῇ Δανάῃ συγγίνοιτο. Ταῦτα δὲ λῆρος, Πολυδεύκτης γὰρ τρεῖς ἦν γενεὰς πρότερον Ἱπποδαμείας, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· τέως μυθικώτερον, ἀλληγορικώτερον δὲ εἶπον κατ' ἀρχὰς, ὅτι μὲν ἐβιάζε Πολυδέκτης Δανάην, ᾔδει καὶ ὁ Περσεύς. ἐπεὶ δὲ ἡ Μέδουσα, γυνὴ οὖσα Πισίδου, τῇ Αθηνᾷ πρὸς κάλλος ἀντήριζεν, Αθηνᾶ τὸν Περσέα κατ' αὐτῆς ἔπεμψεν, ὑπογράψασα καὶ ὑποδείξασα τούτῳ ἐν ζωγραφίαις τὴν Γοργόνα περὶ πόλιν τῆς Σάμου Δεικτήριον κληθεῖσαν, ἀπὸ τοῦ ὑποδειχθῆναι ταῦτα αὐτῷ· ἐλθὼν δὲ περὶ τὰς Φορκίδας, πρῶτον τήν τε Πεφρηδὼ, καὶ τὴν Ενυὼ, τὰς ἐκ γενετῆς γραῦς, ἀδελφὰς δὲ τῶν Γοργόνων, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτῶν, καὶ τὸν ἕνα ὀδόντα, ὃν μόνον εἶχον κατ' ἀμοιβὴν, καὶ οὐ πρότερον αὐταῖς ταῦτα ἔδωκεν, ἕως ὡδήγησαν αὐτὸν πρὸς Νύμφας· καὶ λαβὼν τὰ πτερωτὰ τῶν Νυμφῶν πέδιλα, κίβισιν, ἤτοι πήραν, ἢ κιβωτὸν, καὶ τὴν κυνέην τοῦ Αδου, καὶ παρὰ Ερμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην ἔχων, καὶ παρὰ τῆς Αθηνᾶς κάτοπτρον, πετόμενος ἦλθεν ἐπ' αὐτὰς τὰς Γοργόνας ἐπ' Ωκεανὸν οὔσας, τὸν περὶ πόλιν Ιβηρίας, τὴν Ταρτησσὸν, αἵτινες δρακοντοφολίδας εἶχον κεφαλὰς, [5] συῶν ὀδόντας μεγάλων, χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας, αἷς ἐπέτοντο· οὕτω γοῦν πετόμενος ἐπ' αὐτὰς ἐλθὼν, καὶ κοιμωμένας εὑρὼν, καρατομεῖ τὴν Μέδουσαν ἐν τῷ κατόπτρῳ βλέπων, οὐ πρὸς αὐτὴν, ἢ γὰρ ἂν ἀπελιθώθη ταύτην ἰδών· αἱ δὲ λοιπαὶ αὐτῆς ἀδελφαὶ θρῆνον μέγαν ἐκώκυον, [6] ἐκ τῶν ὀφιωδῶν αὐτῶν κεφαλῶν ἐκπέμπουσαι συριγμὸν, ἐξ ὧνπερ Αθηνᾶ, κατὰ Πίνδαρον, τὸν αὐλητικὸν καλούμενον πολυκέφαλον εὗρε νόμον. Περσεὺς δὲ τότε τῇ πήρᾳ τὴν κεφαλὴν θεὶς, καὶ κατὰ νώτου φέρων αὐτὴν, ἐπορεύετο· ἐλθὼν δὲ καὶ πρὸς Αἰθιοπίαν, ὡς ἔφην, τὴν Ανδρομέδαν τοῦ κήτους ἐρρύσατο, καὶ λαβὼν γυναῖκα, ἔχει παῖδα Πέρσην ἐξ αὐτῆς, καὶ καταλείπει παρὰ Κηφεῖ· τὸν δὲ Κηφέως ἀδελφὸν, Φινέα, προμνηστευσάμενον Ανδρομέδαν, καὶ αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα, ἀπελίθωσε, δείξας τὴν Γοργόνα, αὐτὸς δὲ σὺν Ανδρομέδᾳ εἰς Σέριφον παραγέγονεν· εὑρὼν δὲ τὴν μητέρα μετὰ τοῦ Δίκτυος προσπεφευγυῖαν ἐν τῷ ναῷ διὰ Πολυδέκτην, ἐλθὼν περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Πολυδέκτου, καὶ συμπόσιον λαμπρὸν ἐφευρὼν, δείξας τὴν Γοργόνα πάντας ἐλίθωσε, τὴν δὲ βασιλείαν Δίκτυϊ δίδωσι· τὰ δὲ τῶν Νυμφῶν πέδιλα, καὶ τὴν Αδου κυνῆν Ερμῆς παρ' αὐτοῦ λαβὼν, ταῖς ἰδίαις δεσπόταις ἀπέδωκε· τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Περσεὺς παρέχει τῇ Αθηνᾷ, ἡ δὲ πρὸς τὸ μέσον τῆς ἰδίας ἀσπίδος ταύτην ἐνέπηξεν· ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἐπὶ τοῦ κόσμου, οὗ περὶ τὸ στῆθος εἶχε, ταύτην ἐνέπηξεν, ὅθεν ἀπὸ τῆς Γοργόνος καὶ ὁ ἐπιστήθιος ἐκεῖνος τῆς Αθηνᾶς κόσμος, Γοργόνιον ἐκλήθη· Περσεὺς δὲ σὺν Ανδρομέδᾳ, καὶ τῇ μητρὶ Δανάῃ, ἔσπευδεν εἰς Αργος ἐλθεῖν πρὸς θέαν Ακρισίου, Ακρίσιος δὲ τὸν χρησμὸν δεδοικὼς, εἰς Πελασγίαν ἐχώρησεν. Τευταμίδου δὲ, τοῦ Λαρισσαίων βασιλέως, πένταθλον θέντος ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς τελευτῇ, Περσεὺς ἀγωνιζόμενος δίσκῳ βαλὼν τὸν Ακρισίου πόδα, ἄκων αὐτὸν ἀναιρεῖ, καὶ πενθήσας ἔθαψεν αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως· πρὸς δὲ Μεγαπένθην, τὸν Προίτου, ἐλθὼν, αὐτῷ μὲν ἔδωκεν ἰδίαν βασιλείαν, τὴν τῶν Αργοις ἀρχὴν, αὐτὸς δ' ὁ Περσεὺς τὴν Τίρυνθα κατέχει, τὴν ἐκείνου βασιλείαν, προσετείχισε δὲ Μίδειαν, καὶ [7] Μυκήνας, ἔνθα καὶ ἑτέρους παῖδας ἐξ Ανδρομέδας γεννᾷ, [8] Αλκαῖον, Σθένελον, Ελλῆνα, Μήστορα, Ηλεκτρύωνα, καὶ Γοργοφόντην, ἑτέρου υἱοῦ αὐτοῦ Πέρσου καταλειφθέντος, ὡς εἴπομεν, ἐν Αἰθιοπίᾳ παρὰ τῷ πάππῳ Κηφεῖ. Αρπάσας γνάθοις.] ληρεῖ, φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων τί γράφει, ὡς καὶ τὸ Ηπατουργὸν, οὐ γὰρ τὸν Περσέα τὸ κῆτος κατέπιεν, ὥσπερ Ηρακλέα· ὡς ἔοικε δὲ, οἰνοβαρῶν ὁ Λυκόφρων ἐκ τῶν Πτολεμαίου τρυφῶν, καὶ δωρημάτων, τὴν ἱστορίαν Ηρακλέους, * καὶ τοῦ * κατὰ τὴν Ησιόνην κήτους, ἐπὶ Περσέα καὶ Ανδρομέδαν μετήνεγκεν.

EMENDATIONES.

1 Γοργόνα, pro Γοργόνην, ex *Seld.* eandemque mutationem aliis in locis feci, nixus auctoritate utriusque *MSS.* Satis autem sit hoc semel monuisse. 2 Λογχοδρέπανον, pro λοχοδρέπανον, ex *Bar.* Cæterum per λογχοδρέπανον volo hastam falcatam, quo modo ξιφοδρέπανον ensem falcatum denotare vult *Hesychius*, Ξιφοδρέπανον, ἡ λεγομένη ἅρπη ὅπλον. Dixit etiam aliquis δορυδρέπανον. Eandem etiam mutationem infra faciam, ejusdem Codicis auctoritate fretus. 3 Ιώσηπος, ut & supra aliquoties, posui, pro Ιώσηππος, cum duplici ππ, *MSS.* utroque id suadente. * Hæc ex penu *Barocciano* deprompsi. 4 Πολυδέκτης, pro Πολυδεύκτης, ex *Seld.* Et eandem emendationem infra faciam, uno interdum, & utroque sæpe Codd. *MSS.* id suadente. Nam in hac voce Codex *Baroccianus* sibi minus constat. 5 Συῶν μεγάλους ὀδόντας *Bar.* 6 Ex τῶν ὀφιωδῶν αὐτῶν κεφαλῶν, pro ἐκ τῶν πολλῶν ὀφιωδῶν αὐτῶν, adjuvantibus *MSS.* 7 Μυκήνας, pro Μηκήνας, ex fide *MSS.* utriusque. Et Mycenas à Perseo conditas esse testis est *Strabo* Geogr. lib. VIII. Αἱ μὲν οὖν Μυκῆναι νῦν οὐκέτι εἰσὶν, ἔκτισε δ' αὐτὰς Περσεύς. Et *Pausanias* Corinthiacis, Καὶ ὅτι μὲν Περσεὺς ἐγένετο Μυκηνῶν οἰκιστὴς, ἴσασι Ελληνες. Idem Mideam etiam condidisse fertur; *Stephanus* Byzantinus, Μίδεα, πόλις ἐν Αργει, ἡ νῦν κώμη, ἡ πρότερον Περσέως πόλις. Hanc Μήδειαν corrupte vocat Codex *Baroc.* 8 Variant hic *MSS* Codices in propriis nominibus scribendis, pro Ελλῆνα, uterque Ελεῖον habet, quod fortasse rectius. Deinde pro Γοργοφόνην, posui Γοργοφόντην, ex utroque. * Hæc supplevi ex *Bar.* sine quibus manca esset, & incongrua hæc sententia.

Τὸν [a] ἡπατουργὸν, ἄρσεν', ἀρβυλόπτερον·	Jecinorum diffectricem, masculam, pennipedem:
Πεφήσεται δὲ τοῦ θερειστῆρος ξυρῷ	Interficietur autem novacula Messoris
[b] Φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη,	Balæna invisa enervata,
[c] Ἱπποβρότοις ὠδῖνας οἴξαντος τόκων	Equihominis qui aperuit parituras
Τῆς δειρόπαιδος, μαρμαρώπιδος γαλῆς·	Ex collo parientis Mustelæ saxificæ:
Ὃς ζωοπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς	Qui effingens homines ab extrema calce
Ἀγαλματώσεις ἀμφελυτρώσει [d] πέτρων,	In statuas convertendo saxis involvet,
Λαμπτηροκλέπτης τριπλάνοις [e] ποδηγίαις.	Lucernalis fur trivagæ deductionis.
Ἐπόψεται δὲ τὰς θερειπότους [f] γύας,	Videbit etiam æstate irrigata arva,
Καὶ ῥεῖθρον Ἀσβύστου, καὶ [g] χαμευνάδας	Et Asbystæ fluvium, & humi stratorum

VARIANTES LECTIONES.

a ἡπατουργὸν *Seld.* b Al. φάλαινα. c Al. ἱπποβρώτοις. d Πέτρον legendum existimavit *Guil. Canterus.* πέτρῳ *Scaliger.* e Al. ποδηγίαις. f Al. γύας. Quam lectionem habet etiam *Seld.* sed aliquis diphthongum υ illi υ superposuit. g Χαμευνάδας al.

Ἀρβυλόπτερον.] ἐῤῥέθη ὅτι πτερωτὰ ὑποδήματα τῶν Νυμφῶν εἶχεν· ἀρβύλη δὲ, εἶδος ὑποδήματος. Περσεὺς κατάγει τὸ γένος ἐξ Ἄβαντος. Ἄβαντος γὰρ Προῖτος, καὶ Ἀκρίσιος· Ἀκρισίου Δανάη· Δανάης καὶ Διὸς Περσεύς· Περσέως Ἀλκαῖος, καὶ οἱ λοιποί· Ἀλκαίου Ἀμφιτρύων· Ἠλεκτρύωνος Ἀλκμήνη· Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς, καὶ Ἰφικλῆς, ἐξ οὗ Ἰόλαος. Θερειστῆρος ξυρῷ.] ἐῤῥέθη. Ἱπποβρότοις ὠδῖνας.] καρατομηθείσης τῆς Γοργόνος παρὰ Περσέως, ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῆς ἐξέθορεν ἄνθρωπος μὲν ὁ Χρυσάωρ, ἵππος δὲ ὁ Πήγασος, * ὅπερ ἐπελαθόμην ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ εἰπεῖν. * Δειρόπαιδος γαλῆς.] τῆς γαλῆς τῆς παιδούσης καὶ παῖδας τικτούσης ἐκ τοῦ τραχήλου, ἡ γὰρ [1] θαλασσία γαλῆ ἐκ τοῦ τραχήλου γεννᾷ· νῦν δὲ τὴν Μέδουσαν εἶπε Γοργόνα, διὰ τὸ μετὰ τὴν καρατομίαν τεκεῖν, ὡς εἴπομεν, Χρυσάορα, καὶ τὸν Πήγασον. Μαρμαρώπιδα δὲ, διὰ τὸ ἀπολιθοῦν τοὺς ὁρῶντας αὐτήν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω· τὸ δ' ἐνταῦθα σύμπαν χωρίον ἀνοήτως ἔγραψεν ὁ Λυκόφρων, εἰ μή τι μικρὸν αὐτῷ βοηθήσαντες, τὸ δέον ἀναπληρώσαιμεν· σκοπείτω πᾶς ὁ βουλόμενος, ὅπως ἔχει ἐνταῦθα κακῶς ἡ γραφή· φησὶ περὶ Μενελάου, Ἐπόψεται δὲ τύρσιας Κηφεΐδας, καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ κλισματα, καὶ τὰς διπτὰς πέτρας, ὅπου ὁ θαλάσσιος κύων ἐξῆλθε, χρῄζων φαγεῖν Ἀνδρομέδαν, ἀντὶ δὲ τῆς Ἀνδρομέδας ὑπεχώρησε λαβὼν τὸν Περσέα τὸν ἡπατουργὸν, τὸν ἀρβυλόπτερον· καὶ μέχρι τοῦδε καλῶς πᾶς ὁ λόγος ἔχειν δοκεῖ, κἂν καὶ ἐνταυθοῖ ψεύδεται, παραφθείρας τὴν ἱστορίαν, ἀπὸ δὲ τοῦ Πεφήσεται μέχρι τοῦ στίχου τοῦ λέγοντος, Ἐπόψεται δὲ καὶ θερειπότους γύας, πάντη περιττὴ, καὶ ἀνόητος ἐστὶν ἡ γραφὴ, καὶ περισσές· Ἐπόψεται ὁ Μενέλαος τοὺς τόπους, ὅπου τάδε γέγονε, καὶ ὅπου τὸν Περσέα ἁρπάσαν τὸ κῆτος ἔβη τότε, πεφήσεται δὲ καὶ φονευθήσεται νῦν τῷ ξυρῷ τοῦ Περσέως, καὶ τὸ παρακατιὸν, Ὁ ζωοπλαστῶν ἄνδρας. ὁρᾷς πῶς ἔχει τὸ ἀνόητον. φέρε δὲ ἡμεῖς, ὡς δυνατὸν, [2] ἀνακαθάρωμεν [3] τὴν βαθεῖαν τῆς γραφῆς κακίαν, καὶ ἄχερδον, καὶ ὡς οἷόν τε ἐξομαλίσωμεν, οὕτω ταῦτα τις συνταττέτω· Ἐπόψεται ὁ Μενέλαος τοὺς τόπους, ὅπου τάδε καὶ τάδε γέγονε, καὶ ὅπου τὸν Περσέα τὸν τοιόνδε ἁρπάσας ὁ κέτος καὶ τὸ κῆτος ἔβη. Πεφήσεται δὲ, ἀντὶ τοῦ πεφήσατο καὶ ἐφονεύθη ἡ φάλλαινα ἡ δυσμίσητος, ἤτοι τὸ κῆτος αὐτὸ, ἐκνευρισθὲν ἐν τῷ ξυρῷ καὶ λογχοδρεπάνῳ τοῦ Περσέως αὐτοῦ, τοῦ οἴξαντος καὶ ἀνοίξαντος τὰς [4] ἱπποβρότους ὠδῖνας τῶν τόκων τῆς δειρόπαιδος καὶ μαρμαρώπιδος γαλῆς, ἤτοι τοῦ ἀνελόντος τὴν Γοργόνα, καὶ ἐκ τῆς καρατομίας αὐτῆς ποιήσαντος ἐξελθεῖν Χρυσάορα, καὶ τὸν Πήγασον, ὃς καὶ οὗτος Περσεὺς, ὁ λαμπτηροκλέπτης τῆς τριπλάνοις ποδηγίας, ζωοπλαστῶν καὶ μεταπλάττων ἀπὸ ζώων τοὺς ἄνδρας, ἤγουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαλματώσας, ἀντὶ τοῦ ἠγαλμάτου, ἤτοι ἀγάλματα καὶ ἀνδριάντας ἐποίει, ἐν τῇ ἀμφελυτρώσει καὶ ἐπικαλύψει τῶν πετρῶν. Λαμπτηροκλέπτης.] ὁ μὲν Λυκόφρων φησὶ τῶν Γοργόνων εἶναι τὸν ὀφθαλμὸν, τὸν ὑπὸ Περσέως κλαπέντα· λέγει δὲ, ὅτι ἕνα ὀφθαλμὸν εἶχον, καὶ ἐφύλαττον ἀλλήλας, ὁ δὲ Περσεὺς ἐλθὼν ἐκ τῶν ὄπισω, ἐκράτησε τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ οὕτως ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος· ἐγὼ δὲ εἶπον, ὅτι τῶν Φορκίδων, αἵτινες ἦσαν ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, πεπλανημέναι γὰρ αἱ τρεῖς ἐποδήγουν ἀλλήλαις ἐναλλὰξ ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν. Τριπλανοῦς ποδηγίας.] ὅτι μία παρ' ἑτέρας ἐναλλὰξ χρωμένη τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ κατὰ πλάνην καὶ [5] περιφορὰν τὰς λοιπὰς ἐποδήγει. Θερειπότους γύας.] ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, τοὺς γύας, καὶ τὰς γύας. καὶ μετὰ περιγεγραμμένης ἀπλαιστον ἐστὶ τὸ μέτρον, κοινὴ γὰρ συλλαβὴ γίνεται διὰ τὸ κεχυμένος· καὶ χωλίαμβος δὲ εἰ ἦν, δέχεται ἐν τῷ ἰαμβικῷ. Γύας δὲ καὶ χώρας θερειπότοις, λέγει τὴν Αἴγυπτον· ὁ Νεῖλος γὰρ ἐξερχόμενος ἐν τῷ θέρει, ἀρδεύει αὐτήν· ἐστι διΐσησι τὴν Αἰθιοπίαν ἀπὸ τῆς Λιβύης, τινὲς δὲ φασὶν ἐν Λιβύῃ εἶναι τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου, ὡς δῆλοις, ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο ἀληθές. Ἀσβύσται δὲ, ἔθνος Λιβυστικὸν, ὡς λέγει Διονύσιος ἐν τῇ Περιηγήσει. Καὶ χαμευνάδας.] * δυσόδμους, ἢ δυσόδμοις θηρσὶ συγκοιμωμένους. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη * Μενέλαος ἐξωθεὶς περὶ Αἴγυπτον, πολὺν χρόνον ἐκεῖσε διατρίβων, ἠδημόνει

EMENDATIONES.

* Hæc interserui ex *Bar.* 1 Θαλασσία, pro θαλασσίας, ex *Bar.* 2 Ἀνακαθάρωμεν, pro ἀνακάθαρμα, ex *MSS.* utroque. 3 Τὴν βαθεῖαν τῆς γραφῆς κακίαν, καὶ ἄχερδον lege cum *Bar.* nisi forte malis, τὴν βατίαν τῆς γραφικῆς κακίας καὶ ἄχερδον, quod habet *Seld.* τὴν βατίαν τῆς γραφικῆς καὶ ἄχερδον *Impress.* 4 Ἱπποβρότους, pro ἱπποβρότας, ex *Seld.* ἱπποβρώτους hic, & supra habet *Bar.* 5 Περιφορὰν, pro παραφορὰν, ex *MSS.* utroque. * Hæc adjeci ex *Bar*

διὰ

[a] Εὐνάς, δυσόδμοις θηρσὶ συγκοιμώμενος.	Cubilia, fœtentibus balænis condormiens.
Καὶ πάντα [b] τλήσεθ' εἵνεκ' Ἀργείας κυνός,	Omniáque feret Argivæ Canis gratia,
Τῆς θηλύπαιδος, καὶ τριάνορος κόρης.	Mulierperæ, triconjugis puellæ.
Ἥξει δ' ἀλήτης εἰς Ἰαπύγων στρατόν,	Tum veniet ad Japygum erro exercitum,
Καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένῳ Σκυλητρίᾳ,	Ac dona Virgini suspendet Spoliatrici,
Ταμάσιον κρατῆρα, καὶ βοάγριον,	Æneum craterem, & clypeum bubulum,
Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμαρίδας.	Atque Uxoris crepidas suæ.
Ἥξει δὲ Σῖριν, καὶ [c] Λακινίου μυχούς,	Adibit etiam Sirin, & Lacinii sinus,

VARIANTES LECTIONES.

a Εὐνὰς δυσόδμοις Bar. aliique. b Τλήσεθ' εἵνεκ' *Seld.* aliique. Τλήσεθ' εἵνεκ' Ἀργείας *Stephanus* Byzantinus. Vide Commentarios. c Αἰ Λακινίου.

περὶ τῆς εἰς πατρίδα ἐλεύσεως· ὃν ἰδοῦσα Εἰδοθέα, ἡ τοῦ Πρωτέως θυγάτηρ, ἐν Φάρῳ, φησὶ πρὸς αὐτόν, Μενέλαε, εἴπερ βούλει μαθεῖν τὸ περὶ σὲ πᾶν, ἔστι μοι πατὴρ ὁ θαλάσσιος Πρωτεύς, ὅσπερ περὶ [1] δείλην ἐκβαίνων ἐκ τῆς θαλάσσης, συγκοιτάζεται τῶν φώκαις· λαβὼν οὖν καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ δέρματα φωκῶν νεοδάρτων, ὑπόδυσαι καὶ σύ, καὶ [2] οἱ γενναιότεροι τῶν σῶν ἑταίρων, καὶ συγκαταλέχθητι τῶν λοιπαῖς φώκαις, ἐλθόντα δὲ τὸν Πρωτέα κατάσχετε, καὶ μηδὲν πτοηθέντες, πρὸς πάντα τοῦτον ὁρῶντες μεταπεμπόμενον, πρὸς ὕδωρ, πρὸς πῦρ, πρὸς ζῶα παντοῖα, ἀλλὰ κατέχοντες ἐρωτήσατε, καὶ ὃς ὑμῖν ἐρεῖ περὶ πάντων σαφέστατα. συγκοιτασθέντες γοῦν τῶν φώκαις, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ποιήσαντες, ἔμαθον παρὰ τοῦ Πρωτέως περὶ τοῦ ἀπόπλου, καὶ πάντων, ὧν ἔχρηζον. Διὰ δὲ τὸ δυσῶδες τῆς φώκης, [3] οὕτως εἶπε τὸ δυσόδμοις, ἢ δυσόδμοις θηρσίν. Τλήσεθ' εἵνεκα.] καὶ τλήσετ' εἵνεκα. τὸ μὲν τλήσεθ' εἵνεκα Ἀττικὸν, δασύνονται γὰρ τὸ εἵνεκα Ἀττικῶς· τὸ δὲ τλήσετ' εἵνεκα ψιλοῦται, Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ πάντα ψιλοῦσιν, ὡς τὸ Λεύκιππος, ἀπηλιώτης, καὶ τὰ ὅμοια, ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν δασέως ἐκφέρονται, Λεύκιππος, καὶ ἀφηλιώτης. Τῆς θηλύπαιδος.] τῆς Ἑλένης, ὡς καὶ Ὅμηρος φησίν, Ἑλένην μὴ τεκεῖν υἱόν, ἀλλὰ θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, κατὰ δὲ Δοῦριν, καὶ Ἰφιγένειαν ἐκ Θησέως. Ἄλλοι δέ φασι καὶ Νικόστρατον τεκεῖν, καὶ [4] Βρίολαν, καὶ Μενέλαον· ἐκ δὲ Ἀλεξάνδρου οἱ πλείονες φασὶ τέσσαρας τετοκέναι, Βούνικον, Κόρυθον, Αγανον, καὶ Ἰδαῖον, * Τριάνορος.] τῆς πολυάνδρου, ὡς ὅπισθεν πεντάλεκτρον αὐτὴν εἶπεν. * Κόρης.] κόρη, κυρίως ἡ καθαρὰ καὶ παρθένος· κατὰ δὲ Μολοσσοὺς, καὶ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, κόρη, ἡ εὔμορφος, ὅπερ καὶ νῦν δηλοῖ, οὐ γὰρ τὴν θηλύπαιδα καὶ πολύανδρον παρθένον λέγει, ἀλλ' εὔμορφον αὐτὴν καλεῖ. Ἥξει δ' ἀλήτης.] περιαγνύσεται γὰρ ὁ Μενέλαος πλανώμενος εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰαπύγων, ἤτοι Καλαβρῶν, [5] ἡ γὰρ Μεσαπυγία, καὶ Ἰαπυγία, ὕστερον Σαλεντία, εἶτα Καλαβρία ἐκλήθη, καθά φησιν ὁ ἱστορικὸς Δίων, ὁ τὰς Ῥωμαίων πράξεις συντάξας· κεῖται γὰρ ἡ Καλαβρία περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον, καὶ τὸν Ἀδρίαν. Καὶ δῶρ' ἀνάψει.] καὶ τῇ Ἰαπυγίᾳ, ἤτοι τῇ Καλαβρίδι, τῇ σκυλαπικῇ καὶ πολεμικῇ Ἀθηνᾷ δῶρα δώσει, καὶ καθιερώσει ἀναθήματα, κρατῆρα χαλκοῦν [6] ἀπὸ Τεμέσης, πόλεως Καλαβρίδος, καὶ τὸν ἑαυτοῦ θυρεὸν, ἤτοι τὸ σάκος, καὶ τὰ τῆς Ἑλένης εὐπόδητα ὑποδήματα. Ταμάσιον.] Τάμεσα, πόλις Καλαβρὶς ἀριστόχαλκος, περὶ ἧς φησὶν Ὅμηρος,

Ἐς [7] Ταμέσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

Ταύτην δὲ καὶ οἱ βάρβαροι, Καλαβροί τε, καὶ ἕτεροι [8] Τέμψαν [9] ἔτι καλοῦσιν, ὥσπερ αἰδούμενοι μεταποιῆσαι καθ' ὁλοκληρίαν τὴν τοῦ Ὁμήρου φωνήν· ὁ δὲ Λυκόφρων οὐκ αἰδεσθεὶς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην φωνὴν, οὐδὲ τὴν περὶ τὸν ποιητὴν τῶν βαρβάρων αἰδῶ λογισάμενος, βαρβαρώτερος ἐκείνων φανεὶς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, [10] Κεὺς τὰ ἔσφεια διδοὺς, Τάμασαν, τὴν [11] Τέμεσαν ἐκάλεσεν. Βοάγειον.] ἀσπίδα, ἐκ δέρματος βοὸς ἀγρίου γεγονυῖαν. Ἀσκέρας εὐμαρίδας.] ὅσπερ ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα καλῶς λέγει· εὐμαρίδας δὲ, τὰς εὐμαρῶς καὶ εὐκόλως ὑποδυομένας περὶ τοὺς πόδας. ἀσκέραι δὲ, κυρίως τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πῖλια, ἤτοι τὰ ὀρτάρια, λέγεται.

EMENDATIONES.

1 Δείλην, pro δήλην, ex *MSS.* utroque. 2 Οἱ γενναιότεροι, pro νεώτεροι. Cui emendationi ansam præbuerunt *MSS.* Codices, qui paullo ante habebant, σὺ καὶ γενναιότεροι παρ' ἐμοῦ δέρματα &c. Et hoc videtur ad *Homeri* mentem propius accedere, apud quem Protei filia Menelaum jubet sociorum, non minimos natu, sed præstantissimos, & fortissimos ad Proteum capiendum sibi comites adjungere; Odyss. δ' v. CCCCVIII.

------σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἑταίρους
Τρεῖς, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν ἄριστοι.

3 Οὕτως lego cum *MSS.* οὔτε *Impress.* absurde. 4 Variant in Helenæ liberorum nominibus proferendis Codices *MSS.* Sed non est tanti hæc differentia, ut operose sanari debeat; nec, si id vellem facere, satis de veris eorum appellationibus constaret; ne vero officio meo in hac parte deesse videar, variationes hasce apponere non dedignabor. Scias itaque pro Βρίολαν, *MSS.* utrumque Αἴθολαν legere; pro Κόρυθον, Κόρινθον *Bar.* pro Αγανον, Αγαθὸν *Seld.* Αταν *Bar.* * Hæc adjeci ex *Bar.* 5 Ἡ γὰρ Μεσαπυγία (lege hic, & aliis in locis Μεσαπία) καὶ Ἰαπυγία, ὕστερον Σαλεντία, εἶτα Καλαβρία ἐκλήθη, ex *MSS* utroque, nisi quod Καλαυρία habeat *Seld.* de quo errore, qui in omnibus omnium fere Auctorum Codicibus nimis frequens est, supra monui. Ἡ γὰρ Μεσαπυγία, ἡ Ἰαπυγία, ὕστερον Βαλεντία, εἶτα Βαλέντη ἐκλήθη *Impress.* corrupte. Quod autem eadem Regio appellata sit Messapia, Japygia, Calabria, & Salentina tellatur, præter *Dionem*, quem laudavit *Scholiastes*, etiam *Strabo*, ex quorundam opinione, Geograph. lib. VI. in Italiæ Descriptione, ubi hæc verba habet, Ἡ δ' ἐκ Βρεντεσίου πεζευομένη ὁδὸς εἰς τὸν Τάραντα εὐζώνῳ μιᾶς ἐστι ἡμέρας, ὃ ἰσθμὸν ποιεῖ τῆς εἰρημένης χερρονήσου, ἣν Μεσαπίαν τε, καὶ Ἰαπυγίαν, καὶ Καλαβρίαν, καὶ Σαλεντίνην κοινῶς οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσι. 6 Ἀπὸ Τεμέσης, pro ἀπό τε μέσης, ex *Bar.* 7 Al. Τεμέσην. 8 Τέμψαν, pro Τεμέσαν, ex *Seld.* Latini enim Tempsam dixerunt, quam Græci Temesam, *Plinio* teste, cujus hæc sunt verba, *Oppidum Tempsa, à Græcis Temese dictum.* *Ptolomæus* quoque libro tertio, Tempsam vocat, ut observavit *Joach. Vadianus* Helvetius, in Commentariis ad librum secundum *Pomponii Melæ*. 9 Ἔτι καλοῦσιν, pro ἐπικαλοῦσιν, ex *MSS.* utroque. 10 Κεὺς πάντα τρέφεια *Seld.* Κεὺς περὶ τὰ τρέφεια διδοὺς *Impress.* Lectio nostra ex *Bar.* desumpta est. Cæterum hoc Proverbium vulgo sic, Κεὺς τρέφεια ἀπαιτεῖ. Vide *Hesychium*, *Suidam*, & Collectanea ex *Tarrhæo*, *Didymo* &c. 11 Τέμεσαν, pro Τέμισαν, ex emendatione *Nic. Gerbelii.*

Εν οἷσι πόρτις ὄρχατον τεύξει θεᾷ	Ubi Juvenca hortum Deæ faciet
Οπλοσμίᾳ φυτοῖσιν ἐξησκημένον.	Hoplosmiæ plantis exornatum.
Γυναιξὶ [a] δ' ἔσαι τεθμὸς ἐγχώροις ἀεὶ	Mulieribus autem indigenis mos erit semper
Πενθεῖν τὸν [b] εἰνάπηχυν, Αἰακοῦ τρίτον,	Lugere novemcubitalem, ab Æaco tertium,
Καὶ Δωρίδος, [c] πρηστῆρα [d] δαΐου μάχης.	Et Doride, bellicæ fulmen pugnæ.
Καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ῥέθη,	Nec vel auro nitida decorare corpora,
Μήθ' ἁβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους	Vel molles vestes circumdare
[e] Κάλχῃ φορυκτούς, οὕνεκα [f] θεᾷ θεὸς	Purpura tinctas: quoniam Deæ Dea

VARIANTES LECTIONES.

a Al. τ'. b Εἰννάπηχυν Bar. c Πρηστῆρα Seld. d Δαΐου Seld. δαΐου al. e Al. χάλκῃ. f Θεὸς θεᾷ Bar.

[1] Γινώσκε, [2] ὦ Λύκοφρον, ὅτι τινὰς μὲν λέξεις ἀπ' Αἰσχύλου κλέπτεις, ἐξ Ιππώνακτος δὲ πλέον, ἐπιλήσμων δὲ ὤν, ἢ μὴ νοῶν ταύτας, [3] ἀλλήλως ἄλλως τίθης, ἀλλ' ἀναμνήσω τοῦτο ἐγὼ τὸν σοφὸν ποιητὴν οὐκ οἶδα, [4] ὦ Λύκοφρον, ὅτι ὅτε σὺ τὴν Ιππώνακτος κατεῖχες βίβλον, κατόπιν σου ἑστηκὼς ἐγώ, ἑώρων σε τὰς αὐτοῦ λέξεις ἀναλεγόμενον, [5] καὶ τὸ ἀσκέρας ἐκεῖ εὕρηκας, καὶ οὕτω τέθεικας, μὴ προσέχων, μηδ' εἰς νοῦν ἔχων τὰ ῥητά· ἀλλ' ἄκουε πῶς φησὶν Ιππώναξ, καὶ μάθε, ὅτι ἀσκέραι οὐ τὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ τὰ πίλια, ἤτοι τὰ ὀρτάεια, εἰσίν, ὡς καὶ Ιππώναξ,

> [6] Εμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε [7] τὰν χλαῖναν
> Δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον [8] ῥίγεος,
> Οὔτ' [9] ἀσκέραισι τοὺς πόδας δασείῃσιν
> Εκρυψας, ὥς μή μοι [10] χίμετλα γίγνηται.

Εγνως ὅτι διὰ τοῦ εἰπεῖν δασείας τὰς ἀσκέρας, τὰ ὀρτάεια φησίν, εἰ δὲ χρεία σοι καὶ ἑτέρας μαρτυρίας, ἄκουσον· Ω φίλ' Ερμῆ Μαιάδος, Κυλλήνιε. Καὶ μετά τινα φησί,

> [11] Δὸς χλαῖναν * σφύλαττειν * Ιππώνακτι,
> Καὶ κυπασίσκον, καὶ [12] σαμβάλικα, κἀσκέρικα,
> Καὶ χρυσοῦ * μοι * στατῆρας ἑξήκοντα
> [13] Τοῦ νερτέρου τοίχου. ———

Εγνως πάντως νῦν, ὅτι ἀσκέρικα τὰ ὀρτάεια πάντως λέγεται, ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἑνὶ στίχῳ περὶ ὑποδημάτων εἰπών, καὶ περὶ ἀσκερῶν λέγει. Ηξει δὲ Σίριν.] Σίρις, ποταμὸς Ιταλίας, καὶ πόλις· ἡ δὲ πόλις Σίρις, νῦν [14] Πολίειον λέγεται, ἀπὸ πόλεως Καυτέως ἐμπίπτει. Λακινίου μυχούς.] τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριον Κρότωνος, περὶ οὗ φησι καὶ Θεόκριτος,

> [15] Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ὅπερ ὁ πύκτας
> Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

Λακίνιον δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Λακινίου Κροτωνιάτου. Εν οἷσι πόρτις.] ἐν οἷσισι τόποις, τοῖς περὶ Κρότωνα δηλονότι, ἡ Θέτις κῆπον τῇ Ηρᾳ ἀναθήσει, αἱ δὲ [16] γυναῖκες ἐγχώριοι ἐκ νόμου ἀεὶ ἐκεῖ ἔσονται μελανοφόροι, καὶ τὸν ἐννεάπηχυν Αχιλλέα δακρύουσαι, οὗτινος ἕνεκα ἡ θεὸς Θέτις τῇ θεᾷ Ηρᾳ δωρεῖται καὶ ἀνατίθησι τὸν μέγαν στόρθυγγα τῆς χέρσου, ἐν τῷ κτίσαι ὄρχατον. Ορχατον.] στίχον, τάξιν· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐξησκημένον καὶ κεκοσμημένον φυτοῖς ὄρχατον, δηλοῖ τὸν κῆπον. Οπλοσμία.] Ηρας ἐπίθετον, τιμωμένης ἐν Ηλιδι, πόλει τῆς Πελοποννήσου καὶ Τριφύλου. Τεθμός.] ὁ νόμος, ἐκ τοῦ τέθειμαι, τέθεισαι, * τέθειται, * τεθμός. Εἰνάπηχυν.] ἐννέα πηχῶν λέγει μέγεθος ἔχειν τὸν Αχιλλέα. Αἰακοῦ τρίτον, καὶ Δωρίδος.] τὸν ἔκγονον Αἰακοῦ [17] τρίτον, καὶ Δωρίδος· Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ενδηΐδος Πηλεύς, Πηλέως καὶ Θέτιδος Αχιλλεύς. καὶ πάλιν μητρόθεν, Δωρίδος καὶ Νηρέως Θέτις, Θέτιδος καὶ Πηλέως Αχιλλεύς. Πρηστῆρα μάχης.] τὸν [18] σφοδρὸν καὶ διάπυρον ἄνεμον τοῦ πολέμου. Ρέθος.] κυρίως τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸ ῥᾷον τὰ ἔθη δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι, νῦν δὲ καταχρηστικῶς πάντα τὰ μέλη ῥέθη εἶπεν. * Αβροπήνους.] τρυφεροσήμονας, πλουσίους, σπειρώς. * Κάλχῃ φορυκτούς.] πορφύρᾳ βεβαμμένους κυρίως, νῦν δὲ τοὺς ἁπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους, καὶ πλουμαρικοὺς λέγει, Κάλχη δέ, ἡ [19] πορφύρα, ὅθεν ὁ κόγχος, καὶ ἡ κογχύλη εὑρέθη.

EMENDATIONES.

1 Hæc paullo post occurrebant in *Impress.* usque ad ὡς καὶ Ιππώναξ, Ego vero in suum locum reduxi, sequutus *Bar.* 2 Ω Λύκοφρον, pro ὦ Λυκόφρων, ut sit vocandi casus, nisi malis ita scribere, οὗτος ὁ Λυκόφρων, & deinde in tertia persona cætera proferre, quod facere potes auctoritate *Barocciani* Codicis. 3 Αλλήλως ἄλλως *Bar.* quod equidem malim, monstrosa enim videntur, & Græcis auribus absona hujusmodi composita. 4 Ω Λύκοφρον, pro ὦ Λυκόφρων, ex *Bar.* 5 Hæc sic lego cum *Bar.* quæ in *Impressis* hoc modo extabant, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἀσκέρας ὑποδήματα λέγεις, καί περ σημαινούσας πίλια, ἤτοι ὀρτάεια. Cætera desunt. 6 Hos *Hipponactis* versus, qui prius confusi extabant, in ordinem digessi. 7 Χώλαιναν *Impress.* χλαῖναν *Bar.* 8 Ρίγους *Bar.* ῥίγεος *Impreß.* 9 Ασκέρησι *Seld.* deinde δασείῃσιν idem, pro quo *Bar.* habet φησίν. 10 Χίμετλα ῥίγνυται *Bar.* Ibid. γίνεται *Seld.*. 11 Et hos versus digessi in ordinem. * Ex *Seld.* 12 Σαμβάλικα, pro συμβάλικα, ex *Seld.* nam Σάμβαλα, τὰ σάνδαλα, teste *Hesychio.* Σαμάλισκα *Bar.* σαμβάλισκα *Seld.* * Ex *Bar.* ad metrum supplendum. Et huic voci alia manus superposuit σοί. 13 Τοῦ νερτέρου, pro τυτέρου, ex *Seld.* 14 Σιέλοι *Impress.* Πόλιον *MSS.* Ego reposui Πολίειον; nam Siris postea Poliëum dicta; *Stephanus* Byzantinus, Πολίειον, πόλις Ιταλίας, ἡ πρότερον Σίρις καλουμένη. Idem in v. Σίρις, causam hujus nominis ait esse, quod ibi dedicatum fuerit Minervæ Πολιάδος simulacrum; Σίρις, πόλις Ιταλίας, πλησίον τοῦ Μεταπόντου, καὶ ποταμός· μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον, ἀπὸ τῆς ἐν Ιλίῳ Πολιάδος Αθηνᾶς. Quod confirmat *Strabo* Geogr. lib. VI. quem videsis. 15 Versus hos ex *Theocriti* quarto Idyllio restitui, quos *Impress.* & *MSS.* Codd. hoc modo mutilarunt, & corruperunt. καὶ ποτ' (καὶ τὸ ποτ' *MSS.*) ᾄδον τὸ λακίνιον, ὅπερ ὁ πύκτας Αἴγων (ἄγγα *Bar.*) ὀγδοήκοντα (ὀγδοήκοντα *Bar.* ὀδώκοντα *Seld.*) μόνος κατεδήσατο (κατεδήσατο *Seld.* κατεδάσατο *Bar.*) μάζας (μάξας *Bar.*) 16 Γυναῖκες καὶ ἐγχώριοι cæteri Codd. habent, Ego vero καὶ delevi, quod sit superfluum, & sensum Auctoris pervertat. * Ex *Bar.* 17 Τρίτον, καὶ Δωρίδος, pro καὶ τρίτον Δωρίδος &c. 18 Σφοδρόν, pro σπόδρον. * Hoc adjeci ex *Bar.* nisi quod ἁβροπήνους posuerim pro ἁβροτήμονας. 19 Πορφύρα, pro πορφυροῦς, ex *Seld.*

Στόρθυγγα.]

a Χέρσου μέγαν στόρθυγγα δωρεῖται b κτίσαι.	Magnum terræ cacumen dabit habitandum.
Ἥξει δὲ Ταύρου γυμνάδας κακοξένους	Adibit deinde Tauri gymnasticas inhoſpitas
c Πάλης κονίστρας, ὅν τε d Κωλῶτις τεκνοῖ	Luctæ Palæſtras, quem Colotis genuit
Ἀλεντία, e κρείσσα f Λογγούρου μυχῶν,	Alentia, regina ſpecuum Longuri;
Ἄρπης Κρόνου πήδημα, Κογχείας g θ' ὕδωρ	Falcis Saturniæ ſaltum, & aquam Concheæ
h Κάμψας, Γονοῦσάν τ', ἠδὲ Σικανῶν πλάκας,	Ambiens, Gonuſámque, & arva Sicanorum,
Καὶ θηροχλαίνου σηκὸν i ὠμηστοῦ λύκου,	Et ferinam induti Lupi crudelis templum,
Ὃν Κρηθέως ἄμναμος, ὁρμίσας σκάφος,	Quod Crethei Nepos, appulſa nave,
Ἔδειμε πεντήκοντα σὺν ναυπηγέταις.	Cum quinquaginta navium fabris extruxit.
k Κρόκαι δὲ Μινυῶν εὔλιπη l σελγίσματα	Litora verò pinguia Minyarum ſtrigmenta

VARIANTES LECTIONES

a Χέρτον al. b Κτίσαι Bar. c Πάλις Seld. d Al Κωλῶτις. e Κρεῖσσα Seld. f Λογγέρου Bar. g Hanc particulam non agnoſcit Seld. h Κάμψας Bar. i Al. ὠμηστοῦ. k Κρόκαι Bar. Κρόκαι Μινυῶν δ' εὔλιπῆ Seld. Μινύων Bar. Sed iſti δ' eadem, ut videtur, manus ε ſuperpoſuit. l Στλεγίσματα Bar. aliique. στλεγγίσματα al.

Στόρθυγγα.] * ὀξύτητα, * ἀκρωτήριον τοῦ [1] Κρότωνος, λέγει δὲ τὸ Λακίνιον. Ἥξει δὲ Ταύρου.] παραγενήσεται δὲ ὁ Μενέλαος καὶ περὶ τὴν Σικελίαν, ὅπου αἱ παλαῖστραι τοῦ Ἔρυκος τοῦ ξενοκτόνου, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος Ἔρυξ ἐκλήθη· παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος καὶ πενταθλήσας αὐτὸν, ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε, καὶ οὕτως ἀνεῖλεν αὐτόν. Ἔρυξ δὲ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη. Ταῦρον δὲ τὸν Ἔρυκα φησὶ, διὰ τὸ θυμικὸν, καὶ γενναῖον. Κωλῶτις.] ἡ Ἀφροδίτη. Κωλῶτις δὲ ἐκλήθη, ὅτι τις νεανίας ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ τυράννου καταχωσθεὶς ἐκ τῶν κώλων, ἤτοι ἐκ τῶν ἀκρεμονείων, καὶ τῶν χειρῶν, ἐδέθη· ἡ δὲ θυγάτηρ, [2] ἢ τοῦ ἀρχιλῃστοῦ, ἢ τοῦ τυράννου, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἀπέλυσεν αὐτὸν, μιγεῖσα τούτῳ· ὁ δὲ Ἀφροδίτης ἱερὸν Κωλώτιδος ἱδρύσατο, εἰς εὐχαριστίαν αὐτῆς, ὅτι δεδεμένον ὄντα ἐκ τῶν κώλων ἐρρύσατο. Κωλὶς δὲ λέγεται καὶ ἡ ἄορνις γῆ. Ἀλεντία.] ἡ ἐν Ἀλεντι, ποταμῷ Κολοφῶνος, τιμωμένη, ἐκεῖσε γὰρ ἱερὸν αὐτῆς ἐστιν. Ἄρπης.] ἅρπη, ἤτοι δρέπανον, καὶ ἡ Φαιακία, * ἡ * Κέρκυρα, καὶ ἡ Σικελία λέγεται· ἡ μὲν Κέρκυρα, ὅτι ἦν ἐκεῖ κεκρυμμένον τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ ὁ Ζεὺς τὸν Κρόνον ἐξέτεμεν, ἢ τὸ δρέπανον, ὅπερ ἡ Δημήτηρ ἔλαβε παρ' Ἡφαίστου, τέμνειν τοὺς στάχυς· Δρέπανον δὲ, ἡ Σικελία, ὅτι ἐκεῖ ἦν τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ τὸν οὐρανὸν ὁ Κρόνος ἐξέτεμε, κἀνταῦθα ὁ Λυκόφρων φαίνεται νῦν τὸ Κρονοτόμον δρέπανον λέγειν. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται· μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν. Γονοῦσαν.] ἔστι μὲν καὶ πόλις Θετταλικὴ, νῦν δὲ λίμνη Σικελίας, ἐν ᾗ ἐπλανήθη ὁ Μενέλαος. Καὶ θηροχλαίνου σηκόν.] ἀπὸ κοινοῦ τὸ κάμψας, ἤτοι παρελθὼν, ὁ Μενέλαος, καὶ τὸν σηκὸν καὶ τὸν ναὸν τοῦ θηροχλαίνου Ἡρακλέος, ἤγουν τοῦ ἐνδεδυμένου τὴν λεοντῆν, τοῦ γὰρ Ἡρακλεῖ ναὸν περὶ Σύρτιν τῆς Λιβύης Ἰάσων ἐδείματο, καὶ οἱ λοιποὶ Ἀργοναῦται, μετὰ τὸ ἐπιτελέσαι ἀγῶνας ἐκεῖσε, εἰς γὰρ τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες, διὰ τὸ εἶναι ἄβατον τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ δύνασθαι πλεῖν αὐτὴν, ἄραντες ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὼ, δώδεκα ἡμέρας ἐπορεύοντο διὰ τῆς ἐρήμου Λιβύης, ὥς φησι Πίνδαρος, τῇ δωδεκάτῃ δὲ πρὸς ἑτέραν θάλασσαν ἐλθόντες, κατέθεντο αὐτὴν, καὶ ἀγωνισάμενοι, καὶ λουσάμενοι περὶ τὴν ἐκεῖσε θάλασσαν, ναὸν ἔκτισαν, ὃν εἶπον τῷ Ἡρακλεῖ, ἐν ᾗ θαλάσσῃ ὁ ἀποπλυνθεὶς ἱδρὼς τῶν Ἀργοναυτῶν ἐν ταῖς ψάμμοις μέχρι νῦν δίκην ἐλαίου στίλβει, μήτε ὑπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης κλύδωνος, μήτε ὑπὸ ὄμβρων καθαιρόμενος. Ὃν Κρηθέως ἄμναμος ὁρμίσας.] ὅντινα ναὸν τοῦ Ἡρακλέος ἔδειμε καὶ ἔκτισε σὺν τοῖς ν' Ἀργοναύταις ὁ ἄμναμος καὶ ἀπόγονος τοῦ Κρηθέως Ἰάσων, ὁρμίσας καὶ ἐλλιμενίσας ἐκεῖσε, δηλονότι τὸ σκάφος, ἤτοι τὴν ναῦν, τὴν Ἀργώ· ἄμναμος δὲ καὶ ἀπόγονος Κρηθέως [3] ὁ Ἰάσων οὕτως· Σαλμωνέως καὶ Ἀλκιδίκης [4] θυγάτηρ Τυρώ· Τυροῦς καὶ Ποσειδῶνος [5] Πελίας, καὶ Νηλεύς· Τυροῦς δὲ, τοῦ αὐτοῦ, καὶ Κρηθέως Αἴσων, [6] Ἀμυθάων, Φέρης· Αἴσονος καὶ Πολυμήδης, τῆς Αὐτολύκου, ἢ κατά τινας Ἄρνης, ἢ [7] Σκάρφης, Ἰάσων. Τὴν δὲ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίαν πλατέως λίαν ὄπισθεν εἶπον. Λόγγουρος.] λίμνη Σικελίας. Γονοῦσα δὲ ἐστὶ μὲν καὶ πόλις Θετταλικὴ, νῦν δὲ λίμνη Σικελίας. Κρόκαι.] οἱ αἰγιαλοὶ, παρὰ τὸ κρύος κύειν, ψυχροὶ γὰρ, ἤπερ ὁ βυθός. Κρόκαι δὲ Μινυῶν.] οὕτως συντάσσεται· Ὃν τινα ναὸν σὺν τοῖς ν' ἔδειμεν. Αἱ κρόκαι δὲ καὶ αἱ ψάμμοι καὶ οἱ αἰγιαλοὶ τῆς θαλάσσης, δηλονότι τῆς ἐκεῖ, τηροῦσι καὶ φυλάσσουσι τὰ εὔλιπη καὶ λιπαρὰ στελγίσματα, καὶ τοὺς ῥύπους τῶν Μινυῶν καὶ Ἀργοναυτῶν, οὐδὲ φοιβάζει καὶ πλύνει ὁ κλύδων, οὐδ' ἡ ὀμβρεία σταγὼν σμήχουσα καὶ καθαίρουσα δύναιτο καὶ [8] πολὺν χρόνον. Μινυῶν.] τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ

EMENDATIONES.

* Ex Bar. 1 Κρότωνος, pro Κρύωνος, ex Bar. & emendatione Nic. Gerbelii. Cæterum de Lacinio promontorio, ſi de hac mutatione dubites, vide Commentarios noſtros. 2 Pro ἢ, poſui ἢ, ex MSS. utroque. 3 Ο Ἰάσων οὕτως· Σαλμωνέως, pro ὁ Ἰάσων. οὗτος Σαλμωνέως, ope MSS. utriuſque, & Nic. Gerbelii. 4 Θυγάτηρ, pro θυγατέρος, ex emendatione Nic. Gerbelii. 5 Πελίας, pro Πηλεὺς, ex Seld. & emendatione Gerbelii. Peleus enim Æaci & Endeïdos Nymphæ filius erat, Pelias vero, Jaſonis avunculus, Neptuni. 6 Ἀμυθάων δὲ Φέρης Impreſſ. Ego illud δὲ delevi. & poſt Ἀμυθάων (pro quo Ἀμυθήων Bar.) comma poſui, ope Bar. 7 Σκεάφης Bar. Σκάφης Seld. 8 Πολυχρόνιον MSS. uterque.

τῆ

Τηροῦσιν, ἅλμης οὐδὲ φοιβάζει κλύδων,
Οὐδ' ὀμβρία σμήχουσα δηναιὸν νιφάς.
Ἄλλοις δὲ θῖνες, οἵ τε [a] Τευχείρων πέλας
Μύρμηκες [b] αἰάζουσιν ἐκβεβρασμένους
Ἔρημον εἰς Ἄτλαντος οἰκητήριον,
[c] Θρυλλιγμάτων [d] δέρροισι [e] προστεστηρότας·
Μόψον [f] Τιταιρώνειον ἔνθα [g] ναυάται

Servant, nec vel maris expurgat æstus,
Vel pluvia diu nix extergens.
Alios litora, saxáque juxta
Teuchira lugebunt in Atlantis
Desertum ejectos diversorium,
Fragmentorum puncturis corrugatos:
Ubi Mopsum nautæ Titæronium

VARIANTES LECTIONES

a Al. Τευχήρων. al. Ταυχείρων. b Αἰάξουσιν *Seld.* c Θρυλιγμάτων *MSS.* uterque, & alii d Δέρρεσι *Bar.* aliique. e [illegible] *Bar.* f Τιταιρώνιον *Bar.* aliique. g Ναυβάται *Seld.* aliique.

τοῦ Μινυείου ἦσαν· δύο δὲ Ὀρχομενοί, [1] ὅ, τε ἐν Βοιωτίᾳ, οὗτος ὁ Μινύειος· καὶ ὁ πολύμαλλος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ὁ δὲ τόπος Ὀρχομενὸς Μινύειος ἐστὶν ἐκλήθη, ἀπὸ Μινυοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος παιδός, καὶ Καλλιρρόης, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός, ὑπὲρ Μινυοῦ καὶ Τειτογενείας, τῆς Αἰόλου, οἱ πλείους τῶν Ἀργοναυτῶν· ἄριστοι δὲ ἱππικοὶ οἱ Ὀρχομένιοι, Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ Θηβαίοις νικήσας, φόρον ὑποτελεῖς ἔχειν, Ἡρακλῆς δὲ αὐτοὺς ἠλευθέρωσεν. Εὐλιπῆ στελγίσματα.] οἱ λιπαροὶ [2] ἱδρῶτες, ὁ ῥύπος, τὰ ἀποξύσματα· στελγίδες γάρ, [3] τὰ τρίπτα, οἷς ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι, τὸν ῥύπον ἐξαίρομεν. Πολλὰ εἰπὼν ὁ Λυκόφρων περὶ Μενελάου, περὶ τῶν Ἀντήνορος υἱῶν οὐκ ἐμνημόνευσε, Γλαύκου φημὶ καὶ [4] Ἐρυμάνθου, οἳ μετὰ τοῦ Μενελάου πλέοντες, ὡς ναυαγήσαντες ἐξῆλθον περὶ τὴν Κρήτην, καὶ οὐκ ἔτι ἐπείσθησαν ἐκείνῳ συμπλεῖν, ἀλλ' ᾤκησαν ἐν Κρήτῃ τὸν ἀπ' αὐτῶν Ἀντηνορειδῶν λόφον κληθέντα. [5] Λυσίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νόστων οὕτω πως λέγει· "Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἱππόλοχος, οἱ "Ἀντηνορεῖδαι, παρ' [6] Ἀμνάκῃ, [7] βασιλεῖ Λιβύων, ᾤκησαν, μὴ "βουλόμενοι συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πορθήσασιν, οἳ μεθ' ἱκανὸν "χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ θαλάσσης Ἀντηνορειδῶν λόφον "ἔκτισαν, καὶ ᾤκησαν. Ἄλλοις δὲ θῖνες.] περὶ [8] Θεσσαλῶν φησί, Γουνέως, Προθόου, καὶ Εὐρυπύλου, ὅτι τοὺς ἄλλους δὲ αἰάζουσι καὶ θρηνήσουσιν οἱ θῖνες καὶ οἱ αἰγιαλοί, οἵ τε μύρμηκες καὶ παραθαλάσσιαι πέτραι, αἱ πέλας καὶ πλησίον τῶν Ταυχείρων, ἥτις ἐστὶ πόλις Λιβύης· θρηνήσουσι δὲ αὐτοὺς τί παθόντας; ἐκβεβρασμένους καὶ ῥιφέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔρημον οἰκητήριον τοῦ Ἄτλαντος, ἤτοι τὴν Λιβύην· ἐκριφέντας δέ, ποταπούς; προσεστηρότας καὶ διηρασμένους δέρρεσι καὶ στρώμασι θρυλλιγμάτων καὶ συντετριμμάτων, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θρυλλίγμασι καὶ [9] συντρίμμασι δέρτρων καὶ σωμάτων, ἀντιστρόφως εἶπε. * Ἄλλους δὲ θῖνες.] τῆς Κυρήνης πόλεις, Ἀπολλωνία, καὶ Τεύχειρα· ἡ δὲ Κυρήνη, χωρίον τῆς Λιβύης ἐστί, ὡς καὶ ἡ Φάρος. * [10] Ἄτλαντος οἰκητήριον.] τὴν Λιβύην λέγει· Ἄτλας γὰρ μαθηματικὸς ἦν Λίβυς ἀνήρ, ὃς εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἀνερχόμενος πρὸς ἀκριβεστέραν κατασκοπὴν τῶν ἀστέρων, καὶ ποτὲ περισφαλείς, κατέπεσεν ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν, καὶ ἀνῃρέθη, ὅθεν ἀπ' αὐτοῦ τό, τε ὄρος, καὶ τὸ πέλαγος Ἀτλαντικὸν ἐκλήθη. Πολύειδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς τὸν Ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα Λίβυν φησίν, οὐ μαθηματικόν, ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ Περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν Γοργόνα, διὰ τὸ μὴ ἐᾶν αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ' ἐρωτᾶν αὐτὸν τίς εἴη, τοῦτο καὶ τοῦ Ἄτλαντος υἱὸς Ἕσπερος κατὰ τοὺς λοιπούς, οὐ κατά τι Πολύειδον. * Ἔρημον δὲ τὸ Ἄτλαντος οἰκητήριον, ὅτι ἔρημος ἡ Λιβύη. * Μόψον Τιταιρώνιον.] ἔνθα πρίν ποτε θανόντα τὸν Μόψον, τὸν ἀπὸ Τιταιρῶνος πόλεως, ταριχεύσαντες οἱ Ἀργοναῦται, ἀνεστήλωσάν τε καὶ δίκην στήλης ἔστησαν τυμβείαν κρηπῖδα καὶ βάσιν, καὶ σῆμα ἀπὸ τῆς Ἀργοῦς δορὸς καὶ τοῦ τῆς Ἀργοῦς ξύλου, πέτευρον καὶ σανίδα κλασθέν, ἤτοι κώπην τεθραυσμένην, ἀνεστήλωσαν δὲ αὐτό, κειμήλιον καὶ δώρημα νεκρῶν· ποῦ δ' ἀνεστήλωσαν; περὶ τὴν Αὔσιγδα, πόλιν Λιβύης, ἥντινα Αὔσιγδα παραρρεῖ ὁ Κίνυφος ποταμός. Τῷ δὲ Νηρέως γόνῳ οὕτως σύνταξον· Ἔνθα ποτὲ τὸν Μόψον οἱ Ἀργοναῦται ἔθαψαν, ἡ δὲ Κολχὶς Μήδεια τῷ Νηρέως υἱῷ, Τρίτωνι, παρέσχε πλατὺν κρατῆρα, κεκοσμημένον καὶ εἰργασμένον χρυσῷ· τίνος δὲ χάριν παρέσχε τῷ Τρίτωνι; δείξαντι τὸν πλοῦν, καὶ ὅπου [11] διὰ τῶν στενῶν πετρῶν ὁ Τῖφυς, κυβερνήτης ὢν τῆς Ἀργοῦς, ἀτραπιτὸν αὐτὴν διαβιβάσει, τοῦτο ἅπαξ δὲ καὶ τότε ἀνέδειξε καὶ εἶπεν ὁ θαλασσόπους δίμορφος θεός, ἤγουν ὁ Τρίτων, τοὺς Ἕλληνας τὰ [12] κράτη λαβεῖν τῆς χώρας, ἤτοι κυριεῦσαι τῆς Λιβύης, ὅταν ἀγρέτης Λιβυκὸς λαὸς παλίμποιν καὶ ἀντίστροφον τὸ δῶρον, * ἤτοι τὸν κρατῆρα, * ὀρέξῃ καὶ παράσχῃ Ἕλλησι, νοσφίσας καὶ ἐκβαλὼν καὶ στερήσας τῆς πατρίδος, ἤτοι τῆς Λιβύης· τὰς δ' εὐχάς, ἤτοι τοὺς λόγους, τοῦ Τρίτωνος φοβούμενοι οἱ Λίβυες, κρύψουσι τὸ κλέαρ καὶ κτῆμα, ἤτοι τὸν κρατῆρα, ἐν χθονὸς ἐσχάτοις μυχοῖς ἄφαντον. [13] Ἐν ᾗ Κυφαίων.] ἐν ἠπείρῳ γῇ Λιβυκῇ, Γουνέα, Πρόθοον, καὶ Εὐρύπυλον, ὁ Βορρᾶς πνέων ἐκβράσει σὺν τοῖς αὐτῶν ναύταις. Μόψον Τιταιρώνιον.] ὁ Μόψος ἐστὶν εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν ἦν, υἱὸς Ἄμπυκος καὶ Χλωρίδος, τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὁ δὲ Ἄμπυκος, υἱὸς Τιταιρῶνος, ἀφ' οὗ καὶ πόλις, ὡς καὶ Ἡσίοδος,

Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

EMENDATIONES.

a Ὅ, τε ἐν Βοιωτίᾳ reposui, pro ὅτε Βοιώτῃ, ex *Bar.* ὅτε, ἐν Βοιωτίᾳ *Seld.* ὅτε ἐν Βοιωτίᾳ reposuit *Gerbelius*, idque ex *Homeri* & *Apollonii* Interpretibus: Minyas enim in Bœotiam irrumpens. Thebis conterminum Orchomenon condidit. à quo & Minyeïum appellatum *Homero.* Deinde, putat idem *Gerbelius*, legendum esse πολύμηλος. Nam alterum Orchomenon, Arcadiæ urbem, πολύμηλον vocavit *Homerus*, à pecorum abundantia. Nisi quis à lana πολύμαλλον, ut apud *Pindarum* χρυσόμαλλον, legere maluerit, cum eo sane non maximopere contenderim. Attamen *Homericum* πολύμηλον mihi videtur suavius, & Ὁμηρικώτερον. Poetæ Scholiastes etiam tertium Orchomenon, Thessaliæ urbem, adjicit. 2 Ἱδρῶτες, pro ἰδιῶται, ex *Seld.* itaque legendum esse conjecerat *Gerbelius.* 3 Τὰ τρίπτρα *Bar.* 4 Ἐρυμάνθου *Seld.* 5 Λυσίμαχος, pro Σύμμαχος, ex *MSS.* utroque. 6 Ἀκαμάνθῃ *Bar.* 7 Βασιλεῖ, pro βασιλείᾳ, ex *MSS* utroque. 8 Θεσσαλῶν, pro θαλασσίων, ex *Seld.* Θετταλῶν *Bar.* Cæterum vult *Scholiastes*, *Lycophronem* jam pergere ad enarrationem casuum variorum, & infortuniorum, quibus Guneus, Prothous, & Eurypylus, Thessalia oriundi, affecti erant. 9 Συντρίμματι. δέρτρων *Impress.* Ego periodum delevi post συντρίμματι, sequutus *MSS.* utrumque. * Hæc adjeci ex penu *Barocciano* deprompta. 10 Hæc paullo post occurrebant in *Impressis.* Ego vero in suum locum reduxi, ope *Seld.* * Ex *Bar.* 11 Διὰ τῶν στενῶν πετρῶν ὁ Τῖφυς, pro διὰ τῶν πετρῶν ὁ Τύφυς, ex *MSS.* utroque. Cujus emendationis ratio constabit omnibus, qui vel primis labiis libros Poetarum degustârunt. 12 Κράτη, pro χερσί, ex *MSS.* utroque. Confer cum hisce verbis Poematis hujus vers. DCCCXCI. * Ex *MSS.* utroque. 13 Hæc non sunt hujus loci, sed paullo post accipienda veniunt.

ἐστὶ

Θανόντα [a] ταρχύσαντο, τυμβείαν θ' ὕπερ
Κρηπῖδ' [b] ἀνεστήλωσαν, Ἀργώου δορὸς
[c] Κλασθὲν [d] πέτευρον, νερτέρων κειμήλιον,
[e] Αὔσιγδα, [f] Κινύφειος ἣν τέγγων ῥόος
Νασμοῖς λιπαίνει· τῷ δὲ Νηρέως γόνῳ,
Τρίτωνι, Κολχὶς [g] ὤπασεν δάνος γυνή,
Χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον,

Mortuum sepelierunt, & supra sepulcralem
Crepidinem erexerunt, Argoæ navis
Fractam tabulam, inferorum donarium,
Apud Ausigda, quam Cinnyphius humectans fluvius
Aquis fœcundat: Nereïque filio,
Tritoni, donum Colchica dedit mulier,
Ex auro latam pateram conflatam,

VARIANTES LECTIONES.

a Ταρχύσαντο Seld. b Ἀνεστήλωσε Bar. c Κλαυσθὲν Bar. d Πέταυρον MSS. uterque, & eandem lectionem in Scholiis retinent. e Al. Αὔσιδα. Malim Αὔσιγδα. f Κινύφιος MSS. uterque. g Ὤπασε sine ν finali MSS. uterque.

περὶ ὁ Μόψος τοῖς Ἀργοναύταις συμπλέων, ἀνῃρέθη ὑπὸ ὄφεως ἐν Λιβύῃ, ἔνθα θάψαντες αὐτὸν οἱ Ἀργοναῦται, οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ, ἔπηξαν ἐπάνω τοῦ τάφου αὐτοῦ κώπην, ἢ σανίδα, ἐκ τῆς Ἀργοῦς. καὶ ὁ μὲν Μόψος οὗτος, ὁ τοῦ Ἀμπυκος καὶ Χλωρίδος, ἐν Λιβύῃ κεῖται, εἷς ὢν τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος υἱὸς Μόψος καὶ Μαντοῦς, τῆς θυγατρὸς Τειρεσίου, ἐν Κολοφῶνι τῆς Ἀσίας, τινὲς δὲ φασὶν, ἐν Κιλικίᾳ. Ἀργώου δορός.] Ἀργὼ ἐκλήθη ἡ τοῦ Ἰάσονος ναῦς, ἢ ὅτι, κατὰ Ἀπολλώνιον, Ἄργος αὐτὴν ἐναυπήγησεν, ὁ Φρίξου, ἢ Ἀλεκτορος υἱός· ἢ ὅτι ἐν Ἄργει ἐναυπηγήθη, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος ὁ Σαλαμίνιος. Αὔσιγδα.] πόλις Λιβύης, ἣν παραῤῥεῖ Κίνυφος ποταμός. Φασὶν ὅτι κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν ἡ Ἀργὼ εἰς τὴν Σύρτιν ἐνέπεσεν, ἀποροῦσι δὲ τοῖς Ἀργοναύταις περὶ τοῦ ἔκπλου Τρίτων, ὁ υἱὸς Ποσειδῶνος, ἐπιφανεὶς, ὡδήγησεν αὐτοὺς, ᾧ ἔδωκεν ἡ Μήδεια ἀμοιβὴν χρυσοῦν κρατῆρα, ὃν εἶχεν ἀπὸ τῶν πατρὸς λαφύρων. Νηρέως γόνῳ Τρίτωνι.] Ἀκέσανδρος φησὶν Εὐρύπυλον, καὶ Τρίτωνα Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς εἶναι παῖδας, ὃς Εὐρύπυλος γήμας Στερόπην τὴν Ἡλίου * θυγατέρα, * Πασιφάης δὲ ἀδελφὴν, γεννᾷ Λύκωνα καὶ Λεύκιππον, ὃς Εὐρύπυλος καὶ βασιλεὺς ἦν Κυρήνης. Ὁ δὲ Τρίτων τὰ μὲν ἄνω μέχρι λαγόνων ἄνθρωπος ἦν τέλειος, χεῖράς τε ἔχων, καὶ τὰ λοιπὰ, τὰ δὲ ἐκ λαγόνων κάτω δελφὶς, ἔχων δύο μόνους ἐμπροσθίους πόδας ἵππου, Ἀμφιτρίτης καὶ Ποσειδῶνος ὢν παῖς, κατ' ἐμὲ, καὶ τοὺς λοιπούς· ἔστι δὲ καὶ Τρίτων ποταμὸς Λιβύης· οὗτος ὁ Τρίτων ὁμοιωθεὶς Εὐρυπύλῳ, τῷ λεχθέντι Κυρήνης βασιλεῖ, καθὰ Μενεκλῆς καὶ Πίνδαρος ἱστοροῦσιν, ὑπέδειξε τὸν πλοῦν, καὶ βῶλον ἔδωκε τοῖς Ἀργοναύταις, ἣν Εὔφημος, ὁ πρωρεὺς τῆς Ἀργοῦς, ἐδέξατο, υἱὸς ὢν καὶ αὐτὸς Ποσειδῶνος καὶ Μηκιονίκης, ἢ [1] Ὠρείδος, τῆς Εὐρώτου θυγατρὸς, γαμβρὸς δὲ Ἀλκμήνης ἐπὶ Λαονόμῃ θυγατρί, ὃν Εὔφημον Ἀσκληπιάδης φησὶ δῶρον ἔχειν παρὰ Ποσειδῶνι, τὴν θάλασσαν ἀπημάντως, ὡς διὰ γῆς, πορεύεσθαι· ὡς γοῦν ἐκ τῆς Κολχίδος διὰ τῆς ἔξω θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀδρίου τὸν πλοῦν ἐποιήσαντο, διὰ τοῦ Φάσιδος δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐνέβαλον, ιβ' πρότερον ἡμέρας ἔξω τοῦ Ὠκεανοῦ φέροντες ἐν τοῖς νώτοις τὴν Ἀργὼ, διὰ τῆς ἐρήμου τῆς Λιβύης, ἐκεῖσε δὲ περὶ Κυρήνην ἐδέξαντο τὴν βῶλον παρὰ τοῦ Τρίτωνος, ὡς ἔφην, Εὐρυπύλῳ ὁμοιωθέντος, ἐλύθη δὲ ἡ βῶλος περὶ Θήραν βραχεῖσα ἐν τῷ πλοίῳ· μαντεύεται δὲ ἡ Μήδεια τοῖς Ἀργοναύταις, τοὺς ἐπ' Εὔφημον ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ στεῖλαι ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐκ τῆς [2] Θήρας, (ἡ δὲ Θήρα Καλλίστη πρότερον ἐλέγετο) ὃ καὶ γέγονεν· Εὔφημος γὰρ ἐν Λήμνῳ [3] Λαμάχῃ μιγεὶς, [4] Λευκοφάνη γεννᾷ, ἐξ οὗ κατάγεται καὶ [5] Βάττος, ὁ κτίστωρ Κυρήνης, ὁ διὰ στάσιν ἐκ τῆς Θήρας χρησμῷ εἰς Λιβύην μεταστὰς, καὶ οὕτως κτίσας τὴν Κυρήνην, ὥς φησι Μενεκλῆς. Βάττον δὲ οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ, διὰ τὸ βατταρίζειν καὶ κεκομμένην ἔχειν τὴν φωνὴν, Ἀριστοτέλην καλούμενον· ἄλλοι φασὶν, ὅτι τὸ Βάττος Λιβυκῶς βασιλεὺς λέγεται. Οὕτω μὲν Πίνδαρος καὶ οἱ λοιποὶ, ὡς εἶπον, ἱστορικοὶ τὸν Τρίτωνα καὶ Ποσειδῶνος υἱὸν λέγουσι, καὶ δοῦναι βῶλον γῆς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ ἧς αὐτοῖς [6] ἐμαντεύσατο Μήδεια ἐκ Θήρας εἰς τὴν Λιβύην γενεὰς ἀποικίαν· ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος τὸν Τρίτωνα καὶ Νηρέως υἱὸν λέγει, ἴσως [7] παρὰ τὴν νῆξιν, τὸν αὐτὸν λέγει εἶναι τῷ Ποσειδῶνι, καὶ [8] λαβεῖν παρὰ Μηδείας χρυσοῦν κρατῆρα, ὃν εἶχεν ἀπὸ τῶν τοῦ πατρὸς λαφύρων, * ἀνθ' * ὧν ὑπέδειξε τὴν ὁδὸν τοῖς Ἀργοναύταις ἀποροῦσι περὶ τοῦ ἔκπλου. Καὶ τοῦτον φασὶ μαντεύσασθαι τοῖς Λίβυσιν, ὅτι τότε δεσπόσουσιν Ἕλληνες Λιβύης, ὅταν τὸν κρατῆρα τις Λίβυς πάλιν Ἕλληνι ἀνδρὶ παράσχῃ, διὸ φοβηθέντας λέγει τοὺς Λίβυας ὀρύγματι τῆς γῆς κρύψαι τὸν κρατῆρα. Οἱ δὲ φασὶν οὕτως· ὅτι φαρμακουργὸς οὖσα ἡ Μήδεια, ταύτην φαρμακεύσασα τὴν ναῦν διέσωσεν, ὑδατώσασα τὸν τόπον, εἰς ὃν συσχεθεῖσα ἦν ἡ ναῦς, καθὼς τὸ πρῶτον. Κολχίς.] ἡ Μήδεια· οἱ δὲ Κόλχοι, οἱ καὶ Λαζοὶ λεγόμενοι, Αἰγυπτίων ἄποικοι εἰσὶ, πλησίον οἰκοῦντες τῶν Ἀβασγῶν, τῶν Μασσαγετῶν λεγομένων· λέγονται δὲ οἱ Κόλχοι, καὶ [9] Σκύθαι Ἀσιανοὶ, καὶ Λευκόσυροι, οἰκοῦσι δὲ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Ἀσίας, περὶ Φᾶσιν ποταμὸν, ἡ δὲ Εὐρωπαία Σκυθία ἐστὶ περὶ Μαιῶτιν καὶ Τάναϊν· [10] Ἰώσηπος δὲ ὁ Ἑβραῖος καὶ τοὺς Ἀλανοὺς Εὐρωπαίων Σκυθῶν γένος φησὶν, οἰκοῦντας περὶ τὴν αὐτὴν Μαιῶτιν, καὶ τὸν Τάναϊν, κατὰ τὴν τῶν Ὑρκανίων πάροδον, καὶ Κασπίων, ὃν Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς σιδηραῖς πύλαις κλεισθῆναι ἐποίησε.

EMENDATIONES.

* Hoc adjeci ut plena esset sententia. 1 Δωρίδος Bar. 2 Heic, & paullo post, Κυθήρας pro Θήρας habet Bar. 3 Λαγκάχῃ Bar. 4 Λευκομάχην Bar. 5 Βάττος ὁ κλήτωρ Impress. Βάττος ὁ κλίτωρ Seld. Ego reposui Βάττος, ὁ κτίστωρ. Nam Battum Cyrenen condidisse, refert Strabo Geogr. lib. XVII.. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου. Unde Cyrenenses Battiadæ à Silio dictæ, lib. II.

---------------& iniquo è Sole calentes
Battiadas lato imperio sceptrisque regebat.

6 Ἐμαντεύσατο Μήδεια MSS. uterque. Impressi corruptissime, ἱμαντεύσατο μηδεῖν. 7 Παρὰ, pro περὶ, ex Bar. Et hanc mutationem paullo ante feci. 8 Λαβεῖν παρὰ Μηδείας, pro λαλεῖν περὶ Μηδείας, ex Bar. Item post Μηδείας delevi μᾶλλον quod in Scholia videtur irrepsisse. * Præpositionem hanc, quam ex Impressis constat excidisse, supplevi ex MSS. 9 Σκύθαι Ἀσιανοὶ, καὶ Λευκόσυροι pro Σκύθαι, Ἀσιανοὶ καὶ Λευκόσυροι. Nam Colchi gens erant Scythiæ Asiaticæ. Adi Geographiæ Scriptores. 10 Hic, ut & supra aliquoties, Ἰώσηπος posui, pro Ἰώσηππος, ex MSS. utroque.

Τίτις

Δείξαντι [a] πλωτὴν [b] οἶμον, ᾗ διὰ στενῶν	Cum navigabilem monstrasset viam, qua per angustos
Μύρμων [c] ἐνήσει Τίφυς ἄθραυστον σκάφος.	Scopulos illæsam Tiphys immitteret ratem.
Γραικοὺς δὲ χώρας τουτάκις λαβεῖν κράτη	Græcos porrò tunc regionis accepturos imperium
Θαλασσόπαις δίμορφος αὐδάξει θεός,	Maris Filius biformis prædicet Deus,
[d] Ὅταν παλίμπουν δῶρον ἄγραυλος λεὼς	Quando retrogradum donum rusticus populus
Ἕλλην ὀρέξῃ νοσφίσας πάτρας Λίβυς·	Libycus patria privans, Græco dederit:
Εὐχὰς δὲ δειμαίνοντες Ἀσβύσται, κτέαρ	Quas comminationes metuentes Asbystæ, donum
Κρύψουσ᾽ ἄφαντον ἐν χθονὸς [e] νερτοῖς μυχοῖς,	Abscondent obscurum in cavis terræ sinubus;
Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην	In quam Cyphæorum infelicem Ducem
Ναύταις [f] συνεκβράσουσι [g] βορραῖαι πνοαί,	Cum nautis exspuent Borei flatus,
Τόν τ᾽ ἐκ [h] Παλαύθρων ἔκγονον [i] Τενθρηδόνος,	Et Palythrium Tenthredonis filium,
[k] Ἀφρυσίων σκηπτοῦχον [l] Εὐρυαμπίων,	Amphrysiorum regem, & Euryampiorum,
Καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου	Ac Dominum lupi in lapidem conversi

VARIANTES LECTIONES.

a Πλατὺν *Bar.* b Οἶμον cum aspero *Seld.* c Al. ἐνήσει. d Ὅτ᾽ ἂν *Seld.* e Νηρτοῖς *Etymolog.* aliique. f Συνεκβράσουσι *Bar.* g Βορέαι *Seld.* aliique. Βορεαὶ *Bar.* αἱ Βορεαὶ al. h Παλύθρων al. i Τερθρηδόνος *Bar.* k Ἀφρυσίων *MSS.* uterque. Ἀφρυασίων al. *Canterus* hunc versum ex *Stephano* Byzantino sic emendavit,

Ἀμφρυόσιον σκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον.

vide *Stephanum* in voce Εὐρυάμπιος. Idem in v. Ἄμφρυσος hunc versum eodem modo laudavit, nisi quod Ἀμφρύσιον cum simplici σ proferat.

Τίφυς ἄθραυστον σκάφος.] κακῶς εἴρηκε κυβερνήτην τῆς [1] Ἀργοῦς τὸν Τίφυν, ὃς ἦν υἱὸς [2] Ἀγνίου, τότε γὰρ τελευτήσας ἦν ὁ Τίφυς, μετὰ δὲ θάνατον αὐτοῦ, [3] Ἀγκαῖος ἐκυβέρνα τὴν Ἀργώ, ὃν ἔδει εἰπεῖν· ἦν δ᾽ ὁ Ἀγκαῖος υἱὸς Λυκούργου, ἤ, κατά τινας, Ποσειδῶνος, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας, καὶ Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος ἱστορικός. Πίνδαρος δέ, πολλῷ παλαιότερος ὢν ἀμφοτέρων, τὸν Εὔφημον, ὡς εἶπον, λέγει ἐκ τῆς πρῴρας τῆς Ἀργοῦς δέξασθαι τὸν βῶλον· εἴτε δὲ πρῳρεὺς ἦν ὁ Εὔφημος, κατά τινας, εἴτε κυβερνήτης, οὐκ ἔχω λέγειν τὸ ἀληθές· τέως οὕτως πως φησὶ Πίνδαρος· [4] Εὔφημος πρῴραθε καταβὰς δέξατο βώλακα δαιμονίαν. Θαλασσόπαις.] ὁ Τρίτων. Δίμορφος δέ, παρόσον τὰ μὲν ἄνω εἶχεν ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος. Λίβυς.] Λιβύη, ἡ χώρα, λέγεται ἀπὸ Λιβύης, τῆς Ἐπάφου καὶ Μέμφεως θυγατρός, καθὼς σχεδὸν οἱ πάντες ἱστορικοί φασιν· Ἄνδρων δ᾽ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ὠκεανὸν φησὶ γῆμαι δύο γυναῖκας, [5] Ὀμφολίδην καὶ Παρθενόπην, ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεννᾷ, [6] τῆς μὲν Ἀσίαν καὶ Λιβύην, θατέρας δὲ Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἀφ᾽ ὧν λέγεται κληθῆναι τὰς χώρας. Ἀσβύσται δέ εἰσιν ἔθνος Λιβυκόν. Ἐν ᾗ Κυφαίων.] Κύφος, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ἦν ὁ Γουνεύς· καὶ Ὅμηρος,

[7] Γουνεὺς δ᾽ ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.

Ἔκγονον, τὸν υἱόν, κατὰ πάντες γράφουσι, τὸν δὲ υἱοῦ υἱόν, γράφω ἐγὼ δὲ ἀντιστρόφως, τὸν τοῦ υἱοῦ υἱὸν ἐκ τοῦ γόνου γόνον λέγω· μᾶλλον δὲ τὰ β᾽ διὰ τοῦ κ ἐκφέρω, ἔγγονον δέ, ἰχθὺν τὴν γονὴν ἔχοντα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἄνδρα ἔχοντα ἢ γόνον καὶ τέκνον, ἢ δυνάμενον γονοποιεῖν, ἔγγονον μετὰ τοῦ γ γράφω. Ἔκγονον δὲ Τενθρηδόνος, ἤτοι υἱόν, τὸν Πρόθοον λέγει, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Μαγνήτων δ᾽ ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός.

μετὰ γὰρ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν, Γουνεύς, καὶ Πρόθοος, καὶ Εὐρύπυλος εἰς Λιβύην ἦλθον, καὶ ἄλλοι τινὲς σὺν αὐτοῖς. Ἀφρυσίων.] Μαγνήτων, Ἀφρυσὸς γὰρ ποταμὸς Μαγνησίας. Εὐρυαμπίων.] τῶν Μαγνήτων, ἀπὸ πόλεως [8] Εὐρυάμπου λεγομένης. Καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου.] τὸν Εὐρύπυλον λέγει, ὃς ἐβασίλευσε τῶν ἐν Θετταλίᾳ τόπων, ὅπου ἐστὶ πεδίον [9] Λύκου καλούμενον, τὸ νῦν λεγόμενον Λυκοστόμιον· ἐκλήθη δὲ Λύκου πεδίον οὕτως· Πηλεὺς ἐν κυνηγεσίῳ ἄκων ἀνεῖλεν Ἄκτορα τοῦ

EMENDATIONES.

1 Ἀργοῦς, pro Ἀργώ, ex *MSS.* utroque. 2 Ἀγνίου *Bar.* 3 Ἀγκαῖος, pro Ἐγκαῖος, ex *MSS* utroque, & *Nic. Gerbelio.* 4 Hæc *Pindari* verba tanquam versiculus in prioribus Editionibus scripta sunt, quod fieri non debuit. Locus, ad quem respexit *Tzetzes*, occurrit in Pythionic. Od. IV. ubi ita habet.

Πρῴραθεν Εὔφαμος καταβάς,
Δέξατ᾽.--------------

Duo autem sequentia verba, ut integer fieret sensus, à *Tzetze* addita sunt. 5 Παμφολύγην *Bar.* Πομφολύγην *Seld.* Quod equidem mallim; vero simillimum enim est, marinam Deam ἀπὸ τοῦ πομφόλυγος nomen traxisse. 6 Τῆς lego cum *MSS.* utroque. τὴν *Impress.* corrupte. 7 Sic emendavi hunc versiculum ex *Homeri* Bœotia, quem Codices nostri hoc modo corruperant,

Γυνεὺς δ᾽ ἐκ Τύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας.

8 Εὐρυάμπου, pro Εὐρυαμπηΐς, ex *Bar.* & *Stephano* Byzantino. Videsis Commentarios nostros. 9 Λυκίας *Bar.*

Ἀκάστου

Ἀποινοδόρπου, καὶ πάγων Τυμφρηστίων·	Donivori, montiúmque Tymphresti;
Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν [a] ἄθλιοι πάτραν	Quorum alii Ægoneam miseri patriam
Ποθοῦντες, [b] οἱ δ' Ἐχῖνον, [c] οἱ δὲ Τίταρον,	Desiderantes, alii Echinum, alii Titarum,
Ἶρόν τε, καὶ Τραχῖνα, καὶ [d] Περραιβικὴν	Irum, Trachina, Perrhæbicam
[e] Γόνον, [f] Φάλανόν τ', ἠδ' Ὀλοσσόνων [g] γύας,	Gonum, Phalanum, Olossonum arva,
Καὶ Κασταναίαν, ἀκτέριστον ἐν πέτραις	Castanæam, insepultam in scopulis
Αἰῶνα κωκύσουσιν ἠλοκισμένοι.	Lugebunt ætatem lacerati.
Ἄλλην δ' ἐπ' [h] ἄλλῃ κῆρα κινήσει θεός,	Aliam verò post aliam Deus perniciem excitabit,
Λυγρὴν [i] πρὸ νόστου συμφορὰν δωρούμενος.	Difficiles ante reditum clades concilians.
Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα, καὶ [k] βραχίπολις	Alium Æsari fluvius, & urbs parva

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἀθλιοπάτραν. b Al. ἠδ'. c Al. ἠδέ. d Περραιβικὴν Bar. eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. Περραιβίαν al. e Al. Γόννον. f Al. Φάλαννον. al. Φάλαυον. g Al. γύας. h Ἄλλην Bar. i Πρὸς Seld. k Βραχύπολις Bar.

Ἀκάστου υἱὸν, ἔπεμψε δὲ Ἀκάστῳ ἄποινα τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς, βόας καὶ πρόβατα, ἃ λύκος διέφθειρεν, ὃν ἡ Θέμις ἀπελίθωσεν ἐν οἷς εἴπομεν τόποις. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς εἶπον τοῦ βιβλίου, τὸν αὐτῶν ἀδελφὸν, Φῶκον, υἱὸν δὲ Ψαμάθης τῆς Νηρηΐδος ὄντα, φθονοῦντες ἀνεῖλον· ἡ γοῦν Ψαμάθη, περὶ οὓς ἔφαμεν τόπους, ἔπεμψε τοῖς βουσὶ τοῦ Πηλέως, καὶ τοῖς ποιμνίοις λύκον, ὃς ἐκεῖνα ἐλυμαίνετο, Θέτιδος δὲ δεηθείσης, ἀπελίθωσε τοῦτον πάλιν ἡ Ψαμάθη. Ζήτει δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου, καὶ εὑρήσεις πλατυτέρως. Ἀποινοδόρπου.] τοῦ λύκου, κατὰ τὸν Λυκόφρονα, τοῦ φαγόντος τὰ ἄποινα τοῦ Πηλέως, ὡς εἴπομεν, ἢ τοῦ διδόντος ἄποινα ὑπὲρ τοῦ δόρπου αὐτῶν τὸ ἀπολιθωθῆναι. Καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Γουνέα, Πρόθοον, καὶ Εὐρύπυλον εἰς Λιβύην φησὶν ἀπελθεῖν, Ἀπολλόδωρος δὲ, καὶ οἱ λοιποὶ οὕτω φασὶ· Γουνεὺς εἰς Λιβύην λιπὼν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ἐπὶ Κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν κατοικεῖ, ὡς καὶ οὗτος φησί, [1] Μάγνητες δὲ καὶ Πρόθοος ἐν Εὐβοίᾳ περὶ τὸν Καφηρέα σὺν πολλοῖς ἑτέροις διαφθείρονται, Νεοπτόλεμος δὲ μετὰ ζ' ἡμέρας πεζῇ εἰς Μολοσσοὺς ἀπῆλθε μετ' Ἑλένου, καθ' ὁδοῦ θάψας τὸν Φοίνικα. Τοῦ δὲ Προθόου περὶ τὸν Καφηρέα ναυαγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ Μάγνητες εἰς Κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν. Τύμφρηστος.] ὄρος Μηλιέων. Αἰγώνεια.] πόλις Μηλιέων. Ἐχῖνος, καὶ Ἶρος, πόλεις Θεσσαλίας. * Τίταρος, ὄρος, καὶ πόλις Μηλιέων. * Τραχῖνα.] Τραχὶν, πόλις Θεσσαλίας. Γόνον.] Γόννος, ἡ λεγομένη Γονοῦσσα, πόλις Περραιβίας, οἱ δὲ Περραιβοὶ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Φάλαννος, καὶ Ὀλοσσὼν, πόλεις Ἠπείρου, καὶ Θεσσαλίας, ἡ δὲ Ὀλοσσὼν νῦν Ἐλασσὼν λέγεται. Γύας.] χώρας, ἀγρούς· τὸ γυ δὲ, καὶ μετὰ τοῦ ι, καὶ χωρὶς τοῦ ι γραφόμενον, ἄπλαιστον ἐν τῷ μέτρῳ ἐστίν. [2] Κασταναία.] πόλις Μαγνησίας τῆς Θετταλικῆς. Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα.] [3] τὸν δὲ Φιλοκτήτην, τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου, δέξονται· τὰ ῥεῖθρα τοῦ Αἰσάρου, ποταμοῦ τοῦ Κρότωνος, καὶ ἡ Κρίμισσα, ἡ μικρὰ πόλις τῆς Οἰνωτρείας καὶ Ἰταλικῆς γῆς· μετακληθεὶς γὰρ ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτης ὑφ' Ἑλλήνων, κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα, ὑπὸ Μαχάονος ἰᾶται τῇ Ὀφιήτιδι πέτρῃ· κατὰ δὲ ἑτέρους, καὶ Διονύσιον, ὕπνον αὐτῷ ἐνέβαλεν Ἀπόλλων ἀπολουσαμένῳ, καὶ οὕτω τεμὼν αὐτὸν ὁ Μαχάων, καὶ ἐπικλύσας οἴνῳ, καὶ θεὶς βοτάνην ἰάσατο· ἔκειτο δὲ ἐν Λήμνῳ πρότερον, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ὕδρου, τοῦ καὶ χελύδρου λεγομένου, ὅτε ἐκάθαιρεν ἐν Χρύσῃ τὸν κεχωσμένον βωμὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι Χρύση, νύμφη τις, ἠράσθη ἐκεῖ τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ πεισθέντος δὲ αὐτοῦ συγγενέσθαι αὐτῇ, τῇ ταύτης ὀργῇ ὑπὸ τοῦ λεγομένου ὕδρου ἐδήχθη· Ἑλένου δὲ, τοῦ Πριάμου παιδὸς, μάντεως ὄντος, καὶ ἢ μόνου αὐτομολήσαντος τοῖς Ἕλλησι, καθά φησιν Ὀρφεύς τε, καὶ Τρυφιόδωρος, ἢ, ὥς φησι Σοφοκλῆς, ἐνεδρευθέντος καὶ καταχεθέντος ὑπ' Ὀδυσσέως, καὶ εἰπόντος μὴ ἄλλως τοὺς Ἕλληνας πορθῆσαι τὸ Ἴλιον, εἰ μὴ τὰ ὀστᾶ τοῦ Πέλοπος ἐνέγκωσι, καὶ τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Νεοπτόλεμον, καὶ τοῦτον τὸν Φιλοκτήτην, ἤγαγον ἅπαντας. Οὗτος δὲ ὁ Φιλοκτήτης ἀντιστάντα αὐτῷ τὸν Ἀλέξανδρον πρὸς τοξείαν, τοξεύσας πρῶτον μὲν κατὰ τὴν λαιὰν χεῖρα, εἶτα τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ἐκβαλὼν ὀφθαλμὸν, καὶ τρίτον τοὺς πόδας βαλὼν, ἀνεῖλεν. Μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Μενεσθεὺς, Φείδιππός τε, καὶ Ἄντιφος, καὶ οἱ [4] Ἐλεφήνορος, καὶ Φιλοκτήτης μέχρι Μίμαντος κοινῇ ἔπλευσαν· εἶτα Μενεσθεὺς μὲν εἰς Μῆλον ἐλθὼν βασιλεύει, τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, Πολυάνακτος, τελευτήσαντος. Ἄντιφος δὲ, ὁ Θεσσαλοῦ, εἰς Πελασγοὺς ἐλθὼν, * καὶ τὴν * χώραν κατασχὼν, Θεσσαλίαν ἐκάλεσε, Φείδιππος δὲ μετὰ Κώων ἐξωσθεὶς περὶ τὴν Ἄνδρον, εἶτα περὶ Κύπρον, ἐκεῖ κατῴκησεν. Ἐλεφήνορος δὲ ἀποθανόντος ἐν Τροίᾳ, οἱ σὺν αὐτῷ ἐκπεσόντες

EMENDATIONES.

1 Μάγνητες δὲ καὶ Πρόθοος lego, Prothoum enim Magnesium fuisse constat ex dictis. Μάγνης δὲ καὶ Πρόθοος *Seld.* Μάγνης δὲ ὁ Πρόθοος Edit. *Bas.* ubi *Gerbelius* Μάγνης reposuit. Μάγνης δὲ καὶ Πρόθοος Edit *Steph.* Μάγνης Πρόθοος *Bar.* Quarum lectionum, si contextum conferas, nulla retineri potest, nisi διαφθείρονται mutes in διαφθείρεται, & tum *Gerbelii* lectio recipi poterit; quam equidem malim, quia paullo post *Scholiastes* tradit Magnesios, Prothoo mortuo, in Cretam evasisse; quod tamen de una tantum parte intelligi potest, & probabile est aliam cum Prothoo periisse; atque ita demum prima nostra emendatio amplectenda erit. * Hoc adjeci ex *Bar.* 2 Καὶ Κασταναία *Impress.* Ego καὶ delevi, secutus *Bar.* 3 Τὸν δὲ Φιλοκτήτην, τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου, δέξονται, pro τὸν δὲ Φιλοκτήτην τῷ φόνῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου δέξονται, ex *MSS.* utroque. 4 Ἐλεφήνορος, pro Ἐλαφήνορος, ope *MSS.* utriusque. Quam emendationem etiam infra faciam. * Ex *Seld.*

Οἰνωτρείας γῆς κεγχρείνη βεβρωμένον
Κρίμισσα φιτροῦ δέξεται μιαιφόνον·
Αὐτὴ γὰρ [a] ἄκραν [b] ἄρδιν εὐθυνεῖ χεροῖν
Σάλπιγξ, [c] ἀποψάλλουσα [d] Μαιώτην [e] πλόκον,
Δύρα παρ' ὄχθαις ὅς ποτε φλέξας θρασὺν
Λέοντα, ῥαιβῷ χεῖρας ὥπλισε Σκύθῃ
Δράκοντ', ἀφύκτων γομφίων [f] λυροκτύπον.
[g] Κρᾶθις δὲ [h] τύμβους ὄψεται [i] δεδουπότος,

Oenotriæ terræ Crimiſſa ab hydro
Morſum recipiet, Facis Occiſorem:
Ipſa namque extremam ſagittam diriget manu
Tubicina, Mæotium intendens nexum:
Qui apud ripas Duræ quondam comburens audacem
Leonem, curvo manus armavit Scythico
Dracone, inevitabilium molarium Lyricine.
Crathis verò ſepulcra mortui videbit,

VARIANTES LECTIONES.

a Ακρον Bar. aliique. b Αρδιω Seld. c Αποψάλλυσα Bar. d Μαιώτιν Bar. Μαιῶτιν Seld. e Al. πλόκων. f Al. λυροτύπῳ. al. λυροκτύπῳ. Quam lectionem amplexus eſt in ſua verſione *G. Canterus.* λυροκτύπον quidem habet *Seld.* in eo tamen iſti ο finali eadem manus ῳ ſuperpoſuit, ut videatur iſte Librarius lectionis varietatem agnoviſſe, quam à *Tzetze* etiam obſervatam fuiſſe conſtat. Vide Commentarios. g Κράθις paroxyton. *MSS.* uterque. h Τύμβας *Bar.* Sed eadem manus iſti ας ſuperpoſuit ους. i Δεδουπόλος *Bar.* Sed iſti λ manus nuperior ſuperpoſuit τ.

περὶ τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν ᾤκησαν τὴν ἐν Ἠπείρῳ, καὶ οἱ τοῦ Τληπολέμου περιστήσαντες Κρήτῃ, εἶτα ὑπ' ἀνέμων ὠθέντες, περὶ τὰς Ἰβηρικὰς νήσους ᾤκησαν· ἐν δὲ Πινδάρου ἱστορίαις εὗρον, ὅτι οἱ τοῦ Τληπολέμου ἀπεσώθησαν εἰς Ῥόδον, τὴν αὐτῶν πατρίδα, καὶ ἡ γυνὴ Τληπολέμου, Φιλοζώη, μεγάλως δακρύσασα, ἀγῶνας ἐπὶ τῷ [1] ταύτης ἀνδρὶ ἔθετο, καὶ παῖδες ἠγωνίζοντο, καὶ οἱ νικῶντες λεύκης φύλλοις ἐστέφοντο. Οἱ τοῦ Πρωτεσιλάου εἰς Πελλήνην ἀφίκοντο πλησίον πεδίου Κανάστρου, Φιλοκτήτης δὲ ἐξώσθη εἰς Ἰταλίαν πρὸς Καμπανοὺς, καὶ πολεμήσας Λευκανοὺς, πλησίον [2] Κρότωνος καὶ Θουρίου Κρίμισσαν κατοικεῖ, καὶ παυθεὶς τῆς ἄλης, Αλαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν κτίζει, οὗ καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ ἀνέθετο, ὥς φησιν [3] Ἀρείων. Οὑτωσὶ δὲ ὁ Φιλοκτήτης ἀναιρεῖται, πρὸ γὰρ τοῦ πορθηθῆναι τὸ Ἴλιον, ἐκ Πελλήνης, Ἀχαϊκῆς πόλεως, τινὲς ἐλθόντες εἰς Ἰταλίαν κατῴκησαν· μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν πλέοντες οἱ Ῥόδιοι ἦλθον ἐκεῖσε, καὶ ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς ἐκ Πελλήνης μετοίκους, οἷς Ῥοδίοις βοηθῶν Φιλοκτήτης ἀναιρεῖται. Οἰνωτρείας γῆς.] ἔνθα νῦν ἡ Ῥώμη ἐστὶ, χωρίον ἦν πρότερον λεγόμενον Οἰνωτρία, ὅπου ὁ Φιλοκτήτης κατῴκησε, μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν, καθὰ Διονύσιος, καὶ Δίων, καὶ πάντες οἱ τὰ Ῥωμαϊκὰ γράψαντες ἱστοροῦσιν. Κεγχρείνη βεβρωμένον.] τὸν Φιλοκτήτην, τὸν δηχθέντα ἐν [4] Χρύσῃ καὶ Λήμνῳ ὑπὸ ὄφεως Λημνίου, οὐ γὰρ κεγχρείνη αὐτὸν ἔδηξεν, ἀλλ' ὕδρα, ἀφ' ἧς εἶχε τὰ βέλη αὐτοῦ ἠλειμμένα, μεθ' ὧν τὸν Ἀλέξανδρον ἔβαλεν. εἶδος δὲ ὄφεως εἶπεν ἀντὶ εἴδους, καὶ γὰρ εἶδος ὄφεως ὁ ὕδρος, καὶ ὁ κεγχρίνος ὁμοίως, ὅντινα ὁ Λυκόφρων καὶ κεγχρίνην ἐκάλεσεν· ὅτι δὲ ταῦτα εἴδη ὄφεων εἰσὶ, Νίκανδρος λέγει,

[5] Ὕδρον μιν καλέουσι, [6] μεταξύτεροι δὲ χέλυδρον.

Καὶ πάλιν περὶ τῆς κεγχρείνου,

Δήεις [7] κεγχρείνεω δολιχὸν τέρας, [8] ὅν τε λέοντα
Αἰόλον [9] αὐδάξαντο περίστικτον [10] φολίδεσσι.

Φιτροῦ μιαιφόνον.] τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου, * καὶ ἐρρέθη. * Φιτρὸν δὲ, τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ τὸν δαλὸν, τὸν φανέντα κατ' ὄναρ τῇ Ἑκάβῃ. Αὐτὴ γάρ.] αὐτὴ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, [11] ἡ Σάλπιγξ καὶ πολεμικὴ τὴν ἄρδιν καὶ τὸ βέλος τοῦ Φιλοκτήτου ἀπευθυνεῖ, κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου δηλονότι, ἐν χεροῖν ἀποψάλλουσα καὶ κινοῦσα καὶ ἕλκουσα τὸν Μαιώτην πλόκον, ἤτοι τὴν νευρὰν τοῦ τόξου τοῦ Φιλοκτήτου, ὅπερ τόξον ὁ Σκύθης Τεύταρος τῷ Ἡρακλεῖ ἐχαρίσατο, κατὰ τὸν Λυκόφρονα, διδάξας αὐτῷ καὶ τὴν τοξικήν, ὁ δὲ Φιλοκτήτης καύσας καὶ θάψας τὸν Ἡρακλέα πλησίον τοῦ Δύρα, ποταμοῦ Τραχινίας, ἔλαβεν [12] αὐτὸ εἰς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου. Τὴν δὲ περὶ τοῦ θανάτου Ἡρακλέους ἱστορίαν ἐν τοῖς ὄπισθεν πλατέως εἶπον. Δύρα παρ' ὄχθαις.] οὕτω συντακτέον· Ὅστις Φιλοκτήτης περὶ τὰς ὄχθαις τοῦ Δύρα ποταμοῦ φλέξας καὶ καύσας τὸν θρασὺν [13] λέοντα καὶ Ἡρακλῆ, τὸν λυροκτύπον καὶ τοξικὸν, τὸν δίκην λύρας τὴν νευρὰν τοῦ τόξου κτυποῦντα, ὥπλισε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν τῷ ῥαιβῷ Σκυθικῷ δράκοντι, ἤγουν τῷ τόξῳ, τῶν ἀφύκτων γομφίων καὶ βελῶν, οὐ γὰρ ἠστόχει ποτὲ ἢ δίχα τοῦ [illegible] λυροκτύπῳ [14] συντάσσε, λέγων, Ὥπλισε τὰς χεῖρας ἐν τῷ ῥαιβῷ Σκύθῃ δράκοντι [15] τῷ λυροκτύπῳ τῶν ἀφύκτων γομφίων. Ῥαιβὸν λέγει, διὰ τὸ [16] ἄγκυλον τοῦ τόξου. Δράκοντα δὲ, * διὰ * τὸν συριγμὸν τῶν βελῶν, ἢ διὰ τὴν ἄφεσιν αὐτῶν, θανατηφόρων ὄντων, καὶ ἰῶν γεμόντων. Γομφίοι.] κυρίως οἱ μυλαῖοι ὀδόντες, καὶ οἱ ἧλοι, νῦν δὲ τὰ βέλη φησὶ, διὰ τὸ δάκνειν αὐτὰ τοὺς πτερωσκομένους. Λυροκτύπον.] ἢ διὰ τὸ εἶναι ἀνδρεῖον, ἢ διὰ τὸ εἶναι τοξότην, ἢ διὰ τὸ τὴν κιθάραν φιλεῖν, ἢ τὸν μετὰ νευρᾶς κτύπον ἐμποιοῦντα. [17] Τὸ δὲ λυροκτύπῳ, εἰ μὲν δοτική, πρὸς τὸ Δράκοντι, εἰ δὲ αἰτιατική, πρὸς τὸν Λέοντα, ἤτοι τὸν Ἡρακλῆ.

EMENDATIONES.

1 Τάφῳ malim legere, *Gerbel.* 2 Κρότωνος καὶ Θουρικίου καὶ Κριμισσὴν κατοικεῖ *Impreſſ.* Κρότωνος καὶ Θουρικίου, Κρίσσον κατοικεῖ *Seld.* Ego legendum duxi, Κρότωνος καὶ Θουρίου Κρίμισσαν κατοικεῖ. Philoctetes enim Crimiſam dicitur in Italia condidiſſe, haud procul à Thurio & Crotone. *Stephanus* Byzantinus, Κρίμισσα, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου. Λυκόφρων. Vide Commentarium noſtrum. 3 Αρίων *Bar.* Εὐφορίων *Seld.* 4 Χρύσῃ, pro Χρύσμῃ, ex *MSS.* utroque, & *Nic. Gerbel.* 5 Ὕδρον, pro ὕδρων, ex *Seld. Nic. Gerbelio,* & *Nicandri* Theriacis. 6 Μεταξύτεροι *Seld.* 7 Κεγχρήνεο *Nicandri* Theriac. Κεγχρείνω *Bar.* 8 Ον τε λέοντα, pro ὃν τελέοντα, ex *MSS.* utroque, & ipſo *Nicandro.* ὄντα λέοντα. αὐδάξαντο περίστιχον φολίδεσσι *Bar.* 9 Αὐδάξαντα *Seld.* αὐδάξαντε Edit *Baſ.* 10 Φολίδεσι Edit. *Baſ.* * Ex *Bar.* 11 Ἡ Σάλπιγξ καὶ πολεμικὴ lego cum *Seld.* Vult enim *Scholiaſtes* Minervam dici Σάλπιγγα, quod ſit belli Dea, cum tuba ſit inſtrumentum bellicum. ἡ Σάλπιγξ ἡ πολεμικὴ *Bar.* quod idem eſt. ἡ σάλπιγξ, καὶ πολεμικὴν *Impreſſ.* 12 Αὐτὸ, nempe τὸ τόξον, lego cum *MSS* utroque. αὐτὸς *Impreſſ.* 13 Λέοντα, καὶ Ἡρακλέα, τὸν λυροκτύπον. *MSS.* Codd. λέοντα, καὶ Ἡρακλῆς τὸν &c. *Impreſſ.* 14 Σύνταστε, pro συντάσσεται, ex *MSS.* utroque, conſtructione etiam id exigente. 15 Τῷ λυροκτύπῳ τῶν ἀφύκτων γομφίων, pro τῷ λυροκτύπῳ, τῷ δράκοντι τῶν ἀμφύκτων γομφίων ex *Bar.* ἀφύκτων etiam habet *Seld.* 16 Αγκυλον, pro ἔγκυλον, ex *Seld.* * Hanc Ego præpoſitionem adjeci. 17 Τὸ poſui pro τῷ.

Παλαιρέως.]

Εὐρὰξ Αλαίου Παταρέως ἀνακτόρων,	E regione templorum Alæi Patarei,
Ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων᾽ ἐρεύγεται.	Ubi Navæthus effundit undas.
Κτενοῦσι δ᾽ αὐτὸν [a] Αὔσονες Πελλήνιοι	Occident autem illum Auſones Pellenii
Βοηδρομοῦντα Λινδίων στρατηλάταις,	Auxiliantem Lindiorum ducibus,
Οὓς τῆλε Θερμύδρου τε, Καρπάθου τ᾽ ὀρῶν	Quos longè à Thermydri, Carpathíque montibus
Πλανήτας αἴθων [b] Θρασκίας πέμψει κύων,	Errones fervidus mittet Thraſcias canis,
Ξένην ἐποικήσαντας ὀθνείαν κόνιν.	Peregrinam habitaturos alienam terram.
Εν δ᾽ αὖ [c] μακέλλοις σηκὸν ἐγχωροι μέγαν	Macellis denique templum indigenæ magnum
Υπὲρ τάφων δείμαντες, αἰανῆ θεὸν	Super ſepulcrum extruentes, æternum Deum
Λοιβαῖσι κυδανοῦσι, καὶ θύθλοις βοῶν.	Libationibus honorabunt,& boum ſacrificiis.
Ο δ᾽ ἱπποτέκτων [d] Λαγγαρείας [e] ἐν ἀγκάλαις,	Equi Fabricator in Langariæ ſinu,

VARIANTES LECTIONES

a Αὔσονις *Bar.* a Al. Θρακίας. Et hanc lectionem *MSS.* uterque tam in *Scholiis*, quam Textu defendunt. c Μακάλλοις *Seld.* itaque Ταιαπεm legiſſe conſtat. d Al. Λαγαρείας. e Hanc vocem non agnoſcit *Seld.*

Παταρέως.] καὶ Πατρέως, τὸ αὐτό ἐστιν, ἐν Πατάροις γὰρ ὁ Απόλλων ἐτιμᾶτο· τὸ δὲ Πατρέως συγκοπὲν, Αἰολικόν ἐστι. καὶ Παλαρέως δὲ, καὶ Πατρέως γραφόμενον, οὔτε τὴν ἔννοιαν, οὔτε τὸ μέτρον λυμαίνεται. [1] Ναύαιθον.] ὁ Ναύαιθος, ποταμός ἐστιν Ιταλίας, ἐκλήθη δὲ οὕτω, κατὰ μὲν Απολλόδωρον, καὶ λοιποὺς, ὅτι μετὰ τὴν Ιλίου ἅλωσιν αἱ Λαομέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαὶ, Αἴθυλλα, Αστυόχη, Μηδεσικάστη, μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐκεῖσε γεγονυῖαι τῆς Ιταλίας, διαλαβόμεναι τὴν Ελλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν, ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη, καὶ αἱ γυναῖκες Ναυπρήσιδες· οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ελληνες ἀπολέσαντες τὰ σκάφη, ἐκεῖ κατῴκησαν. Πλούταρχος δὲ * λέγει, * Ρώμην εἶναι αἰχμάλωτον Τρωϊκὴν, τὴν συμβουλεύσασαν ταῖς λοιπαῖς καῦσαι τὰς Ελλήνων ὁλκάδας, [2] ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος Σίταιαν εἶναι ταύτην φησίν. * Αὔσονες Πελλήνιοι.] οἱ ἐν Ιταλίᾳ οἰκήσαντες ἐκ Πελλήνης, ὡς εἶπον.* Βοηδρομοῦντα Λινδίοις.] συμμαχοῦντα, ὡς εἶπον, τοῖς Ροδίοις, Λίνδος γὰρ, καὶ Ιαλυσὸς, καὶ Κάμειρος, πόλεις εἰσὶ Ρόδου, ἀπὸ τῶν ἐγγόνων Ηλίου καὶ Ρόδης, * ἡ Ρόδης * καὶ Ποσειδῶνος. Πλάνητας.] ἐνταυθοῖ δεῖ γράφειν, καὶ οὐ πλανήτας· πλανήτας γὰρ τὸ τας μακρόν ἐστι, δέχεται δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ μακρὸν, ὡς βραχὺ, κατὰ κοινὴν συλλαβήν. Αἴθων Θρακίας κύων.] ὁ διάπυρος Θρακικὸς κύων, λέγει δὲ τὸν Βορρᾶν, ἐπεὶ, καθ᾽ Ομηρον, ἐκ τῶν ἀρκτικῶν τῆς Θράκης πνεῖ· φησὶ γὰρ,

Βορέης, καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον·

ὁ δὲ περιηγητὴς Διονύσιος καὶ τὸν τόπον τῆς Θράκης φησὶν, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ, τὴν Ισμαρικὴν, ἤτοι τὴν Μαρώνειαν, αὐτὴν λέγων· λέγει γὰρ,

Ισμαρικοῦ πνοιῇσιν ἐλαυνόμενοι Βορέαο,

Ορθὸν φυσιόωντος, ἐπεὶ κατ᾽ ἐναντία κεῖται.

Μάκαλλα.] πόλις Ιταλίας, ὅπου τάφος, καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου ἀγιστευομένου παρὰ τῶν ἐγχωρείων, καὶ θυσίας βοῶν δεχομένου, ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. Η σύνταξις οὕτως· Οἱ δὲ ἐν Μακάλλοις οἰκοῦντες, κτίσαντες σηκὸν ὑπὲρ τοῦ τάφου αὐτοῦ, τιμήσουσιν αὐτὸν, ἤτοι τὸν Φιλοκτήτην, ὡς θεὸν, ἐν θυσίαις. Ο δ᾽ ἱπποτέκτων.] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· Ο δὲ Επειὸς, ὁ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσας τοῖς Ελλησιν εἰς πόρθησιν τῆς Ιλίου, ὁ δειλὸς καὶ ἄνανδρος γεγονὼς, διὰ τὸ ψευδορκῆσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, Πανοπέα, τὴν Αθηνᾶν καὶ τὸν Αρεα, ὅτε συνεστρατεύετο [3] Αμφιτρύωνι ἐπὶ Τηλεβόας διὰ τὸν πρὸς Αλκμήνην πόθον τοῦ Αμφιτρύωνος, ὁ τόδε καὶ τόδε ποιήσας Πανοπεὺς, καὶ διὰ τοῦτο γεννήσας [4] δειλὸν τόνδε τὸν Επειὸν, πύκτην δὲ ἄριστον, καὶ μηχανικὸν, οὗτος ὁ ἱπποτέκτων Επειὸς τὴν Λαγγαρείαν, Ιταλικὴν πόλιν, οἰκήσει, πλησίον τοῦ Κυλιστάρνου ποταμοῦ, τὰ δ᾽ ἐργαλεῖα καθιερώσει τῷ ἱερῷ τῆς Ιταλικῆς Αθηνᾶς, ἐκεῖνα τὰ ἐργαλεῖα, μεθ᾽ ὧν κατασκευάσας τὸν Δούρειον ἵππον, ἡμῖν τοῖς ἐγχωρείοις Τρωσὶ ποιήσει βλάβην· ἡ Κασσάνδρα γὰρ, ἢ [5] ὁ Τρέχις ὡς ἀπὸ τῆς Κασσάνδρας τοῦτο φησίν. Η δὲ σύνταξις οὕτως· Ο δ᾽ ἱπποτέκτων Επειὸς, * ὃς * καὶ οὗτος ἀμφὶ Κῖριν καὶ [6] Κυλιστάρνου ὕδωρ καὶ γαῖος ἔπηλυς καὶ ξένος νάσσεται καὶ κατοικήσει οἴκους τῆλε τῆς πατρίδος αὐτοῦ, Φωκίδος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς πόλεως Λαγγαρείας, ἤτοι ἐν τῇ Λαγγαρείᾳ πόλει, τὰ δ᾽ ἐργαλεῖα καθιερώσει τοῖς ναοῖς τῆς Μυνδίας, ἤτοι τῆς Αθηνᾶς, ποῖα ἐργαλεῖα; ἐν οἷς τεύξει ποτὲ τοῖς ἐγχωρείοις ἐμοῦ Τρωσὶ μέρμερον βλάβην, τί ποιήσας; τετρήνας καὶ τρυπήσας καὶ κατασκευάσας τὸ βρέτας καὶ τὸ εἴδωλον, ἤτοι τὸν Δούρειον ἵππον, ὁ ἱπποτέκτων καὶ Επειὸς, ὁ ποδαπὸς; ὁ περιεκὼς καὶ φοβούμενος τὸ ἔγχος καὶ τὴν φάλαγγα τὴν θείαν· [7] διὰ τί δὲ περιεκὼς ταῦτα, καὶ δειλὸς ὑπῆρχεν; ἐκτίνων καὶ ἀποδι-

EMENDATIONES.

1 Ναύαιθον.] ὁ Ναύαιθος ποταμὸς &c. lego cum *Bar.* ὁ Ναύαιθος.] ποταμὸς *Impreſſ.* * Hanc dictionem adjeci ex *MSS.* utroque. 2 Ο δὲ Λυκόφρων οὗτος Κίταιαν εἶναι ταύτην φησὶ, βοηδρομοῦντα Λινδίοις, συμμαχοῦντα &c. *Impreſſ.* confuſe. Noſtra lectio eſt ex *Seld.* Quæ vero inter φησὶ & βοηδρομοῦντα ſtellulis interpoſita vides, ex penu *Barocciano* deprompta ſunt. * Hoc adjeci ex *Seld.* ſine quo ſenſus erat mutilus, & imperfectus. 3 Αμφιτρύωνι, pro Αμφιτρύων, ex *MSS.* utroque. 4 Δειλὸν, pro δηλονότι, ex *Bar.* 5 Τρέχις. pro τρέχος. Nam τρέχις appellatur à *Lycophrone* nuncius ille, qui Caſſandræ verba Priami juſſu obſervavit. * Hanc voculam adjici debuiſſe fatebitur quicunque Poetæ Textum conferre dignabitur. Ex *Bar.* itaque eam deprompſi. 6 Κυλιστάρνου, pro Κυλιστάρνας. ex *Bar* Confer iterum Poetæ Textum. 7 Διὰ τί δὲ περιεκὼς ταῦτα, καὶ δειλὸς ὑπῆρχεν; pro διὰ τί δὲ περιεκὼς, καὶ δειλιάσας ταῦτα ὑπῆρχεν; ex *Bar.* Confer iterum ipſius Lycophronis verba, & videbis quantum noſtra lectio prius receptæ præſtet.

Εγχος πεφρικὼς, καὶ [a] φάλαγγα θουρίαν,	Hastam horrens, & catervam bellicam,
Πατρῷον ὅρκον [b] ἐκτίνων ψευδώμοτον,	Paternum luendo jusjurandum perjurum,
Ον ἀμφὶ μήλων τῶν δορυκτήτων τάλας,	Quod de ovibus captivis miser,
Πύργων [c] Κομαιθοῦς [d] συμπεφυρμένων στρατῷ	Turribus Comæthonis exercitu vastatis
Στεργοξυνευνῶν ἕνεκα νυμφευμάτων,	Uxoria propter connubia,
Αλοῖτιν ἔτλη, τὴν [e] Κυδωνίαν, [f] Θρασὼ	Ausus est per Alœtin, Cydoniam, Audacem,
Ορκωμοτῆσαι, [g] τόν τε Κρηστώνης θεὸν,	Thraciæque Deum, Candaum, Mavortem,

VARIANTES LECTIONES.

a Φάλαγκα *Bar.* b Al. ἐκτείνων. c Κυμαιθοῦς *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* tuetur. d Συμπεφυρμένων *Bar.* Quæ lectio non est prorsus rejicienda. e Al. Κλυδωνίαν. f Θαρσῶ *Seld.* g Τόν, τε *Seld.*

δοὺς, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Πανοπέως, τὸν ψευδώμοτον ὅρκον, ὅντινα ὅρκον ὁ τάλας ἔτλη ὀρκωμοτῆσαι εἰς τὴν Αλοῖτιν, Κυδωνίαν, Θρασὼ, τὴν Αθηνᾶν, εἰς τὸν τῆς Κρηστώνης θεὸν, Αρεα, [1] τὸν τόνδε καὶ τόνδε, ἢ ἀμφὶ τὰς πάλας τῶν δορυκλήτων μήλων, ποίων μήλων καὶ προβάτων; τῶν ὑπαρχόντων ἀπὸ τῶν πύργων τῆς Κομαιθοῦς, συμπεφυρμένων καὶ ἐπικοίνων τῷ στρατῷ· γινομένων δὲ τῶν προβάτων [2] ἐπικοίνων τῷ στρατῷ, ἤτοι ληϊσθέντων, ἕνεκα τῶν νυμφευμάτων τοῦ Αμφιτρύωνος, τῶν στεργοξυνεύνων καὶ πόθον ἐχόντων πρὸς τὴν σύζυγον Αλκμήνην· ἔτλη δὲ ὀρκωμοτῆσαι τίς; αὐτὸς ὁ Πανοπεὺς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Κείσσον, [3] ἀντιπληκτίσας χερσὶ, πρὸ τοῦ γεννηθῆναι καὶ ἰδεῖν τὸν ἥλιον, τοίγαρ καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὀρκωμοτῆσαι, οἱ θεοὶ ἀπόρον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Επειὸν, ἐνύδρωσαν καὶ ἄνδρα ἐποίησαν φύξηλιν καὶ δειλὸν, πύκτην μὲν καὶ πυγμάχον ἐσθλὸν, πτῶκα δὲ καὶ δειλὸν ἐν κλόνῳ καὶ μάχῃ δορὸς, καὶ πλεῖστον ὠφελήσαντα τὸν στρατὸν ἐν τέχναις καὶ μηχαναῖς. Εχεις γοῦν τὴν σύνταξιν, λεκτέον καὶ τὴν ἱστορίαν· Ιπποτέκτων ὁ Πανοπέως υἱὸς, Επειὸς, ἐποίησε τὸν Δούρειον ἵππον, εἰς ὃν πεντήκοντα, ἢ τρισχίλιοι, ἢ, κατ' ἐμὲ, κγ´ ἄνδρες εἰσελθόντες Ελληνες ἐκάθηντο· ἑλκυσθέντος δὲ τοῦ ἵππου παρὰ τῶν Τρώων εἴσω τοῦ τείχους, νυκτὸς ἐξελθόντες, [4] καὶ φρυκτὸν δείξαντες τοῖς λοιποῖς Ελλησιν οὖσιν ἐν Τενέδῳ, κἀκείνοις ἐλθοῦσι τὰς πύλας ἀνοίξαντες, τὸ Ιλιον πορθοῦσι. * Λαγγαρία.] πόλις Ιταλική. Εγχος πεφρικώς.] δειλὸς γὰρ ἦν ὁ Επειὸς, ἄριστος δὲ πυγμάχος. * Πατρῷον ὅρκον [5] ἐκτίνων.] ἀποδιδοὺς ποινὴν διὰ τὴν ψευδορκίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πανοπέως. * Η δὲ ἱστορία τοιαύτη· * Μήστορος καὶ Λυσιδίκης, τῆς Πέλοπος, θυγάτηρ Ιπποθόη, ἧς καὶ [6] Ποσειδῶνος Τάφιος, ὃς τῆλε βὰς τῆς πατρίδος, τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὄντας ἐν ταῖς Εχινάσι νήσοις Τηλεβόας, καὶ Ταφίους ὠνόμασε, Ταφίου δὲ υἱὸς Πτερέλας, ὃν ἀήττητον καὶ ἀκαταγώνιστον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἕως ἂν ἐν τῇ κορυφῇ αὐτοῦ ἡ χρυσῆ θρὶξ παραμένῃ, καὶ οὐ τμηθῇ, ἣν αὐτῷ ἐχαρίσατο, τούτου τοῦ Πτερέλάου θυγάτηρ ὑπῆρχε Κομαιθὼ, καὶ ἄρρενες παῖδες, [7] Χρόμιος, Τύραννος, [8] Αμπελος, [9] Χερσιδάμας, Μήστωρ, [10] Εὐήρης, Ηλεκτρύωνος βασιλεύοντος σὺν τῇ γυναικὶ Αναξοῖ τῶν Μυκηνῶν, ὧν παῖδες, Αλκμήνη μὲν θυγάτηρ, υἱοὶ δὲ Στρατοβάτης, [11] Γοργόφωνος, Φιλόνομος, Κελαινεὺς, καὶ ἕτεροι, καὶ Λικύμνιος νόθος ἀπὸ Μηδείας Φρυγιακῆς· ἦλθον πρὸς αὐτὸν τὸν Ηλεκτρύωνα εἰς Μυκήνας Τάφιος, καὶ οἱ Πτερελάου παῖδες, ἀπαιτοῦντες [12] τὴν βασιλείαν Μυκηνῶν· Ηλεκτρύωνος δὲ μὴ προσέχοντος αὐτοῖς, ἐλάσαντες βόας αὐτοῦ ἀπήρχοντο· συμβαλόντων δὲ τῶν Ηλεκτρύωνος παίδων ἐκείνοις, πάντες ἀνῃρέθησαν, σωθέντος ἐκ μὲν τῶν Ηλεκτρύωνος παίδων Λικυμνίου, ἐκ δὲ τῶν Πτερελάου, Εὐήρους· οἱ δὲ Τάφιοι τὰς βόας ἐλάσαντες, Πολυξένῳ τῷ Ηλείων παρέθεντο βασιλεῖ, Αμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λαβὼν, ἦγεν εἰς Μυκήνας. Ηλεκτρύων δὲ θέλων ἐκδικῆσαι τοῖς παισὶν, παραδοὺς Αμφιτρύωνι τὴν θυγατέρα καὶ τὴν βασιλείαν, στρατεύειν ἔμελλε Τηλεβόαις· ἐν δὲ τῷ αὐτὴν παραλαμβάνειν τὰς βοῦς, μιᾶς πλανηθείσης, ἀφεὶς ἐπ' αὐτὴν ῥόπαλον Αμφιτρύων, ἀνεῖλεν [13] αὐτὴν, ἀποκρουσθέντος ἐκ τοῦ κέρατος τοῦ ῥοπάλου καὶ πλήξαντος αὐτὴν, ὅθεν ὁ Σθένελος Μυκηνῶν διώξας αὐτὸν τὸν Αμφιτρύωνα, βασιλεύει Μυκηνῶν καὶ Τίρυνθος, αὐτὸς δὲ ὁ Αμφιτρύων παρὰ Κρέοντι ἐν Θήβαις τοῦ φόνου καθαίρεται· καθαρθεὶς δὲ, σὺν Κρέοντι, καὶ Κεφάλῳ, καὶ Πανοπεῖ, κατὰ Λυκόφρονα, [14] καὶ σὺν ἑταίροις, τὰς Ταφίων νήσους πολεμῶν ἑλεῖν οὐκ ἐδύνατο, ἕως ἐρασθεῖσα [15] Αμφιτρύωνος, ἡ Κεφάλου Κομαιθὼ, ἡ Πτερελάου θυγάτηρ, ἀπέτεμε τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, Πτερελάου, χρυσῆν τρίχα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν· λαβὼν δὲ Αμφιτρύων τὰς νήσους, Κεφάλῳ δίδωσι, ὃς οἰκήσας ἐν ταύταις, Κεφαλληνίαν αὐτὰς ἐκάλεσεν. Εν γοῦν τῇ πρὸς Ταφίους μάχῃ πρὸ τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου, φησὶν * ὁ πᾶσιν ἐναντιούμενος ἱστορικοῖς * ὁ Λυκόφρων, ὅτι ὥρκωσεν ἅπαντας Αρεα καὶ Αθηνᾶν μηδὲν ἀποκρύψειν τῶν λαφύρων, μόνος δὲ παραβὰς τοὺς ὅρκους ὁ Πανοπεὺς, καὶ κρύψας τι τῶν λαφύρων, τούτου ἕνεκα δειλὸν παῖδα, τὸν Επειὸν, ἐγέννησεν. Αμφὶ μήλων.] ἀπὸ μέρους τῶν κτημάτων ὅλων, ὡς καὶ Ησίοδος,

———μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο.

ἀντὶ τοῦ πλούτου καὶ βασιλείας τοῦ Οἰδίποδος. Κομαιθοῦς.] Κομαιθὼ, θυγάτηρ Πτερελάου, ἥτις ἐρασθεῖσα Κεφάλου, τινὸς τῶν μετ' Αμφιτρύωνος, προὔδωκε τὴν πόλιν, καὶ τὸν πατέρα τοῖς

EMENDATIONES.

1 Τὸν τόνδε καὶ τόνδε, pro τὸ τόδε καὶ τόδε, ex *Bar.* 2 Επικοίνων, pro ἐπὶ κοίνων, ex *MSS.* utroque. 3 Αντιπληκτίσας, pro ἀντιπληκτήσας, ex *MSS.* utroque. 4 Καὶ φρυκτὸν δείξαντες, καὶ τοῖς λοιποῖς Ελλησιν οὖσιν ἐν Τενέδῳ, κἀκείνοις ἐλθοῦσι, τὸ Ιλιον πορθοῦσι *Impress.* Quæ verba satis corrupta & mutilata, Nos ope *MSS.* Codd. emendavimus, & restituimus. * Hæc emendata adjeci ex *Bar.* 5 Εκτίνων, pro ἐκτείνων, ex *MSS.* utroque. * Ex *Bar.* hoc adjeci, delevi autem φασὶ γάρ. 6 Ποσειδῶνος, pro Ποσειδῶν, ex MSS. utroque. 7 Χρόμιος τύραννος *Bar.* 8 Αμπηλος *Bar.* Αμπύλος *Seld.* 9 Χρυσιδάμας *Seld.* 10 Εὐήρης lego cum *MSS.* utroque, pro Εὐώρης. Etiam & *Impress.* Codd. paullo post habent Εὐήρους. 11 Γοργοφὸς, Φυλόνομος. Κελαινεὺς *Bar.* Γοργόφονος, Φυλόνομος, Κελαινεὺς *Seld.* 12 Τὴν βασιλείαν lego cum *MSS.* utroque. τὸν βασιλέα *Impress.* absurde. 13 Αὐτὴν, & paullo post, pro αὐτόν. Siquidem fœminino genere prius usus est *Scholiastes.* 14 Malim καὶ σὺν ἑτέροις. 15 Αμφιτρύωνος, ἡ Κεφάλου, pro ἢ Κεφ. ex *MSS.* utroque. Nam *Scholiastes* vult Comætho aut Amphitryonis amore captam fuisse, aut Cephali; uter vero is fuerit haud constat inter Mythologiæ Scriptores. * Ex *Bar.*

πολεμίοις,

[a] Κανδάον, ἢ Μάμερτον, ὁπλίτην λύκον·	Armatum lupum jurare:
Ὁ μητρὸς ἐντὸς δελφύος συγγὴν μάχην	Qui in matris utero pugnam tristem
Στήσας ἀραγμοῖς πρὸς κασίγνητον χερῶν,	Peregerat manuum pulsibus adversus fratrem,
Οὔπω τὸ Τιτοῦς λαμπρὸν [b] αὐγάζων φάος,	Cùm nondum Solis claram vidisset lucem,
Οὐδ' ἐκφυγὼν ὠδῖνας [c] ἀλγεινὰς τόκων·	Nec effugisset laboriosi dolores partus:
[d] Τοιγὰρ πόποι φύξηλιν ἠνδρῶσαν σπόρον,	Quapropter Dii timidum crearunt fœtum,
Πύκτην μὲν ἐσθλὸν, πλῆκτα δ' ἐν κλόνῳ δορὸς,	Pugilem bonum, timidum autem in hastæ strepitu,
Καὶ πλεῖστα τέχναις ὠφελήσαντα στρατόν·	Et arte plurimum exercitui utilem:
Ὃς ἀμφὶ [e] Κῖριν, καὶ [f] Κυλιστάρνου γάνος	Qui juxta Cirin, & Cylistarni latices
Ἔπηλυς οἴκοις τῆλε ναύσεται πάτρας.	Advena procul à patria deget.
Τὰ δ' ἐργαλεῖα, τοῖσι τετρήνας βρέτας	Instrumenta verò, quibus fabricando statuam
Τεύξει ποτ' ἐγχώροισι μέρμερον βλάβην,	Dabit olim indigenis vafram noxam,
[g] Καθιερώσει [h] Μυνδίας [i] ἀνακτόροις.	Myndiæ templo dedicabit.
Ἄλλοι δ' ἐνοικήσουσι Σικανῶν χθόνα,	Alii Siculorum inhabitabunt terram,

VARIANTES LECTIONES.

a Versum hunc non agnoscit *Seld.* b Αὐγάζον *Bar.* Sed isti finali syllabæ recentior manus superposuit ῶν. c Αλγεινὰς al. χαλεπὰς *Bar.* aliique; ubi Scholium in contextum est receptum, inquit *Canterus.* d Τοὶ γὰρ *Bar.* e Κίριν paroxyton. *Bar.* Κῖριν *Seld.* Κεῖριν al. f Al. Κιλιστάρνου. g Καθ' ἱερώσει *Seld.* h Μυνδίας *MSS.* uterque, & alii. i Post ἀνακτόροις interrogationis notam habet *Seld.*

πολεμίοις, τοῦτο φησὶ Στεργοξυμηδῶν ἕνεκα νυμφευμάτων· ἢ ἐκλήπτεον οὕτως περὶ τῶν γάμων Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης, καὶ γὰρ διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ γάμου τῆς Ἀλκμήνης ἐκινήθη ὁ πόλεμος. Ἀλοῖτις, Κυδωνία, καὶ Θρασώ.] ἐπίθετα Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀρτέμιδος Δίκτυννα παρὰ Κρησὶν, Οὖπις παρὰ Θρᾳξὶν, Ὀρθωσία παρὰ Ἀρκάσιν, ἀπὸ ὄρους Ὀρθωσίου [1] Λακωνικοῦ. [2] Κρηστώνης θεόν.] Κρηστώνη, ἡ Θρᾴκη, ἀπὸ μιᾶς πόλεως οὕτω καλουμένης, θεὸς δὲ τοῖς Θρᾳκικοῖς ὁ Ἄρης, ὅτι πολεμικοὶ τὸ παλαιὸν οἱ Θρᾷκες. Κανδάον.] ἐπίθετον Ἄρεος, [3] παρὰ τὸ καίνειν καὶ δαίειν. Μαμερτός.] ὁ Ἄρης ἐστὶν, ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή· ὁ δὲ * βάρβαρος οὗτος * Λυκόφρων οὐκ ἀρκεσθεὶς τοῖς λοιποῖς, καὶ Ῥωμαϊκῶς γράφει, Ῥωμαῖοι γὰρ τοὺς πολεμικοὺς μαμερτοὺς καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ τις ἢ Διόδωρος, ἢ Δίων, οὐ γὰρ ἀκριβῶς [4] μέμνημαι· γράφει γὰρ οὑτωσί πως· "Μεσσηνίοις [5] καταχόψαντες τοὺς ὑποδεξαμένους αὐτοὺς, κατέσχον Μεσσήνην, καὶ [6] Μαμερτοὺς ἑαυτοὺς ὠνόμασαν, τουτέστι πολεμικοὺς, Μαμερτὸς γὰρ ὁ Ἄρης παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται. καὶ Κυρῖνος δὲ παρ' αὐτοῖς, ὥς φησι Πλούταρχος. Ὁ μητρός.] ὁ Πανοπεὺς, ὁ ἐντὸς τῆς μητρικῆς δελφύος καὶ μήτρας συμβαλὼν μάχην τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ [7] Κρείσσῳ, οὗτοι γὰρ Φώκου καὶ Ἀστεροδίας ὄντες υἱοὶ, ἐν τῇ μητρικῇ γαστρὶ διεμαχέσαντο, ὡς καὶ [8] Φαρὲς καὶ ὁ Ζαρὰ, καὶ Προῖτος καὶ Ἀκρίσιος, οἱ Ἄβαντες. Τιτοῦς.] τῆς ἡμέρας, ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος,

[9] Τόφρα δ' ἀνίσχοισι βοοσὸς λόφον ἤγρετο Τιτώ.

Πόποι.] οἱ θεοὶ, ὅθεν καὶ πολλάκις ὦ πόποι τινὲς παρ' Ὁμήρου, ἀντὶ τοῦ ὦ θεοὶ, ἤκουσαν, ἡ δὲ λέξις Δρυόπων. Τὸ δὲ Ἠνδρῶσαν, οὐ τὸ [10] ἀνδρεῖον ἐποίησαν, ἀλλὰ τὸ ἄνδρα ἁπλῶς ἐποίησαν. Κῖρις, καὶ Κυλίσαρνος, ποταμοὶ εἰσὶν Ἰταλίας. Βρέτας.] τὸ ἀνθρώπινον εἴδωλον, καὶ ἡ εἰκὼν, παρὰ τὸ βροτῷ ὅμοιον εἶναι· οὗτος δὲ βρέτας καταχρηστικῶς τὸν Δούρειον ἵππον φησί. Σικανές.] τινὲς τοὺς [11] Σικελοὺς ἐδέξαντο πάντας, ἄλλοι δὲ μέρος Σικελῶν τὴν Σικανίαν φασὶ, πόλιν οὖσαν περὶ Ἀκραγαντίνοις κειμένην· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Λυκόφρων οἶδε τοῦτο, λέγων,

[12] Κάμψας Γονοῦσάν τ', ἠδὲ Σικανῶν πλάκας,
Καὶ θηροχλαίνου στηκόν.———

[13] ἀπαριθμούμενος γὰρ τὰς πόλεις τῆς Σικελίας, καὶ τοὺς τόπους, φέρει καὶ τὴν Σικανίαν.

EMENDATIONES.

1 Ἀρκαδικοῦ *Bar.* Quam lectionem aut retineri vellem, aut pro Ἀρκάσιν substituere Λάκωσιν, cur enim apud Arcadas Diana nomen à Laconico monte impositum habeat? 2 Κρηστώνης θεόν.] Κρηστώνη, ἡ Θρᾴκη emendo ex *Bar.* Κρηστώνη.] ἡ Θρᾴκης *Impress.* absurde. In *Seld.* autem tota sententia deest. 3 Παρὰ τὸ καίνειν καὶ δαίειν, pro παρὰ τὸ δαίειν καὶ καίνειν, quæ etsi sensu eadem sint, ob vocum tamen positionem non tam apte respondent dictioni inde derivatæ, ex *Bar.* & *Phavorino.* * Ex *Bar.* 4 Μέμνημαι, pro μέμνηται, ex *Seld.* 5 Καταχόψαντες, pro καταχόψαντας, ex *MSS.* utroque, 6 Μαρμερτοὺς, vel Μαρμερτός, pro Μαμερτός, ubique habet *Bar.* 7 Κρείσσῳ, pro Κρείσσωνι, ex *MSS.* utroque. Crissus enim dictus esse videtur Panopei frater. 8 Φαρὲς καὶ ὁ Ζαρὰ, pro Φαρὲς, καὶ ὁ Ζαρᾶς, ex *MSS.* utroque Vide sacros *Mosis* libros. 9 Τόφρα δ' ἂν ἴσχυτα βοοσὸν λόφον *Seld.* 10 Ἀνδρεῖον, pro ἀνδρεῖον *Seld.* 11 Σικελοὺς, pro Σικελίους, ex *MSS.* utroque. 12 Hæc ex *Seld.* ipsoque *Lycophrone* in versus digessi, quæ prius confuse, & corrupte proferebantur, κάμψας Γυνοῦσαν. τε δὲ Σικανῶν πλάκας, καὶ θηροχλαίνου στηκόν. Ubi *Nic. Gerbelius,* Hæc *mutila & depravata* (inquit) *mihi videntur, & ex alio exemplari castiganda.* 13 Ἀπαριθμούμενος, pro ἀπαριθμούμενοι: & deinde φέρει, pro φέρουσι, ex *Seld.*

Φοινοδά-

[a]Πλαγκτοὶ [b]μολόντες, ἔνθα Λαομέδων τριπλᾶς	Errones eò delati, ubi tres Laomedon
Ναύταις ἔδωκε Φοινοδάμαντος κόρας,	Nautis dedit Phœnodamantis filias,
Ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένος,	Balænam paſcentibus ſtimulatus cladibus,
Τηλοῦ [c]προθεῖναι θηρσὶν ὠμησταῖς βοράν,	Procul exponendas feris crudelibus,
Μολόντας εἰς γῆν ἕσπερον Λαιστρυγόνων,	Progreſſis in occidentalem Læſtrygonum terram,
Ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία·	Ubi larga viſitur ſolitudo:
Αἱ δ' αὖ Παλαιστοῦ μητρὶ Ζηρυνθίας	Illæ porrò Matri Luctatoris Zerynthiæ
Σηκὸν μέγαν δείμαντο, δωτίνην θεᾷ,	Templum extruxêre magnum, donum Deæ,
Μόρον φυγοῦσαι, καὶ [d]μονοικήτους ἕδρας·	Mortem cùm effugiſſent, & ſedes ſolitarias:
Ὧν δὴ μίαν [e]Κριμισὸς ἰνδαλθεὶς κυνὶ	Harum unam Crimiſſus aſſimilatus cani
Ἔζευξε [f]λέκτροις ποταμός, [g]ἡ δὲ δαίμονι	Lecto junxit fluvius, cui illa
Τῷ θηρομίκτῳ σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ,	Semifero generoſum parit Catulum,
Τριῶν συνοικιστῆρα, καὶ κτίστην τόπων·	Trium fundatorem, & conditorem locorum:
Ὃς δὴ ποδηγῶν πόρθον [h]Ἀγχίσου [i]νόθον,	Qui germen Anchiſæ manu ducens ſpurium,
Ἄξει τρίκρημνον νῆσον εἰς ληκτηρείαν,	In Inſulam deducet tricollem margineam,

VARIANTES LECTIONES.

a Πλαγκτοὶ *Bar.* aliique. b Μολόντες *Bar.* c Προθεῖναι *Bar.* d Μονοικοίτους al. μονηκοίτους al. μονοικήτους quidem habet *Seld.* ſed eadem manus ῃ iſti οι, & οι iſti ῃ ſuperpoſuit; idemque in *Scholiis* factum. e Κριμισὸς *Seld.* f Λέκτρας *Bar.* ſed iſti ας eadem manus ſuperſcripſit οις. g *Seld.* habet ἡδὲ. h Ἀγχίσου al. Ἀγχίσου *Bar.* in eo tamen iſti ς nuperior manus ſuperpoſuit σ. i Νόθον *MSS.* uterque.

Φοινοδάμαντος κόρας.] Φοινοδάμας τις Τρώς, περὶ οὗ κατ' ἀρχὰς ἔφημεν, συνεβούλευε τοῖς Τρωσὶν ἐκθεῖναι τὴν Ἡσιόνην τῷ κήτει, εὐλαβούμενος περὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τῶν τριῶν, μὴ αὐτὰς ἐκθῶσι, καὶ ἔπεισε τοῦτο πεποιηκέναι· ὁ δὲ Λαομέδων μηνιῶν τῷ Φοινοδάμαντι, ἔδωκε τὰς θυγατέρας ἐκείνου ναύταις * ἐκθεῖναι αὐτὰς * ἐν Σικελίᾳ θηρείοις βοράν, οὗ γενομένου, κατὰ γνώμην Ἀφροδίτης ἐσώθησαν· ὧν τῇ μιᾷ κυνὶ ὁμοιωθεὶς ὁ Κριμισὸς ποταμὸς ἐμίγη, καὶ ἐγέννησε τὸν [1] Αἰγέστην, ὃς ἔκτισε τρεῖς πόλεις ἐν Σικελίᾳ, τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ [2] Αἰγέστην, καὶ Ἔρυκα, καὶ [3] Ἔνταλλαν, ἢ [4] Ἄταλλαν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς, ἣν ἔγημε, [5] Στύλλα γὰρ ὠνομάζετο ἡ τούτου γυνή. Ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς.] * ταῖς θλίψεσι,* ταῖς ἕνεκα τοῦ μέλλειν δίδοσθαι τὴν Ἡσιόνην δόρπον καὶ δεῖπνον τῷ κήτει, εἰ γὰρ καὶ οὐ κατεβρώθη, ἀλλ' οὖν ἐξετέθη, Ἡρακλῆς δὲ αὐτὴν ἔσωσεν, ἀνελὼν τὸ κῆτος. [6] Λαιστρυγόνων.] Λαιστρυγόνες, οἱ νῦν Λεοντῖνοι, εἰσὶ δὲ ἐν Σικελίᾳ, ὡς λέγουσιν, ὑπάρχοντες ἀνθρωποφάγοι, διὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς Ὀδυσσέως ἑταίρους, οὐ γὰρ ἦσαν εἰθισμένοι ξένους ὑποδέχεσθαι. [7] Παλαιστοῦ.] ὁ Ἔρυξ, ὡς εἴπομεν, υἱὸς ἦν Ἀφροδίτης καὶ Ποσειδῶνος, παλαιστὴς καὶ πένταθλος· τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· αἱ δὲ τῇ μητρὶ τοῦ Ἔρυκος, Ἀφροδίτης, τοῦ καταπαλαίοντος τοὺς ξένους, ναὸν ἔκτισαν δωρεὰν τῇ θεᾷ, φυγοῦσαι τὸν [8] θάνατον, καὶ μονοικήτους ἕδρας καὶ τὰς καθέδρας καὶ διαγωγὰς τὰς ἐν ἐρήμῳ, ἐν ᾗ μόναι τὴν οἴκησιν εἶχον, ἢ ἐν ᾗ μονόκοιτον καὶ δίχα συζυγίας ἀνδρῶν εἶχον τὴν κοίτην καὶ τὴν εὐνήν. * Σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ.] τὸν Αἰγέστην γεννᾷ. * Τριῶν συνοικιστῆρα.] τρεῖς γὰρ πόλεις ἔκτισεν ἐν Σικελίᾳ, [9] Αἰγέσταν, Ἔρυκα, καὶ Ἄταλλαν, ὡς πρότερον ἔφην. Ὃς δὴ ποδηγῶν.] ὅστις Αἰγέστης ἐλθὼν εἰς Δαρδανίαν, νόθον Ἀγχίσου παῖδα, Ἔλυμον καλούμενον, ἤγαγεν εἰς Σικελίαν. Ἄξει τρίκρημνον νῆσον.] νῆσον τρίκρημνον τὴν Σικελίαν λέγει, ἣν καὶ Τρινακρίαν καὶ Τριακρίαν καλοῦσιν, τρία γὰρ ἀκρωτήρια ἔχει, [10] Λιλύβαιον, Πάχυνον, καὶ Πελωρίδα. Εἰς ληκτηρείαν.] [11] ληκτηρείαν εἶπεν, ὅτι νῆσος ἡ Σικελία, αἱ νῆσοι δὲ ὑπὸ θαλάσσης περιέχονται, καὶ λήγειν δοκοῦσιν ὑπ' αὐτῆς περιεχόμεναι.

EMENDATIONES.

* Hæc adjeci ex *MSS.* utroque, ad complendum ſenſum, qui prius mutilus erat, & imperfectus; non enim Laomedon Phœnodamantis filias nautis tradidit in Sicilia, ſed eas nautis dedit in Siciliam portandas. 1 Ἐγέσταν *Seld.* Ἐγέστην *Bar.* 2 Ἐγέσταν *MSS.* uterque. 3 Ἔντυλλαν *Bar.* Ἔντυλλαν *Seld.* 4 Ἄταλλον *Bar.* 5 Hanc ſententiolam neuter *MSS.* Codd. agnoſcit; nec immerito videtur omiſſa fuiſſe, quomodo enim Urbs Entalla, vel Atalla, vel etiam Enſtylla dici potuit ab Ægeſti uxore, ſi ipſi nomen fuiſſet Styllæ? quamobrem, aut legendum Ἔντυλλα, vel Ἔταλλα, vel Ἄταλλα, aut delenda hæc verba. * Ex *Seld.* Et *Bar.* etiam habet θλίψεσι. 6 Λαιστρυγόνων.] Λαιστρυγόνες, οἱ νῦν. pro Λαιστρυγόνες.] οἱ νῦν. ex *MSS.* utroque. 7 Παλαιστοῦ. pro παλαιστὴς, ex *Bar.* ipſoque Poetæ textu. * Ex *Bar.* 8 Θανάτου καὶ μονοικοίτους ἕδρας.] καὶ τὰς &c. *Impreſſ.* Quem locum Ego caſtigavi ope *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* 9 Ἐγέσταν *MSS.* uterque; aliiſque in locis, pro Αἰγέστης, & Αἰγέστα, ſcribunt Ἐγέστης, & Ἐγέστα, de qua variatione dictum ſupra. 10 Λιλύβαιον, pro Λιλύβαι, ex *MSS.* utroque. 11 Ληκτηρείαν δὲ *Impreſſ.* Ego δὲ delevi ex fide *Bar.*

Τῶν Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλούμενον	Dardaniis ex locis navi advectum.
a Αἴγεστα τλῆμον, σοὶ δὲ δαιμόνων φραδαῖς	O misera Segesta, cui Deorum decretis
Πένθος μέγιστον καὶ δι' αἰῶνος πάτρας	Luctus erit maximus, & perpetuus,
Ἔσται πυρὸς b ῥιπαῖσιν ἠθαλωμένης.	Ob patriam ignis jactibus combustam.
Μόνη δὲ πύργων δυστυχεῖς κατασκαφὰς	Sola sanè turrium subversiones infelices
Νήπαυστον αἰάζουσα, καὶ γοωμένη,	Incessanter deplorans, ac lugens,
Δαρὸν c στενάξεις· πᾶς δὲ d λυγαίαν λεὼς	Diu gemes: omnisque populus nigram
Ἐσθῆτα e προστρόπαιον ἐγχλαινούμενος,	Vestem piacularem indutus,
Αὐχμῷ πινώδης λυπρὸν f ἀμπρεύσει βίον·	Situ squalidus mœstam exantlabit vitam:
Κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φόβη,	Capitisque intonsa coma tergum decorabit,
Μνήμην παλαιῶν τημελοῦσ' ὀδυρμάτων.	Memoriam veterum nutriens lamentorum.
Πολλοὶ δὲ Σῖριν ἀμφὶ, καὶ Λευταρνίαν	Multi etiam circa Sirin, & Leutarniam
Ἄρουραν οἰκήσουσιν, ἔνθα δύσμορος	Agrum habitabunt, ubi infelix
Κάλχας, ὀλύνθων Σισυφεὺς ἀνηρίθμων,	Calchas,grossorum Sisyphius multarum,

VARIANTES LECTIONES.

a Ἔγεστα *MSS.* uterque, & eandem lectionem (quam etiam alii sequuntur) in *Scholiis* retinent. *Salmasius* in *Plinian.* Exercit. in *Solini* Polyhistora, contra omnium Codicum fidem reposuit Αἰγεστ, idque de Trojano heroe dictum putat, insulse quidem, & ridicule, cum in versibus sequentibus quatuor adjectiva fœminina huic voci copulet Poeta. Sed quid mirum, si *aliquando bonus dormitet Homerus?* b Ῥυπαῖσιν *Seld.* c Στενάξεις *Bar.* d Al. λοιγαίαν. e Πρὸς τρόπαιον *Seld.* cum *Impress.* omnibus. Ego vero προστρόπαιον una voce legendum puto, ex emendatione *Gul. Canteri*, quam confirmat *Bar.* Quinetiam *Gregor. Nazianzenus* in Tragœdia versum hunc à *Lycophrone* mutuatus, προστρόπαιον habet. Posset etiam legi Προστροπαῖον gentile, est enim Προστροπαία Siliciæ urbs. Vide *Canteri* Annotationes. f Ἐμπρεύσει *Bar.*

Τόδε Πάτρας, δηλονότι τῆς ἐμῆς πατρίδος, τῆς Τροίας. Αἴγεστα τλῆμον.] ἡ Αἴγεστα, πόλις Σικελίας, ἢ, κατά τινας, Ἀκράγας καλουμένη, ἥτις διηνεκῶς ὀδύρεται τὰς συμφορὰς Τροίας μόνη ὑπὲρ τὰς ἐκεῖ λοιπὰς πόλεις· πρὸς αὐτὴν οὖν τὴν Αἴγεσαν πόλιν ἀποστρέφει τὸν λόγον. * Πρῶτον μὲν γὰρ ὑπὸ Ἡρακλέους ἐκρατήθη ἡ Τροία, δεύτερον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν Ἑλένην, τρίτον δὲ ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, ὁ γὰρ Αἰνείας μόνος φυγὼν ἐκ τῆς ἁλώσεως, πάλιν ᾤκησε τὴν Τροίαν, ἐλθοῦσαι δὲ αἱ Ἀμαζόνες, πάλιν ἔσκαψαν ταύτην. 1 Ἄκουρος.] ἄκουροι γὰρ ἦσαν, καὶ ἐκόμων, ἅτε ἐν λύπαις ὄντες. Μνήμην παλαιῶν.] τρέφουσα καὶ αὔξουσα τὴν μνήμην παλαιωθησομένων τῷ χρόνῳ τῆς Τροίας ὀδυρμάτων. Πολλοὶ δὲ Σῖριν.] Σῖρις καὶ Λευταρνία, πόλεις Ἰταλίας, ἔνθα οἱ κατάλοιποι τῶν ἐξ Ἰλίου φυγόντων ᾤκησαν, καὶ πάντα κατὰ μίμησιν Τροίας ἐποίησαν, καὶ ἔκτισαν πόλιν ὁμοίαν Τροίᾳ, ἣ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Πολίειον, εἶτα Ἡράκλειον, εἶτα Σῖρις, ἔνθα τις Κάλχας, οὐχ ὁ Θέστορος, ἀλλ' ὁμώνυμος αὐτῷ μάντις ὑφ' Ἡρακλέους ἀνῃρέθη· ὅτι μέρος δὲ αὐτοῦ ἡ ἱστορία ὑποκάτω κεῖται. Σισυφεύς.] ὁ σοφὸς ἀριθμητὴς, ἐπεὶ καὶ ὁ Σίσυφος σοφὸς καὶ πανουργότατος. Διαφορὰν ὀλύνθων, φηλήκων, σύκων, καὶ ἰσχάδων ὄπισθεν εἴπον. Κάλχας ὀλύνθων.] πάλιν ἀνακόλουθα ληρωδεῖ γράφων, οὗτος γὰρ ὁ Κάλχας, ὃν λέγει, ὁ Μόψος ἐστὶν, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Μαντοῦς, τῆς Τειρεσίου, οὐχ ὁ Ἀργοναύτης Μόψος, * ὁ * τοῦ Ἀμπύκου καὶ Χλωρίδος, τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς, ὃς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἐν Λιβύῃ τελευτᾷ, καὶ θάπτεται ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· ἕτερος οὖν ὁ Μόψος, ὃν λέγει, * ὁ * Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Μαντοῦς, ἐν Κολοφῶνι τῆς Ἀσίας ᾤκει, ἢ, κατά τινας, ἐν Κιλικίᾳ, οὐ μὴν ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς οὗτος φησίν· ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς τούτου πατρίδος οὐ διαμάχομαι, ὅτι δὲ ἀνακολούθως, καὶ ἐναντίως φησὶν, οὐ μόνον τοῖς λοιποῖς, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ, οὐ μικρῶς τὸν ἄνδρα αἰτιῶμαι, καὶ γράφω 2 παρανοίας, πρὶν μὲν γὰρ εἶπε τὸν 3 Θέστορος Κάλχαντα παρ' αὐτοῦ ἡττηθῆναι μαντικῇ, καὶ ἀποθανεῖν, ὡς πάντες φασί· μετὰ γὰρ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Κάλχας, Λεοντεὺς, Πολυποίτης, καὶ Ποδαλείριος ἐν Ἰλίῳ τὰς αὐτῶν ναῦς ἀπολιπόντες, πεζῇ πορεύονται εἰς Κιλικίαν, καὶ Κολοφῶνα, καὶ καταντῶσι παρὰ τούτῳ τῷ Μόψῳ, ὅπου καὶ ἡττηθέντα μαντικῇ τὸν Κάλχαντα θάπτουσιν· ἐρινεοῦ γὰρ ἑστώσης Κάλχας τῷ Μόψῳ εἶπε, Πόσους ὀλύνθους ἔχει; ὁ δὲ, ὥσπερ εἶχε τὸ ἀληθὲς, εἶπε, Μυρίους ὀλύνθους ἔχει, καὶ μέδιμνον ἕνα, καὶ ὄλυνθον ἕνα. Μόψος δὲ, ὑαίνης ἐπὶ τόκου ἑστώσης, ἤρετο, Πόσους χοίρους ἔχει κατὰ γαστρὸς, καὶ πότε τέξεται; Κάλχαντος δὲ μὴ ἀποκεκριμένου, αὐτὸς πάλιν ὁ Μόψος εἶπε, Δέκα χοίρους 4 ἔχει,

EMENDATIONES.

* Hæc usque ad Ἄκυρος loci alterius esse videntur. 1 Ἄκυρος, pro ἄκουροι, ex *Seld.* & ipso *Lycophronis* textu. * Ex *MSS.* utroque.
* Ex *MSS.* utroque. 2 Παροινίας *Bar.* Quod equidem malim, quia paullo ante crapulæ Poetam incusavit *Tzetzes.* 3 Θέστορος, pro Θέστορα, ex *MSS.* utroque: Calchas enim Thestoris erat filius. Notissimus versiculus ille *Homericus*,

Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος.

4 Ἔχει posui, pro ἔχειν. Nam recta oratione hæc, ut & ea, quæ supra dicta sunt, profert Mopsus; sin aliter, τέξεσθαι dixisset, non τέξεται.

ὧν

Κεῖται, [a] κάραν μάστιγι γογγύλῃ τυπεὶς,	Jacet, caput flagello percussus rotundo,
Ῥείθροισιν ὠκὺς ἔνθα μύρεται [b] Σίνις,	Ubi celer strepit Sinis,
Ἄρδων βαθεῖαν [c] Χωνίας παγκληρίαν.	Profundam irrigans Choniæ regionem.
Πόλιν δ᾽ ὁμοίαν Ἰλίῳ δυσδαίμονες	Urbem verò similem Ilio miseri
Δείμαντες, ἀλγυνοῦσι Λαφρίαν κόρην,	Condentes, dolore afficient Laphriam virginem,
Σάλπιγγα, δηώσαντες ἐν ναῷ [d] θεᾶς	Tubicinam, perdentes in Deæ templo
Τοὺς [e] πρόσθ᾽ ἔδεθλον [f] Ξουθίδας ᾠκηκότας.	Xuthidas, qui sedes prius tenuerant.
Γλήναις δ᾽ ἄγαλμα ταῖς ἀναιμάκτοις [g] μύσει,	Tum statua pupillis incruentis connivebit,
Στυγνὴν Ἀχαιῶν εἰς [h] Ἰάονας βλάβην	Diram Achivorum in Ionas cladem
[i] Λεῦσσον, φόνον τ᾽ ἔμφυλον ἀγραύλων λύκων,	Videns, cædémque gentilem luporum agrestium,
[k] Ὅταν θανὼν λήταρχος, [l] ἱερείας σκύλαξ,	Quando mortuus flamen, sacerdotis catulus,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. κάρα. b Σῖρις Bar. aliique c Al. Χωνίαν. d Θεοῦ Seld. e Al. πρὸς θ᾽. f Ξουθίδας reposuit, ex emendatione *Johan. Aurati*, *Gul. Canteri*, cujus Annotationes consulendæ. g Μύσει Seld. h Ἰώνας Seld. i Al. λεῦσσον. k Ὅτ᾽ ἂν Seld. l Ἱρείας Bar.

ὧν ὁ εἷς [1] ἄρξειν, τέξεται δὲ κατὰ τὴν αὔριον· οὐ ψευσάμενος, Κάλχας ἀθυμήσας τελευτᾷ, Πολυποίτης δὲ, καὶ Λεοντεὺς μετὰ τὸ θάψαι αὐτὸν, μετ᾽ ὀλίγον εἰς Ἑλλάδα ἀνεχώρησαν. ὕστερον δὲ καὶ Ἀμφίλοχος, ὁ [2] Ἀλκμαίωνος, [3] ὑπὸ χειμῶνος ἐξωθεὶς, κατά τινας, καὶ κατὰ τὸν Λυκόφρονα, πρὸς τοὺς τόπους, οὗ ἦν ἔτι ὁ Μόψος, ἀπερρίφη, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μαντικῆς, ὥς φησι, μονομαχήσαντες, ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἐτάφησαν παρ᾽ ἑκάτερα μέρη τῆς [4] Μεγάρσου πόλεως· ἔστι δὲ καὶ Μέγαρσος ποταμὸς ἐν Σκυθίᾳ. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν [5] πλησίον Ἀκαρνάνων κατῴκισε. Ταῦτα μὲν εἶπε περὶ τοῦ Μόψου τούτου, ὅτι ἦν μετὰ τὴν ὑπ᾽ Ἀγαμέμνονος Ἰλίου πόρθησιν, καὶ αἴτιος τελευτῆς γέγονε τῷ Κάλχαντι, αὐτὸς δὲ μονομαχήσας Ἀμφιλόχῳ ἀνῃρέθη, νῦν δὲ ὑφ᾽ Ἡρακλέους φησὶν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· πῶς γοῦν ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς, πάλιν ζωοῦται, καὶ αἴτιος γίνεται Κάλχαντος τελευτῆς, καὶ αὖθις συναναιρεῖται Ἀμφιλόχῳ, τῷ Ἀλκμαίωνος παιδί; ταῦτα πάντως ἐναντία, πρὸ γὰρ τῆς στρατιᾶς Ἀγαμέμνονος, πολλῷ πρότερον ἐν Οἴτῃ ἐτελεύτησεν Ἡρακλῆς, ὅμως δὲ ὁ Λυκόφρων μηδόλως τῆς ἀληθείας, ἢ τοῦ πιθανοῦ πεφροντικὼς, οὕτω φησὶ τὴν ἱστορίαν· Ἡρακλέους τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλαύνοντος ἐξ Ἐρυθείας, καὶ ἰδόντος τὸν Κάλχαντα τοῦτον, ἤτοι τὸν Μόψον, ὑπό τινα ἐρινεὸν καθήμενον, συνέβη ἐρωτῆσαι, Πόσους ὀλύνθους ἔχει ἡ ἐρινεός; τὸν δὲ εἰπεῖν, Δέκα μεδίμνους, καὶ ἕνα ὄλυνθον, ὥστε μὴ δύνασθαι χωρῆσαι ἐπιτιθέμενον τῷ μεδίμνῳ· τοῦ δ᾽ Ἡρακλέους πολλὰ βιαζομένου τὸν περιττὸν ὄλυνθον ἐπιθεῖναι τῷ μεδίμνῳ, καὶ μὴ δυναμένου, ὁ Κάλχας αὐτοῦ κατεγέλα, ὃν πατάξας κονδύλῳ ἀπέκτεινε, καὶ ἔθαψε περὶ τὸν ἐρινεόν· ἐρινεὸς δὲ καταχρηστικῶς ἐλέχθη ἡ ἀγρία συκῆ, ἀπὸ Ἐρινεοῦ, πόλεως Δωρικῆς φαῦλα σῦκα ἐχούσης· ἡ γὰρ Δωρὶς ἓξ πόλεις ἔχει, [6] Κυτίνιον, Βοῖον, Λίλαιον, Κάρφαιαν, Δρυόπην, καὶ τὸν Ἐρινεὸν, ἀφ᾽ ἧς ἡ κλῆσις τῆς φαύλαις συκαῖς. περὶ δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ μέτρου, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλύνθων ὅπερ εἶπον, κἂν [7] σχολιογράφοι τινὲς μὴ εἰδότες δέκα μεδίμνους εἶπον αὐτούς. Μάστιγι γογγύλῃ] τῇ χειροπλήκτῳ μάστιγι, λέγει δὲ τῷ κονδύλῳ, τῷ γρόνθῳ, ὃς συνεστραμμένων τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς δίδοται. Τοὺς πρόσθ᾽ ἔδεθλον.] Ἴωνες, ἤγουν Ἀθηναῖοι, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἐλθόντες εἰς Ἰταλίαν, ᾤκησαν περὶ Σῖριν· μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν φυγόντων καὶ Τρώων εἰς Ἰταλίαν, Κροτωνιᾶται, οὓς καὶ Ἀχαιοὺς λέγει, βοηθήσαντες τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ τούτοις φυγοῦσι Τρωσὶ, στρατεύουσι μετ᾽ αὐτῶν κατὰ τῆς Σίριδος, καὶ πάντας τοὺς Ἴωνας τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναῷ καταφυγόντας ἀνεῖλον, μεθ᾽ ὧν συνανεῖλον καὶ τὸν τῆς ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς παῖδα, ὀνόματι Λήταρχον, γυναικεῖα ἐνδεδυμένον, διὸ ἡ Ἀθηνᾶ ὀργισθεῖσα ἔμυσε τοῦ μὴ βλέπειν. Ἀχαιοὺς λέγει τοὺς Κροτωνιάτας, οἵτινες συνεμάχησαν Τρωσὶ, καὶ ἀνεῖλον τοὺς πρὶν κατοικοῦντας ἐν τῇ Σίριδι Ἴωνας, οὓς καὶ ἐμφύλους εἶπεν. * Στυγνὴν Ἀχαιῶν εἰς Ἰάονας βλάβην Λεύσσων.] Ἀχαιοὺς λέγει τοὺς Κροτωνιάτας, οἵτινες συνεμάχησαν τοῖς Τρωσὶ, καὶ ἀνεῖλον τοὺς πρὶν κατοικοῦντας ἐν τῇ Σίριδι Ἴωνας, οὓς καὶ ἐμφυλίους εἶπεν, * ἐπειδὴ οἵ τε Ἴωνες, καὶ Κροτωνιᾶται, ἄμφω Ἕλληνες ἦσαν, οἱ δὲ Τρῶες συλλαβόντες τοὺς Κροτωνιάτας, ἐχειρώσαντο τοὺς ἐν Σίριδι Ἴωνας, καὶ ἀνεῖλον αὐτούς. Λήταρχος.] ὁ δημόσιος ἱερεὺς, λήϊτον γὰρ, τὸ δημόσιον λέγεται, ἢ ὄνομα κύριον.

EMENDATIONES.

1 Ἄρξειν, pro ἄρξαι, ex *MSS.* utroque. 2 Ἀλκμαίωνος, pro Ἀλκμαίονος, habent *MSS.* uterque. 3 Ὑπὸ χειμῶνος ἐξωθεὶς, pro ὑπὸ χειμῶνα βωσθεὶς, ex *MSS.* utroque. 4 Μεγάρσου, pro Μεγάρας, ex *Bar.* ipsoque *Lycophrone*, qui supra dixit hos duos juxta Megarsum sepultos esse, v. CCCCXLIII. 5 Πλησίον Ἀκαρνάνων, pro πλησίον Ἀκαρνανίαν, ope *MSS.* utriusque. 6 Κύτινον *Impressi* Κύτινον *MSS.* Ego reposui Κυτίνιον, nixus auctoritate *Stephani*, *Strabonis* Geogr. lib. X. & *Thucydidis* Histor. lib. III. qui consulendi sunt, numerus enim, & ordo harum urbium apud illos est diversus. 7 Σχολιογράφοι, pro χολογράφοι, ex *Seld.* χολιαγράφοι *Bar.* * Hæc levi cum variatione occurrunt in *MSS.* utroque.

¹ Τυλλ-

Πρῶτος κελαινῷ βωμὸν [a] αἱμάξει βρότῳ.	Primus nigro cruentabit aram sanguine.
Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους [b] Τυλλησίους,	Alii montes invios Tullesios,
Λίνου θ' [c] ἁλισμήκτοιο δειραίαν ἄκραν,	Linique maritimi jugosum promontorium,
Ἀμαζόνος σύγκληρον [d] ἄρσονται πέδον,	Amazonis hæreditariam Terram conscendent,
[e] Δούλης γυναικὸς ζεῦγλαν [f] ἐνδεδεγμένοι·	Servæ Mulieris excipientes jugum;
Ἣν, χαλκομίτρου θῆσσαν [g] ὀτρηρῆς κόρης,	Quam, baltheo cinctæ æneo famumulam impigræ Puellæ,
Πλανῆτιν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην χθόνα·	Erronem ducet unda in externam terram;
Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον ὀφθαλμὸς τυπεὶς	Cujus ultimum exspirantis perfossus oculus
Πιθηκομόρφῳ πότμον Αἰτωλῷ φθόρον	Mortem simiformi perniciosam Ætolo
Τεύξει, τράφηκι φοινίῳ τετμημένῳ.	Adferet, hasta cruenta secto.
[h] Κροτωνιᾶται δ' ἄστυ [i] πέρσουσίν ποτε	At Crotoniatæ urbem populabuntur quondam
Ἀμαζόνος, φθέρσαντες ἄτρομον κόρην	Amazonis, intrepida interfecta virgine

VARIANTES LECTIONES.

a Al. αἱμάξει. b Al. Τυλησίων. al. Τυλησέων. c Ἀλισμήκτοιο reponendum putavit *Scaliger*, emendatione, etsi non inerudita, me tamen judice, minus necessaria. d Ἀρδονται *Bar.* νάσσονται *Seld.* e Κλήτης *Bar.* aliique. f Ἐνδεδυμένοι *Bar.* aliique. g Ὀτρηρῆς *Bar.* aliique. ὀτρήρης *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. h Κροτωνιᾶται paroxyton. *MSS.* uterque, & alii. i Πέρσουσι sine ν finali *MSS.* uterque, & alii. Quidam sunt, qui post ποτὲ notam distinctionis ponunt, ut Ἀμαζόνος ad κόρην referatur, inter quos etiam est *Tzetzes*; sed hi non videntur recte sentire.

¹ Τυλλησίους.] Τυλλήσιον, ὄρος, καὶ πόλις, καὶ δρυμὸς ἐν Ἰταλίᾳ. * Λῖνος, καὶ Λῖνον διαφέρει, οὐδέτερον ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας. * Ἀμαζόνος σύγκληρον πέδον.] * τὴν * κληρωθεῖσαν πόλιν καὶ γῆν τῇ Ἀμαζόνι Κλήτῃ, ἥτις πόλις, ὁμωνύμως τῇ κτισαμένῃ Ἀμαζόνι, Κλήτη ἐκλήθη· ἡ δὲ Κλήτη, ἡ Ἀμαζών, τροφὸς ἦν Πενθεσιλείας, ἥτις μαθοῦσα ὅτι τέθνηκεν ἐν τῇ Τροίᾳ ἡ Πενθεσίλεια, ἔπλευσε κατὰ ζήτησιν αὐτῆς, ἐξωθεῖσα δὲ ἀνέμοις, ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ κἀκεῖ κτίσασα πόλιν, ἐβασίλευσε τῶν τόπων· ἀπὸ δὲ ταύτης αἱ ἐκεῖσε βασιλεύουσαι, Κλῆται ἐλέγοντο, καὶ ἡ πόλις Κλήτη. μετὰ δὲ πολλὰς γενεὰς ἐπιστρατεύσαντες οἱ Κροτωνιᾶται, ἀνεῖλον τὴν τότε βασιλεύουσαν ² Κλήτην ὑστέραν, οὐχὶ τὴν τὴν πόλιν κτίσασαν, καὶ τὴν πόλιν ἠρείπωσαν. Ἣν χαλκομίτρου θῆσσαν.] ἥντινα Κλήτην τὴν πρότερον πλανῆτιν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην γῆν, θῆσσαν ὑπάρχουσαν τῆς κόρης καὶ θυγατρὸς τῆς ³ ὀτρηρῆς, ἤτοι τῆς Πενθεσιλείας, τῆς χαλκομίτρου καὶ πολεμικῆς, ἥστινος Πενθεσιλείας, λοῖσθον καὶ ἔσχατον πνεούσης ὁ ὀφθαλμὸς πληγεὶς τεύξει καὶ κατασκευάσει τῷ ἐξ Αἰτωλίας Θερσίτῃ, τῷ μιμοῦς μορφὴν ἔχοντι, τί τεύξει; πότμον φθόρον, ἤτοι πτῶσιν φθαρτικὴν, ἢ θάνατον φθαρτικὸν, τετμημένῳ καὶ συγκοπέντι αὐτῷ τῷ Θερσίτῃ ἐν τράφηκι καὶ ἀκοντίῳ φονικῷ, ἢ ἐν τράφηκι τετμημένῳ καὶ κοπέντι ἐπὶ φόνῳ· τράφηξ δὲ ἐστὶ κυρίως ἡ πλατεῖα σανὶς, ἔνθα τοὺς νεοζύμους ἄρτους τιθέασι, νῦν δὲ τὸ δόρυ. * Ὀτρηρῆς κόρης.] θυγατρὸς, ἤτοι ἡ Πενθεσίλεια, * ὀτρηρὴν δὲ λέγει ταύτην ὁ Λυκόφρων, διὰ τὸ δραστήριον τοῦ φρονήματος, καὶ ἄδολον, ἢ διὰ τὸ ἄφοβον τῆς γνώμης, δικαία γὰρ ἦν, ὥστε καὶ τὸν δίκαιον ἄνδρα πολλάκις εἰς δίκην ἐλθόντα, ἐλοιδόρει αὐτὸν μέσον τῆς πόλεως, ἀδίκητον εἶναι, καὶ οὐ φρόνιμον, ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀνεῖλεν αὐτὴν μετὰ ξίφους. Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον.] οἱ μὴ εἰδότες φασὶν Ἀχιλλέα ἀνελόντα Πενθεσίλειαν μετὰ θάνατον αὐτῆς ἐρασθῆναι, ἧς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ Θερσίτης ⁴ λαβὼν ἐξώρυξεν, ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ὀργισθεὶς ἀνεῖλεν αὐτὸν, κατὰ τοῦτον μὲν, πλήξας δόρατι, κατ' ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς λοιποὺς, κονδύλῳ, ἤτοι γρόνθῳ, μηδὲ διὰ τὸ ἐξορύξαι ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ὅτι αἰσχροὺς λόγους κατ' Ἀχιλλέως ἐπέρριπτεν, ὡς δῆθεν ἐρῶντος συγγενέσθαι ⁵ νεκρῇ τῇ Πενθεσιλείᾳ, ἀντιμαχεσάμενος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκείνῃ, καὶ πολλάκις ὑπ' αὐτῆς ἡττηθεὶς, μόλις δὲ τότε ⁶ περιγενόμενος καὶ ἀνελὼν αὐτὴν, θαυμάζων ἐκείνης τὴν ῥώμην ὁμοῦ, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας, ἐδάκρυε, καὶ τοὺς Ἕλληνας παρεκάλει ⁷ ταφῆς ἀξιοῦν τὴν νεανίδα, ἐφ' οἷς Θερσίτης συμπλάττων καὶ λέγων μίξεις ἀθέσμους καὶ ἔρωτας, γρόνθῳ ὑπ' αὐτοῦ πληγεὶς ἀναιρεῖται· Διομήδης δὲ, ὁ ἀνεψιαδοῦς ὑπάρχων Θερσίτου, χολωθεὶς ἕνεκα τούτου, ἐκ τοῦ ποδὸς ἑλκύσας τὴν Πενθεσίλειαν, εἰς τὸν Σκάμανδρον ἔρριψεν. Πιθηκομόρφῳ.] τῷ δυσμόρφῳ Θερσίτῃ, πίθηκος γὰρ, ἡ ⁸ μιμὼ, καὶ ὁ λεγόμενος παρ' ἰδιώταις ἀρκοϊζιανός. Κροτωνιᾶται δ' ἄστυ.] εἴπομεν ὅτι ὑστέροις χρόνοις ποτὲ οἱ Κροτωνιᾶται ἐπιστρατεύσαντες τῇ Κλήτῃ πόλει, ταύτην πορθοῦσι, καὶ τὴν τότε βασιλεύουσαν Κλήτην ἀνεῖλον, τὴν ὑστέραν. Ἀμαζόνος κόρην.] λέγει τὴν Κλήτην, οὐχὶ ⁹ τὴν τροφὸν Πενθεσιλείας, ἀλλὰ τὴν ἐσχάτην μετὰ πολλὰς γενεάς.

EMENDATIONES.

1 Τυλλησίους.] Τυλλήσιον, ὄρος &c. pro Τυλλήσιον.] ὄρος, ope *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* * Ex *MSS.* utroque. 2 Κλήτην ὑστέραν, οὐχὶ τὴν τὴν πόλιν, pro Κλήτην ὑστέραν οὐδὲ γὰρ τὴν πόλιν, ex *Seld.* 3 Ὀτρηρῆς lego cum *Bar.* ὀτρήρης edit. *Steph.* ὀτρήρου *Basil.* * Hæc adjeci ex *Bar.* Deinde ὀτρηρὴν posui pro ὀτρηρόν. 4 Λαβὼν ἐξώρυξεν, pro λαθὼν ἐξώρυξεν, ex *Bar.* Si enim latuisset Thersites, cum effodit Penthesileæ oculum, quomodo ei iratus esse potuit Achilles? 5 Νεκρῇ, pro νεκρῷ. 6 Περιγενόμενος, pro παραγενόμενος, ex *Bar.* παραγενόμενος habet *Seld.* Sed isti primæ α eadem, ut videtur manus ε, & secundæ, ι superposuit. 7 Ταφῆς, pro τάφοις, ex *MSS.* utroque. 8 Μιμὼ, pro Μίμων, ex *MSS.* utroque. 9 Τὴν τροφὸν Πενθεσιλείας, pro τὴν πρὸς Πενθεσίλειαν, ex *Seld.*

Κλήτην, ἄνασσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας.	Clete, patriæ cognominis Regina.
Πολλοὶ δὲ [a] πρόσθεν γαῖαν [b] ἐκ κείνης ὀδὰξ	Multi tamen prius terram ab illa mordicus
Δάψουσι πρηνιχθέντες, οὐδ᾽ ἄτερ πόνων	Mordebunt præcipitati, neque impunè
Πύργους [c] διαρραίσουσι [d] Λαυρήτης γόνοι.	Turres vastabunt Laures filii.
Οἱ δ᾽ αὖ Τέρειναν, ἔνθα [e] μυδαίνει ποτοῖς	Alii rursum Terinam, ubi humectat aqua
Ὠκίναρος [f] γῆν, φοῖβον [g] ἐκβράσσων ὕδωρ,	Terram Ocinarus, puram evomens undam,
[h] Ἄλῃ κατοικήσουσι κάμνοντες πικρᾷ.	Incolent, errore gravi fatigati.
Τὸν δ᾽ αὖ τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων	Secundas verò pulcritudinis partes
Λαβόντα, καὶ τὸν ἐκ Λυκορμαίων ποτῶν	Ferentem, & ex Lycormæis ortum fluentis
Στρατηλάτην συῶν, [i] κρατερὸν Γόργης τόκον,	Ducem aprum, robustum Gorges filium,
[k] Πῆ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ	Nunc in arenam Libycam ducent flatus
[l] Θρῇσσαι, ποδωτοῖς [m] ἐμφορούμεναι λίνοις,	Thracii, pedatis invecti velis,
[n] Πῆ δ᾽ ἐκ Λιβύσσης αὖθις ἐμπίπτων νότος	Nunc ex Libya contrà ingruens Auster
Εἰς [o] Ἀργυρίννους, καὶ Κεραυνίων νάπας	Ad Argyrinos, & Ceraunios saltus
Ἄξει, βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα,	Aget, gravi vento agitans mare,

VARIANTES LECTIONES.

a Πρόσθε sine ν finali *Seld.* πρὸς θε al. b Ἐκείνης *Bar.* c Διαραίσουσι *Bar.* d Λαυρίτας *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. e Κυδαίνει al. f Γῆς *Bar.* g Ἐκβράσσων *Seld.* h Ἄλῃ *Seld.* i Κρατερὸν *Bar.* k Τῆ *Seld.* l Θρῆσσαι *Seld.* m Al. ἐμφορούμεναι. n Τῆ *Seld.* o Ἀργυρείνους al. quam lectionem tam in Contextu, quam in *Scholiis* habet *Bar.* Ἀργυρίνους al.

Πολλοὶ δὲ πρόσθεν.] [1] πολλοὶ δὲ πρόσθε καὶ πρότερον τὴν γαῖαν τοῖς ὀδοῦσι δάκοιεν, τουτέστιν, ἐπὶ πρόσωπον πέσοιεν, [2] ἐκ κείνης καὶ ἐξ ἐκείνης πρηνιχθέντες, ἤτοι συγκοπέντες, καὶ ἀναιρεθέντες. Οὐδ᾽ ἄτερ πόνων.] οὐδὲ χωρὶς κόπου διαρραίσουσι καὶ πορθήσουσι τοὺς πύργους, δηλονότι τῆς Κλήτης, οἱ γόνοι τῆς Λαυρήτης, ἤτοι οἱ Κροτωνιᾶται, Λαύρη γὰρ, πόλις Κρότωνος, ἀπὸ [3] Λαύρης, θυγατρὸς Λακινίου, ἀφ᾽ οὗ Λακίνιον, τὸ ἐν Ἰταλίᾳ ἀκρωτήριον· αὕτη δὲ ἡ Λαύρη γυνὴ ἦν Κρότωνος, ἀφ᾽ οὗ καὶ πόλις Κρότων, καὶ Κροτώνη. Οἱ δ᾽ αὖ Τέρειναν.] ἕτεροι τὴν Τέρειναν, πόλιν Ἰταλίας, [4] κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ ταλαιπωρούμενοι, ἔνθα περὶ τὴν Τέρειναν μυδαίνει καὶ ἀρδεύει τὴν γῆν ὁ Ὠκίναρος ποταμὸς, ἐκβράσσων καὶ ῥέων ὕδωρ φοῖβον καὶ καθαρόν. Τὸν δ᾽ αὖ τὰ δευτερεῖα.] τὸν δὲ Νιρέα, τὸν Χάροπος καὶ Ἀγλαΐας, [5] τὸν δεύτερον ὄντα πρὸς τὸ κάλλος τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Θόαντα, τὸν Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, τῆς Οἰνέως θυγατρὸς, παῖδα, τὸν ἀπὸ τοῦ Λυκόρμου, τοῦ καὶ Εὐήνου, ποταμοῦ Αἰτωλίας, ὑπάρχοντα, πῆ μὲν ὁ βορρᾶς πνέων εἰς τὴν Λιβύην ἄξει, ἐκ δὲ Λιβύης πάλιν ἀντιπνέων ὁ νότος ἄξει εἰς Ἀργυρρίνους, καὶ εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη, ἔνθα οἰκήσουσι παρὰ τὸ Λακμώνιον ὄρος, καὶ τὸν Αἴαντα ποταμόν· ὁ Κρᾶθις δὲ ὁ γείτων τοῦ Αἴαντος ποταμοῦ, καὶ ὁ χῶρος ὁ γείτων τοῖς ὄρεσι καὶ ὀροθεσίοις τῶν Μυλάκων, δέξεται συνοίκους ἐν τῇ πόλει ταῖς ὑπὸ Κόλχων κληθείσαις, καὶ ὑπὸ ποίων Κόλχων; οὓς φηλαφητὰς ἔστειλε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς Μηδείας ὁ Αἰήτης, ὁ βαρὺς, ὁ ἡγεμὼν τῆς Αἴας πόλεως, τῆς Κορίνθου τε, Αἰήτης ὁ ἀνὴρ τῆς Εἰδυίας, Εἰδυῖα γὰρ ἦν μήτηρ Μηδείας, τὴν νυμφαγωγὸν ναῦν, ἤτοι τὴν Ἀργὼ θηρώμενος καὶ ἀναζητῶν, οἵτινες Κόλχοι κατῴκησαν πλησίον Διζηροῦ, ποταμοῦ παραρρέοντος τὰς Πόλας. Δευτερεῖα καλλιστευμάτων.] ὅτι εὐειδὴς ὁ Νιρεὺς, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Ὅμηρος λέγει,

Νιρεὺς δ᾽ [6] αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης θ᾽ υἱὸς Χαρόποιό τ᾽ ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα,
Ἀλλ᾽ ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦροι δέ οἱ εἵπετο λαός.

Λίβυσσαν ψάμμον.] εἰς τὴν Λιβύην περιφραστικῶς, ἀμμώδης γὰρ ἡ Λιβύη, καὶ ἐκκεκαυμένη θάλπει ἡλίου. [7] Τὸ δὲ ψάμμος, καὶ ἄμμος δι᾽ ἑνὸς μὲν γραπτέον, Αἰολικῶς δὲ διὰ δύο. Ποδωτοῖς.] τοῖς τοῦ ἀρμένου ἐσχάτοις μέρεσι. Εἰς Ἀργυρείνους.] ὁ μὲν ποιητὴς ἔστι, καὶ οἱ σχολιασταὶ σφάλλονται, ὁ μὲν, τοὺς

EMENDATIONES.

1 Πολλοὶ, pro πολλὰ, ex *MSS.* utroque. 2 Ἐκ κείνης, pro ἐκείνης, sensu id exigente. Confer Poetæ textum. 3 Λαύρης, pro Λαύρους, ex *Bar.* 4 Κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ ταλαιπωρούμενοι, pro κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ, ταλαιπωρούμενοι, ex *MSS.* utroque, & emendatione *Nic. Gerbelii.* 5 Τὸν, pro ὃν, ex *Seld.* neutrum agnoscit *Bar.* 6 Ἐκ Σύμηθεν ἄγε *Bar.* 7 Τὸ δὲ, pro ὅτι δὲ, ex *Seld.*

Ἀργυρρίνους

Ενθα πλανήτην λυπρὸν [a] ὄψονται βίον,	Ubi erraticam degent miſeram vitam,
Λακμωνίου πίνοντες Αἴαντος ῥοάς.	Lacmonii bibentes Æantis aquam,
Κρᾶθις δὲ, γείτων ἠδὲ Μυλάκων [b] ὅροις	Crathis verò, vicinus & Mylacum finibus
Χῶρος συνοίκους δέξεται Κόλχων [c] Πόλαις,	Ager accolas excipiet Colchorum Polis,
Μαστῆρας οὓς θυγατρὸς ἔστειλεν βαρὺς	Quos Filiæ miſit inquiſitores durus
Αἴας Κορίνθου τ' ἀρχὸς, Εἰδυίας πόσις,	Ææ Corinthíque Princeps, Eidyiæ maritus,
Τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν,	Sponſiferam inveſtigans navem,
Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ.	Qui juxta profundum Dizeri fluentum habitarunt.
Αλλοι Μελίτην νῆσον [d] Οθρωνοῦ πέλας	Alii Melitem inſulam juxta Othronum
[e] Πλαγκτοὶ κατοικήσουσιν, ἣν πέριξ κλύδων	Errones occupabunt, quam undique fluctus
Εμπλην Παχύνου Σικανὸς [f] προσμάσσεται,	Siculus prope Pachynum rigat,
[g] Τοῦ Σισυφείου παιδὸς ὀχθηρὰν ἄκραν	Siſyphii filii jugoſum promontorium
Επώνυμον [h] ποθ' ὕστερον χέρσῳ [i] γράφων,	Cognomento quondam futurum radens,

VARIANTES LECTIONES.

a Οψεται Bar. b Al. ὄρει. c Πύλαις al. Πόλεις Seld. quam lectionem in Scholiis habet Bar. d Al. Ορθρωνοῦ. Et hanc lectionem tam in Textu, quam Commentariis habet Bar. e Πλαγκτοὶ Bar. f Περσμάσσεται Seld. g Τῆς Σισυφείου Bar. h Al. ποῦ. i Γράφειν Bar.

[1] Αργυρρίνους Αργυρίνους λέγων, διὰ τὸ συντιθέναι τὰ μέτρα· οἱ δὲ Ηπειρωτικὸν ἔθνος αὐτοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ [2] Αργύρρυον πολίχνη Σικελίας ἐστὶν, ὅθεν ἦν ὁ συγγραφεὺς Διόδωρος, εἰ μή τις οὐδ' αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα γινώσκει ὅπως καλεῖτο. Τὰ δὲ Κεραύνια, ὄρη τῆς Σικελίας, τινὲς δὲ τῆς Ιταλίας, καὶ οὐ Σικελίας εἶναι φασίν. Λακμωνία.] καλεῖται ἡ τοῦ Πίνδου ὄρους ἄκρα, ἀφ' ἧς πολλοὶ ποταμοὶ κατέρχονται, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ ποταμὸς Αἴας. Κρᾶθις.] ποταμὸς Ιταλίας, τῶν λουομένων τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πυρσαίνων τὰς χαίτας, καθά τε [3] Ησίγονος ὁ ἱστορικὸς φησὶ, Σωτίων τε, καὶ Αγαθοσθένης οἱ φιλόσοφοι, καὶ Ευριπίδης ὁ τραγικὸς οὕτωσι λέγων,

——————[4] ἂν ὑγραίνει καλλιστεύων

Ο ξανθὰν χαῖταν πυρσαίνων Κρᾶθις.

Μυλάκων [5] ὅροις.] Μύλακες, ἔθνος Ιλλυρικὸν, ὡς φασί τινες. [6] Η δὲ τοῦ Πίνδου ὄρους ἄκρα Λακμώνη καλεῖται, ἀφ' ἧς ποταμοὶ πολλοὶ κατέρχονται, ὅθεν καὶ Αἴας ποταμὸς κατέρχεται. Κόλχων Πόλαις.] Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ηπείρου ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι, τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον Αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων, καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται· τὸ γὰρ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὡς φησι Καλλίμαχος. Τὸ ἑξῆς οὕτως· ὁ Κρᾶθις δὲ, * καὶ * χῶρος δέξεται αὐτοὺς [7] συνοίκους, ὁ γείτων τῆς Πόλαις τῶν Κόλχων, καὶ τοῖς τῶν Μυλάκων ὅροις. Μαστῆρας.] διώκτας, ἀπὸ τοῦ μαστεύω. Αἴας, Κορίνθου τ' ἀρχός.] Αἶα πόλις Κολχίδος, Κόρινθος δὲ, πόλις Πελοποννήσου, ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν Αἰήτην, ὥσπερ καὶ Εὔμηλος ὁ ποιητὴς, οὗ τὰ ἔπη ἐν τοῖς ὄπισθεν εἰρήκειν, καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ηλιος Αἰήτῃ καὶ Αλωεῖ, τοῖς παισὶ, τὴν ἀρχὴν διενείματο, καὶ τὴν μὲν Αρκαδίαν Αλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτῃ, [8] ὃς οὐκ ἀρκεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, ἦλθεν εἰς Κολχίδα, τὴν δὲ Κορίνθου ἀρχὴν Βούνῳ, Ερμοῦ υἱῷ, παρέδωκε φυλάσσειν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς, ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἔλθοι ἐν Κορίνθῳ. Η σύνταξις· Οὕστινας τοὺς Κόλχους ὁ βαρὺς βασιλεὺς τῆς Κορίνθου Αἰήτης, ὁ πόσις τῆς Εἰδυίας, ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μήδειαν διώξαντας. Εἰδυίας.] Εἰδυῖα, γυνὴ Αἰήτου, θυγάτηρ Ωκεανοῦ, οὗ Αἰήτου καὶ Εἰδυίας Μήδεια, καὶ Αψυρτος. Νυμφαγωγὸν τρόπιν.] τρόπις λέγεται τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου ξύλον, ὃ καὶ στεῖρα λέγεται, ὡς καὶ στερεώτερον τῶν λοιπῶν, καὶ συνέχον τὰ πάντα, νῦν δὲ τρόπιν τὸ ὅλον πλοῖον, τὴν Αργὼ, λέγει, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Νυμφαγωγὸν δι' αὐτὴν εἶπεν, ὅτι νύμφην οὖσαν τὴν Μήδειαν σὺν τῷ Ιάσονι ἐκόμιζεν εἰς [9] Ιωλκόν. Διζηροῦ πόρῳ.] Διζηρὸς, ποταμὸς πλησίον [10] Πολῶν, πόλεως τῆς ὑπὸ Κόλχων κτισθείσης. Μελίτην νῆσον Οθρωνοῦ πέλας.] Οθρωνὸς, νῆσος μεταξὺ Ηπείρου καὶ Ιταλίας, ταύτῃ δὲ νῆσος παράκειται Μελίτη, ἥτις προσβέβληται τοῦ Παχύνου, ἀκρωτηρίου τῆς Σικελίας, ἡ δὲ Οθρωνὸς πρὸς τῷ στόματι τοῦ Αδρίου. [11] Τοῦ Σισυφείου παιδός.] τοῦ Οδυσσέως· εἶπον δὲ τὴν ἱστορίαν τὴν τοῦ Σισύφου· παῖδα γενεαλογοῦσι τὸν

EMENDATIONES.

1 Αργυρίνους Seld. 2 Αργύριον Bar. 3 Ησίοδος Bar. 4 Hos verſus Euripidis ego in ordinem digeſſi. Cæterum ἂν poſui, pro ἂν, ex Seld. ὃν Bar. 5 Pro ὄρους, lego ὅροις, ex Poetæ Textu, adjuvante etiam Bar. 6 Hæc ab aliqua recentiori manu interpolata videntur. 7 Συνοίκους, pro συνοίκους, ex Seld. Confer Lycophronis textum. 8 Ος οὐκ ἀρκεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, pro ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείας, ex Seld. 9 Ιωλκὸν, pro Ιολκὸν, ex Seld. 10 Πολῶν, pro πολλῶν, ex Bar. & emendatione Nic. Gerbelii. 11 Τοῦ Σισυφείου παιδός.] τοῦ Οδυσσέως· εἶπον δὲ τὴν ἱστορ. lego cum Bar. Σισυφείου παιδός] εἶπον τὴν ἱστορ. Impreſſ.

Κλεινόν θ' ἵδρυμα [a] παρθένου Λογγάτιδος,	Inclytúmque templum virginis Longatidis,
Ελωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει [b] ποτόν.	Ubi frigidam Helorus ejicit aquam.
Παπποκτόνος δ' [c] Οθρωνὸν οἰκήσει λύκος,	Avi occisor lupus Othronum tenebit,
Τηλοῦ πατρῷα [d] ῥεῖθρα Κοσκυνθοῦ ποθῶν·	Procul Coscynthum patrium desiderans fluvium:
Ος ἐν θαλάσσῃ χοιράδων βεβὼς ἔπι,	Qui scopulos in mari conscendens,
Ρήτρας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ·	Comitia civibus indicet classem imperantia:
Χέρσου πατρῴας οὐ γὰρ ἂν φονῇ ποσὶ	Nec enim homicidam pedibus terram patriam
Ψαῦσαι, μέγαν πλείωνα μὴ πεφευγότα,	Contingere, nisi integro anno exularit,
Δίκης [e] ἐάσει πάρροθος [f] Τελφουσία,	Vindex justitiæ sinet Telphusia,
Λάδωνος ἀμφὶ ῥεῖθρα ναίουσα σκύλαξ·	Ladonis habitans circa flumen Canis:
[g] Οθεν πεφευγὼς ἑρπετῶν δεινὴν μάχην	Unde, fugiens gravem serpentum pugnam
Δρακοντομόρφων, εἰς [h] Αβαντίαν πόλιν	Draconiformium, ad Abantiam urbem

VARIANTES LECTIONES.

a Hunc locum sic distinguit *Bar.*

——————παρθένου Λογγάτιδος·
Ελωρος, ἔνθα——————

b Al. ποτὸν. Heic etiam Codex *Baroccianus* diversa interpunctione sensum variavit, sic enim legit,

——————————ποτὸν
Παπποκτόνος· δ' Ορθρωνὸν——————

c Ορθρωνὸν *Bar.* aliique. d Hanc vocem non agnoscit *Bar.* e Εάσῃ *Bar.* f Τελφουσία al. Τελφυσίαι *Seld.* g Οθι *Seld.* h Αμαντίαν *Bar.* aliique.

Οδυσσέα τινὲς τὸν Σισύφου, περὶ δὲ τοῦ λεγομένου Οδυσσείου ἀκρωτηρίου τῆς Σικελίας λεκτέον· Ανθ' ὧν Οδυσσεὺς ἐν Χερρονήσῳ πρῶτος ἀπήρξατο βάλλειν λίθοις τὴν Εκάβην, ἐν Σικελίᾳ πλανώμενος καθ' ὕπνους ἐδειματοῦτο, ἀνθ' οὗ ἱερὸν Εκάτης ἱδρύσατο, καὶ κενοτάφιον Εκάβης, ὅτι ἡ Εκάτη φαντασμάτων αἰτία, φοβερὰ χαλκόπους οὖσα, καὶ ὀφιώδης, καὶ τερατώδης, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον Οδύσσειαν ἄκραν ἐκάλεσεν, Κάκραν καλουμένην πρὶν, ὅπερ ἐστὶν πλησίον Παχύνου. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· Τοῦ Οδυσσέως τὴν ἄκραν τῷ ὑστέρῳ τῷ χρόνῳ ποτὲ μέλλουσαν καλεῖσθαι Οδύσσειαν. Τὸ δὲ Γράφων, ἀντὶ τοῦ περιγράφων καὶ περιορίζων. Παπποκτόνος.] Ελεφήνωρ, ὁ Χαλκώδοντος παῖς καὶ Μελανίππης, Αβαντα, τὸν ἑαυτοῦ πάππον, οὗ γυνὴ Αγλαΐα, ἰδὼν ἀμελῶς χειραγωγούμενον παρ' οἰκέτου, ἀφεὶς ῥάβδον ἐπὶ τὸν οἰκέτην, ἀνεῖλε τὸν πάππον αὐτοῦ ἄκων, καὶ διὰ τοῦτο φυγῇ κατεδικάσθη· ἐνστάσης δὲ τῆς ἐπὶ Τροίαν στρατείας, ἦλθε, καὶ ἔξωθεν τῆς πατρίδος αὐτοῦ Εὐβοίας, ἤτοι τοῦ Εὐρίπου, στὰς ἐπὶ πέτρας, συνεκάλεσε τὸν λαὸν, οὐ γὰρ ἦν θέμις αὐτῷ διὰ τὸν φόνον ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος· οὕτω γοῦν συγκαλεσάμενος τὸν στρατὸν, καὶ αὐτὸς συστρατεύει, καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀναιρεῖται ὑπὸ Αγήνορος· μετὰ δὲ τὴν Τρωϊκὴν ἅλωσιν, οἱ τοῦ Ελεφήνορος περὶ τὸν Ιόνιον ἐκειφέντες, ᾤκησαν περὶ Απολλωνίαν τῆς Ηπείρου·

Οὗτος δ' ἀνιστᾷ τοὺς τεθνηκότας λόγοις,
Γράφων Οθρωνοὺς, καὶ, Μετοικήσεις πάλιν,
Φόβῳ δρακόντων εἰς Αμαντίαν πόλιν.

Φησὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν ἦλθεν εἰς Οθρωνὸν, καὶ κατοικήσας ἐκεῖσε, πάλιν μετενάστευσεν εἰς Αμαντίαν, ὄφις γὰρ δρακοντοειδὴς αὐτὸν ἠνάγκασε μεταναστεῦσαι καὶ φυγεῖν ἀπὸ τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ταῦτα μὲν φησὶ Λυκόφρων. Ομηρος δέ φησιν ἐν τῇ δ' τῆς Ιλιάδος, ἀναιρεθῆναι τὸν Ελεφήνορα ὑπὸ Αγήνορος ἐν Τροίᾳ, οἱ δὲ περὶ τὸν Ελεφήνορα περὶ τὸν Ιόνιον κόλπον ἐκειφέντες, ᾤκησαν περὶ Απολλωνίαν Ηπείρου. Ρήτρας πολίταις.] λόγους ἐρεῖ τοῖς πολίταις τῆς χέρσου τῆς πατρικῆς, ἤτοι τοῖς Εὐβοεῦσι· λόγους ποταποὺς; [1] στρατοπλώτους καὶ παρακελευομένους πλέειν τὸν στρατὸν πρὸς τὴν Τροίαν. Οὐ γὰρ ἂν φονῇ.] τὸν φονέα, κατὰ συναίρεσιν Αττικὴν, οὐ γὰρ ἂν ἐάσῃ τὸν φονέα ἡ τάρροθος καὶ ἔκδικος τῆς δίκης σκύλαξ, ἡ Τελφουσία καὶ Αρκαδικὴ, ἤτοι ἡ Εριννὺς, ἡ ναίουσα ἀμφὶ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ, οὐκ ἐάσῃ τὸν φονέα τί ποιῆσαι; ψαῦσαι ποσὶ τῆς χέρσου τῆς πατρῴας, μὴ πεφευγότα τὸν μέγαν πλείωνα καὶ [2] χρόνον. Η τὸ χέρσου πατρῴας συντακτέον, ὡς εἶπον πρότερον, τοῖς πολίταις τῆς χέρσου τῆς πατρῴας, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ψαῦσαι ποσὶ τῆς χέρσου τῆς [3] πατρῴας. Μέγαν πλείωνα.] [4] νόμος γὰρ ἦν τὸν ἐργασάμενον φόνον φεύγειν ὅλον ἐνιαυτὸν μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος. Τελφουσία.] πόλις ἐν Αρκαδίᾳ, ἔνθα ἡ Εριννὺς τιμᾶται. Σκύλαξ.] ἡ [5] ταρακτική. Οθεν πεφευγώς.] ὅθεν ἀπὸ Οθρωνοῦ φυγὼν τοὺς ὄφεις, [6] κατὰ τοῦτον, ὁ πρὶν θανὼν Ελεφήνωρ, κατ' ἐμὲ δὲ νῦν, ὡς ζῶν ἦλθεν εἰς τὴν [7] Αβαντίαν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν, ὅθεν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ἀντὶ τῶν Αβάντων, Αμαντες μετωνομάσθησαν. Αβαντία δὲ, πόλις Ηπείρου.

EMENDATIONES.

1 Στρατοπλώτους, pro στρατοπλάτους, ex *MSS.* utroque, & ipso *Lycophrone.* 2 Χρόνον, pro χρόνιον, ex *Bar.* nam χρόνος idem est quod πλείων, ad quod explicandum, tanquam vox notior, adhibetur. 3 Πατρῴας, pro πατρίδος, ex *MSS.* utroque. 4 Νόμος γὰρ ἦν, pro μόνος γὰρ ἦν, ex *Bar.* & *Meursii* emendatione. 5 Ταρακτικὴ, pro ταρακλικὴ. 6 Κατὰ τοῦτον, pro καὶ τοῦτον, ex *Seld.* κατὰ τοῦτο *Bar.* 7 Non multum interest in aliis locis utrum Αβαντίαν, an Αμαντίαν scribas, cum utraque lectio ab idoneis Codicibus *Lycophronis* sustentetur; heic tamen malui Αβαντίαν cum *MSS.* quam Αμαντίαν cum *Impress.* sensu id exigente.

Ατ

Πλώσεται, πέλας δὲ γῆς [a] Ἀτιντάνων μολὼν,
[b] Πράκλιν παρ' αὐτὴν αἰπὺ ναίσεται λέπας,
Τοῦ Χαονίτου νᾶμα [c] Πολυάνθοις δρέπων.
Ὁ δ' [d] Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος [e] τάφων
Δυοῖν ἀδελφοῖν ἅτερος ψευδηρίων
[f] Ξένην ἐπ' [g] ὀστέοισιν [h] ὀγχώσει κόνιν·
Δοραῖς δὲ μήλων [i] τύμβον ἐγκοιμωμένοις
Χρήσει καθ' ὕπνον [k] πᾶσι [l] νημερτῆ φάτιν,
Νόσων τ' [m] ἀκέστης [n] Δαυνίοις κληθήσεται,
[o] Ὅταν [p] κατικμαίνοντες [q] Ἀλθαίνου ῥοαῖς,
Ἀρωγὸν [r] αὐδήσωσιν [s] Ἠπίου γόνον,
Ἀστοῖσι καὶ ποίμναισι πρευμενῆ μολεῖν.
[t] Ἔσται ποτὲ πρεσβεῦσιν Αἰτωλῶν φάος

Navigabit, & ad Atintanum terram accedens,
Apud litus altum habitabit promontorium,
Chaonici fluxionem Polyanthis decerpens.
Alius juxta Italica Calchantis sepulcra
Honoraria, duorum fratrum alter,
Peregrinum super ossa pulverem aggeret:
Et in ovillis super heroum cubantibus
Reddet in somnis vera cunctis oracula,
Morborúmque curator à Dauniis vocabitur,
Quando se humectantes aquis Althæni,
Adjutorem invocabunt Æsculapii filium,
Ut civibus veniat & gregibus propitius.
Illic olim legatis Ætolorum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Ἀτιτάνων. b Al. Πράκλην. al. Πλακλῦν. *Guil. Canterus* reposuit ἀκλῆν. Ejus Annotationes videndæ. c Πολυάνθου habent *Impress.* omnes, & *Bar.* Ego Πολυάνθους lego cum *Seld.* itaque scribendum esse prius monuit doctissimus *Canterus*, cujus Annotationes hac de re consulendæ. d Αὐσονίων *MSS.* uterque, & alii. e Τάφον *Seld.* τόπων al. f Al. ξένοις. g Ὀστέοισιν *MSS.* uterque, & alii h *Scaliger* mavult ὀγκώσει. Vide quæ in hanc vocem adnotavi initio hujus libelli. i Τύμβος scribendum existimat *Scaliger.* k Πᾶσιν cum ν finali *Seld.* πᾶσαν *Bar.* l Al. νημερτῆν. m Ἀκεστὴς *Bar.* aliique. Differunt autem ἀκέστης, & ἀκεστὴς, ut nonnulli aiunt. n Δαυνὶ *Bar.* o Ὅτ' ἂν *Seld.* p Al. κακτὶ μαίνοντες. q Al. Ἀλθαίνου. r Al. αὐδήσουσιν. s Ἡπίου cum spiritu aspero *Bar.* cæteri cum leni scribunt. t Ἔσταί ποτε *Bar.*

Ἀτιντάνοι.] ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Ὁ δ' Αὐσονίων ἄγχι.] περὶ Ποδαλειρίου τοῦ υἱοῦ Ἀσκληπιοῦ, φησὶν, ὅτι τεθνήξεται ἐν Ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν κενοταφίων τοῦ Κάλχαντος, τοῦ ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθέντος κονδύλῳ· τέθαπται γοῦν ὁ Κάλχας ἐν Ἄργει, κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ ἐστὶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνταῦθα οὖν τὸν Ποδαλείριον λέγει τεθάφθαι, ψεύδεται δὲ, ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ πολυτιμωρήτου τούτου Κάλχαντος, ὃν πρὶν εἶπεν ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸν ἐρινεὸν τεθάφθαι, νῦν δὲ φησὶ ψευδοτάφιον εἶναι τὸν ἐρινεὸν, αὐτὸν δὲ κεῖσθαι ἐν Ἄργει, ἵνα τοὺς μυρίους θανάτους τούτου τοῦ Κάλχαντος, οὓς ἀπέθανεν ὑπὸ τούτου τοῦ Λυκόφρονος ἐάσω· οὕτω γοῦν ὁ Λυκόφρων ψεύδεται καὶ περὶ Ποδαλειρίου, λέγων αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ τελευτῆσαι, ὡς δὲ ὅπαθεν αὐτὸς ἔγραψα, ἀπὸ Τροίας εἰς Κολοφῶνα πεζοὶ ἦλθον Ἀμφίλοχος, Κάλχας, Λεοντεὺς, Πολυποίτης, καὶ οὗτος ὁ Ποδαλείριος, θάψαντες δ' ἐκεῖ τὸν Κάλχαντα, τὸν Θέστορος, ὑπὸ τούτου τοῦ Μόψου ἀνῃρημένον, ᾧ προείπομεν τρόπῳ, Πολυποίτης, καὶ Λεοντεὺς μετ' ὀλίγον εἰς Ἑλλάδα διεσώθησαν· Ἀμφίλοχος δὲ, κατά τινας, συναναιρεῖται τῷ Μόψῳ τούτῳ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μαντικῆς μονομαχήσας, κατά τινας δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑποστραφεὶς ἔκτισε τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ὁ δὲ Ποδαλείριος ὁμοίως εἰς Ἄργος ὑποστραφεὶς, ἐμαντεύετο ἐν Δελφοῖς ποῦ [1] κατοικῆσαι, χρήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ οἰκῆσαι πόλιν, οὗ περιεχομένου οὐρανοῦ [2] οὐδὲν δεινὸν πείσεται τῆς Καρικῆς Χερρονήσου, εἰς τὴν πέριξ οὐρανὸν ὄρεσι περικυκλούμενον ᾤκησε. Δυοῖν ἀδελφοῖν ἅτερος.] τῶν δύο ἀδελφῶν, ἤτοι Μαχάονος καὶ Ποδαλειρίου, ὁ ἕτερος πλησίον τῶν Ἰταλικῶν ψευδηρίων τοῦ Κάλχαντος τελευτήσει, ὁ μὲν γὰρ Μαχάων, κατὰ Κόϊντον, ἀνῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ Τηλέφου, ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. ὁ δὲ Ποδαλείριος, κατὰ μὲν τὸν Λυκόφρονα, ἐν Ἰταλίᾳ τελευτᾷ, κατ' ἐμὲ δὲ, τὴν Καρικὴν Χερρόνησον ᾤκησε. Δοραῖς δὲ μήλων.] εἰώθασιν οἱ Δαύνιοι, ἤτοι οἱ Καλαβροὶ, ἐν μηλωταῖς καθεύδειν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ποδαλειρίου, καὶ καθ' ὕπνους λαμβάνειν χρησμοὺς ἐξ αὐτοῦ· εἰώθασι δὲ καὶ ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, Ἀλθαίνῳ, ἀπολούεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτῶν, καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ποδαλείριον, καὶ ἰᾶσθαι, ὅθεν καὶ ὁ ποταμὸς ἔχει τὴν ὀνομασίαν, ὡς ἀλθαίνων, κατὰ Τίμαιον, καὶ θεραπεύων ἁπάντων τῶν λουομένων ζώων τὰ τραύματα, ὡς, κατὰ Μεθόδιον τὸν ἰατρὸν, Ἀλφειὸς, τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς, ἰᾶται τοὺς ἀλφοὺς, καὶ, κατὰ [3] Βιγείλιον δὲ, ποδαγριῶντας ὁ Κύδνος. Ἠπίου γόνον.] ὁ Ἀσκληπιὸς πρὶν ἤπιος διὰ τὸ πρᾶον καὶ ἥσυχον ἐκαλεῖτο, θεραπεύσας δὲ [4] Ἀσκλῆν, τὸν ἐπὶ Δαύνου τύραννον, ὀφθαλμιῶντα, Ἀσκληπιὸς ἐκλήθη, ἢ ἀσκελοποιός τις ὢν, ὁ μὴ ἐῶν σκέλλεσθαι καὶ ξηραίνεσθαι καὶ νεκροῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ νόσων· σκέλλω, τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ τὸ κατεσκληκὸς σῶμα, τὸ νεκρωθὲν νόσῳ τινὶ, καὶ ταλαιπωρηθὲν, καὶ κατεργασθὲν νηστείᾳ, σκληραγωγίᾳ, καὶ ἄλλῃ καχεξίᾳ συντόνῳ τεταριχευμένον. Ἔσται ποτέ.] εἶπον πολλάκις τὴν ἱστορίαν, τήν τε τοῦ Διομήδους, καὶ Δαύνου, καὶ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ [5] περὶ τῶν συγχωθέντων

EMENDATIONES.

1 Καζικῆσαι. *MSS.* uterque. 2 Sic distinguunt hunc locum *MSS.* uterque. Οὐδὲν δεινὸν πείσεται, τῆς Καρικῆς Χερρονήσου τὴν πέριξ &c. 3 Βίγελον *Bar.* Βιβάγελον *Seld.* 4 Ἀσκλῆν, pro Αὔλην, ex *Seld.* Ἀσκληπιὸς enim dicitur, ab Ἀσκλῆς & ἤπιος, quia Asclæ salutis causa fuit; qua autem ratione ab Αὔλης & ἤπιος formari poterit, non video. 5 Περὶ, pro παρὰ, ex *MSS.* utroque.

Δύο

Ἐκεῖ γοηρὸν, καὶ πολυέχθιστον φανὲν,	Lux luctuoſa, & inviſa illuceſcet,
[a] Ὅταν [b] Σαλάγγων γαῖαν, [c] Ἀγγαίσων θ' ἕδη	Cùm ad Salangorum, & Angæſorum terram
Μολόντες, αἰτίζωσι [d] κοιράνου [e] γύας	Delati, Domini petierint jugera
Ἐσθλῆς ἀρούρης, πῖαρ ἔγκληρον χθονός.	Bonæ telluris, uber ſoli hæreditarium.
Τοὺς δ' ἐς [f] ἐρεμνὸν ζῶντας ὠμησταὶ τάφον	At illos in nigrum vivos ſepulcrum crudeles
Κρύψουσι [g] κοίλοις ἐν [h] μυχοῖς [i] διασφάγος·	Abſcondent in cavis hiatus angulis:
[k] Τοῖς δ' ἀκτέριστον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν	Ipſiſque carens exequiis Daunii monumentum
Στήσουσι, χωστῷ [l] τροχαλῷ κατηρεφὲς,	Statuent, aggeſto lapidum cumulo contectum,
Χώραν διδόντες, ἣν περ ἔχρηζον λαβεῖν,	Regionem dantes, quam volebant accipere,
Τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρέστου κάπρου.	Filii Apri intrepidi, cerebrivori.
[m] Τῶν Ναυβολείων δ' εἰς [n] Τέμεσαν [o] ἐκγόνων	Nauboli poſterorum nautæ
Ναῦται [p] καταβλώξουσιν, ἔνθα Λαμπέτης	Temeſſam venient, ubi Lampetes,
Ἱππωνίου [q] πρηὼν εἰς Τηθὺν κέρας	Hipponii montis aſperum cornu,
Σκληρὸν νένευκεν· ἀντὶ δὲ [r] Κείσσης [ſ] ὅρων	In mare vergit: & pro Criſſes terminis

VARIANTES LECTIONES.

a Ὅτ' ἂν *Seld.* b Al. Σελάγγων. c Ἀγγαίσων *Bar.* Αἰγέσων al. d Κοιράνων *Bar.* e Al. γύας. f Ἐρυμνὸν *Seld.* g Κοίλης *MSS.* uterque. h Μοιχοῖς *Seld.* i Διὰ σφάγος *Bar.* k Τοὶ al. l Τραχμάλῳ *MSS.* uterque, & alii. m Τοῖς *Seld.* n Al. Τέμεσαν. o Al. ἐγγόνων. p Al. καταβλώζουσι. q Πρηῶνας *Bar.* r Κρήσσης *Bar.* Κείσης *Seld.* ſ Al. ὄρων. al. ὀρῶν.

δύο ἀνδρογύνων ἐν μέσῃ τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ Φαβίου τοῦ ἀκροχορδονώδους, καὶ ὁ Λυκόφρων ἐν Δαυνίᾳ, ἤτοι Καλαβρίᾳ, λέγει ταῦτα γενέσθαι, καὶ Αἰτωλοὺς εἶναι τοὺς συγχωσθέντας, μηνυθέντας ὑπὸ Δαυνίων, καὶ ἐλθόντας ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸν Διομήδους κλῆρον, καὶ οὕτως ἀπάτῃ βληθέντας εἰς ὄρυγμα γῆς, τοιαύτην γὰρ τινὰ ἱστορίαν λέγει· Διομήδους καταρασαμένου τῆς τῶν Δαυνίων χώρας μὴ καρποφορῆσαι ποτὲ, εἰ μὴ ὑπὸ Αἰτωλῶν ἐργάζοιτο, οἱ Δαύνιοι παραγγελλόμενοι εἰς Αἰτωλίαν, ἐκήρυξαν τοὺς βουλομένους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ τῆς Διομήδους μέρος γῆς· ἐλθόντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν εἰς τὴν τῶν Δαυνίων χώραν, καὶ ἀπαιτούντων τὴν γῆν, οἱ Δαύνιοι λαβόντες αὐτοὺς, ζῶντας κατέχωσαν, λέγοντες, Ἀπειλήφατε τὸν κλῆρον τῆς γῆς ὑμῶν, ὃν παρ' ἡμῶν αἰτεῖτε· οὐ μόνον δὲ, [1] ἀλλὰ καὶ τὸν Διομήδην. * Ὅταν Σαλάγγων γαῖαν.] * Σάλαγγοι, καὶ Ἀγγαισοι, ἔθνη Ἰταλίας. Αἰτίζωσι.] * ζητοῦσι, * παραγωγῇ, Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, αἰτῶ αἰτίζω, ὡς τὸ σελαγῶ σελαγίζω. Τοὶ δ' ἀκτέριστον.] οὐ γὰρ ἐκτερείσθησαν, ἤτοι ἐτάφησαν, ὡς νόμος θάπτεσθαι τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλὰ [2] ζῶντες τῷ βόθρῳ ἐχώσθησαν. Τοῦ κρατοβρῶτος παιδός.] τοῦ Τυδέως υἱοῦ, Διομήδους. Κρατοβρὼς δὲ ὁ Τυδεὺς οὕτως λέγεται· Ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ οὗτος ὁ Τυδεὺς ὑπὸ Μελανίππου, τοῦ [3] Ἀστακοῦ παιδὸς, ἐτρώθη, ὑφ' ἧς πληγῆς ὕστερον ἀπέθανεν, ἔτι δὲ ζῶντος τοῦ Τυδέως, Ἀμφιάραος ὁ μάντις ἀνῃρηκὼς τὸν Μελάνιππον, ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ Τυδεῖ, καὶ οὗτος χαλεπῶς δακνόμενος ὑπὸ τῆς πληγῆς, διαρρήξας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν [4] ἀπερρόφησε τὸν ἐγκέφαλον, ὅθεν λέγουσι καὶ ἐμίσησεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ. Ἀτρέστου κάπρου, τὸν αὐτὸν Τυδέα λέγει, διὰ τὸ [5] σθένος, καὶ διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτὸν περιβολαίῳ τῷ τοῦ Καλυδωνίου συὸς δέρματι. Τῶν Ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσαν.] Ναυβόλου παῖς [6] Ἴφιτος, οὗ παῖδες Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος, Φωκέων ἡγεμόνες, οἵτινες ἀνῃρέθησαν ἐν Τροίᾳ, μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν, οἱ σὺν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐξώσθησαν, καὶ ᾤκησαν τὴν Τέμεσαν. Τέμεσα δὲ, πόλις Καλαβρίας, μέταλλον χαλκὸν ἔχουσα, ἥτις νῦν Τέμψα καλεῖται, ἣν ὁ Λυκόφρων οὐκ οἶδεν, ὅτε μὲν Τάμασαν, ὅτε δὲ Τέμεσαν καλεῖν. * Περὶ τῶν Ἐγγονος ἔγραψα πολλάκις ὡς γράφεται.* Λαμπέτης.] Ἰταλίας ἀκρωτήριον περὶ Τέμεσαν. Ἱππώνιον.] ὄρος, καὶ πόλις Ἰταλίας. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἔνθα Λαμπέτης, Ἱππωνίου κέρας σκληρὸν, εἰς Τηθὺν, ἤτοι εἰς τὴν θάλασσαν, νένευκε. Κέρας δὲ, τὸ ἀκρωτήριον. Κείσσα.] πόλις Φωκίδος, κληθεῖσα παρὰ Κείσσου, τοῦ Πανοπέως ἀδελφοῦ, [7] ἔστι δὲ ἀντίπορθμος Κρότωνος, ἐπειδὴ ἡ μὲν Κείσσα, ὥς φασιν, ἀνατολικὴ, οὐ γὰρ εἶδον αὐτήν, ἡ δὲ Κρότων δυτική.

EMENDATIONES.

1 Ἀλλὰ, pro ἄλλα, ex emendatione *Nic. Gerbelii*; qui aliquid heic deeſſe ſuſpicabatur. * Hæc adjeci ex *Bar.* * Ex *Bar.* 2 Ζῶντες, pro ζῶντας, ex *Seld.* 3 Ἀστακοῦ *Bar.* Ἀστακὸς *Seld.* 4 Ἀπερρόφησε, pro ἀπερρόφασι, ex *MSS.* utroque. 5 Σθένος lego cum *MSS* utroque ἀσθενὲς *Impreſſ.* abſurdè, niſi putemus Heroas apris, leonibus, & id genus animalibus comparari, propter eorum imbecillitatem. 6 Ἴφιτος, pro Ἔφιτος, ex *MSS.* utroque. Quæ emendatio ex *Homero* robur accipit, hujus enim in Bœotia v. xxv. Schedius & Epiſtrophus Iphiti filii dicuntur,

Αὐτὰρ Φωκήων Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο.

* Hoc addo ex *Bar.* 7 Ἔστι δὲ ἀντίπορθμος Κρότωνος, pro ἔστιν ἀντίπορθμον Κρότωνος, ex *Bar.*

Ὀλήνιο

[a] Κρωτωνιᾶτιν [b] ἀντίπορθμον αὔλακα	Crotoniam oppositam terram
Βοῶν ἀροτρεύουσιν ὁλκαίῳ πτερῷ,	Sulcatrice boum arabunt penna,
Πάτραν [c] Λίλαιαν, καὶ Ἀνεμωρείας πέδον	Patriam Lilæam, & Anemoreæ arva
Ποθοῦντες, [d] Ἀμφισσάν τε, καὶ κλεινὰς Ἄβας.	Desiderantes, Amphissámque, & celebres Abas.
[e] Σήταια τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος	Tibi verò, misera Setæa, mors ad petras
Μίμνει δυσαίων, ἔνθα γυιούχοις πέδαις	Infelix impendet, ubi tenacibus compedibus
Οἴκτιστα χαλκείῃσιν [f] ὀργυιωμένη	Æneis deligata miserrimè
Θανῇ, πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλον,	Morieris, combusta dominorum classe,
Ἔκβλητον αἰάζουσα Κράθιδος πέλας	Expositum lugens prope Crathidem
Τόργοισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας,	Corpus, vulturibus cruentis suspensum,
Σπιλὰς δ' ἐκείνη σῆς φερώνυμος τύχης	Scopulus quoque ille mare spectans
Πόντον [g] προσαυγάζουσα φημισθήσεται.	Tuæ cognominis fortunæ nuncupabitur.
Οἱ δ' αὖ Πελασγῶν ἀμφὶ [h] Μέμβλητος ῥοὰς,	Alii denique Pelasgi circa Membletis vada,
Νῆσόν τε [i] Κερνεᾶτιν [k] ἐκπεπλωκότες,	Et insulam Corsicam enavigantes,
Ὑπὲρ πόρον Τυρσηνὸν ἐν Λαμητίαις	Ultra mare Tyrrhenum in Lametiis
Δίναισιν οἰκήσουσι Λευκανῶν [l] πλάκας.	Vorticibus Lucanorum tenebunt arva.
Καὶ τοὺς μὲν ἄλγη, ποικίλαι τε συμφοραὶ	Atque illos quidem labores, & calamitates variæ

VARIANTES LECTIONES.

a Κρωτωνιᾶτιν *Bar.* Κρωτωνιᾶτην *Seld.* b Ἀντίπορθον *Bar.* c Al. Λιλαίαν paroxyton. Et hanc lectionem tam in *Scholiis*, quam in Textu habet *Bar.* d Ἀμφισσάν τε *Bar.* aliique. e Al. Σηταία paroxyton. f Ὠργυιωμένη *Bar.* aliique. g Πρὸς αὐγάζουσα *Seld.* aliique. h Μέβλητος *Seld.* i Κερνεῶτιν *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. Κερνεᾶτιν al. k Ἐκπεπλωκότες *MSS.* uterque, & alii. l Πέλας *Seld.*

Ὁλκαίῳ πτερῷ.] τῷ ἄκρῳ τοῦ ἀρότρου, τῇ ὕννῃ, παρὰ τὸ ἕλκειν. * Πάτραν Λιλαίαν.] * Λίλαια, καὶ Ἀνεμώρεια, καὶ Ἄμφισσα, καὶ [1] Ἄβαι, πόλεις εἰσὶ Φωκίδος. Ἀνεμώρεια δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψυχρὰν καὶ ἀνεμώδη. Φωκὶς δὲ, ἀπὸ Φώκου τινὸς βασιλέως, ἢ διὰ τὸ εἶναι φώκας ἐν τῇ πλησιοχώρῳ αὐτῆς θαλάσσῃ. Ἄμφισσα δὲ, ἢ ἀμφίβιός τις οὖσα, ἔχουσα τὴν τροφὴν, καὶ ἐπαρκουμένην ἐν τοῖς τῆς γῆς καρποῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τῆς θαλάσσης· ἢ ὅτι πολύποις προσώδευεν ἐξελθὼν ἐκ τῆς θαλάσσης, βασιλεὺς δὲ περιερχόμενος, καὶ ἰδὼν τὸν πολύπουν, ἔκτισε πόλιν, Ἄμφισσαν αὐτὴν προσαγορεύσας, διὰ τὸ τὸν πολύποδα ζῆν ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ. Ἄβαι δὲ, ἢ ὑπὸ Ἄβαντός τινος, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν αὐτῇ ξένον. Σήταια τλῆμον.] αὕτη ἡ Σήταια μία τῶν Τρῳάδων ἦν, ἥτις αἰχμάλωτος ἀγομένη, ὡς ἐγένετο περὶ Σύβαριν, συνεβούλευσε ταῖς λοιπαῖς Τρῳάσι καταφλέξαι τὰς ναῦς τῶν δεσποτῶν, ὑποθεμένη αὐταῖς τὰ ἐν Ἑλλάδι μέλλοντα συμβήσεσθαι αὐταῖς κακά· καὶ τούτου γενομένου, οἱ Ἕλληνες λαβόντες αὐτὴν ἀνεσταύρωσαν, καὶ προσήλωσαν πρὸς πέτραν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ πέτρα Σήταια ἐκλήθη. καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Σήταιαν λέγει τὴν τοῦτο συμβουλεύσασαν· Ἀπολλόδωρος δὲ τὰς Λαομέδοντος θυγατέρας, [2] Αἴθυλλαν, Ἀστυόχην, καὶ Μηδεσικάστην· ὁ δὲ Πλούταρχος Ῥώμην τινὰ, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, ἀφ' ἧς [3] φησὶ, κατά τινας, καὶ τὴν πόλιν Ῥώμην κληθῆναι, αὐτὸς δὲ ἀπὸ Ῥωμύλου τὴν πόλιν φησὶ κληθῆναι. Γυιούχοις [4] πέδαις.] ταῖς τὰ γυῖα συνεχούσαις, ἤτοι τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, γυῖα γὰρ κυρίως τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

Μέμβλης.] ποταμὸς Ἰταλίας πλησίον τῶν Λευκανῶν, οἵτινες εἰσὶν ἔθνος Ἰταλίας. Κερνεᾶτιν.] τὴν [5] Κέρνην νῆσον, παράγωγον ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου Κερνεᾶτιν εἶπεν, ὁ δὲ Λάμητος, ὥς φησι Φιλοστέφανος, Ἰταλίας πόλις.

EMENDATIONES.

* Hoc supplevi ex *Bar.* 1 Ἄβαι, pro Ἄβας. Nam Abæ, urbis nomen; Abas vero gentile est. Eandem etiam mutationem paullo infra faciam. 2 Αἴθυλλαν, pro Αἴβαλλαν, ex *Bar.* 3 Φησὶ, pro φατὶ, ex *MSS.* utroque. 4 Πέδαις, pro παῖδες, ex *MSS.* utroque, & *Lycophronis* textu. 5 Κέρνην *Bar.* Κέρνον Ed. *Bas.* Κέρνου Ed. *Steph.*

Οὐδ'

Ἄνοστον αἰάζοντας [a] ἕξουσιν τύχην,	Habebunt, irreducem lugentes fortunam,
Ἐμῶν ἕκατι δυσγάμων ῥυσταγμάτων.	Infelicium nostrarum raptionum causa.
Οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες ἀσπαστῶς δόμους,	Sed nec qui tandem domum venerint lubentes,
Εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας,	Votivum lucebunt sacrificiorum jubar,
Χάριν τίνοντες [b] Κερδύλᾳ [c] Λαρυνθίῳ,	Gratiam persolventes Cerdylæ Larynthio,
Τοιαῖς δ' ἐχῖνος μηχαναῖς οἰκοφθορῶν,	Talibus Echinus fraudibus domos perdens,
[d] Παραιολίξει τὰς ἀλεκτόρων πικρὰς	Transversas aget acerbas Gallorum
Στεγανόμοις ὄρνιθας· [e] οὐδὲ ναυφάγοι	Tectivoras Gallinas: neque navivoræ
Λήξουσι πένθους δυσμενεῖς φρυκτωρίαι,	A luctu cessabunt inimicæ faces,
Πόρθου [f] διαρραισθέντος, ὃν νεοσκαφὲς	Interfecto Ramo, quem recens effossum
Κρύψει ποτ' ἐν κλήροισι Μηθύμνης στέγος.	Teget quondam in agris Methymnæ tectum.
Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς [g] δυσεξόδοις	Unus quidem in lavacris inobservabiles
Ζητῶν [h] κελεύθοις αὐχενιστῆρος βρόχου,	Laquei collaris quærens vias,
Ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένος	Implicitus in everriculo

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἕξουσι sine ν finali. b Κερδύλλᾳ Bar. Κερδύλᾳ al. c Al. Λαρυνθίῳ. d Al. παρβυκολίξει. e Οὐδὲν Seld. f Διαρραισθέντος Bar. g Δυσεξόδους MSS. uterque. h Al. κελεύθους.

Οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες.] εἰπὼν τοὺς ἐπὶ ξένης τεθνηκότας, καὶ ἐπιλογισάμενος καὶ ἀποθεὶς τὴν περὶ τούτων ὑπόθεσιν, μεταβαίνει νῦν ἐπὶ τοὺς νοστήσαντας, καὶ ἐν τῇ πατρίσιν αὐτῶν ἀναιρεθέντας, καὶ πρῶτον περὶ Ἀγαμέμνονος λέγει. [1] Κερδύλας δὲ, καὶ Λαρυνθίας, ἐπώνυμα τοῦ Διός. Τοιαῖς δ' ἐχῖνος.] ὁ ἐχῖνος ζῶον ἐστὶ πανοῦργον, ὁ καλούμενος ἀκανθόχοιρος, ὃς προγινώσκων τοὺς μέλλοντας πνεῖν ἀνέμους, ἀποφράττει τὸ πρὸς τὸ μέλλοντα πνεῖν μέρος τῆς καλιᾶς αὐτοῦ, [2] ὑπανοίγει δὲ τὸ ἕτερον, ἀνερχόμενος δὲ καὶ πρὸς τὰς ἀμπέλους κατασείει τὰς ῥᾶγας, καὶ κατελθὼν κυλίεται περὶ τὰς ῥᾶγας, καὶ ἐμπείρων ταύτας τῇ ἀκάνθαις [3] αὐτοῦ, πρὸς τὴν οἰκείαν ἀπάγει καλιάν· καὶ τῷ ὄφει δὲ ἀντιμάχεται, καὶ ἀναιρεῖ τοῦτον, εἰ δὲ λίαν μέγας ὁ ὄφις ἐστὶ, συναναιροῦνται ἀμφότεροι· βλέπων γὰρ ὄφις τοῦτον βαδίζοντα, σπεύδεται ὡς καταφάγῃ τοῦτον λαβὼν, ὁ δὲ γνοὺς, ἑλίσσεται δίκην σφαίρας, καὶ τῇ ἀκάνθαις ἐμπλακέντα τὸν ὄφιν ἀνελὼν σώζεται, εἰ δὲ μέγας ἐστὶν ὁ ὄφις, κἂν νεκρωθῇ παρθεὶς τῇ ἀκάνθαις, συναναιρεῖ καὶ τὸν ἐχῖνον αὐτὸν, μὴ δυνάμενον διατεμεῖν τὰς πλεκτάνας. καὶ τ' ἄλλα δὲ πανοῦργος ὁ ἐχῖνος ἐστὶν, ὡς καὶ ἡ παροιμία φησὶ,

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.

Ὅθεν τὸν Παλαμήδους πατέρα Ναύπλιον, διὰ τὸ πανοῦργον, ἐχῖνον καλεῖ. Παλαμήδης γὰρ συστρατεύσας τοῖς Ἕλλησι, σοφίᾳ καὶ συνέσει διαφέρων, φθόνῳ Ὀδυσσέως διεβλήθη, ὡς βουλόμενος προδοῦναι τοῖς Τρωσὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀνῃρέθη, ὅθεν Ναύπλιος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ [4] τοὺς Ἕλληνας ἀμυνόμενος, ἐν Ἑλλάδι διατρίβων, παρεσκεύασε μοιχευθῆναι τὰς γυναῖκας τῶν ἐν Τροίᾳ, Κλυταιμνήστραν Αἰγίσθῳ, Αἰγιάλειαν Κομήτῃ, τῷ Σθενέλου, ἐν Ἰθάκῃ τοὺς μνηστῆρας παρεσκεύασεν, ἐν Κρήτῃ Λεῦκον, τὸν τοῦ Τάλω, ἔπεισεν ἀνταίρειν καὶ ἀνελεῖν τὴν Ἰδομενέως γυναῖκα Μήδειαν, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, καὶ περὶ τὸν Καφηρέα ποιήσας φανὸν, ὑποστρέφοντας δὲ αὐτοὺς ἀνεῖλε, * ὡς ὄπισθεν ἔγραψα πλατυτέρως.* Ἀλεκτόρων.] ὁμολέκτρων, συζύγων· ἢ διὰ τὸ μάχιμον ἀλέκτορας λέγει τοὺς Ἕλληνας, μεταφορικῶς. Ὄρνιθας.] ὄρνιθας νῦν λέγει τὰς τῶν Ἑλλήνων γαμετάς. Στεγανόμοις δὲ, τὰς ἐν οἴκῳ νεμομένας, ἢ τὰς τοὺς οἴκους τῶν ἀνδρῶν νεμηθείσας καὶ φθειρούσας. * Ναυφάγοι φρυκτωρίαι.] τὸν περὶ τὸν Καφηρέα, ἤτοι τὸν Ξυλοφάγον, λέγει φανὸν, ὅπου πολλαὶ νῆες ἀπώλλοντο. * Πόρθου διαρραισθέντος.] τὸν Παλαμήδην πόρθον, διὰ τὸ ἀκμαῖον καλεῖ, ἐν Λεπετύμνῳ δὲ, ὄρει τῆς Μηθύμνης, ὁ Παλαμήδης τέθαπται· ἡ δὲ Μήθυμνα, μία πόλις ἐστὶ τῆς πενταπόλεως Λέσβου, ἔχει γὰρ ἡ Λέσβος πόλεις, Πύῤῥαν, Μήθυμναν, Ἐρεσσὸν, Μιτυλήνην, καὶ Ἄντισσαν. Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα.] ἐπειδὴ δέδωκεν αὐτῷ ἡ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα [4] ἔξοδον μὴ ἔχοντα μήτε χειρῶν, μήτε τραχήλου.

EMENDATIONES.

1 Κερδύλας δὲ, καὶ Λαρυνθίας, pro Κερδύλᾳ δὲ Λαρυνθίῳ, ex Bar. nisi quod Ego δὲ adjeci. 2 Ὑπανοίγει δὲ τὸ ἕτερον ἀνερχόμενος, καὶ πρὸς τὰς Impress. &c. ubi perversa interpunctione confusa sunt omnia. Nostra lectio est ex MSS. utroque petita. 3 Αὐτοῦ, pro αὐτῷ, ex MSS. utroque. 4 Τοὺς Ἕλληνας ἀμυνόμενος, pro τοῖς Ἕλλησιν ἀμύνων, ex Seld. Nam ἀμύνω dativo junctum est defendo, accusativo autem, ulciscor. Ἀμύνειν, τὸ βοηθεῖν οἷον ἀμύνω σοι, βοηθῶ σοι. Ἀμύνομαί σε, ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι καὶ κολάζω σε. Thavorinus. * Ex Bar. * Hæc ex penu Barocciano deprompsi. Quinetiam eadem paullo post occurrunt in Seld. In Bar. autem pro λέγει φανὸν, scribitur λέφανον, & isti φ aliquis γ superposuit. 5 Ἔξοδον μὴ ἔχοντα μήτε χειρῶν, μήτε τραχήλου lego cum MSS. utroque. Nam Agamemnon dicitur à Clytæmnestra in balneo interfectus, dum tunicam indueret, quæ nec colli, nec manuum exitus haberet. Ἔξοδον μὴ ἔχοντα, μήτε χεῖρας, μήτε τραχήλους, Impress.

θερμὴν

Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ [a] κροσσωτοὺς ῥαφάς·	Cæcis investigabit manibus fimbriatas suturas.
Θερμὴν δ' ὕπαι λουτρῶνος ἀρνεύων στέγην,	Calidum porrò balnei subiens operimentum,
Τιβῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ,	Cortinam & operculum irrigabit cerebro,
Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον [b] εὐθήκτῳ μέσον·	Percussus acuta securi summum caput medium;
Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ Ταίναρον πτερύξεται,	Tum anima misera Tænarum volitabit,
Λυπρὰν λεαίνης εἰσιδοῦσ' οἰκουρίαν.	Acerbum Leænæ experta ministerium.
[c] Ἐγὼ δὲ [d] δροίτης ἄγχι κείσομαι πέδῳ,	Ego autem juxta labrum in solo jacebo,
[e] Χαλυβδικῷ κνώδοντι συντεθραυσμένη·	Chalybico vulnerata ense:
Ἐπεί με, πεύκης πρέμνον, ἢ στύπος δρυὸς	Siquidem mihi, ceu pinus truncum, quercúsve stipitem,
Ὅπως, τις [f] ὑλοκουρὸς, ἐργάτης ὀρεὺς	Frondator aliquis, montanus opifex
Ῥήξει πλατὺν τένοντα, καὶ μετάφρενον,	Latas rumpet cervices, atque dorsum,
Καὶ [g] πᾶν λακίζουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας	Totumque lacerans cædibus corpus frigidum
Δράκαινα διψὰς, κἀπιβᾶσ' [h] ἐπ' αὐχένα,	Vipera dipsas, pedémque collo imponens,
Πλήσει γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς,	Explebit animum crudeli plenum ira,
Ὡς κλεψίνυμφον, κοὐ δορίκτητον γέρας	Tanquam adulteram, nec belli præmium

VARIANTES LECTIONES.

a Κροσωτοὺς Bar. κορσωτοὺς al. b Εὐθέτῳ *Julius Pollux* Onomastic. Videsis Commentarium meum. c Ἐγὼ δὲ Bar. d Al. δρύτης. e Χαλυβδικῷ Bar. f Ὑλακουργὸς Bar. Et hic Codex versus hos interpunctione sic variavit.

------ ------ - ---ἐργάτης ὀρεὺς

Ῥήξει πλατὺν------------------

g Al. παλλακίζουσ'. h Ἐπαυχένα una voce *Seld.* ἐπ' αὐχένα al.

Θερμὴν στέγην.] φησὶ τὸν τόπον ἔνθα ἐστὶν ὁ λουτρών. Τιβῆνα δὲ, τὸν τρίποδα. Κύπελλον δὲ, τὸ ἀγγεῖον τοῦ τρίποδος. Λουτρῶνος δὲ, τῆς πυέλου. Σκέπαρνον δὲ, τὸν πέλεκυν. Κόγχον δὲ, † ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδές. Ἐγκάρῳ.] τῷ ἐγκεφάλῳ. Πέμφιξ.] ψυχή. Ταίναρον.] ἀκρωτήριον Λακωνικῆς, ἔνθα φησὶ κάθοδον εἶναι ᾅδου. Ἐγὼ δὲ δροίτης.] δροίτη, κυρίως ἡ ξύλινος πύελος, ἤτοι σκάφη, νῦν δὲ ἡ πύελος, ἡ δεξαμενή. Ἐγὼ δὲ, φησὶν ἡ Κασσάνδρα, πλησίον τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος πυέλου ἀναιρεθήσομαι. Ἀλλ' [1] οὗτος μὲν σὺν τοῖς λοιποῖς πᾶσι νέοις ἐν λουτρῶνι φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀγαμέμνονα, Ὅμηρος δὲ ἐν τραπέζῃ ὑπ' Αἰγίσθου πρὸς εὐωχίαν κληθέντα. Χαλυβδικῷ.] Χάλυβες, Σκυθικὸν ἔθνος, παρ' οἷς ἐστι σίδηρος ἄριστος. Χαλυβδικῷ εἶπεν Αἰολικῶς, οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ὄχον, [2] ὄγχον φασὶ, καὶ τὸ Χαλυβικὸν, Χαλυβδικὸν, καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. Κνώδοντι.] νῦν πελέκει, κυρίως δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, παρὰ τὸ προσκναίειν ὀδόντι. Ἐγὼ δὲ δροίτης.] ἡ σύνταξις οὕτως· Ἐγὼ δὲ ἄγχι τῆς δροίτης κείσομαι ἐν τῷ πέδῳ, συγκοπεῖσα τῷ ξίφει τῷ πελέκει, ἐπεὶ καὶ ἀφ' οὗ ἡ δράκαινα ἡ διψὰς Κλυταιμνήστρα ῥήξει καὶ κόψει τὸν πλατὺν τένοντα, καὶ τὸ μετάφρενον ἐμὲ καὶ ἐμοῦ, ὅπως καὶ ὥσπερ τις ὑλοτόμος ἐργάτης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ῥήξει καὶ κόψει πεύκης πρέμνον, ἢ στύπος δρυὸς, καὶ ἐπεὶ πλήσει καὶ πληρώσει τὸν θυμὸν αὐτῆς γέμοντα ἀγρίας χολῆς. πῶς δὲ πληρώσει; ἐπιβᾶσα ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐμοῦ ἡ δύστηνος τιμωρουμένη καὶ τιμωροῦσα πολυστένακτα, ἢ δίχα στεναγμοῦ καὶ ἐλέους, ὡς κλεψίνυμφον, καὶ [3] μοίχαιναν, καὶ οὐκ αἰχμάλωτον. [4] Καὶ πᾶν λακίζουσα.] σχίζουσα. Τινὲς δὲ Παλλακίζουσα φασὶν, ἵν' ᾖ, ὡς παλλακίδα τιμωρουμένη. Δράκαινα διψάς.] ἀντὶ τοῦ ἡ ἔχιδνα, λέγει δὲ τὴν Κλυταιμνήστραν, εἶδος δὲ ἀντὶ εἴδους εἶπε, [5] δράκαιναν καὶ διψάδα ἀντὶ ἐχίδνης, ὡς γὰρ ἡ ἔχιδνα μετὰ τὸ μιγῆναι ἀναιρεῖ τὸν ὁμόζυγον, καὶ οἱ παῖδες τὴν μητέρα τιλλόμενοι, οὕτως καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ Ὀρέστης τὴν Κλυταιμνήστραν. περὶ δὲ ἐχιδνῶν Νίκανδρος φησὶν οὑτωσὶ,

[6] Θουρὰς ἀμὺξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου·
[7] Οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον αὐτίκα τυτθοὶ
[8] Γινόμενοι ἐχῖνες, ἐπεὶ διὰ μητέρος [9] ἀραιὴν
Γαστέρ' [10] ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο.

καὶ ἡ διψὰς ὄφις ἐστὶν, τῷ δηχθέντι δὲ ὑπ' αὐτῆς δίψος ἄρρητον ἐγγίνεται, ὡς [11] πίνοντα διαρρήγνυσθαι, ὅθεν καὶ ὁ ὄφις οὕτως ἐκλήθη διψάς.

EMENDATIONES.

† Ὀστοῦν, τὸν ἐγκέφαλον ὀστοειδὲς *Impress.* 1 Οὗτος, pro οὕτως, ex *Bar.* 2 Ὄγχον *MSS.* uterque. 3 Μοίχαιναν, pro μοιχὴν, ex *MSS.* utroque. 4 Hæc Ego sic emendavi, & supplevi ope *MSS* Codd. quæ prius mutila & imperfecta hoc modo exstabant, καὶ πᾶν λακίζουσα φασὶν, ἵν' ᾖ παλλακίδα τιμωρουμένη. Cætera deerant in *Impressis* Codicibus. 5 Δράκαιναν posui, pro δράκαινα. 9 Θουρὰς, pro θυρὰς, ex *Bar.* θουρὰξ *Seld.* 7 Οἱ δὲ πρὸς λώβην μετεκίαθον *Seld.* Et *Impressi* etiam habent μετεκίαθον. Ego μετεκίαθον pono ex *Bar.* 8 Γινόμενος Ed. *Bas.* 9 Ἀραιὴν, pro ἀραιὰν, ex *Bar.* *Impressi* Codd. comma ponunt post ἀραιὴν. 10 Ἀναβρώξαντες *Seld.* ἀναβεβρῶσαντες *Bar.* corrupte uterque. 11 Πίνοντα, pro πίνοντας, ex *MSS.* utroque.

[a] Δύσζηλος [b] ἀστένακτα τιμωρουμένη·
Βοῶσα δ' οὐ κλύοντα [c] δεσπότην πόσιν,
[d] Θύσω [e] κατ' ἴχνος [f] ἠνεμωμένη πτεροῖς.
Σκύμνος δὲ πατρὸς κῆρα μαστεύων φόνου,
Εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης [g] αὐτόχειρ βάψει ξίφος,
Κακὸν μίασμ' ἔμφυλον ἀλθαίνων κακῷ.
Εμὸς δ' ἀκοίτης, δμωΐδος νύμφης ἄναξ,
Ζεὺς Σπαρτιάταις [h] αἱμύλοις κληθήσεται,
Τιμὰς μεγίστας Οἰβάλου τέκνοις λαχών.
Οὐ μὴν ἐμὸν νώνυμον ἀνθρώποις σέβας
Εσται, μαρανθὲν αὖθι [i] ληθαίῳ σκότῳ,
Ναὸν δέ [k] μοι τεύξουσι Δαυνίων [l] ἄκροι
Σάλπης παρ' ὄχθαις, οἵ τε Δάρδανον πόλιν
Ναίουσι, λίμνης ἀγχιτέρμονες ποτῶν.
Κοῦραι δὲ παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν
[m] Οταν θέλωσι, νυμφίους ἀρνούμεναι,
[n] Τοὺς Εκτορείαις ἠγλαϊσμένους κόμαις,

Æmula ſine gemitu ulciſcens:
Vocans autem non audientem Dominum maritum,
Curram poſt tergum alis ſublata.
Pòſt Catulus paternam noxam cædis perſequens,
In Viperæ inteſtinis manu ſua tinget enſem,
Malum piaculum gentile malo expians.
Meus deinde Maritus, captivæ dominus ſponſæ,
Jupiter à Spartanis argutis vocabitur,
Summos honores ab Oebali poſteris conſequens.
Jam nec mea inter homines obſcura gloria
Erit, obliterata oblivionis tenebris,
Sed mihi templum ædificabunt apud Salpes ripas
Dauniorum principes, Dardaníque oppidi
Incolæ, paluſtribus aquis affines.
Virgines autem cùm nuptiale declinare jugum
Voluerint, ſponſos recuſantes
Hectorea ſuperbos coma,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Δύζηλος. b Ἀσίμβακτα *Etymologici* Auctor, quam lectionem *Scholiaſtes* quoſdam Græcos amplexos fuiſſe tradit *Canterus*. c Δεσπότιν *Bar.* d Miror audaciam prioris Interpretis, qui hæc ad Clytæmneſtram refert, ideoque θύσει, pro θύσω auſus eſt reponere; quum & ſenſus huic repugnet, & Scriptorum teſtimonia longe alio vergant. *Canterus.* e Al. κατίχνος. f Ηνεμωμένοις *Bar.* aliique. g Αὐτόχει *Seld.* h Αἱμύλοις cùm tenui *MSS.* uterque. i Al. Λιθαίῳ. k Al. μήν. l Al. ἄκραις. m Οτ' ἂν θέλωσι *Seld.* n Τοὺς, Εκτορίαις *Seld.* τοὺς Εκτορίοις al.

Σκύμνος δὲ πατρὸς.] ἡ ἱστορία [1] δήλη, καὶ νῦν ἐρρέθη. Κῆρα φόνου.] περιφραστικῶς τὸν θάνατον λέγει. Κακὸν μίασμ' ἔμφυλον.] κατὰ τὴν παροιμίαν, Κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος, Ορέστης τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τῇ μητροκτονίᾳ, ὅθεν καὶ ἐμάνη. Εμὸς δ' ἀκοίτης.] τὸ ῥῆμα ἀπόδοσις, οἰκείως γάρ, τὸ μὲν ἀκοίτης πρὸς τὸ νύμφας ἀποδίδοται, τὸ δὲ ἄναξ, πρὸς τὸ δμωΐδος. Ζεὺς Σπαρτιάταις.] οἱ Λακεδαιμόνιοι [2] ἱδρύσαντο Αγαμέμνονος Διὸς ἱερὸν εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. Οἰβάλου δὲ τέκνα, τοὺς Λακεδαιμονίους εἶπε, ὡς καὶ Ησίοδος,

Χαίρετε Λυγκῆος γενεή. ———

ὥσπερ εἴ τις τυχὸν εἴποι Αλεξάνδρου παῖδας τοὺς Αλεξανδρεῖς, Οἴβαλος γὰρ κατά τινας Τυνδάρεως καὶ λοιποί, οἵτινες προεῖχον τῶν [3] Λακώνων· κατὰ δὲ ἑτέρους Κυνόρτου καὶ Γοργοφόνης ὑπῆρχε Τυνδάρεως, καὶ οἱ αὐτοῦ ἀδελφοί. Αἱμύλοις τοὺς Λάκωνας φησίν, ὡς ψεύστας καὶ δολίους, ὥς φησι καὶ Ευριπίδης,

Σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια.

Ναὸν [4] δέ μοι.] Κασσάνδρας ἱερόν ἐστιν ἐν Ιταλίᾳ, ὅπερ ἱδρύσαντο οἱ προέχοντες τῶν Δαυνίων εἰς τιμὴν αὐτῆς, ἔστι δὲ πλησίον Σάλπης λίμνης. καὶ Δάρδανος, κατά τινας πόλις Ιταλίας, ἐγὼ δὲ τοὺς Δαρδανίους ἔθνος [5] εὗρον, οἰκοῦν ὑπὲρ τῶν Ιλλυριῶν καὶ Μακεδόνων, καὶ ἡ Δάρδανος πόλις ἐκεῖ ἐστιν. Κοῦραι δὲ παρθένιον.] αἱ κόραι, φησί, τῶν Δαυνίων, ἐὰν μὴ θέλωσι γαμηθῆναι τοῖς μνηστῆρσιν αὐτῶν, ἢ διὰ δυσμορφίαν, ἢ διὰ δυστυχίαν, καταφεύγουσαι εἰς τὸ ἐμὸν τέμενος, [6] χρίσονται τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα φαρμάκῳ, καὶ μέλαιναν ἐσθῆτα ἐνδυσάμεναι, καὶ περιπλέξασαι ταῖς χερσὶ τὸ ἐμὸν βρέτας, ἤτοι τὸ ξόανον, οὕτω παρθένοι διαμένουσι. Βρέτας δέ, κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον· καταχρηστικῶς δέ, καὶ τὸ οἱονδήποτε εἴδωλον. Εκτορείοις κόμαις.] Εκτόρειος κόμη, ἡ τὰ ὄπισθεν τεθειμένα ἔχουσα, τὰ δὲ ἔμπροσθεν κεκαρμένα, ὥς φησιν ὁ Λυκόφρων ἐνταῦθα. Πλούταρχος δὲ λέγει, ὅτι Θησεὺς ἡβήσας εἰς Δελφοὺς ἦλθε, καὶ τῆς τῆς πρώτης ἡλικίας κόμην τῷ Απόλλωνι καθιέρωσε, τὴν ἐμπροσθίαν μόνην καρείς, τὴν δὲ ὄπισθεν μακρὰν

EMENDATIONES.

1 Δήλη, pro δηλονότι, ex *Bar.* 2 Ιδρύσαντο, pro ἱδρύσαντες, ex *Seld.* 3 Λακώνων, pro Λυκκόνων, ex *MSS.* utroque. 4 Δέ μοι, pro Νῦν, ex *MSS.* utroque, & *Lycophronis* textu. 5 Εὗρον, pro εὑρών, ex *MSS.* utroque. 6 Χρίσονται, pro τῷ χρίσασθαι, ex *Bar.*

Μορφῆς ἔχοντας [a] σίφλον, ἢ μῶμαρ γένους,
Ἐμὸν περιπλέξουσιν ὠλέναις βρέτας,
Ἄλκαρ μέγιστον κτώμεναι νυμφευμάτων,
[b] Ἐριννύων ἐσθῆτα, καὶ ῥέθοις βαφὰς
[c] Πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις.
[d] Κείναις ἐγὼ δηναιὸν [e] ἄφθιτος θεὰ
Ῥαβδηφόροις γυναιξὶν αὐδηθήσομαι.
Πένθος δὲ πολλαῖς παρθένων τητωμέναις
Τεύξω γυναιξὶν αὖθις, αἳ στρατηλάτην
[f] Ἀθεσμόλεκτον, Κύπριδος λῃστὴν θεᾶς,
[g] Δαρὸν στένουσαι, κλῆρον εἰς ἀνάρσιον
Πέμψουσι παῖδας ἐστερημένας γάμων.
Λάρυμνα, καὶ [h] Σπέρχειε, καὶ Βοάγριε,
Καὶ [i] Κῦνε, καὶ Σκάρφεια, καὶ [k] Φαλωριάς,
Καὶ [l] Ναρύκειον ἄστυ, καὶ Θρονίτιδες
Λοκρῶν [m] ἀγυιαὶ, καὶ Πυράνθιοι νάπαι,

Formæ præditos turpitudine, vel generis macula,
Meam ulnis amplectentur statuam,
Remedium nuptiarum habituræ maximum,
Furiarum vestem, & faciei tincturam
Coloribus adeptæ medicatis.
Ab illis ergo virgiferis mulieribus
Immortalis Dea diu vocabor.
Luctum contrà multis mulieribus egenis
Virginum rursus præbebo, quæ ducem
Incestum, Cypriæ prædonem Deæ,
Diu gementes, in crudelem sortem
Mittent puellas nuptiarum expertes.
O Larymna, Sperchee, Boagrie,
Cyne, Scarphea, Phalorias,
Urbs Narycea, Thronitides
Locrenses vici, Pyranthii saltus,

VARIANTES LECTIONES.

a Σίφλον *Seld.* σίμφλον al. b Al. Ἐρινύων. c Πεπαμμέναι *Bar.* quod habuit etiam *Seld.* Sed in hoc aliquis μ illud prius deletorio signo notavit. d Κείναις δ' ἐγὼ *Seld.* e Ἀφθιτον *Seld.* f Ἀθεσμόλεκτον *MSS.* uterque. g Versus hos sic distinguit *Seld.*
Δαρὸν στένουσαι κλῆρον εἰς ἀνάρσιον.
Πέμψουσι-- -----
h Σπερχειὲ oxyton. *MSS.* uterque, & alii. i Κῦνε *Bar.* aliique. k Φαλωρίας *Bar.* l Ναρύκιον *Bar.* m Ἀγυιαὶ *Seld.*

καὶ ἄκαρπον ἐάσαις· καὶ τὸ κουρᾶς τὸ εἶδος ταύτης πρῶτοι Ἄβαντες ἐμιμήσαντο, ὡς καὶ Ὅμηρος περὶ τούτων φησί,

Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο [1] θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες.

Ἢ ὅτι ὁ Λυκόφρων ἴσως τὴν Κασσάνδραν εἰσάγει πόθῳ τῆς Ἐκλόρος τὴν τοιαύτην κόμην Ἐκλορείαν καλοῦσαν, ὡς καὶ τῆς Ἐκλόρος οὕτω κομῶντος. Μῶμαρ.] ὁ μῶμος, ὡς εἶδαρ, ἄλκαρ, εἴλαρ. Ἐριννύων ἐσθῆτα.] τρεῖς εἰσὶν Ἐριννύες, Τισιφόνη, Μέγαιρα, Ἀληκτὼ, τιμωρητικαὶ τῇ δυνάμει, μέλαιναι δὲ τὴν θέαν, ὅθεν καὶ τὰς μελαίνας ἐσθῆτας Ἐριννύων φαμέν· αἱ δὲ τῶν Δαυνίων γυναῖκες μέλαιναν ἐσθῆτα φοροῦσι, καὶ τὰς [2] ὄψεις βάπτονται πυῤῥῷ χρώματι, ὥς φησι Τίμαιος, ταινίαις τε πλατείαις εἰσὶν ὑπεζωσμέναι, ὑποδεδεμέναι τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καὶ ῥάβδον κατέχουσι. Θρόνοις δὲ, τοῖς κάπροις, τὰ γὰρ βάμματα φαρμακικά. Πένθος δὲ πολλαῖς.] Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ περὶ τὰς [3] Γυρέας ναυαγήσαντος, καὶ ταφέντος ἐν Τρέμοντι, χωρίῳ τῆς Δήλου, οἱ Λοκροὶ μόλις σωθέντες ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα· φθορὰ δὲ καὶ λοιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔσχε τὴν Λοκρίδα, διὰ τὴν εἰς Κασσάνδραν ἀθέμιτον μίξιν Αἴαντος, ἔχρησε δ' ὁ θεὸς ἱλάσκεσθαι Ἀθηνᾶν τὴν ἐν Ἰλίῳ ἐπὶ ἔτη χίλια, δύο παρθένους πέμποντας ἐπὶ κλήρῳ καὶ [4] λαχήσει· πεμπομένας δὲ αὐτὰς προϋπαντῶντες οἱ Τρῶες εἰ κατέσχον, ἀνῄρουν, καὶ καίοντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν, ἀπὸ Τράρωνος, ὄρους τῆς Τροίας, τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔῤῥιπτον, καὶ πάλιν οἱ Λοκροὶ ἑτέρας ἔστελλον· εἰ δέ τινες ἐκφύγοιεν, ἀνελθοῦσαι λάθρα εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἱέρειαι ἐγίνοντο, ἔσαιρον γὰρ αὐτὸ, καὶ ἔρραινον, τῇ δὲ θεῷ οὐ προσήρχοντο, οὔτε τοῦ ἱεροῦ ἐξήρχοντο, εἰ μὴ νύκτωρ· ἦσαν δὲ κεκαρμέναι, μονοχίτωνες, καὶ ἀνυπόδετοι. πρῶται δὲ τῶν Λοκρίδων παρθένων Περίβοια καὶ Κλεοπάτρα ἀφίκοντο. καὶ πρῶτα μὲν τὰς παρθένους, εἶτα βρέφη ἐνιαύσια μετὰ τῶν τροφῶν αὐτῶν ἔπεμπον οἱ Λοκροί· χιλίων δ' ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν [5] Φωκικὸν πόλεμον [6] ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελὸς, μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος. Λάρυμνα.] πόλις Θεσσαλίας· τὴν Λάρισσαν κακῶς λέγει Λάρυμναν. Σπερχειὸς, ποταμὸς Θεσσαλίας, ὃς νῦν [7] Σαλαμβρεία καλεῖται. Βοάγριος, ποταμὸς Λοκρίδος, παράκειται * γὰρ * τῇ Θεσσαλίᾳ ἡ Λοκρίς.

EMENDATIONES.

1 Θοοὶ ὄπιθεν, pro θεοὶ ὄπισθεν, ex *Homeri* Bœotia. θοοὶ ὄπιθε *Seld.* 2 Ὄψεις, pro ὄφεις, ex *MSS.* utroque. 3 Γυρέας, pro γηρίας, ex emendatione *Nic. Gerbelii.* 4 Λαχήσει, pro λοχήσει, ex *MSS.* utroque. 5 Τρωικὸν *Bar.* 6 Ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, pro ἐπαύσαντο ταῖς τοιαύταις θυσίαις, ex *MSS.* utroque. 7 Σαλάμωρ *Bar.* * Ex *Seld.*

Αἰς

Καὶ πᾶς Ὀδοιδόκειος [a] Ἰλέος δόμος·	Totáque Hodœdocea Oilei domus;
Ὑμεῖς ἐμῶν ἕκατι [b] δυσσεβῶν γάμων	Vos mearum causa nuptiarum impiarum
Ποινὰς Γυγαίᾳ [c] τίσετ' Ἀγρείσκᾳ θεᾷ,	Pœnas Gygææ dabitis Agresti Deæ,
Τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον	Millenario innuptas tempore
Πάλου βραβείαις γηροβοσκούσαι κόρας,	Sortis constitutionibus educantes virgines,
Αἷς ἀκτέριστος [d] ἐν ξένῃ ξέναις τάφος	Quarum exsequiis carens peregrinum sepulcrum
Ψάμμῳ κλύδωνος [e] λυπρὸς [f] ἐκκλυσθήσεται,	Triste maris æstu dissipabitur,
[g] Ὅταν [h] ἀκάρποις [i] γυῖα συμφλέξας φυτοῖς	Quando sterilibus membra sarmentis comburens
Ἥφαιστος, εἰς θάλασσαν [k] ἐκβράσῃ σποδὸν	Vulcanus, excutiet in mare cinerem
Τῆς ἐκ λόφων [l] Τράρωνος ἐφθιτωμένης.	Perditæ ex collibus Traronis.
Ἄλλαι δὲ νύκτωρ ταῖς θανουμέναις ἴσαι	At aliæ nocte morituris pares
[m] Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς ἵξονται [n] γύας,	In Sithoniæ filiæ regiones pervenient,
Λαθραῖα [o] κακκέλευθα [p] παπταλώμεναι,	Per occultas speculantes semitas,
Ἕως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφείρας δόμοις,	Donec ad Amphiræ confugiant ædem,
Λιταῖς Σθένειαν ἱκέτιδες [q] γουνούμεναι·	Precibus Robustam supplices adorantes:

VARIANTES LECTIONES.

a Ἰλέως al. Οἰλέως maluit *Canterus*, cujus Adnotationes consulendæ. b Δυσσεβῶν *Seld.* c Τίσετ' *MSS.* uterque. τίσατ' al. d Ἐν ξένοις ξένος *Bar.* e Λυπρὸν *Bar.* f Ἐκκλυσθήσεται *Bar.* ἐκκλυσθήσεται *Seld.* quas lectiones uterque in *Scholiis* retinent. ἐλκυσθήσεται al. g Ὅτ' ἂν *Seld.* h Al. ἀκάρποις, & deinde φυτοῖς. i Γύα *Impressæ* quædam editt. k Ἐκβράσῃ al. l Τρήρωνος reposuit *Josephus Scaliger*, quem sequi malle se profitetur *Canterus*. m Al. Σίθωνος. n Al. γύας. o Κακκέλευθα *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* tuetur, ubi etiam cum eo consentit *Seld.* p Παπταλωμένη *Seld.* πεπταλωμένη *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* habet. q Γουνούμεναι *Seld.*

Αἷς ἀκτέριστος.] εἴρηται ὅτι φονευόμεναι παρὰ τῶν Τρώων αἱ Λοκρίδες, ἀκάρποις ξύλοις ἐκαίοντο, καὶ ἡ σποδὸς αὐτῶν εἰς θάλασσαν ἐρρίπτετο. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτω· Αἷς ξέναις Λοκρίσιν ἐν ξένῃ ψάμμῳ ἀκτέριστος καὶ ἄταφος λυπρὸς τάφος ἐλκυσθήσεται, ἤτοι ἐκλειφθήσεται, ὑπὸ τοῦ κλύδωνος. Ὅταν ἀκάρποις.] εἴρηται. Τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος.] συνέβη μιᾷ τῶν Λοκρίδων στελλομένῃ διαφθαρῆναι ἐπί τινος λόφου τῆς Τροίας, καλουμένου Τράρωνος, εἶτα τοὺς Λοκροὺς τὴν μὲν θάψαι, σιωπῆσαι δὲ, καὶ μηκέτι πέμπειν τὰς παῖδας, δοκοῦντας πεπληρῶσθαι τὸν τῶν ἐτῶν χρόνον, ὁ δὲ χρησμὸς οὐκ εἶχε χρόνον ὡρισμένον, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς ἀδικίας τῆς Κασάνδρας ἐδήλου στέλλειν δύο κόρας· ἀκαρπίας δὲ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θυσίας καταλαβούσης πάλιν τὴν Λοκρίδα, ἔπεμπον οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν, ἀρκοῦσαν εἶναι δοκοῦντες τὴν τιμωρίαν. Ἴσαι.] καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ λεχθὲν, οὐ λυμαίνεται τὸν στίχον, * ὡς πολλάκις εἰρήκειν. * Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς γύας.] [1] εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ῥοιτείου τὴν ὅλην Τροίαν ἐδήλωσεν, Σιθῶνος γὰρ, τῶν Θρακῶν βασιλέως, καὶ [2] Ἀχιρόης, τοῦ Νείλου, θυγατέρες Παλλήνη, καὶ Ῥοιτεία, ἀφ' ὧν ἡ, τε Παλλήνη, πόλις Θράκης, καὶ τὸ Ῥοίτειον, τόπος ἐν Τροίᾳ· ὁ δὲ Σιθὼν υἱὸς ἦν Ἄρεος. Λαθραῖα κακκέλευθα.] κατακρύφοις ὁδοὺς περιβλέπουσιν, ἐδειλίων γὰρ, ὡς ἔφην, μὴ ἀναιρεθῶσιν ὑπὸ Τρώων, ἐπετέτραπτο γὰρ τοῖς Τρωσὶ, καὶ ἡνίκα ᾔσθοντο παραγινομένας αὐτὰς ἐκ Λοκρίδος, λίθοις ἔχοντες καὶ [3] ξίφη ἐπεζήτησαν αὐτὰς, ὅθεν ἐν νυκτὶ εἰσήρχοντο εἰς τὸν ναόν. Τὸ δὲ [4] Παπταλώμεναι ἀδεία Λυκοφρονεία ἐλέχθη, Ἱππώνακτος γάρ ἐστιν ἡ λέξις, καὶ δηλοῖ τὸ περιβλέψασαι, ἀλλ' ἐκεῖνος παμφαλῆσαι, τὸ ἰδεῖν λέγει, οὐ παπταλῆσαι, ὥσπερ νῦν φησὶν οὗτος, περὶ δὲ τὸ τέλος μικρὸν ἐρεῖ,

Κόρη κνεφαίαν ἄγχι παμφαλώμενος.

τοιαύτῃ γοῦν ἀδείᾳ χρώμενος, πῶς οὐκ ἂν περὶ οὗ βούλοιτο μετρικῶς γράψοι; Ὀφελτρεύσωσι.] σαρώσωσι, σαρὸν γὰρ, καὶ ὀφελτρὸν, καὶ ὄφελλα, καὶ ὄφελμα, ἡ σκοῦπα λέγεται· καὶ τοῦτο Ἱππῶναξ φησὶν,

[5] Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισὶ μάρτυσιν,
Ὅπου τὴν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
Ἄνθρωπον εὗρεν τὴν στέγην ὀφέλλοντα,
Οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα πυθμένι στοιβῆς.

EMENDATIONES.

* Ex *Bar.* 1 Εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ῥοιτείου, pro εἰς τὸ Ῥύτειον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ῥυτείου, ex *MSS.* utroque. Rhœteum enim dictum esse illud Trojani agri promontorium, vel pueris notum. Paullo post etiam Ῥοιτεία posui, pro Ῥυτεία, ope *MSS.* utriusque. 2 Ἀχιρόης *Bar.* 3 Ξίφη, pro ξείφη, ex *Seld.* & *Lycophronis* textu. 4 Παπταλώμεναι, pro πιπταλωμέναι. 5 Hos versus, ultima exceptâ, supra castigavi, & digessi in ordinem.

Θεᾶς δ' [a] ὀφελτρεύσωσι [b] κοσμοῦσαι πέδον,	Deæque verrent ornando templum,
Δρόσῳ τε [c] φοιβάσωσιν, ἀστεργῆ χόλον	Aquisque purgabunt, implacidæ iræ
Ἀστῶν φυγοῦσαι· πᾶς γὰρ Ἰλιεὺς ἀνὴρ	Civium elapsæ: quivis enim Trojanorum
Κόρας δοκεύσει, πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων,	Puellas observabit, saxum in manu tenens,
Ἢ φάσγανον κελαινὸν, ἢ ταυροκτόνον	Vel ensem nigrum, vel tauricidam
Στερρὰν κύβηλιν, ἢ [d] Φαλακραῖον κλάδον,	Validam securim, vel Phalacræum baculum,
Μαιμῶν [e] κορέσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου.	Gestiens manum sitibundam cæde satiare.
Δῆμος δ' ἀνατεὶ τὸν κτανόντ' ἐπαινέσει,	Populus autem impunè homicidam laudabit,
Θεσμῷ χαράξας τοὐπιλώβητον γένος.	Lege proscribens perniciosam gentem.
Ὦ μῆτερ, ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος	O Mater, infelix mater! ne tuum quidem nomen
Ἄπυστον ἔσται, Περσέως δὲ παρθένος,	Erit ignobile, nam Persei Filia,
Βριμὼ, Τρίμορφος, θήσεταί σ' [f] ἐπωπίδα,	Brimo, Triformis, te faciet canem,
[g] Κλαγγαῖσι [h] ταρβήσουσαν ἐννύχοις βροτοὺς,	Clangoribus territuram nocturnis homines,
Ὅσοι μεδούσης Στρυμόνος Ζηρυνθίας	Quicunque Strymonis Reginæ Zerynthiæ

VARIANTES LECTIONES.

a Ὀφελθρεύσωσι al. ὀφελτρεύωσι *Etymologici* Auctor. ὀφελτρεύσουσι *Bar.* b Κοσμοῦσαι πέδον, Δρόσῳ τε φοιβάσωσιν abest à quodam *Impress.* c Φοιβάσουσιν *Bar.* d Φαλακραῖον *Seld.* e Al. κορέσαι f Ἐπωπίδα alii cum tenui, alii cum aspero spiritu pingunt, quod quidem Ego malim. g Κλαγκαῖσι *Bar.* γλαγγαῖσι *Seld.* h Ταρβάσουσαν *Bar.* aliique. ταρύσουσαν al. ταρμύσουσαν al.

* Φοιβάσουσι.] πλυνοῦσι, φοίβη γὰρ ἀλληγορικῶς τὸ ὕδωρ ἐστίν. * Πέτρον ἔχων.] ἢ τόδε, ἢ τόδε, [1] τοιούτοις γὰρ οἱ Τρῶες ὡπλισμένοι τὰς Λοκρίδας ἐξεδέχοντο, ὅπως αὐτὰς ἀνέλωσι, νόμος γὰρ ἦν τοῖς Τρωσὶν, ἐπαινεῖν τοὺς τῶν Λοκρίδων φονέας, εἰ δέ τις ἔθαψεν αὐτοὺς, ἐτιμωρεῖτο μεγάλως. Στεῤῥὰν κύβηλιν.] ὁ Ἱππώναξ Κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει, παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ, πόλει Φρυγίας, τιμᾶσθαι, ἔστι δὲ τὸν πέλεκυν. Φαλακραῖον κλάδον.] ξύλον ἐκ τῆς Φαλάκρας, τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια Ἴδης, Πέργαμος, Λεκτὸν, Γάργαρον, καὶ Φαλάκρα, ἀφ' ἧς τὰ δόρατα εἶχον οἱ Τρῶες. Μαιμῶν.] κυρίως αἵματος ἐπιθυμῶν, αἱμῶν, καὶ προσθήκῃ τοῦ μ, μαιμῶν. Κορέσαι.] δύο βραχέα εἰς δευτέραν χώραν· ποίας ἀδείας ἐστὶν οὐκ οἶδα, ἐγὼ δὲ ἀπορήσας διὰ τὸ μὴ εὑρίσκειν αὐτόθι τινὰ ποιητικὸν τρόπον, τὴν ἐκλείποντα αὐτὸ δύο σ ἔγραψα, ὡς ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν, ἵν' ᾖ Αἰολικόν. Δῆμος δ' ἀνατεί.] ἡ σύνταξις * οὕτως· * Ὁ δὲ δῆμος, τῶν Τρώων δηλονότι, τὸν κτανόντα τὸ ἐπιλώβητον γένος, τὰς Λοκρίδας, ἐπαινέσει ἀνατεὶ, ἐν θεσμῷ καὶ νόμῳ τοῦτο γράψας, δηλονότι τὸ ἐπαινεῖσθαι τὸν φονεύσαντα Λοκρίδα τινὰ, καὶ μὴ ὑφορᾶσθαι βλάβην τὴν οἱανοῦν. Περσέως δὲ παρθένος.] ἡ Ἑκάτη· καὶ τοῦτο τῆς ἀδείας ἐστὶ τοῦ Λυκόφρονος, τὸν Πέρσην Περσέα καλεῖν, ὅπως ἀπαρτίζοιτο τὰ μέτρα, ὁ γὰρ Ἡσίοδος τὴν Ἑκάτην Πέρσου καὶ Ἀστερίας φησὶ θυγατέρα, οὐ Περσέως, οὐδὲ μὴν Πέρσου τινὸς νεωτέρου, ἀλλὰ Πέρσου παλαιοῦ, ὃς ἦν παῖς [2] Εὐρυβοίας καὶ [3] Κρειοῦ, τῶν Οὐρανοῦ παίδων· ἡ δὲ Πέρσου γυνὴ Ἀστερία, παῖς ἦν Κοίου καὶ Φοίβης· ὁ Κοῖος δὲ, καὶ ἡ Φοίβη, Οὐρανοῦ παῖδες. Βριμώ.] ἡ αὐτὴ ἡ Ἑκάτη, ὅτι Ἑρμῆν ἐν κυνηγεσίῳ βιάζοντα αὐτὴν ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐπαύθη, καὶ ἡ Περσεφόνη Βριμὼ λέγεται· δοκεῖ δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι Ἑκάτη καὶ Περσεφόνη. Τρίμορφος.] τρικέφαλος, ἢ παρ' ὅσον μετέχει οὐρανοῦ, καὶ γῆς, καὶ ᾅδου. Ἐπωπίς.] δασέως μὲν ἡ ἀκόλουθος καὶ δμωΐς· ψιλῶς δὲ, ἡ ἐπισκοποῦσα καὶ [4] βλέπουσα, παρὰ τοὺς ὦπας· ἐπωπίδα δὲ ἀκόλουθον τῆς Ἑκάτης φησὶ τὴν Ἑκάβην, ὅτι, καθάπερ λέγουσιν, ἡ Ἑκάβη [5] κύων γέγονε, διὰ τὸ λίθοις ἀναιρεθῆναι, καὶ τῇ Ἑκάτῃ δέ φασι κύνας μέλαινας [6] φοβερὰς ἕπεσθαι. Μεδούσης Στρυμόνος Φεραίαν.] Ἑκάτη ἑτέρα Φεραίας, τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, καὶ τοῦ Διὸς τεχθεῖσα, ἐν τριόδοις ἐῤῥίφη. βουκόλοι δὲ [7] Φέρητος εὑρόντες αὐτὴν, ἀνέθρεψαν, ὅθεν ἐν ταῖς τριόδοις αὐτῇ τὰς θυσίας ἐποίουν. Φεραίαν δὲ, τὴν ἐν Φεραῖς τιμωμένην, Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φέρας, ἥτις νῦν [8] Σαῖρα καλεῖται. καὶ Καλλίμαχος περὶ τῆς Ἀρτέμιδος φησὶν,

[9] Πότνια, Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.

ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἑκάτη.

EMENDATIONES.

* Hæc ex penu *Barocciano* deprompsi. 1 Τοιούτοις, pro τοιοῦτοι, ex *MSS.* utroque. * Ex *Bar.* 2 Εὐρυβίας edit. *Bas.* & *Seld.* Ἀρραβίας *Bar.* qui ita legit hunc locum, Ἀρραβίας· ἀκριὺς τῶν &c. Cæterum Ego ex eo τῶν posui, cum τοῦ haberent *Impressi*, repugnante constructione. 3 Κρειοῦ *Seld.* 4 Βλέπουσα, παρὰ τοὺς ὦπας lego, ope *MSS.* utriusque. βλέπουσα τοὺς σοὺς ὦπας *Impress.* absurde. 5 Κύων γέγονεν, ἤγουν λίθοις ἀναιρεθῆ *Seld.* 6 Φοβερὰς, pro φοβεροὺς, ex *Bar.* 7 Φέρητος φεραίας εὑρόντες *Impress.* Ego φεραίας delevi, auctoritate *MSS.* utriusque. 8 Σέῤῥαι *MSS.* uterque. 9 Sic emendavi hunc versum ex *Callimachi* Hymno in Venerem v. CCLIX. Ἄρτεμι μουνυχία λιμένος σκοπὲ χαῖρε φεραία *Impress.* Ἄρτεμι μουνυχία λιμενοσκοπὲ *Seld.* Ἄρτεμι μουνυχίη, & deinde Φεραία *Bar.*

Δείκηλα.]

[a] Δείκηλα μὴ [b] σέβουσι λαμπαδουχίαις,	Statuam non colunt lampadum geſtationibus,
Θύσθλοις Φεραίαν ἐξακούμενοι θεάν.	Sacrificiis Pheræam placantes Deam.
Ψευδήριον δὲ νησιωτικὸς στόνυξ	Cenotaphium verò ſcopulus inſularis
Πάχυνος ἕξει [c] σεμνόν, ἐξ ὀνειράτων	Pachyni venerandum habebit, è ſomniis
Ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον,	Aggeſtum herilibus manibus,
Ῥείθρων Ἑλώρου πρόσθεν ἐκτερισμένης	Qui juxta ripas miſeræ fundet libamina,
Ὅς δὴ παρ' ἀκταῖς [d] τλήμονος ῥανεῖ χοάς,	Ante fluenta Helori ſepultæ,
Τριαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς,	Tricervicis iram formidans Deæ,
Λευστῆρα πρῶτον οὕνεκα ῥίψας πέτρον	Quoniam primum lapidatorem projiciens lapidem,
Ἅδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται.	Nigra Plutoni auſpicabitur ſacra.
Σὺ δ', ὦ ξύναιμε, πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενός	Jam tu, Frater, plurimum ex animo mihi
Στερχθείς, μελάθρων ἕρμα, καὶ πάτρας ὅλης,	Dilecte, fulcrum ædium, totiúſque patriæ,
Οὐκ εἰς [e] κενὸν κρηπῖδα φοινίξεις φόνῳ	Non fruſtrà ſolum cæde cruentabis
Ταύρων, ἀνάκτι τῷ Ὀφίωνος θρόνων	Taurorum, regi thronorum Ophionis
Πλείστας ἀπαρχὰς θυμάτων δωρούμενος·	Plurimas offerens victimarum primitias:
Ἀλλ' [f] ἄξεταί σε πρὸς [g] γενεθλίαν πλάκα,	Sed in natalem te ducet terram,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Δίκηλα. b Σέβωσι Bar. aliique. c Σεμνοῦ Bar. aliique. d Al. τλήμονι. e Καινὸν κρηπῖδα Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. f Ἐξεῖξαί σε Bar. g Al. γενετλίαν.

Δείκηλα.] εἰκόνας, ἀγάλματα, κυρίως δὲ τὰ τῷ Διῒ ἴκελα, δὶείκελά τινα ὄντα, καὶ δείκηλα. Νησιωτικὸς στόνυξ.] ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας ἐστί, καλεῖται δὲ Πάχυνος, ἔνθα κενοτάφιον Ὀδυσσεὺς ἱδρύσατο τῇ Ἑκάβῃ, δειματούμενος ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ νυκτί, διὰ τὸ πρῶτον κατάρξαι αὐτὸν τοῦ καταλεύσματος, τοῦ ὑφ' Ἑλλήνων εἰς αὐτὴν γεγονότος· τρία δὲ ἀκρωτήρια Σικελίας, Πάχυνος, Πελωρεὶς, καὶ Λιλύβαιον. Ῥείθρων Ἑλώρου πρόσθεν.] [1] πλησίον τῶν ῥείθρων τοῦ Ἑλώρου, ποταμοῦ Σικελίας, τῇ τλήμονι Ἑκάβῃ ῥανεῖ χοὰς Ὀδυσσεύς· ὁ δὲ ποταμὸς ὁ Ἕλωρος ἔσχετο ὄνομα ἀπό τινος βασιλέως Ἑλώρου, κτίσαντος γέφυραν ἐν αὐτῷ μεγάλην· ἢ Ἕλωροι τινὲς ἐπορεύοντο πρὸς τὸ Ἄργος, καὶ ἐδόθη χρησμὸς αὐτοῖς, μὴ περάσαι τὸν ἀνώνυμον ποταμόν· οἱ δὲ ἀλογήσαντες τοῦ χρησμοῦ ἀπήρχοντο, προσεγγίσαντες δὲ αὐτῷ, ἔπλεον μετὰ τῶν ἵππων, καὶ ἄφνω ὑπὸ ὕδατος ἀπεπνίγησαν, καὶ ἔσχε ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν. Ἐξ ὀνειράτων.] οὔτε ἀπὸ τοῦ ὄναρ εὐθείας εἶπεν, οὔτε ἀπὸ τοῦ ὄνειρον, ὀνάρτων γὰρ ἦν ἡ γενική, ἢ ὀνείρων, ἀλλ' ἀπὸ εὐθείας τῆς λεγούσης τὸ ὀνείρατον, ὡς τὸ προσώπατον, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρου ἔχει,

Μειδιόων βλοσυροῖσι [2] προσώπασι.———

ἀπὸ γοῦν τῆς τοιαύτης εὐθείας ἡ γενικὴ λέγεται προσωπάτων, καὶ ὀνειράτων. Δεσποτείαις ὠλέναις.] ταῖς τοῦ Ὀδυσσέως χερσί, Ἑκάβης γὰρ δεσπότης Ὀδυσσεὺς γέγονεν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν Τρῳάσιν,

[3] Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν.

Τριαύχενος.] τῆς Ἑκάτης, ἣν ἄνω τρίμορφον λέγει. Οὐκ εἰς κενὸν κρηπῖδα.] οὐ μάτην αἱμάξεις τὴν κρηπῖδα καὶ τὴν βάσιν τοῦ βωμοῦ ἐν τῷ αἵματι, τῶν θυσιῶν δηλονότι ταύρων καὶ ταυρικῶν θυμάτων, πλείστας ἀπαρχὰς δωρούμενος τῷ Διῒ, τῷ ἄνακτι καὶ βασιλεῖ τῶν Ὀφίωνος θρόνων· πρὸ γὰρ Κρόνου καὶ Ῥέας, Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμη, ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ, τῶν θεῶν ἐβασίλευον, οὓς Τιτᾶνας καλοῦσι, Κρόνος δὲ τὸν Ὀφίωνα καταβαλών, Ῥέα δὲ τὴν Εὐρυνόμην καταπαλαίσασα, καὶ ἐμβαλοῦσαι τῷ Ταρτάρῳ, τῶν θεῶν ἐβασίλευσαν· οὓς πάλιν ὁ Ζεὺς ταρταρώσας, ἔσχε τὸ κράτος, ὃ πρότερον μὲν Κρόνος αὐτὸς εἶχε καὶ Ῥέα, πρὸ αὐτῶν δέ, Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμη, ὅθεν ἄνακτα τὸν Δία φησὶ τῆς βασιλείας Ὀφίωνος καὶ Εὐρυνόμης. Ἀλλ' ἄξεταί σε πρὸς γενεθλίαν πλάκα.] φασὶν ὅτι λοιμοῦ καταχόντος τὴν Ἑλλάδα, ἔχρησεν ὁ θεός, τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ κείμενα ἐν Ὀφρυνίῳ τόπῳ τῆς Τροίας, μετενεγκεῖν ἐπί τινα πόλιν Ἑλληνίδα ἐν

EMENDATIONES.

1 Πλησίον τῶν ῥείθρων τοῦ Ἑλώρου, pro πλησίον τοῦ Ἑλώρου τῶν ῥείθρων, ex *Bar.* 2 Προσώπασι, pro προσώποισιν, ex *Homeri* Iliade η'. v. ccxii. 3 Sic emendavi hunc verſum *Euripidis*, ope MSS. Codd. Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἔλαχεν ἄναξ δούλην σε ἔχειν *Impreſſ.*

τιμῇ

Τὴν ἔξοχως Γραικοῖσιν [a] ἐξυμνουμένην·	Eximiè Græcis celebratam:
Ὅπου [b] σφε μήτηρ ἡ πάλης ἐμπείραμος,	Ubi Mater ipsum luctæ perita,
Τὴν πρόσθ' ἄνασσαν ἐμβαλοῦσα Ταρτάρῳ,	Priorem Reginam injiciens Tartaro,
Ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς,	Dolores exsolvit occulti partus,
Τὰς παιδοβρῶτις ἐκφυγοῦσ' ὁμευνέτου	Puerivoras effugiens Conjugis
Θοίνας ἀσέπτους· οὐδ' [c] ἐπίανεν βορᾷ	Epulas impias: nec satiavit cibo
Νηδὺν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον,	Ventrem, vicarium deglutiens lapidem,
Ἐν [d] γυιοκόλλοις σπαργάνοις [e] εἰλιγμένον,	Fasciis membra vincientibus involutum,
Τύμβος γεγὼς Κένταυρος ὠμόφρων σπορᾶς.	Sepulcrum factus prolis Centaurus crudelis.
Νήσοις Μακάρων [f] δ' ἐγκατοικήσεις μέγας	In Beatorum igitur insulis habitabis magnus

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐξυμνημένην MSS. uterque, & alii. b Al. σφι. c Ἐπίανε Seld. d Al. γυιοκόλλοις. e Εἱλυμένον al. εἰλιμένον MSS. uterque, & eandem lectionem in Scholiis retinent. f Δ' omittunt nonnulli Impress.

τιμῇ μὴ μεταχεῖσαν τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας. οἱ δὲ Ἕλληνες εὑρόντες τοὺς ἐν Βοιωτίας Θήβαις μὴ στρατευσαμένους ἐπὶ Ἴλιον, ἐνεγκόντες τὰ τοῦ ἥρωος λείψανα, ἔθεντο περὶ τὴν Οἰδιποδείαν κρήνην ἐν Θήβαις. Γενεθλίαν δὲ πλάκα, τὰς Θήβας λέγει, ὅτι κατά τινας ὁ Ζεὺς ἐν Θήβαις ἐτέχθη, καὶ τὰς Μακάρων νήσους ἐν Θήβαις φασὶν εἶναι καὶ τὴν μὲν Διὸς γέννησιν, οἱ μὴ εἰδότες τίς ἐστιν ὁ Ζεὺς, οἱ μὲν ἐν Κρήτῃ, οἱ δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Λυκόφρων ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας φησὶν, ἔνθα καὶ ἐπιγέγραπται τάδε,

Αἵ δ' εἰσὶ Μακάρων νῆσοι [1] τόθι περ τὸν ἄριστον
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, Ῥέη τέκε τῷδ' ἐνὶ χώρῳ.

τοῖς δὲ εἰδόσιν ὅτι Δίες πάντες οἱ βασιλεῖς, καὶ θεοὶ λέγονται, οὐ καινὸν δόξει, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἑτέροις μυρίοις τόποις εἶναι γεννήσεις βασιλέων, καὶ ἐπιγράμματα· τοῦ δὲ οὐρανοῦ Διὸς ἡ γέννησις ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥσπερ καὶ τοῦ νοὸς Διὸς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· οὕτως ὁ εἰδὼς τοὺς βασιλεῖς πάντας Δίας καὶ θεοὺς καλουμένους, οὐ ξενισθήσεται τούτων πολλὰς πατρίδας εὑρίσκων καὶ ἐπιγράμματα, ὡς καὶ ὁ γινώσκων, ὅτι Τυφὼν ἐστι πᾶσα πυρὸς ἀνάδοσις, οὐ ξενισθήσεται [2] παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Κιλικίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ, καὶ τοῖς Ἀρίμοις ὄρεσι, [3] παρ' ἐνίοις δὲ ἀλλαχοῦ· εἰ δὲ [4] θυμικόν τινα δαίμονα τοῦτον δοκήσει, ξενισθήσεται πάντως ἐν διαφόροις τόποις τοῦτον ἀκούων τυφόμενον, ὥσπερ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εὑρίσκων οὕτως. Μακάρων δὲ νήσοις τὰς Θήβας ὁ ἐπιγραμματογράφος ἐκάλεσε, κολακικῶς εἰκάζων τὰς Θήβας [5] νήσοις Μακάρων, αἱ γὰρ Θῆβαι νῆσος οὐκ εἰσί. Θεῶν δὲ βασιλέα ἐκεῖνον εἶπε, τουτέστι βασιλέων βασιλέα, θεοὶ γὰρ καὶ οἱ βασιλεῖς, ὡς ἔφημεν, λέγονται. αἱ δὲ τῶν Μακάρων νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ κεῖνται, περὶ ὧν [6] μετὰ μικρὸν ἐρῶ. Ὅπου σφε μήτηρ.] αἱ μὲν ἱστορίαι ἐλέχθησαν, ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ὅπου σφὲ καὶ αὐτὸν τὸν Δία ἡ μήτηρ Ῥέα * ἔμπειρος τῆς * πάλης ἐξέλυσε τὰς ὠδῖνας τῆς λαθραίας γονῆς, τὴν [7] πρόσθ' ἄνασσαν Εὐρυνόμην ταρταρώσασα. Τὸ δὲ Σφὲ ἀντὶ τοῦ αὐτὴ, ἀντίπτωσίς ἐστιν. Πάλης [8] ἐμπείραμος.] ἡ Ῥέα, διὰ τὸ καταπαλαῖσαι Εὐρυνόμην, καὶ ταρταρῶσαι. Τὰ δὲ τῆς τεκνοφαγίας τοῦ Κρόνου, καὶ ἡ κρυφία γονὴ τοῦ Διὸς, καὶ ὁ καταποθεὶς ὑπὸ Κρόνου ἀντ' αὐτοῦ λίθος, πάντα δῆλα καὶ ἰδιώταις. Οὐδ' ἐπίανε βορᾷ.] οὐδ' ἐπίανε καὶ ἐκόρησε τὴν νηδὺν ἐν τῇ βορᾷ ὁ ὠμόφρων Κένταυρος, ἤγουν ὁ Κρόνος, ὁ γεγὼς καὶ γενόμενος τύμβος τῆς σπορᾶς τῶν τέκνων αὐτοῦ. [9] πῶς δὲ οὐκ ἐπίανε τὴν νηδύν; ἐκλάψας καὶ καταπιὼν, κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν κυνῶν, τινὰ καταπιών; τὸν [10] ἀντίποινον τοῦ Διὸς πέτρον, εἰλημένον καὶ ἐντετυλιγμένον ἐν σπαργάνοις γυιοκόλλοις, ἤτοι τοῖς κολλῶσι καὶ σφίγγουσι τὰ γυῖα, καὶ τὰ μέλη, [11] τὰ γὰρ σπάργανα καὶ συγκολλᾷ, καὶ σφίγγει τὰ τῶν βρεφῶν μέλη. Τύμβον καὶ τάφον σπορᾶς καὶ τῶν τέκνων τὸν Κρόνον λέγει, ὅτι τοὺς ἰδίους παῖδας ἤσθιε, μαθὼν ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Γῆς, καὶ τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ ἰδίου πατρὸς, ὅτι ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ παίδων τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖται. Κένταυρον δὲ τὸν αὐτὸν καλεῖ, ὅτι ἵππῳ ὁμοιωθεὶς, ἐμίγη Φιλύρᾳ, τῇ Ὠκεανοῦ θυγατρὶ, καὶ ἐγέννησε Χείρωνα τὸν Κένταυρον, μόνος γὰρ τῶν Κενταύρων ὁ Χείρων ἐκ Κρόνου ἐγεννήθη, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες Κένταυροι παῖδες εἰσὶν Ἰξίονος καὶ Νεφέλης. Νήσους δὲ Μακάρων, ἐνταῦθα τὰς Θήβας λέγει, πλανηθεὶς ἐξ οὗ εἴπομεν ἐπιγράμματος. εἴπον δὲ ἀνώτερον, ὅτι καὶ ὁ τὸ ἐπίγραμμα γράψας οἶδε μὴ εἶναι τὰς Θήβας νήσους Μακάρων, κολακικῶς δὲ τοῦτο φησὶν, αἱ γὰρ Μακάρων νῆσοι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην, κατά τε Ἡσίοδον, Ὅμηρον, Εὐριπίδην, Πλούταρχον, Δίωνα, Προκόπιον, Φιλόστρατον, καὶ λοιπούς· περὶ γὰρ τὸν Ὠκεανόν ἐστιν ἡ Βρεττανία νῆσος, μεταξὺ τῆς τε ἐν δύσει κειμένης Βρεττανίας, καὶ Θούλης τῆς πρὸς ἀνατολήν. λέγουσι δὲ τὰς τῶν ἀποθνησκόντων ψυχὰς ἐκεῖσε διακομίζεσθαι, παρὰ γὰρ τὴν ἀκτὴν τοῦ Ὠκεανοῦ, τοῦ παρὰ τὴν Βρεττανίαν ταύτην νῆσον, ἰχθυοθῆραι ἄνθρωποι

EMENDATIONES.

1 Τ' ὅθι Bar. 2 Παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Κιλικίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ, καὶ τοῖς Ἀρίμοις lego, ope MSS. Nam Typhonem gigantem θεομάχον, alii in Sicilia, alii in Cilicia, alii denique in Arimis pœnas dare fabulantur. παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Σικελίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ. καὶ τοῖς Ἀρίθμοις ὄρεσι Impress. 3 Παρ' ἐνίοις lego, pro παρ' ἡμῖν. 4 Μυθικόν τινα MSS. uterque. 5 Νήσοις, pro νήσους, ex Seld. 6 Μετὰ μικρὸν, pro κατὰ μικρὸν, ex MSS. utroque. * Hoc adjeci ex Bar. 7 Πρόσθ' pono, pro πρὸς θ'. 8 Ἐμπείραμος, pro ἔμπειρος, ex Bar. & Lycophronis textu. 9 Πῶς δὲ οὐκ ἐπίανε τὴν νηδὺν, ἐκλάψας καὶ καταπιών; Impress. sensu repugnante. 10 Ἀντίποινον, pro ἀντίποινα, ex MSS. utroque. 11 Τὰ γὰρ σπάργανα καὶ συγκολλᾷ, καὶ &c. lego, ope Bar. συγκολλᾷ Seld. τὰ γὰρ σπάργανα, καὶ γυιοκολλᾷ, καὶ &c. Impress.

καθοικήσειν

Ἥρως, ἀρωγὸς λοιμικῶν τοξευμάτων·	Heros, pestiferarum vindex sagittarum:
Ὅπου σε πεισθεὶς Ὠγύγου σπαρτὸς λεὼς,	Quò te satus Ogygi populus obtemperans
Χρησμοῖς Ἰατροῦ, Λεψίου, [a] Τερμινθέως,	Oraculis Medici, Lepsii, Terminthei,
Ἐξ [b] Ὀφρυνείων ἠρίων ἀνειρύσας,	Ex Ophryneis ablatum sepulcris
Ἄξει [c] Καλύδνου τύρσιν, Ἀόνων τε γῆν	Feret Calydni ad mœnia, terrámque Aonum
Σωτῆρ', [d] ὅταν κάμνωσιν ὁπλίτῃ στρατῷ,	Servatorem, cùm infestabuntur armato exercitu,

VARIANTES LECTIONES.

a Ταρμινθέως al. Τερμυθέως Bar. b Ὀφρυνείων Seld. c Καλύδνου Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. d Ὅτ' ἂν Seld.

κατοικοῦσιν, ὑπήκοοι μὲν Φράγγοις, φόρον δὲ μὴ τελοῦντες αὐτοῖς, διὰ τὸ διαπέμπειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς, ὡς φασίν. οὗτοι γὰρ ἀπελθόντες [1] ἐν ταῖς τῶν ἑαυτῶν οἰκίαις περὶ ἑσπέραν καθεύδουσιν, ἀρχομένων δὲ μετὰ μικρὸν αἰσθάνονται τῶν θυρῶν, καὶ φωνῆς ἀκούουσιν ἐπὶ τὸ ἔργον καλούσης αὐτούς, ἀναστάντες δὲ, πρὸς τὸν αἰγιαλὸν βαδίζουσιν, οὐκ εἰδότες ποία ἄγει αὐτοὺς ἀνάγκη. ὁρῶσι δὲ ἀκάτους παρεσκευασμένας, ἀλλ' οὐ τὰς αὐτῶν, κενὰς μέντοι ἀνθρώπων, ἐν αἷς εἰσελθόντες κωπηλατοῦσι, καὶ αἰσθάνονται βάρους τῶν πλοίων, ὡς ἐξ ἐπιβατῶν, οὐδένα δὲ ὁρῶσι. ῥοπῇ δὲ μιᾷ καταίρουσιν εἰς τὴν Βρεττανίαν νῆσον, μόλις, ὅτε χρῶνται ταῖς ἰδίαις ναυσὶ, νυχθημέρῳ καταίρειν δυνάμενοι· καταίραντες δὲ πρὸς τὴν νῆσον, πάλιν οὐδένα ὁρῶσι, φωνῆς δὲ ἀκούουσι τῶν δῆθεν ὑποδεχομένων τοὺς αὐτῶν ἐπιβάτας, ἀπαριθμούντων αὐτοὺς καὶ πατρόθεν καὶ μητρόθεν, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἀξίας, καὶ τέχνης, καὶ ὀνόματος τὸν καθ' ἕνα καλούντων. οἱ δὲ τούτων δῆθεν ἀποφορτισάμενοι, πάλιν ἐλαφροτέροις τοῖς σκάφεσι μιᾷ ῥοπῇ πρὸς τὰς [2] οἰκίας αὐτῶν ὑποστρέφουσιν. ἐκ τούτου πολλοῖς ἔδοξεν εἶναι τὰς Μακάρων νήσους ἐκεῖσε, καὶ τοὺς ἀποβεβιωκότας ἐκεῖσε διαπεραιοῦσθαι. Ὠγύγου σπαρτὸς λεώς.] Ὤγυγος, ἀρχαῖος βασιλεὺς Θηβῶν, ἀφ' οὗ καὶ Ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις, ἐκ τούτου δὲ καὶ πᾶν τὸ ἀρχαῖον Ὠγύγιον φασὶ, διὰ τὸ πολὺ [3] αὐτὸν γενέσθαι ἀρχαιότατον. ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος καὶ [4] Ἀλίστρας. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβῶν ἱστορεῖ, "Μετὰ τὸν κατὰ Δευκαλίωνα, "Ζεὺς μιγεὶς [5] Ἰοδάμᾳ τῇ τοῦ Τιθωνοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ "Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠγυγίη ἡ Θήβη." Ἄλλος δὲ πάλιν ἱστορικὸς λέγει, ὡς Ζεὺς Θήβῃ μιγεὶς Αἴγυπτον γεννᾷ, οὗ θυγάτηρ Κάρχη, ἀφ' ὧν ἥ τε τῆς Αἰγύπτου πόλις Θήβη ἐκλήθη, καὶ ἡ Καρχηδὼν νῆσος. καὶ ὁ Ὤγυγος, Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦν βασιλεὺς, ὅθεν ὁ Κάδμος ὑπάρχων, ἐλθὼν ἐν Ἑλλάδι, τὰς ἑπταπύλας ἔκτισε, καὶ Ὠγυγίους πύλας ἐκάλεσε, πάντα ποιήσας εἰς ὄνομα τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς σφραγισθείσης ὑπὸ τοῦ Κάδμου βοὸς φασὶ Θήβην τὴν ἑπτάπυλον κληθῆναι, θήβη γὰρ ἡ βοῦς κατὰ Σύρους. μαρτυρεῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ Περιηγητὴς, τὰς Αἰγυπτίας Θήβας λέγων Ὠγυγίας καλεῖσθαι, φησὶ γὰρ οὕτως,

Θήβην Ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον, ἔνθα [6] γεγωνὼς

Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται [7] Ἠῶ.

ἐπεὶ δὲ ὁ Λυκόφρων τὰς ἑπταπύλους ἀγνοῶν, Ὠγυγίας καλεῖ. Σπαρτὸς λεώς.] εἰσὶν οἱ Θηβαῖοι, Κάδμος γὰρ ἀνελὼν τὸν Ἄρεος δράκοντα, φύλακα τῶν τῆς Δίρκης ὑδάτων ὑπάρχοντα, ὅτι Σέρριφον ἀνεῖλε καὶ [8] Δηϊλέοντα, φίλους τοῦ Κάδμου, [9] ὕδωρ πρὸς τὴν θυσίαν ἀποκομίζοντας, ἀνασπάσας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἔσπειρε, καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες, ἐξ ὧν, ὡς φασὶν, οἱ Θηβαῖοι κατάγονται. ἀλλὰ ταῦτα μυθικά. Παλαίφατος δὲ [10] ὁ Στωϊκὸς, ψυχρῶς μὲν, ὅμως δὲ ἀλληγορικῶς, ὀδόντας ἔχειν ἐλεφάντων τὸν Κάδμον λέγει, ἐλθόντα ἐκ Φοινίκης, καὶ τούτους διασπείραντα συμμαχίαν ἔχειν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἀνδροτίων δὲ ὁ ἱστορικὸς μετὰ Σποράδων τινῶν φησὶ τὸν Κάδμον εἰς Θήβας ἐλθεῖν. Ἐγὼ δέ φημι τὸν δράκοντα τοῦτον λῃστὴν εἶναι, ἢ τόπαρχον, ἐπιθέσθαι δὲ θύοντι τῷ Κάδμῳ, καὶ ἀνελεῖν τινας τῶν φίλων αὐτοῦ· ὕστερον δὲ ὁ Κάδμος παραταξάμενος, αὐτόν τε κτείνει τὸν δράκοντα, καὶ ἑτέρους τῶν σὺν αὐτῷ, οὓς καὶ ὀδόντας καλεῖ, διὰ τὸ ἡλικιώτας εἶναι, πολλοὺς δ' αὐτῶν καὶ διεσκόρπισεν, ὧν τινας καὶ ἀγχιστεῖς καὶ γαμβροὺς ἐποιήσατο. Ὠγύγου σπαρτὸς λεώς.] ἡ σύνταξις· Ὅπου σε, Ἕκτορα, ἄξει ὁ Σπαρτὸς λεὼς τοῦ Ὠγύγου εἰς τὰς Θήβας, τὴν τύρσιν καὶ τὸ τεῖχος τοῦ Καλύδνου, τήν γῆν τε τῶν Ἀόνων· ἄξει δὲ ποταπόν; σωτῆρα, πότε; ὅταν κάμνωσι πολεμικῷ στρατῷ [11] πορθοῦντι τόδε καὶ τόδε. ἄξει δὲ πόθεν; ἀνειρύσας καὶ ἑλκύσας σε ἐξ [12] Ὀφρυνοῦ, τόπου Τρωΐας. ἄξει δὲ πεισθεὶς χρησμοῖς Ἰατροῦ, Λεψίου, Τερμινθέως, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐξ Ὀφρυνείων ἠρίων.] Ὀφρυνὸς, τόπος Τρωΐας, ὅπου ἔκειτο τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες χρησμῷ μετενεγκόντες αὐτὰ, ἔθαψαν ἐν Θήβαις ἐπὶ τὴν [13] Οἰδιπόδειαν κρήνην καλουμένην. Καλύδνου τύρσιν.] τύρσις, τὸ τεῖχος, ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τειχοποιεῖν ἤρξαντο. Καλύδνου δὲ νῦν τύρσιν τὰς Θήβας λέγει, Κάλυδνος γάρ τις ἐβασίλευσε πρῶτος τῶν Θηβῶν, μεθ' ὃν Ὤγυγος, ὅντινα Κάλυδνον καὶ πυργῶσαι τινές φασι τὰς Θήβας τὰς [14] ἑπταπύλους, ὡς μηδὲ τὸν Ὅμηρον ἀγνοηκότες, ὅτι Ζῆθος καὶ Ἀμφίων αὐτὴν ἐτείχισαν. * Ἀόνων.] Ἄονες, ἔθνος Βοιωτῶν. * Ὁπλίτῃ στρατῷ.] πολέμῳ γὰρ καὶ λοιμῷ Θηβαῖοι πιεζόμενοι, χρησμῷ τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ ἐν Θήβαις ἀποκομίσαντες, ἔθαψαν.

EMENDATIONES.

1 Ἐν ταῖς τῶν ἑαυτῶν οἰκίαις, pro ἐν τῇ αὐτῶν οἰκείας, ex MSS. utroque. 2 Οἰκίας, pro οἰκείας, ex MSS. utroque. 3 Αὐτὸν, pro αὐτῶν, ex Bar. Vult enim Scholiastes vetusta dici Ogygia, eo quod Ogyges sit omnium, quos memorant historiæ, antiquissimus 4 Ὀλίστρας Bar. 5 Ἰοδάμᾳ τῇ τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Bar. 6 Γεγωνώς, pro γεγονώς, ex Dionysio v CCXLIX. sensu, & metro id exigente. 7 Ἠῶ, pro Ἠῶ, ex eodem. 8 Δηϊλέοντα MSS. uterque. 9 Ὕδωρ πρὸς τὴν θυσίαν ἀποκομίζοντας, pro ὕδωρ πρὸς τὴν θυγατέρα ἀποκομίζοντας, ope MSS. utriusque. Et fertur quidem Cadmi socios aquam libatoriam petentes, à serpente occisos esse, Ovidius initio III. Metamorph. consulendus. 10 ὁ ἱστορικὸς Bar. 11 Πορθοῦντι, pro πορθοῦντα, ex Seld. πορθοῦντες Bar. 12 Ὀφρυνοῦ, pro Ὀφρυνοῦ, ex MSS. utroque. 13 Οἰδιπόδειαν, pro Ἐπιποδείαν, ex Seld. ut fons iste sit ab Oedipi nomine dictus. 14 Ἑπταπύλους, pro ἑπταπύλας, ex MSS. utroque. * Hæc emendavi ex penu Baroc. deprompta.

Πέρθοντι χώραν, Τιυέρου τ' ἀνάκτορα.	Populante regionem, Tenerique oracula.
Κλέος δὲ σὸν μέγιστον Ἐκτήνων πρόμοι	Tuum denique nomen maximum, Diis æquale,
Λοιβαῖσι κυδανοῦσιν ἀφθίτοις ἴσον.	Sacrificiis venerabuntur Thebanorum duces.
Ἥξει δὲ Κνωσσὸν, [a] κἀπὶ [b] Γόρτυνος δόμοις	Veniet etiam Gnosum, & Gortynæ ad ædes
Τοὐμὸν παλαίνης πῆμα, πᾶς δ' ἀνάστατος	Mea miseræ clades, totáque vastabitur
Ἔσται στρατηγῶν οἶκος· οὐ γὰρ ἥσυχος	Principum domus; inquietus enim
Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν [c] ἐλᾷ,	Piscator biremem aget navigans ratem,
[d] Λεῦκον στροβήσων, φύλακα [e] τῆς μοναρχίας,	Leucum agitaturus, regni custodem,
Ψυδραῖσι τ' ἔχθραν μηχαναῖς ἀναπλέκων·	Fallacibúsque odium dolis conciliaturus:
Ὃς οὔτε τέκνων [f] φείσετ', οὔτε συγγάμου	Qui neque liberis parcet, neque conjugi
Μήδας δάμαρτος, ἠγριωμένος [g] φρένας,	Medæ uxori, exacerbatus animum,
Οὐ Κλεισιθήρας θυγατρὸς, ἧς πατὴρ [h] λέχος	Neque Clisitheræ filiæ, cujus pater torum
Θρεπτῷ δράκοντι συγκαταινέσει πικρόν·	Alumno draconi spondebit acerbum:
Πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῷ κτενεῖ	Sed omnes impiis manibus in Oncææ foveæ
Λώβαισιν αἰκισθέντας Ὀγκαίου [i] βόθρου.	Templo occidet, contumeliis affectos.

VARIANTES LECTIONES.

a Κἀπὶ *Bar.* b Al. Γόρτινος. c Ἑλᾷ cum spiritu aspero *Bar.* d Al. Λευκὴν, de qua lectione dictum supra. e Τῆς non agnoscit *Bar.* f Al. πείσετ'. g Al. φρένα. h Λάχος *Seld.* i Al. βόστρου.

Τιυέρου τ' ἀνάκτορα.] τὰ τοῦ Τιυέρου μαντεῖα, καὶ βασίλεια· ὁ δὲ Τιύερος υἱὸς ἦν Ἀπόλλωνος καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ μὲν θυγατρὸς, Ἰσμήνου δὲ ἀδελφῆς· αὕτη γὰρ ἡ Μελία ὑπ' Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα, τὸν Τιύερον τοῦτον γεννᾷ, ᾧ τὴν μαντικὴν Ἀπόλλων χαρίζεται. ἦν δὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ περὶ τὸν Ἰσμηνὸν, Θηβαίων ποταμόν. Ἥξει δὲ Κνωσσόν.] [1] δυστυχοῦσι, φησὶ, καὶ οἱ Κρῆτες δι' ἐμὲ, Κνωσσὸς γὰρ, πόλις Κρήτης, ὅθεν ἦν καὶ Ταῦρος ὁ στρατηγὸς, ὁ τὴν Εὐρώπην ἁρπάξας, ὁ Κνώσσιος. Γόρτυνος δόμοις.] καὶ ἡ Γόρτυνα, πόλις Κρήτης, ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ,

Οἳ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.

καὶ Ξενίων δὲ ἐν τῷ περὶ Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς Κρήτης κατ' ὄνομα λέγει. Πᾶς δ' ἀνάστατος.] διὰ τὸ συμβὰν ὑπὸ Λεύκου ἐν τοῖς οἴκοις Ἰδομενέως συλληπτικῶς εἶπε, Πᾶς δ' ἀνάστατος ἔσται στρατηγῶν οἶκος. Πορκεύς.] ὁ ἁλιεὺς, νῦν δὲ τὸν Ναύπλιον λέγει, ἐπειδὴ εἰς ἁλιευτικὸν σκάφος ἐμβὰς ἔπλει, πλανῶν, ὡς περὶ ἐφημεν, [2] εἰς τὰς ἀλεκτόρων στεγανόμους ὄρνιθας, τὰς γυναῖκας τῶν ἐν Τροίᾳ ὄντων Ἑλλήνων. Ἢ οὕτως· [3] Καθώσπερ ὁ ἁλιεὺς τοὺς ἰχθῦς πλανῶν ἀγρεύει, οὕτως καὶ Ναύπλιος τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας ἀγρεύσας διὰ δόλου, ἐποίησε μοιχευθῆναι· διὰ τοῦτο καλῶς αὐτὸν παρείκασε πορκεῖ. Λεῦκος τοῦ χαλκοῦ [4] Τάλω τοῦ Κρητὸς ἦν υἱὸς, ᾧτινι Ἰδομενεὺς τὴν βασιλείαν καὶ τὸν οἶκον παρέθετο, ἐπὶ τὴν Τροίαν ἀπαίρων. τοῦτον πείθει Ναύπλιος ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ τοῦ Ἰδομενέως, ὃς τὴν γυναῖκα Ἰδομενέως ἀνεῖλε, Μήδαν καλουμένην, καὶ τὴν θυγατέρα Κλεισιθήραν, ἣν ὑπέσχετο δώσειν αὐτῷ γυναῖκα, ἐπειδὰν ἀπὸ τῆς Τροίας ὑποστρέψῃ· ἀνεῖλε δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς, Ἴφικλον, καὶ Λεῦκον. ἐπανελθὼν δ' Ἰδομενεὺς ἐκ Τροίας, ἐξετύφλωσεν αὐτὸν τὸν ἀποστάτην Λεῦκον. οὗτος δὲ ὁ Λεῦκος παῖς ὢν ἐξετέθη, ὃν λαβὼν Ἰδομενεὺς, ἔθρεψε καθ' ἑαυτοῦ, διὸ καὶ θρεπτὸν δράκοντα τοῦτον καλεῖ. Οὐ Κλεισιθήρας.] συνέθετο γὰρ Ἰδομενεὺς Λεύκῳ, εἰ ἐπανέλθοι τῆς Τροίας, δοῦναι πρὸς γάμον Κλεισιθήραν τὴν θυγατέρα. Ὀγκαίου [5] βόθρου.] τοῦ Ἐριννυακοῦ, ἤτοι τῆς Δήμητρος, Ἐριννὺς γὰρ ἡ Δημήτηρ ἐν Ὄγκαις, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τιμᾶται, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Τὴν μὲν ὅ γ' ἑσπέρμηνεν Ἐριννύι [6] Τιλφωσσαίῃ.

εἰσὶ καὶ Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν, οὗ Κάδμος Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο.

EMENDATIONES.

1 Mallem δυστυχοῦσι cum *Bar.* 2 Εἰς τὰς ἀλεκτόρων στεγανόμους, pro εἰς τὰ ἀλεκτόρων. στεγανόμους, ope *MSS.* utriusque. 3 Καθώσπερ, pro καθ' ὥσπερ, ex *Seld.* 4 Τάλω, pro τάλλω, ex *MSS.* utroque. 5 Βόθρου, pro βόστρου, ex *MSS.* utroque. 6 Τιλφωσσαίῃ, pro Τυλφωσσαίῃ, ex *Seld.* Τυφλωσσαίῃ *Bar.* Quod autem in Tilphossio, Arcadiæ urbe, colatur Ceres, alibi in Commentariis dictum.

Γένους δὲ [a] πάππων τῶν ἐμῶν αὖθις κλέος
Μέγιστον αὐξήσουσιν ἀμναμοί ποτε,
Αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον [b] ἄραντες [c] στέφος,
Γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν
Λαβόντες· οὐδ᾽ ἄμνηστον, ἀθλία πατρίς,
Κῦδος μαρανθὲν [d] ἐγκατακρύψεις ζόφῳ,
Τοιούσδ᾽ ἐμός τις σύγγονος λείψει [e] διπλοῦς
Σκύμνους λέοντας, ἔξοχον [f] Ῥώμης γένος,

Gloriam porrò generis majorum meorum
Maximam rursus augebunt olim posteri,
Hastis erecta primarum corona partium,
Terræ marisque sceptrum & imperium
Adepti: neque obscuram, infelix Patria,
Gloriam marcescentem tenebris occultabis,
Tales meus quidam Consanguineus relinquet duos
Leunculos, eximiam Romæ stirpem,

VARIANTES LECTIONES.

a Πάππω Seld. b Al. ἄραντες. c Κλέος Bar. d Εγκαταχρύψει MSS. uterque. e Διπλοὺς MSS. uterque. f Ῥώμη MSS. uterque, & alii.

Γένους δὲ πάππων.] παρὰ Ῥωμαίων ἐνταῦθα διαλαμβάνει· τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ στολίου γελοῖα. [1] φασὶ γὰρ Λυκόφρονος ἑτέρου εἶναι τὸ ποίημα, οὐ τοῦ γράψαντος, τὴν Τρωάδα, συνήθης γὰρ ὢν τῷ Φιλαδέλφῳ, οὐκ ἂν περὶ Ῥωμαίων διελέγετο. τοῦτο δ᾽ οὐ δύναμαι νοῆσαι, πῶς οὐκ ἔστι τοῦ γράψαντος αὐτό, οὕτως γὰρ ὤφειλον εἰπεῖν, Οὐκ ἔστι τοῦ λεγομένου γραφέως αὐτὸ Λυκόφρονος, ἀλλ᾽ ἑτέρου. καὶ ἄλλην δὲ φλυαρίαν, ἢ μᾶλλον φλυαρίας φασί, Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον ἀπὸ Κρεούσης, τῆς Πριάμου, γεννηθῆναι, λέγοντες πολλαῖς πάνυ γενεαῖς ὕστερον γενομένους, ὡς γράφων ἀκριβέστερον περὶ τούτων δείξω· καὶ μία μὲν αὕτη φλυαρία. δευτέρα δέ, ὅτι μετὰ τὴν Ἕκτορος παίδων, Ἀστυάνακτος τοῦ ἀνῃρημένου ἐν Τροίᾳ, καὶ [2] Σαπφρνίου, τὴν Ῥώμην ἔκτισαν. Ἄμναμοι δέ, οἱ ἀπόγονοι, Κυρηναϊκῶς, καὶ γὰρ ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμνῶν παῖδες. ἡ σύνταξις· Οἱ δὲ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τοῦ γένους μου αὐξήσουσί ποτε αὖθις καὶ ὕστερον μέγιστον κλέος τῶν ἐμῶν πάππων, τουτέστι τὸ προγονικόν μου. τί δὲ ποιήσαντες αὐξήσουσι τὸ κλέος; ἄραντες τὸ πρωτόλειον στέφος ἐν ταῖς αἰχμαῖς, καὶ γῆς καὶ θαλάσσης λαβόντες σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν. Οὐδ᾽ ἀμνημόνευτον τὴν δόξαν σου καλακρύψεις μαρανθεῖσα τῷ ζόφῳ, ὦ ἀθλία πατρὶς Τροία, τὶς γὰρ ἐμὸς συγγενής, ἤτοι ὁ Αἰνείας, ὁ γόνος τοῦ Καπύος, τῆς [3] Χειράδος τε, ἤτοι τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ἄριστος ἐν ταῖς βουλαῖς, οὐδὲ μεμπτὸς ἐν ταῖς μάχαις, τοιούτους [4] λείψει δύο νέους λέοντας, ἔξοχον καὶ ὑπερέχον γένος ἐν τῇ Ῥώμῃ. Τοίους δ᾽ ἐμός τις σύγγονος.] ὁ Αἰνείας, [5] Τρὼς γὰρ γεννᾷ Ἶλον, Ἀσσάρακον, καὶ Γανυμήδην, ὃν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἀφαρπάζει. Ἶλος δὲ γεννᾷ Λαομέδοντα· Λαομέδων δὲ Πρίαμον· Πρίαμος, Ἕκτορα, Κασσάνδραν, Κρέουσαν καὶ λοιπούς. Ἀσσάρακος δὲ πάλιν γεννᾷ Κάπυν· Κάπυς δὲ Ἀγχίσην· Ἀγχίσης Αἰνείαν, οὕτως ἦν Αἰνείας συγγενὴς Κασσάνδρας. ἦν δὲ καὶ γαμβρὸς αὐτῆς ἐπὶ Κρεούσῃ τῇ ταύτης ἀδελφῇ, ἐξ ἧς Κρεούσης ἔσχε παῖδα Ἀσκάνιον. ὕστερον δέ, ἢ τῆς Τροίας πορθουμένης, ἐλευθερωθεὶς ὑφ᾽ Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ Αἰνείας, ἢ αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ Ὀρέστου ἐν Δελφοῖς τοῦ Νεοπτολέμου ἀναίρεσιν ἐλευθερωθείς, οἰκεῖ [6] πρῶτον τὰ περὶ Ῥαίκηλον καὶ Ἀλμωνίαν, πόλεις Μακεδονίας, πλησίον Κισσοῦ ὄρους κειμένας· τὸ δὲ Ῥαίκηλον ἀπὸ τούτου Αἶνος ἐκλήθη· αὖτις δὲ ἀπὸ Μακεδονίας ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, ἣ πρὶν Ἀργεσσα ἐκαλεῖτο· εἶτα Σατουρνία ἀπὸ τοῦ Κρόνου, Σατοῦρνος γάρ, ὁ Κρόνος παρὰ Ῥωμαίοις· εἶτα ἀπό τινος Αὔσονος, Αὐσονία· εἶτα Τυρσηνία· εἶτα ἀπὸ Ἰταλοῦ, ἢ ἀφ᾽ ἑνὸς ταύρου τῶν Γηρυόνου ἀγομένων παρὰ Ἡρακλέους, καὶ ἀπὸ Ῥηγίου διανηξαμένου εἰς Σικελίαν, [7] εἰς πεδίον Ἔρυκος, Σολύμων βασιλέως, υἱοῦ δὲ Ποσειδῶνος, Ἰταλία ἡ χώρα ἐκλήθη, ἰταλὸν γὰρ Τυρρηνοὶ τὸν ταῦρον καλοῦσιν. οὕτως οὖν Ἰταλία ἡ χώρα ἐκλήθη, ἧς πρῶτος Πῖκος ἐβασίλευσεν, εἶτα υἱὸς αὐτοῦ Φαῦνος, [8] ὅτε καὶ Ἡρακλῆς ἐκεῖνος μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Γηρυόνου βοῶν παρεγένετο, καὶ γεννᾷ Λατῖνον ἐκ τῆς Φαύνου γυναικός, ὃς ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Λατῖνοι πάντες ἐκλήθησαν. πεντηκοστῷ δὲ πέμπτῳ ἔτει ἀφ᾽ Ἡρακλέους οὗτος ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν εἰς Ἰταλίαν, ὡς ἔφημεν, καὶ Λατίνους παραγίνεται, παρὰ Λαύρεντον δὲ προσώκειλε, τὸ καὶ Τροίαν καλούμενον, παρὰ Κῖον ποταμόν, ἔχων καὶ τὸν ἐκ Κρεούσης υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκάνιον, ἢ [9] Ἶλον, ὅτε οὖν φαγόντων τῶν μετ᾽ αὐτοῦ τὰς τραπέζας, σελινίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μερῶν τῶν ἄρτων, (οὐ γὰρ εἶχον τραπέζας) ἔτι δὲ καὶ χοίρου λευκῆς ἀπὸ τοῦ πλοίου αὐτῆς ἀποσκιρτησάσης ἐπὶ τὸ ἀπ᾽ αὐτῆς Ἀλβανὸν ὄρος, καὶ τριάκοντα τετοκυίας, ἅπερ ἐδήλουν, ὅτι τριακοστῷ ἔτει οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ γῆν καὶ κράτος ἄμεινον ἕξουσιν, [10] ἐπαύθη τῆς ἀλητείας, ἐκ χρησμοῦ τοῦτο προακηκοώς· θύσας δὲ καὶ τὴν χοῖρον, παρεσκευάζετο κτίζειν πόλιν, ὁ δὲ Λατῖνος τοῦτον οὐκ εἴα· ἡττηθεὶς δὲ πολέμῳ, δίδωσιν Αἰνείᾳ πρὸς γάμον Λαβινίαν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Αἰνείας δὲ κτίσας πόλιν, Λαβίνιαν ὠνόμασε. Λατίνου δέ, καὶ Τύρνου, τοῦ Ῥουτούλων βασιλέως, πολέμῳ ὑπ᾽ ἀλλήλων ἀποθανόντων, Αἰνείας ἐβασίλευσεν. ἀνῃρημένου δὲ καὶ Αἰνείου ἐν Λαυρέντῳ πολέμῳ ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ῥουτούλων καὶ Μαξεντίου τοῦ Τυρρηνοῦ, ἐγγύου οὔσης τῆς Αἰνείου γυναικὸς Λαβινίας τὸν Σίλβιον, Ἀσκάνιος, ὁ ἐκ Κρεούσης παῖς, βασιλεύει, ὃς καὶ τὸν [11] Μεζέντιον πολέμῳ συμβαλόντα νικᾷ τελέως,

EMENDATIONES.

1 Φασὶ γὰρ Λυκόφρονος ἑτέρου εἶναι τὸ ποίημα οὐ τοῦ γράψαντος τὴν Τρῳάδα, antehac legebatur. Sed ibi interpunctionis defectu sententia corrumpitur: Vult enim Scholiastes, Dicere quosdam Poema, *Troada*, sc. Cassandram, quod ea virgo Trojana fuit, esse Lycophronis alterius, non autem ejus qui scripsit. 2 Σατουρνίου *Bar.* 3 Χειράδος, pro χειράδος, ex *MSS.* utroque. & ipso *Lycophrone.* 4 Λείψει, pro λέγει, ex *MSS.* utroque, & *Lycophrone.* 5 Τρὼς ὢν γὰρ *Impress.* Ego ὢν delevi, ut à filo orationis alienum, nixus auctoritate *MSS.* utriusque. 6 Πρῶτον, pro πρῶτος, ex *MSS.* utroque. 7 Εἰς πεδίον Ἔρυκος, Σολύμων βασιλέως, υἱοῦ δὲ Ποσειδῶνος. lego cum *Seld.* εἰς πεδίον Ἔρυκος ἐπιμήνιον βασιλείαν, υἱοῦ δὲ Ποσειδ. *Impress.* corrupte. 8 Ὅτε, pro ὅτι, ex *MSS.* utroque. 9 Ἶλον, pro Ἴλιον, ex *MSS.* utroque. Ilio enim urbi, at viro nomen fuit Ilo. 10 Ἐπαύθη τῆς ἀλητείας lego cum *Seld.* ἐπαύθη τῆς ἄλης *Bar.* ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀληθείας *Impress.* corruptissime. 11 Μεζέντιον *Bar.* Cæterum huic viro nomen erat Mezentio, ut ex *Virgilio* satis notum.

μὴ

Ὁ Καστνίας τε, τῆς [a] τε [b] Χειράδος γόνος,	Castniæ filius, & Chœradis,
Βουλαῖς ἄριστος, οὐδ' ὄνοστος ἐν μάχαις·	Consilio optimus, nec ineptus bello:
Ὃς πρῶτα μὲν [c] Ῥαίκηλον οἰκήσει [d] μολὼν	Qui primum Rhæcelum veniens, habitabit
[e] Κισσοῦ παρ' αἰπὺν πρῶνα, καὶ Λαφυστίας	Apud altum Cissi montem, & Laphystias
Κερασφόρους γυναῖκας, ἐκ δ' [f] Ἀλμωνίας	Cornigeras mulieres, ex Halmopia verò
[g] Πάλιν πλανήτην δέξεται Τυρσηνία,	Rursus erronem excipiet Tyrrhenia,
[h] Λυγκεύς τε θερμὸν ῥεῖθρον ἐκβράσσων ποτῶν,	Lynceúsque calidum ejiciens laticum flumen,
Καὶ Πῖσσ', [i] Ἀγγύλλης θ' αἱ [k] πολύρρηνοι νάπαι.	Et Pisa, saltúsque Agyllæ pecorosi.
Σὺν [l] δέ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν [m] στρατόν,	Cum illo deinde junget amicum inimicus exercitum,
Ὅρκοις κρατήσας, καὶ λιταῖς γουνασμάτων,	Juramentis adigens, & precibus geniculatis,

VARIANTES LECTIONES.

a Τε non agnoscit *Bar.* b Al. Χοιράδος. c Al. Ῥάκηλον. d Μολὼν *Seld.* e Κίσσου *Bar.* aliique. f Ἀλμωπίας legendum judicavit *Guil. Canterus*, cujus Annotationes videsis. g Παλιμπλανήτην al. h Λιγκεὺς *Seld.* Λιγγεὺς al. i Ἀγύλλης *Seld.* aliique. Ἀγύλλης al. Ἀσκύλης al. k Πολύρρωοι *Bar.* l Al. δὲ σφι μίξει. m Στρατῷ *Bar.*

μὴ δεχόμενον τὰς πρεσβείας, ἀλλὰ τὰ τῶν Λατίνου πάντα εἰς ἐτήσιον δασμὸν ζητοῦντα. αὐξηθέντες δὲ οἱ Λατῖνοι, ἐπεὶ καὶ τὸ λ' ἔτος ἀνέση τὸ τῆς χοίρου αἴνιγμα, Λαβινίας μὲν ὑπερεφρόνησαν, [1] Ἄλβαν δὲ Λόγγαν ἑτέραν πόλιν ἔκτισαν, ἀπὸ τῆς χοίρου, τουτέστι λευκὴν μακρὰν, καὶ τὸ ἐκεῖσε ὄρος Ἀλβανὸν ἐκάλεσαν ὁμοίως. τὰ δὲ ἐκ Τροίας ἀγάλματα μόνα πρὸς τὸ [2] Λαβίνιον ὑπεστράφησαν. μετὰ δὲ Ἀσκανίου τελευτὴν, οὐχ ὁ Ἀσκανίου παῖς Ἰοῦλος ἐβασίλευσεν, ἀλλ' ὁ ἐκ Λαβινίας Αἰνείου υἱὸς Σίλβιος, ἢ κατά τινας Ἀσκανίου υἱὸς Σίλβιος, Σιλβίου πάλιν ἄλλος Αἰνείας, οὗ Λατῖνος, [3] οὗ Κάπυς· Κάπυος δὲ παῖς Τιβερῖνος, οὗ Ἀμούλιος, οὗ Ἀβεντῖνος. μέχρι τούτου τὰ περὶ Ἄλβης καὶ Ἀλβανῶν, τὰ δὲ περὶ Ῥώμης [4] ἐντεῦθεν· Ἀβεντῖνος γεννᾷ Νομήτορα, καὶ Ἀμούλιον, * ἢ τὸν Πρόκαν, τοῦ Πρόκα δὲ τούτου λέγουσι παῖδας τοῦτον τὸν Νομήτορα, καὶ Ἀμούλιον. * βασιλεύοντα δὲ τὸν Νομήτορα ὁ Ἀμούλιος ἐξήλασε, καὶ [5] Αἰγέστην, τὸν Νομήτορος υἱὸν, ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρεῖ, τὴν δὲ ἀδελφὴν Αἰγέστου, θυγατέρα δὲ τοῦ προεξηληθέντος Νομήτορος Σιλβίαν, ἢ Ῥέαν [6] Ἰλιαν, ἱέρειαν τῆς θεᾶς Ἑστίας ποιεῖ, ὡς ἂν παρθένος διαμείνῃ. ἐδεδίει γάρ τινα χρησμὸν, λέγοντα ὑπὸ τῶν Νομήτορος παίδων αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. [7] διά τοι τοῦτο τὸν μὲν Αἰγέστην ἀνεῖλε, τὴν δὲ, ἱέρειαν τῆς Ἑστίας ἐποίησε, ὅπως παρθένος καὶ ἄπαις διαμείνῃ. ἡ δὲ ἐν Ἄρεος ἄλσει ὑδρευομένη, ἔγγυος γίνεται, καὶ γεννᾷ Ῥωμύλον, καὶ [8] Ῥῶμον· καὶ ταύτην μὲν ἐξαιτεῖται μὴ ἀποθανεῖν ἡ τοῦ Ἀμουλίου θυγάτηρ, τὰ δὲ βρέφη Φαιστύλῳ ποιμένι, Λαβρεντίας ἀνδρὶ, ἔδοντο ῥῖψαι περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν, ἃ ἡ τούτου γυνὴ λαβοῦσα, ἀνέτρεφεν, ἔτυχε γὰρ αὐτὴν τότε νεκρὸν βρέφος τεκεῖν. αὐξηθέντες δὲ ὁ Ῥωμύλος καὶ Ῥῶμος, ἐποίμαινον κατὰ τοὺς Ἀμουλίου ἀγρούς, [9] ἀνελόντες δέ τινας τῶν τοῦ πάππου Νομήτορος ποιμένων, ἐπετηρεῦντο. καταχεθέντος δὲ τοῦ Ῥώμου, δραμὼν ὁ Ῥωμύλος τῷ Φαιστύλῳ λέγει, καὶ ὃς δραμὼν, τῷ Νομήτορι πάντα διηγεῖται, τέλος ἔγνω Νομήτωρ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ παῖδας ὄντας αὐτούς. οἱ δὲ συναραμένων πολλῶν ἀναιροῦσι τὸν Ἀμούλιον, τῷ δὲ Νομήτορι πάππῳ αὐτῶν τὴν βασιλείαν τῆς Ἄλβης παραδόντες, [10] αὐτοὶ τὴν Ῥώμην κτίζειν ἀπήρξαντο, ιη' ἔτη τῆς Ῥωμύλου ἡλικίας. πρὸ δὲ τῆς μεγάλης ταύτης Ῥώμης, ἣν ἔκτισε Ῥωμύλος περὶ τὴν Φαιστύλου οἰκίαν ἐν ὄρει Παλατίῳ, * ἑτέρα * τετράγωνος ἐκτίσθη Ῥώμη [11] παρὰ Ῥώμου, ἢ Ῥέμου. Ῥαίκηλον, καὶ τὰ λοιπὰ, πλατέως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐγράφη. Ῥαίκηλος δὲ, Μακεδόνων πόλις. Κίσσος δὲ, ὄρος Μακεδονίας, ἔνθα ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ᾤκησε, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Αἶνον προσηγόρευσεν. Ἀλμώνιον δὲ, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ δὲ Μακεδονίας ἦλθεν ὁ Αἰνείας, ἐκφυγὼν τὸν φόνον. Λαφυστίας, ὁ Διόνυσος, ἀπὸ Λαφυστίου, ὄρους Βοιωτίας, ὅθεν Λαφύστιαι λέγονται αἱ ἐν Μακεδονίᾳ Βάκχαι, αἳ καὶ Μιμαλλόνες ἐκαλοῦντο, διὰ τὸ μιμεῖσθαι αὐτὰς τὸν Διόνυσον, κεραλοφοροῦσι γὰρ καὶ αὗται κατὰ μίμησιν Διονύσου, ταυρόκεφαλος γὰρ φαντάζεται καὶ ζωγραφεῖται, ὡς καὶ Εὐριπίδης,

[12] Καὶ σῷ κέρατα κρατὶ προσαπεφυκέναι.

κεραλαφόρος δὲ αὐτός ἐστιν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος πινόμενος πολὺς ἄνδρας ἐκμαίνει πρὸς τὰς ἑτέρων γυναῖκας εἰσέρχεσθαι, τὰς δὲ γυναῖκας τὰς φιλοίνους οἱ ἄνδρες γνωρίζοντες, ἐπειδὰν εὕρωσι κορεσθείσας, συνίεσι μετ' αὐτῶν. ταυρόκρανος δὲ ζωγραφεῖται, καὶ φαντάζεται, ἢ [13] κερασφόρος, ὅτι τοῖς φιλοίνοις ἡ ἀλογία πρόσκειται δίκην ζώων τετραπόδων. Τυρσηνία δὲ, ἡ Ἰταλία, ἀπὸ Τυρσηνοῦ, τοῦ Τηλέφου υἱοῦ. Λυγκεὺς δὲ, ποταμὸς Ἰταλίας θερμὰ ὕδατα ἔχων. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πολλοὺς ὠμμάτωσε, ἢ ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Λυγκεὺς ἐν τῷ ῥείθρῳ αὐτοῦ ἐπνίγη. Πῖσα, καὶ Ἄγγυλλα, πόλεις Τυρσηνίας. Πολύρρηνον.] πολύαρνον, πολυθρέμμων γὰρ ἡ Ἰταλία.

EMENDATIONES.

1 Ἀλβανὸν δὲ καὶ Λόγγαν ἑτέρας ἔκτισαν *Impress.* Et *Bar.* nisi quod hic pro Ἀλβανὸν, habeat Ἀλβαν. Ego legendum puto Ἄλβαν δὲ Λόγγαν ἑτέραν πόλιν ἔκτισαν, cum *Seld.* cui enim potest esse ignotum urbem ab Æneæ posteris, cum Lavinium deseruerunt, conditam, *Albam Longam* dictam esse? 2 Post Λαβίνιον, δεύτερον addit *Seld.* δύο *Bar.* 3 Οὗ Κάπυς· Κάπυος, pro οὗ Κάπης. Κάπητος ex *Bar.* 4 Ἐντεῦθεν, pro ἐνταῦθα, ex *MSS.* utroque. * Hæc adjeci ex *Seld.* 5 Αἰγέστην, & paullo post, Αἰγέστου *Bar.* 6 Ἰλιαν *MSS.* uterque. 7 Διά τοι τοῦτο, pro διά τι τοῦτον, ex *Bar.* 8 Ῥῶμον, pro Ἀρέμονα, ex *MSS.* utroque; nam Græci nonnulli Remum, Romuli fratrem, appellare solent Romum, quod facit etiam *Scholiastes* noster paullo infra. 9 Ἀνελόντες, pro ἀνελόντας, ex *Seld.* 10 Αὐτοὶ, pro αὐτοὺς, ex *Bar.* neutrum agnoscit *Seld.* * Ex *Bar.* 11 Παρὰ Ῥωμύλου ἢ Ῥωμοῦ *Bar.* παρὰ Ῥέμου ἢ Ῥώμου *Seld.* παρὰ Ῥώμου, ἢ Ῥώμου *Impress.* 12 Versum hunc emendavi ex *Seld.* cum quo consentit *Bar.* nisi quod πεφυκέναι habet, pro προσπεφυκέναι. At *Impressi* sic proferunt,

Καὶ σῷ κέρατα κρατὶ πρὸς πεφυκέναι

13 Κερασφόρος, pro κέρας φόρος.

[a] Νάνος πλάναισι πάντ' [b] ἐρευνήσας μυχὸν
Ἁλός τε, καὶ γῆς· σὺν δὲ δίπτυχοι τόκοι
Μυσῶν ἄνακτος, οὗ ποτ' Οἰκουρὸς δόρυ
Γνάμψει Θέοινος, γυῖα συνδήσας [c] λύγοις,
Τάρχων τε, καὶ Τυρσηνὸς, αἴθωνες λύκοι,
Τῶν Ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἱμάτων·
Ἔνθα τράπεζαν εἰδάτων πλήρη κιχὼν,
Τὴν ὕστερον βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων,
Μνήμην παλαιῶν λήψεται θεσπισμάτων·
Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων,
[d] Ὑπὲρ Λατίνους, Δαυνίους τ' ᾠκισμένην,
Πύργους τριάκοντ', ἐξαριθμήσας γονὰς
Συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' Ἰδαίων λόφων,
Καὶ [e] Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται,
[f] Ἰσηρίθμων θρέπτειραν ἐν τόκοις κάπρων·

Nanus erroribus omnes perſcrutatus angulos
Maris, terræque: ſimul quoque gemini filii
Myſorum regis, (cujus aliquando Latitans haſtam
Curvabit vini Deus, crura viticibus colligans)
Tarchon, & Tyrrhenus, lupi fervidi,
Herculeo prognati ſanguine:
Ubi menſam cibis plenam offendens,
Quam poſtea comederant ſocii,
In memoriam veterum redibit oraculorum;
Condétque in regione Aboriginum,
Ultra Latinos Dauniósque habitata,
Turres triginta, partus enumerans
Suis nigræ, quam ab Idæis collibus,
Et ſedibus Dardaniis navi vehet,
Totidem porcellorum in partu nutricem:

VARIANTES LECTIONES.

a Νάνος *Bar.* aliique. b Al. ἐρεμνήσας. c Λύγοις *Seld.* d Hunc verſum ſic profert *Stephanus* Byzantinus,
Ὑπὲρ Λακίου Δαυνίου τ' ᾠκισμένην.
e Al. Δαρδανίων. f Al. ἰσαρίθμων. habet quidem ἰσηρίθμων *Bar.* ſed iſti η eadem, ut videtur, manus ſuperpoſuit α.

Νάνος.] ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ Τυρσηνοῖς καλεῖται, δηλοῦντος τοῦ ὀνόματος τὸν πλανήτην· ἐγὼ δὲ εὗρον, ὅτι πρότερον ὁ Ὀδυσσεὺς Νάνος ἐκαλεῖτο, εἶτα ἐκλήθη Ὀδυσσεὺς, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς πρότερον Λιγύρων, καὶ Πυείοσος, καὶ ἕτεροι ἑτέρως ἐκαλοῦντο. Μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατόν.] Ὀδυσσέα φασὶν ἐν Ἰταλίᾳ συντυχεῖν Αἰνείᾳ, καὶ συνθήκας μετ' ἀλλήλων καὶ εἰρήνην ποιῆσαι. λέγων οὖν, ὡς διάφορος ὢν, φίλιον στρατὸν μίξει μετ' αὐτοῦ διὰ τὰς σπονδὰς, ὅρκοις καὶ λιτανείαις πείσας, ὡς ἂν δὴ φυγὸς ὤν. σὺν αὐτῷ δὲ μίξαντες τὸν στρατὸν οἱ δύο παῖδες Τηλέφου, Τάρχων καὶ Τυρσηνὸς, οἰκήσουσι περὶ τὴν χώραν, τὴν ἀπὸ Τυρσηνοῦ κληθεῖσαν Τυρσηνίαν. Οἰκουρός.] ὁ Διόνυσος, ὅτι ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰσήρχοντο αἱ γυναῖκες εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ, τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον οἴκοι ἔμενον, καὶ οἰκούρουν. Θέοινος.] ὁ Διόνυσος, ὡς θεὸς οἴνου δοτῆρος, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησί,

Πάτερ Θέοινε, [1] Μαινάδων ζευκτήριε.

καὶ Διονύσιος φησὶν ὁ Σκυμναῖος,

[2] Μὰ τὰς Θεοίνου, καὶ Κορωνίδος κόρας.

Γυῖα συνδήσας.] ἐρρέθη ὄπισθεν. Ἡρακλείων αἱμάτων.] Ἡρακλέους καὶ Αὔγης, τῆς θυγατρὸς [3] Ἀλέου, παῖς Τήλεφος, Τηλέφου καὶ Ἱέρας Τάρχων, καὶ Τυρσηνός. Ἔνθα τράπεζαν.] εἶπον τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν πλατέως, ὅπως ἔκτισεν Αἰνείας τὴν Λαβινίαν, κἂν οὗτοι μὴ εἰδότες, τὴν Ῥώμην φασίν, ὅρα γὰρ ὅπως φασὶ τὴν ἱστορίαν· Χρησμὸν ἔλαβεν ὁ Αἰνείας, ἔνθα ἂν οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ καταφάγωσι τὰς ἑαυτῶν τραπέζας, ἐκεῖ κτίσειν πόλιν, ἦλθον οὖν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἀπορήσαντες τραπεζῶν, * ἄρτοις * ἐχρήσαντο, καὶ τέλος ἔφαγον καὶ τὰς τραπέζας, ἤτοι τοὺς ἄρτους· συνεὶς οὖν ὁ Αἰνείας τὸν χρησμὸν, ἔκτισε τὴν Λαβινίαν πόλιν ἐκεῖσε, κἂν οἱ μὴ εἰδότες τὴν Ῥώμην φασί. Κτίσει δὲ χώραν.] κτίσει δὲ εἰς τὴν χώραν, οὐ γὰρ ἡ χώρα κτίζεται, ἀλλ' ἡ πόλις. Βορειγόνων.] πάντα τολμητὰ, βατὰ, καὶ γραπτὰ τῷ Λυκόφρονι· οἱ Ἰταλοὶ πρότερον Ἀβορείγινες ἐκαλοῦντο, καὶ ἕτερα μυρία ἀπὸ τῶν οἰκησάντων αὐτὰ ἐθνῶν· οὗτος δὲ Βορειγόνους λέγει τοὺς Ἀβοριγόνους. Ὑπὲρ Λατίνους.] φλυαρεῖ καὶ εἰς τοῦτο, αὐτοὶ γὰρ οἱ Ἀβορείγινες, ἀπὸ Λατίνου, τοῦ Φαύνου, ἢ Ἡρακλέους υἱοῦ, Λατῖνοι ἐκλήθησαν. Πύργους τριάκοντα.] καὶ ἐνταῦθα φλυαρεῖ, οὐ τριάκοντα γὰρ πόλεις ἔκτισεν Αἰνείας, ἀλλὰ τῷ τριακοστῷ ἔτει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀσκάνιος, ὡς ὄπισθεν εἶπον, ἔκτισε τὴν Ἄλβαν πόλιν, ἀπὸ τῆς λευκῆς χοίρου, ἣν ἐκ τῆς Ἰλίου ἔλαβε, κἂν καὶ ταύτην μέλαιναν οὗτος λέγει.* * ἱστορίαν ὄπισθεν πλατέως εἶπον. * Ἰσαρίθμων.] καὶ τοῦτο κακῶς ἔχει, καὶ πρὸς τὴν ψευδῆ τούτου ἱστορίαν, οὐ γὰρ πρότερον ἐκτίσθησαν, ἃς λέγει πόλεις, καὶ ὕστερον ἡ χοῖρος ἔτεκεν, ὡς εἰπεῖν τοὺς κάπρους αὐτῆς ἰσαρίθμους τοῖς πύργοις, ἀλλὰ τοὐναντίον.

EMENDATIONES.

1 Μαινάδων, pro Μαινάδος, ex *MSS.* utroque. 2 Μὴ δὲ τὰς Θεοίνου καὶ Κορωνίδου *Bar.* 3 Ἀλαίου *Seld.* * Hanc vocem adjeci ad complendum ſenſum, qui prius imperfectus fuit; vult enim *Tzetzes*, Æneæ ſocios, quum non adeſſent menſæ, earum loco panes carnibus ſuppoſuiſſe; notiſſima eſt, vel inter pueros, fabula. * Hæc adjeci ex *Bar.*

A δὴ,

Ης καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει μιᾷ	Cujus etiam in urbe una ſimulacrum conſecrabit
Χαλκῷ τυπώσας, καὶ τέκνων γλαγοτρόφων.	Ære ſculptum, & porculorum lactentium.
[a] Δείμας δὲ σηκὸν [b] Μυνδίᾳ Παλληνίδι,	Extructo autem templo Myndiæ Pallenidi,
Πατρῷ' ἀγάλματ' [c] ἐγκατοικιεῖ θεῶν,	Penatum Deorum intus collocabit ſimulacra,
Α δὴ, παρώσας καὶ δάμαρτα, καὶ τέκνα,	Quæ ſanè, contemnens & uxorem, & liberos,
Καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων,	Et poſſeſſionem aliam theſaurorum opimam,
[d] Σὺν τῷ γηραιῷ πατρὶ πρεσβιώσεται,	Cum ſene patre pluris faciet,
Πέπλοις περισχὼν, [e] ἦμος αἰχμηταὶ κύνες	Veſtibúſque involvet, quando bellicoſi canes
Τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ,	Omnem patriam ſimul diripientes ſorte,
Τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρεσιν, δόμων	Huic ſoli dabunt optionem ex ædibus
Λαβεῖν ὃ χρήζει, κἀπενέγκασθαι δάνος·	Sumendi quod velit, & auferendi pro præmio :
Τῷ καὶ πρὸς ἐχθρῶν εὐσεβέστατος κριθεὶς,	Quapropter & ab inimicis judicatus pietatis pleniſſimus,
Τὴν πλεῖστον ὑμνηθεῖσαν ἐν χάρμαις πάτραν	Plurimum celebratam in bellis patriam
Εν ὀψιτέκνοις ὀλβίαν [f] δωμήσεται	Per poſteros ædificabit, felicem
Τύρσιν, μακεδνὰς ἀμφὶ [g] Κιρκαίου νάπας,	Arcem, altas juxta Circæi ſilvas,

VARIANTES LECTIONES.

a Δήμας *Bar.* b Μυδίᾳ al. Μυνδίᾳ *Bar.* c Εγκατοικιεῖ al. d Verſus hic ſic ſcribitur in *Bar.* Σὺν γηραιῷ πατρὶ πρεσβιώτιται. e Ημος cum ſpiritu aſpero profert *Bar.* f Al. δομήσεται. & hanc lectionem tuentur *MSS.* uterque, tam in *Scholiis*, quam in Textu, utrobique tamen in *Seld.* eadem, ut mihi videtur, manus ω iſti ο ſuperpoſuit. g Al. Κιρκαίου.

Α δὴ, παρώσας.] ἐν ὑπερβατῷ ἡ σύνταξις· Απινα δὴ ἀγάλματα πρεσβιώσεται καὶ τιμήσει, σὺν τῷ γηραιῷ πατρὶ περισχὼν [1] καὶ καλύψας ἐν τοῖς πέπλοις, ἢ τοῖς ἱματίοις, παρώσας καὶ δάμαρτα, καὶ τέκνα, καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων, ἤτοι τὸν πλοῦτον, ἦμος οἱ αἰχμηταὶ κύνες τὸ καὶ τὸ ποιήσωσι· [2] φησὶ γὰρ οὗτος ὁ Λυκόφρων, καὶ λοιποί τινες, ὅτι πορθουμένης τῆς Τροίας ὑφ' Ελλήνων, Αἰνείας μόνον ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐκελεύσθη λαβεῖν ἐκ τῆς πόλεως ὃ βούλεται, παρεάσας δὲ τὸν οἶκον, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, ἐβάσταζε τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, * καὶ * ἀνῆλθεν εἰς τὸν Αθω, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε πόλιν ὀχυρὰν, τὴν ἀπ' αὐτοῦ Αἰνειάδα προσαγορευθεῖσαν, ἔνθα ἔτυχε τὸν πατέρα αὐτοῦ Αγχίσην τελευτῆσαι, καὶ πολυτρόπως αὐτὸν καύσας, τὸν χοῦν αὐτοῦ ἐν χρυσῇ λάρνακι βαλὼν, θρηνήσας αὐτὸν οὐ μικρῶς, ἀπ' αὐτῆς ἀπῆρε· ἔλαβε δὲ καὶ σὺν, ἥτις ἔτεκε λ τέκνα, ἧς καὶ ἄγαλμα ποιήσας σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ἀνεστήλωσεν ἐν μιᾷ τῶν παρ' αὐτοῦ κτισθεισῶν πόλεων. ταῦτα οὗτοι φασί· Λέσχης δὲ, ὁ τὴν μικρὰν Ιλιάδα πεποιηκὼς, Ανδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώτους φησὶ δοθῆναι τῷ Αχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν, τὴν Αχιλλέως πατρίδα, [3] φησὶ δὲ οὑτωσὶ,

Αὐτὰρ Αχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς,
Εκτορέην ἄλοχον [4] κατάγε κοίλας ἐπὶ νῆας,
Παῖδα [5] δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
[6] Ρῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, [7] τὸν δὲ πεσόντα
Ελλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.
Εκ δ' ἕλετ' Ανδρομάχην, [8] ἠΰζωνον παράκοιτιν
Εκτορος, ἥν τέ οἱ αὐτῷ ἀριστῆες παναχαιῶν
Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ,
Αὐτόν τ' Αγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
[9] Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,
[10] Εκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Εν ὀψιτέκνοις.] Ρῶμος γὰρ, καὶ Ρωμύλος, οἱ τούτου ἀπόγονοι, ταύτην ἔκτισαν. * Δομήσεται.] τὸ δὲ * μικρὸν γραφόμενον, ἐκτείνεται ὑπὸ τοῦ μ, καὶ δέχεται ἀντὶ μακροῦ καὶ [11] μικρὸν ο, Ατικῶς δὲ μέγα γράφεται.

EMENDATIONES.

1 Καὶ καλύψας ἐν τοῖς πέπλοις, ἱμάτια παρώσας καὶ δάμαρτα *Impreſſ.* Noſtra lectio eſt ex *Seld.* & certe multo propius attingere Poetæ mentem reperietur, ſi quis Textum conferre dignabitur. 2 Φησὶ γὰρ οὗτος ὁ Λυκόφρων lego cum *Bar.* φασὶ γὰρ οὗτος ὁ Λυκόφρων *Seld.* φασὶ γὰρ ὅτι ὁ Λυκόφρων *Impreſſ.* * Hanc voculam ad ſententiarum connexionem adprime neceſſariam Ego adjeci. 3 Φησὶ, pro φασὶ, ex *MSS.* utroque, conſtructione id exigente. 4 Κάταγεν *Bar.* κάταγε *Seld.* 5 Θ' *Bar.* 6 Ρῖψαι ποδὸς τεταγὼν *Seld.* τεταγὼς *Bar.* 7 Τὸν δὲ πεσόντ' ἔλαβε *Bar.* ἔλαβε etiam *Seld.* 8 Εὔζωνον *MSS.* uterque. 9 Verſus hic deeſt in *Bar.* 10 Εκ πάντων Αχαιῶν *Bar.* ubi *Scholium* videtur in Contextum irrepſiſſe. * Hoc adjeci ex *Bar.* ad complendum ſenſum, qui prius mutilus erat, & imperfectus. 11 Μικρὸν ο, pro μικρὸν δὲ poſui, ſenſui ita poſtulante.

Αργοῦς

Ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον, Αἰήτην μέγαν,	Portúmque Argonis inclytum, Æeten magnum,
Λίμνης τε Φόρκης Μαρσιωνίδος ποτά,	Phorcésque, Marsicæ paludis, latices,
Τιτώνιόν τε χεῦμα, τοῦ [a] κατὰ χθονὸς	Titonísque aquam sub terram
Δύνοντος εἰς ἄφαντα [b] κευθμῶνος βάθη,	Subeuntis in obscuras hiatus profunditates,
Ζωστηρίου τε [c] κλιτὺν, ἔνθα παρθένου	Et Zosterii promontorium, ubi virginis
Στυγνὸν Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον,	Horrendum est Sibyllæ domicilium,
Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.	Cavo antri barathro contectum.
Τοσαῦτα μὲν δύστλητα πείσονται κακά,	Ac tot quidem intoleranda patientur mala,
Οἱ τὴν ἐμὴν μέλλοντες [d] αἰστώσειν πάτραν.	Qui meam vastaturi sunt patriam.
Τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τῇ Προμηθέως	Quid enim miseræ Promethei Matri,
Ξυνὸν πέφυκε, καὶ τροφῷ Σαρπηδόνος;	Et Sarpedonis Genitrici commune fuit?
Ἃς πόντος Ἕλλης, καὶ πέτραι Συμπληγάδες,	Quas Hellespontus, & Symplegadum saxa,

VARIANTES LECTIONES.

a Καταχθονὶς *Seld.* b Κευθμῶνος *Bar.* c Κλιτὺν *Bar.* d Αἰστώσειν *Bar.* aliique.

Ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον, Αἰήτην.] Αἰήτης, λιμὴν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα φασὶν ὁρμισθῆναι τὴν Ἀργὼ, καὶ καθαρθῆναι ὑπὸ Κίρκης ἐκ τοῦ φόνου τοῦ Ἀψύρτου Ἰάσονα καὶ Μήδειαν. Φόρκη δὲ, λίμνη σταδίοις φ' ἀπέχουσα τῆς Ῥώμης. Μαρσοὶ δὲ, ἔθνος Ἰταλίας, παρὰ [1] ταύτην τὴν λίμνην οἰκοῦντες. Τιτώνιόν τε χεῦμα.] Τίτων, ποταμὸς Ἰταλίας, ἐγγὺς Κιρκαίου, ὃ Κίρκαιον ἀπὸ τῆς Κίρκης καλεῖται. ὁ δὲ Τίτων οὗτος ποταμὸς οὐκ εἰς θάλασσαν ῥέει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γῆς καταπίνεται, ὥς φησι καὶ Φιλοστέφανος. Ζωστηρίου τε κλιτύν.] [2] Ζωστήριον, ὄρος Ἰταλίας, ἐν ᾧ ἱερὸν Ζωστηρίου Ἀπόλλωνος· φησὶν οὖν, ὅτι ἐνταῦθα διῆγεν ἡ Σίβυλλα, * τρεῖς γὰρ ἦσαν Σίβυλλαι, * Κυμαία, (ἣν καὶ Ἀπόλλωνος φασὶν ἀδελφὴν) Ἐρυθραία, καὶ Σαρδιανὴ, ὥσπερ καὶ τρεῖς Βάκιδες χρησμολόγοι, ὁ ἐξ [3] Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, καὶ ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Ἀρκάς. περὶ ἧς δὲ Σιβύλλης νῦν ὁ Λυκόφρων λέγει, Κυμαία ἦν, ἥτις τέθνηκεν ἐν χρόνῳ Ταρκυνίου τοῦ ὑπερηφάνου, βίβλους προφητικὰς αὐτῆς τρεῖς, ἢ θ' καταλιποῦσα, ὧν ἢ μίαν, ἢ τρεῖς ἐξωνήσαντο οἱ Ῥωμαῖοι, ὡς τὰς λοιπὰς τῆς ἐκείνης [4] θεραπαίνης ἀναλωσάσης πυρὶ, ὅτι μὴ ἐδίδουν ἐκείνῃ ὅσον ἐζήτει χρυσὸν, ὃ ὕστερον ποιήσαντες, ἐξωνήσαντο, ἢ μίαν τὴν καταλειφθεῖσαν, ἢ τρεῖς, καὶ ἔδοντο Μάρκῳ Ἀκιλίῳ φυλάσσειν· ζῶντα δὲ τοῦτον εἰς δέρμα βοὸς ἐμβαλόντες, ἀνεῖλον, ὅτι πρὸς μεταγραφὴν ἔδοτο, τὴν δὲ βίβλον, ἢ τὰς βίβλους ὀρύξαντες ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ μετὰ λάρνακος κατέχωσαν. Γρώνῳ δὲ, τῷ κοίλῳ. Βερέθρῳ δὲ, τῷ σπηλαίῳ. Τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τῇ Προμηθέως.] Ἀσίας καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεύς, οὗ Προμηθέως καὶ Ἡσιόνης, ἢ Ἀξιοθέας, παῖς Δευκαλίων· ἀπὸ γοῦν ταύτης τῆς Προμηθέως μητρὸς Ἀσίας, ὁ Λυκόφρων λέγει τὴν χώραν καλεῖσθαι, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην ἀπὸ Εὐρώπης, ἥτις ἐκ Διὸς ἐγέννησε Σαρπηδόνα, Μίνωα, καὶ Ῥαδάμανθυν. ἕτεροι δὲ τὴν μὲν Ἀσίαν, ἀπὸ Ἀσίου φασὶ κληθῆναι· τὴν δὲ Εὐρώπην, ἀπό τινος Εὐρώπου, υἱοῦ [5] Ἱμέρου. Ἄνδρων δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ὠκεανὸν ἱστορεῖ γῆμαι δύο γυναῖκας, [6] Πομφολύγην, καὶ Παρθενόπην, ἐκ μὲν οὖν Πομφολύγης φησὶ γεννῆσαι αὐτὸν Ἀσίαν, καὶ Λιβύην, ἐκ δὲ Παρθενόπης, Εὐρώπην, καὶ Θρᾴκην, ἀφ' ὧν αἱ χῶραι τὴν κλῆσιν ἐσχήκασιν. Ἃς πόντος Ἕλλης.] ἅστινας Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην διαχωρίζει ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ τὸ, καὶ τό· ὅθεν δὲ ἐκλήθη Ἑλλήσποντος, εἴπομεν πολλάκις. τοῦτο δὲ ἰστέον, ὅτι Ἑλλήσποντος ἐστὶν ὁ ἀπὸ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου τόπος, οὗ ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἔζευξε, μέχρι τοῦ Θρᾳκικοῦ [7] ἡμετέρου Βοσπόρου, ὃν Βόσπορον Δαρεῖος ὁ Ξέρξου πατὴρ ἐγεφύρωσε, πρὸ τοῦ γεφυρῶσαι Ξέρξην τὸν Ἑλλήσποντον. Πέτραι Συμπληγάδες.] ἃς Ὅμηρος Πλαγκτὰς καλεῖ, εἶναι δέ φησιν αὐτὰς περὶ Τυρσηνίαν. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης Συνορμάδας καλεῖ, κεκρυμμένως δὲ καὶ λεληθότως παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον φησὶν, ἤτοι περὶ τὸ [8] Στενόν· Ἀπολλώνιος δὲ, καὶ οὗτος ὁ Λυκόφρων Συμπληγάδας αὐτὰς λέγουσιν. ἀλλ' ὁ μὲν Λυκόφρων οὗτος φαίνεται μεταξὺ ταύτας εἶναι λέγων Καλχηδόνος καὶ Βυζαντίου, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον παρ' ἰδιώταις βαρβάροις ῥεῦμα. ὁ δ' Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν φαίνεται παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον, ἤτοι τὴν τοῦ Στενοῦ κλεῖδα, λέγων αὐτὰς, ποτὲ δὲ ὁμοίως τῷ Λυκόφρονι γράφων,

Πληγάδας [9] ἀξείνους, καὶ ὅπου φοινήϊα δόρπα.

Ἦσαν δὲ αἱ Συμπληγάδες, ὡς λέγουσι, πέτραι δύο, συγκρούουσαι πρὸς ἀλλήλας, καὶ συναράσσουσαι τὰ πλοῖα· ἐπεὶ δὲ παρέπλευσε ταύτας ἡ Ἀργὼ, ἐρριζώθησαν, καὶ ἐπαύθησαν τῆς κινήσεως. ὡς λέγουσι δὲ, ἡ μὲν ἐν Εὐρώπῃ ἦν πρὸς τῷ Βυζαντίῳ, ἡ δὲ ἐν Ἀσίᾳ πρὸς τῇ Καλχηδόνι. Συμπληγάδες.] αἱ συμπλέκουσαι, καὶ προσκρούουσαι ἀλλήλαις· Πλαγκταὶ δὲ, ὡς πλανώμεναι περὶ τὰς ἀκτάς.

EMENDATIONES.

1 Ταύτην, pro ταῦτα, constructione id exigente. 2 Ζωστήριον, pro Ζωστὴρ, ex auctoritate *MSS.* utriusque, & ipsius *Lycophronis* textu. * Hæc ex *MSS.* utroque deprompsi, ad sententiam explendam, quæ prius mutila exstabat. 3 Ἐλεῶνος, pro Ἐλαιῶνος, ex *Bar.* & *Suida.* 4 Θεραπαίνης, pro θεραπαίνας, ex *Seld.* 5 Μέσσπος *Bar.* 6 Πομφολύγην, & Πομφολύγης lego, pro Παμφολύγην, & Παμφολύγης, ex *MSS.* utroque, de qua emendatione dictum supra. 7 Μέρους *Bar.* 8 Στενὸν posui, pro σθενὸν, cujus emendationis rationem sequentia *Scholiastæ* verba dabunt. 9 Ἀξείνους, pro ἀξίνους. at εὐξείνους habent *MSS.* uterque.

Σαλμυ-

Καὶ [a] Σαλμυδησσὸς, καὶ [b] κακόξεινος κλύδων	Et Salmydiſſus, atque inhoſpitalis Fluctus
Σκύθαισι γείτων, [c] καρτεροῖς εἴργει πάγοις,	Scythis vicinus, firmis arcet rupibus,
Λίμνην [d] τε τέμνων [e] Τάναϊς [f] ἀκραιφνὴς [g] μέσην	Paludémque dirimens rapidus Tanais mediam
Ῥείθροις ὁρίζει, προσφιλεστάτην βροτοῖς	Fluentis diſtinet, hominibus jucundiſſimam
[h] Χίμετλα Μαιώταισι θρηνοῦσι ποδῶν.	Mæotiis, perniones pedum lugentibus.
Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα [i] Καρνῖται κύνες,	Pereant nautæ primum Carnitæ canes,
Οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην,	Qui bovis præditam facie taurivirginem Puellam
[k] Λέρνης ἀνηρείψαντο, φορτηγοὶ λύκοι,	A Lerna aſportarunt, mercatores lupi,
[l] Πλάτιν πορεύσουσαι κῆρα Μεμφίτῃ πρόμῳ,	Conjugem deducendam infelicem Memphitum Duci,
Ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς.	Odiſque facem duabus extulêre Continentibus.
Αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς	Rurſus enim injuriam gravem raptus
[m] Κουρῆτες ἀντίποινον Ἰδαῖοι κάπροι	Mutuam Curetes Idæi apri
Ζητοῦντες, αἰχμάλωτον ἤμπρευσαν [n] πόριν	Perſequentes, captivam traxerunt Juvencam
Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος [o] τυμπώματι	In tauriformi navigii vaſe

VARIANTES LECTIONES.

a Σαλμυδησσὸς Bar. b Κακόξεινος Seld. c Καρτεροῖς Bar. d Τε nonnumquam deeſt. e Τέκνων Bar. Sed iſti κ manus nuperior ſuperpoſuit μ. f Ακραιφνὴς Seld. ἀκραιφνῆ Bar. aliique. g Al. μέσον. h Χιμαιτλα Bar. aliique. χύμετλα al. i Καρνῖται paroxyton. Bar. k Λιύνης Bar. l Πλάτιν πορεύσαι Bar. aliique. m Κυρῆτες Bar. n Πόριν MSS. uterque, & eandem lectionem in Scholiis retinent. o Τυπώματι MSS. uterque, & alii.

Σαλμυδησσός.] τὸ μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Δαμάλεως πελάγους, ἀπὸ Σαλμυδησσοῦ, παραρρέοντος ποταμοῦ. Καὶ κακόξεινος κλύδων.] ὁ Εὔξεινος, τὸ Στενόν· κατ' εὐφημισμὸν δὲ ἐλέγετο Εὔξεινος, διὰ τὸν σκολιὸν πλοῦν, καὶ τοὺς κατοικοῦντας λῃστὰς, οὓς Ἡρακλῆς ἀνεῖλε· καλῶς δὲ νῦν ὁ Λυκόφρων ἔφη κακόξεινον τοῦτον, Αἰσχύλῳ ἀκολουθῶν, Αἰσχύλος γὰρ περὶ τῆς θαλάσσης ταύτης, οὑτωσὶ λέγων,

Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν.

Σκύθαισι γείτων.] μετὰ γὰρ τὸ Στενὸν πέλαγος, καὶ τὸ ἱερὸν, ἐστὶν ἡ Σκυθία. Λίμνην τε τέμνων Τάναϊς.] ὁ Τάναϊς, ποταμὸς Σκυθίας, διαιρεῖ Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὥς φησι Διονύσιος,

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ [1] μέσσον ὁρίζει,
Ὅς ῥά τ' ἑλισσόμενος γαίης διὰ [2] Σαυροματαίων,
[3] Σύρεται ἐς Σκυθίην [4] τε, καὶ ἐς Μαιῶτιδα λίμνην.

Χίμετλα.] τὰ ἐκ χειμῶνος ἀποψύγματα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν· τοσοῦτον γάρ ἐστι ψυχρὸν ἡ παρὰ Μαιῶτιν Σκυθία, ὡς χίμετλα, ἤτοι ἀποκαύματα, γίνεσθαι ἐν τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν χώραν. ἴαμα δὲ χιμέτλων, καθά φησι Νίκανδρος, ἀμφισβαίνης ὄφεως δέρμα, καὶ παλιούρου ῥίζης ζωμὸς περικλυζόμενος αὐτοῖς. Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται.] Κάρνη, πόλις Φοινίκης. Φοίνικες δὲ, ἔμποροι ὄντες, ἦλθον εἰς Ἄργος, καὶ ἁρπάσαντες Ἰὼ, τὴν Ἰνάχου θυγατέρα, ἐκόμισαν εἰς Αἴγυπτον τῷ Ὀσίριδι, ὡς ὁ Λυκόφρων οὗτός φησι, καὶ ἕτεροι. ὁ δὲ Ἡρόδοτος αὐτὴν λέγει τὴν Ἰὼ παρὰ τὸ πλοῖον τῶν Φοινίκων κατερχομένην, μιγνυμένη τῷ ναυκλήρῳ· ἔγκυος δὲ γενομένη, ἐξητήσατο αὐτοὺς, φόβῳ τοῦ πατρὸς, ἀπαχθῆναι εἰς Αἴγυπτον. Βοῶπιν δὲ αὐτὴν λέγει, ὅτι μυθικῶς, ὥς φασιν, ὁ Ζεὺς ἐμίγνυτο αὐτῇ, ὃ γνοῦσα ἡ Ἥρα βοῦν αὐτὴν ἐποίησεν· ἡ δ' ἀλήθεια οὕτως ἔχει, ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπ' ἔρωτος δίκην βοὸς ἐπλανᾶτο. Ταυροπάρθενον.] σόλοικον φαίνεται, εἰ μὴ οὕτως εἴπῃ τις, τὴν ἐποχουμένην τῷ ταύρῳ, ἤτοι τῷ ταυρομόρφῳ πλοίῳ, οὐ γὰρ ἀῤῥενόθηλυς ἦν, ὥστε λέγειν αὐτὴν ταυροπάρθενον, οὐ γὰρ ταῦρος ἐγένετο, ἀλλὰ βοῦς. Πλάτιν.] πλάτιδας, καὶ πλάτωνας, λίνας, [5] δαμίδας, τὰς νύμφας καλοῦσι Λάκωνες, Κύπριοι, καὶ ἕτεροι. Μεμφίτῃ.] τῷ Ὀσίριδι, ὡς οὗτός φησι. Μέμφις, πόλις Αἰγύπτου. Κῆρα δὲ αὐτὴν εἶπεν, ὅτε ἀρχὴ πολέμου γέγονεν Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ταῖς δυσὶν ἠπείροις. Κουρῆτες.] οἱ τὸν Δία θρέψαντες δαίμονες ἐν Κρήτῃ, [6] ἀφ' ὧν νῦν τοὺς Κρῆτας λέγει. Ἀντίποινον.] εἰς ἀντέκτισιν * καὶ * ἀνάσωσμα Εὐρώπην ἐκ Φοινίκης ἁρπάσαντας, ἀντὶ τῆς Ἰοῦς. Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος.] καλλίστως τοῦτο γέγραφεν ὁ Λυκόφρων, ὅτι ταυρομόρφῳ πλοιαρίῳ ἐκ Φοινίκης οἱ Κρῆτες τὴν Εὐρώπην ἁρπάσαντες, ᾤχοντο. ληροῦσι γὰρ οἱ μυθογράφοι, ὅτι ὁ Ζεὺς ταῦρος γεγονὼς, αὐτὴν ἥρπαξεν, ἔχει δὲ καὶ ἄλλως ὁ νῦν μῦθος· Ταῦρος, ὁ Κνώσσιος στρατηγὸς, παρὰ Ἀστερίου, τοῦ καὶ Μινωταύρου, βασιλέως Κρήτης, πεμφθεὶς, ἀφήρπαξεν αὐτὴν ἐκ Σαραπτας, πόλεως Φοινίκης, μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Τύρου κειμένης. Πόριν.] δάμαλιν. ἔφην δὲ πολλάκις, ὅτι δύο ρρ χρὴ γράφειν, πόρτις γὰρ ἦν, ἐπεὶ

EMENDATIONES.

1 Μέσσον, pro μέσον 2 Σαυρωματῶν MSS. uterque. 3 Σύρετ' Bar. 4 Hanc particulam neuter MSS Codd. agnoſcit. 5 Φαγίδας Bar. 6 Ἀφ' ὧν νῦν Λιβαῖς τοὺς Κρῆτας λέγει Impreſſ. Sed potius videtur quod habent Codd. MSS. quos heic ſequuti ſumus; niſi malis ἀφ' ὧν νῦν Ἰδαίους τοὺς Κρῆτας λέγει. Sed nobis magis placet lectio prior, quod heic Poeta à Curetibus univerſos Cretenſes appellet Κούρητας

[a]Σαραπίαν Δικταῖον εἰς [b]ἀνάκτορον,	Sarapeam Dictæum in palatium,
Δάμαρτα Κρήτης [c]ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.	Uxorem stellato Cretæ Imperatori.
Οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν ἀντ' ἴσων [d]ἴσα	Nec illi contenti fuerunt pro paribus paria
Λαβόντες, ἀλλὰ κλῶπα σὺν Τεύκρῳ στρατὸν,	Accepisse, sed raptorem exercitum cum Teucro,
Καὶ σὺν Σκαμάνδρῳ, [e]Δραυκίῳ φυτοσπόρῳ,	Et cum genitore, Scamandro Cretensi,
Εἰς Βεβρύκων ἔστειλαν οἰκητήριον	In Bebrycum regionem dimiserunt
Σμίνθοισι δηρίσοντας· ὧν ἀπὸ σπορᾶς	Cum muribus pugnaturos; ex quorum origine
Ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε Δάρδανος,	Meos majores procreavit Dardanus,
Γήμας [f]Ἀρίσβην Κρῆσσαν, εὐγενῆ κόρην.	Ducta Arisba Cressa, nobili puella.
Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν [g]ἅρπαγας λύκους,	Quin etiam secundos miserunt rapaces Lupos,
Ταγῷ μονοκρήπιδι [h]κλέψοντας νάκην,	Regi unum induto calceum furaturos vellus
Δρακοντοφρουροῖς ἐσκεπασμένην σκοπαῖς·	Draconis custodibus munitum excubiis:
Ὃς εἰς [i]Κύταιαν τὴν [k]Λιγυστικὴν [l]μολὼν,	Qui Cytæam veniens Liguſticam,

VARIANTES LECTIONES.

a Σαραπτίαν *Bar.* aliique. b Ἀνάκτορα *Bar.* c Al. Ἀστέρι. *Meurſius* maluit Ἀστερίῳ, ut ſit anapæſtus, vel τετράσημος, quales apud Poetam frequentes; ejus Commentarius conſulendus. d Al. ἴσα. e Θραυκίῳ *Seld.* f Ἀρίσβην *Etymologici* Auctor g Ἄρπακας *Stephanus*, & *Euſtathius*. Vide Commentarios. h Κλέψαντας *Bar.* in quo tamen iſti αν eadem, ut videtur, manus, ſuperſcripſit ον. i Al. Κύταιαν k Λιβυστικὴν *Stephanus*. l Μολὼν *Seld.*

σοῦ γέγονε πέρδις, ἀντὶ τοῦ τὸ ὀφείλει τεθνᾶναι ρ̄. οὗτος δὲ ἀδεία Λυκοφρονικὴ πάντα γράφει, οὐκ εἰδὼς, ὡς ἔοικεν, ὅτι * τὸ * χωλὸν πάθος ἐστὶ τοῦ ἰάμβου, καὶ τίθεται καὶ σπονδεῖος, καὶ τροχαῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ ἰαμβικοῦ. Δικταῖον.] Δίκτη, καὶ Ἴδη, ὄρη Κρητικά· ἔστι δὲ καὶ Ἴδη ὄρος Τροίας, ὡς καὶ Ἄρατος φησὶ περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης,

Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν [1]Ἰδαίοιο.

Κρήτης [2]Ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.] ὁ Ἀστέριος οὗτός ἐστιν, ὁ καὶ Μινώταυρος, εἶχε δὲ, ὡς φασι, ταύρου πρόσωπον, ἦν δὲ Πασιφάης υἱὸς, γεννηθεὶς αὐτῇ ὑπὸ Μίνωος καὶ ταύρου, ὃν ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν, ἢ τὸ ἀληθὲς, ὑπὸ Ταύρου τοῦ στρατηγοῦ, ᾧ καὶ ὅμοιος ὢν, ἐμυθεύθη ταύρου πρόσωπον ἔχειν. οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων τὸν Ἀστέριον Δία λέγει πατέρα εἶναι τοῦ Σαρπηδόνος, Μίνωος, καὶ Ῥαδαμάνθυος. Οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν.] οὐδὲ οἱ Κρῆτες, Ἕλληνες ὄντες, ἠρκέσθησαν τιμωρησάμενοι τοὺς βαρβάρους, καὶ ἀντὶ τῆς Ἰοῦς τὴν Εὐρώπην ἁρπάξαντες, * ἀλλὰ καὶ * ἔστειλαν εἰς ἀποικίαν περὶ τὴν Τροίαν Τεῦκρον καὶ Σκάμανδρον, οὗ Σκαμάνδρου θυγατέρα γήμας ὁ Δάρδανος, γεννᾷ τοὺς ἐμοὺς προγόνους· πῶς οὖν; ἐπεὶ μᾶλλον τούτων συγγενῆ ἔλαβεν ὁ Δάρδανος, καὶ οὐ παρ' αὐτῶν ἀφῃρέθη, ὡς φησιν ὁ Λυκόφρων, Οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν, ἀλλ' ἔστειλαν στρατόν· πρὸς τοῦτο ἀποβλέψας ὁ Λυκόφρων, εἶπε πρὸς τὸ, ὅτι περὶ Τροίαν ἀπελθόντες ἀποικίαν ἐστείλαντο, καὶ ἔκτισαν τὸ Σμίνθιον, τὴν γὰρ ἐπιγαμίαν ἑκόντι ἐποιήσαντο. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει· Τεῦκρος υἱὸς ἦν Σκαμάνδρου τοῦ Κρητὸς, τούτῳ ἐδόθη χρησμὸς, ἐκεῖ οἰκῆσαι, ἔνθα γηγενεῖς ἐπιθῶνται αὐτοῖς. περὶ δέ τι τῆς Ἰλίου μέρος γενόμενοι, βρωθέντων νύκτωρ ὑπὸ μυῶν [3]τῶν ὀχέων τῶν ἀσπίδων, καὶ τῶν νευρῶν τῶν τόξων αὐτῶν, μνησθέντες τοῦ χρησμοῦ, ἔκτισαν τὸ Σμίνθιον, καὶ ἱερὸν Σμινθίου Ἀπόλλωνος, οἱ γὰρ μύες παρὰ Κρησὶ σμίνθοι καλοῦνται, κτίσαντες δὲ τὴν πόλιν, κατῴκησαν ἐκεῖ, καὶ ἐβασίλευσε Τεῦκρος· ἀφ' οὗ καὶ [4]Τευκροὶ οἱ Τρῶες, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Τευκρῶν ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα [5]κῆδον.

Δραυκίῳ.] Κρητικῷ, Δραύκη γὰρ, πόλις Κρήτης. Εἰς Βεβρύκων.] τῶν Τρώων, Βέβρυκες γὰρ, νῦν οἱ Μυσοὶ, ἐνδότεροι Βιθυνῶν ὄντες, ὧν ὄρος Ὄλυμπος· εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Βέβρυκες, ἔθνος Γαλατῶν, μεταξὺ Πυρήνης, καὶ Κεραυνίων ὀρῶν, καὶ Ἰβηρίας κείμενον, οἳ καλοῦνται Ναρβωνήσιοι. Ὧν ἀπὸ σπορᾶς.] Ἀρίσβην, ἢ κατά τινας Βάτειαν, θυγατέρα Τεύκρου, γήμας Δάρδανος, γεννᾷ Ἐριχθόνιον, Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος, Τρὼς δὲ [6]Ἶλον, Ἀσσάρακον, καὶ Γανυμήδην, Ἶλος γεννᾷ Λαομέδοντα, Λαομέδων Πρίαμον, Πρίαμος τὴν Κασσάνδραν αὐτὴν καὶ τοὺς αὐτῆς ἀδελφούς. Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν.] ὅπου ζήτει, [7]ὅπου περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν πάντα κατὰ λεπτὸν ἔγραψα, καὶ βραχύτατα, ὅσα οὐδὲ πεντήκοντα Ἀπολλώνιοι. Τὴν Λιγυστικήν.] ἡ Κύταια πόλις Κολχίδος ἐστὶν, [8]οἱ δὲ Κόλχοι ἔθνος ἐστὶ Λαζικὸν, ὡς ἔφην ὄπισθεν πλατυτέρως, πλησίον Ἀβασγῶν κείμενοι. ἡ δὲ Λιβύη, καὶ τὸ Λιγυστικὸν κλίμα, ὃ ἐκλήθη ἀπὸ Λίγυος, τοῦ Ἀλεβίωνος ἀδελφοῦ, τῆς Κυρήνης, καὶ Καρχηδόνος καὶ Ἀλεξανδρείας εἰσίν. ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος καινοτομεῖ τὰ

EMENDATIONES.

* Hoc ſupplevi ex *MSS.* utroque. 1 Ἰδαίοιο, pro Ἰδαίοις, ex *Bar.* metro exigente. 2 Ἀστέρῳ στρατηλάτῃ, pro ἀστέρων στρατηλάτης, ex *Lycophronis* textu, adjuvantibus etiam *MSS.* * Hoc addo ex *Bar.* ἀλλ' habet etiam *Seld.* 3 Τῶν ὀχέων τῶν ἀσπίδων, pro τῶν ὀχέων, τῶν ἀσπίδων ex *Bar.* 4 Τευκροὶ οἱ Τρῶες, pro Τεῦκροι οἱ ἥρωες, ope *Bar.* Trojanos enim Teucros eſſe dictos nemo, opinor, ignorat. 5 Κῆδον pro κήδων, ex *Bar.* 6 Ἶλον, pro Ἴλιον, ex *Seld.* 7 Ὅπου περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν πάντα κατὰ λεπτὸν lego cum *Bar.* ὅτι περὶ πάντων κατὰ λεπτὸν *Impreſſ.* 8 Οἱ δὲ Κόλχοι, pro ἐν δὲ Κόλχῃ, ex *Bar.*

πολλὰ

Καὶ τὸν τετράπνουν ὕδρον εὐνάσας θρόνοις,	Et quadrinarem draconem sopiens pharmacis,
Καὶ γυρὰ ταύρων βαστάσας πυριπνόων	Curváque taurorum regens ignivomorum
[a] Ἄροτρα, καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας,	Aratra, & in lebete corpus excoctus,
Οὐκ ἀσμένως ἔμαρψεν ἐρράου σκύτος,	Non impunè cepit arietis vellus,
Ἀλλ' αὐτόκλητον ἁρπάσας κεραΐδα,	Sed voluntariam rapiens Ovem
Τὴν [b] γνωτοφόντιν, καὶ τέκνων ἀλάστορα,	Fratricidam, filiorúmque perditricem,
Εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρμαλίξατο,	In loquacem imposuit Picam,
Φθογγὴν [c] ἑδωλίων [d] Χαονιτικῶν ἄπο	Vocem è transtris Chaonicis
Βροτησίαν ἱεῖσαν, ἔμπαιον δρόμων.	Humanam emittentem, cursus peritam.
Πάλιν δ' ὁ πέτρας ἀσκέρας ἀνειρύσας,	Rursum Qui è saxo calceos extraxerat,
Καὶ φασγάνου ζωστῆρα, καὶ [e] ξίφος πατρὸς,	Ensísque cingulum, & gladium patris,
Ὁ Φημίου παῖς, [f] Σκῦρος ᾧ λυγροὺς τάφους	Phemii nepos, cui Scyrus sepulcrum triste

VARIANTES LECTIONES.

a Ἄρετρα *Bar.* b Γνωτοφόντιν *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. c Al. ἐδώλων, quam lectionem habet etiam *Bar.* ἐδώλων cum spiritu tenui *Seld.* d Al. Χαωνικῶν. e Ξίφου *Seld.* f Al. Σκῦρος.

πτολιν, καὶ τὴν Κολχικὴν, Λιγυστικὴν καλεῖ. ὁ δὲ Λίγυς οὗτος κωλύων Ἡρακλῆ ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλθεῖν, ἀνηρέθη. καὶ κατὰ μὲν τοὺς μὴ εἰδότας διαίρεσιν κλιμάτων, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν δοκοῦντας Λιβυστικὴν καὶ Λιγυστικὴν, οὕτως ὡς εἴπομεν ἔχει· κατὰ δὲ τὴν ἀκρίβειαν, Λιβυστικὰ μέρη εἰσὶν, ἅπερ εἴπομεν· οἱ γὰρ Λίγυες τὴν παραλίαν ἀπὸ Τυρσηνίδος, μέχρι τῶν Ἄλπεων καὶ ἄχρι Γαλατῶν νέμονται, ὥς φησι Δίων, καὶ ἕτεροι ἀκριβέστατοι ἱστορικοὶ, συγγραφεῖς τε, καὶ γεωγράφοι. Τετράπνουν ὕδρον.] δικέφαλον δράκοντα, ἤτοι δύο ῥῖνας ἔχοντα, αἱ γὰρ δύο ῥῖνες δ' πνοὰς ἔχουσιν. Ὕδρον δὲ, τὸν δράκοντα εἶπεν, εἶδος λαβὼν ἀντὶ εἴδους. Θρόνοις.] φαρμάκοις τῆς Μηδείας, παρὰ τὸ θρῶ, θόρωνα καὶ θρόνα. Καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας.] φασὶν ὅτι ἡ Μήδεια τὸν Ἰάσονα ἑψήσασα, νέον ἐποίησεν. Ἐρράου.] τοῦ κριοῦ, ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τὸν κάπρον, παρὰ τὸ ὀρούω, τὸ ὁρμῶ. Ἀλλ' αὐτόκλητον.] ηὐτομόλησε γὰρ καὶ ἡ Μήδεια πρὸς τὸν Ἰάσονα. Κεραΐδα.] τὴν Μήδειαν νῦν, κεραῒς γὰρ, ὄρνεον μικρότατον, καταφερὲς πρὸς συνουσίαν. κεραΐδα δὲ ταύτην λέγει, παρ' ὅσον κατέτηξεν ἑαυτὴν διὰ τὴν λύπην τοῦ ἑτερογάμου Ἰάσονος. Τὴν γνωτοφόντιν, καὶ τέκνων ἀλάστορα.] τὴν ἀνελοῦσαν καὶ φονεύσασαν τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, ἡ γὰρ Μήδεια φυγοῦσα, καὶ διωκομένη παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀψύρτου, τοῦτον λαβοῦσα, [1] ταύτην καταλαβόντος, ἀνεῖλεν· ὕστερον δ' ἐν Κορίνθῳ, καὶ τοὺς ἐξ Ἰάσονος αὐτῆς παῖδας [2] Μέρμερον καὶ Φέρητα, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ζηλοτυπίαν, ὅτι ἀπολιπὼν αὐτὴν, ἔγημε Γλαύκην, τὴν θυγατέρα Κρέοντος, τοῦ βασιλέως τῶν [3] Κορινθίων. Εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν.] τὴν Ἀργὼ λέγει, ὅτι ἡ τρόπις αὐτῆς ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἦν, φωνήεσσα καὶ λάλος. Κίσσαν δὲ, αὐτὴν καλεῖ, ἐπειδὴ τὸ ὄρνεον, ἡ κίσσα, μιμητικόν ἐστι φωνῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ ἡ Ἀργὼ, * πάντα γὰρ προέγραψα.* Πάλιν δ' ὁ πέτρας ἀσκέρας.] τὴν περὶ Θησέως, τοῦ ξίφους, καὶ τῶν ὑποδημάτων * τοῦ Αἰγέως ἱστορίαν,* τῶν ὑπὸ τὴν Κολουραίαν πέτραν, πάλιν διαλαμβάνει, Κολουραίαν γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ,

> Ἔργα δὲ μὴν Τροιζῆνι Κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ,
> Θῆκε σὺν [4] ἀρπίδεσιν.——

Ἀσκέρας.] εἶπον ὅπισθεν, ὅτι τὰ περὶ τοὺς πόδας πιλία, ἤτοι τὰ ὀρτάεια λέγεται, ὁ δὲ Λυκόφρων τὰ ὑποδήματα λέγει. Ὁ Φημίου παῖς.] ἀντὶ τοῦ Φημιάδης, [5] κατὰ τοῦτον γὰρ ὁ Φημιάδου παῖς Θησεὺς, φησὶ γὰρ τὸν Αἰγέα Φημίου εἶναι παῖδα, Αἰγέως δὲ Θησέα. καὶ ὅτι μὲν Αἰγέως καὶ Αἴθρας υἱὸς ὁ Θησεὺς, ἀληθές· ὁ δὲ Αἰγεὺς Πανδίονος υἱὸς ἦν, ἀλλ' οὐ Φημίου. Σκῦρος.] νῆσός ἐστιν ἡ Σκῦρος μία τῶν Κυκλάδων, ἧς ἐβασίλευε Λυκομήδης, Δολόπων τὴν νῆσον οἰκούντων. ἐν γοῦν τῇ Σκύρῳ ταύτῃ Θησεὺς, ἢ ἀγρούς ἔχων, καὶ, κατὰ Πλούταρχον, φιλίαν πρὸς τὸν Λυκομήδην, καὶ φοβηθεὶς διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκστρατείαν τῶν Διοσκούρων, ἦλθε πρὸς Λυκομήδην, καὶ διέτριβε περὶ τὴν νῆσον· ἢ κατά τινας, ὅτι ὑπόνοιαν παρέσχεν, ὅτι μέλλει τυραννεῖν ἐν Ἀθήναις· ἢ καθ' ἑτέρους, ὅτι ὑπὸ Λύκου, τοῦ Αἰγέως ἀδελφοῦ, ἢ διὰ τὸν [6] φόνον τῶν Παλλαντιδῶν, ἢ διὰ τὴν Ἱππολύτου ἀναίρεσιν, ἐξώσθη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὕτως φυγὰς ἦλθεν εἰς Σκῦρον, κἀκεῖ δὲ νεωτερίζομενον ὁ Λυκομήδης αὐτὸν [7] ἰδὼν, καὶ δειλιάσας περὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναγαγὼν ἐπί τινα λόφον, καὶ δῆθεν τινὰ ὑποδεικνὺς κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν.

EMENDATIONES.

1 Ταύτην καταλαβόντος, pro ταύτης καταλαβ. ex *Seld.* 2 Μέρμερον lego cum *Bar.* Nam alterum ex Medeæ filiis eo nomine notum fuisse, constat ex supra dictis. Μέρμνον *Impreß.* Μέρμαρον *Seld.* 3 Κορινθίων, pro Κορίνθων, ex *Seld.* * Ex *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* 4 Ἀρπίδεσιν *Seld.* ἀρπίδεσιν *Bar.* 5 Hunc locum *Impressi* Codd. sic corrupte proferunt, κατὰ τοῦτον γάρ ὁ φημιάδου παῖς. Θησεύς φησι, τὸν &c. 6 Φόνον τῶν Παλλαντιδῶν, pro φόβον &c. ex *Bar.* Nam Theseus Pallantem, ejusque filios devictos occiderat. *Pausanias* Atticis, Χρόνῳ δὲ ὕστερον Πάλλας, καὶ οἱ τούτου παῖδες ἐπανέστησαν Θησεῖ· τούτους κτείνας, εἰς Τροιζῆνα ἔρχεται καθαρσίων ἕνεκα. Idem testatur *Plutarchus* in vita Thesei, *Euripides*, ejusque *Scholiastes* Hippolyto, & alii. 7 Pro ἰδὼν, *MSS.* uterque habent ὑποπτεύσας, quod equidem malim, quia, ut Historicorum turba tradit, Theseus, ob rerum novarum moliendarum suspicionem, à Lycomede interfectus est.

Κρημνῶν ἔνερθεν αἰγίλιψ [a] ῥοιζουμένων
Πάλαι δοκεύει τὰς ἀταρχύτους ῥιφάς,
Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας
Μύσῃ Τροπαίας μαστὸν εὔθηλον θεᾶς,
Ζωστηροκλέπτης, νεῖκος [b] ὤρινεν διπλοῦν,
[c] Στόρνην τ' ἀμέρσας, καὶ Θεμισκύρας ἄπο
Τὴν [d] τοξοδάμνον νοσφίσας Ὀρθωσίαν·
Ἧς αἱ ξυναιμοι, παρθένοι [e] Νεπτουνίδες,

Ardua sub præcipitiis deturbato
Jampridem servat insepultos jactus,
Cum Leone veniens initiato, qui bellicæ
Suxerat uberem Trophææ mammam Deæ,
Fur balthei, rixam excitavit duplicem,
Tum zonam auferens, tum ex Themiscyra
Sagittariam rapiens Orthosiam;
Cujus Sorores, puellæ Neptunides,

VARIANTES LECTIONES.

a Ῥοιζουμένῳ reposuit *G. Canterus*, cujus Adnotationes videndæ. b Ὤρινε sine ν finali *MSS.* uterque, & alii. c Στόργην *Bar.* d Τοξόδαμνον paroxyt. al. Utroque in loco tonum habet *Seld.* e Νεπτουνίδος al. Νεπτουνίδος al. Νεπτουνίδος *MSS.* uterque, & in *Scholiis* eandem lectionem defendit *Bar.* sed Νεπτωνὶς habet *Seld.*

Σὺν θηρὶ βλώξας.] πάλιν ὁ Θησεὺς σὺν τῷ Ηρακλεῖ ἐλθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν πρὸς τὰς Αμαζόνας, διπλοῦν παρεσκεύασε νεῖκος εἰς τοὺς Ελληνας, διὰ τὸν Ιππολύτης ζωστῆρα, καὶ Αντιόπην τὴν Αμαζόνα, ἐξ ἧς Θησεὺς ἔσχεν Ιππόλυτον. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Αδμήτη, ἡ Εὐρυσθέως θυγάτηρ, ἐπεθύμησε τὸν Ιππολύτης κτήσασθαι ζωστῆρα, καὶ δὴ ἐνὶ πλοίῳ Ηρακλῆς μετά τε Θησέως, καὶ ἑτέρων, εἰς Θεμισκύρας λιμένα [1] ἦλθε, καὶ Ιππολύτη τὸν ζωστῆρα τούτῳ ὑπέσχετο δοῦναι· Ηρα δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικὶ, ταῖς λοιπαῖς Αμαζόσιν ἔλεγεν, ἁρπάξαι τοὺς ξένους τὴν Ιππολύτην· ἐνόπλων δὲ αὐτῶν ὡς πρὸς μάχην κατελθουσῶν, Ηρακλῆς ἀντιπαξάμενος κτείνει τὴν Ιππολύτην, καὶ τὸν ζωστῆρα λαβὼν, Εὐρυσθεῖ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἀποκομίζει. καὶ Απολλόδωρος μὲν καὶ λοιποὶ ἀναιρεθῆναι φασὶν ὑφ' Ηρακλέους τὴν Ιππολύτην, Απολλώνιος δὲ οὕτω φησὶ,

[2] Γνάμψαν Αμαζονίδων ἕκαθεν λιμενήοχον ἀκρὴν,
Ενθα ποτὲ [3] προμολοῦσαν Αρητιάδαν Μελανίππην,
Ηρως Ηρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
[4] Ιππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν,
[5] Αμφικασιγνήτη, ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν [6] ὀπίσω.

Ετερος δέ τις ὅμοια τοῖς προτέροις φησὶ,

———Τελαμὼν ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ημετέροις ἑτάροισι φόως [7] πρόπιστος ἔθηκε,
Κτείνας [8] ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον [9] Μελανίππην,
Αὐτοκασιγνήτην [10] χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

Δηΐας.] τῆς Ηρας, πολεμία γὰρ ἦν τῷ Ηρακλεῖ. [11] Τροπαίας.] τῆς Ηρας, παρ' ὅσον καὶ αὐτῇ οἱ νικῶντες, ὥσπερ τῷ Διῒ, τρόπαιον ἀνετίθεντο. Σπάσαντι.] μεταλαβόντι, θηλάσαντι, ἐθήλασε γὰρ Ηρακλῆς τὴν Ηραν παῖς ὢν, Αθηνᾶς ἀραμένης αὐτὸν, καὶ πεισάσης τὴν Ηραν θηλάσαι αὐτὸν, διὸ καὶ ἀπηθανατίσθη. Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος, παρὰ τὸ μὴ ἐσθίειν· μαστὸς δὲ, ὁ γυναικεῖος, ὁ μεστὸς ὢν γάλακτος. Μύσῃ.] τῷ Ηρακλεῖ, διότι ἐμυήθη ἐν Ελευσῖνι τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα μικρὰ Μυστήρια. Εὔμολπος γὰρ, οὐχ ὁ Θρᾷξ κατὰ Ιστρον, ἀλλ' ὁ θεὶς τὰ Μυστήρια, ἐκέλευσε ξένοις μὴ μυεῖσθαι, ἐλθόντος δὲ τοῦ Ηρακλέος ἐν Ελευσῖνι, καὶ θέλοντος μυεῖσθαι, τὸν μὲν τοῦ Εὐμόλπου νόμον φυλάττοντες, θέλοντες δὲ καὶ τὸν κοινὸν εὐεργέτην Ηρακλέα θεραπεῦσαι, οἱ Ελευσίνιοι ἐπ' αὐτῷ τὰ μικρὰ ἐποιήσαντο Μυστήρια, οἱ δὲ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Ζωστηροκλέπτης.] ἱστορεῖ τὸν Θησέα φησὶ λαβεῖν τὸν ζωστῆρα τῆς Ιππολύτης, καὶ δοῦναι τῷ Ηρακλεῖ, αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὴν Ιππολύτην, κατὰ τοῦτον τὸν Λυκόφρονα, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν σώφρονα Ιππόλυτον. μετὰ δὲ θάνατον αὐτῆς, ἔλαβε Φαίδραν, ἥτις ἤρα τοῦ Ιππολύτου, καὶ μὴ [12] ἰσχυσάσης πείθειν τοῦτον, ᾠκοδόμησε ναὸν τῇ Αφροδίτῃ, Ερωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. εἶτα διὰ τὸ πολὺν ἔρωτα ἔχειν αὐτὴν, εἰς νόσον περιέπεσε, καὶ τῆς τροφοῦ αὐτῆς οὐ μικρῶς ἀναγκασάσης αὐτὴν εἰπεῖν, μετά τινα χρόνον ἀνήγγειλεν· ἡ δὲ φαρμάκοις βουλομένη λῦσαι τὸν ἔρωτα αὐτῆς, καὶ μὴ δυναμένη, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ιππόλυτον, κἀκεῖνος δὲ μὴ δεξάμενος τὸ ταύτης ῥῆμα, ἀπεδίωξε μετ' ὀργῆς, ἡ δὲ Φαίδρα γνοῦσα, ἑαυτὴν ἀπέπνιξε. νῦν ἡμεῖς δὲ τοῦτον λέγομεν, ὅτι Θησεὺς ἐξ Αντιόπης τὸν Ιππόλυτον ἔσχεν, οὐχὶ ἐξ Ιππολύτης· ἐκείνη μὲν γὰρ ἡ ἀπελύθη, λαβόντος Ηρακλέους τὸν ζωστῆρα παρὰ Μελανίππης, τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς· ἡ Ιππολύτη μὲν ἀνῃρέθη παρ' Ηρακλέους, Μελανίππη δὲ παρὰ τοῦ Τελαμῶνος. Θεμίσκυρα.] πόλις Παφλαγονίας καὶ Αμαζόνων, ἔνθα Θεμισκύρειαι αἱ Αμαζόνες λέγονται. Τὴν τοξόδαμνον.] οἱ μὲν ἄλλοι πάντες προπαροξύτονον Τοξόδαμνον γράφουσιν, ἐγὼ δὲ παροξυτόνως· τὰ γὰρ προπαροξύτονα πάθος δηλοῦσιν, οἷον τοξόδαμνον, τὴν δαμαζομένην ὑπὸ [13] τόξων· τοξοδάμνον δὲ, τὴν δαμάζουσαν τόξοις· λέγει δὲ τὴν Ιππολύτην. Ορθωσίαν.] Ορθωσία, ἡ Αρτεμις, ἀπὸ Ορθωσίου, ὄρους Αρκαδικοῦ, ὡς τιμωμένη ἐκεῖσε· [14] ἢ ὡς ἐπορθοῦσα τὰς τικτούσας, μαιεύτεια γὰρ ἡ θεός. φημὶ γοῦν οὕτως ἐγὼ τὴν τοξικὴν Αντιόπην, ἢ, κατὰ τοῦτον, [15] τὴν Ιππολύτην στερήσας τῆς Ορθωσίας Αρτέμιδος, ὡς φιλουμένην ὑπ' αὐτῆς, ὅτι τοξική. τινὲς δὲ καὶ τὴν Ορθωσίαν, ἀντὶ τῆς Ιππολύτης ὁμώνυμον φασίν. Ης αἱ ξυναιμοι.] Νεπτουνὶς, ἡ Αμαζὼν αὕτη ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς καὶ αἱ λοιπαὶ [16] Αμαζόνες, Νεπτουνίδες καλοῦνται.

EMENDATIONES.

1 Ηλθε, pro ἦλθον, ex *Seld.* Deinde Ιππολύτη, pro Ιππολύτης. 2 Μάψαν *Bar.* 3 Προμολοῦσαν Αρκτιάδα *Bar.* Αρκατίδην *Seld.* 4 Ιππολύτης *Bar.* 5 Αὐτοκασιγνήτη *Bar.* 6 Οπίσσω, pro ὀπίσω, ex *MSS* utroque, metro id exigente. 7 Πρότιστος *Seld.* πρώτιστον *Bar.* 8 Ανδρολέτειραν, pro ἀνδρολέτηραν, ex *MSS.* utroque. 9 Μελανίππην *MSS.* uterque. 10 Χρυσοζώνοιο, pro χρυσοζώνης, ex *MSS.* utroque, metro id exigente. 11 Τροπαίας δὲ τῆς αὐτῆς παρ' ὅσον *Bar.* Τροπαίας τῆς Ηρας.] παρ' ὅσον *Impress.* 12 Ισχυσάσης, pro ἰσχυάσης. cæterum totam hanc de Phædra narrationem omiserunt *MSS.* Codd. ejusque loco hoc habet *Bar.* Ημεῖς δὲ ὄπισθεν ἀρκούντως εἴπομεν, νῦν δὲ τοῦτο μόνον λέξομεν, ὅτι &c. 13 Τόξων· τοξοδάμνον δὲ, pro τόξον. τοξόδαμνον δὲ, ex *Bar.* sensu ita requirente. 14 Η ὡς ἐπορθοῦσα lego cum *MSS.* utroque. Nam cur Diana vocetur Ορθωσία, duas reddit rationes, quarum hæc altera; absurde igitur *Impressi.* ἤτοι ἐπορθοῦσα, cum hæc ratio sit à priore omnino distincta, si non & contraria. 15 Τὴν Ιππολύτην, στερήσας τὴν Ορθωσίαν Αρτεμιν, ὡς φιλουμένην ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τοξικὴ *Impress.* corrupte, & absurde. Nostra lectio, quam Codici *Seld.* debemus, magis congrua videtur, & ad filum orationis apposita. 16 Αμαζόνες, Νεπτουνίδες καλοῦνται, pro Αμαζῶνες Νεπτουνίδες καλοῦνται.

ἐπιστρά-

Ἔριν λιποῦσαι, Λάγμον, ἠδὲ [a] Τήλαμον,	Erin relinquentes, Lagmum, Telamum,
Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ἀκταῖόν τ' ὄρος,	Et fluvium Thermodontis, Actæúmque montem,
Ποινὰς ἀθέλκτους [b] ἁρπαγῆς διζήμεναι,	Pœnas implacabiles rapinæ quærendo,
Ὑπὲρ κελαινὸν Ἴστρον ἤλασαν Σκύθας	Ultra nigrum Istrum Scythicas egerunt
Ἵπποις, ὁμοκλητῆρα ἱεῖσαι βοὴν	Equas, bellicam emittentes vocem
Γραικοῖσιν, ἀμνάμοις τε τοῖς Ἐρεχθέως·	Græcis, & Erechthei nepotibus;
Καὶ πᾶσαν Ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν [c] δορὶ,	Ac totam bello perdiderunt Atticam,
Τὰς [d] Μοψοπίους αἰθαλώσασαι γύας.	Mopsopias inflammantes regiones.
Πάππος δ' ὁ Θρῄκης ἐμὸς αἰστώσας [e] πλάκα,	Pòst Avus meus Thraciæ vastans arvum,
Χώραν τ' [f] Ἐορδῶν, καὶ [g] Γαλαδραῖον πέδον,	Agrúmque Eordorum, & Galadræum solum,
Ὅρους ἔπηξεν ἀμφὶ Πηνειοῦ ποτοῖς,	Terminos fixit circa Penei fluenta,
Στερρὰν ζαχήλῳ ζεύγλαν ἀμφιθεὶς πέδαις,	Fortè collo jugum circumdans vinculis,
Ἀλκῇ νέανδρος, [h] εὐπρεπέστατος γύοις.	Viribus adolescens, nobilissimus generis.
Ἡ δ' ἀντὶ τούτων πάρροθον βοηλάτην	At Illa pro istis vindicem Bubulcum
Τὸν ἑξάπρυμνον, στέρφος [i] ἐγχλαινούμενον	Sex habentem puppes, leonina chlamydatum
Στείλασα, λίστροις αἰπὺν [k] ἤρειψεν πάγον·	Mittens, altam ligonibus arcem eruit:

VARIANTES LECTIONES.

a Τήλαμνον *Seld.* b Ἁρπαγὰς *MSS.* uterque, & alii. c Δορεὶ *Seld.* d Μοψοπείους *Seld.* aliique. Μοψοπίους *Bar.* e Πλάκας *Bar.* aliique. f Ἐορδῶν *Bar.* aliique. Ἐορδνῶν al. g Χαλαδραῖον *Bar.* h Ἐκπρεπέστατος *MSS.* uterque, & alii. i Ἐγχρινόμενον *Bar.* k Ἤρειψε *Seld.* ἤρειψε *Bar.*

ἐπεστράτευσαν δὲ αὗται τῇ Ἀττικῇ, καὶ νικηθεῖσαι ὑπέστρεψαν εἰς Ἰταλίαν. καὶ οὗτος μὲν διὰ τὸ ζωστῆρα φησὶν αὐτὰς ὅτι τὰς Ἀθήνας στρατεῦσαι· Ἑλλάνικος δὲ ὁ Λέσβιος φησὶν, ὅτι παγέντος τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου διέβησαν αὐτὸν, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ τέτρασι μησὶ πολεμήσασαι ὑπεστράφησαν, οὐ λέγει δὲ τὴν αἰτίαν. Λυσίας δὲ ὁ ῥήτωρ πρώτας φησὶν αὐτὰς ἁπάντων ἀνθρώπων τολμῆσαι ἵππον ἐπιβῆναι· τῆς ἀνδρείας *οὖν* αὐτῶν πειρώμεναι, πολλοὺς κατέδραμον τόπους· ἐλθοῦσαι δὲ καὶ πρὸς τὴν Ἀττικὴν, [1] μόλις μὲν, ἡττήθησαν δέ. Ἡρόδωρος δὲ ὁ Ποντικὸς τότε φησὶ Θησέα λαβεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἢ [2] μαχομένην μετ' αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ [3] Μόλπιδος τῆς Ἀμαζόνος ἀκοντισθεῖσαν, καὶ πεσοῦσαν, ἢ πρέσβιν εἰρήνης τῆς εἰς Ἀθήνας μετὰ ξενίων ἐλθοῦσαν. * Ἔρις, Λάγμος, Τήλαμος, Θερμώδων, ποταμοὶ Σκυθίας. Ἀκταῖον, ὄρος Σκυθίας. * Γύας.] χώρας. τὸ δὲ γύη καὶ μετὰ προσγεγραμμένης, καὶ δίχα προσγεγραμμένης οὐ λυμαίνεται τὸ μέτρον τοῦ στίχου. Πάππος δὲ, ὁ Ἶλος· τινὲς δὲ τὸν Λαομέδοντα φασὶν, ὁ γὰρ Λαομέδων κρατήσας τῶν πόλεων, ἃς ὁ Λυκόφρων ἀπαριθμεῖται, ἔκτισε τὴν Τροίαν ἄχρι τοῦ Πηνειοῦ, πρώην γὰρ ἡ Τροία μικρόν τι πολίχνιον ἦν. * Χώραν τ' Ἐορδῶν.] Ἐορδοὶ, οἱ Μακεδόνες. Χαλαδραῖον δὲ, πόλις Μακεδονίας. Πηνειὸς δὲ, ποταμὸς Θετταλίας· μέχρι θαλάσσης ὁ Ἶλος ἐκράτει. * Ἀλκῇ νέανδρος.] νέος, ἀνδρεῖος. μετέφρασε δὲ τὸ Αἰσχύλειον, [4] τὸν ὃν γὰρ ἀνδρόπαιδα φησὶν Αἰσχύλος, οὗτος νέανδρον, ὡς [5] μεταφράζων, λέγει. Ἡ δ' ἀντὶ τούτων.] ἡ Εὐρώπη δὲ ἀντὶ τῶν τιμωρημάτων τούτων τὸν Ἡρακλέα τὴν λεοντῆν ἐνδεδυμένον σὺν ἓξ ναυσὶ στείλασα, ἀξίναις καὶ δικέλλαις κατέσκαψε τὴν Ἴλιον. Ἑξάπρυμνον δέ φησι τὸν Ἡρακλέα, ὅτι ἓξ ναῦς ἔχων εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἐξ [6] οἴῃς σὺν νηυσὶ, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, [7] χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Αἰπὺν δὲ πάγον, τὴν Ἴλιον, ὅτι ὑψηλὴ καὶ ὀφρυόεσσα· καὶ Ὅμηρος,

Ἦτοι ἐγὼν εἶμι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

EMENDATIONES.

* Ex *MSS.* utroque. 1 Μόλις μὲν, ἡττήθησαν δὲ, pro μόλις μὲν ἡττήθησαν. ex *MSS.* utroque. 2 Μοιχευομένην *Bar.* 3 Μόλπιδος, pro Μολπίδου, ex *Bar.* * Hæc adjeci ex penu *Barocciano* deprompta. * Hæc adjeci ex *Bar.* 4 Τὸν νέον γὰρ *Bar.* 5 Μεταφράζων, pro παραφράζων, ex *Bar.* 6 Οἴῃς, pro ἧς, ex *Bar.* & ipso *Homero.* 7 Χείρωσε *Seld.*

Τὸν ἡ παλίμφρων Γοργὰς ἐν κλήροις θεῶν
Καθιερώσει, πημάτων [a] ἀρχηγέτις.
Αὖθις δὲ κίρκοι Τμῶλον ἐκλελοιπότες,
Κίμψον τε, καὶ χρυσεργὰ Πακτωλοῦ ποτά,
Καὶ νᾶμα λίμνης, ἔνθα Τυφῶνος δάμαρ
Κευθμῶνος αἰνόλεκτρον [b] εὐδαίει μυχόν,
[c] Ἀγόλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν,
Δεινὴν Λιγυστίνοισι, τοῖς τ' [d] ἀφ' αἵματος
Ῥίζαν [e] γιγάντων [f] Σιθώνων κεκτημένοις,
Λόγχης ἐν [g] ὑσμίνῃσι μίξαντες [h] πάλην·
Εἷλον δὲ Πῖσαν, καὶ [i] δορύκτητον χθόνα
Πᾶσαν κατειργάσαντο, τῶν Ὀμβρων πέλας,
Καὶ Σαλπίων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάγων.
Λοῖσθος δ' [k] ἐγείρει [l] γρυνὸς ἀρχαίαν ἔριν,
Πῦρ εὗδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογί,

Quem Gorgas in deorum concilio, mutata sententia,
Consecrabit, cladium princeps.
Deinde accipitres Tmolum deserentes,
Cimpsúmque, & auriflua Pactoli fluenta,
Ac fluxionem Paludis, in qua Typhonis uxor
Cavernæ infausto incubat angulo,
In Agyllam Italicam irruerunt,
Gravem cum Ligustinis, & à sanguine
Gigantum Sithoniorum stirpem ducentibus,
Belli conflictu miscentes pugnam:
Ceperunt autem Pisam, captivámque terram
Omnem subegerunt prope Umbros sitam,
Et Alpium collocatam super turgidos colles.
Ultimus autem excitat antiquam Torris litem,
Ignem jam sopitum flamma redaccendens,

VARIANTES LECTIONES.

a Αρχιγέτις Bar. eandemque lectionem in Scholiis habet. b Ευδύνει Seld. c Αγυλλαν Αὐσονῖτιν MSS. uterque. d Al. ἀφαίματος. e Γιγάντων Bar. f Al. Σιθόνων. g Υσμίνοισι Seld. h Πάλιν MSS. uterque. i Δορίκτητον Bar. k Al. ἐγείρη. l Γρηνὸς Bar.

Τὸν ἡ παλίμφρων.] οἱ μὲν τὴν Ηραν ἀκούουσιν· αὕτη δὲ παλίμφρων τῷ Ηρακλεῖ γέγονε, πρότερον γὰρ αὐτὸν μισοῦσα, ὕστερον ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Ηβῃ γαμβρὸν ἐποίησε. Γοργάδα.] τὴν ἐμποιοῦσαν φόβον, παρὰ τὴν γοργότητα. Καθιερώσει δὲ, ἀντὶ τοῦ θεὸν ποιήσει. Πημάτων δὲ ἀρχηγέτις, ἐπειδὴ [1] παραίτιος τῷ Ηρακλεῖ τῶν ἄθλων ἐγένετο. Αλλοι δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς Αθηνᾶς ἀκούουσι, καὶ Παλίμφρονα μὲν τὴν συνετήν. Γοργάδα δὲ, τὴν ἐπὶ τῶν στήθους [2] ἔχουσαν τὸ Γοργόνειον. Πημάτων δὲ ἀρχηγέτιν, ὅτι προηγεῖτο τῷ Ηρακλεῖ ἐν τοῖς πόνοις, βοηθοῦσα αὐτῷ. Καθιερώσει δὲ, θεοποιήσει ἡ Ηρα, οἱ μὲν ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν· ἄλλοι δὲ, ὅτι γαμβρὸν αὐτὸν ἔσχεν ἐπὶ Ηβῃ τῇ θυγατρί. [3] Σώτας δὲ ὁ Βυζάντιος ἐν Θεῶν λόγοις, θεὸν γενέσθαι φησὶ τὸν Ηρακλέα, γίγαντα τὸν Πέρνομον ἀνῃρηκότα, Ηραν ἀναγκάζοντα πρὸς γάμου [4] βίαν. Αὖθις δὲ κίρκοι.] Τυρσηνὸς καὶ Λυδὸς Ατυος παῖδες ἦσαν, τοῦ [5] Λυδῶν βασιλέως, λιμοῦ δὲ καταλαβόντος τὴν Λυδίαν, πρότερον παιδιαῖς ἐπειρῶντο παρηγορεῖν ἑαυτοὺς, ἐφευρόντες σφαίρας, καὶ ἀστραγάλους, καὶ λοιπὰς παιδιάς. ὡς δὲ περιγενέσθαι τοῦ κακοῦ παιδιαῖς οὐκ ἠδύναντο, διαιρεθέντες εἰς δύο, κείσει τῶν παίδων κληροῦνται, ὥστε τοὺς μὲν μένειν [6] ἐν Λυδίᾳ, τοὺς δὲ ἑτέρους ἀπαίρειν εἰς ἀποικίαν· πεσόντος * δὲ * ἐπὶ Τυρσηνὸν τοῦ κλήρου τῆς ἀποικίας, σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ ἀπαίρει πρὸς Ιταλίαν, καὶ καταπολεμήσας τινας τῶν ἐκεῖσε, καὶ [7] περιγινόμενος, καὶ νικήσας, βασιλεύει τῆς χώρας, καὶ Τυρσηνίαν ταύτην ἐκάλεσε. Κίμψος.] κώμη Λυδίας. Πακτωλὸς δὲ, ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦν τὸ ψῆγμα ἔχων, νῦν δὲ ὕελον. Λίμνην.] τὴν Γύγαιαν λέγει, ἢ τὴν Ασκανίαν· πλησίον δὲ Λυδίας τὰ Αειμα ὄρη, ὅπου φησὶ Ησίοδος εἶναι τὴν Εχιδναν· ταύτῃ δὲ συνεμίγη ὁ Τυφῶν, καὶ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῶν [8] ἑτέρα ἔχιδνα μεγάλη. Δεινὴν Λιγυστίνοισιν.] ἡ σύνταξις οὕτως· Δεινὴν μίξαντες λόγχης πάλην ἐν ὑσμίναις, τίσι; τοῖς Λιγυστίνοις, τοῖς κεκτημένοις ῥίζαν καὶ γενεὰν ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν Σιθώνων καὶ Θρακικῶν γιγάντων, ἢ δεινὴν ῥίζαν Γιγάντων. Δοξάζων δὲ ἐπ' ἀνδρείας τοὺς Τυρρηνοὺς καὶ Ιταλοὺς, λέγει συγγενεῖς εἶναι αὐτοὺς τῶν Θρακικῶν Γιγάντων, οἱ γὰρ γίγαντες ἐκ Θρᾴκης γεγονότες περὶ [9] Τυρρηνίαν καὶ Ιταλίαν ἐν ταῖς Πιθηκούσαις νήσοις ᾤκησαν· διὰ δὲ τὸ ταῦτα λέγειν, πλέον δοξάζει τοὺς μετὰ Τυρρηνοῦ Λυδοὺς, [10] τοὺς πολεμήσαντας τοὺς λεγομένους εἶναι γένος τῶν Σιθωνικῶν γιγάντων. Σιθὼν δὲ, βασιλεὺς ἦν Θρᾴκης. Ομβρων.] [11] Ομβροι, γένος Γαλατῶν, καὶ Σαλπίων. Καὶ Σαλπίων.] οὐ Σάλπια, ἀλλὰ Αλπια, ὄρη Εὐρωπαῖα μέγαλα τῆς Ιταλίας· ἐν μὲν, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ Ιστρος, ἄλλο δὲ, ἀφ' οὗ ὁ Ρῆνος. Αλπια δὲ, τὰ ὄρη ἐκλήθησαν, ἀπό τινος Αλπιδος ὑπὸ τοὺς τόπους ἀνῃρημένου.

EMENDATIONES.

1 Παραίτια MSS. 2 Εχουσαν τὸ Γοργόνειον lego cum Bar. quocum consentit Seld. nisi quod Γοργόνιον habeat. τρέχουσαν τὸ γοργόν Impress. 3 Σώσας Seld. 4 Βίαν lege cum Seld. nisi malis βίᾳ. sed βίας Impress. 5 Λυδῶν, pro Διβύων, ex MSS. utroque. Notum enim est ex Herodoto, aliisque, Tyrrhenum & Lydum in regione Lydia dicta natos esse. 6 Εν Λυδίᾳ, pro εἰς Λυδίαν, ex MSS. utroque. * Ex Bar. 7 Περιγινόμενος, pro παραγινόμενος, ex MSS. utroque. 8 Ετέρα, pro ἑτέρους. 9 Τυρρηνίαν, pro Τυρρήνίου, ex Bar. Τυρσηνίαν Seld. 10 Τοὺς πολεμήσαντας, pro καὶ πολεμήσαντες. 11 Ομβροι, pro Ομβρ.

Ἐπεὶ Πελασγοὺς εἶδε Ῥυνδακοῦ ποτῶν
Κρωσσοῖσιν ὀθνείοισι βάψαντας γάνος.
Ἡ δ' αὖτις οἰστρήσασα τιμωρουμένη,
[a] Τριπλᾶς τετραπλᾶς ἀντιτίσεται βλάβας,
Πορθοῦσα χώρας ἀντίπορθμον ἠόνα.
Πρῶτος μὲν ἥξει Ζηνὶ τῷ Λαπερσίῳ
Ὁμώνυμος Ζεύς, ὃς καταιβάτης [b] μολών,
Σκηπτῷ πυρώσει πάντα δυσμενῶν σταθμά·
Σὺν ᾧ θανοῦμαι, [c] κἀν νεκροῖς [d] στρωφωμένη,
Τὰ λοιπ' ἀκούσω ταῦθ', ἃ νῦν μέλλω [e] θροεῖν.
Ὁ δεύτερος δέ, τοῦ πεφασμένου κέλωρ
Ἐν ἀμφιβλήστροις, ἔλλοπος μυνδοῦ δίκην,
Καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν [f] μολών,
Χρησμοῖς Ἰατροῦ σὺν πολυγλώσσῳ στρατῷ.
Τρίτος δ', ἄνακτος τοῦ [g] δρυηκόπου [h] γόνος,

Postquam Pelaſgos vidit Rhyndaci fluminum
Laticem peregrinis tingentes urnis.
Tum illa œſtro percita rurſus ulciſcens,
Tripla quadrupla rependet damna,
Vaſtans oppoſitum regionis litus.
Primus quidem veniet Jovis Laperſii
Cognominis Jupiter; qui accedens Deſcenſor,
Cuncta fulmine inflammabit hoſtium ſtabula:
Quocum moriar, & apud inferos verſans,
Reliqua audiam hæc, quæ nunc ſum dictura.
Secundus, Occiſi in retibus,
Muti piſcis ritu, Filius
Comburet externam regionem, ubi venerit
Ex oraculo Medici multilingui cum exercitu.
Tertius, regis Lignatoris Filius,

VARIANTES LECTIONES.

a Τριπλᾶς τετραπλᾶς Bar. & τριπλᾶς etiam habet *Seld.* b Μολὼν *Seld.* c Al. κἂν. d Στρωφωμένη *Seld.* e Θρηνεῖν *Bar.* f Μολὼν *Seld.* g Al. δρυκόπου. h Γένος *Bar.*

Ζηνὶ τῷ Λαπερσίῳ.] Λαπέρσαι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα Διὸς Ἀγαμέμνονος ἐστὶν ἱερόν· ὁμώνυμος σὺν τῷ Λαπερσίῳ Διῒ Ἀγαμέμνων, ὅστις ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσεν. Ὁ δεύτερος δέ.] Ὀρέστης μετὰ τὸ ἀνελεῖν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, διωκόμενος ὑπὸ Ἐριννύων, φεύγει πρὸς Ἀθήνας ἐν τῇ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑορτῇ, βασιλεύοντος Δημοφῶντος, καὶ κρίνεται ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἢ μετὰ Ἐριννύων, ἢ Τυνδάρεω, ἢ [1] Ἠριγόνης, τῆς Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατρός, ἴσων δὲ γενομένων τῶν ψήφων, ἀπελύθη. ἔχρησε δὲ ὁ θεὸς τῆς μανίας αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι, εἰ τὸ ἐν Ταύροις ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος μετακομίσει· οἱ δὲ Ταῦροι, μοῖρα Σκυθῶν. παραγενόμενος δὲ μετὰ Πυλάδου, καὶ κρατηθεὶς παρὰ βουκόλων, ἤχθη δέσμιος σὺν τῷ Πυλάδῃ πρὸς Θόαντα τὸν βασιλέα. ὁ δὲ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἱέρειαν Ἰφιγένειαν ἔπεμψε, μεθ' ἧς καὶ τοῦ ἀγάλματος φεύγουσι· χειμασθέντες δέ, ἐξώκειλαν περὶ τὰ τῆς Σελευκείας νῦν λεγόμενα μέρη, καὶ περὶ Ἀντιόχειαν, καὶ τὸ Μελάντιον ὄρος, ὃ ἀπὸ τοῦ παυθῆναι τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ τῆς μανίας, Ἀμανὸν ἐκλήθη. ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτραν ζευγνύει, αὐτὸς δὲ μετὰ τὴν ἀδελφῶν ἀνελὼν Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως, ἔγημεν Ἑρμιόνην, ἐξ ἧς γεννᾷ Τισαμενόν. ἢ, κατά τινας Ἠριγόνην γήμας τὴν Αἰγίσθου, Πένθιλον γεννᾷ, οἰκῶν ἐν Ὀρεστίᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου ὑπὸ ὄφεως δηχθεὶς ἀναιρεῖται. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας, περὶ τοῖς Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν ἐνιαυτὸν Ὀρέστης ἐνδιατρίψας, ὡς Εὐριπίδης φησί, χρησμὸν ἔλαβε στέλλεσθαι πρὸς ἀποικίαν, ὃς [2] συνάξας ἐκ διαφόρων ἐθνῶν λαούς, οὓς ἐκάλεσεν Αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων εἶναι, ἦλθεν εἰς Λέσβον. καὶ αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀποθανών, πόλιν κτίσαι οὐκ ἠδυνήθη, ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς, μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσβου, πόλιν ἔκτισε. Κέλωρ δέ, νῦν ὁ ἀπόγονος Γρᾶς εἴρηται. τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας Λέσβου Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ ἐν πρώτῃ Αἰολικῶν. Ἐν ἀμφιβλήστροις.] παρόσον δίκην ἰχθύος ἐμπεσὼν ἐν τῷ χιτῶνι ὁ Ἀγαμέμνων ἀνῄρηται· ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα, τούτου βραδύνοντος, ἐποίησεν αὐτῷ χιτῶνα ἔξοδον μὴ ἔχοντα, καὶ ἐλθόντος Ἀγαμέμνονος, περιχαρῶς ὑποδεξαμένη τοῦτον, καὶ χιτῶνα ἐνδύσασα, τοῦτον ἀπέκτεινεν, ὥσπερ τινὰ ἰχθῦν. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐν τῇ τραπέζῃ αὐτὸν φησὶν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Αἰγίσθου, καὶ τῶν ὀνομασθέντων λοιπῶν ἐν τῷ φόνῳ αὐτοῦ, καί φησιν,

——[3] ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

εἶτα ἀνδρωθέντος τοῦ παιδὸς Ὀρέστου, ἀπέκτεινε τὸν Αἴγισθον, ὡς φονέα τοῦ πατρὸς καὶ μοιχόν, καὶ τὴν μητέρα. Ἔλλοπος δέ, τοῦ ἀφώνου ἰχθύος, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὸν ὄπα· χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων ἰχθύων φωνητικός ἐστιν ὁ σκάρος. Τρίτος δ', ἄνακτος.] τρίτον φησὶ Νηλέα τὸν Κόδρου εἰς Ἀσίαν παραγενέσθαι. Δρυηκόπον δέ, λέγει τὸν Κόδρον, ἐπειδὴ πολεμούντων Λακε-

EMENDATIONES.

1 Ἠριγόνης, ex MSS. utroque, pro Ἐριγόνης. quinetiam Ἠριγόνης paulo poſt habent *Impreſſi.* 2 Συνάξας, pro συναντήσας, ex MSS utroque. 3 Ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, pro ὥς τινα κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, ex *Homeri* Odyſſ. λ'.

δαιμονίων

Τὴν τευχοπλάστιν παρθένον [a] Βραγχησίαν	Figulam virginem Milesiam
Παραιολίξας βῶλον ἐμπεφυρμένην	Inducens ad glebam maceratam
Νασμοῖς ὀρέξαι τῷ κεχρημένῳ δάνος,	Aqua præbendum indigenti dono,
Σφραγῖδα δέλτῳ δακτύλων ἐφαρμόσαι,	Ad imprimendum chartæ manus sigillum,
Φθειρῶν ὀρείαν [b] στήσεται μοναρχίαν,	Montanum Phthirorum condet imperium,
Τὸν πρωτόμισθον [c] Κᾶρα δηώσας στρατόν·	Primo mercenario Care destructo exercitu;
Ὅταν κόρη [d] κασωρὶς εἰς [e] ἐπείσιον	Quando Puella meretrix in pudendum
Χλεύην ὑλακτήσασα, κηκάσῃ γάμοις	Probra latrans, studebit nuptias
Νυμφεῖα [f] πρὸς κηλωστὰ βαρβάρων τελεῖν.	In sponsalibus barbarorum lupanaribus celebrare.
Οἱ δ' αὖ τέταρτοι, τοῦ Δυμαντέως σποράς,	Quarti demum, ex stirpe Dymantea,
Λακμώνιοί τε, καὶ [g] Κυτιναῖοι, Κόδροι,	Lacmonii, Cytinæi, Codrii,

VARIANTES LECTIONES.

a Βραχχησίαν *Bar.* b Νάσσεται al. c Κάρα al. Καραδηώσας *Seld.* aliique. d Κασωρεὶς al. e Ἐπίσιον *Seld.* aliique. f Πρὸς τὰ κηλωστὰ *Seld.* κηλωστὰ al. g Κυτιναῖοι *Bar.*

δαιμονίων τοῖς Ἀθηναίοις, χρησμὸν ἔλαβον οἱ Λακεδαιμόνιοι, φυλάττεσθαι κτείνειν τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγόν. μαθὼν δὲ ὁ Κόδρος, ἔλαβεν ὑλοτόμον σκευὴν, καὶ ἀποκτείνας τινὰ Λακεδαιμόνιον ἐπίτηδες, ὡς φρυγανιζόμενος, καὶ αὐτὸς ἀνῃρέθη· μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπηλλάγησαν. [1] γράφει δὲ τοιοῦτόν τι Δουρεὶς, Διόδωρος, καὶ Δίων, ὅτι Σαμνειτῶν, Τυῤῥηνῶν, καὶ ἑτέρων ἐθνῶν πολεμούντων Ῥωμαίοις, ὁ Δέκιος ὕπατος Ῥωμαίων, συστρατηγὸς ὢν Ταρκουάτου, οὕτω ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς σφαγὴν, καὶ ἀνῃρέθησαν τῶν ἐναντίων [2] χιλιάδες ἑκατὸν αὐθημερόν. Κόδρου δὲ τελευτήσαντος, Μέδων καὶ Νηλεὺς, οἱ τούτου παῖδες, ἤριζον περὶ βασιλείας· ἐχρήσθη γοῦν αὐτοῖς, τὸν δὲ πρῶτον θύσαντα, ἔνθα ὁ στόλος τὸν στόλον τρίβει, λαβεῖν τὴν βασιλείαν. ὁ Μέδων γοῦν θεασάμενος δύο ἐλαίας κινουμένας, καὶ τριβούσας [3] ἀλλήλας, καὶ [4] πρίσμα πεμπούσας, θύσας ἐκεῖ, βασιλεύει τῆς Ἀττικῆς. Νηλεὺς δὲ πάλιν χρησμὸν λαβὼν, ἤκουσε,

Νηλεῦ, [5] φράζευ ὅπως [6] ἀδίκων Καρῶν γένος ἀνδρῶν.

λαβὼν οὖν Ἴωνας τοὺς ἐλαθέντας ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ἤγαγεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκράτησε [7] Μιλήτου καὶ Καρίας, καὶ ἔκτισε τρεῖς πόλεις, ὥς φησιν Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ, καὶ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι Νηλεὺς χρησμὸν ἔλαβε Δελφικὸν, στέλλεσθαι ἐπὶ χρυσοῦς ἄνδρας, δείξειν δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα· παραγινόμενος δ' εἰς Ἀθήνας, ἤκουσε τῆς θυγατρὸς γυμνῆς τυπτούσης τὸ [8] ἐπίσειον, καὶ λεγούσης,

Δίζεο σεῦ μάλα εὖ θαλερὸν πόσιν, ἢ ἐς Ἀθήνας,
Ἢ εἰς Μίλητον, [9] καὶ τάξον σήματα Καρσί.

Τὴν τευχοπλάστιν.] τὴν τοῦ κεραμέως θυγατέρα. Βραγχησίαν δὲ, τὴν Καρικὴν, ἀπὸ Βράγχου τοῦ κτίσαντος τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον. ὁ δὲ Νηλεὺς χρησμὸν εἰλήφει, ἐκεῖ οἰκεῖν, ἔνθα ἂν παρθένος αὐτῷ δῷ γῆν ὕδατι βεβρεγμένην· ἐλθὼν δ' εἰς Μίλητον, παρεκελεύσατο κεραμέως θυγατρὶ δοῦναι αὐτῷ πηλὸν εἰς σφραγῖδα· τῆς δὲ προθύμως διδούσης, Νηλεὺς ἐκράτησε τῆς Μιλήτου, καὶ ἔκτισε τρεῖς πόλεις. Φθειρῶν ὀρείαν.] οἱ μὲν φασιν, ὅτι Φθεὶρ υἱὸς ἦν Ἐνδυμίωνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη, καὶ τὸ ὄρος. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Φθεῖρες ὄρος Καρίας ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰς φθεῖρας ἔχειν· φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤτοι τὰ λεγόμενα στρόβιλα, ὅτι ἐοίκασι φθειρσὶν, ἐν δὲ τῷ ὄρει ἐκείνῳ πίτυς πολλαί. Πρωτόμισθον Κᾶρα.] πρῶτοι οἱ Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν εἰς ἐπικουρίαν, ἤτοι ἐπὶ μισθῷ συνεμάχησαν. Ὅταν κόρη κασωρίς.] κασωρὶς, ἡ πόρνη. Δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ Νηλέως θυγάτηρ ἀσελγὴς γενέσθαι, καὶ ὑπό τινος τῶν βαρβάρων διαφθαρῆναι· τοῦ δὲ Νηλέως πάλιν ἐν Μιλήτῳ μαντευσαμένου ποῦ δεῖ κτίζειν, ὁ θεὸς ἔφη, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ δείξειν αὐτῷ. ἀποβὰς δὲ εἶδεν αὐτὴν ἀνασυρομένην τοὺς μηροὺς, καὶ λέγουσαν, Τίς μοι θέλει συνουσιάσαι; συνεὶς δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὸ λόγιον, ἐκεῖ κατῴκησε. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· Ὅταν ἡ τοῦ Νηλέως θυγάτηρ τύπτουσα τὸ αἰδοῖον χλευάσῃ τὰ νυμφεῖα πρὸς τὰ τῶν βαρβάρων κηλωστὰ, τουτέστιν εἰς τοὺς περὶ τοῖς Καρσὶ κοινοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ ἑταιρίδες διατρίβουσιν, κηλωστὰ γὰρ ἐκαλοῦντο πρότερον. Οἱ δ' αὖ τέταρτοι.] Δύμας, βασιλεὺς Δωριέων, Δυμάντειον δὲ σποράν, λέγει τοὺς Δωριεῖς ἀπὸ τούτου· ἡγήσατο δὲ τῆς ἀποικίας αὐτῶν τῆς εἰς [10] Κνίδον Ἱππότας ὁ Ἀλήτης. Λακμὼν δὲ, ὄρος Περῤαιβίας, ἔνθα ᾤκουν Δωριεῖς. Κύτινον δὲ, πόλις Δωριέων, σημαίνει δὲ κατ' ἄμφω τοὺς Δωριεῖς· λείπει δὲ ὁ Καὶ σύνδεσμος, ἵνα ᾖ, καὶ Κόδροι, δηλοῖ δὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἀπὸ Κόδρου βασιλέως Ἀθηνῶν, μετέσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν.

EMENDATIONES.

1 Γράφει δὲ τοιοῦτόν τι Δουρεὶς, Διόδωρος, καὶ Δίων, pro γράφει τοῦτο Δουρεὶς. Διόδωρος δὲ καὶ Δίων, ex *MSS.* utroque. 2 Χιλιάδες, pro Χιλιάδας ex *Bar.* Χιλιάδες *Seld.* 3 Ἀλλήλας, pro ἀλλήλαις, ex *MSS.* utroque. 4 Πρίσμα πεμπούσας *Seld.* προσπιτύσας *Bar.* 5 Φράζε *Seld.* 6 Ἄλκως *Bar.* 7 Μιλήτου, pro Μιλήτης, ex *Bar.* 8 Ἐπίσιον *Bar.* 9 Καὶ τάξον, pro κατὰ ἴξω, ex emendatione *Guil. Canteri.* καί τι τάξω *Bar.* κατιέξω *Seld.* 10 Κνίδον, pro Κνίδιον, ex *Seld.* Κύδαιον *Bar.*

Θεῖγος]

Οἱ [a] Θίγγρον οἰκήσουσι, Σάτνιόν τ᾽ ὄρος,	Qui Thingrum incolent, Satniúmque montem,
Καὶ χερσόνησον τοῦ πάλαι ληκτηρίαν	Et margineam Peninſulam ejus, Qui olim
Θεᾷ Κυείτᾳ πάμπαν ἐστυγημένου,	Deæ Curitæ omnino fuit inviſus,
Τῆς παντομόρφου βασσάρας [b] λαμπουρίδος	Omniformis Meretricis vulpeculæ
Τοκῆος, ἥ τ᾽ ἀλφαῖσι ταῖς καθ᾽ ἡμέραν	Pater, quæ quæſtibus quotidianis
[c] Βουπειναν ἀλθαίνεσκεν ἀκμαίαν πατρὸς,	Immenſam fovebat genitoris famem,
Ὀθνεῖα γατομοῦντος Αἴθωνος πλευρά.	Externas arantis Æthonis extremitates.
Ὁ Φρὺξ δ᾽ [d] ἀδελφῆς αἷμα τιμωρούμενος,	Phryx autem Sororis perſequens cædem,
Πάλιν τιθήνην ἀντιπορθήσει χθόνα	Nutricem rurſum perdet viciſſim terram
Τοῦ νεκροπάγου, τὰς ἀθωπεύτους δίκας	Mortuorum Præſidis, incorrupta jura
Φθιτοῖσι ῥητρεύοντος ἀστεργεῖ τρόπῳ·	Umbris dicentis ſeveris moribus:
Ὃς δή ποτ᾽ ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν	Qui olim aſini à ſummis anſis
[e] Φθέρσας κύφελλα, καλλυνεῖ παρωτίδας,	Abſcindens aures, decorabit tempora,
Δάπταις ἰτύσκων [f] αἱμοπώτησιν φόβον·	Muſcis incutiendo ſanguiſorbis metum:
Τῷ πᾶσα Φλέγρας αἶα δουλωθήσεται,	Cui tota Phlegræ terra ſubjugabitur,
[g] Θραμβουσία τε δειράς, ἥ τ᾽ ἐπάκτιος	Thrambuſiúſque vertex, & litorale
Στόρθυγξ [h] Τίτωνος, αἵ τε [i] Σιθώνων πλάκες,	Cacumen Titonis, & Sithonum campi,
[k] Παλληνία τ᾽ ἄρουρα, τὴν ὁ βούκερως	Arvúmque Pallenium, quod corniger

VARIANTES LECTIONES

a Θείγγρον MSS. uterque, & alii. Θιβρος al. b Λαμπουρίδος Etymologicographus. c Βουπεῖναν paroxyt. alii habent. d Αδελφῶν Bar. eandemque lectionem habet Seld. Sed heic eadem, ut videtur, manus ſuperpoſuit ῆς. e Verſum hunc ſic reſtituit Meurſius, Φθέρσας κύφελλ᾽ ἀκαλλυνεῖ παρωτίδας. Commentarium ejus videſis. f Αἱμοπότησι Bar. αἱμοπώτησι al. αἱμοπώτισι φόβοις Seld. g Θραμμουσία Bar. h Τιτῶνος Bar. i Σιθόνων Seld. aliique. In Seld. autem eadem, ut videtur, manus ſuperſcripſit ω. Σιθῶνες Bar. k Παλληνία Bar.

* Θείγγρος.] πόλις Ιταλίας. Σάτνιον δὲ, ὄρος Ιταλίας. Κυείτα δὲ, ἐπώνυμον τῆς Δημήτρας. * Τῆς παντομόρφου.] Ερισίχθων τις Θετταλὸς, ὁ καὶ Αἴθων καλούμενος, υἱὸς ὑπάρχων [1] Πειόπα, ἐξέτεμε τὸ ἄλσος τῆς Δήμητρος· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα, ἐποίησεν αὐτὸν ἀεὶ λιμώττειν, καὶ μὴ κορέννυσθαι. εἶχε δὲ οὗτος θυγατέρα Μήστραν φαρμακίδα, ἣν μεταβαλλομένην εἰς πᾶν εἶδος ζώου πιπράσκων ὁ πατὴρ καθ᾽ ἡμέραν ἐτρέφετο, ἡ δὲ πάλιν ἀμείβουσα τὸ εἶδος, φεύγουσα πρὸς τὴν πατέρα ὑπέστρεφε, καὶ ταῦτα εἶχε μέθοδος τοῦ λιμοῦ· ἡ δὲ ἀλληγορεία οὕτως ἔχει· Ο πατὴρ τῆς Μήστρας πάντα καταφαγὼν, καὶ τοὺς ἀγροὺς διὰ πενίαν ἐκτέμνων, ἤτοι πωλῶν, ἐλίμωττεν· ἡ δὲ τούτου θυγάτηρ πορνευομένη, καὶ παρὰ μὲν τοῦ βοῦν, παρὰ τοῦ δὲ πρόβατον, καὶ παρ᾽ ἄλλου ἄλλο εἶδος λαμβάνουσα, ἔτρεφε καὶ ἑαυτὴν, καὶ τὸν γέροντα, ὅθεν ἐμυθεύσαντο ταῦτα. Αἴθωνος.] Αἴθων δὲ, ὁ Ερισίχθων ἐκαλεῖτο, ὥς φησιν Ησίοδος, διὰ τὸν λιμόν. Πλευρὰ δὲ, νῦν τὰ ἔσχατα. Ο Φρὺξ δ᾽ ἀδελφῆς.] περὶ τοῦ Μίδου λέγει, ὅστις πολλὰ μέρη κατέδραμε, ἤτοι ἐπόρθησε, τῆς Θρᾴκης· [2] οὗτος οὖν, φησὶ, τὸ αἷμα τῆς Κλεοπάτρας τιμωρούμενος, τὴν Εὐρώπην, τὴν τροφὸν τοῦ ἡγεμονεύοντος καὶ ἐξάρχοντος τῶν νεκρῶν, καὶ δικάζοντος [3] αὐτοὺς Μίνωος πορθήσει. Ος δή ποτ᾽ ἀμφώδοντος.] ὅστις δή ποτε Μίδας ὑπὸ τοῦ ἀμφώδοντος καὶ ξίφους, κατ᾽ ἐμὲ, φθέρσας καὶ κόψας τὰ κύφελλα, καὶ τὰ ὦτα ἐξ ἄκρων τῶν λοβῶν, καλλυνεῖ τὰς παρωτίδας· ἢ, κατὰ τοὺς λοιποὺς, ὅστις τοῦ ἀμφώδοντος, καὶ τοῦ ὄνου τεμὼν [4] τὰ κύφελλα, καλλυνεῖ παρωτίδας. λέγουσι γάρ τινες, ὦτα ὄνου ἔχειν τὸν Μίδαν, καὶ ἀποκόψαι αὐτά· οἱ δέ φασιν ὅτι ὀξέως ἤκουε, καὶ διὰ τοῦτο ταύτην ἔχει τὴν ὀνομασίαν, λέγει γὰρ Αριστοτέλης τὸν ὄνον πολλὰ ἀκούειν· ἄλλοι δὲ λέγουσι, πολλοὺς ὠτακουστὰς αὐτὸν ἔχειν. τὸ δ᾽ ἀληθὲς οὕτως ἐστίν· λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλουμένους Ονου ὦτα, ἅπερ ὁ Μίδας κρατήσας, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λῃστὰς ἀνελὼν, ἐμυθεύθη ἔχειν ὄνου ὦτα.

EMENDATIONES.

* Hæc adjeci ex Bar. 1 Τειόπης Seld. Τείωπος Bar. 2 Οὗτος οὖν, φησὶ, τὸ αἷμα, pro οὗτος τὸ αἷμα, ope MSS. utriuſque. 3 Αὐτοὺς, pro αὐτοῦ, ex Seld. 4 Τὰ κύφελλα, pro τὴν κύφελλαν, ex Seld. τὰ κύφελλα Bar.

Πολλῶν

Βρύχων λιπαίνει, γηγενῶν ὑπηρέτης,	Bruchon fœcundat, gigantum minister.
Πολλῶν δ' ἐναλλὰξ πημάτων [a] ἀπάρξεται	Multas porrò viciſſim clades auſpicabitur
[b] Κανδαῖος, ἢ Μάμερτος, ἢ τί χρὴ καλεῖν	Candæus, vel Mavors, aut quodcunque decet
Τὸν αἱμοφύρτοις ἑστιώμενον μάχαις.	Appellare cruentis paſtum præliis.
Οὐ [c] μὰν ὑπείξει γ' ἡ 'πιμηθέως τοκάς,	Nec tamen cedet Epimethei Mater,
Ἀλλ' ἀντὶ πάντων Περσέως ἕνα σπορᾶς	Sed pro cunctis quendam de Perſei progenie
Στελεῖ γίγαντα, τῷ θάλασσα μὲν βατὴ	Mittet Gigantem, cui mare quidem pervium
Πεζῷ ποτ' ἔσται, γῆ δὲ ναυτιλωθήσεται	Pediti erit, terra verò navigabitur
[d] Ῥήσσοντι [e] πηδοῖς χέρσον, ὧν δὲ Λαφρίας	Sulcanti remis agros, at Laphriæ
Οἶκοι Μαμέρσας ἠθαλωμένοι φλογὶ	Ædes Mavortiæ flamma combuſtæ
Σὺν καλίνοισι τειχέων προβλήμασι,	Cum ligneis murorum propugnaculis,
Τὸν χρησμολέσχην αἰτιάσονται βλάβης,	Vatem accuſabunt damni,
[f] Ψαίνυθα θεσπίζοντα Πλούτωνος λάτριν.	Falſa vaticinantem Plutonis famulum.
Στρατῷ δ' ἀμίκτῳ πᾶσα μὲν βρωθήσεται	Exercitu autem intractabili omnis devorabitur
Φλοιῶτιν ἐκδύουσα δίπλακα σκέπην	Corticoſum exuens duplicem librum
Καρποτρόφος δρῦς, [g] ἀγρία τ' ὀρειθαλής·	Fructifera arbos, & agreſtis in montibus virens :
Ἅπας δ' ἀναύρων νασμὸς αὐανθήσεται	Omnis quoque fluviorum exareſcet unda

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἀμείψεται. b Κανδᾶος *Seld.* aliique. c Al. μήν. d Al. ῥήσσοντι. e Πηδοῖς *Bar.* f Ψαίνυθα *MSS.* uterque, & alii. g Ἀγρεία *MSS.* uterque, & alii.

Πολλῶν δ' ἐναλλάξ.] πολλοί, φησί, [1] πόλεμοι, ποτὲ μὲν ἐν Ἀσίᾳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔσονται. Κανδαῖος, καὶ Μάμερτος, ὁ Ἄρης. Οὐ μὰν ὑπείξει γ' ἡ 'πιμηθέως τοκάς.] ἡ Ἀσία, Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, ὅστις Ἐπιμηθεὺς μετὰ τὸ ποιῆσαι τὸ κακὸν ἦν φρόνιμος, ὥστε μετανοεῖν. Περσέως.] ἐκ τοῦ Περσέως, τοῦ ἀπὸ τῆς Δανάης, τὸ γένος ἔχουσι, ἧς ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς τὸν Περσέα ἐποίησε. Τῷ θάλασσα μὲν βατή.] ὁ Ξέρξης ἐκφοβῶν τοὺς Ἕλληνας, ὅτε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐστράτευσε, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ἔχωσεν, ἤτοι βατὴν γῆν ἐποίησε, τὸν δὲ Ἄθων τὸ ὄρος κόψας, ἐποίησε θάλασσαν, ὡς ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. καὶ νῦν μὲν ταύτας τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ τῶν λοιπῶν σχόλια γράφω, ὕστερον δὲ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὰ μικρὰ ταῦτα πάντα περὶ Ξέρξου σχολύδρια, πᾶσαν τούτου τὴν ἱστορίαν πεπλατυσμένως ἐρῶ. Οἶκοι Μαμέρσας.] οἶκος τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ Ἀττική. Λαφρία δέ, καὶ Μάμερσα, ἡ Ἀθηνᾶ. Τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτω· Οἱ οἶκοι τῆς Ἀθηνᾶς σὺν τοῖς ξυλίνοις τείχεσι καυθέντες, τὸν Ἀπόλλωνα αἰτιάσονται καὶ μέμψονται διὰ τὸν χρησμόν, ὡς ἀπατήσαντα αὐτούς. Τὸν χρησμολέσχην.] ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἤρχετο, ἐχρήσθη τοῖς Ἀθηναίοις τόδε,

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοῦτο οὐ καλῶς νοήσαντες, κατεσκεύασαν ἐν τῇ ἀκροπόλει τεῖχος ξύλινον, ἐν ᾧ οἱ εὑρεθέντες πάντες κατεκαύθησαν ὑπὸ τῶν Περσῶν. Θεμιστοκλῆς δὲ τότε στρατηγῶν, εἶπεν αὐτοῖς τὸν χρησμόν, τεῖχος ξύλινον τὰς ναῦς λέγειν, διὸ πεισθέντες κατεναυμάχησαν τὸν Ξέρξην, εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες, ἡ δὲ ναυμαχία γέγονεν ἐν Σαλαμῖνι. Πλούτωνος λάτριν.] φασὶν ὅτι ἐν τῷ τρίποδι χάος ἦν μέγα, ὅθεν τὰ μαντευόμενα, ὡς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνήρχοντο, ἅπερ ὁ Ἀπόλλων ἐσαφήνιζε. Δίπλακα σκέπην.] δίπλακα εἶπε, ἐπειδὴ διπλῆν ἔχει σκέπην ἡ δρῦς, δύο γὰρ δέρματα ἔχει, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑνὸς καρποῦ τῆς δρυὸς τοὺς πάντας ἐδήλωσεν, οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. Ἅπας δ' ἀναύρων.] ὑπερβολικῶς εἶπεν, ὅτι πάντες οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν Περσῶν, μόνος γὰρ ὁ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἰλισσός, [2] καὶ ὁ ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ Ὀνώχων καλούμενος * ὑπεξηράνθησαν, * ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἀπεξηρανθῆναι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸν Μαίανδρον. Ἄναυρος δέ, κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός.

EMENDATIONES.

1 Πόλεμοι, pro πολέμιοι, ex *Bar.* a Καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀνώχων, pro καὶ ὁ ἐν Θαλασσίᾳ Ὀνώχων, ex *Seld.* καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀρόχων *Bar.* καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀνόχωνος repoſuit *Nic. Gerbelius*, Onochonus enim dicitur ab *Herodoto* hic fluvius, Polymn. cap. CXXIX. * Hanc vocem, ſine qua ſententia mutila fuit, adjeci ex *Bar.*

Κύφελλα.]

Χλωδὸν κελαινὴν δίψαν αἰονεμθύων·
Κύφελλα [a] δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμθύων
Υπὲρ κάρα σήσουσι, κίμμερος δ' ὅπως
Σκιὰ καλύψει [b] πέρραν, ἀμβλυνῶν σέλας·
Λοκρὸν δ' ὁποῖα παῦρον ἀνθήσας ῥόδον,
Καὶ πάντα φλέξας, ὥστε κάγκανον στάχυν,
[c] Αὖθις παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς,
Μόσσυνα φηγότευκτον, ὡς λυκοψίαν

Affatim nigram sitim humectantium:
Nubes etiam sagittarum procul emissarum
Supra caput stabunt, ac, tanquam caligo,
Umbra solem teget, hebetans lucem:
Paululum verò postquam floruerit, instar rosæ Locrensis,
Et omnia, velut aridam spicam, combusserit,
Posterius renavigantem experietur fugam,
Turrim fagineam, sicut crepusculum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. δι' ὧν. b Vox hæc nusquam alibi exstat; si quis igitur velit πέσσει reponi, non magnopere repugnabo; inquit *Canterus*, quem sequitur *Meursius*, quorum Adnotationes consulendæ. c Al. αὖτις. al. αὖ τις.

Κύφελλα.] τὰ ὦτα εἶπεν ἀνωτέρω, νῦν δὲ τὰ νέφη φησὶ, διὰ τὸ κοῦφα εἶναι· λέγει δὲ νῦν τὸ πύκνωμα τῶν βελῶν. Κίμμερος δ' ὅπως.] Κιμμέριοι, ἔθνος περὶ τὸν Ὠκεανὸν ζόφῳ κεκαλυμμένον. ὁ δὲ νοῦς· Ὥσπερ ὁ σκοτισμὸς τῶν Κιμμερίων ἀφανίζων τὸ φῶς σκότος ποιεῖ, οὕτως καὶ τὰ Περσικὰ βέλη πεμπόμενα συγκρύψει τὸν ἥλιον. Λοκρὸν δ' ὁποῖα.] ὁ Ξέρξης, φησὶ, φοβηθεὶς, φεύξεται ὑπ' ὀλίγον χρόνον, ἀνθήσας καὶ κρατήσας, ὡς τὸ ἐν Λοκροῖς ῥόδον, ὃ θᾶττον μαραίνεται δι' ἀσθένειαν. Μόσσυνα [1] φηγότευκτον.] νῦν τὴν ναῦν λέγει, εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς ναυσὶ μηχανᾶσθαι, καὶ ποιεῖν πύργους ξυλίνους. Ὁ δὲ νοῦς οὕτως· Ὁ Ξέρξης, φησὶ, νικηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι, φεύξεται, καὶ τῆς παλιμπλώτοιο φυγῆς γεύσεται, ναῦν ἀναζητῶν καὶ ψηλαφῶν, ὥσπερ κόρη ἀναζητοῦσα σκότοις ἐρημίας, ὥστε κρυβῆναι ἐν αὐτῷ, ὅταν ὑπό τινος ξιφηφόρου [2] πολεμίου διώκηται. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Αὖθις καὶ εἰς τοὐπίσω παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς ὁ Ξέρξης, ἢ αὖθις καὶ πάλιν ἄγχι παμφαλώμενος καὶ περιβλέπων καὶ ψηλαφῶν μόσσυνα φηγότευκτον, ἤτοι ναῦν, οὕτως καὶ ψηλαφῶν ναῦν, ὡς κόρη δειματουμένη χαλκηλάτῳ ξίφει, [3] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, παμφαλᾷ καὶ ψηλαφᾷ λυκοψίαν κνεφαίαν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Ξέρξου ἱστορία ἔχει ὧδέ πως, * κατὰ δὲ τὰ προϋπεσημειωμένα τὴν περὶ τοῦ Ξέρξου ἱστορίαν πλατέως γράφειν ἀρχώμεθα. *

Ἱππίας, ὁ Πεισιστράτου, τύραννος ὢν Ἀθηναίων, ἐξέπεσε τῆς τυραννίδος, ἐλθὼν οὖν περὶ Πέρσας, ἱκετεύει Δαρεῖον στρατεύειν κατὰ Ἀθηνῶν, καὶ ὃς [4] πείθεται, ὡς Ἀριστείδης φησίν· Ἡρόδοτος δὲ γράφει, Ἀθηναίοις ἀναπεισθέντας ὑπ' Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου πορθῆσαι Σάρδεις οὔσας ὑπὸ Δαρεῖον, καὶ ἑτέρας πολλὰς, ὃ μαθὼν Δαρεῖος, ἤρετο, τίνες οἱ Ἀθηναῖοι; καὶ ἀπέστειλεν κατ' αὐτῶν Μαρδόνιον μετὰ βαρείας δυνάμεως, καὶ στόλου πολλοῦ, ναυαγήσαντα δὲ τοῦτον περὶ Ἄθωνι, ὡς δισμυρίους ἄνδρας ναυαγῆσαι, καὶ τραυματισθῆναι ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ αὐτὸν τὸν Μαρδόνιον· παραλύει μὲν τοῦτον ὁ Δαρεῖος τῆς ἀρχῆς· δευτέρῳ δὲ ἔτει τῷ ἀπὸ τούτου ἔπεμψεν Ἀθηναίοις, αἰτεῖν γῆν, καὶ ὕδωρ αἰτῶν. οἱ δὲ, τοὺς μὲν Περσῶν πρέσβεις εἰς φρέαρ ζῶντας βαλόντες, ἄνωθεν γῆν, καὶ λίθους πέμποντες, τούτους κατέχωσαν. Μῦν δέ τινα Σάμιον ἑρμηνεύσαντα τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Πέρσου γράμματα, κατά τινας μὲν, ἀνεῖλον· κατά τινας δὲ, ἄτιμον ἐποίησαν, ὡς καὶ [5] Ἀρίθμιον τὸν Ζελείτην ἠτίμωσαν, χρυσίον βαρβαρικὸν αὐτοῖς παρὰ Δαρείου κομίσαντα πρεσβευόμενον. [6] Κυρσίλον δὲ, τῆς [7] Βουλῆς ἕνα, κατελίθωσαν καὶ ἀνεῖλον Ἀθηναῖοι, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ συνεβούλευε πέμπειν τῷ βαρβάρῳ· αἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες τὴν γυναῖκα Κυρσίλου ὁμοίως κατελίθωσαν, καὶ οἱ παῖδες τοὺς παῖδας αὐτοῦ. Τῷ αὐτῷ ἔτει, Ὀλυμπιάδι οα', Δαρεῖος, μετὰ τὸ ἐκστῆσαι Μαρδόνιον τῆς ἀρχῆς, ἔπεμψε πάλιν κατὰ τῆς Ἀττικῆς Δάτιν, καὶ Ἀρταφέρνην ἀνεψιὸν αὐτοῦ, * καὶ * ἑξακοσίων νηῶν στόλον, καὶ [8] Νάξον εἷλον, καὶ Ἐρέτρειαν, Εὐβοΐδα πόλιν. ἐν δὲ τῇ Δήλῳ Δάτις ἐθυμίασε τῷ Ἀπόλλωνι λιβανωτοῦ τ' τάλαντα. Ἀποπλεύσαντες δὲ, καὶ περὶ Μαραθῶνα στρατοπεδευσάμενοι, σὺν οἷς καὶ ὁ τύραννος Ἱππίας, καὶ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος Ἀθηνῶν, καὶ Στησιλέω, πολεμαρχοῦντος δὲ Καλλιμάχου, καὶ Κυναιγείρου, καὶ Πλαταιῶν συμμαχούντων αὐτοῖς χιλίων, ἡττῶνται, καὶ πρὸς Δαρεῖον ὑποστρέφουσιν· ὅπερ ἀκηκοὼς, κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἠπείγετο στρατεῦσαι. Ἐπὶ τρεῖς οὖν ὅλους ἐνιαυτοὺς στόλον τε ηὐτρέπιζε, καὶ πεζὸν συνῆγε στρατόν· τετάρτῳ δὲ ἔτει Δαρεῖος μὲν τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὸν πόλεμον διαδέχεται, Μαρδονίου λέγοντος αὐτῷ πολεμεῖν, Ἀρταβάνου δὲ τοὐναντίον. Ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς αὐτῷ τῆς στρατιᾶς ἀπόμαχός τε καὶ μάχιμος, μυριάδες πεντακόσιοι· πλοῖα δὲ, χίλια διακόσια ἑξήκοντα· τετρακόσια δ' ἦν τάλαντα ἡμερήσια τροφὴ τῷ στρατῷ. Στρατεύων οὖν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἠθέλησε καινοτομῆσαι τὰς φύσεις· [9] Βουβάρεις δὲ, καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος προϋπεμφθέντες μετὰ πολλῶν μυριάδων, τῆς ὀρυγῆς τοῦ Ἄθω ἐπεστάτουν, καὶ διέκοπτον αὐτὸν, καὶ ἐθαλάττουν εἰς βάθος· ἕτεραι δὲ γεφυρῶν ἐπέμφθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ Τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου· λελυμένας δὲ τὰς γεφύρας, καὶ λυθείσης ὑπὸ χειμῶνος, τριακοσίαις ῥάβδων πληγαῖς ἔτυψε τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ δύο ζεύγη δεσμῶν σιδηρῶν ἐκέλευσεν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πέλαγος, ὡς δῆθεν τὴν θάλασσαν οἷα δούλην δεσμῶν τοῖς κλοιοῖς. ἑτέρας δὲ δύο γεφύρας, ἀντὶ τῆς

EMENDATIONES.

1 Φηγότευκτον, pro φυγότευκτον, ex *Bar.* & *Lycophronis* textu, eandemque mutationem paullo post feci. Paullo post, ἀναζητοῦσα, pro ἀναζητῶν. 2 Πολεμίου, pro πολέμου, ex *Seld.* neutrum agnoscit *Bar.* 3 Sic lego hunc locum, ope *MSS.* Codd. ἀπὸ κοινοῦ τὸ παμφαλώμενος, καὶ ψηλαφῶν. λυκοψ. *Impress.* * Hæc adjeci ex *Bar.* 4 Πείθεται, pro πείσεται, ex utroque *MSS.* 5 Ἀρθμιον *Bar.* 6 Κυρσίλιον, & paullo post, Κυρσιλίου *Bar.* 7 Βουλῆς ἕνεκα *Seld.* 8 Νάξον, pro Νάζον, ex *Bar.* 9 Βυρβάρης δὲ καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρχαῖος *Impress.* Βουβάρεις ὁ πεντάπηχυς, Ἀρταχαῖος *Bar.* Βουβάρης γὰρ, καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος *Seld.* Ego legendum duxi, Βουβάρεις δὲ, καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος. Bubaris enim, & Artachæus perfossioni Atho montis sunt à Xerxe præpositi; unde *Herodotus* Polyhymn. cap. XXI de hoc opere loquens, ait, Βουβάρης δὲ ὁ Μεγαβάζου, καὶ Ἀρταχαίης ὁ Ἀρταίου, ἄνδρες Πέρσαι, ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου.

[a] Κόρη κνεφαίαν, ἄγχι παμφαλώμενος,	Puella tenebrosum, territa
Χαλκηλάτῳ κνώδοντι [b] δειματουμένη.	Ense æneo, propè speculans.
Πολλοὶ δ᾽ ἀγῶνες, καὶ φόνοι μεταίχμιοι	Multa denique certamina, cædésque mediæ
Λύσουσιν ἀνδρῶν οἱ μὲν ἐν γαίᾳ πάλας	Dissolvent virorum luctas, partim in terra,
Δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων,	De gravibus imperiis contendentium,
Οἱ δ᾽ ἐν μεταφρένοισι [c] βουστρόφοις χθονός,	Partim in dorsis aratis terræ,
Ἕως ἂν αἴθων εὐνάσῃ βαρὺν κλόνον	Donec grave sopiet acer bellum

VARIANTES LECTIONES.

a Κόρην Bar. b Δειματουμένην Bar. c Βουτρόφοις Seld.

προτέρας τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐποίησαν, ναῦς πλαγίας κατὰ ῥοῦν ἔστησαν, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ πέλαγος· ἄνωθεν δὲ τῶν νηῶν σχοίνοις ὑπερμεγέθεις εἵλκυσαν ἐξ ἑκατέρου μέρους τῆς γῆς· ἄνωθεν δὲ τῶν σχοίνων δοκοὺς ὑπεστόρησαν, καὶ προσήλωσαν, εἶτα γῆν ἐπέβαλον ἐπὶ τὰς δοκούς, καὶ ἐπέβαλον ἐπὶ τὴν γῆν φυλλάδας μυρσίνης καὶ δάφνης. ἑκατέρωθεν δὲ τῆς γεφύρας ἦσαν ἕτεροι δοκοὶ περικλείοντες τὴν γέφυραν, μήπως [1] ὀλισθήσας τις καταπέσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν. οὕτω μὲν γέφυραι γεγόνασι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ λίθινον ἕδραν αὐτῷ ὑψηλὴν ἐκεῖ ἐποιήσαντο, ἐν ᾗ περ ἐφιδρυθεὶς ὕστερον, ὅταν παρεγεγόνει τὸ στράτευμα ἔβλεπε. Πρῶτον δὲ περὶ Κελαινάς, πόλεις τῆς Φρυγίας, ἐλθών, ξενίζεται σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι παρὰ [2] Πυθίου τοῦ Λυδοῦ, ὃς καὶ τῷ Δαρείῳ πρὶν ἐδωρήσατο χρυσῆν ἀναδενδράδα καὶ πλάτανον· καὶ τῷ Ξέρξῃ δὲ τότε ἀργυρείου ἐχαρίζετο δισχίλια τάλαντα, καὶ υ΄ μυριάδας Δαρεικοῦ χρυσίου νομίσματος, χιλιάσιν ὀλίγαις ἀπολειπομένας· ὧν οὐδὲν ὁ Ξέρξης λαβών, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν ἀσπασάμενος, καὶ τὸ λεῖπον μᾶλλον τῶν μυριάδων ἀναπληρώσας, ἔμελλε πρὸς τὰ τοῦ Ἑλλησπόντου μέρη πορεύεσθαι * διὰ * τῆς Φρυγίας καὶ Λυδίας. παρά τινα δὲ τόπον ἰδὼν πλάτανον ὡραίαν, καθ᾽ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσεν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς· κατὰ δὲ ἑτέρους τινάς, ὅτι περὶ μεσημβρίαν καθεσθεὶς ὑπ᾽ αὐτήν, τὸ θάλπος ἐξέφυγε. Πορευομένου δὲ αὐτοῦ προσωτέρως, ἐπικυψάντων τῶν ἵππων πιεῖν, ἀπεξηράνθη ὁ Μαίανδρος, ὡς καὶ ὁ Πηνειὸς περὶ Θεσσαλίαν ὕστερον, καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ Ἰλισσός, καὶ ἕτεροι. Πεφθακότες δὲ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο, καὶ σημεῖα ἕτερα· ὅμως ἑπτὰ νυξὶ καὶ ἡμέραις στρατὸς ἀπερικόπως τὰς γεφύρας ἐπεραιοῦτο, τέλος ἐφ᾽ ἅρματος καὶ αὐτὸς διαπεραιοῦται. Ἐρχομένου δὲ πρὸς τὴν Ἀττικήν, Ἀθηναίοις ἐδόθη χρησμὸς οὗτος,

> Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ Εὐρύοπα [3] Ζεύς,
> [4] Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε, τέκνα τ᾽ ὀνήσει·
> Μὴ δὲ σύ γ᾽ ἱπποσύνην τε μένειν, καὶ πεζὸν ἰόντα
> Πολλὸν ἀπ᾽ ἠπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ᾽ ὑποχωρεῖν.

Καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Τοῦτο γοῦν ἀκούσαντες Ἀθηναῖοι, γυναῖκας μέν, καὶ παῖδας, καὶ γέροντας περὶ Τροιζῆνα ἐξέθεντο· πύργους δὲ ποιήσαντες ξυλίνους, ἐν ταῖς Ἀθήναις εἴασαν μετά τινων, οὓς ὕστερον οἱ Πέρσαι σὺν τοῖς πύργοις κατέκαυσαν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι περὶ Σαλαμῖνα εἶχον τὸν στόλον, ὅπου ὕστερον καὶ τοὺς βαρβάρους κατεναυμάχησαν, σ ο α΄ πάντα τὰ τῶν συμμάχων καὶ αὐτῶν ἔχοντες πλοῖα. ὁ δὲ Ξέρξης περὶ τὸ [5] Αἰγάλαιον, ὄρος ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος κείμενον, ἐπὶ θρόνου λαμπροῦ ἐκάθητο, βλέπων τὴν ναυμαχίαν. Ἡττηθέντων δὲ τῶν αὐτοῦ καὶ τῇ ναυμαχίᾳ, πεζῇ πολεμῆσαι ἠθέλησε, καὶ ἐκ τῆς τῶν Περσικῶν βελῶν ἐπαφέσεως ἐκρύβη ὁ ἥλιος. τότε τοῦτο μαθών τις τῶν Ἑλληνικῶν στρατηγῶν, εἶπε τοῖς στρατιώταις, "Ἀριστο-"ποιήσασθε, ἄνδρες, ἵνα παρ᾽ Ἅιδῃ δειπνήσωμεν μαχόμενοι· "θαρρεῖτε δέ, * οὐ γὰρ * ὑπὸ θάλπος ἡλίου, ὑπὸ σκιὰν δὲ βε-"λῶν πολεμήσομεν." Ξέρξου δὲ μετὰ παντὸς τοῦ στρατοῦ ἐρχομένου, Λεωνίδης ὁ Σπαρτιάτης μετὰ τ΄ τὰς περὶ Ἀρτεμίσιον παρόδους κατείληφε· καὶ ἀντιταξάμενος πρὸς αὐτόν, πολλοὺς μὲν ἀνεῖλε, καὶ δύο ἀδελφοὺς τοῦ Ξέρξου· τοσοῦτον δὲ ἀντιστι γενναίως μαχόμενος, ὡς τὸν Ξέρξην ἀποβῆναι τοῦ ἵππου, καὶ πεζῇ μάχεσθαι. τέλος συμπατήσαντες αὐτόν τε τὸν Λεωνίδην, καὶ τοὺς τριακοσίους, διῆλθον διὰ τῶν σκηνωμάτων αὐτῶν· λαβόντες δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν Λεωνίδου, ἀνεσταύρωσαν. Τέλος ἰδὼν ἑαυτὸν ὁ Ξέρξης ἔτι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν λοιπῶν Λακεδαιμονίων [6] κακούμενον, προσέτι δὲ ἀκούσας ὅτι καὶ τὴν γέφυραν λύειν μέλλουσιν οἱ Ἕλληνες, τὸν Μαρδόνιον ἀφεὶς πολεμεῖν, μέρος τε λαβὼν τοῦ ἑαυτοῦ στρατεύματος, ὑπεχώρει. καὶ τούτων δὲ οἱ πλείους περὶ τὴν πάροδον χειμῶνι καὶ λιμῷ διεφθείροντο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ Στρυμόνος νηῒ [7] Φοινίσσῃ ἐμβάς, καὶ δεινῇ τρικυμίᾳ περιπεσών, ὡς καὶ πολλοὺς ἀποπηδῆσαι τῆς νεὼς εἰς τὴν θάλασσαν χάριν τῆς σωτηρίας, αὐτὸς μόλις εἰς τὴν πατρίδα δυστυχῶς ὑπέστρεψε. καὶ τὸν Μαρδόνιον δέ, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Πέρσας οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεῖλον, καὶ [8] Μασίστιον τὸν χρυσοῦν λεπιδωτὸν θώρακα ἔχοντα, δι᾽ ὃν ἀνῃρημένον καὶ μεγάλη μάχη ἐγένετο. Ταῦτα μὲν οὕτως. Ξέρξης δὲ πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, μετά τινα αὐτὸν ἧτταν ἐν Σάρδεσι παραγεγονώς, εἰς ἔρωτα τῆς Μασίστου ἐμπέπτωκε γυναικός, καὶ ταύτῃ συνῆν, καὶ συνέχαιρεν, ὥσπερ νενικηκώς, ὁ πᾶσαν ἀπολωλεκὼς τὴν Περσίδα. εἶτα καὶ πάντες οἱ ἡττημένοι διαπράττονται. Τέλος ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ πένθος αὐτοῦ παρεσήμανεν.

Δειναῖσιν ἀρχαῖς.] Ταῖς δειναῖς ἀκταῖς, δηλονότι τῆς θαλάσσης, παρὰ ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ὕδατος. Οἱ δ᾽ ἐν μεταφρένοισιν.] ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς πεδίοις, ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν ἀρόσεως, ἤτοι τῆς ἀρουμένης ὑπὸ τῶν βοῶν. Ἕως ἂν αἴθων.] ἕως ἂν ὁ Μακεδὼν Ἀλέξαν-

EMENDATIONES.

1 Ὀλισθήσας τις lego cum Bar. ὀλισθήσας τοῖς Edit. Steph. ὀλισθήσαντες Bas. 2 Πύθιος Impress. Πύθιος Seld. Ego Πυθίου legendum duxi cum Bar nixus etiam auctoritate Herodoti lib. VII. ex cujus historia Tzetzes hanc narrationem compilasse videtur. * Hanc præpositionem, quæ ad sententiam explendam necessaria erat, adjeci ex MSS. utroque. 3 Ζεύς, pro Ζεῦ, ex MSS. utroque, & Herodoti Polyhymnia. 4 Emendavi hunc versiculum ex citata Herodoti Musa, ubi totum hoc oraculum exstat Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν τό σε τέκνα τ᾽ ὀνήσει Impress. πλέθειν τὸ κατ᾽ ὀνήσει Seld. τελέθειν τόγε καὶ ὀνήσει Bar. τελέθειν, τὸ, σὲ τέκνα ὀνήσει Nic. Gerbelius. 5 Αἰγιάλαιον, pro Αἰγάλεων Herodotus enim Αἰγάλεων Ionica dialecto appellat; Αἰγάλεως autem Ionicum erit, secundum communem loquendi formam, Αἰγάλαος, sicut Μενέλεως Μενέλαος. Cæterum Αἰγαλέοι habet Seld. Αἰγάλαιον Bar. * Hæc, sine quibus sententia vacillabat, adjeci ex MSS. utroque 6 Κακούμενον lego cum MSS utroque. καλυμένων Impress. corruptissime. 7 Φοινίσσῃ, pro φοινίκῃ, ex MSS. utroque. 8 Μασίστιον, pro Μασίστεον, ex MSS. utroque, & Herodoti Calliope.

δρος

Ἀπ' Αἰακοῦ τε κἀπὸ Δαρδάνου γεγὼς,	Ab Æaco Dardanóque progenitus,
Θεσπρωτὸς ἄμφω, καὶ [a] Χαλαδραῖος [b] λέων,	Thesprotius simul, & Chaladræus leo,
[c] Πρηνῆ θ' ὁμαίμων πάντα κυπώσας δόμον,	Præcipitémque cognatorum totam evertens domum,
Ἀναγκάσει πτήξαντας [d] Ἀργείων [e] πρόμους	Coget meticulosos Argivos proceres
Σῆναι [f] Χαράδρης τὸν στρατηλάτην λύκον,	Adulari Chaladræo Duci lupo,
Καὶ σκῆπτρ' ὀρέξαι τῆς πάλαι μοναρχίας·	Et sceptra præbere antiqui imperii:
Ὧ, δὴ μεθ' ἕκτην γένναν αὐθαίμων ἐμὸς	Cum quo post ætatem sextam consanguineorum meorum
Εἷς τις [g] παλαιστὴς συμβαλὼν ἀλκὴν δορὸς,	Quidam Luctator belli certamen conserens,
Πόντου τε καὶ γῆς, [h] κεὶς διαλλαγὰς [i] μολὼν,	Marísque ac terræ ad compositiones perductus,
Πρέσβιστος ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται,	Summus amicorum celebrabitur,
[k] Σκύλων ἀπαρχὰς τὰς δορυκτήτους λαβών.	Spoliorum primitias hasta partas accipiens.
Τί μακρὰ τλήμων εἰς ἀνηκόους πέτρας,	Quid multa, misera, ad surda saxa,

VARIANTES LECTIONES.

a Χαραδραῖος al. Χαλαστραῖος al. Καναστραῖος Bar. Χαναστραῖος al. quarum lectionum nulla prorsus repudiari debet. Vide Commentarios. b Γεγὼς Seld. c Πρηνῆ Bar. d Al. Ἀχαιῶν. e Δρόμους Seld. f Χαλάδρης Seld. Γαλάδρης Bar. aliique. g Παλαιστὴς Seld. h Εἰς διαλλαγὰς reponendum putavit *Scaliger*, quem sequitur *Guil. Canterus*. i Μολῶν Bar. k Σκύλων τ' ἀπαρχὰς Seld.

δρος ἐλθὼν καταπαύσῃ τὸν πόλεμον, κυριεύσας καὶ μοναρχήσας· ἡ γὰρ Ὀλυμπιὰς, ἡ μήτηρ Ἀλεξάνδρου, εἰς Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέως ἀνάγει τὸ γένος, καὶ Ἕλενον τὸν Πριάμου, ὥς φησι Θεόπομπος· καὶ Πύρανδρος, ἀνάγει δὲ τὸ γένος ὁ μὲν Πύῤῥος εἰς Αἰακὸν, ὁ δὲ Ἕλενος εἰς Δάρδανον. Θεσπρωτός.] διὰ τὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἠπειρῶτιν εἶναι. Χάλαδρα δὲ, ἡ Κάναστρα, πόλις, καὶ λίμνη Μακεδονίας, ἀφ' ἧς ὅλην τὴν Μακεδονίαν φησίν. Καὶ [1] Χαναστραῖος γράφεται, καὶ Χαλαδραῖος, καὶ γὰρ κατιὼν φησὶ, Χαλάδρης λύκον. Πρηνῆ θ' ὁμαίμων.] ὁμαίμων, τῶν Περσῶν παρόντων ἀμφοτέροι, ὅ, τε Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ Ξέρξης, ἀπὸ Περσέως εἶχον τὸ γένος· Περσέως γὰρ Ἀλκαῖος, Ἠλεκτρύων, καὶ Σθένελος· Ἠλεκτρύωνος, Ἀλκμήνη· ἐξ Ἀλκμήνης δὲ, Ἡρακλῆς· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀφ' Ἡρακλέους, καὶ Νεοπτολέμου κατῆγε τὸ γένος· οἱ δὲ Πέρσαι, ἀπὸ Περσέως. Ἀργείων πρόμοις.] ἢ, Ἀχαιῶν πρόμους· Ἀργεῖοι, καὶ Ἀκταῖοι δὲ, οἱ Ἀθηναῖοι· ἀπῴκησαν δὲ μετὰ Μηδείας ἐπὶ Πέρσας τινὲς τῶν Ἀθηναίων· νῦν οὖν Ἀθηναίους λέγει τοὺς Πέρσας, διὰ τὴν ἀποικίαν. Ἀναγκάσει δὲ, φησὶ, τοὺς Περσῶν ἡγεμόνας φοβηθέντας κολακεῦσαι αὐτὸν, καὶ ὑποταγῆναι, καὶ σκῆπτρον ὀρέξαι, καὶ δοῦναι αὐτῷ τὴν μονοκρατορίαν. Ὧ, δὴ μεθ' ἕκτην.] ἀδελφός μου, φησὶ, μετὰ ἕκτην γενεὰν, ἤτοι ἐκ πολλοῦ, συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν νομισθήσεται. ὁ δὲ λόγος [2] περὶ Ταρπινίου τοῦ Ῥωμαίου· εἰσὶ γὰρ ἀπὸ Ῥωμύλου, ὡς φλυαροῦσιν οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος περὶ ἡμῶν σχολιάσαντες, ἕκτος οὗτος· ἐγὼ δὲ πρῶτον γινώσκω Ῥωμύλον, εἶτα Νοῦμαν, Τοῦλλον Ὁστίλλιον τρίτον, τέταρτον Μάρκον, [3] πέμπτον Ταρκίνιον, οὐ Ταρπίνιον, ἕκτον Τέλλιον, εἶτα Ταρκύνιον τὸν ὑπερήφανον, εἶτα Βροῦτον, καὶ ἑτέρους. ἐκεῖνοι δέ φασι· Ῥωμύλος, εἶτα Πομπήϊος Λίος, τρίτος [4] Ὀστίνιος Ἄπυς, τέταρτος Μάρκος Καρπίνιος, πέμπτος Πεῖσκος Ὀρπίνιος, * ἕκτος Ταρπίνιος, Τύλλιος. * ἕκαστος δὲ αὐτῶν δυσὶ καὶ πλείοσιν ἐχρᾶτο τοῖς ὀνόμασιν· ἕκτος οὖν, φασὶν, ἀπὸ Ῥωμύλου ὁ Ταρπίνιος. φασὶ δὲ καὶ τὸν Ῥωμύλον Αἰνείου υἱὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἕκτον συγγενῆ τοῦτον νομίζουσι τῆς Κασσάνδρας, κακῶς· [5] ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον γινώσκω, ἢ δωδέκατον τὸν Ῥωμύλον ἀπ' Αἰνείου, καὶ οὐχ οὕτω φημὶ ὡς ἐκεῖνοι, ἀλλ' οὕτως· Ὅτι μετὰ ἕκτην γενεὰν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, Ἀλεξάνδρῳ τινὶ ἑτέρῳ Μακεδόνι ὁ ἐμὸς συγγενὴς Ταρπίνιος πολεμήσει. Ῥωμαῖοι γὰρ, καὶ Μακεδόνες πολλοὶ καὶ ἐν χέρσῳ, καὶ ἐν θαλάσσῃ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν. ὕστερον μέντοι συνέβη κρατηθῆναι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ζῶντα, καὶ πάλιν τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνα, τὸν ὕστερον Ἀλέξανδρον συγγενῆ τοῦ πρώτου, ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ κρατουμένου, ἀμοιβὴν ἐποίησαν· οἱ μὲν Ῥωμαῖοι, ἀποδόντες τὸν νεκρόν· οἱ δὲ Μακεδόνες, τὸν ἐκείνων στρατηγὸν, καὶ οὕτως εἰρήνευσαν. Ἄλλως· Ὡς δὴ μεθ' ἕκτην ὁ Ταρπίνιος ἐμβαλὼν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ πρώτης ὥρας ἕως ἕκτης ἐπολέμει μόνος τῷ Ἀλεξάνδρου λαῷ· τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἀλέξανδρος, φίλον αὐτοῦ αὐτῷ ἐποίησεν, εἶτα λείαν αὐτῷ πολλὴν ἐδωρήσατο, διὰ τὴν * δύναμιν αὐτοῦ. *

EMENDATIONES.

1 Χαναστραῖος, pro Ἀναστραῖος, ex *MSS.* utroque, & emendatione *Nic. Gerbelii.* 2 Περὶ Ταρπινίου τοῦ Ῥωμαίου, pro περὶ Ταρπινίου τῶν Ῥωμαίων, ex *MSS.* utroque. Legi etiam possit τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. 3 Ἄλλοι πέμπτον, Ταρκύνιον οὐ Ταρπύνιον ἕκτον, Τούλιον, εἶτα Ταρκύνιον *Seld.* 4 Ὀστίνιος Ἔμπυς *Bar.* * Ex *Bar.* ἕκτος Τύλλιος, Ταρπίνιος habet *Seld.* 5 Sic restitui hunc locum, addendo conjunctionem disjunctivam. ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον γινώσκω. δωδέκατον Edit. *Basil.* ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον γινώσκω δωδέκατον Edit. *Steph.* ἐγὼ δὲ δέκατον γινώσκω ἢ δωδέκατον *Bar.* ἐγὼ δὲ ἕνδεκα ἢ δώδεκα γινώσκω *Seld.* * Hoc adjeci ex *Seld.* ad supplendam sententiam, quæ in *Impressis* mutila exstabat.

Εἰς κῦμα κωφὸν, εἰς νάπας † δυσπλήτιδας	Undásque non audientes, & rupes asperas
Βάζω, κενὸν ψάλλουσα μάστακος κρότον;	Loquor, inanem ciens oris strepitum?
[a] Πίστιν λόγων γὰρ Λεψιεὺς ἐνόσφισε,	Fidem enim nobis Lepsieus abstulit,
[b] Ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχέας ἔπη,	Falsis rumoribus inducens dicta,
Καὶ θεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρένιν,	Et oraculorum divinatricem veracem scientiam,
Λέκτρων στερηθεὶς, ὧν [c] ἐκάλχαινεν τυχεῖν,	Concubitu privatus, quo cupiebat potiri,
Θήσει δ' ἀληθῆ· σὺν κακῷ δέ τις μαθὼν,	Faciet autem vera: cum damno tamen discens aliquis,
[d] Ὅτ' οὐδὲν [e] ἐστὶ μῆχος ὠφελεῖν πάτραν,	Cùm nullum erit remedium juvandi patriam,
Τὴν [f] φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα.	Fatidicam laudabit hirundinem.
[g] Τόσ' ἠγόρευε, καὶ παλίσσυτος ποσὶν	Tantum est locuta, cùm retrograda pedibus
Ἔβαινεν εἱρκτῆς ἐντὸς, ἐν δὲ [h] καρδίᾳ	Ascendit intra carcerem, Sirenium
Σειρῆνος [i] ἐστέναξε λοίσθιον μέλος·	In corde gemens postremum melos
Κλάρου Μιμαλλὼν, ἢ [k] Μελαγκραίρας [l] κόπις,	Claria Mimallon, vel Melancræræ interpres
[m] Νησοῦς θυγατρὸς, ἤ τι [n] Σφίκειον τέρας,	Nesonis filiæ, vel aliquod Phiceum monstrum,
Ἑλικτὰ [o] κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη.	Contorta loquens obscurè verba.
Ἐγὼ δὲ λοξὸν ἦλθον ἀγγέλλων, Ἄναξ,	C æterùm ego obliquum veni, Rex, hunc tibi
Σοὶ τόνδε μῦθον παρθένου Φοιβαστρίας·	A nnunciatum sermonem virginis Phœbadis:

VARIANTES LECTIONES.

† Δυσπλήτιδας *Seld.* Sed isti primæ α eadem manus superposuit υ. a Πίστιν γὰρ ὑμῶν *Bar.* Πίστιν γὰρ ἡμῶν al. Πίστιν γὰρ Λεψιεὺς *Seld.* b Ψευδηγόροις lego cum *Bar. Cantero*, aliisque nonnullis; plures vero habent ψευδηγορίοις. c Ἐχάλκαινε *Bar.* aliique. ἐκάλχανε *Seld.* d Versum hunc non agnoscit *Bar.* e Al. ἐστιν. f Νυμφόληπτον *Bar.* g Τόσσ' *Bar.* aliique. τὸ σ' al. h Καρδίῃ al. κραδίῃ *Seld.* i Ἐστέναζε MSS. uterque, & alii; eandemque lectionem in *Scholiis* habet *Seld.* ἐστάλαξε al. k Μελαγκραίρας *Bar.* Μελαγχραίνας legendum esse judicavit *Meursius.* l Κώπις *Bar.* m Νησοῦς *Seld.* quam lectionem *MSS.* uterque in *Scholiis* habent. n Φίκειον *Seld.* aliique. o Κωτύλλουσα *Bar.*

Εἰς νάπας δυσπλήτιδας.] νάπαι εἰσὶν αἱ παραθαλάσσιοι πέτραι, αἱ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμεναι. Δυσπλήτιδες δὲ, αἱ δυσκόλως πληττόμεναι· δυσπλήτιδες δὲ, αἱ καταπληκτικαί. Λεψιεύς.] ὁ δεινὰ καὶ κεκαλυμμένα λέγων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς λέπους. Καὶ θεσφάτων πρόμαντιν.] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐγχέας ψευδηγόροις φήμαις τοὺς λόγους, καὶ τὴν ἀψευδῆ φρόνησιν τῶν μαντευμάτων· φήμην γὰρ ἤγειρεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἡ Κασσάνδρα οὐκ ἔστι μάντις, ἀλλὰ μαινομένη μάτην λαλεῖ. Λέκτρων στερηθείς.] ἐρρέθη ἐν τῇ ἀρχῇ. Τὴν φοιβόληπτον χελιδόνα.] ἑαυτὴν λέγει ἡ Κασσάνδρα χελιδόνα, καὶ Σειρῆνα, διὰ τὸ τὰ μέλλοντα προειπεῖν· ἢ διὰ τὴν ἡδύτητα τοῦ λόγου, ἐπειδὴ καὶ αἱ Σειρῆνες θηλυκαὶ ἦσαν. Φοιβόληπτον δὲ, μαντικόν. Σειρῆνος ἐστέναξε.] θηλυκὸν καὶ λιγυρὸν, ὥσπερ αἱ θρυλλούμεναι Σειρῆνες. ἔστι δὲ καὶ ζωΰφιον μικρὸν, ὅμοιον μελίσσῃ, λεγόμενον σειρήν. Κλάρου Μιμαλλών.] Μιμαλλὼν, Βάκχη, ἢ προφῆτις, ἢ τὸν Ἀπόλλωνα ταῖς [1] μαντείαις μιμουμένη. Κλάρος δὲ, ὄρος, καὶ πόλις Ἀσίας, περὶ Κολοφῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Κλάριος ὁ Ἀπόλλων. Ἢ [2] Μελαγκραίρας κόπις.] μελαγκραίρας, ὁ μελαίνων καὶ [3] θολῶν τὴν κραῖραν καὶ τὴν κεφαλὴν, ἤτοι τὸν νοῦν, καὶ τὸ τοῦ λόγου κεφάλαιον ἐν δεινοῖς λόγοις. Μελαγκραίρα δὲ, ἡ Σίβυλλα, παρὰ τὸ μελαίνειν τὴν φράσιν, καὶ τοὺς χρησμούς. Κόπις δὲ, ὁ ῥήτωρ, παρὰ τὸ κόπτειν τοὺς λόγους, κόπτις, κόπις· ἢ ὁ ἔμπειρος. Θυγάτηρ δὲ Νησοῦς, ἡ Σίβυλλα. [4] Φίκειον τέρας.] ἡ Σφίγξ· ἐκάθητο δὲ ἡ Σφίγξ παρὰ τὸ ὄρος Θηβῶν, ὃ ἀπ' αὐτῆς Φίκειον ἐκλήθη. εἰκάζει δὲ τὴν Κασσάνδραν Βάκχῃ τῇ ἐκ Κλάρου, καὶ τῆς Σιβύλλης ἐπισήμονι, καὶ τῇ Σφιγγὶ, ὥς φησιν Εὐριπίδης, διὰ τὸ συνεσταλμένα λέγειν καὶ σκοτεινά. Ἐγὼ δὲ λοξόν.] αἰνιγματῶδες, ὅθεν καὶ Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων· ἢ παρὰ τὸ λοξὴν ἰὰν καὶ φωνὴν πέμπειν,

EMENDATIONES.

1 Μαντείαις, pro μαντίαις, ex *Bar.* 2 Μελαγκραίρας, pro μελαγραίας, ex *Seld.* & *Lycophronis* textu; itaque legisse *Tzetzem* sequentia indicant. 3 Θηλῶν *Impress.* Θολερῶν *Bar.* Ego reposui Θολῶν ex *Seld.* quæ lectio adprime huic loco convenit. 4 Σφίκειον hic, & linea sequente habet *Bar.* Vide Commentarios.

Ἐπεί μ' ἔταξας φύλακα λαΐνου στέγης,	Nam statuisti me custodem lapideæ domus,
Καὶ πάντα φράζειν κἀναπεμπάζειν λόγον	Totósque dicere ac recensére sermones
Ἐτητύμως ἄψορρον [a] ὠτρύνας τρόχιν.	Evidenter reversum jussisti nuncium.
Δαίμων δὲ φήμας [b] ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν	Responsa verò Deus in melius verti
Τεύξειεν, ὅσπερ σῶν προκήδεται θρόνων,	Velit, qui tua procurat solia,
Σώζων [c] παλαιὰν Βεβρύκων παγκληρίαν.	Servans vetustam hæreditatem Bebrycum.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ὀτρύνας. al. ὄτρυνας. b Εἰς Bar. c Al. παλαιχὴν.

λοξοχρήσμων γὰρ ἦν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι καὶ πορεύεσθαι, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ, λοξῶς δὲ πορεύεται ὁ ἥλιος τὸν ζωδιακὸν κύκλον,

Ὅπως ἀκλινὴς τῆς φορᾶς ἡ σφοδρότης,

Ἐξανπλεύρων σφίγγεται καταδρόμων,

καθά φησιν ὁ Πισίδης. Τρόχιν δὲ, τὸν ἄγγελόν φησι, παρὰ τὸ τρέχειν. τινὲς δὲ κύριον ὄνομα τοῦτο νοοῦσιν, ἤτοι τὸν ἀπαγγέλλοντα ταῦτα πάντα.

ΤΕΛΟΣ.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,

A JOSEPHO SCALIGERO

JUL. CÆS. F.

Latio donata; *jam ab eodem recensita, & Centum in locis* *a* JOHANNE MEURSIO *Emendata.*

LYCOPHRONIS
CASSANDRA
IAMBICO CARMINE
Tranſlata per
JOSEPHUM SCALIGERUM, JULII F.
Et Centum in locis a JOHANNE MEURSIO *Emendata.*

QUÆCUMQUE poſcis, ultima ex origine
Plane expedibo: ſed tamen prolixius
Parcas loquenti: non enim virgo, ut prius,
Secura ſolvit multiplex os carminum,
Sed & tumultum murmuris multi ciens,
[1]Superſtitioſâ fauce bacchata eſt ſonum,
Tenebricoſæ verba Sphingis æmulans:
Quorum memor mens quæ mihi nunc ſuggerit
Adverte, Rex, putánſque mente ſingula,
Percurre [2] dictionum inobſervabiles
Scrutans camenas, quâ expedita ſemita
Ad planam ineptos ducit errores viam.
Ego at ſolutis carcerum repagulis,
Verborum obibo flexuoſos tramites,
Primúmque pulſans oppidum, ut curſor celer.
Matuta Fagutalis arcis culmina
Citis ſupervolabat alis Pegaſi,
[3]Caſcum maritum proximè Cernem inſulam
Toro relinquens, bigenerem fratrem tuum:
Tranquilláque [4] ocris concavi ancoralia
Nautæ luebant, atque tonſilla [5] tenus:
Puellicidam & vermigradæ [6] Salaciam
Scapis ruebant è [7] columbariis ſuis
Ciconiveſtes pupulæ Phalacriæ,
Ultra Calydnas [8] obſtinentes palmulas,
Apluſtréque paſſim, & explicata [9] ſuppara,
Phrenetici Septemtrionis flatibus:
At ora ſolvens entheis bacchatibus,
Ates ab altis pervagæ bovis jugis
Caſſandra dictis infit orſa talibus.
Heu! heu! cremata lacrymoſa patria,

1 Fatidica. 2 Oraculorum, *Pacuv.* 3 Senem, *Varr.* 4 Petra. 5 Funes, *Plaut.* 6 Mare, *Pacuv.* 7 Foraminibus, quibus inſeruntur remi. 8 Oſtendentes, *Feſt.* 9 Vela, *Suidas.*

Primum quidem feralibus Trinoctii
[1] Stlatis gigantis, ore quem quondam suo
Consi voravit campa [2] manduces canis,
Qui vivus ustus excavator viscerum
Intra lebetis ignis expertes focos
[3] Formo capronas verticis fudit solo,
Prolis peremtor, patriæ pestis meæ:
Matri secundæ qui volanti cuspide
Detersit uber, inque Circi pulvere
Quinquertionis membra patris sustulit
Saturnium ad cacumen, ubi terra sati
Formido equorum cespes Ischeni tumet:
Salsas [4] Triquetri qui latebras æquoris
Torve obsidentem semifeminam canem
[5] Stinxit, rapinis imminentem piscium,
[6] Gumiam boum leænam, adustis quam pater
Membris, lucernis corporavit igneis,
[7] Mortam haud paventem, sedis inferæ deam:
Quem cautè inermi fraude quondam mortuus
Exstinxit, olim jam Quietali agnitum.
Heu! tene rursus, ten' crematam contuor
Vetusti ab armis Æaci, atque Tantali
Rogo sepultis intra Letrinam ossibus
Pulli igne [8] subverbusti ad impiam dapem,
Telis bubulci Teutari volucribus?
Rivalis uxor cuncta in oras luminis,
Legans [9] parectatum minantem patriæ,
Producet, efferata patriis probris,
Dirisque nuptiis peregrini tori: at
Salubrium cata unguinum incurabile
Vulnus mariti conspicata pristini,
Giganticidis interemti spiculis
Ab hoste, obibit morte communi diem,
Falis ab altis ad cadaver saucium
Corpus ruina cernuum in præceps ruens:
Et tunc recentis icta amore mortui,
Jam palpitanti spiritum efflabit viro.
Duplex tuum, triplexque bellum conqueror,
Ad arma rursus, & rapinas ædium,
Tuique te ignem contueri incendii.
Heu patria! & vos busta nati Atlantidis
Audacter urinantis olim, cum cute

1 Navibus, *Fest.* 2 *Festus.* 3 Calido, *Fest.* 4 Siculi. 5 *Pro* Exstinxit, *antiqué.* 6 Voratricem. 7 Parcam. 8 Veribus usti, *Plaut.* 9 Ephebum.

Suta

Suta revinctus corpus, utre scorteo,
Et solus, ut aper quadrupes Hercynius,
Rhithymniates navit ut larus fretum,
Zerinthi hiatum virginis Canariæ
Linquens, Deûmque tecta Lucumonum Saum:
Cum corruebat omnem humum Diespitris
Rapax aqualis nimbus, & putres solo
Falæ fatiscentes lababant, at genus
Hominum natabat ultimo periculo.
At fagum, & almum fructum, & uvam musteam
Orcæque tum Delphines, atque masculûm
Phocæ esitabant in toris mortalium.
Adest, adest fax involuta incendio
Prædam in columbæ morte mulctandæ canis,
Vultur palustris quam edidit satu suo
Testæ rotundæ convolutam fornice.
At hospitalis infera unda remigem
Te [1] muricidam, nec bucerdam in patriis
Caulis prementem scrupeis adhuc manet,
Ut ante pulcritudinis trium arbitrum:
Sed pro mapalibus tu Aselli mattias,
Et Lan adibis: pro boum præsepibus,
Ovilibúsque, próque rustico pedo
Vehet faselus te, & Phereclii pedes
Festras gemellas, inque Gythii juga,
Ubi ad scabrosa saxa pandatos luens
Pinus tenaces lubrici dentes freti,
Classem expedibis noviratem à jactatibus,
Et tu virosæ prædo junicis lupus
Orbæ duarum jam columbarum pari,
Cassis peregrinæ in secundam indaginem
Ultro incidentis aucupis pennæ dolo,
Dapem ambidentum nuper in crepidine
Bacchis cremantis, atque divæ Albuneæ,
Curres super Scandeam, & arces Ægili,
Venator acer præda opima ganniens:
Explensque amores in Draconis insula
Actæ, biformis editi terra imperî,
Vanam secundò non videbis [2] Murtiam,
Ulnarum inanem sarcinam, éque somniis
Vacua torum nocturnus explorans manu.
Nam te Phlegrææ jam maritus conjugis

1 Ignavum, *Plaut.* 2 Venerem.

Triſtis Torones, abdicator riſuum
Et lacrumarum, namque neſcit, & caret
Utroque, qui olim littoralem ex Thracia
Fecundi opimatam [1] Melonis fluctibus
Humum penetrans, non trabe ſtlataria,
Inhoſpitale ſed iter, ut cubilia
Terræ in profundos talpa pertundens ſpecus,
Quærens receſſus in cavernis æquorum,
Cavenſque natos perduelles hoſpitum,
Et audiendas ſupplicans patri preces,
Redux ut iret patriam, unde pervagus
Matrem gigantum adiverat Palleniam:
Tete ille Guneus, quæſtor urnæ vindicis,
Sagacis arbiterque Solis filiæ
His nuptiis privabit incilans probris,
Pellens ab omni jure [2] proſedæ lupæ.
Qui nec Lyci ſepulcra, nec Chimærei
Oraculorum voce venerantes timens,
Nec illecebras Anthei, nec hoſpitum
Dapum ſodalem, filium Conſi, ſalem,
Deûm tuliſti tranſilire ſagmina,
Menſamque calcans, jus ſupinans, & bonum,
Fetæ modum ſecutus urſæ incicorem.
Ergo ſtupentes fruſtrà tundes nervias,
Egentia & jejuna fundens carmina:
Sed flens adibis patriam incenſam prius,
Exſangue ſpectrum bajulans ulnis tuis.
Jam quinque nuptæ Thyados Pleuroniæ,
Satæ [3] cataces namque Carmentæ mari
Jam panuclis nevére trinis, conjuges
Thalaſſiones quinque celebrare illius:
Duos quidem videre prædones lupos,
Catè intuentes præpetes immuſſulos:
Plyni, & Libyſſæ, Caricique gurgitis
E ſtirpe cretum ſemicreta barbarum,
Et vere Epeum, nec quidem Argivum ſatu,
Cujuſque avum quondam in molaribus ſuis
Hercynna Educa, quæ gerit [4] ſeceſpitam,
Fartim minutal frendicans, tumulo indidit,
Humeri vorax epulata cartilaginem:
Quem dudum adultum virbium, & cupidines
Graves caventem navium promi dei
Miſit Terentus in Letrinæ jugera

1 Nili, *Feſt.* 2 Meretricis, *Plaut.* 3 Claudæ, *Feſt.* 4 Gladium, *Feſt.*

[1] Ocrin paratum præterire Molpidis
Luſtrale cæſi corpus imbrico Jovi,
Soceri in ruinam, qui trucidavit procos
Juſtis nefandis, quæ Camilli filius
Paravit: ille, poculo exhauſto ultimo,
Cognomini ſepultus eſt Salacia,
[2] Suaſam ſuis labem inſipans natalibus,
Suræ [3] petillæ Pſyllan aurigans equam,
[4] Picatæ & Harpinnam parem ungula Strigi.
Tandem illa quartum fratrem adhuc tuebitur
Circanei [5] acceptoris: ille è fratribus
Pugnæ ſecundum acerrimæ palmarium
Tuliſſe tunc canetur, atque in ſtragulis
Quintum anxiis in ſomniis exercitum
Jactabit atro imaginis ludibrio,
Sponſum futurum [6] Angitiæ Cytaicæ
Ardentis hoſpitem; quem ab Oenona exulans,
Vertens in hominum membra formicas breves,
Pelaſgicum Typhona produxit pater,
Septem è puellis torridis [7] forma lice
Superſtitem unum vindicatum ex ignibus.
Reciprocam ille ſed remanabit viam,
Veſpas ſuis è pumicetis exciens,
Quaſi puer vapore ſuffiens domum:
Et cæteri Burri Duellinominis
Flabris juvencam [8] atabulis cædent popæ,
Matrem draconis [9] incientem Scyrii:
Quam ſæpe conjux Salmydeſium ſalum
Intra requirens, immolatricem hoſpitum,
Spumifragam inſulam obſidebit Candidam,
Celti liquentes ad paludes gurgitis,
Amore ſponſæ, cerva quam volucripes
Jugulum propinans eximet ſeceſpitæ.
Spacioſus intra littus appellabitur
Solus mariti curſus in crepidine
Sortem gementis, atque claſſem cœlibem,
Et non videndo membra mutatam modo
[10] Caſcam cruentum vas prope & libamina,
Orcique flammam exuberantem funditus
Cortinam ahenam, quam atra flabit, mortua
Cadavera elixans coquinatu improbo.
Et ille obibit ejulans campum Scythen,

1 Petram. 2 Ineluibilem. 3 Albæ, *Feſt.* 4 Aduncæ, *Feſt.* 5 Accipitris. 6 Medeæ. 7 Calido cinere. 8 Ventoſis. 9 Gravidam. 10 Anum, *Varr.*

Procans

Procans amoris quinque [1] circites torum:
Illi ante acerras auguris Saturnii
Deglutientis cum parente filios
Secunda jurantes fidusta sagmina,
Tonsarum amicient remiges [2] stropis manus,
Bacchumque sospitem, & prioris vindicem
Luctus canentes, cui in obscuris cavis
Delphorum operta ad antra Lucrini dei
Abstrusa liba Tauriformi offeret
Classis tremendæ millepræter navium.
Cui gratiam sacri novam [3] redandruans
Nefrondinosus Esquilinus Lucius,
Leoni ademto prandio, implicans rubis,
Segetem vetabit eruisse funditus
Vasto molari, [4] mattiisque querqueris.
Cerno sequacem jam [5] napuram luctuum
Mari trahentem, & conserentem patriæ
Minas feroces, & malorum incendia.
Atque utinam in Issa te Camillus insula
Non procreasset hostium nostrum ducem,
Quartum satum ex Atlante [6] destina covi,
Tuis parantem damna cognatis Prylin,
Sagax aruspex, vere ad omnia optima:
Paterque jussis Æsaci fanatici
Non improbasset signa noctis [7] arcula,
Celasset uno sed duos pro patria
Fato, perurens membra Lemnio rogo.
Non tot malorum nunc procella surgeret.
Portumnus en! cernet [8] nefrendum carnifex
Fervere mergis spartisirpeis anum,
Glauci Terenti conjugem Titaniam.
Jam duo necantur cum parente pignera,
Humeros molari coclaca fracto ducis;
Quæ sabulonis apparata fugerant
Vanis loquelis alvei discrimina,
Cui cuncta credens ille tortor liberûm,
Mergorum alumnus, pisculentæ compedis
Præda, ostreis valgisque naritis comes,
Fetus gemellos clusit uno [9] ploxeno.
Cumque his miser non matris advertens Deæ
Præcepta Mnamon, sed veterno oblivius,
[10] Suppus recumbet, pectus ense saucius,

---

1 Annos. 2 Funibus. 3 Referens, *Fest.* 4 Malis asperis, *Fest.* 5 Funem, *Fest.* 6 Columna cœl *Varr.* 7 Infausta, *Fest.* 8 Puerorum, *Fest.* 9 Capsa, *Catull.* 10 Supinus, *Lucil.*

Nunc

Nunc, nunc gemit Myrina, nunc præſentiunt
Hinnitum equorum littorales margines,
Ubi Pelaſgum lubricæ ſaltum [1] pedæ
Librans crepidine ultima fremens lupus,
Fontis creabit è ſaburra gurgitem,
Olim recludens ocioſa flumina.
Jam culta vaſtat arva Mars Saliſubſulus,
Reciproco cruenta ſigna murice
Edens: palam omnis vaſta nunc tellus jacet,
Horretque crebris ut ſeges novalium
[2] Sicilicibus coruſca: luctuum mihi
Pinnis imago aures ab altis perſonat,
Covi ſereſcens omne pervolgans [3] fretum,
A feminarum voce, ſciſſis veſtibus,
Luctus ſequaces mutuo capientium.
Sed illud, illud te, ô cor infelix, malum,
Illud laceſſet omnibus crudelius,
Ubi fremiſcens [4] celibari cæſius
Verſam rapax ſanqualis inſcribens humum,
Urvoque lirans orbitam anfractu viæ,
Bubulcus imporcitor ampli jugeri
Horrendum acutus ore clangorem ciens,
Fratrum tuorum filium cariſſimum
Ptoi parentis ex humo ſuſum auferens,
Artus cruentans ungue & immani gena,
[5] Tifata patria tabo, & arva polluet,
Et libripens trionis occiſi ſtipem
Ferens [6] aginæ examinatam lancibus,
Et rurſus æquipondium redhoſtiens
[7] Rodi micantis in ſtatera auraria,
Bacchi jacebit funeratus amphora,
Fletuſque Nymphis inquilinis Bephyri,
Superque Pimpleam petræ Libethriæ,
Cadaverum propola, qui fatum tremens,
Effeminatam corpori pallam induet,
Inſilia tractans, ſtaminumque inſubulos:
Tanget ſupremus [8] vinciam hoſtilem pede,
Te, Frater, unum vel pavens in ſomniis.
Qualem heu! rues, Fortuna, luctantem domus
Patriæ caducæ ſubtrahens tibicinem.
Non abſque lacrymis, atque leſſo riſerit
Impunè latro Dorienſum exercitus,

1 Veſtigii, *Feſt.* 2 Haſtarum ſpiculis, *Enn.* 3 Solum. 4 Haſta, *Feſt.* 5 Iliceta, *Feſt.* 6 In qua ſe vertit trutina, *Feſt.* 7 Maſſæ. 8 Terram, *Feſt.*

Vitulans ovanter morte confecti viri:
Sed circa puppes ultimo [1] aucto spiritus
Excurso, amaris ignibus cremabitur,
Jovem Fugalem plurima incalans prece
Amara fata concremato avertere.
Nec agger, aut navale propugnaculum,
Nec crebrisurus pluteus atque scansilis,
Non juverit lorica, non pinnarum opus,
Sed fumo ut [2] axe conglobatæ apiculæ,
Vaporis aura, torriumque verbere,
E puppe, rostrisque, atque rostrorum foris
Crebri petauristæ è sedilibus suis
Saltu peregrinam cruentabunt humum.
[3] Procosque multos Græciæ palmarium
Hasta ferentes, inclutos prosapia,
Tuæ feroces morte mactabunt manus
Tabo cruentæ, amore belli asperrimæ.
Sed ipsa luctum non minorem perferam,
Tuo per omne mœsta tempus funere.
Nam dira mî, illa dira lucescet dies,
Gravissimusque luctuum, anni quo senes
[4] Circum rotantes noctilucæ viderint.
  Heu! heu! gemendus & mihi flos est tuus,
O pulle, dulcis heu! parentum sarcina,
Amore sævum qui draconem saucians
Et illice igni, sauciumque compede
Grata coercens tempus ingratum breve,
A saucio non ipse saucius tamen,
Truncatus aram tu cruentabis patris.
  Heu me misellam, & par benignum virginum,
Tuumque bruta conqueror fatum canis!
Quarum sororem terra nutrix alteram
Hiulca devorabit infero specu
Adulta proximè intuentem incommoda,
Qua latè avitus lucus, & bustum lupæ
Jacet sepultæ adulteræ cum filio,
Priusquam opem mulgeret infans lacteam,
Et obstetricis rore corpus tingeret.
Sed cruda te ad sponsalia & connubii
Sacra admovebit durus Iphidis leo,
Atræ parentis æmulatus februa.
Namque in capacis ventre mactans naviæ

1 Spacio. 2 Confertim, *Fest.* 3 Proceres. 4 Circulum.

Bovem

Bovem infulatam draco [1] cupencus impius,
Jugulæ tripatris cædet hanc [2] clunaculo,
Priora confeduſta dans hirpis ſacra.
At mancupatam te in ſupino littore
Thracum lapitam funditorum jactibus
Conviciofis percitorum injuriis
Abſcondet imber ſaxeus manualium,
Pulla hirriente membra mutatam cane.
Aſt ad bidental Anxuri domeſtici
Ornabit albis [3] antiis crepidinem
Sororis olim lutea calautica
Redemtus, uſtam cum rediret patriam,
Vetus tenebris nomen obruens ſuum:
Ubi rupex hirtipilus ignes indices
Terræ parentis indicator perfidus
Lucens, caballum gente prægnantem hoſtica
Pertundet, altas ventris impages trahens:
Et Siſypheæ volpis aſtutus cato
Lucebit ardens triſte lucubrum nepos
Leucophryn atra nocte navigantibus,
Infanticidæ & inſulas duas boæ.
Aſt ipſa abhorrens pronubas tædas ego
In ædis atræ ſcrupeis conclavibus
Tecto carentis, & lacunari domus
Tenebricoſo membra mergens carcere,
Ptoumque Semonemque Vortumnum Deum
Fugans amore captum ab innupto toro,
Tamquam potis [4] ſignata perpetim fore
Summæ ad ſenectæ tempus, innubæ æmulo
Ritu Minervæ Carneæ Feretriæ,
Ad volturis columba tunc raptim torum
Exſanguis ales ungue picato trahar,
Clangore multo Acredulam Budetiam
Calans rapinæ nuptialis vindicem:
Aſt illa ſignis aſpero palatio
Pupas coruſcans cœlitus minabitur,
Lapſa ex [5] falanto patrii ſolo Jovis,
Avo imperanti nobilis poſſeſſio.
Unius ob noxam orba mille liberûm
Tumulos inanes conqueretur Græcia
Non in ſepulcris, ſed maris fundo ſitos,
Rogi ſupremum non tegentes pulverem
Urnis latentem, ut juſta denicalia:

1 Mactator. 2 Cultro, *Feſt.* 3 Capillis, *Feſt.* 4 Virgo, *antiquè.* 5 Cœlo, *Hetruſcè, Feſt.*

Sed triste nomen, atque cespitum notas
Parentum amicis irrigatas fletibus,
Et liberorum lacrumis, & conjugum.
Ophelta, tuque rupium custos Zarax,
Petræque, tu Trychata, tuque asper Nedon,
Et saxa Dirphossi omnia, & Diacriûm
Specus hiantes, atque Phorcynis juga,
Quot fluctuantum nenias cadaverum
Cum dissipatis audietis puppibus?
Quantum tumultum murmurum infrænabili
Reciprocantem vorticum spumas salo?
Quot deinde thunnos saucii compagibus
Ad saxa fractis verticis, quos cœlitus
Noctu rubentes [1] manubiæ [2] obstitos prement,
Ubi flore jam vertiginosis Liberi
Lucebit indicem tenebrarum facem
Ultor, nocenti pervigil curæ studens?
At hunc ut amburvantem aquis alcedinem
Per saxa iniqua velitem fluctus feret
Actum procellis inter [3] aras duplices:
Gyrisque siccans in petris alas mari
Multo madentes, alterum mare hauriet
Perpessus ictus à tridente fuscina,
Qua ultor illum vulnerans operarius,
Cum orcis adiget habere communem fugam,
Vano cucullum blattientem [4] pipulo.
At luridum cadaver expulsum foras
Delphini aprica concoquet Canicula,
Passumque in algis, inque musco putridum
Miserata condet una Nesææ soror,
Opitula [5] abadir maximi Cynæthei.
Bustumque proximum coturnici aliti
Tremens, cavebit murmur Ægæi sali.
Tunc ille Castniam & Melinæam Deam
Proscindet audax [6] Uragi in palatio,
Quæ laciet illum rete inextricabili,
Furore, nec furore, verùm Erinnyum
Tendens amaram compedem fatitraham.
Omnisque mœstum Græcia ejulabitur,
Quamcumque Aræthus intus, atque inhospitæ
Fauces coercent Dotii Libethriæ:
Quibus meæ vel ad paludis inferæ

1 Fulmina. 2 De cœlo tactos, *Fest.* 3 Saxa, *Virg.* 4 Convicio. 5 Lapidis, *Prisc.* 6 Plutonis.

Ripam diu ſunt lacrumandæ nuptiæ.
Nam plurimarum ventre funerabitur
Serratidentum fauce camparum abditum
Examen ingens, hoſpiteſque in hoſpite
Terra ſubibunt buſta cognatis procul.
Nam ripa quendam Strymonis Biſaltia
Abſinthiorum proxima atque Biſtonum,
Veſticipis altorem optimum, Edonos propè,
Teget prius, Tymphreſta quàm cernat juga,
Suo parenti plurimum inviſum omnium,
Qui fecit illum cæcilium, oculos forans,
Cubile ſpurium quando inivit pellicis.
Tres Cercaphi ſpelunca caſnares teget
Olim ſepulcro non ab Alenta procul:
Moloſſi olorem præſcium Inſinui Cubi,
Scrofæ inſcientis neſcientem delicos,
Cum caprifici lite compellans cata
Vatem æmulum, ipſe falſus ex oraculo
Somnum [1] Teniris præſtitutum dormiet:
Quartumque magni liberorum Dijovis
Fratrem doloſi Æthonis in fictis notis:
Et tertium ligone Thebarum falas
Aheneo demolientis filium,
Quem Strebulus olim Conſus agili diſcidit
Pilumnus, ora diſſipans [2] ſudaculo,
Quando creatæ Nocte germanos patris
Ad unum amorem mutuæ armarunt necis.
Duo at ſcatentis ad fluenta Pyrami
Deræni ovantes vertagi icti mutua
Depræliabunt cæde barritum ultimum
Subtele in ipſo virginis Pamphyliæ.
Altuſque rumo ſulcus in meditullio
Stabit Megarſus ceſpitum nitentium,
Ut ne in profundis inferûm ſedilibus
Imbuta cernant buſta cædibus ſua.
At quinque dehinc Ceraſtiam in Veſpariam
Et bitientes Satrachum, & Silvani humum,
[3] Juſtà manebunt Murtiam Zerinthiam.
Unus parentis exulans conviciis
Cychrei cavernis, Bocarique flumine,
Meus ſobrinus, ut peremtor patrii
Pulli, nothum propagmen, & labes domus,

1 Parcis. 2 Flagello, *Feſt.* 3 *Pro* juxtà, *antiquè.*

Rabiem vomentis bellicosam ovilibus,
Ravi leonis quem pilis horrens cutis
[1] Runis tegebat æneis impervium,
Obnoxiam unam possidentem semitam
Ad fata, quam vagina celabat Scythæ,
Cum durus adolens sacra Comyro leo
Suo parenti fatus est claras preces,
Immussuli ulnis subrumum gestans suis.
Nec ipse credat hoc parens, quòd Lemnium
Fulmen duelli, nescius turpis fugæ,
Trio efferatus hospitum insensissimi
Trajecit ile munere, urinans ferum
Saltum tepentis ensis ad promtam necem:
Fratremque Trambeli ille patria exigit,
Cognata patris quem parit nixu suo,
Donata præda dirutori mœnium;
Quam pro frequenti civium comitio
Ferale glauco prandium suasit cani
Misisse linguax virginum trium pater
Omnem marino terram inundanti luto,
Siquando fluctus exspuisset faucibus
Sorbens procellis omne decumanis solum;
Nepam sed ille fauce pro pupâ vorans,
Partus maligni questus est onus grave.
Venator adiens at secundus insulam
Ut expeditè consulat malis suis,
Indigena socius epulo liberis [2] Viræ,
Priscis Lupercis atque Nyctimi coquis
Lunam ante natis, filiam glandis dapem
Torrere suetis in calentibus focis,
Eviscerabit, & medullitus trahet
Ligone glebas, omne vestigans specum.
Cujus necavit bronchus Oetæus patrem,
Ad verticillas ilis artus lancinans:
Adagionem hunc sensit accepto malo,
QUOD plurima inter poculum & labrum solet
Vertisse fatum res agens mortalium:
Et tabe manans ora spumanti, occidens
Solocisetus imminentem ulciscitur,
Salii coercens [3] incito statu volam.
At tertius tollentis ex cava petra
Natus [4] neronis arma, cujus in torum

1 Telis, *Enn.* 2 Hamadryadis nymphæ. 3 Immoto. 4 Robusti.

Idæ

Idæa junix ſponte conſcendet ſua,
Quæ viva Averni obibit umbras, queſtubus
Et lacrumis confecta Muniti parens,
Quem torta Creſtonæ anguis in venatibus
Necabit, acrem cuſpidem infligens pedæ,
Ubi parentis collocabit in manus
Captiva patris avia furtivo ſatum
Amore pullum, cui jugum ſolæ hoſticum
Jecere ſervitutis Actæi lupi
Hoſtimen, atque Bacchæ ademtæ gratiam,
Quorum rotundæ teſtulæ cæſus tholus,
Munimen ictus hoſtici, caput teget:
Intacta vermiculata claxendix domos
Servabit alias, incolis ſtupenda res:
Quod templa ad alta ſiderumque [1] ſubices
Ducet duos Laperſios medioxumos;
Quos numquam in orbem Juppiter ſoſpes meum
Duxis bipræđem liberaturos ſubim:
Nec vel celoces inſtruentes claſſium,
E puppe ſumma nudipes veſtigium
Hoſtes vetuſto Bebrycum inſigant ſolo:
Neque hos leones anteuntes viribus,
Duri duello, quoſque Mavors armiger,
Quos Nerienes, Capta quos amat Dea
Boum Juga, & Curitis Homolois Dea,
Hæc, quæ cluentes arte fabrica duo,
Querquetulanus, Conſus & Cromnæ imperans,
Struxere quondam pejeranti principi,
Crudis diem unum vix lupis ſuffecerint
Vim fulminantis impetus depellere,
Quamvis in arcibus Canaſtræum gravem
Giganta, conſtans hoſtium repagulum,
Habentia, atque certa primùm verbera
Vibrare promtum lancinatori gregis,
Et cujus iras primus accendet graves
[2] Acceptor acer, lubricum ſaltum cirans
Flos ipſe Graiûm, cui Dolongorum elegans
Olim ſepulcrum ripa defuncto parat
Rumona, cornu prominens peninſulæ.
Accedet inſperatus, accedet tamen
Nobis amicus ſoſpes unus, Drymnius
Deus Promantheus Æthiops Gyrapſius,
Qui bitientem quando Mutunum atriis

1 *Pro* nubibus, *Enn.* 2 Accipiter, *antiquè.*

Nocentem

Nocentem amaræ peſtis admittent reum,
Et quos acerba, quoſque rerum aſperrima
Manent, dape atque in inferio libamine
Mactare conabuntur immitem Crepum.
Gravem tumultum ponet in convivio.
Primumque amara voce ſeſe mordicus
Frendent, frementes improbis gannitibus:
Tandemque cernent patrueles prælio,
Ut conſobrinis nuptiarum averterent
Puſis rapinas, furta patruelium,
Sponſaliorum propter immunem vicem.
At tela certè multa Cnecei alveus
Vibrata niſu vulturum intuebitur,
Res mira Pheræis, & auditu aſpera.
Hic namque corno ſtipitem pullæ cavum
Fagi retundens, opprimet duûm alterum,
Tauro leonem conſerentem prælium:
Alter ſibynna diſſipans tauri latus,
Affliget hunc ſolo: hunc ſecundo verbere
Reciprocabit ut coniſcans [1] arvigus,
Cippum caducum buſti Amyclæi ruens.
Simulque ferrum, fulgurumque vortices
Fortes [2] patales [3] hoſtient, quorum unius
Non vel Sciaſtes Orchieus Telphuſius
Manum improbarit, quando cornu tenderet.
Summanus hos Dis, hoſque cœli fornices
Grata dierum ſemper excipient vice,
Fratres amicos, compotes vitæ & necis.
Illorum at arma ſopiet nobis Deus,
Parvum levamen in malis hoc largiens:
Multorum & ingens agmen excibit manu,
Quos Rhoeæ alumnus non tenebit, ſpiritus
Mulcens, novenum tempus in magna inſula
Manere nexos imperans oraculis,
Tres multa cunctis virgines [4] alebria
Præbere mandans, qui cacumen Cynthium
Errore pervagantur Inopum propè
Ægyptias [5] Melonis electantem aquas:
Progerminator quas petulcus erudit
Adorearum ritè pilumnas opum,
Vinumque facere, vel nitores unguinum,
Neptes Zarecis vinitorculas aves:

1 Aries. 2 Tauros, *Plaut.* 3 Ferient. 4 Alimenta. 5 Nili, *Feſt.*

Quæ ſæpe ſolabuntur hoſpitum canum
Famem furentem exercitus, cum venerint
Sithonis uda ad filiæ cubilia.
Atque æneàrum panuclarum ſtamine
Olim librarunt iſta virgines anus.
Cephaſque, tum Praxander, ullis navibus
Non imperantes, plebis obſcurum genus,
Et quinque quarti poſt petent terram Deæ
Golgos tenentis, hic Lacona exercitum
Ductans Therapnis, alter autem ab Oleno
Dymeque Buræi imperator agminis.
At Argyrippam, Dauniorum [1] hæredium,
Ad Auſoniten excitabit Phylamum,
Aves ſodales membra plumantes videns
Fatis amaris, qui natatum aquatilem
Degent in alto, more piſcantum, mari,
Similes figura cæſiis oloribus:
Roſtriſque ſpumas aucupantes piſcium,
Ducis tenebunt inſulam cognominem,
Theatriformis inque clitellis jugi
Vicos ſecantes, perque diſtinctas vias
Junctis tabernis, quo prius Zethus modo:
Simulque paſtus, & ſimul cubilia
Noctu rebitent, gentis omnem barbaræ
Cœtum caventes, inque Græcorum peplis
Cognati amantes ocium cicur ſinus:
Manuque ab [2] inſipante pultem prandii
Offam polentæ blandum adulantes edent,
Vitæ prioris non adhuc oblivii.
Verùm Liburnæ vulnus erroris vagi
Erit minaciumque cauſa luctuum,
Procax viroſa cum catulliet lupa
[3] Aſilo amoris, & bidental Nortiæ
Defendet ipſum, victimam novi ſacri.
Coloſſicuſque in Auſonum pomœriis
Stans, fabra ſiſtet membra ſaxeo ſuper
Campſoris Architectonis ſtatumine,
Saxis, ſaburra navis, eductis foras:
Arbitrioque fratris Alæni obrutus,
Veras preces precabitur novalibus,
Sejæ nec [4] agnas umquam adoreas dare,
Aquis opimante arva ſubſtillis Jove,
Ni forte quidam Ætolus urgens ſtirpitus

1 Poſſeſſionem. 2 Ingerente, *Feſt.* 3 Oeſtro, *Virg.* 4 Spicas, *Feſt.*

Proſcindat arva, ſulcum arans trionibus:
Cippiſque late cinget immotis humum,
Quos glorietur nemo vi mortalium
Statu movere poſſe; nam cita fuga
Ipſi reciprocam redibunt ſemitam,
Gradu prementes, nec gradu littus ſali.
Deuſque multis indiges vocabitur,
Quicumque brutum littus Ionis tenent,
Cæſo dracone noxio Phæacibus.
 Gymnaſiiſque retrogradi circumfluis
Renoniveſtes applicantes, indignum
Victum juvabunt invicem orbi veſtibus,
Fundis bicaudis membra defenſi tribus:
Ubi rudimen verberantis eminus
Artis puellos mater impranſos docet;
Nam nemo panem dentibus frendet prius,
Quàm capſit illum pendulum certo [1] lapi,
Super tigillo deſtinati ictus notam.
Iniqua ſcrupis & recedent littora
Hiſpana, Tarteſſi fretum tangentia
Arnæ vetus propago, Temmicum duces,
Grajam expetentes, & Leontarnes juga,
Scolumque, tum Tengyram, Oncheſti ſolum,
Fluenta Thermodontis, Hypſarnique aquas.
 In Syrtin alios, & Libyſtica æquora,
Et brevia, & infernalis æquoris vada,
Et ſemipiſcis gurgites navifragos
Olim interemtæ veſtipellis dextera
Sangi Bubulci Fovii Stercutii,
Inque alta ſaxa virginum volucrium
Diſpalitantes, lancinatos cruditus
Opacus omnes Tellumo venabitur,
Multis ruinis obrutos ex mortuis
Uno relicto nuncio ſodalibus,
Delphiniſigne, fure Punicæ Deæ:
Qui vaſta ravi coclitis magalia
Videbit, aheno maximo [2] calpar meri
Manu propinans, poculum bellarium:
Videbit, & quæ liquerit cadavera
Præſtanus Averruncus armorum cluens,
Qui rutro adunco runcinantes omnia,
Nectent foratam reſte prædam mugilum.

1 Lapide, *Enn.* 2 Scyphum, *Feſt.*

Atque

Atque alius alium sævus excipiet labor
Labore semper pristino ferocior.
Quæ non Charybdis mortuorum explebitur?
Quæ non Erinnys, semivirgo bestia?
Quæ non Camena, carnifex bimembrium,
Ætolis aut Curetis, artus liquier
Suadebit aura flexanima immemores cibi?
Vel quam ferarum non fabram intuebitur,
Atrox venenum farre miscentem excetram,
Fatumque monstriforme? sed miserrimi
Sortem gementes atque palantes haris,
Miscella semper cum polenta floccium
Acina, fracesque devorabunt: ast eum
Herba, atque Manus vindicabit obvius,
Nonacriates Vinulus Triceps Deus,
Et mortuorum regna descendet cava,
Atque inferum rogabit apricum augurem,
Coitus virorum & feminarum conscium,
Umbris hianti sanguinem obsipans solo;
Ensisque trux munimen, inferis metum,
Vibrans, trementum murmur umbrarum audiet
Gracile caducâ [1] succrotillâ fabulâ.
Atque hinc Gigantum quæ lacertos insula
Confregit, & Typhonis artus querqueri,
Adusta flammis cum mera excipiet rate;
Qua Rex Deorum informe [2] clunarum genus
In risum eorum transtulit coloniam,
Qui prælium movere Saturno satis.
Baji magistri postmodò bustum, casas
Post præteribit Cimmerum, & Plutonium
Aquæ procellis fluctuantem gurgitem,
Ossan, boumque [3] Viriati semitas
Stratas, nemusque Liberæ pusæ inferæ,
Candensque flammis flumen, atque ubi ætheri
Tollit cacumen ampla [4] procapes jugi,
Ex quo fluenta cuncta, cuncti funditus
Fontes per arva dissipantur Itala:
Linquensque Lethæonis alta culmina,
Lacumque Avernum, quem labro ambit circite,
Et flumen atra nocte Cocyti obrutum,
Stygis nigrantis gurgitem, quâ Terminus
Juranda posuit jura supremis Deis,

1 Tenui voce, *Titin.* 2 Simiarum, *Fest.* 3 Robusti, *Non.* 4 Radix, *Fest.*

Ire in Gigantes atque Titanos parans:
Libamen hauſtriſque aureis antlans aquæ,
Orcæ dicabit & viro donarium,
Silam columnæ vertici appendens ſuam.
Et tres necabit filii Salaciæ
Pupas, camenæ matris æmulas ſoni,
Jactu inſolenti præcipes è culmine
Pinnis caducas æquor in Tyrrhenicum
Quacumque amari jura ſtaminis trahent.
Unam Phaleri turris ejectam foras
Glaniſque capiet flumine irrorans humum:
Quà puſæ acerram conſtruentes incolæ,
Vitulatuum ſtrepente Parthenopen ſono
[1] Solennia Deam jubilabunt alitem.
At littus exſtans in Veniliæ Deæ
Se corruens, cognominem Leucoſia
Petram tenebit, qua fluens Is, & ferox
Fluente pingui Laris eructat ſolo.
Ligea agetur in Terenam fluctuans,
Sulcans procellæ murmur: illam navitæ
Linquent ſepultam littorali ceſpite,
Aquis propinquam garrulis Ocinari.
Illam lavabit Corniger ſo gurgite,
Volucrimembris buſta februans aqua.
Primæ ſorores ante cognatas Deæ
Claſſis vetuſtus imperator Atticæ
Certamen ardens lampadum nautis aget,
Juſſis Deorum, plebs quod augebit dehinc
Neapolitis, quæ prope undantem ſinum
Portus Miſeni ſcrupeas ripas colet.
Claudenſque Coros ſcorteo ſinu bovis,
Et rurſus actus caſibus reciprocis,
Flagri triſulci verbere uſtulabitur
Larus, quieſcens caprifici frondibus,
Ne gurges illum fluctibus deglutiat,
Imo Carybdin fundo anhelantem trahens.
Nec ſat refectus nuptiis Atlantidis,
Rudem ſerilibuſque ſirpatum alveum
Intrabit audax, atque moderator reget
Ad media combæ caudicariam trabem
Sutam infabrè compage ſubſcudum rudi,
A qua acer Ambarvalis expellens Deus,
Implume quale pignus orbæ alcedinis,

1 Solenniter.

Ipſis

Ipſis agéis & foris ſimul, vagis
Marget procellis impeditum [1] copulis,
Pontique inerrans pervigil cubilibus,
Anthedonio erit contubernalis Deo:
Sic alius alium ventus excipiens, facis
Inſtar, rotabit ſuber, agitans ſpiritu:
Vix & procellas verticéſque Albuneæ
Defendet illi ſupparum, arma pectoris
Manuumque, queis & ipſe carnifices petras
Prendens, acutis membra lancinabitur
Scrupis: ad inviſamque Saturno inſulam
Laniam profectus ſeculam [2] nefrondinum
Nuduſque egenſque garrulus tenebrio,
Ficti latrabit fabulam infortunii,
Pendens acerbas coclitis monſtri preces.
Non hic veternus dormientem cœpiat
Oblivionis Equirium Melanthium;
Namque ibit, ibit nauticum ad Rithri ſinum,
Et Neriti cacumen: intuebitur
Vaſtos penates ſuſque deque funditus
Luxu procorum turpium: at [3] ſcrapta improba
Speciosè adulterata corrodet domum,
Luxu miſelli abſentis effundens opes.
Atque ipſi ibidem plura quàm in Scæis mala
Videns famelicoſus, à domeſticis
Minas toroſo tetricas dorſo pati
Sannis repreſſus diſcet, & pavirier
Pugnis iniquis, [4] frivolûmque jactibus:
Nec inſueta flagra ſunt: uberrima
Vibix manet Thoantis in tergis adhuc
Lentis betulis ſculpta, quæ trico nocens
Siccis genis infligere exhortabitur,
Gratam libenter corpori inſculpens notam,
Ut neſcios illectet oculatis malis
Hoſtes, querelis principem inducens ſenem:
Quem Bombylea vallis, & Temmicia
Infame nobis terra produxit malum,
Servatus unus navitarum in patriam.
Poſtremò qualis larus angarius maris,
Salſaque murex corpus unda exercitus,
Exhauſta luxu Pronienſium bona
Olim à Lacæna putida offendens lupa,

1 Rudentibus, *Cæſar.* 2 Teſticulorum, *Feſt.* 3 Meretrix, *Varr.* 4 Fragmentorum fictilium, *Feſt.*

Portu relicto [1] paſſus occidet ſenex
Corvus ſub armis Neriti lucos propè:
Quem latere foſſo cuſpis incurabilis
Piſcis necabit aculeo Sardonii:
Natuſque patris carnifex vocabitur,
Achillis ille conſobrinus conjugis.
Poſt funus augurem Eurytan populus colet,
Et qui cubile Trampyæ celſum tenet:
In qua necabit Herculem rurſus draco
Tymphæus in convivio, Rex Æthicum,
Trahentem ab Æaco atque Perſeo genus,
A Temenëis non procul natalibus.
Sed mortuum illum Perga, mons Tyrrhenius,
In Gortynæo condet uſtrinæ ſitum:
Cum lacrumanter occidet propter malum
Natique conjugiſque, quam frater necans
Orcum ſecundus poſtuma via petet,
Cæſus ſororis enſe funeſto gulam,
Glauconis Abſyrtique ſobrinæ improbæ.
Hic tot ruinis, totque cumulatus malis,
Secundò adibit Ditem inexorabilem,
Cui nullus umquam ſudus arriſit dies.
O quam tibi præſtabat eſſe in patria,
Miſelle, tauros vel colonum ruſtico
Jugare aſellum ſub coho cantherium,
Fictis furoris inſoleſcenti dolis,
Quàm tot ſubire luctuum diſcrimina!
At anxius vir conjugem raptam expetens,
Et augurales ominum audiens notas,
Amore ſpectri pervagantis æthera
Quæ non marina templa perſcrutabitur?
Quæ non vaga luſtrabit arva indagine?
Primò quidem Typhonios cernet ſpecus,
Anumque ſaxo membra duratam aſpero,
Nec non Erembûm cognitas piſcatibus
Ripas hiantes, atque adulteræ inclytum
Myrrhæ videbit oppidum, cujus uterum
Levabit obſtetricis arboris liber:
Et fleta multum buſta Gavantis ſuæ
Heræ, Hoſpitali Viciæ Jugæ Deæ:
Quem trux [2] biſetus dente cano conſcidit.
Arces videbit nec minus Cephëidas,
Nec non Camilli lubricum pulſum pedis,

1 Rugoſus. 2 Aper, *Feſt.*

Araſque

Araſque duplices, quas dapis cupidine
Bocas ſubivit, pro parata virgine
Hiante fauce corpus Aurigenæ vorans,
Rimantis exta, maſculi, plumigradæ.
Meſſoris autem ſecula necabitur
Exenterato turpis orca viſcere,
Muſtelæ alumnos qui caballimilites
Cervicimatris ſaxifrontis extudit,
Hominesque durans ſuetus à veſtigio
Formare ſtatuas involucro marmoris,
Sagax tricœcæ lucifur cuſtodiæ.
Videbit æſtu quæ rigantur jugera,
Asbyſtæ flumina, atque humo ſtertentium
Cubas olentes, conquiniſcens beſtiis.
Quæ cuncta obibit propter Argivam lupam,
Triviram puellam feminipuerperam.
Iapygumque adibit erro exercitum,
Ponetque donum virgini Feretriæ,
Ancile ſcutum, & [1] hirneam Temeſiam,
Sponſæ nocentis cernuoſque mulleos.
Sirinque adibit, & Lacinia ardua,
In queis juvenca conſitum Feroniæ
Deæ Monetæ præparabit hortulum:
Et feminis lex ſemper indigenis erit
Cubitûm novenûm flere tertium Æaci
Et Doridis, fulmen duelli Martii,
Nec corpus auro perpolire [2] vinulum,
Nec ferre membris delicata pallia
Sandice pictas, ideo quòd Divæ Dea
Terræ cacumen muneratur arduæ.
Pugiliſque tauri inhoſpitam certaminum
Arenam adibit, quem creat Libentia
[3] Mancina, regnans arce Longuri edita,
Saturniam falcemque, Concheæque aquas
Ventans, Gonuſamque, atque Sicanûm æquora,
Et templa crudi pelle veſtiti lupi,
Quæ quondam alumnus Crethei appellens ratem
Cum gente quinquaginta nautarum edidit:
Minyûmque ſalſi ripa ſervabit maris
Strigmenta, quæ nec diluet Venilia,
Nec abluentes imbricæ [4] ningues diu.
Ripæ ſed alios, atque Teuchiris juga
Vicina flebunt, littore ejectos procul

1 Pateram. 2 Molle, *Plaut.* 3 Manca. 4 Nives, *Lucret.*

Atlantis

Atlantis ad deserta territoria,
Membris nocentum lancinatos fragminum:
Mopsum Titæroneum ubi olim navitæ
Busto indidêre mortuum, & busto super
Statuere cippum funebrem Argoæ trabis
Transtrum revulsum, manium donarium,
Ausigda Cinnyphæa quod rigans aqua
Fecundat undis: ast alumno Nerei
Tritoni Colchis munus uxor obtulit,
[1] Luræ capacis aureum carchesium,
Iter docenti quâ per angustas freti
Immittat aras Tiphys incolumen ratem.
Et jura Græcos Africæ capessere
Pontigena tunc biformis afferet Deus,
Cum munus id plebs offerens reciprocum
Libyssa Græcæ, patriæ exemtum dabit:
Metuque fati munus Asbystæ infera
Telluris umbra subter ignotum obruent,
Ubi ducem miserrimum Cyphensium,
Nautasque ad unum flabra Volturni egerent,
Et ex Palythris filium Tenthredonis,
Amphrysiensem principem Euryampium,
Et optimatem saxicorporis lupi
Donorum edacem, & culminis Tymphrestii,
Quorum quidem Ægonean alii patriam
Desiderantes, atque Echinum, & Titarum,
Irumque, tum Trachina, tum Perrhæbicam
Gonum, Phalanumque, atque Olossorum sola,
Et Castanæan, insepultum in rupibus
Ævum supremis ejulabuntur malis.
Sic aliud alii funus adjunget Deus,
Dura ante reditus excitans discrimina.
Illum Æsari unda, & oppidum minutulum
Oenotriæ, Crimissa, torris noxii
Stinctorem habebit, quem momordit excetra;
Namque ipsa summum diriget telum manu
Tendens [2] tenum virago Mæoten Tuba:
Duræ ad fluenta qui cremato acerrimo
Leone, valgo dexteram armavit Scytha
Colubro, volantum [3] pinsitore cuspidum.
Crathis sepulcrum sed videbit mortui
Ad ima templa Bitientis Patarei,
Ubi sonora stagna Navæthus vomit.

---

1 Oris, *Fest.* 2 Funem, *Plaut.* 3 Expulsore, *Enn*

Ipſum necabunt Auſones Pellenii
Opem ferentem Lindiûm prætoribus,
Quos Thermydri, quos Carpathi jugis procul
Vagos coruſcus Thraſcias mittet canis,
Novi colonos hoſpitiſque pulveris.
Ergo Macellis maximum templum incolæ
Buſto ſtruentes, numen æternum colent
Libiſque, opimis & boum nidoribus.
Faber caballi Langariæ in cubilibus,
Timore Martis & catervæ Thuriæ
Pendens parentis pejerata crimina,
Quæ pecua propter comparata prælio,
Celſæ Comæthûs dirutis [1] proſimuriis
Ob conjugalis curæ amorem uxorium,
In Bellicam Cydoniam viraginem,
Creſtoniumque pejeravit in Deum,
Lupum Quirinum [2] Troſſulum Flexuminem,
Qui torminoſum prælium in fratrem dedit
Intra parentis intimam bulgam pugil,
Natale nondum lucis intuens jubar,
Nec liber à Partundæ adhuc laboribus:
Meticuloſum auxêre ſic fetum Dei,
Cæſtu valentem, in Marte [3] lauricem tamen,
Et arte plurimum utilem in caſtris ſua:
Qui circa Cirin & Cyliſtarni humida
Habebit hoſpes patria procul domos,
Ubi dolabras, queis gravem molem aſcians,
Illuſtre damnum fabricabit incolis,
[4] Molæ ſacrabit in Cluacinæ tholo.
Alii tenebunt Sicanorum littora
Aborigines, quâ tres [5] Alumento ſenex
Nautis puellas Phœnodamantis dedit,
Servans repoſtum mente ceti prandium,
Porrò obſipare edacibus cœnam feris,
Ubi ad [6] crepuſcos venerint Læſtrygonas,
Quâ ſqualet alta inhoſpitalis vaſtitas.
Illæ parentis maximum donarium
Quinquertionis ſtruxerunt templum Deæ,
Morte expeditæ & ſolitariis locis.
Quarum alteram Crimiſſus aſſimilis cani
Vinclo marito conjugabit, atque ea
Semifero alumnum nobilem pariet Deo,
Trium colonum conditoremque urbium:

1 Pomeriis, *Feſt.* 2 Equitem. 3 Leporem. 4 Martiæ, *Gell.* 5 Laomedon, *Feſt.* 6 Occidentales, *Varr.*

Qui

Qui convocatum termitem Anchiſæ nothum
Ducet triquetram marginalem ad inſulam,
E Dardaneis nuper arvis hoſpitem.
Heu! heu! Segeſta, cœlitum ſententiâ
Te luctus atrox, te querela patriæ
Manet flagrantis ignis hoſtici rogo;
Tu ſola [1] mœros, ſola turres dirutas
Ad omne tempus lacrumata, ſat diu,
Sat ejulabis: omnis atrato miſer
Cultu popellus involutus ſupplice,
Pedore deget [2] ſqualeque ævum ſordidum,
Soloxque capitis terga fœdabit coma,
Memorem procurans veteris ærumnæ notam.
　Multique circa Sirin & Leutarniam
Colent opima culta, qua miſerrimus
Groſſorum acutus ſupputator eſt ſitus
Calchas feritus ungulo calvum caput:
Qua fluctuoſa murmurat fuga Sinis,
Rigans amœna Choniæ novalia:
Urbem hi ſtruentes Ilio cognominem,
Iram Minervæ Buccinæ accendent heræ,
Cum Xuthidas in æde mactabunt Deæ
Quicumque ad aram ſupplices confugerant:
Puraſque connivebit illa pupulas,
Sævis Achæis vapulantes Ionas
Videns, luporum & civicam agreſtum necem;
Quando camillus publicus flamen cadens,
Primus tepente ſparget aram ſanguine.
　Itemque ſaxa plurima Tullenſia,
Nec non marini prominens Lini jugum,
Regnata adibunt arva priſcæ Amazoni,
Emancipati feminæ ſervæ jugo,
Quam ſervientem ſtrenuæ viragini
Vagam repellet unda ad hoſpites ſinus,
Exſculpta cujus interemtæ lumina
Leto cruento [3] mirionem ſimium
Sternent, [4] trifaci ſaucium longurio.
Crotoniatæ civitatem diruent
Amazonis, fortem necantes virginem
Cletam, imperantem patriæ cognomini:
Et inde terram mordicus quamplurimi
Proni prehendent, nec laboribus fine
Lauretæ alumni mœnia æquabunt ſolo.

---

1 Muros, *antiquè.* 2 *Pro,* & ſquallore. 3 Deformem. 4 Tricubitali haſta, *Feſt.*

Alii

Alii Terenam, qua fluens Ocinarus
Recentat arva, februam eructans aquam,
Errore [1] lixabundi & ærumnis colent.
Sed & secunda laude pulcritudinis
Cluentem, & almis ex Lycormæis aquis
Fortem asperumque filium Gorgæ ducem
Modò Libyssam Thracia in terram ferent
Flabella, tentis involuta linteis:
Modò ex Libyssa rursus Auster accidens
In Argyrinos versus & Ceraunia
Feret, sonanti turbine insultans salo:
Ubi victus illis durus exantlabitur,
Lacmonii qui flumen Æantis bibunt.
Civesque capiet Crathis omnes Colchicis
Polis propinquus Mylacumque terminis,
Quoscumque misit quæritantes filiam
Ææ & Corintho, sponsus Eidyæ, imperans,
Venans carinam perfidæ sponsæ veham:
Qui limpidum accoluere Dizeri alveum.
Melitem insulam alii non ab Orthrono procul
Vagi obsidebunt, quam jugosi plurimus
Circum Pachyni Sicanus lambit liquor,
Arcem petrosam ruminans cognominem
Olim futuram Sisyphei filii,
Curitis etiam Virginis splendens opus,
Quâ vomit Helorus frigerantem gurgitem.
Avi peremtor hirpus Orthronum incolet,
Patrii procul fluenta Coscynthi expetens,
Et in procellis scrupeæ moli insidens,
Classem imperabit navigandam civibus:
Terræ paternæ namque non annum integrum
Perduellionis patria reum frui
Sequestra justæ Furia vindictæ sinat,
Ladonis udi larva roris accola.
Et inde vitans prælium anguiformium,
Abantiam post navigabit oppidum,
Ventansque propius terram Atitanensium,
Ad littus ipsum culmen arduum incolet,
Libans Polyanthei Chaonitæ flumina.
Calchantis atqui busta propter Itala
Fratrum duûm mendacis alter cespitis
Tumulum sepultis excitabit ossibus:
Bustumque ovillo vellere incubantibus

1 Vagi.

Veram in quiete [1] dictionem proferet:
Salutiferque Dauniis vocabitur,
Cum fluminis gens lota Juturnis aquis,
Gnatum invocabunt opitulum Æſculapii
Gregi benignum civibuſque accedere.
Hoc nempe cunctis lumen Ætolis erit
Ibi cruentum & omnium ſæviſſimum,
Quando Salanga rura & Angæſos ſinus
Cum venerint, ducis repoſcent jugera
Boni novalis ſumen, arvum hæredium:
Quos ad ſepulcrum ſolitarium obruent
Vivos hiantis in ſoli voragine,
Sepulcrum & ipſis inſepultum Daunii
Statuent acervo fornicatum ſaxeo,
Terram offerentes, quam volebant ſumere,
Cerebriſorbi filii apri bellici.
Sed filiorum Nauboleorum petent
Nautæ Temeſſam, qua jugoſus Lampetes
Illuſtre cornu verticis Hipponii
Salo tetendit: proque Criſſæ finibus
Crotoniatem portuoſum pulverem
Taurorum arabunt ferreis dentalibus,
Patriam Lilæan, & Anemoreæ ſola,
Amphiſſan & deſiderantes, atque Abas.
Setæa miſera, rupium te crux manet,
Ubi numellis membrivincis ferreis
Miſella paſſis compedita brachiis
Moriere, heriles auſa claſſes urere,
Ad Crathin ejulante queſtu volturum
Rapina pendens, oſcinum voracium:
Quin ſortis ille mons tuæ cognominis,
Ponti procellis imminens, vocabitur.
Tamen Pelaſgi ad alta Membletis vada,
Quicumque Corſicæ appulerunt inſulæ,
Tyrrhenicum ultra murmur ad Lametios
Lucana habebunt gurgites novalia.
Illos ruinæ duraque infortunia
Mœſtos habebunt, non relaturos pedem
Propter mearum nuptiarum vim trucem.
Nec qui penates geſtientes poſt petent,
Vitulationis pinguia adolebunt ſacra,
Redhoſtientes gratiam Lucretio.
Nam tot ruinis, tot malis Ericius,

1 Oraculum, *Pacuv.*

Tot

Tot Martiorum conjugum æditus nurus
Dolis rotabit, nec malis navifraga
Cessabit ignium excubans custodia,
Ob cæsi alumni fata, quem cespes recens
Effossus in tellure Methymnæ teget.
Ast alius ad lavacra inextricabiles
Laquei nocentis cœcus explorans vias,
Scelestæ amictus involucro compedæ
Manibus requiret impeditis exitus:
Caveamque subter balnei urinans, lacum
Cerebro recenter atque pollubrum imbuet,
[1]Scena bipenni diffitus medium caput;
At umbra pulla pervolabit Tænarum,
Aversa abominanda [2]scraptæ munia.
Ego stabo propter naviam jacens humu,
Divisa aheneæ securis verbere,
Cùm mi, sapinum stipitem aut truncum ilicis
Frondator aliquis ut opifex lumarius,
Illustre collum franget & tergum patens,
Et omne acerba lancinans corpus cruce
Excetra dipsas imminens cervicibus,
Iras amaræ bilis explebit suas,
Ut non duelli jure captam, at succubam
Stimulo furoris ulta me implacabili,
Surdis querelis conjugem clamans herum,
Curram repentè convolans perniciter.
Sed vertagus parentis indagans necem,
Crudelis ensem merget extis viperæ,
Gentile sanans prodigus malum malo.
Sed vir meus, rex servientis conjugis,
Lepidis coletur Spartiatis Juppiter,
Honorum adeptus Oebali natis vices.
Meus nec ultrà cultus ignorabitur
Obliviosis obrutus silentiis;
Colentque templis optimates Daunii
Salpes ad oram, quique servant Dardanum
Urbem, paludis proximi voragini.
Sed & caventes conjugale vinculum
Pusæ virorum tædio deformium
Comis recenter Hectoris nitentium,
Insignium formæ aut notis natalium,
Aræ lacertis implicabuntur meæ,

---

1 Dolabra, *Liv.* 2 Sceleratæ, *Titin.*

Tædarum habentes acre propugnaculum,
Pullos amictus atque fucum corporis
[1]Lito gerentes vestium tectorio:
Illustre numen his ego longum Dea
Canar bacillos feminis gestantibus.
Luctumque multis virginum parentibus
Orbis relinquam retrò, quæ ducem impium,
Deæ latronem militarem Cypridis
Diu gementes, jure fraudatas tori
Mittent puellas sorte iniqua virgines.
Larymna, tum Sperchie, tum Boagrie,
Tu Cyne, tu Scarphea, vel Phalorias,
Urbsque alta Narycea, vel Thronitides
Vici Locrenses, & Pyranthia ardua,
Necnon Hodœdocéa tecta Oïlei,
Vos ob mearum nuptiarum crimina
Pœnas Minervæ scilicet magnæ Deæ
Solvetis, annos mille virgines anus
Urnæ nefastis nutrientes sortibus:
Queis insepultum semper in terra hospite
Hospes sepulcrum distrahetur fluctibus,
Cum membra cremiis ustulans infamibus,
Cinerem procellis ventilabit Mulciber
Columbæ ab altis interemtæ montibus.
Aliæque noctu mortuis simillimæ
Campos adibunt virginis Sithoniæ,
Cœcas ocellis aucupantes semitas,
Augusta Divæ dum penetrent atria,
Votis cientes supplices Duelliam:
Magnæque verrent aream scopis Deæ,
Et rore spargent, jam caventes civici
Furoris æstum: nam vir omnis Ilius
Servabit illas, saxeum [2]rodus tenens,
Aut æneam secespitam, aut bupetiam
[3]Acierim acutam, vel Phalacræam rudem,
Manum studens satiare jejunam necis:
Impunè tunc plebs laude noxium efferet
Genus necantes, lege sanciens rata.
O mater, ô misella mater, nec tua
Laus interibit: quin virago Persei
Triformis Orca te canem pernoctibus
Sævam efferabit in viros nictatibus,
Quique imperantis Strymoni Caniculæ

1 Uncto. 2 Lapidem, *Att.* 3 Securim, *Fest.*

Delubra

Delubra flammis non colent ardentibus,
Pheræam opima cæde placantes Deam:
Sed buſti inanis inſulare ceſpitem
Pachyni habebit culmen, ex inſomniis
Heri timentis excitatum dextera,
Ad purum Helori funeratæ marginem
Qui functæ in oris inferet libamina,
Triviæ furorem ſcilicet timens Deæ,
Quòd primus audens ſaxei jactus nefas,
Orco præibit, dux inhumani ſacri.
O frater, animæ plurimum frater meæ
Dilecte, fulmenta ædium atque patriæ,
Non fruſtrà tauris imbues altaria
Cæſis, tenentem Ophionis ſedilia
Venerans opimo victimarum munere;
Sed rura te vectabit in natalia,
Græcis vigentem rura adepta gloriam;
Ubi palæſtram docta mater Latia
Olim imperantem Tartaro trudens anum,
Furtiva ſolvit vincla partitudinis,
[1] Gumiæ mariti pullimanducas cavens
Epulas nefandas; nec ſaginavit dape
Alvum, faceta glutiens ſaxum vice
Suffarcinatum mollibus cunabulis,
Prolis ſepulcrum triſte ſemiferus ſuæ:
Quin templa habebis inſulaſque [2] Manium
Verruncus auræ peſtilentis Indiges,
Ubi ſecutus Ogygi poplos ſatus
Oracla Medici Lepſii Terminthei,
Ex Ophryneis te ſepulcretis agens,
Arcem ad Calydni ducet & terram Aonum,
Levamen acre, cum tumultus hoſticus
Vaſtabit arva, & Teneri donaria;
Sed & [3] ſufetes victimis Ectenii
Tuam fovebunt, ut Deorum, adoream.
Et Cnoſſum adibit atque Gortynis domos
Meæ ruinæ luctus, & caduciter
Ducum lababunt tecta: non enim innocens
Lembum biremem nauta piſcator reget,
Leucum ſequeſtrem regiæ ductans dolo,
Odiumque cœcis implicans mendaciis:
Nec ille parcet liberis, nec conjugi
Medæ, furoris æſtubus mentem avius,

1 Voracis. 2 Beatorum. 3 Optimates, *Calid.*

Non Cleſitheræ filiæ, cujus pater
Draconi alumno ſponte nuptias dabit:
Omneſque cruda cedet in ſacris manu
Cereris [1] faviſſis, ſaucios crudeliter.
Decuſque avitum illuſtre progenii meæ
Ævum nepotes efferent in poſterum,
Coronam adepti præliis perduellium,
Terræ mariſque jus tenentes principes:
Nec mentione poſthuma nomen carens
Celabis altis in tenebris, Patria;
Tales relinquet conſobrinus duplices
Meus leones, maximum Romæ genus,
Gnatus venuſtæ Vorticordiæ, cluens
Mentis, nec acri pœnitendus prælio;
Rhæcelon urbem qui prius ventans colet
Ciſſi ad ſupremum culmen, & Laphyſtias
Cornu rigentes feminas: Halmopia
Rurſum exeuntem quem manet Turrenia,
Tepente Lynceus & redundans agmine,
Et Piſa, pecoroſa atque Agylles paſcua:
Miſcebit hoſtis quocum amicum exercitum,
Adigens ſacramento atque [2] ſuppliciis precum,
Erro latentes pumilus ruſpans vias
Terræ mariſque: tum ſimul nati duo
Myſos regentis (cujus avertet Deus
Vitiſator haſtam, membra vineto implicans)
Tarchonque tum Turrenus, immanes lupi,
Sanci ferentes Herculis primordia.
Ubi refertam [3] gliſceram menſam dapum
Tandem voratam conſpicatus aſſeclis,
Oraculorum fiet antiquûm memor,
Pinguique ſub Aboriginum ſolo ſtruet
Ultra Latinos atque Daunios ſitas
Turres alumnis fabricans numero pares
Scroſæ nigellæ, quam ab Idæis jugis
Et Dardaneis collibus ductam avehet,
Quæ tot nutrivit his pares numero ſacres:
Ut urbe cujus ponet una imaginem
Sigillo aheno, delicoſque grundules.
Et æde ſtructa Myndiæ Pallenidi,
Delubra ponet patriorum præſtitum,
Quæ ſola, ſpreta uxore, ſpretis liberis,
Aliiſque [4] copum rerum opimitatibus,

1 Cellis, *Gell.* 2 Supplicationibus, *Feſt.* 3 Creſcentem, *Feſt.* 4 Copioſarum.

Tanden ſenili cum parente præferet,
Velans amictu; cum canes duellici
In cuncta ſpolia ſortientes patriæ,
Soli huic ab ipſis ædibus prædam offerent
Et munus exportare quod cordi fuat:
Sic viſus etiam perduellibus pius,
Multum cluentem laude belli patriam
Recidivam & ipſam deſeret nepotibus
Urbem, ſuprema juxta Circæi juga,
Et trux [1] Maricæ littus, atque Argûs ratis,
Phorcæ paludis Marſionidis lacum
Titoniumque flumen, arcanis humum
Rimans opertas in vias canalibus,
Cacumen & Zoſterium, qua virginis
Faunæ Sibyllæ ſcrupeum ſpecus patet,
Pendente tofi fornicatum pumice.
Tot execranda tanta perferent mala,
Meæ parabunt qui ruinas patriæ.
   Quid enim parenti maximi Promethei
Commune magni matre cum Sarpedonis,
Quas pontus Helles, quas petræ Symplegades,
Quas Salmydiſſus, quas inhoſpitus liquor
Scythis propinquus rupium arcet obice,
Tanaiſque nullo gurgitum contagio
Mediam paludem diſſecans, gratam incolis
[2] Algum & pedarum perniones flentibus,
Ut primo pereant Carnii nautæ canes,
Qui fronte [3] roba tauriformem virginem
Rapuere Lernes inſtitores improbi,
Sponſam ruinas ferre Memphiti duci,
Odii moventes ſigna utrique littori.
Namque & rapinæ contumeliam gravem
Florentis Idæ expoſtulantes incolæ
Curetes, extulere captivam bovem
Paronis intra taurifrontis alveum
Ad ſancta templa conjugem Saraptiam
Dictæa Cretes Stellioni principi.
Nec viſi habere ſat, ferentes par pari,
Ductore Teucro ſed rapacem exercitum
Teucri Scamandro cum parente Draucio
Miſere ad alma Bebrycum novalia,
Bellum ferentes muribus: quorum ſatu
Generis creaſti, Dardane, auctores mei,

1 Circes. 2 Frigus. 3 Rufa, *Feſt.*

Ducens puellam Cressam, Arisbam nobilem.
Secundò item misere furaces lupos,
Ut uniplotio vellus avertant duci,
Servabat acri quod draco custodia:
Qui cum Cytæam venerit Libysticam,
Et quadrinarem sopiens offa boam,
Vomentium ignes presserit dentalia
Urva [1] italorum, elixus immiti rogo,
Non abstulit libenter arvigi cutem,
Sed & bidentem sponte sectantem auferens,
Germanicidam, pestitatem liberum,
Picæ ad loquacis alveum aurigans tulit,
Humanum ab altis Chaoniticis sonum
Transtris loquentis, & peritæ currere.
At rursus antro qui revulsit mulleos,
Amentum & ensis, baltheum, atque ensem patris,
Cui Scyrus olim lacrumosa funera
Præcipitis infra stridulum umbonem jugi
Saltus parabit insepultos, [2] Phemipor,
Mystæ comes leonis, hosticæ Deæ
Qui mulsit uber lacteum Feretriæ,
Fur balthei litem excitavit duplicem,
Cestum revellens, & Themiscyræ inclutam
Arcu potentem Porrimam civem auferens:
Cujus sorores virgines Neptunides
Erim atque Lagmum deserentes, Telamum,
Fluenta Thermodontis, atque Actæ juga,
Pœnas rapinæ quæsitantes asperas,
Istri [3] uls sonantem gurgitem citas equas
Egere, hiantes [4] horritorem oris sonum
Græcis, vetusti filiisque Erechthei.
Omnemque duro Marte vastarunt agrum,
Igne ustulantes patrimonia Mopsopi.
Meusque campos Thraciæ populans avus,
Terramque Eordam, tum Galadræum solum,
Peneum ad amnem panxit arvi terminos,
Servile vinclis imprimens collo jugum,
Virtute præstans juvenis & forma suis.
At hæc bubulcum suppetias pro tot malis
Cudonivestem sexque navium ducem
Mittens, ligone saxa fodit mœnia.
Eum Moneta vorticordia cœtibus
Deum sacrabit, causa princeps luctuum.

1 Boum, *Fest.* 2 Phemii puer : *sic* Marcipor, *Fest.* 3 Ultra, *Cato.* 4 Hortatorem, *Diomed.*

Rursus Timolum deserentes voltures,
Et Cimpson, aureumque Pactoli sinum,
Et aquas paludis, cujus in cubilibus
Typhonis uxor aspero toro incubat,
Agyllan Ausonitin intrarunt, grave
Sævis Liguribus, quique primo Sithonum
Duro gigantum sunt creati sanguine,
Certamen acris conserentes prælii,
Pisamque capiunt, & relinquunt omnia
Prædam duelli jugera, Umbris finibus
Propinqua & Alpium jugosis arcibus.
Litem supremus torris antiquam excitat,
Olim sepultos ignibus animans rogos,
Postquam Pelasgos haurientes Rhyndaci
Conspexit urnis in peregrinis aquam.
Lymphata at illa efferatis æstubus
Triplamque quadruplamque vindictam inferet,
Magnis ruinis littus adversum impetens.
Aderitque primus hic Jovi Lapersio
Cognominisque & Fulguritor Juppiter,
Telis trisulcis hosticas flamans domos:
Quicum ipsa moriar, inque mortuis vagans
Tunc audiam illic illa, quæ post eloquar.
Sed & secundus, interemti filius
In rete muti piscis immiti modo,
Terram cremabit hospitem, Medici Dei
Oraculis, cum multilingui exercitu.
At rege lignatore tertius satus,
Figulam recenter virginem Branchesiam
Glebam solutam flumine inducens sibi
Terrestre egeno munus optanti dare,
Libro sigillum quod fuisset [1] conduli,
Montana Phthirum regna solus incolet,
Peditem retundens Cara mercenarium:
Petulca cum [2] nonaria [3] eugium terens
Nictabit olim nuptias, catulliens
Turpi suburræ barbarorum nubere.
Quarti Dymantis sanguine à veterrimo,
Lacmoniique, tum Cytinæi, & Codri:
Qui Thingrum habebunt & cacumen Satnium,
Et marginalem pristini peninsulam
Empantæ Educæ plurimum invisi Deæ,
Patris virosæ multiformis scraptiæ,

1 Anuli, *Fest.* 2 Meretrix. 3 Υμίνα.

Quotidiano quæ libidinis lucro
Miſeri lupinam patris explevit famem,
Extremam arantis terram Edonis hoſpitem.
Aſt ultor acer Phryx necis ſororiæ
Rurſus nutricem continentem diruet
[1]Parici opaci, jura ſinceriſſuma
Reddentis arte contumace [2]Pluribus:
Lalifionis aurium qui appendices
Flaccas recidens, tempora ornabit ſua,
Muſcis timorem ſanguiſorbis adferens:
Cui cuncta Phlegræ terra capta ſerviet,
Thrambuſiumque culmen, atque cæruli
Rupes Titonis, atque Sithonum plagæ,
Palleniumque jugerum, quod corniger
Rumon ſaginat, lixa gentis accolæ.
Multas viciſſim concitabit lacrumas
Quirinus, aut Gradivus, aut quem dixeris
Ligurrientem pota cæde prælia.
Sed non quieſcet ſic parens Promethei,
Sed pro univerſis ſtirpis unum Perſei
Mittet gigantem, cui via mare hoſpitum
Erit pedeſtri, & terra navigabitur
Tonſis ſecanti rura: tunc Feretriæ
Domus Quirinæ tota flagrans ignibus
Cum mœniorum ligneo [3]proceſtrio,
Faunum vocabit peſtis auctorem, augurem
Mendaciorum, Februique antiſtitem.
Crudæque genti cuncta mandetur ſimul
Deglubta duplici delibrato cortice
Manſueta nutrix fructuum, atque arbos fera:
Exhaurietur omnis unda fluminum
Sitis calores affatim extinguentium:
Nubes ſagittis eminus ſtridentibus
Super caput crebreſcet, utque Cimmeræ
Obnubet umbræ ſqualor obſcurans jubar.
Qualis Locrenſis non diu vivax roſa,
Et cuncta vaſtans velut aprica ſtramina,
Rurſus feretur, in pedes reciprocus,
Natantis alni caudicem, ut crepuſculum
Puella ſerum, mobili viſu legens,
Aheneo latronis enſe territa.
Multi labores, multa belli funera
Erunt vivorum, nunc gravis certamina

1 Judicis, *Feſt.* 2 Mortuis. 3 Ambulacro, *Feſt.*

Ob ſceptra regni fortiter certantium,
Nunc exaratis in boum novalibus:
Dum crudus heros ſopiat bellum grave
Ab Æaco atque Dardano ducens genus,
Theſprotus utrumque & Chaladræus leo:
Omnem & ſupinans fratris everſam domum,
Formidoloſos coget Argivos duces
Ditis Chaladræ ſævum adulari lupum,
Et ſceptra priſci principatus tradere.
Cui ſexta jam poſt ſæcla cognatus meus
Manus feroces conſerens quinquertio,
Terræque aquæque non recuſans ſagmina,
Inter ſodales tum cluet veterrimus,
Partas duello primitu exuvias ferens.
Quid miſera longum tempus in ſurdas petras,
Surdas procellas, irritas cautes loquor,
Sonos inanes oris incaſſum ciens?
Noſtram abrogavit Nuptus antiquans fidem,
Rumore vano veriverbium illinens,
Mentemque certæ dictionis augurem,
Paſſus repulſam quorum amabat aſſequi:
Veram eſſe faciet; & malo edoctus ſuo
Quis, quod juvandi patriam nulla eſt via,
Carmentam abundè hirundinem laudaverit.
Tantum locuta eſt; & reciproco pede
Rectà petebat carcer, atque in pectore
Sirenis exſpiravit ultimos modos
Clari ſacerdos, atque Neſſus filiæ
Augur ſatelles, quale Picatum loquax
Monſtrum, involuta verba lime tinniens.
Ego implicatum nunciaturus tibi
Veni furentem virginis [1] Fatuæ ſonum,
Cum ſim locatus ſaxeæ cuſtos domus,
Narrare cuncta, tum putare ſingula
Juſſus, loquelæ nuncius volubilis.
In melius autem Dius iſtæc omina
Vortat, tuo qui tutor aſſidet ſolo,
Priſcam tuens poſſeſſionem Bebrycum.

1 Fatidicæ.

FINIS.

Index Absolutissimus VOCABULORUM, QUÆ IN LYCOPHRONIS CASSANDRA Reperiuntur omnium:

Opera Doctissimi & Humanissimi Viri D. RICHARDI WRIGHT, LONDINENSIS.

A.

ἀΐσωσαι

ἅπασα

B.

E.

ἐκγεγῶτες

ἐρυμνὸν

Θ.

Λ.

ΛΑ

ΛΕ

ΛΗ

ΛΙ

ΛΟ

ΛΥ

ΛΩ

M.

MA

Μάμερτ

ὀνείρων

παρθενῶνος

ΡΙ

στόρνην

τετράπλην

τυπώματι

χανοῦσα

INDEX

EORUM,

Quæ in SCHOLIIS occurrunt Memorabilia.

Opera EDVARDI DECHAIR, è Collegio Lincolnienſi.

Litera A, *vel* B, *Columnam primam, vel ſecundam denotat. Paginam prior Numerus, alter Lineam indicabit. Obſerves autem,* Lector *Amice, Verſiculos, ſi qui inter Numerandum in* SCHOLIIS *ſeſe offerant, pro Lineis non haberi.*

Δηίφοβος

Μαγ...

Index

Index Auctorum,

QUI A

SCHOLIASTE passim laudantur.

I

ΤΕΛΟΣ.

IN

Lycophronis Caſſandram

GULIELMI CANTERI

ULTRAJECTINI

ANNOTATIONES.

GULIELMI CANTERI
IN
LYCOPHRONEM
PROLEGOMENA.

QUOD ab iis plerunque fieri solet, qui scriptores insignes vel interpretandos, vel enarrandos suscipiunt, ut quædam ad eos auspicandos pertinentia præponant: idem & mihi operis hujus initio faciendum puto, quo facilius lector benevolus in reliquis, ubi de summa rei præmonitus fuerit, inoffense progrediatur. Sic igitur agemus, ut primum de poeta, Lycophrone: tum de poemate, Cassandra: denique de versionibus, & annotationibus breviter, quæ ad rem arbitrabimur pertinere, dicamus. Lycophron poeta Chalcide Eubœæ natus, patrem habuit Socleum grammaticum, postea in Lyci historici familiam per adoptionem transiit, ut scribit Suidas. Floruit sub Ptolemæo Philadelpho, Lagi F. magna cum eruditionis, & poeticæ facultatis gloria, sic ut inter septem tragicos sui temporis præstantissimos (iis Pleiadum nomen propter numeri æqualitatem fuit inditum) omnium calculis relatus fuerit. Eos septem poetas fuisse tradunt, Homerum juniorem, Sositheum, Alexandrum, Philiscum, Sosiphanem, Æantidem, Lycophronem. quamvis enim ab aliis alii ponantur, equidem Hephæstionem grammaticum recte mihi sequi videor. Scripsit porro Lycophron tragœdias primum viginti, quas enumerat Suidas: deinde satyras multas: ex quarum una, Menedemo, versus aliquot ab Athenæo, & Laertio producuntur: præterea libros de comœdia, quos Athenæus idem citat: denique Cassandram, sive Alexandram. cæterum de comœdia libros an huic Lycophroni tribuere debeam, dubito: cum fuerit eodem nomine quidam etiam grammaticus, qui Aristophanem, & Cratinum interpretatus est. Neque vero tantum in poesi Lycophron excelluit, verum etiam Anagrammatismis excogitandis omnes in sui admirationem rapuit. ii autem sic fiunt, cum ex nomine aliquo proprio, quod vocant, sententia præclara, vel dictum aliquod subtile & argutum, literis tantum inter se loco mutatis, elicitur. Sic Lycophron Ptolemæum regem eleganter per Anagrammatismum vocavit ἀπὸ μέλιτος, id est, mellitum ac suavem: & Arsinoen reginam ἴον Ηρας, id est, violam Junonis. Nam si quis nomen Πτολεμαῖος cum vocibus ἀπὸ μέλιτος, aut Αρσινόη cum ἴον Ηρας conferat: manifeste in utrisque literas easdem, ordine duntaxat inverso, manere comperiet. Cabalistæ quoque, qui hac ratione sacra multa explicant, hoc pacto Messiam è Iismah, verbi gratia, Michaelem è Malachi

lachi quasi eduxerunt. Atque hæc fere sunt, quæ de Lycophrone leguntur. postremo de mortis genere illud ex Ovidio colligi saltem potest, sagitta transfixum obiisse. sic enim ait in Ibin,

Utque cothurnatum periisse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

Hæc de poeta hactenus. nunc de poemate dicamus eo, quod solum ex tot ejus tragœdiis, & satyris superstes remansit, quodque ut non plane tragœdiam, ita sane Monodiam quandam tragicam (fuerunt enim & veterum tragœdiæ nonnullæ μονοπρόσωποι) *appellare liceat. Inscribitur autem Cassandra, vel Alexandra, de Priami filia, quæ & Cassandra dicebatur, & Alexandra, sicut & Paridi aliud nomen fuit Alexandro, aliisque multis ad eundem modum. Cassandra igitur, ut ad operis argumentum veniamus, Priami fuit & Hecubæ filia: quæ cum aliquando vaticinandi artem simul cum fratre Heleno ab Apolline, vel Apollinis quodam sacerdote disceret, ille Cassandræ amore inter docendum captus, si cum ipso rem habere vellet, peritissimam artis vaticinandi se illam redditurum promisit. Cassandra vero, artis perdiscendæ cupida cum esset, recepit quidem se ejus libidini satisfacturam, cum primum artem probe percepisset: post autem voti compos facta, sacerdoti, quod pollicita fuerat, constanter abnegavit. Tum ille de fraude sibi facta dolens, cum aliud non posset, hoc saltem apud regem Priamum, & cæteros Trojanos effecit, ut Cassandræ oraculis nemo fidem adhiberet, nec eam pro vate fatidica potius quam pro insana atque delirante omnes haberent. Recte enim Virgilius:*

--------Dei jussu non unquam credita Teucris.

Hinc porro factum est, ut eam parentes exosi, quod infausta semper & adversa prædiceret omnia, in turrim lapideam concluserint, in qua perpetuo degeret, ac secum variis de rebus vaticinaretur. Hanc igitur historiam secuti poetæ omnes, tum Græci, tum Latini, (in his Homerus, Æschylus, Euripides, Calaber, Tryphiodorus, Virgilius, Ovidius, Seneca) Caßandram semper vaticinantem inducunt. qua ratione Lycophron quoque Cassandram introducit hoc in poemate, dum Paridem in Græciam ad rapiendam Helenam solventem spectaret, magno cum numinis afflatu, de Paride primum ipso, deque Trojanis, deinde de Græcis, & aliis populis multa edentem oracula. Simile quoque argumentum Bacchylides si Porphyrioni credimus, tractarat. Ac videtur historiam uterque secutus eam, quam Dictys Cretensis ita tradit.

Per idem tempus Cassandra deo repleta, multa in Agamemnonem adversa pronunciat: insidias quippe ex occulto, cædemque domi per suos compositam: præterea universo exercitui profectionem ad suos incommodam, exitialemque.

Quod

Quod autem dicere cœperam, talis est à Poeta horum oraculorum institutus ordo, ut initio Cassandra Trojanam urbem deploret, cui vastissima immineat ruina: deinde clades varias ex bello Trojano secuturas prædicat. harum porro eas primo loco recenset quæ ex Helenæ raptu sibi, parentibus, fratribus, sororibus, toti denique regiæ familiæ sint eventuræ: secundo, quas Græci propter Ajacis libidinem sint perpessuri, idque partim in reditu, ut Ajax, Diomedes, Ulysses, Menelaus, alii multi: partim domum reversi, ut Agamemnon, & Idomeneus. Postremo Cassandra repetitam altius caussam exponit, de qua perpetuis inter se bellis Europa & Asia longo tempore conflictatæ sint. in qua quidem explicatione, ab Ionis usque, & Europæ raptu, per Argonautarum, Amazonum, Trojanorum historiam, Midæ quoque, & Xerxis imperia, ad monarchiam usque Alexandri Magni, artificiosissimam historiæ seriem deducit. quo facto, cogitans, nullam sibi apud homines auctoritatem fore, postquam falsos de ipsa rumores Apollo sparsisset, tandem conquiescit. Veruntamen non hæc tantum, quæ nunc recensui, in hoc poemate tractantur, sed & aliæ historiæ, fabulæque permultæ per varias digressiones elegantissime inseruntur: in his labores Herculis, Deucalioneum diluvium, Dioscurorum & Apharidarum pugna, Æneæ peregrinatio, & in Latium deducta colonia, aliarumque gentium migrationes aliquot, & coloniæ. Quamobrem affirmare ausim, quicunque hoc poema, licet parvum, diligenter perlegerint, eos & historiarum, & poeticarum fabularum partem non exiguam probe perfecteque esse cognituros.

His ita breviter expositis, postremo loco de versione nostra, & annotationibus, ut proposueramus, dicendum videtur. Cum enim sit hoc poema valde obscurum atque difficile, tum propter verba, & simplicia, & composita, quæ sæpe nimis inusitata sunt, tum ob res ipsas, sive historias, fabulasque nusquam alibi quærendas: ideoque summo jure τὸ σκοτεινὸν ποίημα *fuerit hactenus appellatum: operæ precium aliquod me facturum putavi, si primum contextum ipsum poetæ simpliciter, & ad verbum, quam possem clarissime, verterem: deinde annotationes adjicerem, quibus difficiliora loca paulo fusius explicarem, (nam in aliis brevis esse volui) & versionis nostræ rationem aliquando redderem. Et ad illud quidem quod attinet, in eo non tam verbis selectis ordine annumerandis, quam dictionis totius perspicuitati plerunque studuimus, eaque de causa compositis etiam verbis liberius interdum, re ita exigente, usi sumus: in his autem non semper scholiasten Græcum, Isacium Tzetzem, sum secutus, quem fœdissime multis in locis lapsum constat: sed & antiquorum poetarum atque historicorum auctoritatem, ex qua commodior sensus elici posset, sæpe adhibendam, nonnunquam etiam doctorum quorundam hujus temporis virorum judicio, atque ingenio utendum censui. Vellem equidem, extarent Theonis in Lycophronem*

nem ſcholia, quæ laudat Stephanus, vel aliorum in hunc poetam commentarii, ex quibus videtur ſuos Tzetzes concinnaſſe: ſiquidem magna nos laboris parte potuiſſent, opinor, levare. Sed iſta quoniam facilius optari poſſunt, quam contingere, aliorum etiam, ut dicebam, ſcriptorum ſubſidium quærere ſumus compulſi. quanquam ne ſic quidem pollicemur nos facilia cuncta, planaque reddidiſſe, cum id & ingenium noſtro majus, & eruditionem, quam noſtra ferat ætas, pleniorem poſtulet. Extant enim apud Lycophronem & hiſtoriæ multæ, quas nemo, quod ſciam, alius attigit, ut Mnemonis, Prylis, Midæ: & vocabula non pauca, quæ ſi quis alibi quærere velit, operam, credo, omnem luſerit. ea ſunt φύλαμος, λάεις, πέῤῥα, πλέλας, *ſimilia. Quas ob res futurum ſpero, uti lector benevolus, operis difficultate cognita, faciliorem nobis veniam, ſicubi lapſi fuerimus, (id quod in Obſcuro poemate fieri facile potuit) dare, ac labores noſtros candore ſuo fovere non ſit gravaturus. Nam quod ad Bertrandum quendam, cujus eſt olim edita verſio Lycophronis, & ſcholiorum, attinet, de eo nihil dicam aliud: petam duntaxat à lectore ſtudioſo, ut illius verſionis pagellas aliquot cum Græco contextu, & noſtra interpretatione conferre dignetur. Tum enim non difficulter, arbitror, intelliget, nequaquam nos, qui novam poſt illum verſionem & enarrationem, quamvis ante multos annos inſtitutam, protulimus, operam & oleum, quod aiunt, perdidiſſe. Quin etiam in colligendis undecunque variis lectionibus, quæ marginem occupant, curioſi eſſe voluimus, partim ut aliis aliquid inveniendi occaſionem præberemus, partim ut varia corruptelæ exempla in hoc etiam opere, ut in Ariſtide factum eſt, quaſi digito oſtenderemus. qua de re tota conſulendum noſtrum Syntagma.*

IN

IN
LYCOPHRONIS CASSANDRAM
ANNOTATIONES
GULIELMI CANTERI
ULTRAJECTINI.

1. DICAM *omnia clarè*] Duæ introducuntur in hoc poemate personæ: altera Nuncii narrantis: Priami regis auscultantis altera. Ut enim solent in dramatibus ea, quæ commode nequeunt in scenam proferri, per nuncios, testes oculatos, exponi: ita hic nuncius Cassandræ in carcerem conclusæ appositus fingitur, qui ejus verba subauscultaret, atque ad Priamum referret. Is nunc igitur, tanquam à Priamo de verbis à Cassandra prolatis interrogatus esset, ut ex fine libri liquet, attentione primum & benevolentia sibi comparata, oracula deinde Cassandræ per mimesin, oratione recta, quam vocant, enarrat. Quod autem ad prima hæc, *Dicam omnia &c.* attinet, in iis imitatur Lycophron Homericum illud, Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

3. *Modesta*] sive modeste. simile habes infra,

—— οὐ γὰρ ἥσυχος
Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυσολῶν ἐλᾷ.

Cæterum inter alia horum signa, qui numine sunt afflati, recensetur etiam illud, quod magno cum clamore confusoque tumultuantur, unde est illud Lucani de quadam, quæ enthusiasmum simulabat.

——*sub pectore ficta quieto*
Verba refert, nullo confusæ murmure vocis,
Instinctam sacro mentem testata furore.

& postea,

——*non rupta trementi*
Verba sono, nec vox antri complere capacis
Sufficiens spacium.——

4. *Varium.*] propter oracula varia & obliqua, quæ ex ore prodibant.

6. *Laurivoro.*] fatidico. Lauri enim vis & proprietas multum putatur ad vaticinandum conducere. quo factum est, ut ea vates coronari vescique consueverint, quum erant oracula daturi, sicut & poetæ versus facturi caput coronabant. huc allusum est à Tibullo,

——*sic usque sacras innoxia lauros*
Vescar.——

cui consentaneum est, quod Euripides Cassandram dixit, Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ παντόσυμοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι. ac videtur hoc epitheton è Sophoclis Cassandra sumtum, de qua hunc versum citant Grammatici.

Δαφνηφάγον ὀδόντι πιέζετο στόμα.

Fabula Daphnes in laurum conversæ, omnibus est nota. quare nos in his, & similibus explicandis studio breviores erimus.

7. *Nigra.*] obscuræ, idque propter ænigmata, quæ vulgata sunt. Cassandram autem obscure loquentem introducit Lycophron, ut decoro consulat. alioqui tanta dictionis & vocum obscuritas in bono poeta, quemadmodum declarat Aristoteles, vix ferri posset.

9. *Audias.*] Sic Atticos solere coram viris magnis loqui, omissa imperandi rusticitate, tradunt Græci.

Ibid. *Reputans.*] Sic Homerus,

—— καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.

Transcurrendi verbum à cursu pedum ad mentis agitationem translatum est.

12. *Itinere.*] Iter facere hic metaphorice est auscultare, & audita perpendere: quemadmodum & cursus pro narratione ponitur. sic apud Eurip. Tiresias,

Ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.

13. *Ego vero.*] A cursu stadiorum translatio. *Funem* vocat, quo carceres erant obducti, teste Pausania Eliac. β'. quem vide. *Obliqua verba*, dicit obscura Cassandræ oracula.

16. *Fagii.*] montis, ad Oceanum orientalem siti, & à fagis dicti. ad ejus radices est Cerne insula, quam nonnulli Hiberniam putant, & Ἱέρνην Strabonis. Hanno quoque in Itinerario suo Κέρνην recenset, νῆσον μικρὰν, κατ' εὐθὺ Καρχηδόνος κειμένην. Jam Tithonus est *Auroræ concubinus.* idem vocatur *paternus Priami frater*, quod Tithonum ex Rhœone, Priamum ex Leucippe procreavit Laomedon. quique hic ἀμφιμήτειος, is alibi ἀμφιμήτωρ, & ἀμφίγονος seu ἀμφίστογονος vocatur.

20. *Tranquillos*] ab effectu. *Nautas* dicit eos, qui cum Paride profecturi in Græciam erant.

22. *Virgicidam Thetim.*] Per hoc, mare: per illud, Hellespontiacum intellige, in quo Helle virgo periit. Nazianzenus Theologus alicubi παρθενικὸν πέλαγος dixit.

23. *Julipides.*] Julus, qui & ὄνισκος, vermis est multipes: cum quo navem Paridis comparat, quod ea remis, ut ille pedibus, abundaret.

24. *Phalacrææ filiæ.*] naves. nam ex arboribus Phalacræ, quod est unum de quatuor Idæ promontoriis, fabricatæ erant. Simili venustate dixit Horatius,

Silvæ filia nobilis:

& Varro Marcipore,

Phrenetici Septentrionum filii:

 quum

quum de ventis loqueretur. Naves etiam *ciconipelles* vocat, quod instar ciconiarum partim albæ ſint, ratione velorum: partim nigræ, ſi naves ipſas conſideres.

25. *Calydnas.*] inſulas duas Trojanas, de quibus lib. 13. Strabo. *Albas alas* dicit remos recens politos. Eſſe porro alas navium, remos, non, ut quidam putarunt, vela, docet Homerus Odyſſea,

Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Simili quoque figura dixit Poeta *remigium alarum*: & Propertius,

——*claſſis centenis remigat alis.*

Admonet præterea Pollux, extremas remorum partes πτερὰ καὶ ταρσοὺς dici. Cur denique alæ navium remi dicantur, nemo dubitabit, qui quidem remigationem ipſam æqualiter procedentem inſpexerit. tum namque ſublati & demiſſi remi, avium ſpeciem in aere volantium, & alas eodem eodem agitantium modo prorſus referunt.

27. *Septemtrionalibus.*] Septemtrionis. phraſis eſt Homerica, ut quum ait,

Νεστορέη παρὰ νηὶ παλαιγενέος βασιλῆος·

nempe quum ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος ἀναλυθέντος ποιεῖται γενικὴ σύνταξις, ut inquit Euſtathius.

29. *Ates vaccivagis collibus.*] Colles Trojanos intelligit. in quibus turris erat, Caſſandræ carcer. Nominum origo hinc profluxit. Qunm Dardanus è Samothracia in oppoſitam continentem profectus, urbem ibi vellet extruere, prohibitus eſt oraculi voce, quæ omnibus eum locum habitaturis ἄτην. i. e. calamitatem & perniciem inſtare præmonebat. itaque appellati ſunt *Ates* colles, & Ἀπολόφος una voce, ſi Phauorino credimus. Poſtea Ilus oraculo accepto, ut vaccam ſequutus, ubi illa primum procumberet, illic urbem conderet, ad Ates colles devenit, (qui hic ideo vaccivagi vocantur, à vacca ad illos uſque evagata) & Ilium ibidem poſuit.

31. *Nutrix.*] patria, nempe Troja. ſic in epigrammatibus Chreſtodorus,

Δαρδανίην ξύμπασαν ἐληΐσαντο τιθήνην.

id eſt,

Dardaniam totam nutricem ſunt populati.

Catullus *Patriam genitricem* in Galliambo dixit.

32. *Navibus*] Hercules ob denegatos equos, à Laomedonte ſibi promiſſos, Trojam expugnavit. eum *trinoctem* vocat, quia, ut inquit Propertius,

Juppiter Alcmenæ geminas requieverat arctos.

34. *Tritonis.*] Neptuni, cujus *canem* vocat cetum, qui à Neptuno in agrum Trojanum erat immiſſus. Eum Hercules interfecturus, totus à bellua fuit abſorptus: cujus inteſtina quum deinde in ventre diſſecuiſſet, poſtea, mortuo ceto, vivus exiit, capillis tantum amiſſis, quos nimius bellnini ſtomachi calor decoxerat.

Ibid. *Aſper.*] Canes enim, & piſces omnes carnivori aſperos & ſerratos, non continuos, habent dentes: unde & καρχαρόδοντες nuncupantur.

35. *Ambuſtus.*] calore ceti interno. *Calidum campum* vocat ceti ventrem, quem etiam *ollam* appellat *ignis expertem*: ſiquidem interno calore fovetur. aliter Heſiodus ἄπυρον οἶκον dixit mare.

38. *Infanticida.*] Vide Senecam Hercule Furent. & alios, qui Herculis hiſtoriam expoſuerunt latiſſime, in his Diodorum Siculum. *Alteram matrem* dicit Junonem, novercam Herculis: quam ille, quum Neleo opem ferret, vulneravit, quanquam divinitas vulneribus non ſolet eſſe obnoxia. Hiſtoriam habet Homerus Iliad. ε'.

41. *Patris Luctatoris*] Jovis, qui cum Hercule Olympicum certamen inſtituente luctatus eſt, & ex eo Luctator dictus. Sequentia verba tria geſtum exprimunt luctantium, qui ſeſe mutuo comprehendere ſolent, & conſtringere. id uno verbo Græci dicunt διαλαβεῖν.

42. *Saturni collem.*] Olympum, qui antea Saturnius collis dicebatur. ſolebant enim olim loca omnia ſublimia Saturno dicari. Pindarus Olympiis de Hercule, Καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. Similiter in Bibliis qui dicantur *Montes Dei*, non eſt obſcurum.

43. *Iſcheni.*] qui quum pro civibus ſuis ſe devoviſſet, in ſtadio ſepultus eſt ad metam. Quidam hic malunt Ωλένου legere. cujus viri meminit Pauſanias, quum de Taraxippis loquitur. Ponitur autem per Synecdochen meta pro toto ſtadio.

Ibid. *Equos turbans.*] Hinc ſolent ea loca Taraxippi vocari, quod eo venientes equi terreantur. Ἔδοξεν οὖν τοῖς Ἠλείοις, inquit alicubi Dio, ὡς δαιμονίου τινὸς ὄντος, ἱδρύσασθαι βωμὸν Ποσειδῶνος. καὶ τὸ λοιπὸν φασὶν γεγονέναι τὸν τόπον ἀσφαλῆ.

44. *Italici.*] Siculi, quod eſt prope Rhegium. nam & Eurip. ait,

——ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.

Sævam canem dicit Scyllam, Phorci filiam, quæ quum Herculi tauros Geryonios abſtuliſſet, ab eo fuit occiſa. eam deinde Phorcus combuſtam ritu veterum, reſuſcitavit, ut fieret ἀθάνατον κακὸν, purgata per ignem fæce terreſtri: quale quiddam in Pelia, & Hercule apud Ovid. in Achille apud Apollonium repræſentatur. Huc pertinet poema Virgilii, Ciris.

46. *Supra ſcopulum*] Expreſſit Homericum carmen Odyſſ. μ'.

Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα.

id eſt,

Illic piſcatur, ſcopulos circum undiqne rimans.

Proſerpinam dicit fatum, ſeu mortem, quam Scylla, quum immortalis eſſet, non timebat.

50. *Dolo inermi*] veneno, quo Neſſus centaurus Herculi mortem procuravit. hiſtoriam totam elegantiſſime Sophocles Trachiniis tractavit, ubi ſic inter cætera Hercules ipſe:

Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
Ἀλλ' ὅστις ᾅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει.

quæ nos raptim ſic vertimus:

Nam Dius olim mi pater pater prædixerat,

Vivente

Vivente dextra corruturum nullius,
Sed inferûm qui mortuus foret incola.

51. *Salutato*] Hoc vel de Nesso potest intelligi, si legas δεξιούμενος, qui jampridem erat mortuus, antequam ipsius opera Hercules periret: vel de Hercule ipso, si alteram sequare lectionem, qui jam ante ad inferos venerat, Cerberum ablaturus. Quam enim adfert interpretationem tertiam Scholiastes de Plutone ab Hercule vulnerato, & jaculis tanquam epulis excepto, ea nimis dura videtur.

53. *Æacidinis*] Vocabulo sum usus Plautino. Tria autem heic ponit Poeta, sine quibus in castra Græcorum advectis non poterat, ut ferebant oracula, Troja capi: ossa Pelopis, (quibus tamen quidam Rhesi equos substituunt) Neoptolemum Achillis F. & sagittas Herculis, quæ penes Philocteten erant. His ergo tribus (quanquam alia tria ponit Plautus Bacchidibus) Ilii perdendi causam tribuit. Per *manus Æacidinas* primum Neoptolemum seu Pyrrhum intellige, Æaci pronepotem.

Ibid. *Pelopis*] *Filii Tantali*, inquit Poeta. Ego *Pelopis*, quod idem valet, exposui, quo sensus esset facilior. *Letrina* est Elidis urbs, absque diphthongo scribenda, ut patet ex versu paulo post sequente,

Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς ἐς Λετριναίας γύας.

Pausanias quoque Letrinos vocat.

54. *Devorati*] quum à patre Tantalo coctus, Diis ad epulandum propositus est. *Reliquias ignis* dicit ossa ex rogo servata. de quibus quidem Palladium fertur extructum fuisse. *Elide solebat ostendi Pelopis costa, quam eburneam affirmabant*: Plin. lib. 28. cap. 4. eam in itinere submersam, quum Trojam deferretur, tradit Pausanias.

56. *Teutari*] Scythæ, qui fuit Amphitryonis bubulcus, Herculemque & jaculandi artem docuit, & sagittis donavit: quamvis hoc Homerus, ac Theocritus Euryto tribuant. Jam phrasis hæc similis ei, quæ præcessit in versu,

Ἀπαρκτίαις πρηστῆρος αἴθωνος πνοαῖς.

57. *Uxor*] Oenone, quam Paris ante Helenam duxerat, ut patet ex Ovidii epistola Oenones ad Paridem. Eam Clemens Alexandrinus lib. Stromatum primo inter vates recenset, his verbis: Ἕλενος ἤδη, καὶ Λαοκόων, καὶ Οἰνώνη, καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ. ubi sane putarim legendum uno verbo Κεβρῆνος. fuit enim Oenone Cebrenis F. Cæterum quod heic adfert Scholiastes de Corytho, Oenones F. qui Græcis dux fuerit Trojam navigantibus, probare non possum, quum præsertim nullo nitatur testimonio. existimarim potius hæc de Heleno vate, Priami F. esse intelligenda: qui, ut ex Calabro constat, odio in Trojanos & Alexandrum concepto, ad Græcos transfugit, ut scribunt Orpheus, ac Tryphiodorus, illisque tum oracula de Troja capienda exposuit, quod testatur etiam Sophocles Philoctete, tum adjutor fuit una cum Antenore, ut Palladium furtim auferrent. in quibus quidem perpetrandis Oenones quoque operam intercessisse, fit verisimile. Heleno porro ob hanc operam Græcis præstitam, libertatem primum, deinde etiam Neoptolemi regnum ex parte obtigisse, docet Virgilius tertio.

60. *Nuptiarum*] Helenæ, quam Paris, Oenone relicta, pro uxore habebat.

61. *At ipsa*] Quum Paris à Philoctete vulneratus, ad Oenonem confugisset, quam sciebat medicinæ peritam esse, (ut testatur etiam Ovidius) sanari tamen non potuit, quod essent Herculis tela, quibus ipse vulneratus fuerat, letalia. Sic ergo mortuo Paride, Oenone mox, præ nimio mariti desiderio, mortem sibi conscivit, atque è turri se in rogum Paridis præcipitavit.

63. *Gigantiperdis*] quibus olim Hercules gigantes Thraces cum Jove belligerantes confecerat. *Adversarium* dicit Philoctetem. Historiam tradit Calaber lib 10.

69. *Sepulcra*] Multitudinis numerus pro singulari. Dardanum autem intelligit, ex Electra Atlantis F. & Jove prognatum, cujus sepulcrum ad Trojam erat.

70. *Natatoris*] quia diluvii Deucalionei tempore, ut sequitur, è Samothracia in Phrygiam enatavit super utres consutos, idque solus, instar apri Istrii, quem singularem & μόνιον vocant. Nam quod heic de porco nugatur Scholiastes, est prorsus ineptissimum. Simpliciter enim intelligendum est, Dardanum è Samothracia in Phrygiam enatasse, more fulicæ, avis marinæ, & quidem solum, instar apri, qui singularis & solivagus, non gregatim, pasci solet. Porci autem vocabulum de apro antiquitus Græce sumi, ex Varrone nos docuit Josephus Scaliger, vir doctissimus. Est etiam heic notandum, quod in Phrygiam dicitur venisse Dardanus diluvii tempore. Phrygia enim prima ex aquis post diluvium apparuit, ut his versibus docuit Sibylla:

Ὦ Φρυγίη, προφότη δ' ἀναδύσῃ ἀφ' ὕδατος ἄκρου,
Πρώτη δ' αὖ θρέψεις γενεὴν ἑτέρην ἀνθρώπων.

76. *Rhithymnia.*] Cretica. est enim Rhithymna Cretæ urbs: quæ, quia maritima est, fulicis, & aliis avibus marinis abundat.

77. *Antrum*] in Samothracia situm, ut testantur etiam Aristophanis scholia. *Canivoram deam* vocat Hecaten, quia, ut inquit Ovidius,

Exta canis Hecate vidi libare Sapæos.

Saus est Thraciæ promontorium, in quo erat antrum Hecates, sive Rheæ, quam Corybantes colebant. alii tamen Saonem ponunt insulam.

83. *Glandes autem.*] Simile est apud Horatium illud,

Piscium summa genus hæsit ulmo:

& Ovidium,

—— *hic summa piscem deprendit in ulmo.*

85. *Quæ in humana*] Phocas hominum amore capi tradit Scholiastes. quod an verum sit, viderint alii. Mihi potius hoc videtur innuere Poeta, in diluvio pisces omnia loca libere pervagatos, etiam in ædes, hominumque cubilia devenisse, & illic fuisse commistos, ubi solebant homines somnum capere.

86. *Gry-*

86. *Grypem.*] Paridem raptorem. Si quis γρυνὸν malit, *torrim* exponet, & æque de Paride intelliget, qui etiam infra, ubi de Philoctete agit Caſſandra, φιτρὸς ſeu *torris* vocatur, propter Hecubæ ſomnium, quo per torrim ac facem Paris indicabatur. *Alatum* vocat, propter navem, qua vehitur.

87. *Columba.*] Helenæ, quam propter libidinem columbam vocat: *canem*, propter impudentiam. Notum eſt enim illud Homericum,

Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνός. ——

Vulturem deinde ſumit pro olore rapaci. nec eſt ignota fabula Jovis in cygnum converſi, & ovi Ledæ, ex quo Helena cum Dioſcuris prodiit.

90. *Te ſane*] Apoſtrophe ad Paridem in Græciam navigantem. *Acheruſia via* eſt juxta Tænarum, qua Lacedæmonem itur. per *fimum* intelligit ſtabula, erat enim Paris paſtor & agricola, ritu antiquo.

93. *Forma tribus judicem*] quum de trium dearum pulcritudine judex datus eſſes, tunc enim in Ida eras prope ſtabula paterna. Judicium Paridis elegantiſſime deſcriptum qui volet videre, legat Coluthum Thebanum: ſed in ſomnis contigiſſe, quemadmodum recte monet Dares, meminerit. Θεωρίτης ſeu venditor, heic æſtimatorem, & judicem notat.

94. *Stabulis.*] Sic exponenda ſunt ὄσριμα, ex Heſychio. Scholiaſtes enim hoc loco, ut ſæpe alibi, egregie hallucinatur. *Malea* Laconiæ eſt promontorium, *Las* verò urbs, quam Homerus Λᾶαν vocat. *Terreſtrem remum* dicit pedum paſtorale.

97. *Phereclei pedes.*] naves, quæ à Pherecle conſtructæ erant, teſte Colutho. unde & Ovidius,

Hac duce Sigeo dubias à littore feci
Longa Phereclea per freta puppe vias.

98. *Oſtia.*] Laconiæ, juxta Tænarum. Strabo vocat θυρίδας Ταινάρου. *Gythium* eſt navale Spartæ, ſicut Piræus Athenarum.

100. *Navis dentes.*] ancoras, quas apud Lucianum tumidus Lexiphanes, cujuſque dictio cum Lycophronica ibidem comparatur, νουπτίδας vocat. *Duas columbas* dicit Iphigeniam & Hermionen. alii ſolam Hermionen ex Helena genitam aſſerunt.

104. *Secunda.*] Prius enim à Theſeo ſeptennis rapta fuit Helena, poſterius à Paride. *Aucupem* dicit Paridem. Quomodo *pennis* feræ capiantur, docet Gratius. quo pertinet illud Virgilii,

Cervum puniceæ ſeptum formidine pennæ:

& Lucani,

—— dum pavidos formidine cervos
Claudat odoratæ metuentes aera pennæ:

& Senecæ initio Hippolyti,

Picta rubenti linea penna
Vano claudat terrore feras.

Hanc pennam Oppianus δεῖμα πολύχροον appellat, & δειμαλέην μήρινθον.

106. *Bacchis*] nymphis marinis, quibus Helena ſacrificabat, ſomnio quodam, ut nonnulli volunt, territa. tamen poteſt hoc etiam ad Iſthmium feſtum referri, de quo Statius ſexto,

—— quoties animoſa reſumit
Leucothoe gemitus, & amica ad littora feſta
Tempeſtate venit.

Inoni quidem Megarenſes quotannis ſacrificabant, nec non celebrabant ejus ferias Epidaurii Lacones.

108. *Curres.*] in Ægyptum, quo Paris confugit, (vel ſaltem tempeſtate delatus eſt, Herodoto teſte) quod à Spartanis ſibi metueret. *Scandea* Citherorum eſt navale ſecundum Pauſan. & Stephanum. Thucydidis interpres duas ait eſſe in Cytheris urbes, alteram inſulæ cognominem, alteram Scandeam. *Ægilus* eſt Peloponneſi promontorium.

110. *Draconis inſula*] Salamine, Atticæ urbe, quam draco quondam infeſtavit à Cychreo poſt interfectus. Huc pertinere videtur Homeri carmen,

Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

heic enim Κραναῇ quidam pro Ατθίδι ſumunt. *Biformem* dicit Erichthonium, qui è terra procreatus, ſerpentis habuit pedes, & Athenis regnavit, nam ab ipſo Athenienſes nuncupantur Erichthonii.

113. *Inane.*] Paridi enim, quum in Ægyptum veniſſet, Proteus Helenam ademit, ut ſequitur, reddito ejus ſimulacro, cum quo Trojam ille rediit. aſſentiuntur huic hiſtoriæ Steſichorus, & Euripides: quanquam hic Junoni hoc factum tribuit. de qua ſic ait initio Helenæ:

Δίδωσι δ' οὐκ ἐμ', ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ
Εἴδωλον ἔμπνουν, οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ὕπο,
Πριάμου τυράννου παιδί. ——

116. *Maritus.*] Proteus.

Ibid. *Riſu abſtinet.*] Proteus Ægyptius, (Thracem Virgilius facere videtur) quum in Thraciam veniſſet, duos ex Torona procreavit filios, Tmolum & Telegonum. ii quum hoſpites omnes lucta victos occiderent, Proteus id ægre ferens, à Neptuno patre impetravit, ut per ſubterraneam quandam cavernam in Ægyptum rediret. Poſtea ubi reſcivit filios ſuos ab Hercule eſſe interfectos, nec gaviſus eſt eorum obitu, quia filii: nec etiam doluit, quoniam improbi fuerant. Sic apud Euripidem Theſeus, intellecto Hippolyti interitu,

Οὔθ' ἥδομαι τοῖς δ', οὔτ' ἀπέχθομαι κακοῖς.

Nec aliter apud Platonem Phædo moriente Socrate ſibi accidiſſe refert.

120. *Terram*] Ægyptum, quam Nilus quotannis æſtate ſuperveniens fecundat. unde infra θερειπότοι γύαι vocantur. Nilum etiam Apollonius Tritonem vocat,

Καὶ ποταμὸς Τρίτων καλλίῤῥοος, &c.

Nam, ut ex Hecatæo traditur, olim fuit nominatus Oceanus, Ægyptus, (ut ab Homero) Aetos, Triton, ac demum Nilus, à Nilo quodam Ægypti rege. *Palleniam* dicit, quæ poſtea Phlegra eſt vocata, teſte Herodot.

128. *Guneus*] Is quondam in Arabia judex juſtiſſimus

justissimus fuit, cui nunc Proteum confert. *Ichnaa* vocatur Themis, seu Nemesis, ab Ichnis, urbe Macedoniæ, secundum Strabonem & Stephanum, quibus heic assentior potius, quam Scholiasti. Diodorus in Epigramm.

Ἀδρήστειά τε δῖα, καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι
Παρθένος, ἡ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.

id est,

Adrastea, precor, te Diva, Ichnæaque Virgo
Conservet, multos fallere sueta Dea.

132. *Lyci & Chimarei.*] filiorum Promethei, quorum sepulcris in Troja sitis quum nondum essent justa facta, fames autem Spartanos premeret, respondit Apollo, non eam ante cessaturam, quam Spartanus aliquis Trojam profectus, ad hæc sepulcra sacrificaret. Itaque missus est Menelaus, & à Priamo Parideque hospitio acceptus. Antheus fuit Antenoris F. quem quum amaret Paris, & inter ludendum imprudens interfecisset, ideoque sibi à patre metueret, cum Menelao in Græciam discessit.

135. *Salem*] Salis & mensæ consortio jus hospitii contrahi, notum est. *Purum* dicit salem, quomodo Horatius,

Concha salis puri. ——

Plura de hac re vide apud Plutarchum Sympos. Ab *ursa* deinde comparationem ducit, vel quod ursæ, dum lactant, feroces sunt & crudeles: vel quia ursa, secundum quosdam, Paridem expositum primum lactavit.

139. *Frustra.*] Proverbium à citharœdis ductum, qui ingrati sunt auditoribus, nec mercedem speratam accipiunt. Frustra, inquit, orabis Proteum, ut Helenam tibi reddat, nihil enim proficies. Nisi quis malit hæc, ut sonant, accipi, quod Paris vere citharœdus fuerit: quo faciunt etiam illa Horatii,

Nequicquam Veneris præsidio ferox
Pectes cæsariem, grataque fœminis
Imbelli cithara carmina divides.

Quin etiam Paridis lyram ad Alexandri Magni usque ætatem extitisse tradit Plutarchus Alexandro. Cæterum quemadmodum heic ait *νευρᾶς κτύπον*, sic paulo post *κερκίδος κρότων*, & extremo libro *μάστικος κρότον* usurpabit.

143. *Quinqueviræ Bacchæ*] Helenæ, quæ quinque habuit viros, qui mox ordine recensebuntur. Eam vocat *Pleuroniam* à Pleurone, Peloponnesi oppido; vel, ut vult Pausanias, Thestii, qui Ledam procreavit, patre.

144. *Claudæ*] Hoc epitheton Parcis tribuitur, propter inæqualitatem & dissimilitudinem fatorum, ut scribit Eustathius. quas autem heic Maris facit filias, eas Orpheus & Hesiodus Nocte procreatas fingunt. *Antiquum* vocat *mare* secundum eos, qui omnia ad aquæ principium referunt.

145. *Ut à maritis*] id est, in fatis fuit, ut Helena quinque viris nuberet. Dicunt autem Græci *θῦσαι γάμον*, & *θῦσαι τάφον*, de nuptiali, aut funebri epulo loquentes.

147. *Duos.*] Theseum & Paridem. Eos vocat conjunctim *triorchas aquilas*, ut Phœbus Apollo dicitur.

149. *Alium*] Menelaum, ab iis oriundum, qui partim Afri erant, (*Plynus* enim urbs est Africæ, ut *Caricus* Laconiæ fluvius) partim Lacones. Atlas enim Afer, pater fuit Asteropes, quæ Oenomaum peperit, Hippodamiæ patrem, quæ ex Pelope, qui in Laconia habitavit, Atreum concepit, patrem Menelai & Agamemnonis. Aerope etiam, Atrei uxor, Cretei, F. Minois, Cretensis regis, fuit filia, quapropter Menelaus *semicres* dicitur. *Barbarus* autem fuit ea de causa, quod Pelops è Lydia secundum Pindarum, vel è Paphlagonia, vel Phrygia secundum alios sit ortus: quæ quidem regiones barbaræ censentur. quin & Eleos apud Athenæum Stratonicus pro barbaris habet. *Caricus* fluvius à Caribus dictus videtur, qui quum maris obtinebant imperium, multas in omnem partem deduxerunt colonias, multaque à se denominarunt loca, ut patet è Thucydidis & Aristophan. scholiis.

151. *Eleum*] Pelops enim, Atrei pater, Hippodamiam ex Elide duxit, ubi qui nati erant, vocabantur olim Epei, à rege quodam Epeo, testibus Strabone & Stephano. *Avum* Menelai dicit Pelopem, quem Tantalus pater diis convivio exceptis proposuit.

152. *Ennaa.*] Ceres, ab Enna, Siciliæ urbe, dicta. Eadem dicitur *Hercynna* ab Hercynna, Trophonii filiola, quæ cum Proserpina ludere solebat, teste Pausan. Bœoticis. *Erinnys* Ceres ab Arcadibus colebatur, ut docent Callimachus & Pausan. Alii putant eandem apud veteres fuisse Cererem & Erinnym, atque ideo furiosos dictos ceritos. *Furibunda* vocatur à furore, quo quondam fuit correpta, quum filiam amisisset. *Ensifera* Ceres colitur à Bœotis. Per *sepulcrum Cereris*, ventrem intelligit, comedentis exprimens speciem. Plautus,

Cujus ego latus in latebras reddam meis dentibus & manibus.

156. *Bis*] semel ex patre, iterum opera deorum, ut est in fabulis. *Naumedon* dicitur Neptunus, navium dominus: qui Pelopis à diis resuscitati amore captus est, eumque rapuit, ut canit Pindarus.

158. *Erecttheus.*] Neptunus, ab Atheniensibus hoc nomine cultus. is equos alatos & currum Pelopi dedit, quibus Oenomaum antagonistam superaret. *Letrinai agri* sunt Elei, sive Olympici.

159. *Molpidis lapidem.*] statuam, id est, stadium Olympicum; ponitur enim pars pro toto. Molpis quondam in pluviæ penuria Jovi se pro patria mactari passus est. qua re Jovis Pluvii templum fuit extructum, & in eo consecrata Molpidis statua. De Molpide videtur Ovidius loqui in Ibin,

Ut qui post longum sacri monstrator iniqui
Elicuit pluvias victima cæsus aquas.

161. *Genericidam*] dicit Oenomaum, qui filiæ procos omnes cursu victos occidebat.

162. *Dolis impiis.*] quos Pindarus eleganter explicat.

explicat. cereos enim clavos ferreorum loco modiolis rotarum in Hippodamiæ curru inseruerat Myrtilus. *Cadmilus* vocatur Mercurius à Bœotis, quamvis alii à ministerio nomen deducunt: ejus filius fuit Myrtilus, Oenomai auriga: quem apud se sepultum Pheneatæ colunt, teste Pausan.

163. *Ultimo.*] Nam in mare projectus à Pelope, submersus est, & *Nereo*, seu mari, nomen à se dedit, ut Myrtoum vocaretur. alii tamen à Myrrhone, muliere quadam, longo ante tempore sic dictum malunt.

165. *Generi.*] Hippodamiæ & Pelopidarum. Ex his enim diris (quarum meminit etiam Sophocles Electra, & Oreste Euripides) aiunt ortam esse, Mercurii opera, ovem auream, quæ Pelopidis perniciosa fuit. Posset tamen hoc carmen etiam sic verti,

Perniciosam inurens generi maculam:

ut dicatur Myrtili perfidia toti ipsius generi, sive genti, turpem inussisse maculam. *Quartum* deinde dicit Deiphobum, fratrem Paridis: quem, quod Helenam rapuerit, accipitrem vocat.

169. *Luctæ.*] Deiphobus post Hectorem, qui princeps erat, secundam obtinuit inter omnes Priami filios fortitudinis laudem. Itaque cum Helenæ conjugium post occisum Paridem fortissimo fratrum in præmium destinatum esset, facile potuit eam Deiphobus consequi. Euripides tamen Troadibus aliam sequitur historiam. Alii per *luctam* intelligunt ipsam Helenam, quæ multis luctæ bellique causa fuerit; est enim proprie δαϊσφαλτον id, quod in pugna labi aliquem cogit. quæ quidem interpretatio non male huic loco conveniet, præsertim si legatur συγγόνου; nam post Paridem fratrem Deiphobus Helenam duxit. Equidem priorem malim expositionem.

171. *Quintum.*] Achillem, qui somniando quondam cum Helena concubuit. Non abhorret hinc, quod ait de eo Euripides Helena,

Μνηστὴρ ποθ' Ἑλένης ἦλθεν, ὡς ἀκούομεν.

Aptius etiam est, quod ait Pausanias Laconicis, Crotoniatas referre, Helenam post mortem in Alba insula, de qua post, Achilli cohabitasse. *Imaginosum* dicit *corpus*, quod in somnis ab imaginatione, quæ solet nobis dormientibus libera vagari, conceptum fuit.

174. *Cytaicæ.*] è Cyta, urbe Scythiæ. Medeam autem intelligit, quæ Jasonem hospitem deperiit, & Achilli post in insulis beatorum nupsisse fertur. Alii malunt hæc ad Iphigeniam referri, quæ in Tauris Scythiæ hospites immolabat, & Achilli quondam desponsa fuit. Prior sententia, quam equidem sequi malim, suffragatores habet Ibycum, & Simonidem.

175. *Oenone.*] quæ postea Ægina de Asopi filia dicta fuit. Ovidius tamen ait,

Oenopiam veteres appellavere. ——

Pindarus quoque Isth. 8. Σέ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκών. Ab hac insula Peleus exulabat, quod Phocum fratrem casu in palæstra occidisset.

176. *Formicarum.*] Quum Peleus inopia virorum in Ægina laboraret, à Jove impetravit, ut formicæ in viros mutarentur, qui ea de causa Myrmidones dicti sunt. Alii, inter quos Ovidius, Æaco patri hoc attribuunt. *Typhonem Pelasgicum* dicit Achillem Thessalicum seu Pharsalicum.

178. *E septem.*] Thetis indignata, quod mortali Peleo nupsisset, sex masculos, quos ex ipso genuerat, comburendos in ignem, tanquam se indignos, projecit: ultimum vero Achillem quum itidem vellet comburere, (id quod tamen ad divinitatem illi conciliandam factum vult Apollonius) à patre superveniente prohibita fuit, quum tamen alterum labrum jam combustum esset, unde post Ἀχιλλεὺς dictus est. nam, ut inquit Agamestor,

—— Ἀχιλῆα

Πηλεὺς κικλήσκε χείλεος εἵνεκά μιν.

id est,

De labro Peleus nominat ipsum Achilem.

Achilles tamen contra, ut & hoc obiter admoneam, de patre sic apud Homerum loquitur,

Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. ——

Unicus, inquit, sum patri filius.

180. *Hic*] Paris, qui ex Ægypto Trojam rediit, irritatis in se & suos Græcis.

182. *Fumo qui suffit.*] Solent enim, qui castrant alvearia, fumo prius apes absterrere. Virgilius,

——*fumosque manu prætende sequaces.*

184. *Illi.*] Græci, qui quum Aulide diu fuissent ob iram Dianæ detenti, tandem Iphigeniam, ut ventum nanciscerentur secundum, immolarunt. vide Eurip. Iphig. Ira vero Dianæ unde sit orta, sic explicat in oratione quadam Libanius: Οὐχ ἕτος ὅτιν (de Agamemnone loquitur Achilles) πρῶτον μὲν ἐν Αὐλίδι τῆς Ἀρτέμιδος ἀμαθίαν εἰς τοξικὴν καταγνοὺς, καὶ φήσας οὐδὲν εἶναι πρὸς αὐτὸν ἐκείνην ἐν ἀφέσει βελῶν· ἐξ οὗ δὴ καὶ τὸν στόλον ἐπέσχεν ἡ θεὸς χαλεπήνασα; Jam Iphigeniam vocat hic *matrem ejus, qui à bello denominatus est*: id quod male Scholiastes ad Paridem detorquet, quum nec Paris ab Iphigenia sit procreatus, nec οὐλαμὸς peram, sed bellum significet: unde supra naves Herculis dixit οὐλαμηφόρους. Nos autem per *bello cognominem* intelligimus Neoptolemum, qui secundum quosdam ex Iphigenia ab Achille susceptus est, & à bello nomen ducit. πόλεμος enim, ex quo fit Neoptolemus, idem sonat quod οὐλαμός. ac tali figura Theocritus elegantissime Telemachum appellavit per ἰσοδυναμίαν, Μακροπτόλεμον. Hanc interpretationem nostram confirmat versus proximus,

Scyrii draconis gravidam puerperam.

Neoptolemum enim pater, mactata Iphigenia, in Scyrum ad Deidamiam educandum misit. atque ibi quidem Pyrrhus dictus est, ut à Phœnice Neoptolemus, quemadmodum ait Poeta Cyprius. verum de Paride nihil tale contingi potest.

186. *Sponsus.*] Achilles, cui Agamemnon Iphigeniam, quum à matre arcesseret, despondisse se simularat. Itaque quum Achilles Iphigeniam ab aris abreptam, & in Scythiam delatam

latam esse cognovisset, eo profectus est, ad illam quærendam per mare Salmydesium, quod in Euxinum pontum influit. Postquam vero diu quæsitam nusquam potuit reperire, tandem in Alba, insula ponti Euxini, quæ post Achillea dicta est, habitavit, prope Celtum, lacum in Euxinum influentem. Quam hic φαλνειῶσαν σπίλον dicit Lycophron, eam Pindarus φαεννὰν νᾶσον vocat. De hac insula videtur Neptunus apud Calabrum loqui ad Thetin.

Καί οἱ δῶρον ἔγωγε θευδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπη θεὸς ἔσσεται αἰὲν
Σὸς παῖς.——

Quinetiam in hac insula narrat Max. Tyrius Achillem à multis post mortem & visum, & auditum esse. alii quoque hoc pro miraculo referunt, ædem Achillis à nullis avibus infestari: qua de re vide Arriani Περίπλουν sub finem. Meminerunt hujus Albæ Strabo, & Stephanus.

187. *Decollatricem Græciæ*] vocat Iphigeniam, quod hospites omnes, præcipue Græcos, Dianæ mactaret.

192. *Latus.*] Litus est in Scythia stadiorum circiter mille, quod quum Achilles in armis juxta quadrigas currendo transiisset, dictus est postea *Cursus Achilleus.* βαθὺς autem sumo pro lato, quoniam Apollonius hoc litus appellat εὐρείας ποταμοῖο ἠϊόνας, quæ postea Δρόμος Ἀχιλλέως sint nuncupatæ, ut ibidem ex Dionysio refert Scholiastes. Arrianus tamen insulæ quoque nomen hoc tribuit.

194. *Clades.*] suas, qui sit Iphigenia sponsa privatus, & ad eam perquirendam frustra navigarit.

195. *Mutatam anum*] ex puella in anum, ut vult Lycophron: ut alii, in cervam: ut Hesiodus, in Hecaten. eam *formam* vocat *invisam* cum Cicer. de Arusp. resp. quod in ejus conspectum venire Achilles non potuerit.

197. *Plutonisque ollam.*] in qua mortuorum carnem Iphigenia coquebat. ea Plutoni tribuitur, quod is mortuorum sit præses. Alii malunt antrum hoc loco intelligi, quod fuerit in castris Græcorum, ubi sacra fierent: quasi vero Iphigeniæ transformatio non tam in Scythia, quam Aulide perfici potuerit. Jam quod *ebullientem è fundo flammas* dicit, ejus geminum est apud Virgilium,

——fundoque exæstuat imo.

Exprimere enim voluit uterque ollam igne æstuantem. *Nigram* denique Iphigeniam intelligit, quæ infra quoque sic vocatur,

Μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μιμούμενος.

Legendum hic denique est δαιταλκρηΐᾳ, dandi casu, ut omnia sint concinniora.

202. *Illi vero*] Græci, qui quum Aulide Saturno (vel, ut alii volunt, Jovi Saturnio, quemadmodum & apud Aristoph. Ranis Darium pro Xerxe poni putarunt quidam) sacrificarent, serpens in medium progressus est, & platano conscensa passeres octo cum matre devoravit. quod ostentum quum Calchas de annorum numero, quibus elapsis capienda Troja esset, interpretaretur, (ut est apud Homerum, & Ovidium) Græci secundo jurarunt, se non prius à Troja discessuros, quam urbem deletam cernerent. De hoc jurejurando loquitur apud Virg. Dido,

Non ego cum Danais Trojanam exscindere gentem
Aulide juravi.——

Vatem hic vocat Saturnum, quod capiendæ Trojæ tempus per ostentum Græcis prædixerit. Vocat etiam *carnivorum*, poetico more, quasi ipse in serpentem se verterit, & quod juxta aram ejus contigit, id ipse vel fecerit, vel faciendum curarit. Nam Scholiastæ syntaxin hoc loco non possum sequi. Quid quod similiter Horatius *Genium memorem brevis ævi* dixit, quod agricolæ, dum ad ejus aram sacrificabant, vitæ brevitatem revocabant in memoriam?

204. *Secundum.*] Prius enim apud Tyndarum, Helenæ patrem, juraverant Græci communiter se ulturos, si quis Helenam, postquam nupsisset, raperet. quo quidem jurejurando obstricti, Trojam profecti sunt, ut eam repeterent. vide initium Iphig. Aulid.

206. *Priorum servatorem.*] Quum Græci in Mysiam delati essent, Telephus rex eos persequutus, graviter afflixit, donec cum Achille congressus est, & ab eo, quum Bacchus ipsum vite supplantasset, vulneratus. tum enim impune Græci per Mysiam discesserunt, quandoquidem jubebatur Telephus ex oraculo, vulneris remedium ab auctore petere. Propertius,

Mysus & Æmonia juvenis qua cuspide vulnus
Senserat, hac ipsa cuspide sensit opem.

His igitur de causis *Servator,* & *Supplantator* dictus est Bacchus.

207. *In angulis*] in intimo templi loco, ubi Agamemnon ex oraculo Baccho sacrificavit, quem hic *Taurum*, seu *Tauriformem* vocat: quoniam talis colebatur ab Argivis: nisi quis *Taurum* velit pro ipsa victima sumere. *Delphinius,* & *Lucrosus* Apollinis sunt epitheta, qui *Delphinius* quidem vocatur ab occiso delphino, vel quod in delphinum aliquando se converterit: *Lucrosus* vero propter oracula, quibus & aliorum, & suæ utilitati nonnunquam consulit. Apollo autem Delphis una cum Baccho colebatur. Lucanus quinto,

——cui numine misto
Delphica Thebanæ referunt trieterica Bacchæ.

210. *Milledux.*] Agamemnon, cujus exercitum hac de causa Euripides χιλιόναυν στρατὸν appellat. Propert.

Et Danaum Euboico litore mille rates.

quanquam hic numerus exactus non est. *Enorches* Bacchus celebratur apud Lesbios. idem & *Phigalei* nomine in Arcadia colitur. sic enim cum Stephano malim legere, quam Φιγαλεὺς cum Scholiaste. quanquam potest etiam *Phygaleus* à Phygalis, oppido Peloponnesi, cognominari. *Lucernalis* denique vocatur Bacchus, quod illi cum lucernis & facibus sacra fierent, teste Pausania.

213. *Leonem.*] Telephum. Quod autem leoni *aristas* in cibum proponit Poeta, tecte subinnuit,

innuit, ut existimat Eustathius, se leoni & sui Telephum comparare, sicut Euripides Medeam δίκην λεαίνης ταυρουμένην dixit. Pro *Sectore* potes etiam *Secans* vertere, si malis α quam ι, elidere. *Catenam* dicit classem Græcorum per mare adventantem.

219. *Utinam*] Apostrophe ad Prylin, Mercurii F. qui Græcis ad Lesbum delatis Trojanorum consilia, & rationem capiendæ per equum Trojæ aperuit. *Cadmus* est Epitheton Mercurii, ex quo deducitur *Cadmilus*, quod supra positum est. Ac videtur Mercurius à Bœotis *Cadmus* ea ratione dictus, qua Jupiter à Spartanis Agamemnon cognominatus est. qua de re aliquid dicemus infra. Quidam contra putant *Cadmum* per Syncopen ex *Cadmilo* deduci.

220. *Issa.*] Lesbo, quæ à matre Prylis, Issa quondam fuit dicta. alia est Issa, Liburniæ insula, apud Apollonium.

221. *Quartum*] Atlantis enim filia fuit Maia, mater Mercurii, qui Prylin procreavit. *Cognatos* vocat Trojanos, propter Dardanum Electræ, filiæ Atlantis, filium.

223. *Optima*] Græcis: nisi quis malit pro facillimis sumere. Atque huc pertinet adagium, *Lesbius Prylis*: quod hactenus nemo satis intellexit. Τόμουροι erant ii proprie, qui oraculo Dodonæo præerant, à Tomuro monte vicino cognomen nacti. heic vatem simpliciter hoc vocabulum denotat.

224. *Nec ab Æsaci*] id est, nec oracula, quæ Æsacus super Hecubæ somnio edidit, contempsisset. Æsacus enim, Priami F. ex Arisba, vates fuit. is audito Hecubæ somnio de torre, respondit, matrem una cum filio de medio tollendam esse; alioqui fore, ut filius matrem perderet. Priamus autem pater, horum loco Cillam, Thymoetis uxorem, cum filio sustulit, de quibus infra.

226. *Sed una.*] Ab his non discrepant ea quæ in Andromacha Euripidis leguntur, Εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν, ἅ τις τέκεν ποτὲ Πάριν, πρὶν Ἰδαῖον κατοικῆσαι λέπας. ὑπὲρ κεφαλᾶς autem (ut ἐν παιδίῳ dicam) ita ponitur hoc loco, ut apud Theocr. Heraclisco: ὑπὲρ ποταμοῖο, & Virg. Pharmac.

Transque caput jace.

ineptiunt enim heic interpretes Græci. *Geminos* porro dicit Hecubam & Paridem. *Lemnium ignem* vocat, quod in Lemno primum sit inventus, secundum Hellanicum: vel à Vulcano, Lemni præside.

229. *Portunus.*] deus marinus, quem alii Melicertam vocant. is in Tenedo colebatur puerorum victimis, quod ipse quondam puer periisset, ut est in fabulis. *Mergos* dicit naves Græcorum. *Oceani conjux* est Tethys, quæ heic pro mari Tenedio accipitur. vocatur autem Oceanus ὠγύγιος, seu antiquus, quod à quibusdam rerum omnium statuatur principium.

232. *Quin gemini.*] Sequitur historia quorundam, quos in expeditione Græci interemerunt. *Geminos filios* primum dicit Tenum & Hemitheam, Cycni liberos: quos quum pater arcæ inclusos projecisset in mare, ad Leucophryn insulam ejecti sunt, cujus incolæ Teno creato rege, insulam ab eo Tenedum denominarunt. In eam ubi Achilles venit, Tenus quidem ab eo simul cum patre (quem tamen alii ante mortuum tradunt) interemptus est: Hemithea autem dum illius conspectum effugeret, à terra fuit absorpta. Sed hæc fabulosa sunt: veram historiam si quis requirat, apud Diodorum Sic. extremo lib. 5. reperiet.

234. *Qui prius.*] Cycnus namque mortua Proclea, matre Teni, Phylonomen duxit: quæ quum Teni amore capta esset, nec eo posset potiri, apud patrem de vi sibi illata illum accusavit, usa ad hoc Molpi tibicinis testimonio, à quo & *Tenedii tibicinis* proverbium ductum est.

237. *Mergis.*] Quum Cycnum ex Neptuno mater peperisset, juxta mare exposuit: quem deinde piscatores cycni advolantis indicio inventum educarunt, & Cycnum appellarunt. Hinc à Poeta dicitur à *mergis*, avibus marinis, *nutritus*, & *piscatorum captus retibus*, aut etiam, *piscium venator*: præterea *familiaris ostreis*, (Nicandro alibi κρῆθμος, aut potius κρίθμος cum Dioscoride, herbam significat) & *neritis* piscibus, de quibus Oppianus. alii tamen ostrea esse malunt.

241. *Mnemon.*] Hunc Achilli à matre vult attributum Scholiastes, (consentiente Plutarcho Ἑλληνικοῖς, nisi quod nomen subticet) ut eum submoneret, ne quem ex Apollinis filiis interimeret. Equidem de Mnemone nihil adhuc legere aliud memini, nisi quod Eustathius μνήμονα vult officii nomen esse: multosque variis heroibus μνήμονας & submonitores, ut & genios, attributos refert. Qui ex Mnemone faciunt Memnonem, utuntur ii quidem Anagrammatismo, sed qui lusibus jucundis potius, quam seriis interpretationibus conveniat.

243. *Myrina*] oppidulum juxta Trojam in Lycia, à Myrina Amazone, quæ urbem hanc extruxit, & in ea sepulta fuit, denominatum, testibus Strabone, & Diodoro. Homerus,

Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

In hac urbe Trojani audito Græcorum adventu, in aciem compositi sunt, ut idem narrat. *Thessalicum saltum* dicit Achillis Thessali, qui tanto cum impetu in terram prosiliit, ut fontem indidem excuteret. Euripides deinde Trojanum vocat, Andromacha.

249. *Incendit*] Hypotyposis ineuntis prælii: Æschylus Persis,

Σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν.

Virgilius extremo dec.

Clamore incendunt cœlum Troesque Latinique.

Saltator vocatur Mars, qualem describunt in Euripide Phœnissæ. *Concha* quoque veteres in bello utebantur ante tubas à Tyrrhenis inventas, ut & in aliis feriis. Theocritus Europa:

Κόχλοισιν γαμικοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.

Utebantur

Utebantur & facibus, quemadmodum annotant Euripidis ſcholia Phœniſſis.

253. *Lanceis coruſcantia*] *Campi*, inquit, *horrent haſtis, velut ariſtis arva.* Sic Virgilius,

—— atraque late
Horreſcit ſtrictis ſeges enſibus.

Similiter Euripides dixit,

Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσι πεφρικότα.

Nec debet quiſquam mirari, ſi ἀποστίλβοντες cum γύαι conjungatur. Talis enim Atticiſmus etiam apud alios reperitur, ut quum inquit Sophocles Trachiniis, Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά. nec aliter dixit χάειν βέβαιον Thucydides α'. Si quis tamen malit legere ἀποστίλβοντος, non magnopere repugnabo.

254. *Perſonat*] Quod in viſu eſt imago, id in auditu eſt echo. Eleganter igitur τὸ ἰνδάλλεται à viſu ad auditum tranſtulit Poeta. Alluſit deinde ad Homericum, αἰθέρι κυρῶν. quod Ariſtophanes dixit εἰς οὐρανὸν κράζειν, Veſpis.

261. *Aquila*] Achilles Hectorem currui alligatum per caſtra raptans. *Impreſſam orbitam* dicit per Epexegeſin. *Greſſum* intellige de vehiculo.

263. *Confuſa*] more exultantium. Scholiaſtes eo refert, quod ſolus ſemper Achilles pugnabat. *Cariſſimum* dicit Hectorem, quem nonnulli faciunt Apollinis filium. is *Ptous* vocatur ex Latonæ pavore, quem illa dum pareret Apollinem, ſue conſpecta, accepit. Alii montibus quibuſdam Thebanis hanc originem tribuunt. ſic enim Herodotus, Τοῦτο τὸ ἱρὸν (Πτώου Ἀπόλλωνος) καλέεται μὲν Πτῶον, ἔστι δὲ Θηβαίων. κέεται δ' ὑπὲρ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, &c. Stephanus montem ipſum à pavore denominatum vult, Pauſanias utrumque à Ptoo, Athamantis F.

269. *Accepto autem*] Achilles enim Hectoris cadaver Trojanis noluit reddere, priuſquam ipſi Priamus auri pondus æquilibre pro eo appenderet, ὅσον ἕλκυσε, τοσοῦτον καταθεὶς, ut ait Diphilus. Similiter autem Achilles, quum in Apollinis Thymbræi templo ſub ſpecie contrahendi cum Polyxena matrimonii comprehenſus, & à Paride transfixus eſſet, non ante Græcis fuit redditus, quam aurum pro Hectore datum (quod heic vocat *Pactoliam laminam*, ad arenas Pactoli aureas alludens) eodem pondere rependeretur.

273. *Urnam Bacchi*] quam Bacchus Thetidi remunerationis ergo donaverat. in ea Achillis, Patrocli, & Antilochi fuerunt oſſa repoſita.

274. *Nymphis*] Muſis. Homeri Od. ω'.

Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
Θρήνεον. ——

Calaber,

—— μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικῶνα λιποῦσαι
Ἤλυθον, ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρνοισιν ἔχουσαι,
Ὀρνύμεναι τιμὴν ἑλικώπιδι Νηρείνη.

Bephyrus eſt Macedoniæ fluvius, cujus meminit Archeſtratus apud Athenæum, quum ait, παρὰ χεῦμα Βαφύρα. Pauſanias quoque Heliconem amnem, poſtquam infra terram abditus denuo ſe oſtendit, tum Baphyram vocari tradit. Jam proximum carmen, ſi Λειβήθριος legas, ita vertes,

Pimpleumque tumulum ſupra Libethrum.

Utrumque enim, tum Libethrus, tum Pimplea, aliis fons eſt, aliis mons. Quin & urbs eſt Pauſaniæ Libethra.

276. *Cadaverum*] Hectoris. ſed & vivos multos de Priami filiis vendiderat, ut conqueritur apud Homerum Priamus Iliad. χ'. & Hecuba Iliad. ω'.

277. *Etiam fœmineam*] Quum enim ſciret Thetis, filium ſuum, ſi ad Trojam navigaret, ibi moriturum eſſe, clam illum veſte muliebri tectum ad Lycomedem in conclave virginum, ut lateret, abduxit: Statius Achilleide.

279. *Et ultimus*] Quoniam in fatis Græcorum erat, ut is, qui primus in terra hoſtili poſuiſſet pedem, primus in prælio moreretur, (id quod Proteſilao contigit) Achilles poſtremus è navibus egreſſus eſt.

280. *Etiam in ſomnis*] valde contrarium eſt οὐδ' ἐν ὀνείρῳ.

281. *O Deus*] Deplorat Hectoris mortem, qui non ſine magno patriæ damno perierit.

287. *Cum claſſe*] Hectorem Græcos perſequutum, eorum naves combuſſiſſe, ex Homero notum eſt. *Fugitivus* Jupiter apud Theſſalos colitur, διὰ τὴν τῶν κακῶν ἀπόφευξιν, ut inquit Diod.

290. *Tunc nec foſſa*] Græci enim, quum ſibi à Trojanis metuerent, foſſas & muros caſtris ſuis prætenderant. Homerus Iliad. η'.

—— ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν,
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας.
Ὄφρα διὰ αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

300. *Tua*] Hectorem fratrem alloquitur, qui Patroclum, Aſcalaphum, & alios Græcorum proceres occidit.

304. *Illam*] qua tu ab Achille interficieris. Iſta, inquit, erit maxima omnium calamitas, quæcunque mihi ullo tempore contingent. *Luna* quidem facit mentionem, quod veteres tempus, quo utebantur menſtruo, ad Lunæ motum referebant. & quod heic tempori, id apud Theocrit. Χάεσι, cœlo tribuitur.

308. *Catule*] Apoſtrophe Caſſandræ ad Troilum fratrem, quem quum Achilles amaret, nec ab eo redamaretur, in Apollinis Thymbræi, qui erat verus Troili pater, occidit. Alii, in his Calaber, & Virgilius, in pugna ſuperatum aiunt ab Achille Troilum. Epitaphium ejus elegantiſſimum extat apud Theocritum, Βωμοῦ nomine, quod quum à nemine ante intellectum fuiſſet, primus I. Auratus, regius in Gallia linguæ Græcæ profeſſor, divino vir ingenio, atque eruditione ſingulari, dexterrime, ut reliqua Theocriti omnia, & emendavit, & expoſuit. vide Novas Lect. noſtras.

309. *Draconem*] Achillem. Per *arcuum illecebram*, intellige arcum illecebræ, ſive amorem Troili, quo captus Achilles erat, ἴυγξ enim pro illecebra ſumitur. Cæterum pro ὃς τάχιον lege ὃς ἄχιον.

312. *Non vulneratus.*] vulnere amoris. Achillem enim, qui te amabat, non redamabas.

314. *Hei mihi.*] enumerantur deinceps quidam de familia regia, qui post captam Trojam miserrime perierunt. *Duæ lusciniæ* sunt Cassandræ sorores duæ, Laodice & Polyxena. *Canis* dicitur Hecuba, quod in canem conversa fuerit.

316. *Unam.*] Laodicen, quæ quum capta Troja & hostium vim timeret, & alioqui ob excidium patriæ (quod heic vocat *cladem gemituum,* seu *gemendam*) magno cruciaretur dolore, ultro se de rupe quadam præcipitem dedit. Ejus sepulcrum dudum post à Maximo quodam, Asiæ prætore, instauratum fuit, addito epigrammate. quod quia ad historiam pertinet, ex epigrammate Græcis huc transcribendum putavi:

Τῇ δέ ποτ' ἀντερέϊσον ἐδέξατο γαῖα χανοῦσα
  Λαοδίκην, δηΐων ὕβριν ἀλευομένην.
Σῆμα δ' ἀμαλδυνθέντος ἀνωΐστοιο χρόνοιο,
  Μάξιμος ἔκδηλον θῆκ' Ἀσίης ὕπατος,
Καὶ κούρης χάλκειον ἐπεὶ τύπον ἔφρασατ' ἄλλῃ
  Κείμενον ἀκλειῶς, τῷ δ' ἐπέθηκε κύκλῳ.

quæ nos ita conati sumus vertere:

Laodicen quondam heic suscepit terra dehiscens,
  Hostilem fugeret quum tremebunda manum.
Sed quod tempus edax consumpserat usque sepulcrum,
  Splendorem huic prætor Maximus attribuit:
Quæque alibi sine honore puellæ stabat imago
  Ærea, sic tumulo desuper imposuit.

319. *Ubi saltus avi.*] Locum exprimit, ubi se præcipitavit Laodice: nempe juxta saltum, seu nemus avi sui Trois, vel Ili sepulcrum, de quo Homer. ubi quondam Cilla, quæ cum Priamo occultam aliquando consuetudinem habuerat, simul cum filio necata est ipsius jussu, qui Æsaci oraculum super Hecubæ somnio (de quo supra) de ipsis interpretabatur. Filius autem Cillæ quo nomine fuerit, non potest ex Lycophrone cognosci. verum Scholiastes ait Munippum fuisse vocatum, ac reprehendit etiam Lycophronem, quasi Cillæ & Laodices historias confundat, utrique tribuendo filium Munippum. Enimvero Laodices quidem filium vocat Munitum Lycophron, non Munippum: Cillæ autem filii nomen nusquam, ut dixi, exprimit, ideoque non recte sugillat eum Scholiastes.

321. *Antequam laticem mulgeret.*] Puer enim, mox atque editus in lucem fuit, sublatus est una cum matre, sic ut nec lac maternum haurire, nec corpus aqua lavare, seu nutrici lavandum præbere potuerit.

323. *Te.*] Polyxenam. hæc enim ad Achillis tumulum mactata fuit ab Iphidis leone, seu Neoptolemo, Iphigeniæ F. matris suæ sacra, quibus illa in Tauris hospites Græcos mactabat, imitante.

326. *Quam.*] Iphigeniam. nam ad illam hæc malim, quam ad Polyxenam, referre, ratione sequentium. Ποιμανδρία non est hoc loco nomen gentile, ut putavit Scholiastes, nec non Stephanus, qui hoc nomine dicit olim nuncupatam Tanagram: sed vas quoddam sacrum, ad excipiendum sanguinem, quod aliter σφαγεῖον vocatur. cujus me rei admonuit Josephus Scaliger, ac simili compositione dicitur γεάνδριον de ligno vetusto, apud Apoll. Ες ποιμανδρίαν porro dicit, quemadmodum Virg. ult.

In flammam jugulant pecudes.

Draco Diomedem, vel quemvis alium sacerdotem Græcum significat.

328. *Candaonis.*] Si Candaon Bœotis Orionem sonat, & ejus ensem habuit Diomedes, existimarim legendum τειπάτρου. notum est enim, Orioni tres fuisse patres. *Candaon* tamen infra, duobus locis, de Marte dicitur.

329. *Lupis.*] Græcis, qui hoc nomine etiam in Iphigen. Taurica insigniuntur. Vocat autem hoc jusjurandum προτόσφακτον, quod in eo iciendo victima humana primum fuerit adhibita: quæ quidem in priore jurejurando, quod in Tyndari domo conceptum fuisse ante diximus, omissa fuerat. aliter enim non video, quomodo sensus Poetæ constare possit. nec placet Scholiastis interpretatio, quæ relationis vocabulum ad qualitatem detorquet, ut logice loquar. Æschylus hoc sacrificium προτέλεια ναῶν dixit, id est, ἀπαρχὰς καὶ προτέλεια. qua quidem ratione posset etiam heic, ut προτόλειον de præda, ita προτόσφακτον de sacrificio dictum videri.

330. *Vetulam.*] Hecubam, quæ quum in Thraciam captiva esset abducta, ibique præ nimio dolore atrocius Græcis conviciaretur, lapidata fuit. & quia Græcos perpetuis conviciis quasi allatrabat, finxerunt eam post mortem in canem mutatam. vide Ovid. Plautus quoque Menæchmis:

Omnia mala ingerebat, quemquem aspexerat,
Itaque adeo jure cœpta est appellari canis.

334. *Mæræ f. c. permutaris.*] in canem mutata fueris. Mæra mulier, quia in canem olim fuit mutata, teste Ovid.

Et quos Mæra novo latratu terruit agros.

hinc pro cane ponitur.

335. *Ille.*] Priamus. is ad Jovis Hercei aram domi suæ confugiens, à Neoptolemo trucidatus est. *Agamemnonis* nomen Jovi tribuitur, quod, ut vult Eustathius, sicut Agamemnon εὐρυκρείων, sic Jupiter εὐρυμέδων dicatur. quæ duo epitheta quum idem significent, inde fieri, ut proprium Agamemnonis nomen Jovi pro adjecto tribuatur, sicut Antenoris nomen apud Æschylum de mortuorum reliquiis usurpatur. Alii putant Agamemnonem ea de causa Jovem dici, quod, quum Jupiter sit æther, Agamemnon quoque æther dicatur. Colebatur autem hic Jupiter Spartæ.

337. *Qui flammeo.*] Quum Hesione post captam ab Hercule Trojam captiva cum fratre abduceretur, redemptum flammeo suo Trojam eum remisit: unde is Priamus dictus est, quum

quum ante Podarces vocaretur. Lucianus Tragopodagra,

Πρίαμος ποδάρκης, ποδαγρὸς ὢν, ἐκλήζετο.

Sed hæc quia fabulosa sunt, adferam Diodori Siculi hac de re verba, quæ mihi vero magis consentanea videntur. Ἡρακλῆς τὴν πόλιν ἑλὼν, Πριάμῳ τὴν βασιλείαν ἀπέδωκε τῶν Ἰλιέων, διὰ τὴν δικαιοσύνην. οὗτος γὰρ μόνος τῶν υἱῶν τοῦ Λαομέδοντος ἐναντιούμενος τῷ πατρὶ, τοὺς ἵππους συνεβούλευεν ἀποδοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τὰς ἐπαγγελίας. Nec desunt, qui Priamum ab Hercule ipso à vicinis hostibus redemtum, in regno paterno collocatum asserant.

340. *Chelydrus.*] serpens aquatilis, quo nomine heic Antenorem insignivit, qui secundum quosdam Trojam Græcis prodidit. quæ quidem opinio inde putatur orta, quod, ut ait ille, *suaderet belli præcidere causas*, & pacis auctor esset: tum etiam, quia capta Troja, ipsi ab hostibus parcitum fuit. *Facem* dicit eam, quam lucebat Græcis ex equo descendentibus Sinon. *Gravidus* dicitur equus Durateus, quem Græcorum fortissimi quique conscenderant.

344. *Sisyphiæ vulpeculæ*] Ulyssis astuti, qui è Sisypho natus est, ut volunt nonnulli, & exprobrat ei apud Sophoclem Philoctetes. Ejus *consobrinus* erat Sinon (de quo Virgil.) natus ex Æsimo, fratre Anticleæ, quæ fuit Ulyssis mater. *Leucophrys* insula postea Tenedus est à Teno rege dicta, ut supra docuimus.

347. *Insulas duas*] Calydnas, juxta Tenedum sitas: è quibus egressi serpentes, filios Laocoontis interemerunt. Historiam habet Virgilius.

348. *Nuptiis*] Apollinis: de quibus, ut & de carcere Cassandræ, diximus aliquid in Prolegomenis. *Cenaculis carere* se dicit, quoniam turris ipsius habebat pyramidis figuram. *Genitalis, Ptous,* & *Horarius* dicitur Apollo: Genitalis quidem seu Genitor, cujus ara fuit in Delo: & Horarius, quod sol motu suo tum producat omnia, tum anni tempora distinguat: Ptoi vero rationem ante reddimus.

356. *Innuptæ*] quæ & ἀειπάρθενος idcirco vocatur, ac proprio Παρθένου cognomine Athenis colebatur. Eadem & *Laphria* dicta est à Calydoniis & Messeniis, à Laphrio quodam erecta, teste Pausan. & *Ianitrix*, quod in ædium foribus, & oppidorum portis ponebatur.

358. *Raptabor*] ab Ajace. Conjunguntur heic οἰνὰς & φάσσα, quo modo supra τριόρχης & αἰετός. *Budea* dicitur Pallas à civitate quadam Thessaliæ, vel Phrygiæ. Eadem & *Fulica* cognomento coli solita est, quod in mergum fuerit olim conversa, (ut Odyss. ε'.) teste Hesychio.

361. *Domus*] templi sui, ex quo etiam abreptam Cassandram, non è carcere, sunt qui velint. Propertius,

Victor Oilide, rape nunc & dilige vatem,
Quam vetat avelli veste Minerva sua.

Consentit & Virgilius. Huc etiam pertinet, quod inquit Strabo, Minervam se, quum stuprabatur Cassandra, totam avertisse. *Exercitum,* intellige Græcorum.

363. *E cœlo*] Palladium enim Ilo regi, signum postulanti, cœlitus demissum fertur. vide Apollodorum. Idem Ilus, quum Palladium hoc quodam tempore è templo igne correpto vellet auferre, repente excæcatus fuit, narrante Plutarcho.

365. *Unius*] Ajacis. Virgilius,

Unius ob noxam & furias Ajacis Oilei.

Minerva etenim propter Ajacis stuprum Græcis, quibus antea faverat, irata, tempestates & procellas horrendas redeuntibus immisit.

Quum Pallas usto vertit iram ab Ilio
In impiam Ajacis ratem: Horatius.

369. *Mos est*] Solet enim peregre mortuorum crematorumque cinis, in urnis conditus, domum referri. Expressit autem Homericum illud,

—— ἥτις δίκη ἐστὶ θανόντων.

373. *O Ophelta*] Alloquitur loca, & rupes eas, in quibus Græci naufragium fecerunt. Sunt autem omnes Eubœæ montes, nisi quod *Trychas* urbem Stephanus vult esse, quam Lycophron per Metaplasmum *Trychanta* appellarit. *Phorcus* deus est marinus.

380. *Refluis*] Scaliger παλιρροιβδήσιν hoc loco legit. ego potius δίναις παλιρροίησιν ita dictum à Poeta credo, ut πότμον φλοῖβδον postea dicet, & Homer. νῆα πρύμνην usurpat.

381. *Thunnos*] Græcos naufragos. *Gustabit,* sive feriet: qua figura dicuntur apud Homer. antagonistæ γεύεσθαι ἀλλήλων. Virg. tangendi sensu uti maluit,

Fulminis afflavit ventis, & contigit igni.

386. *Noxius*] Nauplius. is quum filium suum, Palamedem, à Græcis interemptum cognovisset, omnibus eos modis ulcisci conatus est, adeo ut & principum uxores in adulterium per certos homines pelliceret, & Græcis redeuntibus lucernam de Caphareo monte suspenderet, ad quam illi tanquam ad portum, aut stationem navigantes, facerent omnes naufragium. Propertius,

Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia pressa suis.

Quod additur de crapula, sumptum est ex Homeri versu,

Οἳ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν.

387. *Illum sane*] Ab hoc loco catalogum texit Græcorum, qui partim naufragio perierint, partim variis erroribus longo tempore circumacti fuerint. Primo loco ponitur Ajax, qui inter Myconum & Tenum, Ægæi maris insulas, naufragium ad scopulos fecit. Ad *Gyras* deinde, seu *Gyrades petras* fuit ejectus. Homerus,

Γυρῇσι μὶν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν.

389. *Jactatum*] Hoc pereleganter Euripides Hecuba expressit,

Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

ac vocat δίαυλον hic, quod alii παλίρροιαν.

391. *Alteram t. salsuginem*] iterum cadet in mare. Verbo trahendi etiam Horatius in hac notione est usus,

Pocula Lethæos ut si ducentia somnos

Arente

Arente fauce traxerim.

Neptunum vocat *mercenarium*, quod mœnia Trojana mercede conductus extruxerit. *Cuculum* deinde appellat Ajacem, quoniam erat garrulus & maledicus. nam ut Homerus inquit,

Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

397. *Delphini*] Ajacis, more Delphini, de quo videndus Oppianus, in litus expositi. alii delphinum heic de Sole dici malunt. *Sirius* deinde pro Sole capitur, ut & apud Archilochum, citante Suida,

Πολλοὺς μὲν αὐτῶν σείριος καθαυανεῖ.

& apud Hesiod. initio secundi, secundum quosdam.

399. *Nesæa*] Nereidis apud Homer. Hesiod. & Virg. Ejus *soror* est Thetis. *Lapidem* dicit Jovem, pro quo lapis fuit Saturno propositus devorandus. Idem *Cynæthei* nomine in Arcadiæ urbe Cynætha colitur, teste Strab. Quin etiam in Olympia signum Jovis Cynæthaenses posuerunt, auctore Pausan. Jovis porro *adjutrix* fuit Thetis, quum eum reliqui dii ligare vellent, nota est fabula.

402. *Tremens*] Quoniam juxta Delum Ajax in litore sepultus fuit, factum est ut aqua maris altior Ajacis etiam sepulcrum subinde inundaret, ita ut illud sub aquis quasi tremere & fluctuare videretur. similiter dixit Horat. *trementes verbere ripas.* Dicitur quoque poetice sepulcrum cavere strepitum & fluctum, quasi metuat undas alluentes, quemadmodum contra turris alta, nec inundationibus obnoxia, dicitur à poetis interrita fluctibus. Quod. n. de Tremonte ait Scholiastes, minus placet. nostram quidem sententiam adjuvant verba Pausaniæ, qui in Atticis de quodam audisse se refert, Ὃς τοῦ τάφου τὰ πρὸς αἰγιαλὸν ἔφασκεν ἐπικλύσαι τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἔσοδον πρὸς τὸ μνῆμα οὐ χαλεπὴν ποιῆσαι. Jam *coturnicem alatam* intellige Delum. Asteria enim, seu Latona, seu Latonæ soror, in coturnicem commutata, facta post est insula Ortygia, quæ deinde Delus fuit. vide Callimachum, & Athenæum.

403. *Castniam*] Venerem; hanc Κασνιῆτιν appellavit Callimachus citante Strab. Nominis origo videtur à Castnio, Pamphyliæ monte ducta, cujus ἐθνικὰ sunt, auctore Stephano, Κάσνιος & Κασνιήτης. Scholiastis quidem commentum nimis est ineptum. *Melinæa* dicitur Venus à Melina, urbe Argiva.

405. *Oestri*] amoris, quo percitus, Cassandram compressit. Sequens in Poeta dicendi figura similem habet apud Musæum versu venustissimo,

Μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι φαλὸν ἐρώτων.

Euripides quoque eodem, quo Lycophron, sensu dixit,

Γάμος οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.

408. *Omnis.*] terra; sive Græcia, quæ tota fere Arætho Dotioque comprehenditur. *Aræthus*, est Epiri fiuvius: *Dotium*, Olympi promontorium.

411. *Quibus*] Græciæ incolis. transitum facit à terra ad homines, more poetis familiari.

417. *Unum.*] Phœnicem, qui in *Eone*, urbe Thraciæ ad Strymonem sita, (unde vocatur ab historicis Ἠϊὼν ἡ ἐπὶ Στρυμόνι, vel αἰγιαλὸς παρὰ τῷ Στρυμόνι) sepultus fuit. *Absinthii*, *Bistones*, *Edoni*, Thraciæ sunt populi. *Nutricius* vocatur, quod Achillem educaverit, ut ipse longa oratione narrat Iliad. decima.

420. *Collem.*] patrium, Trachine. Phœnicis pater fuit Amyntor, qui illum cum pellice deprehensum visu privavit, sanatum post à Chirone.

424. *Cercaphi.*] qui mons est Colophonis, cujus & fluvius est Alens, vel Ales. *Lari* cognomen senectuti tribuitur.

426. *Primum.*] Calchantem. is enim quum post Ilium captum venisset Colophonem, quæsivit è Mopso vate, quot grossos ficus quædam haberet? respondit ille, decies mille, modium, & unam. id quod ita se habere compertum est. Tum vicissim ex Calchante Mopsus de sue quadam quæsivit, quot illa porcellos ferret? ad quam quæstionem quum non posset Calchas respondere, posset vero Mopsus, Calchas ex oraculo periit, quo fuerat illi mors indicta, quum primum in vatem se præstantiorem incidisset. de genere mortis infra dicetur. *Molossus*, *Cypeus*, *Cubicularis* vocatur Apollo: Molossus à Molossis: Cypeus, quod solis calor instar vestis (id enim valet κυπὰς) nos tegat & foveat: Cubicularis, quod rerum ortui præsit, unde & *Genitor* quibusdam dictus est. *Cygnum* denique pro vate ponit.

429. *Æmulum.*] Mopsum, quem tamen Clemens Calchante facit longe antiquiorem, ut Argonautam. verum Scholiastes duos ponit Mopsos, alterum Apollinis F. vatem: alterum Ampyci F. Argonautam.

431. *Alterum.*] Idomeneum, quartum à Jove. Minos enim, pater Deucalionis, qui genuit Idomeneum, filius fuit Jovis. *Erechtheus* Jupiter Athenis, & in Arcadia colitur. Neque pugnat heic Lycophron cum Homero, apud quem Idomeneus in Cretam rediisse dicitur. nam rediit quidem, sed mox è regno fuit expulsus, ut infra dicetur, & Colophonem venit.

432. *Æthonis germanum.*] Ulysses quum Ithacam tandem rediisset, nec agnosci primum vellet, Cretensem se finxit, & Æthonem vocari: fratrem autem habere Idomeneum. sic enim ait Odyss. τ'.

Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.

& paulo post,

——ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,

Ὁπλότερος γενεῇ, ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

Quin & apud Minervam, atque Eumæum, Cretensem patriam sibi ascilcit.

433. *Tertium.*] Sthenelum, Capanei F. is quum, vel invito Jove, in urbem Thebanam se irrupturum jactasset, fulmine est interemtus. vide Æschylum, & Euripidem. Cæterum *Thebas* dicitur *subruisse*, quomodo Melampus apud Propert. narratur,

Cognitus Iphicli subripuisse boves:

id est, subripere voluisse. *Ecteni* populi primi Thebis

Thebis habitarunt, teſte Pauſan. cujus hæc ſunt in Bœoticis verba: Γῆν δὲ τὴν Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσιν Ἐκτῆνας. βασιλέα δὲ εἶναι τῶν Ἐκτήνων ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον. ἐσοικίσασθαι δὲ μετὰ τοὺς Ἔκτηνας εἰς τὴν χώραν Ὕαντας, καὶ Ἄονας. Nonnus quoque quinto Dionyſ. Ἐκτήνων προμάχους vocat principes Thebanos. Quis igitur non admiretur hoc loco Scholiaſtis, & aliorum ineptias, qui à beſtiis etymon vocabuli repetunt? *Gongylates* dicitur Jupiter à torquendis fulminibus, & βουλαῖος, ut apud Hom. μητιέτης. ejus ſimulacrum erat Athenis in curia Duirum. *Piſtor* Jupiter ex Ovidio notus eſt. *Germanos*, dicit Eteoclem & Polynicem. *Noctis filiæ* intelliguntur Furiæ.

439. *Duo.*] Mopſus & Amphilochus; qui quum in Ciliciam ſimul veniſſent, Amphilochus, quia volebat Argos ſecedere, tradidit Mopſo ſacerdotium ſuum in annum ſervandum: quo elapſo, quum nollet Mopſus depoſitum reddere, ventum eſt ad arma, ſeque mutuo interfecerunt. Alii hanc pugnam è diſceptatione de artis peritia, ortam volunt. Vates hos vocat *Apollinis canes*, ſeu *ſatellites*, Apollo enim *Deranus*, ſive Abderitanus, ab incolis Abderæ colitur.

Ibid. *Pyrami.*] fluvii Ciliciæ. *Pamphyli filia* vocabatur Megarſus, à qua deinde arx, ſive urbs editior, nomen ſumpſit, ut à patre Pamphylia. *Sacra* vocat *ſepulcra*, quod in illis vates, gens ſacra, eſſent conditi.

447. *Spheceam Ceraſtiam.*] Cyprum, quæ olim Sphecea ab incolis, qui Σφῆκες vocabantur, dicta fuit. *Ceraſtia* quoque eſt appellata, quod haberet multa cornua, i. e. montes & colles. *Satrachus* Cypri urbs eſt. *Sylvanus* Apollo in Hyle, Cypri urbe, ac ſilva, & in Tembro oppido, atque Amamaſſo colebatur. Venus deinde *Morpho* vocatur, & *Zerinthia*: Morpho, quod formæ præſit, & pulcritudini: Zerinthia, à Zerintho, Thraciæ antro, & urbe. Morphonis templum in Laconicis prodidit Pauſanias.

450. *Primus.*] Teucer; is quum in patriam rediiſſet à patre Telamone fuit repulſus, quod Ajacem fratrem nec moriturum adjuviſſet, nec mortuum ultus eſſet. Salamine igitur fugatus, in Cyprum venit, ubi novam condidit Salamina, ut eleganter ab Horatio deſcribitur. Dido quoque apud Virg. ſic de Teucro,

Atque equidem Teucrum memini Sidona venire,
Finibus expulſum patriis, nova regna petentem
Auxilio Beli. genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum, & victor ditione tenebat.

Itaque quod ait Servius, Teucrum totam Cyprum occupaſſe, falſum videtur. *Antrum Cychrei* dicit Salaminem, cui Cychreus vel Cenchreus olim imperavit, occiſo dracone, (quanquam alii Cychreum ipſum ſerpentem fuiſſe velint) unde & Cychrea dicta fuit, ſi Euſtathio credimus. *Bocarus* etiam Salaminius eſt fluvius, de quo Strabo.

452. *Meus cognatus.*] erat enim filius Heſionæ, quæ fuit Priami ſoror: ac Telamoni, capta ab Hercule Troja, pro præmio donata, quod muros primus conſcenderat. *Patrium pullum* dicit Ajacem Telamonium, quoniam ex eodem, quo Teucer, patre, ſed matre alia natus erat. *Cognatos* intelligit Trojanos, quorum plurimos Teucer telis transfixit, ut eſt apud Homerum videre.

454. *Qui rabiem.*] Notus eſt Ajacis furor ex Sophocle, Ovidio, aliis. *Leonem* dicit Nemæum, cujus pellem Ajaci dederat Hercules. *Corytum* vocat *Scythicum*, quod eum à Teutaro Scytha Hercules primum acceperat, ut ante dictum eſt; is Herculi tegebat latus, ut Ajaci clypeus.

459. *Quando Comyroni.*] Quum Telamon quodam tempore pro liberis Jovi ſacra faceret, Hercules caſu illac tranſiens, hoſpitioque exceptus, ſacris interfuit, puerumque Ajacem, quem brachiis geſtabat, leonina ſua donavit, ſimul precatus Jovem patrem, ut infantem redderet invulnerabilem; quod ejus votum aquilæ prætervolantis omine comprobatum fuit, & inde puer Ajax dictus putatur. Meminit fabulæ Pindarus Iſthm. 6. *Comyro* Jovis eſt apud Halicarnaſſenſes cognomen. Pro ἀείτου lego ἀήτου, vel αἰήτου, una duntaxat mutata litera.

460. *Patri.*] Telamoni. *Lemnium fulmen* vocat Ajacem bellicoſum, quod Lemnii, ſecundum nonnullos, primi armorum fabricam invenerint. *Hoſpitem* dicit Hectorem, à quo Ajax gladium dono accepit, reddito illi baltheo, ut Homerus tradit.

467. *Trambeli fratrem.*] Teucrum, quem poſtquam ex Telamone genuerat Heſione, & rurſum deinde gravida fuit facta, Miletum aufugit, ubi Trambelum peperit, qui poſtea Lelegum rex fuit, ut vult Athenæus. *Sororem patris*, Priami, dicit Heſionem, quam Telamon ab Hercule præmium accepit, ut diximus.

470. *Quam aliquando.*] Quum cetus à Neptuno immiſſus (de quo initio libri dictum eſt) humanis corporibus alendus eſſet, ideoque ſorte quotidie ducerentur è Trojanis, quos objicerent ceto, cecidiſſet autem ſors tandem in Phœnodamantem: ille, quum nollet filias ſuas ceto exponi, habita concione, perſuaſit populo, ut Heſione, filia Laomedontis, propter cujus perjurium cetus eſſet immiſſus, devoranda belluæ proponeretur; quod quum factum eſſet, ſervata tamen fuit ab Hercule Puella. *Pipo* eſt avis marina, cui confert Heſionem, ut Herculem *ſcorpio*. *Partum* vocat Herculem, qui è ceti mortui ventre exiit, ut ante expoſitum eſt.

478. *Secundus.*] Agapenor. Verſum proximum, qui hactenus priorem locum occupavit, tranſpoſuimus, ita re exigente; qualem loci mutationem etiam infra neceſſario duobus in verſibus faciendam fuiſſe, aperte illic oſtendemus.

480. *Terrigena conviva.*] Sequentes quatuor verſus patriam Agapenoris, Arcadiam, longa periphraſi explicant. Vocatur enim primum *terrigena*, ſive αὐτόχθων, propter Arcadum vetuſtatem:

tustatem: *Conviva* deinde *nepotum quercus*, seu Arcadum, quoniam ex Hamadryade nympha, cum qua cubuit Arcas, nati sunt Arcades. Dicitur autem proprie αὐτόδαιτος, seu αὐτόδειπνος, sive etiam αὐτόσιτος, is conviva, qui symbolam suam secum defert, itaque de suo cœnat. quale quidem convivium vocabant antiqui σύνδειπνον, & ἔρανον: alia vero εἰλαπίνας, quas Martialis *rectas cœnas* nuncupat. Eosdem porro Arcades vocat etiam *lupiformes*, quod olim se transformare, stagno quodam trajecto, soliti sint, teste Plinio: nisi quis malit hoc ad Lycaonem referre. *Nyctimi sectores* deinde vocantur ob Lycaonem, qui Nyctimi filii carnem Jovi hospiti apposuit. Arcades denique *glandibus victitasse*, & *Luna se antiquiores* dicere solitos, unde βαλανηφάγοι, & προσέληνοι sint appellati, notius est quam ut referri debeat. *Pater Agapenoris* fuit Ancæus, qui ab apro Calydonio, ex Oeta in Ætoliam ingresso, fuit interemtus. Agapenorem denique, quum in Cyprum venisset, Paphum condidisse, & in ea Veneris templum, testatur etiam in Arcadicis Pausanias.

489. *Multa inter labrum.*] Adagium est, de quo Erasmus. Cæterum nulla nos urget necessitas, ut putemus adagii originem huic Ancæo à Lycophrone tribui, quamvis id existimet Scholiastes: quandoquidem multi possunt ejusdem rei dictique veritatem eventu suo comprobare.

492. *Setosa bestia.*] σόρθυγξ, ut acuta omnia, quemadmodum & σόνυξ, ita etiam setam, quæ heic pro bestia setosa ponitur, significat. *Interfecturum* intelligo Ancæum, qui cum apro congressus erat; Scholiastis enim argutia nimis videtur hoc loco violenta.

494. *Tertius.*] Acamas, F. Thesei, qui gigantis Ægei arma abstulit. vide Plutarch. Theseo.

495. *Cujus olim.*] nempe quum Acamas legationem apud Trojanos de Helena reddenda obiret. Tunc enim Laodice, amore capta, furtim cum ipso concubuit, & postea Munitum peperit.

497. *Viva descendens.*]. Eodem sensu supra dixit, ipsam de rupe se præcipitasse, conspecto patriæ excidio. Scholiastes heic nimis audacter Poetam reprehendit, ipse merito graviter increpandus, qui doctissimi poetæ doctissima carmina, quæ non intelligit, traducat. Non enim sic ait Lycophron, Laodicen in Thracia mortuam esse, postquam filium suum periisse cognovit: sed ita, Laodicen, quæ fuit Muniti mater, præ nimio dolore ex incendio Trojæ, vivam se præcipitem dedisse: nec est horum verborum ista syntaxis, *Matrem tabefactam lacrymis Muniti mortuam esse*, ut putavit Scholiastes: sed ista, *Matrem Muniti vivam periisse*, idque *lacrymis tabefactam*. Hanc interpretationem nostram facile defendet Calaber, cujus hi sunt versus extremo lib. 12.

Καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτήτοιο θύγατρα
Λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι,
Εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
Ἀμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα.
Τῆς δ' θεῶν τις ἄκουσε, καὶ αὐτίκα γαῖαν ἔνερθεν
Ρῆξεν ἀπειρεσίην. ——

Jam quoniam in Poeta utcumque intricatus est priorum verborum ordo, pro ἡ ζῶσα posset alicui ἵζουσα cum Aurato legendum videri; qua de re judicet eruditus lector. Euripides quidem extrema Ione sic loquitur, εἰς θρόνους ἵζε παλαιούς, alioqui ita κατωβάτης erit sumendum, ut infra λαφυστίαν ponitur.

499. *Quem aliquando.*] Munitus ab Acamante (secundum alios, Demophoonte) patre Miletum reductus ut fuit, in venatione periit. Acamantem tamen in Phrygiam, capta Troja, aberrasse, ibique Synnada oppidum extruxisse, sunt qui tradant. At Demophoon Æpeam urbem in Cypro condidit, quam postea Philocyprus rex à Solone Solos vocavit.

501. *Quando.*] *Quum*, inquit, *Æthra*, *Acamantis avia*, (fuit enim Thesei mater) *Munitum patri Acamanti tradet*; Æthræ namque Laodice filium suum dederat educandum. *In tenebris nutritum puerum* dicit, quem aliter σκοτεινὸν & παρθένιον Græci vocant.

503. *Cui soli.*] Quum Theseus Helenam rapuisset, apud Æthram matrem Athenis (secundum alios, Aphidnis) deposuit. Dioscuri deinde quum ob Helenam repetendam Athenas expugnassent, Æthram solam, raptoris matrem, una cum Helena captivam abduxerunt, sororis raptum hac ratione ulti. Postea, quum secundo rapta est à Paride Helena, sequuta est ultro Æthra, & ita demum, excisa Troja, cum Acamante in Græciam rediit.

506. *Quorum caput.*] Quoniam ex ovo nati erant Dioscuri, ad ejus rei memoriam galea utebantur, quæ dimidiati ovi figuram haberet.

508. *Reliqua porro*] Dioscuri enim, ut cœpimus dicere, captis Athenis, Helenam solam cum Æthra abduxerunt, reliquis Atheniensium ædibus intactis relictis. *Vermiculatum sigillum* usurpat, quia veteres olim lignis vermiculatis & à vermibus exesis utebantur pro sigillis.

510. *Id quod.*] Athenienses conspecta Dioscurorum æquitate, qui solos sontes punivissent, eos admirati sunt, & inter deos retulerunt, Ἄνακας dictos, ipsisque ferias Ἀνάκεια instituerunt. Vocantur autem Dioscuri tum *semidei*, quod alternis diebus cœlo fruantur: tum *Lapersii* à Lapersa oppido, teste Didymo. Quod enim ait Stephanus, Lapersam à Dioscuris nomen duxisse, non fit mihi verisimile.

513. *Bis.*] à Theseo primum, deinde à Paride. Si legas δυσαρπάγω, id infeliciter raptam sonabit. *Crex* est avis marina, nuptiis infausta, quare convenit hoc nomen Helenæ. *Bebryces* olim Phrygiam habitarunt, Bebryciam à se denominatam.

517. *Fortiores.*] huc veniant, subaudi ἐπὶ κοινοῦ. Intelligit autem Apharei filios, Idam & Lynceum: quos quum ait *à Marte & Bellona amari*, bellicosos esse innuit. *Tritonia* dicitur Minerva, quod è Jovis capite nata sit. nam ex Τριτογένεια factum est à Poeta per Syncopen

copen Τειχῖνιτις. Colitur & *Jugæ* nomine à Bœotis, quod arationis auctor fuerit: eandemque puto esse, quam Panyasis vocavit Ζυγίαν citante Clemente, nisi hoc potius ad conjugii rationem pertineat. *Longatis* dicitur à loco quodam Bœotiæ: nisi potius Λογχάτις, ut recte quidam videntur sentire, legendum sit, ut ab hasta denominetur. *Homolois* denique Minerva colitur à Thebanis, apud quos erant portæ Homoloides, in quibus Minervæ Homoloidis statuam fuisse collocatam conjicio. Homoloides autem ab Homole Thessaliæ urbe, qua capta, per has portas in patriam redière Thebani, nominatæ sunt. testis Pausanias.

521. *Gemini.*] Neptunus & Apollo, qui muros Trojanos extruxerunt. Apollo quidem *Drymius* Milesiis colitur, Neptunus vero *Prophantus* Thuriis, qui & *Cromnæ rex* dicitur, quæ est urbs in Paphlagonia, aliter Amastris; & alia in Peloponneso. *Regem perjurum* vocat Laomedontem, qui equos Herculi sancte promissos abnegavit.

525. *Ad sustinendam.*] Malim σέξαι, quam σέρξαι. nam sic Æschylus,

Πύργον σέγειν εὔχεσθε πολεμίων δόρυ.

Canastræum dicit Thracem, sed addit *indigenam*, ut intelligatur Canastræus per similitudinem tantum Hector vocari. *Pecorum vastatorem* vocat Protesilaum, qui primus è navibus ad agrum Trojanum populandum egressus, primus ab Hectore trucidatus est.

530. *Cujus.*] Hectoris. *Accipiter* est Protesilaus. *Græcorum* porro nomen antiquius esse, quam Ἑλλήνων, nemini mirum debet videri. nam & Γραῖκας dixerunt Alcman, & Sophocles Græcorum matres. ac dicti sunt Græci à Græco, Thessali F.

534. *Cherronesi.*] in Thracia. *Cornu* vocavit promontorium, propter formæ similitudinem. Herodotus Calliope: Ἐν Ἐλεῦντι τῆς Χερσονήσου ὅτι Πρωτεσίλεω τάφος, καὶ τέμενος περὶ αὐτόν. Χερσαῖον autem pro Χερσόνησον, vel Χερόνησον dixit, quemadmodum Χέρνησον Apollonius.

535. *Sed est.*] Confirmat se tandem Cassandra spe certa venturi ab Jove auxilii. Is à Pamphylis *Drymius* vocatur, à Thuriis *Promantheus*, à Chiis *Æthiops*, & *Gyrapsius*.

537. *Erronem.*] Paridem. *Vastatoris* cognomen heic aquilæ tribuitur. quare licebat etiam sic vertere,

Noxiam aquilam acceperint.

Postquam igitur, inquit, Paris hospitio acceptus à Menelao (itaque etiam à Dioscuris, & Apharidis, ut Menelai cognatis) Helenam rapuerit, tum deinde gravis inter Dioscuros & Apharidas excitabitur contentio.

539. *Passuri.*] quia mutuis perituri cædibus, ut mox dicetur.

541. *Morosum.*] nec boni consulentem illorum sacrificia. *Cragus* Jupiter in Lycia colebatur, ubi Strabo montem Cragum ponit. Horatius,

—— aut Erymanthi
Silvis, aut viridis Cragi.

542. *Jurgium.*] inde ortum, quia Dioscuri filias Leucippi Apharidis desponsas, sibi rapuerant, non datis de more socero sponsalibus donis. Quod quum illis exprobrassent Apharidæ, ipsi boves Apharei clam ablatos ad Leucippum loco sponsalium attulerunt. Hac re cognita Apharidæ prœlium cum Dioscuris inivère, nolentes raptoribus consobrinas nubere. Alias contentionis hujus causas habet Apollodorus.

546. *Consobrini.*] Apharidæ cum Dioscuris. Erant enim Tyndarus, Aphareus, & Leucippus, tres fratres. *Sobrinas* dicit Leucippi filias duas, Phœben, & Ilairam. *Cognatos* intellige Dioscuros.

550. *Cnecei*] Laconiæ fluvii, ad quem pugna commissa. *Pheræos* nominat Laconas, quamvis Pheræ sit Arcadiæ civitas. nam ex Arcadia profecti primum dicuntur Lacones.

553. *Alter quidem.*] Idas. is enim Castorem cum Lynceo pugnantem occidit, feriens quercus truncum, quem ille sibi pro clypeo prætendebat; erat enim δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενος, ut canit Pindarus.

556. *Alter autem*] Pollux, qui Lynceum prosternit. Pollucem deinde Idas ictu secundo (nam primo Castorem petierat) aggreditur, arrepta de vicino patris tumulo columna. siquidem *Amyclæum sepulcrum* heic pro Laconico sumitur, erat autem Aphareus natione Lacon.

559. *Columnam.*] Elegantissime Pindarus,

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ-
μ' ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος, ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν.

quos versus ita ludibundi exprimebamus,

Unde correptum decus in-
ferium, lævem petram,
Pectus in Pollucis age-
re, tamen citra malum.

Theocritus quoque Dioscuris non minus venuste,

Ἡ δ' ὅ γε στάλαν Καφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας,
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.

Reliquam pugnæ seriem, non omnino cum nostra convenientem, apud illum, qui volet, videat.

560. *Simul autem.*] Jupiter conspecta Idæ impietate, qui paternum sepulcrum violarat, fulmine ipsum una cum fratre percussit, Polluce interim ferro rem agente; is enim superstes remanserat.

561. *Unius.*] Idæ, qui cum Apolline de Marpessa, Eveni F. sagittis contendit, idque victoria dubia. Propertius,

Non Idæ, & cupido quondam discordia Phœbo
Eveni patriis filia litoribus.

Sciastes Apollo ab Arcadibus, est enim Scias Arcadiæ regio: *Orchieus* à Laconibus colitur: *Telphusius* à Bœotis: quanquam heic Τιλφώσιος

malim ſecundum Pauſan. legere; illud etenim etiam Arcadibus convenit, ut infra dicetur.

564. *Et hos quidem infernus.*] hos, Apharidas.

Ibid. *Illos vero cœl.*] Illos, Dioſcuros, qui alternis diebus in cœlo, ut notum eſt, verſantur.

569. *Aliorum autem intractabilem m.*] Græcorum, qui magno numero ad Trojam venient.

570. *Rhœonis filius.*] Rhœonis filius fuit Anius, rex Deli, qui Græcos ad inſulam ſuam appellentes detinere voluit, donec Trojæ capiendæ tempus à diis præſtitutum, quod erat annorum decem, veniret: interim ſe vini, frumenti, oleique illis affatim ſuppeditaturum promittens. Dictys vero promiſſis iſtis etiam facta adjungit extremo ſecundo: *Cæterum frumenta, vinum, aliaque ſibi neceſſaria Anius & ejus filiæ præbuêre, quæ Oenotropæ, & divinæ religionis antiſtites memorabantur.*

574. *Quicunque Cynthiam ſpeculam.*] Cynthiam, Deli. unde & Apollo Cynthius dictus.

575. *Inopum juxta.*] Inopus Deli fluvius, ſeu fons eſt, qui una cum Nilo flantibus Eteſiis incrementum accipit, ut & Clepſydra, fons arcis Atticæ: unde creditus eſt occultam ab illo originem ducere.

577. *Quas Problaſtus audax docuit.*] Problaſtus dictus eſt Bacchus, cui ante vites germinantes fiebat ſacrum. Idem & *audax* vocatur de vini effectu. Cæterum Bacchus, ut ad hiſtoriam veniamus, Anii, abnepotis, tribus filiabus (hæ Oeno, Spermo, Elais vocabantur) hoc donum conceſſerat, ut quandocunque vellent, vinum, triticum, & oleum ſuppeditare poſſent, ſingulæ ſingula, prout nominis ipſarum ferebat notatio. Totam hiſtoriam breviter apud Ovidium libro decimo tertio deſcriptam reperies.

580. *Viniferas aves.*] Phabs avis eſt de columbarum genere. Appellat Anii filias aves viniferas, ſicut antea Phœnicem κηροτρόφον πάγκρον dixit: niſi quis putet ad Oenades columbas alluſum eſſe. Stephanus quidem Ἀνανίκ cujuſdam, τοῦ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων meminit: quod an ex Ἀνίου corruptum affirmare debeam, neſcio. Alius etiam Grammaticus Δωρίππης, μητέρος τῶν Οἰνοτρόπων, & Anii uxoris mentionem facit. Jam *Zarex*, quia Rhœonem, poſt Anium ex Apolline & ipſa natum, in uxorem duxit, avus appellatur filiarum Anii, quomodo Amphitruo Herculis pater eſt putatus. De Rhœone plura memorat Siculus folio 229. editionis Græcæ.

581. *Quæ & exercitus canum immodicam famem, &c.*] Agamemnon, exercitu ſuo fame laborante, filias Anii curavit accerſendas.

Ibid. *Exercitus canum.*] Canes dicit Græcos.

587. *Ad Sithoniæ prolis accedentes ſepulcrum*] Sithonia proles fuit Rhœtea, de qua dictum eſt Rhœteum promontorium, quod aliter Sigeum nuncupatur. Fuit & urbs hujus nominis in Troade.

584. *Atque hæc quidem jam diu ſtaminibus durorum Volvunt ſenes puellæ turbinum.*] Senes puellæ, Parcæ. Hæc, inquit, ita ſunt à fatis conſtituta. Sic Ovid.

—— veterum decreta ſororum.

588. *Quinti quarti venient.*] Quoniam ſimul ambo venerunt, uterque quintus, aut quartus dici poteſt: ſiquidem tres præceſſerunt, & hi duo poſtremi ſimul quinarium implent numerum. Sic Horatius,

Si quadringentis ſex ſeptem millia deſunt.

Nec aliter Cicero quodam loco, & Lucretius lib. quarto. Quin & apud Terentium Eunucho ſic legendum credo,

Illum liquet mihi dejerare his menſibus
Sex ſeptem prorſum non vidiſſe proximis:

extrita particula *Vel.*

Ibid. *In terram Deæ Golgorum reginæ.*] Golgorum regina eſt Venus, cujus terra Cyprus.

589. *Alter quidem.*] Praxander, Lacon.

590. *Ducens à Therapne.*] Therapne urbs eſt Laconiæ.

Ibid. *Alter vero.*] Cepheus, Achivus. Notant autem grammatici, θάτερος pro ἅτερος barbare dici, quamvis eo Lycophr. n, & alii quidam utantur. *Olenus*, & *Dyma* ſunt urbes Achaicæ. *Bura* quoque urbs quondam in Achaia fuit, hiatu terræ poſt abſorpta.

592. *Alius Argyrippam, Dauniorum poſſeſſionem juxta Ph.*] Ingreditur hiſtoriam Diomedis, qui ex Ætolia aufugiens, in Dauniam, ſive Apuliam venit, ibique Argyrippam urbem, patriæ ſuæ cognominem, ſive Argos Hippion, ſive Arpos condidit. Ut enim ſcribit Strabo, Ἐκαλεῖτο δ᾽ ἐξ ἀρχῆς Ἀργυρίππιον, εἶτ᾽ Ἀργυρίππα, εἶτα νῦν Ἄρποι. quam quidem nominum mutationem vetuſtatis corruptelæ tribuit Servius. Auſonius,

Argyripam, claroſque viris qui condidit Arpos,
Clarior urbe nova, patriæ quam ſede vetuſta.

593. *Juxta Phylamum Auſoniam extruet.*] Phylamus quid ſibi velit, nondum potui invenire. Scio equidem, Stephanum pro Φύλαμον legere Πέραμον; ſed nec hoc ad rem quicquam facit; aliis igitur hac de re poſt nos inquirendum relinquimus.

594. *Amaram ſociorum conſpicatus alatorum Avibus m.*] Diomedis ſocii in aves mutati dicuntur (quanquam Ariſtoteles canum, non avium facit mentionem) ab aliis in ardeas, ab aliis (quos & Lycophron ſequitur) in cygnos. Ovidius his arbitrum ſe interponit,

Si, volucrum quæ ſit dubiarum forma, requiris:
Ut non cygnorum, ſic albis proxima cygnis.

Cauſam quoque transformationis ibidem habes. Pro ἐπτερωμένην malim ἐπτερωμένων, gignendi caſu.

599. *Cognominem.*] Diomedeam dictam, & apud Ionium ſinum ſitam. *Zethum* porro Amphionis fratrem, paſtorem egiſſe ruri, nemini eſt ignotum.

603. *Simul porro.*] Deſcribit avium diætam, quæ Græcos ament, & ex ipſorum manibus cibum capiant, atque in veſtium ſinubus cubent, barbaros autem averſentur; quod idem de canibus refert Ariſtoteles. *Priorem victum* vocat,

vocat, quo ante transformationem utebantur. Si quis malit *πάσονται*, *comedent* exponat.

610. *Trœzeniæ.*] Veneris, cui Trœzene templum Phœdra dedicavit; secundum alios, Athenis in arce, idque amore Hippolyti, Trœzene degentis. Venus autem quum à Diomede vulnus accepisset, ut ex Homero liquet, uxorem ejus adulteram reddidit, ipsique Troja redeunti insidias coegit collocare; quod quum animadvertisset Diomedes, in Junonis templum primo confugit, & inde mox in Dauniam se contulit, ubi postea fuit à Dauno rege interfectus.

612. *Canis.*] Ægialea, quæ Diomedem reversum ad concubitum alliciebat, quo facilius occideret. *Hoplosmia* Juno ab Eleis colitur, in cujus templum aufugiens Diomedes, servatur.

615. *Columniscensor.*] Quum enim in Apuliam venisset Diomedes, & Colchicum draconem, qui totam regionem vastabat, interfecisset, statuæ ipsi publice sunt erectæ. Dicitur autem κολοσσοβάμων, qui columnam conscendit: ut ἱπποβάμων, qui equum. *Membra in saxis fulcire*, Hypotyposis est τ͂ κολοσσοβάμονος.

617. *Solo Architecti.*] De quibus lapidibus columnæ sint erectæ, exponit; iis videlicet, quos Diomedes in patriam reversurus in navem pro saburra imposuerat, de mœnibus Trojanis sumtos. Itaque vocantur *solum Neptuni*, quod iis ille mœnium Trojanorum fundamenta jecerit, à qua quidem structura *Architectus* appellatur. *Amœbei* nomine Delphis colitur, ob transmutatos cum Apolline Delphos (id erat antea Neptuni oraculum) pro Calabria, quæ ante Trœzenem est. De *hermate* (unde fit ἑρματίτης, sicut ab ἅρμα ἁρματίτης, à δῶμα δωματίτης) vide Festum.

619. *At Alæni.*] Quum in Italiam venisset Diomedes, ejus auxilio Daunus in bello, quod tum gerebat, conficiendo usus, promiserat se illi vel regionem totam, quam cepisset, vel bellicam prædam omnem daturum, prout frater ejus, Alænus, arbiter constitutus, censuisset. Alænus autem quum Evippen, Dauni filiam amaret, Dauno regionem, fratri spolia adjudicavit. Festus tamen Diomedis camporum meminit.

620. *Preces.*] Execrationes, quæ postea propter efficaciam in proverbium venerunt. Similiter Horat. de puero,

Misit Thyesteas preces.

Arva, intellige Daunia.

623. *Nisi quis.*] nisi ab aliquo ejus gentili possideantur, & colantur.

625. *Columnis.*] statuis ipsi positis, quæ quamvis post ejus mortem in mare fuerint projectæ jussu Dauni, propter execrationes irati, rursum tamen in summam aquam enatantes, ad basim suam redierunt; quapropter heic *immotæ* vocantur.

630. *Magnus vero.*] Diomedes mortuus pro deo habitus est à Phæacibus, propter occisum draconem. *Ionis solum*, nuncupat mare Ionium, ab Ione denominatum. quod etiam Æschylus Prometheo videtur sentire, qui ad Ionem sic ait:

Χρόνον δ' τ͂ μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
Σαφῶς ἐπίστασ', Ιόνιος κληθήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
In posterum tempus marinus hic sinus,
Certo scias, Ionius appellabitur,
Erroris omnibus tui memoria.

633. *Alii.*] Ad Bœotorum historiam transit; ii vestibus villosis more patrio utebantur; σισύρνα enim est μαλλωτὸν σῶμα, secundum Aristophanis Schol. non ἀτειχον δερμάτιον, ut vult noster Tzetzes. *Gymnesiæ* insulæ sunt in Iberia, quas Baleares vocant; in his funditores optimi.

636. *Tribus.*] quarum una pendet à collo, altera sunt accincti, tertiam manu tenent. ac vocat *bifunes* fundas propter funes duos, qui sunt in fundæ pede, ut ita dicam, quibusque inseruntur funditoris digiti.

639. *Nullus enim*] Diodorus lib. 5. Προκειμένου σκοποῦ κατά τι ξύλον ἠρτημένου ἄρτου, ἐ πρότερον δίδοται τῷ μειρακίῳ τι φαγεῖν, ἕως ἂν τυχὼν τ͂ ἄρτου, συγχωρούμενον λάβῃ παρὰ τ͂ μητρὸς καταφαγεῖν τοῦτον.

642. *Illi.*] Bœoti. *Iberiferas ripas* dicit, quod in Iberia sitæ sint Baleares insulæ. *Tartesus* urbs est, & insula, & fluvius Iberiæ apud Herculis columnas, inter quas angustum quod est ostium, id heic *porta* dicitur.

644. *Arnes vetustæ soboles.*] id est, è Bœotia oriundi; est enim Arne Bœotiæ urbs, postea Chæronea dicta. *Temmices*, quia olim Bœotiam incoluerunt, heic pro Bœotis ponuntur. *Graa*, (nunc integre Tanagra dicitur) *Leontarne*, *Scolus*, *Tegyra*, *Onchestus*, Bœotiæ sunt oppida. Onchestum quidem Neptuni F. Onchestus incoluit. *Thermodon* similiter, & *Hypsarnus*, fluvii Bœotiæ.

648. *Alios.*] ad Ulyssis & sociorum errores longa narratione exponendos nunc pergit Cassandra; illi etenim primum circa *Syrtes* errarunt, quæ sunt in mari Libyco. *Fretum* deinde intelligit, quod est inter Adriaticum & Tyrrhenum maria.

650. *Et semiferæ.*] Scyllæ, quam ab Hercule interfectam, ac deinde resuscitatam fuisse, initio docuimus. *Mecisteus* Hercules ab Eleis Mecistiis colitur, videturque idem, qui Macistus Strabonis. *Fossorem* etiam vocat, propter Augiæ stabulum. *Bubulcum* quoque, propter boves Geryonios, quos abegit.

653. *Aviformium.*] Sirenum, quæ quia parte inferiori sunt aves, videntur ex *Harpyiis*, seu avibus (nam species heic usurpatur pro genere, quum infra ὀρνιθόπαιδος ἴσμα dicat) prognatæ, quanquam sunt Acheloi filiæ ac Terpsichores. *Crudeliter laceratos* intellige à Polyphemo.

657. *Unum.*] qui solus ex sociis suis omnibus salvus evasit. itaque dicet infra,

Μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας.

Cæterum Ulysses delphini signum solebat in clypeo gerere: cujus rei causam tradit Plutarchus, Πότερα τ͂ ζώων φρονιμ. Νήπιος ὢν ὁ Τηλέμαχος, εἰς ἀγχιβαθὲς τ͂ θαλάττης ὀλισθὼν ἐσώθη, δελφίνων ὑποκαθόντων.

λαβόντων καὶ ἀνασηξαμένων. ὅθεν ἐποιήσατο γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τὸν ἀσπίδος κόσμον ὁ πατὴρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῶον. Vocat etiam Ulyssem, *furem Punicæ deæ*, quoniam Palladium furatus est, & Pallas à Corinthiis Punica colitur.

659. *Qui videbit.*] Errores Ulyssis quum sint ab Homero copiose descripti, satis nobis erit hoc loco, si summa duntaxat rerum capita indicemus, ad Homericum fontem limpidissimum lectoribus remissis. *Unoculum* dicit Polyphemum Cyclopem.

662. *Sagittarum reliquias.*] Læstrygonas, ab Herculis sagittis reliquos factos. Quum enim Herculem Geryonis boves abigentem spoliare Læstrygones conarentur, ille magnam eorum partem sagittis confecit. Eum cur vocet *Alexicacum*, notum est. *Tedifer* appellatur à tedis, quibus ad certamina, in quibus excellebat Hercules, utebantur: *Palæmon* autem, quod cum Patre Jove, & cum Antæo gigante sit luctatus. Quin etiam *Palæmon* dictus est proprio nomine, ut volunt quidam, antequam Hercules vocaretur.

664. *Conterentes omnia.*] Ulyssem videlicet cum sociis & navibus. Qui σκάφη mavult, is εὐτόρνῳ quoque in εὔτορνα mutet, atque ita vertat,

Qui rotundas omnes conterentes naves.

Nam quod Scholiastes adfert de portu, nequaquam placet. Nostra quidem interpretatio Alexidis, & Antiphanis, comicorum testimoniis, quæ in Athenæo leguntur, nititur.

665. *Perforabunt.*] perfodient eos tanquam mugiles, & ita devorabunt. expressit Homeri versum,

Ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

668. *Quæ non.*] Enumerat pericula, quæ subiit Ulysses. *Semivirginem canem*, intelligit Scyllam. *Luscinias* vocat Sirenes, ut ante fecerat. *Ex steriles* dicuntur, quia virgines: *Centauricæ*, quod ad ipsas delati Centauri, postquam è Thessalia fuerant ab Hercule exacti, perierint: *Ætolicæ* vel *Acarnaniæ*, quod ipsarum, sive patris Acheloi regio inter Ætoliam & Acarnaniam sit media, nec magis ad hanc, quam ad illam, pertinere videatur.

672. *Suadebit carnes e. p. t.*] id est, cantu suo persuadere conabitur Ulyssi cum suis, ut ad ipsius saxa perpetuo cantilenis aures præbentes, fame denique contabescant. *Ferarum formatricem*, & *noxam monstriformem* dicit Circen, quæ socios Ulyssis transformabat.

677. *Acinos uvarum.*] Homerus,

——— τοῖσι δὲ Κίρκη
Πὰρ ῥ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης
Ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι.

678. *Ipsum.*] Ulyssem, qui ne simul cum reliquis transformetur, *Moly* herba se tuebitur, à Mercurio accepta. Is heic *Ctarus* vocatur, vel à possessionibus & lucris, quibus præest; vel ab inferiis & exequiis, quum sit νεκυοστόλος. *Nonacriaies* Mercurius in Arcadia colitur, quæ Nonacrin urbem habet. vocatur quoque *Triceps*, quoniam tali figura ponebantur in vicis Hermæ veterum: & *Pulcer*, quo nomine à Bœotis colitur, teste Pausan. sic ab Orpheo εὔφρων dicitur. Jam de μῶλυ hæc habet Theophrastus lib. dec. Τὸ δὲ μῶλυ περὶ Φενεὸν γίνεται, καὶ ἐν τῇ Κυλλήνῃ. φασὶ δ' εἶναι καὶ ὅμοιον ὡς Ὅμηρος εἴρηκε, τὴν μὲν ῥίζαν ἔχον στρογγύλην, προσεμφερῆ κρομμύῳ, τὸ δὲ φύλλον ὅμοιον σκίλλῃ· χρῆσθαι δ' αὐτῷ πρός τε τὰ ἀλεξιφάρμακα, καὶ τὰς μαγείας.

681. *Campum.*] inferos. *Senem* intelligit Tiresiam, utriumque genus expertum. de eo sic apud Callimachum Pallas,

Καὶ μόνος εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτάσει, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Solus præterea mentis post fata vigebit
Usu, Plutoni carus & hospes erit.

684. *Aspergens.*] sic enim Circe præceperat, vide Odyss. lib. 11.

688. *Unde Gigantum.*] Ab inferis reversus Ulysses, in Siciliam venit, sub qua gigantes cum Typhone oppressi jacent.

691. *In qua.*] Jupiter, interemptis gigantibus, insulam dedit *simiis* habitandam, à quibus dictæ sunt insulæ Pithecusæ. Ovid.

Inarimen, Prochytenque legit (Æneas) *sterilique locatas*
Colle Pithecusas, habitantum nomine dictas.

Simias etiam à Tyrrhenis Arimos vocari, auctor est Strabo. *Saturni posteri* sunt dii.

694. *Baii.*] qui fuit Ulyssis nauclerus, & in Sicilia sepultus est. *Cimmerii* sunt apud Oceanum occidentalem. *Acheron* est Heracleæ fluvius prope Cumas: *Ossa*, mons Italiæ. *Leonem* dicit Herculem, qui Orontem fluvium rupibus stravit, ut boves Geryonios abigeret. Huc pertinent versus Propertii,

Clausus ab umbroso qua alludit (sic lego) *pontus Averno*
Humida Baiarum stagna tepentis aquæ:
Qua jacet & Trojæ tubicen Misenus arena,
Et sonat Herculeo structa labore via.

& quæ Silius Italicus lib. 12. pluribus explicat.

Unde ferant nomen Baiæ, &c.

Cur *Obrimo* vocetur Proserpina, infra dicemus. *Collem capacem* vocat Apenninum, (inepte Scholiastes τὸ πολυδέγμων facit nomen proprium) è quo Italiæ fluvii oriuntur. Lucanus,

Fontibus hic vastis immensos concipit amnes,
Fluminaque in gemini spargit divortia ponti.

Polyb. lib. 3. Ἀπέννινος ἐστὶν ὄρος συνεχὲς, ὃ διείργει πάσας τὰς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ῥύσεις. Cicer. *Ut ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium jugo sunt doctrinarum facta divortia.* *Lethæon* mons est Italiæ. *Palus Averna* quædam (sunt enim plures) jacet prope Cumas: cujus figura quia rotunda, dicit eam *laqueo circumductam*. Cæterum eodem fere modo apud Eurip. Troadibus eadem Cassandra de Ulyssis erroribus vaticinatur: quem quidem locum juvabit cum isto conferre.

707. *Jurisjurandi.*] Per Stygem Jupiter (is *Terminalis* dicitur, à terminis rerum tum statuendis, tum conservandis) deos voluit jurare, postquam ab illa contra Titanes fuit adjutus. qua de re vide Hesiodum Theogonia. Necessario autem heic versus duos inter se loco mutavimus,

tavimus, ne sententia vacillaret: sicut & supra fecimus, ubi de Agapenore agebatur.

709. *Libamina.*] ad sacrificandum. *Maritus Proserpinæ* est Pluto, cui Ulysses ab inferis reversus columnam cum galea dedicavit. Δάειραν appellarunt Proserpinam primum Æschylus, & post eum Apollonius; quo videtur δαειρίτης Pollucis pertinere.

712. *Virgines.*] Sirenes, Parthenopen videlicet, Leucosiam, Ligeam; earum pater Achelous, *Tethyis* erat F. mater fuit Terpsichore. Illæ porro de contemtu Ulyssis indignantes, in Tyrrhenum mare præcipites se dederunt. Dicit eas *pennis urinasse*, quoniam aviformes erant, ut dictum est. *Lanificum stamen* de Parcarum filis intelligitur.

717. *Unam.*] Sirenum, nempe Parthenopen, quæ juxta Neapolin in litus est à mari ejecta. Neapolis autem *Phaleri*, Siculi tyranni, *arx* fuit, (nisi id malis cum Stephano urbis nomen esse) quæ à Parthenope postea nomen sumsit. *Glanis* est Italiæ fluvius prope Neapolim.

722. *Enipei.*] Neptuni; is enim à Milesiis hoc nomine colitur, quod in Enipeum, fluvium Thessaliæ, aliquando mutatus fuerit, ut tradit Ovidius. *Leucosia* igitur, Sirenum altera, in Neptunium promontorium fuit ejecta, & insulam à suo nomine *Leucosiam* appellavit.

726. *Ligea.*] Sirenum tertia. *Terina*, secundum Stephanum, est urbs Italiæ. meminit etiam Thucydides κόλπου Τεειναίου. *Ocinarus* fluvius est apud Terinam, quem *cornigerum* vocat ex figura: *fortem*, propter fluxionis vehementiam.

732. *Primæ.*] Parthenopæ, cui Diotimus, Atticæ classis præfectus, ex oraculo sacrificavit, quum in Italiam venisset, & *cursum lampadum* (cum in Ceramico quotannis peragebant Athenienses) instituit, quem deinceps *Neapolitani* quotannis *instaurarunt*. *Mopsopia* olim dicta Attica de Mopsopo rege: unde Ovidius,

Barbara Mopsopios terrebant agmina muros.

Tibullus:

Libaque Mopsopio dulcia melle feram.

Seneca extrem. Hippolyto:

Mopsopia claris tota lamentis sonet.

Misenus mons est Neapolitanus, à Miseni sepulcro denominatus, ut vult Virgilius.

738. *Ventis.*] quos ab Æolo acceperat. Utribus deinde opera sociorum apertis, in Æoliam revectus est. Postea quum socii boves Solis devorassent, fulmine procellaque vexatus, socios omnes amisit. *Larum* dicit Ulyssem.

741. *Caprifici.*] Hæc sic apud Homerum ipse narrat,

Ηλθον ὄπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Η μὲν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐεινεὸν ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Τῷ προσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερίς. ——

& paulo post:

Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσω
Ιστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
Οψέ. —— *Atlantidem* dicit Calypsonem.

747. *Ratem.*] De qua Hom. Od. ε'. *Baris* est proprie navis Ægyptiaca, teste Herodoto, & Propert. quum ait,

Baridos & contis rostra Liburna sequi.

de Cleopatra, Ægypti regina, loquens. sæpe tamen pro quavis navi sumitur, ut heic, & apud Æschylum Persis.

749. *Neptunus.*] Αμφιβαῖος Neptunus à Cyrenæis colebatur. Halcedo vocatur, *fœmina ceryli.*

754. *Anthedonis*] de qua Glaucus piscator oriundus erat: qui olim gustata herba, in mare desiliit, ut ex proverbio notum est. Anthedon autem Bœotiæ est urbs, quam *Thressam* nuncupat, quod à Thracibus condita fuerit. Jam *Glauco contubernalis* fuit Ulysses, postquam in mare est ejectus.

756. *Jactante.*] Ulyssem. Leucothea porro Ulyssi per undas jactato *capitis* sui *redimiculum* tradidit, quo ille pectori supposito enataret.

762. *Drepanum.*] aliter Corcyram, vel Phæaciam: in qua defossa fuit falx, qua Jupiter Saturno patri, vel Saturnus Cœlo pudenda desecuit. Apollonius,

Εστι δέ τις πορθμοῖο παραιτέρη Ιονίοιο,
Αμφιλαφὴς, πίειρα, κεραυνίῃ εἰν' ἁλὶ νῆσος,
Η, ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος. οἳ δ' ἑ Δηοῦς
Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δήποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι
Μακρίδα φιλαμένη. Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται.

In hanc insulam delatus Ulysses, Alcinoo regi longam suorum errorum seriem explicuit. *Monstrum* dicit Cyclopem, de cujus imprecationibus vide Hom.

766. *Nec talis.*] Homerus,

—— οὐδ' Ενοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Οδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε. ——

Melanthus Neptunus ab Atheniensibus colebatur, ita dictus propter μέλανα πόντον, & πολιὰν θάλασσαν, ut volunt Grammatici. *Equestrem* autem Delii colunt, quod equitum præses, & equorum sit inventor: vel quod naves equis respondeant, ut existimat Artemidorus.

768. *Portum.*] Ithacæ. *Neritus* etiam Ithacæ mons, & portus. Quod heic de Pane comminiscitur Scholiastes, qui non potuit commune nomen à proprio distinguere, id vel in puero scutica dignum foret.

771. *Meretrix.*] Penelope, quæ honeste & magnifice scortabatur, ut nonnulli volunt; ac similiter σεμνὴ apud Aristophanem in malam partem sumitur. Ad *Scæas portas* de corpore Patrocli pugnatum est. *Mendicum* vocat Ulyssem, qui mendici habitu patriam sit ingressus, & à procis convitiis, ac baculis petitus.

779 *Nec enim.*] Non, inquit, primi eum proci flagellabunt, quum sit etiam in patria cicatrices plagarum à Thoante quondam incussarum retenturus. Quum enim in Trojam irrepere vellet Ulysses, ut Palladium (credo) raperet,

raperet, à Thoante se flagellari passus est: & laceras vestes, ne à Trojanis agnosceretur, induit; qua de re sic apud Hom. Helena,

> Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
> Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆι ἐοικώς,
> Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν.

Plautus Bacchidibus,

> *Ille mendicans pene inventus interiit,*
> *Dum ibi exquirit fata illorum.*

Et mox,

> —— *Ulyssem, ut prædicant,*
> *Cognitum ab Helena esse, proditumque Hecubæ, sed ille se*
> *Blanditiis exemit, & persuasit, se ut amitteret.*

785. *Regem.*] Priamum, apud quem fingebat se indigna multa ab Agamemnone passum fuisse: ut apud Virg. Sinon, apud Herod. Zopyrus.

786. *Promontorium.*] Bœotiæ, in qua Autolycus, pater Anticleæ, quæ Ulyssem è Sisypho peperit, habitabat. Ipse quoque Ulysses Odyss. ultimo de apro, à quo fuerat in Parnasso morsus, narrat. De *Temmicibus* dictum.

791. *Proniorum.*] Pronii natione, erant Penelopes proci, ex una quatuor Cephalleniæ gentium. *Lacænam* intellige Penelopen. *Marinum tegmen* de Ithacæ portu dicitur.

795. *Occidet autem.*] Ulysses Ithacam reversus à Telegono inter venandum sagitta ex improviso transfixus est, cui pro cuspide aculeus turturis, seu pastinacæ marinæ, qui piscis venenum habet, præfixus erat. Ovid. in Ibin,

> *Ossibus inque tuis teli genus hæreat illud,*
> *Traditur Icarii quo cecidisse gener.*

Oppianus ait Telegonum, quum patris armenta abigeret, Ulyssem sibi occurrentem, & ab ipso, tanquam fure, pecora repetentem, vulnerasse, & occidisse, quum neuter ab altero cognosceretur. Versus ejus hi sunt,

> —— αὐτὰρ ὁ νήσῳ
> Αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων
> Πατρὸς ἑοῦ. γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆι
> Αὐτῷ, τῆς μάστευε, κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

Dictys extremo sexto aliter tradit. Telegonum quidem ad investigandum patrem è Tyrrhenia profectum fuisse, refert etiam ex Aristocle Plutarchus. Cæterum juxta Sardiniam insulam habitabat Circe, mater Telegoni; hinc *piscis Sardonicus.*

796. *Piscis.*] Tale mortis genus videtur apud Hom. Tiresias Ulyssi prædicere, quum ait,

> —— θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
> Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
> Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον. ——

Uxor Achillea est Medea, quemadmodum supra diximus. Ejus *consobrinus* erat Telegonus, nam Æetes, Medeæ pater, Circes frater fuit.

799. *Eurytanus.*] Ætoliæ populus, apud quem oraculum Ulyssis extitisse, testatur etiam Aristoteles. Abiit autem in Ætoliam, & Epirum Ulysses, postquam in patriam redierat, partim quod Ithacam exosus esset, partim quod ita jussisset Tiresias, cujus hæc habentur in Poeta verba,

> Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
> Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
> Ἔρχεσθαι δ' ἤπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν,
> Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
> Ἀνέρες. ——

In his enim versibus regiones, quas diximus, videtur innuere, non Βουνίμαν, nec Κελκέαν Eustathii. Est autem *Trampya,* urbs Epiri.

801. *Herculem.*] Alexandri Magni ex Barsine F. quem Polysperchon *Tymphæus,* seu Epirota, *dux Æthicum,* seu Epirotarum, in Cassandri gratiam interfecit, annos natum 14. Historiam integram leges apud Diodorum Sic. lib. 20. Hic Hercules ab Æaco, Perseo, & Hercule (ejus abnepos *Temenus*) dicitur originem ducere, quod pater, Alexander M. paternum genus ad Herculem & Perseum, maternum ad Æacum referret.

805. *Perge.*] ad quem montem vel rediit vivus, vel saltem post mortem delatus est ex Epiro, vel Ithaca: nisi eum quis malit è Tyrrhenia in Epirum translatum. *Gortynia,* Tyrrheniæ regio.

807. *Vitam expirarit.*] Fabulantur enim Ulyssem à Telegono prius occisum, à Circe deinde resuscitatum fuisse, & secundo postea mortuum esse propter filii Telemachi & uxoris Circes, quas deplorabat, miserias. Apertius erit, si Ulyssem dicamus, dum ista deploraret, simul à filio occisum fuisse, vel Ithacæ, vel in Tyrrhenia, vel in Epiro. Videtur enim Ulysses ex Epiro Ithacam rediisse, atque inde in Tyrrheniam concessisse, ubi & mortuus fuerit, & sepultus. Adjiciam huc Plutarchi verba, quoniam ad historiam pertinent; Τῷ Ὀδυσσεῖ μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν οἱ ἐπιτήδειοι τῶν τεθνηκότων ἐπανέστησαν. μεταπεμφθεὶς δ' ὑπ' ἀμφοτέρων διαιτητὴς Νεοπτόλεμος, ἐδικαίωσε τὸν μὲν Ὀδυσσέα μεταναστῆναι, καὶ φεύγειν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου, καὶ Ἰθάκης ἐφ' αἵματι, &c. αὐτὸς μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν μετέστη. καὶ τὰ ἑξῆς. Facit huc etiam epitaphium Ulyssis nuper in membranis antiquis repertum,

> Ἐπὶ Ὀδυσσέως κειμένου ἐν Τυῤῥηνίᾳ.
> Ἀνέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα
> Κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπισκιάσειν.

id est,

> Ulyssi in Tyrrhenia.
> Prudentem celebremque virum post aspera fata
> Hoc gratus tumuli cespite celat honor.

808. *Quam occidens.*] Telemachus ducta Cassiphone sorore, Circes filia, (alii Calypsonis filium faciunt Telegonum) matrem occidit. qua re cognita Cassiphone maritum vicissim interemit. Eam porro vocat *Glauconis, Absyrtique consobrinam,* siquidem Circe, Cassiphones mater, soror fuit Æetæ, & Pasiphaës: quorum ille pater Absyrti, hæc Glauconis mater fuit. Denique *secundum iter* dicit, quia secundo post Circen occisam, quæ prior mortem obiit, interfectus est Telemachus.

813.

813. *Secundo.*] Jam enim ad inferos ante venerat, Tiresiam consulturus.

816. *Asinum.*] Ulysses, ut est in fabulis, quum ad Trojam nollet accedere, insaniam simulavit, & bovem cum asino, vel equo ad aratrum junxit. deprehensus deinde fuit dolus à Palamede.

820. *Alius.*] Menelai errores post absolutam Ulyssis peregrinationem subjunguntur. Menelaus enim quum Helenam Trojæ non reperisset, verum abreptam fuisse, nec unquam Trojam venisse cognovisset: ad eam quærendam longis itineribus in Ægyptum contendit. Homerus tamen peregrinationis causam tribuit sacrificiis, quæ quondam omissa, in Ægypto essent instauranda. Alii etiam saluti ejus hoc modo consultum fuisse volunt, ne una cum fratre, ut erat in fatis, interimeretur. Cæterum ex hac ejus peregrinatione, quædam Ægypti præfectura nomen de illo sumsit.

822. *Aufugerat.*] abreptum à Mercurio, ut ostendit Euripides Helena. Potest etiam simpliciter dici, Helenam, instar avis alicujus avolantis, evanuisse.

825. *Scopulos.*] Siciliæ, Arima dictos. Per *anum capularem*, Cyprum synecdochice innuit. Nam quum in Cypro quondam lateret Venus, & à diis quæreretur, anus cujusdam indicio prodita est: quam deinde irata mutavit in saxum. Atque ita quidem Scholiastes. verum ego Plutarchum sequi malim, qui Erotico, postquam dixit, graviter sæpe puniri eos, qui sunt in amantes ingrati, de hac anu subjungit: Τί γὰρ ἄν λέγοι τις εὐξυνέθετον ἢ λευκομαντίδα, τὴν ἐν Κύπρῳ παρακύπτουσαν νῦν προσαγορευομένην· & paulo post, ἐκείνη μὲν ἀπελιθώθη, παρακύψασα τὸν ἐραστὴν ἰδεῖν ἐκκομιζόμενον. Similis est in Ovidio Anaxaretes fabula.

827. *Eremborum.* apud Nilum habitantium: qui aliter Troglodytæ, & Ichthyophagi nuncupantur. *Myrrhæ urbem*, dicit Byblum, in qua Myrrha, postquam in arborem versa fuit, partu soluta est. historiam narrat Ovidius. *Puerperæ* dicuntur *ægritudines*, ut *Lucinas horas* protulit Prudentius.

831. *Garantis*] Adonidis Byblii; qui tamen cum Cyprio sæpe confunditur; eum Veneris odio Musæ interemerunt, immisso per venationem apro, cujus dente periit. vide Theocriti canticum elegantissium Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν. *Schœnis*, dicitur Venus, à juncis, ut vult Scholiastes: *Arenta*, à jungendis & copulandis amantibus. *Hospita* Venus colebatur ab Ægyptiis, teste Herodoto.

834. *Cephei.*] Æthiopum regis. Per *calcitratus*, intelligit fontem, quem olim Mercurius, quum Jovem custodiret, pedis pulsu excitavit: unde & locus ipse Πτέρνα Ἑρμοῦ dictus. *Laphrius*, vocatur Mercurius, quomodo Minerva supra Laphria.

836. *Cepphus.*] is heic pro ceto ponitur, quem Neptunus in Æthiopiam immiserat, jusso insuper Cepheo Andromedam filiam belluæ epulandam proponere: quam deinde Perseus, monstrata ceto Gorgonis facie, (aut in ventrem ceti ingressus, more Herculis, ut videtur velle Lycophron) à morte liberavit, & uxorem duxit. *Aurigenam*, dicit Perseum, ex aureo Danaës imbre genitum. Eundem vocat & *pennipedem*, quod Mercurii talaria sumserat, à quo etiam falcem acceperat, quæ heic *novacula*.

840. *Interficeretur.*] interfectus fuit. neque recte heic Scholiastes Poetæ insultat, & crapulam objicit, quum tales Metachronismi & poetis familiares sint, & Cassandram valde deceant. Itaque eadem figura dicet infra,

Θαλασσοπαις δίμορφος αὐδάζει θεός.

Messorem, vocat Perseum, qui Medusæ Gorgonis caput demessuit & amputavit.

842. *Equihominis.*] Nam collo Medusæ amputato, equus ex eo, & homo prodierunt. Itaque vocat Medusam *ex collo parientem:* necnon *saxificam*, propter effectum. *Mustelæ* autem marinæ dicuntur ex collo, sive ore parere.

845. *In statuas c.*] ostenso Medusæ capite, ut Cephenis apud Ovid. Pro πέτρων, legendum censuerim πέτρον. Vocat deinde Perseum *furem lucernæ*, seu *oculi*, quo Gorgones tres vicissim utebantur, quemque Perseus, ut Medusam commodius obtruncaret, intervertit.

847. *Arva.*] Ægypti, quam Nilus quotannis inundat. In Ægypto porro Trojam novam condidisse Menelai comites, auctor est Diodorus. *Asbystes*, dicitur fluvius gentili urbis nomine, sicut ut *Bisaltes.*

849. *Condormiens.*] ad obtinendum à Proteo responsum. extat fabula Odyss. δ'. *Argivam canem*, dicit Helenam, *quæ tantum fœminas pariebat*, ut Hermionem, & Iphigeniam: *ac tres habuerat viros*, Menelaum, Paridem, Deiphobum. nam reliqui duo, Theseus, & Achilles, legitimi conjuges non fuere, quum alter eam septennem, alter secundum quietem uxorem habuerit. Cæterum pro Ἀργείας, habet Stephanus Αἰγύας, est enim illi Αἶγυς, urbs Laconiæ, secundum Euphorionem.

852. *Iapygum.*] Apulorum; quorum devicto exercitu, Minervæ *Spoliatrici*, cui spolia tribuuntur, dicabit donaria. Ἀσκέραι, & εὐμαρίδες idem valent. *Siris*, Italiæ fluvius est, & urbs. *Lacinium*, Crotonis est promontorium, in quo & Junonis *Laciniæ* templum fuit.

857. *Juvenca.*] Thetis. De *Hoplosmia* Junone diximus. *Novem-cubitalem*, intellige Achillem, Thetidis F. ab *Æaco*, Pelei patre, & *Doride*, Thetidis matre, ortum. Quinetiam Eleæ matronæ, primis ludorum initiis, inter cæteros, quos Achilli habebant honores, solenni ritu pectus plangebant. testis Pausan. Eliac. β'. *Terræ cacumen*, de Lacinio intelligitur.

866. *Tauri.*] Erycis Siculi, qui hospites lucta victos interimere solebat. Filius autem fuit Veneris, quæ *Colotis* vocatur à juvene quodam, qui à manibus & pedibus (ea Græcis κῶλα) olim suspensus, postquam à puella quadam solutus fuit, Veneri Colotidi templum

Athenis dedicavit. Alii malunt à femoribus nomen duci, ut Lucianus à promontorio. *Alentia*, vel *Alesias*, dicitur Venus ab Alente, Colophonis fluvio, ad quem colebatur. *Longurus*, Siciliæ lacus, ut & *Gonusa*.

869. *Saltum.*] Corcyram, in quam Saturni falx decidit. De *Conchea* nihil adhuc apud ullum scriptorem reperire potui. De *Sicanis* vide Diodorum.

871. *Induti.*] Herculis, cui Jason, *Crethei nepos*, templum circa Syrtin, peractis ibi certaminibus, extruxit.

875. *Servant.*] Strabo ε΄. Καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποστλεγγισμάτων παγέντων, ἃ ἐποίουν οἱ Ἀργοναῦται, φασὶ διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διὰ ποικίλας τὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ψήφους. Apollonius hæc Æthaliæ insulæ tribuit.

877. *Alios.*] Guneum, Prothoum, & Eurypylum. *Teuchira*, Libyæ urbs, post Arsinoe dicta. *Atlantis diversorium*, est Libya, in qua est Atlas mons altissimus, ab incola denominatus.

881. *Mopsum.*] Argonautam, Ampyci F. & *Titæronis*, qui urbi nomen dedit, nepotem. Is morsu serpentis periit, teste Apollonio. Jam alius est hic Mopsus ab eo, qui supra fuit Apollinis F.

883. *Erexerunt.*] Idem & Elpenori apud Homerum, Idmoni apud Apollon. Palinuro, & Miseno apud Virgilium.

885. *Ausigda.*] Libyæ urbem, numero multitudinis, secundum Callimachum: insulam, secundum Hecatæum. Eam *Cinnyphus* præterfluit.

887. *Colchica.*] Medea. Quod heic de *patera* dicitur, id ab Apollon. tripodi cuidam Apollinis Hyllænsibus viæ ducibus, & item alteri Tritoniæ paludis præsidibus donato tribuitur: apud quem deinde, sicut & apud Pindarum, glebam Triton Euphemo, & Argonautis tradit in xenium. *Scopulos*, dicit Syrtes. De *Tiphy* Ovidius,

Tiphys in Æmonia puppe magister erit.

891. *Regionis.*] Libycæ. Apollonius,

—— πέπρωτο δ᾽ ὅπῃ χθονὸς ἱδρυθεῖεν,
Μή ποτε τὴν δηΐοισιν ἀνασήσεσθαι ἰέσι.

Triton *biformis* vocatur, quoniam supra homo, infra piscis est. Fuit autem rex Libyæ, secundum veram historiam. Per *donum*, intellige pateram Tritoni donatam, quam deinde Libyes acceperint. *Asbystæ*, sunt Libyæ populi. *Cyphæi*, sunt in Perrhæbia, Gunei regno.

899. *Tenthredonis F.*] Prothoum. *Palythrium*, sumit pro Magnesio. Cæterum hunc versum cum Stephano sic lego,

Ἀμφρύσσιον σκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον.

Amphrysus, Magnesiæ fluvius, cujus & urbs *Euryampe*. Prothoi porro epitaphium in cenotaphio tale reperitur,

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
Κεῖται, ἀνοίκητον δ᾽ οὔνομα τύμβος ἔχει.

id est,

Corpus habet pontus Prothoi, Tenthredone nati,
Iste viri tumulus nomen inane gerit.

901. *Lupi.*] Locus est in Thessalia, qui Λυκοσόμιον appellatur, quod ibi lupus quidam quum boves & oves, quas pro Actore interfecto, Peleus Acasto patri miserat, comedisset, in lapidem sit conversus. Hujus loci, sicut & Thessaliæ totius, rex fuit Eurypylus: cujus latiorem historiam vide in Achaicis Pausaniæ. *Tymphrestus*, Meliensium mons est, Thessaliæ populorum.

903. *Ægoneam.*] Meliensium urbem, aliis Ægonem. *Echinus*, *Irus*, *Trachin*, urbes Thessaliæ: *Titarus* vero, mons. Gonus etiam *Gonusa* dicitur, & ab Hom. αἰπεινὴ Γονόεσσα. *Phalanus*, & *Olosson*, (contractum ex Oloosson) Epiri, & Thessaliæ sunt urbes. *Castanæa*, Magnesiæ urbs, de qua dicta sunt secundum quosdam τὰ κάστανα, sicut à Cerasunte, cerasa.

911. *Alium.*] Philoctetem, qui quum in Lemno relictus esset, à Græcis postea fuit arcessitus, quoniam ad expugnandam Trojam, Herculis sagittis, quæ penes ipsum erant, opus videbatur. Hinc Propertius,

Troja bis Oetæi numine capta dei.

siquidem semel ab Hercule ipso capta fuit, iterum ipsius mortui sagittis, quas jubebat oraculum in castra Græcorum deferri. *Æsarus*, Crotonis fluvius. *Ab hydro morsum* fuisse Philoctetem, vel è Sophocle notum. De *Crimissa* Virg. lib. 3.

—— heic illa ducis Melibœi
Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Eam postea Lucanorum fuisse metropolin, tradunt interpretes.

913. *Facis.*] Paridis, quem dum gereret in utero mater, facem in somniis visa est videre. *Tibicina* Minerva ab Argivis, tanquam tubarum inventrix colebatur. Illa, inquit Cassandra, telum Philoctetis in Paridem recta diriget, intendens *nexum Mæotium*, sive arcum flexilem, (nisi quis πλόκον de crinibus malit dici) quem Hercules à Teutaro Scytha acceperat.

916. *Duræ.*] Trachiniæ fluvii, juxta quem Hercules in rogo vivus combustus est, ministrante illi Philoctete, & pro mercede arcum simul cum sagittis accipiente: arcum enim heic *draconem* vocat, propter formam rotundam; ut alii, propter sibilum telorum; sic ὄφιν vocavit sagittam Æschylus. Et quemadmodum heic lyræ de telis dicuntur, ita vicissim Pindarus cantica sua lyrica vocat tela: & ψαλμοὶ per translationem de arcu dicuntur. *Molares*, pro telis ponit, quæ tanquam dentes mordent.

919. *Crathis.*] fluvius Sybaritidis. Ovidius,

Crathis, & hinc Sybaris vestris conterminus oris,
Electro similes faciunt, auroque capillos.

Alæo Apollini templum cum arcu dedicavit Philoctetes, postquam certam nactus sedem, ἀλᾶσθαι, id est, errare, & vagari desiit. *Navæthus*, Italiæ fluvius, à navium incendio denominatus. Vide Halicarnass.

922. *Occident autem.*] Quum enim *Pellenii* ex Achaia profecti Italiam incolerent, supervenientes postea *Lindii*, sive Rhodii, illos expellere voluerunt, quod dum fieret, advenit co

eo Philoctetes, qui à Rhodiis quum staret, occisus est in prœlio à Pelleniis.

924. *Quos.*] Lindios, & Rhodios: nam Lindus est urbs Rhodi, in qua *Thermidrus*, & *Carpathus* montes. *Alienam terram*, intellige Italicam.

927. *Macellis.*] Italiæ civitate, quam Polybius Μάκελλαν vocat. Quoniam tamen *Macellus* Siculis, & Ionibus hortorum septum significat, ut docet libro 4. Varro, non absurde quis existimet μακέλλοις heic *maceriam* sonare, in qua sepultus fuerit Philoctetes.

930. *Equi fabricator.*] Epeus Phocensis, Panopei (ab hoc urbs, Panopeus, dicta) F. qui Durateum equum fabricatus est. *Langaria*, urbs Italiæ, quam incoluit Epeus: id quod heic, tanquam ἐλλειπτικῶς, propter hyperbaton sequens, omissum, subaudiendum venit.

933. *Quod de ovibus.*] Quum liberi Pterelai, Teleboarum ac Taphiorum regis, boves Electryonis, Mycenarum regis, abegissent, & liberos una occidissent: Alcmena, Electryonis filia, matrimonium suum illi promisit, quicunque fratrum ipsius mortem ulcisceretur: qua accepta conditione, Amphitryo, Cephalo Atheniensi, & Panopeo Phocensi assumtis, Teleboas expugnavit opera *Comæthonis*, filiæ Pterelai, quæ Amphitryonis (secundum alios, Cephali) amore capta, aureum patris capillum desecuit. Jam in hoc bello milites suos sacramento obstrinxerat Amphitryo, ne quid de præda (nam per *oves* tota præda intelligitur) absconderent.: quod quidem jusjurandum Panopeus transgressus est. *Uxoria connubia*, dicit nuptias Alcmenæ, quas ambibat Amphitryo.

936. *Alætin.*] Mars, & Minerva, bellici sunt dii, per quos pejerarat Panopeus. Dicitur Minerva *Cydonia*, à Cydoniis, Arcadiæ, vel Cretæ populis; ejus templum Clymenus in Elide extruxit. *Alætis* quomodo dici potuerit, non video, nisi ea forte ratione, qua Bacchus Ἄτης cognominatur, & Venus Ἀνοσία. Mars deinde *Thraciæ deus* vocatur, quod olim Thraces fuerint bellicosi: quanquam & in Thraciæ finibus procreatum tradidit Sophocles. *Frater* Panopei, fuit Crissus.

943. *Dii.*] Mars & Minerva, irati Panopeo perjuro. *Pugilem* egregium fuisse Epeum, ex Iliade manifestum fit. Calaber etiam hoc elogium illi tribuit,

—— ἀλλ' οὔ οἵ τις ἐτόλμα ἔνεγγυς ἱκέσθαι,
Εἵνεκα πυγμαχίης. πολέμου δ' ὃ πάγχυ δαήμων
Επλετο λευγαλέου, ὁπότ' Αρεος ἔσσυτο δῆεις.

Cyris, & *Cylistarnus*, Italiæ fluvii.

948. *Statuam.*] equum Durateum: hunc ad Minervam Iliacam placandam Græcos erexisse, probare nititur Dio in oratione pulcerrima, quæ Τρωϊκὸς inscribitur. *Myndia*, dicitur Pallas, à Myndo, Cariæ urbe; Stephanus tamen eam vult in Calchide coli. De hac Epei dedicatione conscripta est Theocriti Πέλεκυς, (eam Simmiæ attribuit Hephæstio) poema elegans, & artificiosum.

953. *Phænodamantis.*] cujus historia jam est explicata. *Clades*, dicit eas, quibus Laomedon coactus fuit Hesionem filiam ceto exponere. *Læstrygones*, nunc Leontini vocantur.

958. *Luctatoris.*] Erycis, à cujus matre, Venere, servatæ sunt Phœnodamantis filiæ.

963. *Catulum.*] filium, Egestem nomine, & Acestem Virgilio dictum: *qui tres* in Sicilia *urbes condidit*, Segestam, sive Acestam, Erycem, & Entellam. *Spurius Anchisæ*, dictus est Elymus, quem in Siciliam, *tres habentem colles atque promontoria*, abduxit una cum aliis Trojanis Egestes: unde *Trinacrius juvenis* videtur à Poeta vocari. Historiam vide in Halicarn. fol. 32. codicis Græci.

970. *Patriam.*] antiquam nempe Trojam. Lego autem heic προστόπαιον, uno verbo: nam de lugubribus vestibus loquitur Cassandra, nisi quis malit Προστοπαῖον gentile, est enim Προστόπαια, Siciliæ urbs. Quin etiam Gregor. Nazianzenus in tragœdia sua carmen hoc à Lycophrone mutuatus, προστόπαιον habet.

976. *Intonsa.*] Hoc de viris intellige; mulieres enim contra, comam in luctu tondebant apud Græcos.

978. *Multi.*] reliquorum Trojanorum. *Siris*, & *Leutarnia*, Italiæ urbes: harum Siris, postea Πολίειον dicta, pro fluvio quoque sumitur.

980. *Calchas.*] de quo supra dictum fuit. Miris vero modis torquet se heic Scholiastes, & solita audacia Lycophronem temere reprehendit. Id enim sciendum est, Calchanti prædictam fuisse mortem in hoc tempus, quo in vatem se peritiorem incideret, ut Colophone accidit. Eam historiam nunc Lycophron repetit, quasi diceret: Calchantem, postquam inferior in arte vaticinandi deprehensus est, occisum ab aliquo fuisse: quamvis alii dolore periisse tradant. nam quod ait de Hercule Scholiastes, ab eo occisum Calchantem: id unde sumserit, nescio; ex Poetæ certe verbis nihil tale colligi potest; neque adeo ex quoquam eorum, qui Herculis res descripserunt. *Sepulcrum Calchantis*, cujus heic fit mentio, honorarium duntaxat fuit: nam de eodem dicetur infra,

Ο δ' Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος τάφων
Δυοῖν ἀδελφοῖν ἄτερος ψευδηρίων.

Sisyphium, vocat Calchantem, quod instar Sisyphi, qui etiam in proverbium venit, callidus calculator, & prudens fuerit. Theognis,

Πλείονα δ' εἰδείη Αἰολίου Σισύφου.

Dercyllidas quoque Xenophonti *Sisyphus* cognominatur. *Flagellum rotundum* de pugno potest intelligi, quandoquidem & alios multos hoc modo sustulit Hercules: vel de fulmine, dicitur enim & Γογυλάτης Jupiter. *Chonia*, sive *Chone* olim dicta fuit Italia, testibus Hesych. & Steph. Itaque recte apud Aristot. Χῶνες pro Χάονες à doctiss. viro, P. Victorio, repositum est. Nominis originem quidam ad Herculem referunt: qui, quum Ægyptiorum lingua *Chon* vocaretur, in Italiam delatus, *Chones* à se quosdam denominaverit.

985. *Dolore afficient.*] Quum enim Trojani isti in Italiam venissent, Ionas, sive Athenienses, qui priores illam occuparant sedem, expulerunt, adjuvantibus Crotoniatis, & Achivis: quique in Minervæ templum confugerant, eos una cum sacerdote trucidarunt. *Laphria*, & *Tubicina* cur dicatur Minerva, docuimus. Pro Ξουθίδος, repono Ξουθίδας, ex emendatione I. Aurati, viri utraque lingua doctissimi: nam Ion fuit Xuthi F. à quo Iones appellati Xuthidæ, teste Hesych.

990. *Gentilem.*] Græci enim cum Græcis, nempe Athenienses cum Achivis, commissi erant. Pro flamine posset etiam proprium *Letarchi* nomen, qui fuerit sacrificulæ filius, poni. Λήϊτον quidem Herodotus ab Achivis *prytaneum* dici testatur.

993. *Alii.*] Græci. *Tullesii montes* sunt in Thessalia. Pro ἀλισμίκτοιο, Scaliger legit ἀλισμήκτοιο.

995. *Amazonis.*] Cletes, quæ quum Penthesileam heram, quæ heic *impigra puella* vocatur, per mare quæreret, in Italiam tempestate delata, Cletem urbem condidit, cujus reginæ deinceps omnes Cletes nomen tenuerunt.

999. *Cujus.*] Penthesileæ, quam etiam post mortem Achilles amavit. Propertius,

Cujus ut auratam nudavit casside frontem,
Vicit victorem candida forma suum.

Postquam igitur cognovit à Thersite, qui heic propter formæ turpitudinem *simiformis* vocatur, ejus oculum esse læsum, ipsum occidit.

1002. *Urbem.*] Cleten. Quam heic vocat *reginam Cleten*, posterior fuit illa, quæ urbem condidit. Siquidem omnes, ut dicebam, Cletes urbis reginæ, *Cletæ* vocabantur. *Laures filios*, nuncupat Crotoniatas; Laure enim Crotonis uxor fuit. De *Terina*, & *Ocinaro* dictum est.

1012. *Ferentem.*] Nireum. Homerus,

Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Aprum ducem, intellige Thoantem, Andræmonis & Gorges F. Ætolum natione: est enim *Lycormus*, Ætoliæ fluvius. *Pedata vela* dicit, quod pede suo, sive fune, subtus utrimque tendantur, & circumagantur: nam, ut inquit Interpres Apollonii, Τὰ χοινία, οἷς ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς κατὰ τὰς γωνίας, πόδας καλοῦσιν, ἐφεξῆς δὲ τούτων, προπόδας. Virgilius,

Una omnes fecere pedem. ——

Lucanus quinto,

—— *& flexo navita cornu*
Obliquat lævo pede carbasa. ——

& octavo;

—— *quo nunc pede carbasa tendi*
Nostra jubes. ——

Catullus pedem pro ipso velo posuit. Plautus *versoriam* vocat, ut nuper Turnebus docuit, vir doctissimus. *Argyrini* porro sunt Epiri populi, teste Stephano, ne Scholiastis deliria sequamur. *Ceraunia* quoque, Epiri promontoria.

1020. *Lacmonii.*] Lacmone vocatur Pindi montis vertex, à quo multi oriuntur fluvii, in his *Æas*.

1021. *Vicinus.*] Æanti. *Crathidem* Callimachi Scholiastes in Arcadia, Herodotus in Achaia ponit: à quo etiam is, qui in Italia fluit, nomen acceperit; id quod & Pausaniæ videtur. *Mylaces*, Epiri populi, in qua Nereus, ac Thoas cum suis habitarunt. *Pola*, etiam oppidum est Epiri, quod Colchi, quum Medeam non invenissent, ad quam investigandam ab Æete (is fuit Ææ, urbis in Colchide, & Corinthi princeps) missi fuerant, nec auderent in patriam reverti, juxta *Dizerum* fluvium extruxerunt, & ab exilio, quoniam πόλαι Colchis exules notant, denominarunt. Callimachus, citante Strabone, de Colchis, & Polis hæc cecinit,

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ,
Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος,
Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Apollonius quoque,

Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
Τύμβος ἵν' Ἁρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν
Ἀνδράσιν ἐγχελέεσσιν ἐφέστιοι. ——

Hanc urbem, Plinius Colchinum videtur vocasse. *Sponsiferam navem*, vocat Argonem, qua Medea fuerat abducta.

1027. *Meliten insulam.*] Pachyno objectam, à qua Melitæi catelli celebrantur: quanquam alii ad Illyricam Meliten hanc originem referant. *Othronus*, inter Epirum & Italiam insula.

1030. *Sisyphii filii.*] Ulyssis, qui quum propter Hecubam lapidatam in somniis territus in Sicilia fuisset; Hecatæ, quæ somniis præest, templum extruxit, & Hecubæ cenotaphium: unde factum est, ut pars quædam Pachyni ab Ulysse denominata fuerit *Ulysseum* promontorium. *Longatis*, hoc loco Hecate dicitur, quemadmodum supra Minerva: solent enim aliquando Poetæ idem epitheton diversis diis attribuere.

1034. *Avi occisor.*] Elpenor, qui avum Abantem, quem videbat negligenter à famulo duci, imprudens occidit: nam in servum directo baculo, casu avum petiit, ut etiam Tlepolemus Licymnium; qua de causa, quum exulare cogeretur, expeditionis Trojanæ socius fuit, & inde in Epirum devenit. Homerus tamen ad Trojam occisum tradit, & Epitaphium Græcum, cujus hæc est inscriptio, Ἐπὶ Ἐλπήνορος κειμένου ἐν Τροίῃ. *Coscynthus*, aliter Euripus, dicitur Eubœæ fluvius.

1039. *Integro a. e.*] Hoc Græci uno verbo ἀπενιαυτίσαι, & exilium ipsum ἀπενιαυτισμὸν dicunt. Solebant autem veteres, si quem civium, ac præcipue propinquorum occidissent, annuo exilio mulctari.

1040. *Telphusia.*] Arcadica, à Telphussa, urbe Arcadiæ: estque hoc Erinnyis epitheton, eam enim Telphusii (sic eos vocat Pausanias) Cererem appellant. *Abantia*, urbs Illyriæ, (Amantia κατὰ βαρβαρικὴν ἔπιλυσιν, teste Steph. dicta) ab Abantibus Troja redeuntibus condita.

dita. *Atitanes*, Epiri populi. Jam pro προάκτη, vel προακτὴν, vel πλακτῷ (quorum nullum placet) lego ἀκτῷ, idque sumo ἐμφατικῶς (quemadmodum & Plutarchus Arato, præsertim quum adjiciatur αὐτῷ) pro Leucade, quam Homerus ἀκτῷ Ἠπείροιο dixit: licet id Stephanus Nerico tribuat, sed Leucadi postea dictæ. Prope Leucadem est Actium promontorium. Varias Actas enumerat Stephanus. Pro Πολυάνθου quoque restituo Πολυάνθους, ex Apollonio, & Steph. est enim Polyanthes Chaoniæ fluvius, de quo sic Apollonius,

Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο
Λίμνης ἐς προχοὰς Πολυανθέος, ἣ δ' ἔτι νῦν περ
Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.

id est,

Semustus Phaëthon Solari decidit axe
Florentem in Polyanthis aquam, quæ nunc quoque passim
Vulneris ardentis tetros exspirat odores.

1047. *Alius.*] Podalirius, frater Machaonis, ab Eurypylo occisi, ut refert Calaber. De Asclepiadarum peregrinationibus Aristides, orator disertissimus, hæc tradit: Τοῦτο μὲν, Τελεθρανίαν ἡμεῖς οὖσιν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ πατρὸς, τοῦτο δὲ, ὡς ὁ Κώων λόγος, πλεύσαντες εἰς Κῶ τὴν μεροπίδα, οἰκίζουσί τε, καὶ εἰς ἤδη πρέπουσα τῇ φύσει τῆς χώρας κατέστησαν. & paulo post: Ἔσχον δὲ καὶ τὸν Καρικὸν τόπον, καὶ Κνίδον, τὴν τῆς Ἀφροδίτης ἱεράν. ἀπέλαυσε δέ τι καὶ Κύρνος αὐτῶν. De *Calchantis sepulcro* dictum est. Pro ὀγχήσει Scaliger mavult ὀγκώσει, & mox τύμβος pro τύμβον.

1050. *In ovillis.*] Daunii enim secundum quietem accipiebant oracula, quum ovillis pellibus ante templum, sive aram Podalirii incubarent: lavabant præterea simul cum pecoribus in *Althæno* fluvio, valetudinis causa. Æsculapius olim *Epius* dicebatur, ut & medicus quilibet. Ejus *filius*, Podalirius.

1056. *Legatis Ætolorum.*] Diomedes, ut supra diximus, Dauniæ terræ imprecatus fuerat, ne unquam fructum ferret, nisi ab aliquo ejus gentili coleretur: venerunt igitur post aliquod tempus in Dauniam Ætoli, & hæreditariam terram repetierunt. Justinus tamen initio duodec. hanc historiam sic enarrat: *Pulsi ab Apulis* (Diomedis socii) *consulentes oracula, responsum acceperant, locum, quem reperissent, perpetuo possessuros. Hac igitur ex causa per legatos, sub belli comminatione, restitui sibi ab Apulis urbem* (Brundusium) *postulaverant. Sed ubi Apulis oraculum innotuit, interfectos legatos in urbe sepeliunt, perpetuo ibi sedem habituros; atque ita defuncti responso, diu urbem possederunt.* *Salangi*, & *Angæsi* sunt Italiæ populi. Diomedes autem *filius* fuit Tydei, quem heic *cerebrivorum* vocat, quod Melanippi, hostis, à quo graviter vulneratus fuerat, cerebrum in bello Thebano vorarit, ut est apud Tragicos.

1067. *Nauboli posterorum.*] Schedii, & Epistrophi, ducum Phocensium, qui ad Trojam perierunt. *Temessa*, Calabriæ civitas est, quam antea *Tamasam* vocavit. *Hipponium*, Italiæ mons. Cæterum in Temessam etiam Ulysses aberravit: cujus rei historiam describit Pausanias Eliac. β.

1070. *Crisses.*] in Phocide. *Lilæa* quoque, *Anemorea*, *Amphissa*, *Aba*, Phocidis urbes.

1075. *Setæa.*] Hæc mulier fuit Trojana, quæ, quum in exilium abduceretur, & iter longius ægre ferret, naves Trojanorum apud Crathidem, & Navæthum, Italiæ fluvios, combussit: qua re cognita, Trojani ipsam ad rupem quandam, quæ inde *Setæa* dicta, ut & regio ipsa *Setæum*, cruci affixerunt.

1083. *Membletis.*] Italiæ fluvii. Quam heic Κερνεᾶτιν νῆσον vocat Lycophron, eadem videtur, quæ Κύρνος dicitur: quam quidem Latinis *Corsicam* esse, ignorat nemo. *Lametus* etiam, Italiæ fluvius, juxta Crotonem.

1087. *Atque illos q.*] Epilogus enumerationis Græcorum, qui peregre vel perierunt, vel diu vagati sunt, & novas deduxerunt colonias. Hinc ad eos transit, qui in patriam reversi, indigne sunt excepti.

1092. *Cerdylæ.*] Jovi, qui à lucro sic denominatus videtur, ut ab urbe, *Larynthius*. Cum *echino* comparat Nauplium, propter astutiam: de ejus technis diximus. *Gallinas*, dicit uxores Græcorum Trojam profectorum. *Navivoras faces*, intelligit eas, quas de Caphareo monte suspenderat Nauplius. *Ramum*, vocat Palamedem, dolis Ulyssis interfectum, & in Lepetymno, monte *Methymnæo*, sepultum.

1099. *Unus.*] Agamemnon; is Mycenas reversus, ab uxore fuit interfectus, sumta in balneo tunica, quæ nec colli, nec manuum exitus haberet. Homerus in mensa occisum tradit, ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Cum Lycophrone facit Æschylus Eumenidibus. De balneis veterum hæc Artemidorus, Πάλαι μὲν εἰκὸς εἶναι πονηρὰ τὰ βαλανεῖα. ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλούοντο οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἢ πόλεμον καταστρεψάμενοι, ἢ μεγάλου παυσάμενοι πόνου. ἦν γὰρ αὐτοῖς ὑπόμνημα πόνου, ἢ πολέμου τὸ βαλανεῖον, καὶ αὐτὸ τὸ λοῦσθαι.

1106. *Tænarum.*] ad inferos, quo fert ex Tænaro via. *Leænam*, dicit Clytæmnestram.

1108. *Ego autem.*] Cassandra enim simul cum Agamemnone, cui ab Ajace tradita fuerat, in balneo, tanquam pellex, est occisa. Eodem quoque modo apud Æschylum de morte sua vaticinatur Cassandra, & sic ait inter cætera,

Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

1110. *Siquidem mihi.*] Quæ heic est in Græco contextu loquendi forma, gemina est illi Euripidis Alcestide,

Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
Σοὶ τάσδε θεῖναι πλευράς. —— & iterum,
Πώλοις σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.

Nec discrepat hinc, quod extremis Troadibus legitur, Μέλας γάρ σ' ὄσσε κατακαλύψει θάνατος. sic enim hunc locum restituimus. Neque ignotum est Homeri hemistichium,

—— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

Similiter quoque Virgilius,

—— *nec te tua funera, mater,*
Produxi: ——

quem locum pervertunt interpretes.

1114. *Vipera dipsas.*] Clytæmnestra, de qua sic eadem apud Æschylum,

——τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος,
Τύχοιμ' ἄν, ἀμφίσβαιναν, ἢ σκύλλαν τινὰ
Οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
Θύουσαν ᾅδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀρὰν
Φίλοις πνέουσαν.——

Viperam autem à dipsade differre, naturæ studiosis notum est.

1117. *Sine gemitu.*] Pro ἀστένακτα, videntur Scholiastæ quidam Græci ἀστέμβακτα, id est, sine intermissione, ac mutatione, legisse.

1118. *Vocans autem.*] Miror audaciam prioris interpretis, qui hæc ad Clytæmnestram refert, ideoque θεύσει pro θεύσω ausus est reponere: quum & sensus huic repugnet, & scriptorum testimonia longe alio vergant. Nam apud Homerum Agamemnon ad Ulyssem de Cassandræ clamore & ejulatu sic ait,

Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί.——

Aliud etiam testimonium si quis requirat, Imagines Philostrati consulat.

1120. *Catulus.*] Orestes: de quo sic eadem apud Æschylum,

Ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
Μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός.

Tractarunt hoc argumentum Sophocles Electra, Æschylus Choephoris.

1123. *Maritus.*] Agamemnon, cui mortuo templum Spartani dedicarunt, *Agamemnonis Jovis* appellatum. Sicut enim Jupiter Spartæ vocabatur *Agamemnon*, ut supra diximus, sic Agamemnon, vice versa, post mortem cognominatus est *Jupiter*. Similiter in Ægypto Venus Zephyritis appellata fuit *Arsinoë*, reginæ cognomine, ut apud Callimachum in Athen. lib. 7. & Arsinoë rursum, Zephyritis, ut apud Catullum est videre, & Edylum in Athen. lib. 11. ubi & Arsinoës templum commemoratur. Aristæus quoque *Jupiter* quondam dictus est, si Apollonii Scholiastæ credimus; & Pythionice, meretrix, *Venus*, teste Theopompo. Quinetiam Ammonis, ac Beli cognomina ab hominibus desumta, testatur Pausanias. *Oebalus* autem Tyndari pater fuit, rex Spartanorum, secundum quosdam.

1128. *Templum.*] Pausanias quoque de templo quodam Alexandræ, Amyclis extructo, scribit in Laconicis: atque alio, Leuctris. *Dardanus*, Italiæ urbs, juxta *palustres Salpes aquas.*

1133. *Hectorea.*] quæ in occipitio nutriebatur. Errat enim hac in re Scholiastes, & quicunque eum sequuti sunt. Sic enim Timæus, citante Polluce lib. 2. Τὴν κουρὰν ταύτην περιεστάλθαι μὲν δεῖ περὶ τὸ μέτωπον, περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ. Abantum autem coma aliter, ut poetice loquar, secabatur.

1136. *Remedium.*] Adumbravit illud Euripidis ex Hippolyto,

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπώσεσθαι.

Multa quidem habet hic Poeta ex Euripide, atque etiam Sophocle sumta hemistichia: sed nobis omnia annotare non libet.

1137. *Furiarum vestem.*] id est, nigram: cum tali enim veste pingebantur Furiæ. Virgines igitur Dauniæ, quæ nubere nolebant, vestem nigram sumebant, & ambulabant cum *baculo*; *faciem* quoque cærulea *tinctura* deformabant.

1141. *Luctum contra.*] Tertio post excidium Trojanum anno, pestis gravissima per totam Locrensem regionem est grassata. De hac sedanda Apollo consultus, jussit Locrenses mille deinceps annis continuis ad Minervam Trojanam, quæ ipsis ob Cassandræ stuprum graviter esset infensa, puellas duas sorte lectas mittere. Eas deinde Trojani, quum primum mittebantur, in itinere occidebant, & combustorum cadaverum cinerem projiciebant in mare: unde aliæ cautiores deinceps factæ, furtim Trojam usque in Minervæ templum commeabant, ubi postea Deæ perpetuo ministrabant: quem quidem morem ad suam pene ætatem usque durasse testatur Plutarchus, Περὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων, adductis etiam Poetæ cujusdam hac de re versibus, Καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,

Αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν ἠΰτε δοῦλαι,
Ἠοῖαι (lego ἠῷαι) σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν,
Νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι,

διὰ τὴν Αἴαντος ἀκολασίαν. Quocirca minus mirum videri debet, quod inquit paulo post de millenario tempore Poeta. Si quis enim à Troja capta, mille deinceps annos numeret, ad 574. annum ab U. C. perveniet. Quid quod etiam D. Hieronymus hujus historiæ quodam loco meminit his verbis? *Justum est & Locridas virgines non tacere: quæ quum Ilium mitterentur ex more per annos circiter mille, nulla obsceni rumoris, & pollutæ virginitatis ullam fabulam dedit. Veneris prædonem*, vocat Ajacem, quod Cassandram virginis nomine spoliaverit.

1146. *O Larymna.*] Enumerat regiones eas, ex quibus puellæ sorte ductæ, Trojam sint missæ. *Larymna* Bœotiæ urbs est, secundum Strab. & Pausan. *Spercheus*, & *Boagrius* sunt fluvii Thessaliæ, Locridi vicinæ. *Cynus*, urbs Opuntis, & navale. *Scarphea*, cui postea Pharygis nomen inditum: *Naryx*, à qua *Narycius* dictus Ajax: *Phalorias* quoque, ac *Thronium*, Locridis sunt oppida. *Hodœdocea domus*, ab Hodœdoco, Oilei patre, teste Eustathio, denominatur. Itaque pro Ἰλέως lubens reposuerim Οἰλέως, aut saltem dixerim, primam nominis hujus literam poetica licentia, qua etiam Hesiodus, Pindarus, & Euripides usi, sublatam; quam quidem conjecturam nostram, sicut & alias quasdam, Scaliger quoque in versione sua sequutus est. *Gygæa*, Minerva videtur à palude Gygea dicta: vocatur etiam *Agrestis*, de agriculturæ inventione.

1159. *Traronis.*] montis Trojani, ut vult Scholiastes. Scaliger, quem heic sequi malim, τήρωνος legit. Quod autem de combustione ait, fuit hoc apud veteres quoddam sacrificii genus, quo civitates fame, vel peste laborantes

tes expiabantur: atque ad id *infelicia ligna* solere adhiberi, refert Macrobius. *Sithonia filia*, fuit Rhœtea, à qua dictum Rhœteum promontorium, quod heic totum agrum Trojanum comprehendit.

1163. *Amphiræ.*] Minervæ, quæ cur hoc nomen habuerit, adhuc ignoro. *Robusta* autem Trœzeniis colebatur, quemadmodum Robustus Jupiter Argivis.

1170. *Baculum.*] ramum, ad verbum. Propertius,

Ille etiam Hylæi percussus vulnere rami.

& iterum,

Manalio jacuit pulsus tria tempora ramo.

1173. *Perniciosam gentem.*] Locrensium; quorum princeps, Ajax, olim Trojanis perniciosus fuerat.

1174. *O mater.*] Hecubam alloquitur, quomodo Penelopen Telemachus Odyss. Ψ.

Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

Persei, sive *Persæ filia*, est Hecate, quæ Perseis ideo vocatur, & à se deinde Perseides herbas denominat. Vocatur & *Brimo*, quod contra Mercurium infremuerit, licet hoc Jovi filio tribuat Clemens Alexandrinus. Hecubam porro ab Hecate transformatam iri dicit, quod illa canum sit dea. De *Strymone*, & *Zerynthο* dictum est. *Pheræa*, nuncupatur Hecate à Pheris, urbe Thessaliæ. Alii tradunt eam Jovis & Phereæ filiam fuisse.

1183. *Herilibus.*] Ulyssis heri, cui Hecuba sorte obtigerat, ut est in Eurip. is enim *honorarium* Hecubæ *sepulcrum*, ut supra diximus, in Sicilia extruxit. *Tricervicem*, vocat Hecaten, ut modo triformem; nam, ut ille ait,

—— *tria sunt Hecateïdos ora Dianæ.*

siquidem Hecate Proserpina censetur: ac Diana inferna dicitur Hecate, sicut inferna Juno, Proserpina.

1189. *Frater.*] Hector: cum propter pietatem, & cultum deorum, post mortem in beatorum insulas prædicit abducendum esse. Cæterum *Ophion* ante Saturnum cum Eurynome in cœlo regnabat: cujus *solium* postea tenuit Jupiter, expulso Saturno, Ophionis successore. *Natalem* Jovis *terram*, dicit Thebas, ubi locus erat quidam, Διὸς γοναὶ dictus, in quo Jupiter, secundum quosdam, natus est. Thebas quoque vocarunt Græci quidam *Beatorum insulas*, ut habet epigramma apud Herodotum,

Αἵ δ' εἰσὶν Μακάρων νῆσοι, τόθι περ τὸν ἄριστον
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα Ῥέη τέκε τῷδ' ἐνὶ χώρῳ.

Mater Jovis, est Rhea, quæ Eurynomen, priorem reginam, de cœlo deturbavit: quare & *lucta perita* hoc loco dicitur.

1199. *Pue ivoras.*] Lapidem Saturno, qui liberos omnes devorabat, pro Jove suppositum fuisse, ut & equum pro Neptuno, docent fabulæ. Jam Pausanias extremis Bœoticis, supra Chæroneam tradit esse montem Petrachum, in quo Saturnus hunc lapidem comederit. *Centaurum*, vocat Saturnum, quod infra draco fuerit, itaque biformis, instar Centauri: vel quod olim in equum se converterit.

1206. *Quo te.*] Quum Thebani bello simul & peste vexarentur, Apollinis oraculo jussi sunt Hectoris ossa Thebas deferre, id erat hujusmodi, citante Pausania,

Θηβαῖοι Κάδμοιο πόλιν καταναιετάοντες,
Αἴκ' ἐθέλητε πάτρην οἰκεῖν σὺν ἀμύμονι πλούτῳ,
Ἕκτορος ὀστέα Πριαμίδου κομίσαντες ἐς οἴκους
Ἐξ Ἀσίης, Διὸς ἐννεσίῃς ἥρωα σέβεσθε.

id est,

Cadmei cives, dentalis clara propago,
Si patria vultis felices degere avita,
Priamidæ Thebas arcessite Hectoris ossa
Ex Asia, Jovis auspiciis heroa colentes.

Huc pertinet Epitaphium Hectoris, nuper in schedis antiquis repertum,

Ἐπὶ Ἕκτορος κειμένου ἐν Θήβαις.
Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
Τύμβον, ὕπερ γαίης σῆμ' ἐσσομένοισιν.

id est,

*Hectori Thebis.

Heroum tibi Bœoti terram super, Hector,
Hoc struxère viri, lucida signa suis.

Ogygi populum, vocat Thebanos, ab Ogygo rege: eosdem præterea ex dentibus draconis à Cadmo satis ortos esse, non est obscurum: licet nonnulli διὰ τὸ σποράδην οἰκῆσαι, eos *Spartos* dictos putent.

1207. *Lepsii Terminthei.*] Lepsius dicitur Apollo ab oraculorum obscuritate: Termintheus, ab herbis quibusdam. *Ophrynium*, est Trojæ oppidum, in quo erat Hectoris sepulcrum. *Calydni mœnia*, Thebas dicit à Calydno, rege Thebano. *Aoniam* quoque fuisse prius appellatam Bœotiam, testatur Apollonii Scholiastes, & Theocritus,

Ἀονίων πεδίοισι βαδίζων ἄολλον ἀρουῦντες,

de agro Thebano loquens. *Tenerus* denique Apollinis fuit F. cujus apud Ismenum extabat oraculum, de quo Pindarus Pyth. 11. De *Ectenis* diximus.

1214. *Gnosum.*] quæ est Cretæ urbs, ut & *Gortyna*; Cretæ autem imperabat Idomeneus. *Piscatorem*, dicit Nauplium, qui, instar piscatoris, conjuges Græcorum in adulterium pelliciebat.

1218. *Leucum.*] Talonis F. apud quem Idomeneus, Trojam petiturus, regnum deposuerat: ille vero à Nauplio instigatus, occisa uxore, & liberis Idomenei, regnum Cretense sibi vindicavit. *Alumnum*, dicit eundem Leucum; quem, quum puer esset expositus, alendum pro adoptato susceperat Idomeneus; eidem quoque filiam se daturum in uxorem, postquam domum rediisset, promiserat.

1224. *Oncæa.*] Oncæa Ceres, seu Erinnys, in Oncio, Arcadiæ regione, secundum Pausan. colebatur, ut & Apollo Oncæus. Cereri porro in *fovea* templi, ceu infernæ deæ, sacrum fiebat: cujus geminum quiddam supra de Baccho relatum est.

1226. *Gloriam.*] Originem Urbis, & Imperii Romani, ab Ænea ad Romulum, & Remum deducti, deinceps explicat.

1232. *Consanguineus.*] Æneas. Tros enim

Ilum

Ilum genuit, & Assaracum: quorum ille Laomedontem, Priami patrem; hic Capyn, patrem Anchisæ, procreavit. Ab Ænea deinde orti Romulus & Remus, quos heic *leunculos* vocat. *Castnia*, & *Chœras*, Veneris epitheta, matris Æneæ, ac de Castnia quidem ante diximus: Chœras autem à porcis, quos illi mactabant Argivi, potest nuncupata videri.

1236. *Rhæcelum.*] Macedoniæ urbem. *Cissus* etiam ejus regionis mons est. *Laphystiæ* mulieres aliter Mimallones vocantur, nomen ducunt à Baccho, qui *Laphystius*, à monte quodam Bœotiæ denominatur: *gerunt* quoque *cornua*, Bacchi exemplo. Pro Ἀλμωνίας, lego Ἀλμωπίας, ex Stephano, & Thucyd. est enim regio Macedoniæ, ab Halmope gigante nomen sortita, & postea Minya dicta. Pausanias tamen Halmones vicum Bœotiæ tradit. *Pisa*, & *Agylla*, (quæ aliter Cære) urbes Italiæ. Virg.

Urbis Agyllinæ sedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara, jugis consedit Etruscis.

Agyllæ etiam nymphæ meminit Silius Ital. initio quinti.

1242. *Cum illo.*] Ænea. *Nanus*, quondam appellatus fuit Ulysses: alii hoc vocabulum Tyrrhenum esse malunt, & *erronem* sonare. Ulysses igitur primum Æneam ad fœdus feriendum adigit; deinde etiam adjungent se Æneæ *Tarchon*, & *Tyrrhenus*, Telephi filii: cujus quidem societatis causam Evandro tribuit Virgilius, qui & lib. 10. sic ait,

——*Tarchon*
Jungit opes, fœdusque ferit.——

1245. *Simul.*] Quemadmodum heic σὺν usurpatur, ita quoque apud Sophocl. Antigone,

——σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην.

& Eurip. Hippolyto, Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος, &c. Nec aliter intelligendum est illud, σὺν δίοσα, quod olim in oraculo quodam Sibyllino reponendum docuimus. Pro σὺν nonnunquam usurpant ἐν, ut Sophocles initio Oedipi regis,

——ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν.

1246. *Cujus.*] Historiam Telephi vulnerati supra enarravimus. Vocatur Bacchus *Latitans*, quod ejus mysteria nocte celebrabantur: symbolice vero, quasi vinum diligenter servandum sit, & abscondendum.

1249. *Herculeo.*] Telephus enim pater, Herculis erat F. ex Auge, Alei filia.

1252. *Oraculorum.*] ab Harpyia, si Virgilio credimus, & Anchise acceptorum, vel potius à Jove Dodonæo: ea jubebant Æneam eo loco urbem condere, ubi, postquam socii mensas comedissent, quadrupes animal præcedens procumberet.

1253. *Aboriginum.*] quo quidem nomine quondam fuerunt Itali. Quod autem triginta urbes ab Ænea conditas ait Lycophron, defendi sane vix ulla ex historia potest. quinimo veniam meretur omnino Poeta, si Chalcidensis ipse, in historia Romana, quæ ipsius ætate paucis erat cognita, minus fuit versatus. Cæterum vera historia tradit, Æneam quidem Lavinium condidisse, filium autem, Ascanium, tricesimo post anno Albam extruxisse, albæ suis omine dictam, quæ fuit, ut ait Juvenalis,

——*nunquam visis triginta clara mamillis.*

1254. *Ultra Latinos.*] Stephanus hunc versum sic legit,

Ὑπὲρ Λακίου, Δαυνίου τ' ᾠκισμένην.

ut sint urbes Italiæ duæ.

1258. *Totidem.*] Heic etiam Scholiastes antiquum obtinet, quæque non intelligit, inepte carpit.

1259. *Cujus etiam.*] Nonius Marc. *Grundules lares dicuntur Romæ constituti ad honorem porcæ, quæ triginta pepererat.*

1261. *Myndiæ Pallenidi.*] Minerva cur Myndia vocetur, jam diximus: Pallenis autem dicitur à Pallene, vico Atticæ; Euripides,

Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
Δίας Ἀθάνας.

1266. *Canes.*] Græci, qui, direpta Troja, solum Æneam, ut volunt nonnulli, liberum dimiserunt. Xenophon Κυνηγετικῷ· Αἰνείας δὲ σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεούς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ, ὧν ἐκράτησαν ἐν Τροίᾳ, ἔδοσαν μὴ συληθῆναι.

1267. *Patriam.*] Romam; hanc Æneas per posteros, Romulum & Remum, extruxit. *Circæus*, mons est, vel litus, à Circe incola denominatum. Ovidius,

Et quod adhuc Circes nomina litus habet.

Virgilius,

Circæumque jugum.——

Horatius etiam *Circæa mœnia* dixit. *Ææetes*, Italiæ portus, ad quem Argo navis quondam fuit appulsa: verum est alius ab Argoo portu Æthaliæ insulæ. *Titon*, Italiæ fluvius, qui non in mare, sed in specum quandam defluit.

1283. *Quid enim.*] Post longam enumerationem variarum calamitatum ex bello Trojano, tum Græcis, tum Trojanis ortarum, quærit apud se Cassandra, quæ fuerit belli tanti origo, quod inter Asiam, & Europam fuit commissum, quarum tamen exactissime definiti sint termini. *Prometheum* ex Japeto peperit Asia, ut *Sarpedonem* ex Jove Europa: à quibus continentes duas quidam denominatas volunt. *Inhospitalem fluctum*, vocat pontum Euxinum, quem Æschylus simili figura ἐχθρόξενον dixit. *Tanais* porro per paludem Mæotidem, ex qua oritur, purus transit, non permistus: qui mos est rapidorum fluminum. *Pernionibus* laborant Scythæ, Paludis accolæ, propter intensum loci frigus.

1291. *Pereant nautæ.*] Originem, & seriem bellorum inter Asiam, & Europam, usque ad Magnum Alexandrum, gestorum exorditur hoc loco Poeta, miro artificio, & venustate contextam; juvabit autem hæc cum initio Herodoti conferre.

Ibid. *Carnitæ.*] Phœnices, ex Carne, Phœniciæ urbe: illi enim Argos profecti, Ionem, Inachi regis filiam, rapuerunt, & ad Osiridem, Ægypti

Ægypti principem, abduxerunt. Ea bovis faciem habuisse dicitur, quod in bovem olim fuerit mutata, qua de causa etiam *taurivirgo* nuncupatur. *Lerna*, palus Argiva; secundum quosdam, etiam urbs. *Continentes duas*, dicit Asiam, & Europam.

1297. *Curetes.*] qui Jovem in Creta educarunt. Cretenses enim Europam vicissim pro Ione, ex Sarape, sive Sarapta, Phœniciæ urbe, rapuerunt. *Dictæum palatium*, est in Creta, cujus mons Dicte. *Stellatum Imp.* vocat Jovem, qui cum Europa rem habuit: nisi malis *Asterum*, per Syncopen dici Asterium, Minois F. qui Europam, postquam à Jove rapta fuit, in uxorem duxerit, ut auctor est Diodorus Sic.

1304. *Scamandro.*] qui cum filio, Teucro, in Asiam profectus est ad coloniam deducendam, quum datum esset illi oraculum, ut eo loco urbem conderent, quo terrigenæ ipsos invasissent. Ad Trojam igitur quum venissent, mures eadem nocte arma ipsorum arroserunt: quo eventu postquam intellexerunt oraculum esse absolutum, Sminthium, sive Smintham urbem extruxerunt, & in ea Sminthii Apollinis templum (in eo sepulta fuit Herophile Sibylla, templi ejus quondam æditua) à muribus, quos Cretenses vocant *Sminthos*, denominati. Dardanus deinde *Arisbam*, vel Bateam, Teucri filiam, vel sororem, duxit: ex qua Erichthonium, patrem Trois, avum Ili, procreavit.

1309. *Rapaces.*] Pro ἅρπαγας Stephanus, & Eustathius legunt Ἀτρακας, id est, Thessalos: est enim Atrax Thessaliæ oppidum, & fluvius. Catullus,

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Hinc Atracius pro Thessalico. Statius,

—— qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte labor. ——

Valerius Flaccus,

Quamvis Atracio Lunam spumare veneno
Sciret, & Æmoniis agitari cantibus umbras.

1310. *Regi.*] Jasoni. Argonauticam historiam totam habent Orpheus, & Apollonius. *Cytæa*, urbs Colchidis. Pro Λιγυστικὴν, in Stephano legitur Λιβυστίνην. Sunt autem Libystini Colchis vicini; sin alterum malis, dices cum Eustathio, à Tyrrhenis Liguribus deductam fuisse in Asiam coloniam. Promiserat autem Jasoni vellus aureum Æetes, ut est in Apollonio, si prius tauros ignivomos sub ferreum jungeret aratrum, itaque draconis à Cadmo interfecti dentes sereret: quod certamen quum Jason opera Medeæ pharmacorum peregisset, iisdem deinde pharmacis etiam draconem, velleris aurei custodem, sopivit, & impune vellus abstulit. Jam Jasonem à Medea *recoctum* fuisse, notum est. *Ovem*, vocat Medeam, quæ Absyrtum fratrem, & liberos trucidavit. Et quemadmodum heic γνωτοφόντης de fratre dicitur, ita quod inquit ad Antigonen Sophoclis Chorus, Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά, eodem pacto de fratre Polynice, non de propria Antigones voluntate, est intelligendum: nam fratris ira bellum commoventis, prima fuit Antigones mortis causa; neque aliter ipsa modo dixerat ad fratrem, Θανὼν ἔτ' οὖσαν κατῆναρές με· *Mortuus*, inquit, *vivam me peremisti*. Atque hæc ἐν παρόδῳ.

1319. *Loquacem i. picam.*] Argonautarum navem intelligit, quæ loquuta est aliquoties, ut apud Apollon. lib. IV. Unde *pica garrula* confertur: ejus *transtra* vocat *Chaonica*, quoniam ex lignis Dodonæis erant. Apollonius,

Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Ἡρματίξατο videtur ab ἑρματίζομαι deduci, quod sit, in navem pro saburra impono. Eurip.

Νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

1324. *Phemii nepos.*] Theseus, de quo dictum est. Is in Scyro, Cycladum insula, de saxo in mare præcipitatus fuit. Lego autem ῥοιζηθέντα, quemadmodum mox dicet,

Κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων.

1327. *Leone.*] Hercule; quem *initiatum* vocat, quod primus peregrinorum fuerit Athenis Eleusiniis initiatus: qua de re Aristidis in Panathenaica, quam nos nuper Latinam dedimus, verba hæc sunt: Ἡρακλέος ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων, ἡ πόλις καὶ νεὼς, καὶ βωμοὺς ἱδρύεται πρώτη, καθάρσεως καὶ πρόσθεν τοῖς μυστηρίοις ἐτίμησε πρῶτον ξένων. Hercules etiam Junonis *mammam* puer *suxit*. Vocatur autem Juno *Tropæa*, cui tropæa dedicabantur.

Ibid. *Veniens.*] in Scythiam ad Amazones. *Baltei furem*, vocat Theseum, quod Hippolytæ Amazonis balteum ablatum dederit Herculi. ipsam deinde Hippolytam sibi Theseus rapuit: tametsi dissentiunt ea de re Historici. *Themiscyra*, Paphlagoniæ urbs, Amazonum regia, ex qua fuit Hippolyta rapta, quæ heic *Orthosia* vocatur, proprio Dianæ cognomine.

1332. *Neptunides.*] Amazones, à Neptunide quadam Amazone. *Eris*, *Lagmus*, *Telamus*, montes Paphlagoniæ. *Ister*, Thessaliæ fluvius,

1341. *Avus meus.*] Ilus, secundum Herodotum; Laomedon, secundum alios; hic Trojanum imperium usque ad Thessaliam propagavit. Herodotus Polymnia, Οἱ διαβάντες τὸν Εὐρώπην κατὰ Βόσπορον, τούς τε Θρήϊκας κατεστρέψαντο πάντας, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰόνιον πόντον κατέβησαν, μέχρι τε Πηνειοῦ ποταμοῦ ἔλασαν.

1346. *Illa.*] Græcia, sive Thessalia. *Bubulcum*, vocat Herculem, qui cum sex navibus Trojam expugnavit. *Gorgas*, dicitur Juno, quia terribilis. Ea quum Herculem semper antea fuisset exosa, postea, mutata sententia, generum adscivit, & inter deos collocavit. Propertius,

Sancte Pater salve, cui jam favet aspera Juno.

1351. *Accipitres.*] Tyrrhenus, & Lydus, Atyis, Lydorum regis, filii. Ii quum aliquando fame Lydiam occupante sorti committerent, uter novam coloniam deduceret, cecidit sors in Tyrrhenum, qui in Italiam se contulit, dictam à se *Tyrrheniam*. Huc pertinent versus Virgilii supra positi. Alii Tyrrhenos volunt esse indigenas; quos etiam Dionys. Halicarn. sequitur. *Tmolus*, mons Lydiæ: *Cimpsus*, pagus. *Paludem*, dicit Gygæam, *in qua Typhonis* est

est *uxor*, Vipera, mater Chimæræ: sunt enim propinqui Lydiæ, secundum quosdam, montes ii, qui Arima vocantur.

1356. *Ligustinis.*] Italis, ac Tyrrhenis, qui tam bellicosi erant, ut à Thracibus *gigantibus orti* viderentur. Polybius, Τὴν ἐπὶ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος πλευρὰν Ἀπεννίνου κεκλιμένην Λιγυστινοὶ κατοικοῦσι μέχρι πόλεως Πισσῆς, ἣ πρώτη κεῖται τῆς Τυῤῥηνίας πρὸς τὰς δυσμάς.

1362. *Ultimus.*[Paris. *Pelasgos*, intelligit Menelaum cum suis, qui Trojam venerant ad sepulcra Lyci, & Chimærei placanda, ut initio libri dictum est: qua quidem occasione Paris amicitiam cum Menelao contraxit, & cum eo Spartam rediit, postquam Antheum occiderat. *Rhyndacus*, fluvius inter Græciam, & Hellespontum.

1366. *Illa.*] Græcia, sive Sparta.

1369. *Primus.*] Agamemnon, qui *cognominis* est *Jovis* Agamemnonis, de quo supra. *Descensor*, dicitur Jupiter à fulminum descensu: quod nomen heic eleganter Agamemnoni Jovi ex nominis similitudine tribuitur. Putabant autem veteres Jovem per tonitru in eam nubem, quæ fulmen conceperat, curru vectum descendere; ut annotavit doctissimus Turnebus.

1374. *Secundus.*] Orestes, Agamemnonis à Clytæmnestra occisi F. is, quum furiis agitaretur, oraculum accepit ab Apolline *Medico*, qui aliter Ἰήιος dicitur, fore ut insania liberaretur, si Tauricam Dianam in patriam detulisset. Itaque Tauros, cum Æolibus profectus, expugnavit, & Iphigeniam simul cum Diana reportavit. Meminit etiam Pindarus, quum ait, Αἰολέων στρατὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀγαγών. Vide etiam Euripidem.

1378. *Tertius.*] Neleus, F. Codri, quem *lignatorem* vocat, quod sumta lignatoris veste, pro patria obierit. Neleus autem, quum ex oraculo cognovisset, se Carica regione potiturum, si quis ipsi Carum terram, & aquam tantum porrexisset: à *figuli puella* Mileti *glebam* petiit ad literas obsignandas, (unde γῆν σημαντρίδα dixit Herodotus Euterpe, ac meminit cretæ Asiaticæ ad signandum adhibitæ Cicero pro Flacco) hac ratione arbitratus oraculo satisfactum iri. Itaque debellatis tandem Caribus, ut sequitur, Cariæ imperavit, & in ea urbes aliquot posuit. Quin & Miletum ab eo deductam coloniam tradit Ammianus, initio lib. XXVIII.

1379. *Milesiam.*] è Caria, cujus oppidum est Miletus. Græce *Branchesia* vocatur a Brancho vate, qui Milesios olim lustravit, teste Clemente, & Mileti oraculum habuit. Proprium tamen à quibusdam traditur τὸ Βραγχιδῶν ἄστυ, sive Βραγχίδαι, ut Οἰνιάδαι in Acarnania. *Phthiri*, Cariæ populi, à monte dicti, secundum Steph. mons porro à Phthiro, Endymionis F. nomen accepit. De Carum vilitate, & *stipendiis*, vide Parœmiographum.

1385. *Puella.*] Nelei filia, quæ, quum antea Pero diceretur, postea ob insignem impudicitiam Ἐλεγηὶς est vocata, testibus Grammaticis. Datum autem erat Neleo alterum oraculum, ut illic domicilium sibi, ubi jussisset filia, pararet. Quum igitur Athenas venisset, offendit filiam, quæ nusquam illic maritum propter libidinem nimiam poterat nancisci, subductis vestibus ita naturam suam alloquentem,

Δίζεο σεῦ μάλα εὐθαλερὸν πόσιν ἢ ἐς Ἀθήνας,
Ἢ εἰς Μίλητον, καὶ τάξον (pro κατ' ἔξω) πήματα Καρσί.

id est,

Quære tibi validus qui conjux fiat Athenis,
Vel qui Mileti, quo clades Caribus addas.

Itaque Miletum profectus Neleus cum filia incoluit. Aliud etiam oraculum ad hujus coloniæ deductionem pertinens, citat Callimachi Scholiastes. *Barbaros*, dicit Cares. Aliam quoque Peronis vel fabulam, vel historiam enarrant in XI. Odyss. Græcorum commentarii.

1388. *Quarti.*] in Asiam venient, subaudi. *Dymanteam stirpem*, vocat Dores, quorum rex fuit Dymas, Heraclidarum unus. Per *Lacmonios*, etiam & *Cytinæos*, iidem Dores intelliguntur, partim à Lacmone, Perrhæbiæ monte, dicti; partim à Cytino, vel Cytinio, Dorico oppido. Theon tamen in commentar. in Lycophronem, citante Stephano, Cytinum facit urbem Thessaliæ. *Codrii*, dicuntur Athenienses à rege Codro. Eusthatius Codros vocari stolidos omnes asserit.

1391. *Peninsulam.*] Dorim, juxta Cariam: in qua, ut videtur, habitavit Erisichthon Thessalus, qui Cereri fuit *invisus*, quod ejus in Thessalia lucum excîdisset. Vocatur autem Ceres *Curita*, quemadmodum Græce Γυρῖτις, nisi malis ad urbem Sabinam nominis originem reducere. Forte etiam ad Ξιφηφόρου cognomen allusit. Cæterum historiam totam Erisichthonis, ejusque immensæ βουλιμίας explicant Ovidius lib. VIII. & Callimachus hymno Cereris.

1393. *Omniformis.*] Mestram filiam habuit Erisichthon, quæ corporis quæstu patrem semper insatiabilem alebat. Atque hæc est vera historia; quam fabulæ sic involvunt, ut Mestram dicant in omne genus animalis à se mutatam, venditam sæpius à patre fuisse, ad quem subinde, resumta priore forma, rursum, ut venderetur, recurreret. Hinc vocatur omniformis: nam in scriptis codicibus male puto legi πεντάμορφον.

1396. *Æthonis.*] Hoc nomine appellatus fuit Erisichthon, testibus Hesiodo, & Athenæo, propter ardentem ingluviem, & igneam absumendi vim: quomodo αἴθοπα λιμὸν dicunt poetæ. *Extremitates*, vocat agros, quos Erisichthon alienos colebat, quum suos absumsisset. Poetæ hæc etiam addunt,

Ipse suos artus lacero divellere morsu
Cœpit, & infelix minuendo corpus alebat.

Callimachus quoque panem ostiatim refert mendicasse. Extrema porro terrarum, & oras etiam Esaias vates alicubi *alas* dixit, ut hic πτερά.

1397. *Phryx.*] Midas, Phrygiæ rex; hic sororis Cleopatræ cædem persequens, Thraciam depopulatus est: verum quomodo Cleopatra fuerit occisa, nec à Scholiaste dicitur, nec

apud

apud historicum ullum adhuc reperire potui. *Mortuorum præsidem*, dicit Minoëm, ex Europa genitum, in Europa educatum: de ejus severitate multa leguntur apud Tragicos, teste Platone: quin etiam à Catullo *rex injustus* appellatur.

1401. *Qui olim.*] Nota est fabula de Midæ auribus, quamvis illam alii ad historiam, alii ad mores referant. Poeta tamen heic fabulam sequitur: ait enim, Midam *muscis* auricularum motu *metum*, ut ad ipsum non auderent accedere, *incussisse*; quod etiam, si quis allegorice ad hostes referat, non imperite fecerit.

1404. *Phlegræ.*] quæ est urbs Thraciæ. *Thrambus*, Macedoniæ promontorium, ut *Titon* Thraciæ. *Sithonia* quoque, & *Pallene* sunt in Thracia. Macedoniæ vero portionem quandam tenuisse Midam, scribit etiam Justinus. Jam *Bruchon*, heic proprium fluvii nomen videtur, licet fere sit commune vocabulum: sicut κελάδων apud Homerum, & Callimachum; utrumque nomen ab impetu, & fremitu fluminum ductum apparet. *Cornigeros*, dici fluvios, ante docuimus. Vocat deinde Bruchontem *gigantum ministrum*, quod hi in Thracia juxta Pallenen versati sunt.

1409. *Vicissim.*] nunc in Asia, nunc in Europa. *Candæus*, appellatur Mars, & Candaon, ut supra.

1411. *Pastum prœliis.*] Horatius,

Quem juvat clamor, galeæque læves.

unde & αἱμοχαρὴς vocatur. *Epimethei mater*, est Asia, quæ Prometheum, & Epimetheum ex Japeto peperit.

1413. *Persei.*] Danaës F. à quo Persæ omnes ducunt originem. *Gigantem*, dicit Xerxem, Persarum regem, qui & Hellespontum ponte junxit, & Athonem perfodit. Catullus,

Ille quoque eversus mons est, quem maximum in orbe
Progenies Phthiæ clara supervehitur,
Quum Medi irrupère novum mare, quumque juventus
Per medium classi barbara navit Athos.

1416. *Laphriæ.*] Minervæ; cujus ædes erant Athenis: quarum arcem tenebat Minerva.

1417. *Combustæ.*] à Xerxe. Etenim quum Athenienses Apollinem de Xerxe repellendo consulerent, jussit eos lignea sibi parare mœnia, quibus à Xerxe tuti forent: quod oraculum quum inscite de *ligneis* arcis *propugnaculis*, quæ post à Persis una cum arce combusta sunt, intellexissent, factum est, ut vulgo mendacii incusarent Apollinem, cujus oraculum non erant assecuti. Solus enim Themistocles, deprehensa vaticinii sententia, naves ædificandas, è quibus ad Salaminem cum hoste confligerent, censuit.

1420. *Plutonis famulum.*] Quoniam è specu quadam Delphica reddebantur oracula, putabat ex inferis illa Vulgus vaticinantibus à Plutone suggeri.

1421. *Exercitu.*] Magnus enim Persarum numerus in Græciam est à Xerxe adductus, adeo ut, quemadmodum elegantissime dixit Aristides, sola numeri inter historicos diversi differentia justo sufficiat exercitui; Τὸ διαλάττον παρ' ἑκάστοις τοὺς ἀφηγουμένους τοσοῦτόν ἐστιν, ὥς' εἶναι τὸ μέγιστον ὅρον στόλου. Quo factum est, ut nec cibus illis ex *arboribus*, nec potus ex *fluminibus* tandem potuerit suppetere.

1423. *Fructifera arbos.*] Herodotus Urania; Εἰ δὲ καρπὸν μηδένα εὕροιεν, οἱ δὲ τὴν ποίην τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναφυομένην, καὶ τῶν δενδρέων τὸν φλοιὸν περιλέποντες, καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες, κατήσθιον ὁμοίως τῶν τε ἡμέρων καὶ τῶν ἀγρίων, καὶ ἔλιπον οὐδέν.

1426. *Nubes.*] Eleganter & hoc Aristides alicubi expressit, Ἦν δὲ πλήρης, ἡ μὲν θάλαττα νεῶν, ἡ δὲ γῆ πεζῶν, ὁ δ' ἀὴρ βελῶν. & paulo ante, Ὁ δ' ἥλιος συνεκρύπτετο τοῖς τοξεύμασι. Facete quoque Plautus dixit,

——— *boat*
Cœlum fremitu virûm: ex spiritu & anhelitu
Nebula constat. ———

1428. *Solem.*] Ita videtur interpretanda vox πέρξαν, quæ nusquam extat alibi. Putarunt quidam hoc vocabulum Persas de Sole usurpare, quem illi aliter Adad, & Mithram dei nomine vocant. Si quis etiam velit, πέτρον reponi, quo vocabulo similiter nonnunquam Sol secundum Anaxagoram innuitur, ut apud Euripidem Oreste, & Callimachum, non magnopere repugnabo.

1429. *Floruerit.*] Xerxes. *Rosa* florem caducum esse, norunt omnes. Ita Xerxes post magnos conatus, & apparatus navali prœlio victus, in Persiam confugit, relicto Mardonio. Historiam totam pete ab Herodoto, Ctesia, & Diodoro: nolumus enim heic de rebus notis longas narrationes, ut Scholiastes facit, contexere. Cæterum quod ad *Locrensem rosam* attinet, ejus Pollux quoque lib. V. in synonymis fucorum, his verbis meminit: Ῥόδον παρειαῖς φυτεύει, αὔξωρον ἄνθουσ', καὶ θάττον ἀπανθοῦσ', κατὰ τὸ Λοκρόν.

1432. *Turrim.*] navem, in quam se recipiat: alludit enim ad oraculi τεῖχος ξύλινον. Navem autem arripiebat in fuga Xerxes, ut *puella* timida locum *tenebrosum*, in quo lateat, quum eam latro cum *ense* persequitur.

1435. *Certamina.*] Græcorum cum Persis, & inter se: de quibus vide totos Thucydidem, & Xenophontem.

1437. *Imperiis.*] Ineptit Scholiastes in litoribus. *Dorsa terræ* dicuntur, ut νῶτα θαλάσσης. Per priorem *terram*, videtur vastam, & sterilem intelligere.

1440. *Progenitus.*] Alexander Magnus; qui maternum genus ad Achillem, & Helenum referebat; quorum ille ab *Æaco*, hic à *Dardano* erat oriundus. Eundem vocat *Thesprotium*, quod esset à matre Epirota: *Chaladræum* vero, quod à patre Macedo. Pro Χαλαδραῖος, potest æque legi Καναστραῖος, Γαλαδραῖος, vel Χαλαστραῖος. videntur enim Chaladra, Chalastra, & Canastra, eandem urbem Grammaticis denotare. Charadra vero Phocidis est urbs.

1442. *Cognatorum.*] Persarum. Alexander enim

enim à Perseo per Herculem, non minus quam Persæ, ducebat originem.

1443. *Argivos.*] Græcos: non recte enim Persas intelligit Scholiastes, quum illorum facta jam sit mentio, & Alexander utrosque subjugarit. *Chaladræum lupum* vocat, quem jam leonem appellarat: quæque illic erat scripturæ varietas, eadem & heic locum habet.

1446. *Cum quo.*] Alexandro Magno; quis autem fuerit iste Cassandræ consanguineus, non facile quis dixerit. De Taxile quidem, & Poro narrant Historici, in amicitiam ab Alexandro receptos fuisse: sed an huc ista pertineant, dubito. Scholiastes quidem non præter morem satis ridiculum se præbet. Pro κ' εἰς διαλλαγὰς, lego cum Scaligero εἰς διαλλαγάς. Ac similis est in Eurip. loquendi modus, quum ad Nutricem sic ait Hippolytus,

Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς.

1451. *Quid multa?*) Post longam oraculorum seriem revocat se tandem à vaticiniis Cassandra, dum cogitat, se frustra tot verba fundere, cui nemo sit crediturus: atque ita finem dictis imponit suis. Non dissimile est illud Euripidis Phœnissis extremis,

Ἀτὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

1454. *Lepsieus.*] Apollo; sic à regendis oraculis dictus. Is curaverat, ut in Prolegomenis diximis, ne fides Cassandræ vaticinanti haberetur. Itaque in Tragœdia quadam ait,

Ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεὸς,
Καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

1458. *Faciet autem.*] Oracula mea, inquit, quamvis nunc contemnantur, effectum tamen suum tandem consequentur. Similiter apud Æschylum ait,

Τὸ μέλλον ἥξει, καὶ σύ μιν ἐν τάχει παρὼν,
Ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς.

1460. *Hirundinem.*] me; cujus verba tum demum cum eventu conjuncta, fidem apud homines merebuntur. Atque hactenus Cassandræ verba fideliter à Nuntio relata sunt: sequuntur ipsius Nuntii ad Priamum verba.

1464. *Claria.*] Ex Asiæ urbe, Ciarii Apollinis oraculo celebri. *Mimallones*, vocantur Bacchæ furibundæ. *Melancræra*, dicebatur Sibylla Cumæa, teste Aristot. *Phiceum monstrum*, dicit Sphingem, quam Bœoti Φίκα, unde mons in quo versabatur, Phiceus dictus. Cassandram igitur obscuram, & intricatam, recte cum Baccha, Sibylla, Sphinge comparat.

1468. *Phœbadis.*] Ovidius,

Serva Mycenæo est Phœbas amata duci.

1472. *Deus.*] Tibullus,

Hæc Deus in melius crudelia somnia vertat.

Bebryces, Trojani sunt, ut dictum est.

EPITOME

EPITOME CASSANDRÆ GRÆCO-LATINA, VERSIBUS ANACREONTIIS CONSCRIPTA PER GUL. CANTERUM ULTRAJECTINUM.

Αἰ αἰ τάλαινα πάτρα·
Πρῶτον μὲν Ηρακλῆος
Θοαῖς πρηθεῖσα πεύκαις.
Λύσσῃ δὲ δεύτερον νῦν
Πυρουμένην σε, τλῆμον.
Στένω, στένω σε, πάτρα,
Τάφοις τε Δαρδανείοις.
Λύσσῃ θέοντα γνωτὸν
Ες ἁρπαγὴν κυνώδη.
Καὶ δή σ᾽, ἀδελφὲ, ζώτης
Πρωτεὺς ἄγρας στερήσει.
Κλαίων δὲ πάτραν ἵξῃ,
Ψυχρὸν φέρων ἄγαλμα.
Βύκταισιν αὖθις Ιφιν
Θύσουσι τὴν μέλαιναν
Οἱ νηλέες Πελασγοί.
Τοὺς δευτέροις δὲ δόντες
Ορκοις, πλέουσι δεῦρο.
Ηδη βλέπει ζέουσαν
Πρύμναις Θέτιν Παλαίμων.
Καὶ δὴ στένει Μύριννα,
Παράκτιοί τε θῖνες.
Καὶ δὴ Μαμερτὸς αἴθει
Αἶαν, γόος τ᾽ ἐν ὠσὶν
Ινδάλλεται γυναικῶν.
Εκεῖνο πῆμα δάψει
Εμὲ πλεῖστον, εὖτ᾽ ἐμεῖο,
Αχιλεῦ, κτενεῖς ἀδελφόν.
Καὶ, Τρωΐλε, στένω σε,

HEU! heu! paterna Terra:
Olim quidem Herculana
Combusta classe primum:
Nunc te, misella, rursum,
Igni perire cerno.
Te, Troja, defleo, te,
Et Dardani sepulcrum.
Excurrit, ecce, Frater
Ad fœminæ rapinam.
Verum tibi ista præda,
O Frater, auferetur,
Et flens domum redibis
Cum frigida figura.
At milites Pelasgi
Vento Ducis Puellam
Mactare destinabunt;
Fœdusque duplicantes,
Huc deinde navigabunt.
Quin jam videt Palæmon
Mare æstuans carinis:
Quin jam gemit Myrinna,
Campique litorales,
Vastatque jam ferus Mars
Terram, mihique planctus
Aures ferit molestus.
Hoc plurimum gravabit
Me, cum ferox Achilles
Fratrem remittet Orco.
Sic Troïlum quoque idem,

Ὃν ὠυτὸς αὖ φονεύσει.	Quod defleo, necabit.
Καὶ σὸν, τάλαινα, πότμον,	Quin & tuam dolebo,
Μῆτερ φίλη, στενάζω,	O Mater alma, ſortem,
Ἣν χερμάδες Πελασγῶν	Quam gens Pelaſga ſaxis
Κρύψουσι λοιδοροῦσαν.	Teget, canem diſertam.
Προσδέξεται δ' ἀδελφὴν	At te, Soror, dehiſcens
Κόνις τοκὰς χανοῦσα.	Tellus vorabit ima;
Πολυξένην δ' ἄρ' ἶνις	Polyxenamque Achille
Ἀχιλλέως θυηλαῖς	Satus feroce ducet
Γαμηλίοις πελάσσει,	Ad nuptias cruentas;
Πηγὸν κτανὼν Ποδάρκην.	Patrem quoque ille perdet.
Βίαν δὲ πείσομαι 'γὼ,	At vis mihi inferetur,
Ταύτης θ' ἕκατι λώβης	Factique talis ergo
Πολλοῖς κάκιστα πολλὰ	Multis ferenda multa
Βουδεία τλητὰ δώσει.	Budea Virgo mittet.
Αἴαντα γὰρ τὸ πρῶτον	Ajax enim ſceleſtus
Οἴσει τὸ κῦμα, φάγρον	In fluctibus marinis
Σαρούμενον θαλάττῃ.	Jactatus interibit.
Ἀμύντορος δὲ κρύψει	Amyntoriſque natum,
Υἱὸν, πάγουρον, Ἠών.	Phagrum, recondet Eon;
Νάπαι δὲ Κερκαφείαι	Saltuſque Cercaphi, tres
Κάλχαντα, καὶ δύ' ἄλλω·	Ætate grandiores;
Ὡς Πύραμος δύ' ἄλλω.	Duoſque Pyrami fons.
Ἥξουσι πέντε Κύπρον.	Quinque in Cypro manebunt.
Αἰτωλὸς Ἀργυρίππαν	Ætolus Argyrippam
Δομήσεται, 'κ μόροιο	Fundabit, à Tropæa
Σωθεὶς διὰ Τροπαίας.	Vitam recens adeptus.
Γυμνασίας δὲ νήσοις	Gymneſias marinas
Πλεύσουσιν ὁ Βοιωτοί.	Bœotus advehetur.
Ὀδυσσέως δ' ἑταίρους	Ulyſſis autem amicos
Ἀγρεύσεται προπάντας	Captabit ater Orcus,
Ἅδης, λιπὼν ἓν αὐτὸν,	Ipſo tamen relicto,
Ὃν πολλὰ δὴ παθόντα	Quem deinde multa paſſum
Ἑὸς κέλωρ φονεύσει.	Occidet ejus Infans.
Ἀγαμέμνονος δ' ὅμαιμος	At Regis ipſe Frater
Πάμπολλα τὴν δάμαρτα	Sociam tori jugalis
Πλανήσεται ματεύων.	Errabit uſque quærens.

Ἄλλοις

Αλλοις δὲ τρεῖς Λίβυσσιν	Tres unda vasta volvet
Ρίψει Βορέας ἐς αἶαν.	Ad littus Africanum.
Οινωτρείων δὲ γαῖαν	At Torris asper Hostis
Φιτροῦ φονεὺς περσήκων,	In Italam profectus
Καὶ Λινδίων στρατηγοῖς	Terram, laboris ergo
Βοηδρομῶν, θανεῖται.	Sortem feret cruentam.
Επειὸς ἀμφὶ Κίριν	Equinus Architectus
Προσναιάσεται ὁ τέκτων.	Ciris colet fluenta;
Σικανίδην δὲ πολλοί·	Sicaniamque multi,
Αλλοι δὲ Σῖριν ἀμφί·	Sirisque flumen altum,
Τυλλησίους δὲ πρῶνας	Tullesiosque colles,
Αλλοι· Τέρειναν ἄλλοι·	Et Italam Terinam,
(Νιρεῖ δὲ, καὶ Θόαντι	Et insulam Melitam.
Κρᾶθις σύνοικος ἔσται)	Sed Nireo, & Thoanti
Πολλοὶ δὲ καὶ Μελίτην.	Tum Crathis accoletur.
Παπποκτόνος δ' Οθρωνὸν	Elpenor autem Othronum, &
Κ' Ηπειρον αὖτις ἥξει.	Epirum abibit olim.
Ο δ' οἶος Αὐσονείοις	Sed Italis sepulcris
Τεθάψεται τάφοισι,	Condetur ille, morbos
Νόσων τ' ἰατρὸς ἔσται.	Oraculis repellens.
Τήμψαν δὲ Ναυβόλειοι	At Nauboli Temessam
Ηξουσιν οἱ ἑταῖροι·	Satellites subibunt;
(Σηταίαν ἐν πέτραισι	(Setæa, te dolenda
Μίμνει μόρος δυσαίων)	Ad saxa mors manebit)
Οἱ δ' αὖ πόλιν Λάμητον.	Quidam oppidum Lameti.
Καὶ ταῦτα πάντ' ἄνοσοι	Et hæc quidem Pelasgis
Τλήσουσιν οἱ Πελασγοί.	Instant foris ferenda.
Οὐδ' οἱ 'ς πάτραν μολόντες	Quin nec domum recepti
Κύρσουσι τῶν κρατίστων.	Meliora sortientur.
Ο γὰρ μέσον σκεπάρνῳ	Namque huic caput securi
Κόγχον τυπεὶς, πεσεῖται,	Findetur olim acuta,
Κἀγώ γε δὴ σὺν αὐτῷ.	Communis ista erit mors,
Καὶ μὴν τὸ πᾶν ὁμοίως	Parique clade Cretæ,
Ανάστατος στρατηγοῦ	Gortyniique regis
Τοῦ Κρητὸς οἶκος ἔσται.	Domus alta destruetur.
Λοκροὶ δὲ παρθένοις, ἃς	Locri tamen puellas
Πέμψουσιν ὡς Αθηνᾶν	Mittent suas Minervæ

Ες

Ες Ιλιον στένοντες.	Ad Ilium, gementes.
Σὺ δ' αὖ ἐπωπὶς ἔσῃ,	At tu, Parens, triformis
Μῆτερ, θεᾶς Τριμόρφου.	Brimus eris miniſtra.
Οστᾶ δ' ἐμοῦ ξυναίμου	Tum Fratris oſſa noſtri
Αξουσ' ἐς ἄστυ Θήβης.	Ferentur uſque Thebas.
Κλέος δ' ἐμῆς γενέθλης	In poſteris avorum
Αὔξουσιν ἄμναμοί μου,	Creſcet decus meorum,
Σκύμνοι διπλοῖ λέοντες.	Leunculis duobus.
Τοιαῦτα πυργόπορθοι	Hæc Ilii cruentis
Μέλλουσι πάντα πάσχειν.	Sunt peſtibus ferenda.
Πόθεν δὲ ταῦθ' ὑπῆρχε;	At cauſa quæ ſit horum?
Πρῶτον κόρην βοῶπιν	Phœnix Bovem Puellam
Σαράπτιοι ὑφεῖλκον.	Abduxit in carina.
Κούρητες αὖθις ἄλλην,	Aliam ſtatim rapit Cres,
Τεῦκρόν τε, καὶ Σκάμανδρον	Teucro ſimul, Scamandro
Πέμψαντες, Ηρακλῆ τε.	Miſſo, Trinoctioque.
Θρῄκη παραυθεῖσ' ἀφῆκεν	Thraces repente cæſi
Τριέσπερον λέοντα.	Tirynthium vocarunt.
Τυρσηνὸς αὖτις αἶας	Tyrrhenus inde terram
Οἰνωτρίας κράτησεν.	Oenotriam tenebat.
Πάρις δὲ λοῖσθος σῦδον	Sed ultimus favillas
Πῦρ μοῦνος ἐξεγείρει.	Paris reſuſcitabit.
Ηξει γὰρ Ατρέως παῖς,	Exiſtet hinc Mycenis
Κόδρου κέλωρ, Ορέστης·	Regnans, itemque Oreſtes,
Λακμώνιοι τέταρτοι.	Neleus, itemque Dores.
Ηξει Μίδας μετ' αὐτοὺς,	Midas ſequetur iſtos,
Ξέρξης τε πρὸς Πελασγούς.	Xerxeſque contra Achivos:
Εως ἄναξ Μακηδὼν	Donec Satus Philippo
Αμφοῖν μέγας κρατήσῃ,	Utroſque ſubjuget rex,
Παρ' οὖγε συγγενής μου	Cum quo meus Propinquus
Διαλλαγῶν κυρήσει.	In fœdus ibit olim.
Μάτην δὲ ταῦτα βάζω,	Loquor ſed iſta fruſtra,
Πίστιν μ' ἀφεῖλ' Απόλλων,	Fidem Deus negavit.
Θήσει δὲ ταῦτ' ἀληθῆ.	Sed facta ſubſequentur.
Τοῦτ' αὖ μαθόντες ἄλλοι,	Quod poſteri videntes,
Τὴν φοιβόληπτον αἰεὶ	Ad aſtra laude tollent
Χελιδόν' αἰνέσουσιν.	Hirundinem canoram.

IN

IN
Lycophronis Caſſandram
JOHANNIS MEURSII
COMMENTARIUS.

JOHANNIS MEURSII
AD LECTOREM
PRÆFATIO.

ECCE, mi Lector, dono tibi Lycophronem, Poetam omnium, quotquot ſunt, obſcuriſſimum. Addo librum Commentarium, eo facem præfero, qua opus illi fuit nimis diu. Ferunt obſcuram Myrmecidis ex ebore operam facilius viſam ſi nigras ſetas adhibuiſſent: idem de hoc Lycophronis Poemate dictum habe, quod ſine interprete vix eſt ut quiſquam intelligat. Laudabilis nupera opera doctiſſimi (viri dicam, an adoleſcentis?) Gulielmi Canteri noſtratis. Bertrandus ſi quid laudis meritus, non ego defrudem. Primi in hoc opere illuſtrando ſudarunt Dection, Orus, & Theon, viri in Grammatica quondam illuſtres, ſed eorum opera tempus atque invidioſa vetuſtas nobis ademerunt. Quæ hodie exſtant Commentaria Iſacii Tzetzæ, papæ! quam multoties nugacia? mortuaria gloſſematia *cum Catone meritiſſimo quis dixerit. Si boni quidquam in illis, ea iſtorum ſunt quos paullo ante laudavi, qui ſi reviviſcant, indubie lege Atinia rem furtivam vindicent. Atque exſtarent illi, labore hoc ſuperſedere potuiſſem: ſed hæc vota tantum. Quare illa, quæ jam majoribus noſtris ademit oblivio fugitiva, ſecutaque ſedulitas poſterioris ævi retrahere nequivit, non, ſi non potero indagare, eo ero tardior, ſed velocior ideo, ſi quivero. Non mediocres enim tenebræ in hac ſylva: neque eo, quo pervenire volumus, ſemitæ tritæ: neque non in tramitibus quædam objecta, quæ euntem retinere poſſent. Præterea damus quoque emendatiorem verſionem Illuſtriſſimi viri Joſephi Scaligeri, Jul. Cæſ. F. cujus hortatus ad has meas lucubratiunculas edendas magnum mihi calcar addiderunt: & abſque eo eſſet, vix id facere auſus fuiſſem. Quod ſupereſt: moneo, & teſtor religioſe à me ſervatam nobilem illam Laurentium legem,* NE POMUM EX ALIENO, *noſti cætera. Quidquam à nobis ex doctorum hujus ævi virorum ſcriptis in mea tralatum, nomina ingenue profiteor. Neque enim furtivæ à me ſublectæ pennæ,*

Ne, ſi forte ſuas repetitum venerit olim
Grex avium plumas, moveat cornicula riſum.

Deinde pauci ſunt, quos aliquando aliud agens apud amicos, inſpiciens legi; pauciores, immo nulli, quos perlegi: non quod neglexerim, ſed otium defuit: magis me capiunt ipſi fontes, è quibus gratius

tius aquæ petuntur. Graculi isti, qui plagium clamitant, si quid dixeris, quod ipsi ante te, verbo dicam, non me movent. Nec ego solus ero, in quos ab illis involatum. Vale, Lector candide: Zoilum enim non æstimo, qui quorum similitudinem desperat, eorum affectat simultatem. Themistocles dolebat cum nulli sibi invidi;

Ὁ γὰρ ἀφθόνητος οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

Iterum vale, & his meis candide fruere: sicubi lapsus, veniam dabis adolescenti admodum, deinde homini. Nemo nostrum non peccat, homines sumus, non Dii.

IN LYCOPHRONIS CASSANDRAM JOHANNIS MEURSII COMMENTARIUS.

4. ΧΡΗΣΜΩΝ αἰόλον στόμα.] Simili phrasi Æschylus Prometheo αἰολοστόμους χρησμοὺς dixit.

3. Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη.] Numine afflatorum indicium putatur clamore confuso bacchari. Ruffinus Hist. Eccles. lib. II. cap. IV. *Cumque primum navicula senum oram illius soli attigisset, ecce subito sacerdotis illius templi virgo filia correpta spiritu, cum ingenti vociferatione clamoribus usque ad cœlum datis* (malim *elatis*) *agi per medios populos cœpit, & crebros ducens rotatus, stridens huc atque illuc rabida ora vibrare &c.* Apuleius Miles. VIII. *Inter hæc unus ex illis bacchatus effusius, ac de imis præcordiis anhelitus crebros referens, velut numinis divino spiritu repletus, simulabat sauciam vecordiam prorsus.* Et postea, *Insit vaticinatione clamosa conficto mendacio, semetipsum incessere atque criminari, quasi contra fas sanctæ religionis designasset aliquid.* Statius Sylv. lib. IV. in Via Domitiani de Sibylla,

En & colla rotat, novisque late
Bacchatur spatiis. ——

Oecumenius ad cap. XII. Act. Apost. Καὶ ὑπὸ μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρὸν ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα, καὶ τἄλλα πάντα ποιοῦσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασι, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μᾶλλον μανίας ἐφθέγγετο ῥήματα. Eunapius in vita Ædesii de Sosipatra loquens, Εἶτα εἰς τὸν περὶ καθόλου ψυχῆς, καὶ τί τὸ κολαζόμενον, καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς, ἐμπίπλουσα λόγον, μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνὴν, ἐσιώπησε. Petronius, *Potius furentis animi vaticinatio appareat, quam religiosæ orationis sub testibus fides.* Lactantius lib. IV. cap. XXVII. *Ecce aliquis instinctu dæmonis percitus dementit, effertur, insanit, &c.* Lego d. *efferatur. i.* Simile mendum apud eundem auctorem lib. I. cap. XXI. *Sectis namque humeris, & utraque manu districtos gladios exerentes, currunt, efferuntur, insaniunt.* Legendum omnino, *c. efferantur. i.*

6. Δαφνηφάγων φοιβάζειν ἐκ λαιμῶν ὄπα.] Cassandræ vatis δαφνηφάγους λαιμοὺς vocat Lycophron, quia laurus μαντικῆς σύμβολον, ut ait Aphthonius Προγυμν. & futurorum præsensionem habere credita olim, eaque de causa Apollini dicata, ut patet ex Theocriti epigrammate primo, & Ovid. Metamorph. lib. I. Auctor Γεωπονικῶν libro XI. Καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένου δάφνην ὠνόμασεν ὁμωνύμως. λαβὼν δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ κλῶνα, ἐστεφανώσατο, καὶ μαντικῆς ἔκτοτε σύμβολον ἐγένετο τὸ φυτόν. Hesiodus gustata lauru Poetam factum se, & præteritorum futurorumque cognitionem accepisse prodit, his verbis,

Καί μοι σκῆπτρον ἔδων δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασαι θηητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Ubi Scholiastes, ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. A Claudiano quoque lib. II. de Raptu Proserpinæ —— *venturi præscia laurus* dicta. Apud Homerum etiam Iliad. α'. Chryses vates Atridas accedit, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. Eunapius in Chrysanthio, Ἡ δὲ πρὸς τὸ θεῖον οἰκειότης οὕτως ἦν ἀπραγμάτευτος καὶ εὔκολος, ὥστε ἐξήρκει τὸν στέφανον ἐπιθεῖναι τῇ κεφαλῇ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέποντα χρησμοὺς ἐκφέρειν, καὶ τούτους ἀψευδεῖς, καὶ πρὸς τὸ κάλλιστον εἶδος ἐνθέου πνεύματος γεγραμμένους. Nam eo loco στέφανος (ut apud Homerum στέμματα) lauream significat. Huc pertinent verba Capellæ lib. I. *Delius quoque ut ramale laureum gestitat, divinatrice eadem conjecturalique virga, &c.*

7. Σφιγγὸς κελαινῆς] De Sphinge vide Hesiodum Theogonia, Palæphatum Περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, & Psellum Αναγωγαῖς. Lycophroni heic κελαινὴ dicitur, quod effigies ejus in lucis, qui tenebricosi sunt, consecrari consueverit, ut auctor Synesius in oratione de Regno: vel propter ænigma, quod ita habet,

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπουν, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπουν, ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

Apud Scholiasten corruptum valde legitur. Vide Athenæum Δειπνοσοφ. & Apollod. lib. III

10. Δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας] Martianus Capella dicit, *obliquas vaticiniorum ambages*, lib. I de Mercurio loquens, *Ipse pedibus talaria nectit aurea, & nunc in fanis, quibus aut vaticinia obliquis fundebantur ambagibus, aut denuntiata pecudum cæde, fissiculatis extorum proficiis viscera loquebantur.* Videmus porro Lycophronem poemate hoc antiquissimos poetas imitari voluisse, qui obscuritatem de industria affectabant. Æschyli Scholiastes Προμ. Δεσμ. Οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν πρότερον μὲν αἰνίγμασι γεγράφασι, ὕστερον δὲ καθόλου φανερῶς ἐχρῶντο τῷ λόγῳ. Unde Prometheus,

Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅ, τι χρῄζεις μαθεῖν,
Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ' ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
Ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.

Itaque vides jam caussam, ob quam ita obscurus in hoc poemate Lycophron. Alia est potior, quia olim oracula ænigmatice efferebantur. Clemens, Στρωμ. lib. V. Οὐ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτὸν εἶναι συνιδόντι καὶ Πλάτωνι. ἐντεῦθεν

αἱ

αἱ προφητεῖαι, οἵ τι χρησμοὶ λέγονται δι' αἰνιγμάτων.

18. Τῆς Κέρνης πέλας] Cerne insula est contra sinum Æthiopicum, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente constat, Æthiopasque tantum populos habere creditur. Auctor Plinius lib. vi. cap. xxxi. Cernem autem heic Auroræ habitaculum facit Lycophron, quo pertinent Nonni illa Dionys. lib. xxxiii.

——ἀμφὶ δὲ Κέρνη
Κυκλώσας πτερὰ κῦρτα βολαῖς ἀντώπιος Ἠοῦς
Ἵπτατο μειδιόων.——

Eustathius ad Dionysii Περιήγησιν, Τὴν Κέρνην οἱ μὲν νῆσον φασὶν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, οἱ δὲ τοῦτο οὐ δέχονται. καὶ ἡ θέσις δὲ αὐτῆς ἀμφιφωνεῖται. οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐμφαίνει.

23. Ἰουλόπεζοι] Paridis naves ἰουλόπεζους Lycophron appellat propter remos, est enim ἴουλος animalculum multipes. Apollonii Scholiastes lib. i. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι πολύπουν. ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας. Eodem modo Valerius Flaccus lib. i. Argonaut. *Phrygios julos* dixit, de navibus Trojanis loquens. Certe Suidas cum scriberet, Ἰουλόπεζα, ἡ ναῦς, dubium non est, quin hunc Lycophronis locum ob oculos habuerit.

Ibid. Εὐῶπες] Isacius Tzetzes interpretatur εὐόφθαλμοι, διὰ τὰς ὀπὰς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι τὰς κώπας. Possunt & ita dictæ videri à navis parte, quæ ὀφθαλμὸς nuncupabatur, cui & ejus nomen inscribi solebat. Jul. Pollux lib.i.cap.ix. Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ στεῖχον ἀκροστόλιον πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμὸς, ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς ἐπιγράφουσι. Vide etiam Etymologici Auctorem in Ἀκροστόλιον.

24. Αἱ Φαλακραῖαι κόραι] Eleganter admodum naves è Phalacræ arboribus fabricatas Φαλακραίας κόρας appellat, quod Horatius imitatus lib. i. Od. xiv.

Quamvis Pontica pinus,
Silvæ filia nobilis.

Atque eum Cœlius Firmianus Symphosius in ænigmate de navi, quod ita interpungendum, & emendandum,

Longa feror, velox frondosæ filia silvæ.

Nam antea male,

Longa feror velox, formosæ filia silvæ.

Et in ænigmate veteris Poetæ Græci,

Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίμαλος, ὑγροκέλευθος.

Vocat ὑλογενῆ, ut illi *silvæ filiam.*

25. Ὑπὲρ Καλυδνῶν] Calydnæ, insulæ duæ juxta Tenedum sitæ, teste Strabone. Aliorum tam de numero, quam situ alia est opinio. Sed Geographicis immorari instituti nostri non est, sed relego lectorem ad doctissimi viri Gulielmi Canteri Annotationes, qui satis super his, quatenus ad Lycophronis illustrationem.

Ibid. Λευκὰ φαίνουσι πτιλὰ] Est in remo πτιλὸν, sive πτερὸν extremitas, quam Latini veteres, quod in *Folli*, sive *Folii*, similitudinem desineret, *Folliculare* appellaverunt; nam veteres *Follum*, & *Folium*, sicut *Sollum*, & *Solium* dicebant: & errat Festus, qui aliter explicat. Falluntur autem viri docti omnes, quicunque locum hunc tangunt, Canterus, Villiomarus, Titius, dum aut sola vela, aut solos remos intelligi volunt. Certe, sive vela, sive remos interpretere, utrumque defendi potest. Si remos, juvat Pollux lib. i. cap. ix. Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον. τὸ δὲ μέσον, ὑπάλικος. τὸ δὲ τελευταῖον, πτερὰ καὶ ταρσοὶ καπῶν. Et Aristophanis Scholiastes Avibus, Αἱ νῆες ἀντὶ πτερῶν τὰς κώπας ἔχουσι. Hinc *remigium alarum* dixerunt Jul. Africanus Hist. Apostol. lib. i. Mart. Capella lib. viii. & Virgilius Æneide vi. Similiter Apuleius Miles. v. *Remigio plumæ captu maritum proceritas spacii fecerat alienum.* Et πτερύγων ἐρετμοῖς Æschylus Agamemnone dixit. Sane Propertii locus de remis accipiendus, quidquid dicat Robertus Titius, qui parcius debuerat doctissimi immeritissimique Canteri manibus insultare. Sed hæc missa facio. Apud Hesiodum lib. ii.

——νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο,

item Pind. Olymp. Od. ix. qui nuncupat ναῦν ὑπόπτερον. Utrolibet modo accipias, perinde est. Si autem vela interpretabere, juvat Cassiodorus lib. v. Epist. xvii. vela *alas navium* nominans. Æschylus quoque Prometheo, dum λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα dicit, quod recte Scholiastes interpretatur τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα, ὡς πτερά. Et Persis ab eodem ὁμόπτεροι νᾶες, quæ *æquatis velis* procedunt, ut utar Virgilii verbis. Infra apud Lycophronem πτερωτὰς ὁλκάδας utro modo intelligas, susque deque est. Alarum vero hæ πτιλὰ, aliæ πτερὰ, illæ ὠκύπτερα, ut volunt Grammaticorum filii.

29. Ἄτης ἀπ' ἄκρων] Ates colles de Ilio accipe. Hesychius, Ἀπολόφος, (lege Ἄτης λόφος) οὕτω τὸ Ἴλιον ἐκαλεῖτο πρότερον. Erant vero duo. Stephanus, Ἴλιον, πόλις Τρῳάδος, ἣν οἱ Τρῶες Ἄτην ἐκάλουν, καὶ αὐτῆς λόφοι δύο. ita emendo, male antea, ἣν οἱ Τρῶες Ἀκτὴν ἐκάλουν. Nominis originem ab historia profectam vide apud Apollodorum libro tertio Βιβλιοθήκης. Eustathius dissentit; φασὶ δὲ (inquit) εἰς Ἴλιον κατανηνέχθαι ῥιφεῖσαν τὴν Ἄτην, διὸ καὶ Ἄτης λόφος ἐκεῖ, τοῦτο δὲ ἀστείως πέπλασται διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἔπαθον.

32. Πεύκησιν ὁλκαμηφόροις] Ex pinu maxime naves olim fiebant, quam materiam etiam iis præscribit Fl. Vegetius de Re militari lib. iv. cap. xxxiv. Horatius,

Quamvis Pontica pinus,
Sylvæ filia nobilis,
Jactes & genus, & nomen inutile.

Ovidius Tristium lib. i. Eleg. iii.

Pinea texta sonant. ——

Virgilius Æneid. ix.

Pinea silva mihi multos dilecta per annos,
Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,
Nigranti picea, trabibusque obscurus acernis.
Has ego Dardanio juveni, cum classis egeret,
Læta dedi. ——

Festus Avienus in Ora maritima de Oestrymnidibus loquens,

—— *multa vis his gentis est,*
Negotiandi cura jugis omnibus.
Nou usque cymbis turbidum late fretum
Et belluosi gurgitem Oceani secant.

Non

Non hi carinas quippe pinu texere
Fecere morem, non abiete, ut usus est,
Curvant phaselos: sed rei ad miraculum
Navigia junctis semper aptant pellibus,
Corioque vastum sæpe percurrunt salum.

33. Τειεσπέρου λέοντος] Trinoctem leonem vocat Herculem, quia tres noctes cum Alcmena concubuerat Jupiter, præceperat enim Soli, uti fabulantur, ut tres dies lateret. Justinus Martyr in Orat. ad Gentes, Τὸν γε τριέσπερον Ἀλκείδην, τὸν ἀγώνων ἡγήτορα τὸν ᾀδόμενον, τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὃς βλοσυρὸν κατέπεφνε λέοντα, καὶ πολύκρανον ὤλεσεν Ὕδραν. Statius Papinius Thebaid. lib. XII.

Da mihi poscenti munus breve, Cynthia, si quis
Est Junonis honos, certe Jovis improba jussu
Ternoctem Herculeam. ——

Seneca Agamemnone duas noctes refert,

Roscidæ noctis geminavit horas,
Jussit Phœbum tardius celeres
Agitare currus. ——

Hunc sequutus Propertius lib. II.

Jupiter Alcmenæ geminas requieverat Arctos,
Et cœlum noctu bis sine rege fuit.

Martianus Capella lib. II. *In ortu Herculis geminatæ noctis obsequium, serpentesque idem parvus oblidens, vim numinis approbavit.* Hieronymus adversus Vigilantium, *Libere proclamabis te esse aut Mercurium propter nummorum cupiditatem, aut Nocturnum juxta Plauti Amphitryonem, quo dormiente in Alcmenæ adulterio duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Hercules nasceretur.* Clemens Προτρεπτικῷ novem noctes refert, Εἰς ὅσον διελήλακεν ἀσελγείας ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος, ὁ μετ' Ἀλκμήνας τοσαύτας ἡδυπαθήσας νύκτας, οὐδὲ γὰρ αἱ νύκτες αἱ ἐννέα τῷ ἀκολάστῳ μακραί, &c. Arnobius eum sequitur lib. IV. *Deus Hercules natus est, qui in rebus hujusmodi patris sui transiret exuperaretque virtutes, ille noctibus vix novem unam potuit prolem extundere, concinnare, compingere.* Leonem porro vocat à leonina, quam solitus gestare. Est autem ἕσπερος, qui mane φώσφορος, quod vel pueris notum. Timæus Locrus lib. Περὶ ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσιος, (ut alios omittam) Ὁ μὲν αὐτὸς ποκὰ μὲν ἕσπερος γίγνεται ἑπόμενος τῷ ἀλίῳ ποσόσσον, ὁκόσον μὴ ὑπὸ τᾶς αὐγᾶς αὐτῶ ἀφανίζημεν. ποκὰ δὲ ἑῷος προαγέοντα τῷ ἀλίῳ, καὶ προανατέλλων ποτ' ὄρθρον.

Ibid. Ὃν ποτε γνάθοις] Theophylactus Commentario in Ionam prodit Herculem triduo in ventre ceti fuisse, historiamque ad Christum Servatorem nostrum detorquet. Aliter Val. Flaccus Argonaut. lib. II. & alii. Οὐλαμὸν Grammatici XL. virorum faciunt.

34. Τρίτωνος κάρχαρος κύων] Eleganter describitur à Philostrato juniore in Imaginibus, his verbis, Ὁρᾷς δὲ ὅπως ὀξεῖα ἡ τοῦ στόματος ἐκβολή, καρχάρους καὶ τριστοίχους ὀδόντας ἐκφαίνουσα, ὧν οἱ μὲν ἀγκιστρώδεις, καὶ ἀνεστραμμένοι κατέχειν τὰ ληφθέντα, οἱ δὲ ὀξεῖς τὸν αὐχμόν, &c.

37. Συμήεργγας ἐστάλαξε κωδείας] Notant Grammatici κωδείαν tantum de papaveris capite dici. Lycophron tamen hoc loco, Homerus Iliad. ξ'. Nicander Ἀλεξιφαρμακοῖς, & alii pro capite quovis animato posuerunt.

40. Τύψας ἀτράκτῳ] Ἄτρακτος fusum significat, μεταφορικῶς de sagitta Lycophron usurpavit. Hesychius, Βέλος, ἄτρακτος μεταφορικῶς. Eadem notione est apud Sophoclem Trachiniis,

Τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα, καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα.

Et Philoctete,

—— πρὸς δὲ τοῦτ' ὅ μοι βάλοι
Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. ——

Etiam apud Æschylum Προμηθεῖ λυομένῳ,

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων καὶ Λιβυστικῶν λόγος,
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος.

Ibid. Ἐν τ' αὐλῷ μέσῳ] Hercules, cum jussu Eurysthei Augiæ stabulum purgasset, eique promissam mercedem Eurystheus denegaret, indignatus, collecto exercitu, Elidem vastavit; cumque ea de caussa summa existeret virorum paucitas, (plerique enim bello confecti erant) mortuorum uxores cum exercitu coire jussit, qua ratione cum plurimi nascerentur, instituit in Olympo monte prope Elidem in honorem Jovis patris certamina Olympica, in quibus ipse prior cum Jove luctatus est, unde eum hoc loco παλαιστὴν vocat Lycophron. Vide Homeri Interpretes.

42. Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον] Olympium intellige. Pindaro ista phrasis familiaris, Olymp. Od. V.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον.

Item VIII. IX. X.

46. Ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην] In scopulis olim piscatores piscatum exercebant. Oppianus Κυνηγετικῶν α'.

Ἠτοι μὲν πέτρῃσιν ἐφήμενος ἀγχιάλοισι
Γυραλέοις δονάκεσσι, καὶ ἀγκίστροισι δαφοινοῖς
Ἀτρομος ἀσπαλιεὺς ἐπιδίνευε δαίδαλον ἰχθύν.

Theocritus Idyllio primo,

Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει.

Idyllio IX.

Τήνω δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὧ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας.

Et Idyllio XXII.

——— εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα, καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον ἔστιον ἐδωδάν.

Ovidius Metamorph. III.

—— *moriensque mihi nihil ille reliquit,*
Præter aquas, unum hoc possum appellare paternum.
Mox ego, ne scopulis hærerem semper in iisdem,
Addidici regimen dextra moderante carinæ
Flectere. ———

Aristænetus lib. I. Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἑστηκότι μοι κατὰ πέτρας, καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα κάλλιστον ἰχθὺν τοῦ καλάμου κυρτουμένου τῷ βάρει, &c. Petronius Satyrico, *Nisi piscator eam imposuerit hamis escam, quam scierit appetituros esse pisciculos, sine spe prædæ moratur in scopulo.* Hinc dixit *piscatum saxatilem* Plautus Rudente. Et Isidorus hinc lucem capit in Glossis, ubi dicit *Piscina specula;*

cula; ut emendandum monui in meis ad illas Animadversionibus.

48. Σάρκας κατιάθων λοφνίαν] Cur Veteres cadavera comburere consueverint, tradit Homeri Scholiastes Iliad. α'. Τὸ παλαιὸν τὰ σώματα τῶν θνησκόντων πρότερον ἐκαίετο διὰ τὸ ἄπειρα γίγνεσθαι, εἶθ' οὕτως ἐθάπτετο ὑπὸ γῆν, & quæ sequuntur. Quintilianus Declamat. x. *Vana ergo sapientes persuasione frustrati, qui constare homines & perfici corporis alimentis animaque dixerunt, corpus caducum, fragile, terrenum, ut sicca humidis, calida frigidis, resolutis astricta pugnarent, partim aut doloribus affici, aut novissimis annis, aut* (lego *&*) *senectute dissolvi; animam vero flammei vigoris impetum perennitatemque non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, & quo sacri torquentur axes, inde venire, unde rerum omnium auctorem parentemque spiritum ducimus, nec interire, nec solvi, nec ullo mortalitatis affici fato, sed quoties humani pectoris carcerem effregerit, & exonerata membris mortalibus levi se igne lustraverit, petere sedes inter astra.* Magi id impium censebant, teste Diog. Laertio lib. I. in Procemio. Loquitur ita de ipsis, Περί τε δικαιοσύνης λόγους ποιεῖσθαι, καὶ ἀνόσιον ἡγεῖσθαι πυρὶ θάπτειν.

53. Τοῖς τε Ταντάλου] Palladium ex Pelopis costis fuisse vides heic etiam ex Lycophrone. Clemens Προτρεπτικῷ, Πολλοὶ δ' ἂν τάχα που θαυμάσειαν, εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον, τὸ Διοπετὲς καλούμενον, ὃ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς ἱστοροῦνται μὲν ἀφελέσθαι ἀπὸ Ἰλίου, παρακαταθέσθαι δὲ Δημοφῶντι, ἐκ τῶν Πέλοπος ὀστῶν κατεσκευάσθαι. Arnobius lib. IV. *Quis ex reliquiis Pelopis compactum esse Palladium prodidit? non vos?* Testis etiam Plinius alibi. Traditur autem Trojanis venditum à Scythis, dictitantibus inexpugnabilem eam urbem fore, in qua illud adservaretur. Dionysius Halicarn. lib. I. ait Chrysen Pallantis, cum Dardano nuberet, Minervæ dono acceptas in dotem ei dedisse duas Deæ effigies, & sacra magnorum Deorum. Post Dardanum, cum ægre è diluvio evasisset, in Samothracia consedisse, moxque, deducta in Asiam colonia, effigies illas secum detulisse, ubi redditum consulenti oraculum,

> Εἰς πόλιν ἣν κτίζητε θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
> Θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν, θυσίαις τε, χοροῖς τε,
> Εὖτ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χώραν ᾖ
> Δῶρα Διὸς κούρης ἀλόχῳ σέθεν, ἡ δὲ πόλις σοι
> Ἔσται ἀπόρθητος τὸν ἀεὶ χρόνον ἤματα πάντα.

Atque ita in urbe sui nominis reposuisse, ibique adservatas, donec Ilium habitari cœpit, quo reges transtulerunt, & in templo, quod cum adyto in arce construxerant, posuerunt.

56. Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασιν] Ad secundam Trojæ expugnationem tria enumerat necessaria Poeta, in quibus etiam Herculis sagittas, quæ penes Philoctetem erant. Unde Propertius lib. III. Eleg. I.

> *Exigue sermone fores nunc Ilion, & tu,*
> *Troja, bis Oetai numine capta Dei.*

Et Seneca Troade,

> *Accipe, Rector Phrygiæ, planctus,*
> *Accipe fletus, bis capte Senex,*
> *Nil Troja semel te rege tulit,*
> *Bis pulsata Dardana Graio*
> *Mœnia ferro, bisque pharetras*
> *Passa Herculeas.*

Hercules etiam apud Sophoclem Φιλοκτήτῃ,

> Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
> Τόξοις ἁλῶναι. ———

Alia tamen tria enumerat Plautus Bacchidibus,

> *Signum ex arce si perisset, alterum etiam est*
> *Troili mors,*
> *Tertium cum portæ Scææ limen superum scinderetur.*

Τευτάρεια vero πτερώματα dicit, quæ Hercules (à quo postea Philoctetes) à Teutaro præceptore acceperat. Meminit Theocriti Scholiastes Idyllio XIII. Ἐχρῆτο δὲ, inquit, Ἡρακλῆς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς ὑπό τινος Σκύθου Τευτάρου.

58. Σπίλασα κῦρον τὸν κατήγορον χθονός] Recte ad Corythum, Oenones ex Paride filium, hæc à Scholiaste referuntur, qui à matre, repudiatam se ægre ferente, contra Trojanos ad Ilium missus est, ubi & à patre deprehensus, atque interfectus. Parthenius Ἐρωτικῶν λδ'. Ἐκ δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος. οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνως ὑπεδέχετο, ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος, φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Hæc pro Scholiaste Parthenius, quem non videtur legisse Canterus.

61. Αὐτὴ δὲ φαρμακουργός] Oenonem medicinæ peritiam habuisse patet etiam ex Heroidum Ovidianarum Epistolis, ut quæ eam ab Apolline acceperit. Ita ipsa de se,

> *Me fide conspicuus Trojæ Munitor amavit,*
> *Ille mea spolium virginitatis habet,*
> *Id quoque luctando, rupi tamen ungue capillos,*
> *Oraque sunt digitis aspera facta meis.*
> *Nec pretium stupri gemmas aurumque poposci,*
> *Turpiter ingenuum munera corpus emunt.*
> *Ipse ratus dignam medicas mihi tradidit artes,*
> *Admisitque meas ad sua dona manus.*
> *Quacunque herba potens ad opem, radixque medendo*
> *Utilis in toto nascitur orbe, mea est.*

Ibid. Οὐκ ἰάσιμον ἕλκος δρακοῦσα] Per οὐκ ἰάσιμον ἕλκος, mortem Paridis intelligit Lycophron, alioquin quomodo cum Parthenio ei conveniat, non video, qui Ἐρωτικῶν δ'. tradit Oenonem solam Paridis vulnus potuisse sanare. Ἀλέξανδρος, ait, ὁ Πριάμου, βουκολῶν κατὰ τὴν Ἴδην, ἠράσθη τῆς Κεβρῆνος θυγατρὸς Οἰνώνης, λέγεται δὲ ταύτην ἔκ του θεοῦ κατεχομένην θεσπίζειν περὶ τῶν μελλόντων, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῇ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. ὁ οὖν Ἀλέξανδρος αὐτὴν ἀγαγόμενος παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν Ἴδην, ὅπου αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτῇ (lego ἔφη) φιλοφρονούμενος μηδαμὰ προλείψειν, ἐν περιωποτέρᾳ τε τιμῇ ἄξειν. ἡ δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν, εἰς τὸ παρὸν ὡς δὴ πάνυ αὐτῆς ἐρώη, χρόνον μέντοι τινὰ γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλάξας αὐτὴν, εἰς τὴν Εὐρώπην περαιωθήσεται, κἀκεῖ πτοηθεὶς ἐπὶ γυναικὶ ξένῃ, πόλεμον ἐπάξεται τοῖς οἰκείοις. ἐξηγεῖτο δὲ ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τρωθῆναι, καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν οἷός τε ἔσται ὑγιῆ ποιῆσαι, ἢ αὐτή.

64. Ζωὸν ὀχθήσει μόρον] Parthenius loco citato, Τοῦ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα παρὰ τῆς Οἰνώνης θᾶττον ἀπαγγείλαντος,

λαντος, ἀθυμήσας ὁ Αλέξανδρος ἐξέπνευσεν. Οἰνώνη δὲ ἐπεὶ νέκυν ἤδη κατὰ γῆς κείμενον ἐλθοῦσα ἶδεν, ἀνώμωξέν τε, καὶ πολλὰ κατολοφυρομένη διεχρήσατο ἑαυτήν.

69. Δισσὰ καὶ τριπλᾶ] Ter captam dicit Trojam Lycophron, cui adstipulatur Theocritus, Τευκρίδα τρίπορθον appellans in obscura Ara. De duabus expugnationibus loquitur Pindarus Isthmion. Ode v.

Αλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ, παίδων τε, τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δὶς πόλιν Τρώων πραθὸν, ἑσπόμενοι
Ηρακλεῖ πρότερον,
Καὶ σὺν Ατρείδαις.

Jam de tertia quæramus: eam invenio sub Charidemo quodam accidisse, servi, & equi opera ad eam rem uso. Narrat fuse Polyænus Strategematum lib. III. sub finem, nam quod de Amazonibus quidam proferunt, non credo, nisi Auctorum testimonia videam. Sed audiamus Polyænum, Χαρίδημος Ιλιέων λεηλατούντων αὐτοῦ τὴν πόλιν, οἰκέτην Ιλιέα προσελθόντα ἐπὶ λείαν συλλαβὼν, μεγάλοις δώροις ἔπεισε προδοῦναι τὴν πόλιν. ἵνα δὲ πιστὸς φανείη τοῖς φυλάττουσι τὰς πύλας, ἔδωκεν αὐτῷ πολλὰ πρόβατα, καὶ ἀνδράποδα δίς που καὶ τρὶς ἀγαγεῖν. οἱ δὲ φύλακες ταῦτα νειμάμενοι, συνεχώρουν αὐτῷ πολλάκις ἐξιέναι νύκτωρ, καὶ σὺν αὐτῷ ἄνδρας πλείονας, τὴν λείαν περιελαύνοντα. Χαρίδημος τοὺς μὲν σὺν αὐτῷ συλλαβὼν ἔδησε, τὰ δὲ τούτων ἱμάτια περιβαλὼν τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡπλισμένοις ἔδωκεν αὐτοῖς τά τε ἄλλα τῆς λείας, καὶ ἵππον ὡς αἰχμάλωτον. οἱ φύλακες ἵνα δέξαιντο τὸν ἵππον, πᾶσαν τὴν πύλην ἀνέῳξαν. οἱ στρατιῶται τῷ ἵππῳ συνεισπεσόντες τούς τε φύλακας ἀπέκτειναν, καὶ τὴν λοιπὴν δύναμιν δεξάμενοι τῆς πόλεως ἐκράτησαν, ὥστε, εἰ χρή τι καὶ παῖξαι, δεύτερον ἑάλω τὸ Ιλιον, πάλιν ἵππῳ καταστρατηγούμενον. Sed & quartum capta fuit, & incendio funditus deleta à C. Fimbria, Nicomediæ Legato, annis M. L. post Græcorum eversionem. Vide Appianum, & Augustinum de Civ. Dei, lib. III. cap. VII.

73. Ος ποτ' ἐν ῥαπτῷ σκύτει] Dardanus, Jovis ex Electra filius, facta inundatione, è Samothracia utribus in Idam, Trojæ promontorium, tranavit. Homeri Scholiastes, (quem non recte Didymum nonnulli existimant, qui sæpe in istis scholiis citatur: equidem, si conjecturæ locus, Johannis Tzetzæ esse dicam, qui ipse in Chiliad. Var. Hist. Commentarii sui Homerici meminit, neque me movet Ammonius, qui in voce χλαμὺς Didymi verba profert ad Iliad. β'. quæ ibi nullus invenias) is itaque Scholiastes hoc modo ait, Δάρδανος, ὁ Διὸς καὶ Ηλέκτρης, τῆς Ατλαντος θυγατρὸς, διϊὼν (lego λιπὼν) τὴν Σαμοθράκην ἐπομβρίας γενομένης, κατασκευάσας σχεδίαν, καὶ ἀσκὸν ἑαυτῷ περιθεὶς, διεκομίσθη εἰς τὴν Ιδην τῆς Τρωάδος, καὶ ἀποβὰς Διὸς ὑποθεμένου κτίζει πόλιν, ἣν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν. Et Nonnus Διονυσιακῶν lib. III.

——— πάτριον οὖδας ἐάσας
Δάρδανος, ἀντικέλευθον ἐνάσσατο πέτραν ἀρούρης,
Δαρδανίην εὔπυργον ἐπώνυμον ἄστυ χαράξας,
Ιδαίην ἀροτῆρι διαγράψας κόνιν ὁλκῷ.

Huc etiam referri debent illa Virg. Æneid. VII.

Atque equidem memini (fama est obscurior annis)
Auruncos ita ferre senes, his ortus ut agris
Dardanus Idæas Phrygiæ penetravit ad urbes,
Threiciamque Samum, quæ nunc Samothracia fertur.

Quibus duobus postremis versibus inest τὸ ὕστερον πρότερον, ut vocant. Vide Eustathium ad Dionysii Περιήγησιν. Apollodorus lib. III. aliam abitûs causam ponit, dicens Dardanum interitu fratris Jasii (quem Jupiter, quia Cereri vim intulisset, fulmine interfecerat) mœstum, relicta Samothrace, in objectam continentem enatasse ad Teucrum, Scamandri fluvii Idææque Nymphæ filium. Utrem vero ῥαπτὸν σκύτος appellat, quia ex demortuorum animalium corio eos veteres consuebant. Vide Etymologici Auctorem, & Artemidorum lib. V. cap. XXII.

77. Ζήρυνθον ἄντρον] Zerynthus antrum est in Samothrace. Nicandri Schol. Θρεϊκοῖς, Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων δέ φησι, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ὃ ἐστι σπήλαιον τῆς Εκάτης. Aristophanis Scholiastes ad Εἰρήνην narrat, eo confugere solitos, qui in magnis periculis versarentur, & mox ubi Hecatæ, & Corybantibus sacrificassent, liberatos fuisse. Idem Suidas, Εν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακα κινδύνων τινῶν. ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Εκάτης, καὶ τὸ Ζήρυνθον ἄντρον, ἢ κύνας ἔθυον. ἐν κινδύνοις οὖν γενόμενοι, ἐπεκαλοῦντο τοὺς δαίμονας ἐπιφανῆναι, καὶ ἀλεξῆσαι. ἐδόκουν δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα, ἔκ τε δεινῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων. Huc pertinet illud Diogenis Cynici apud Laertium lib. VI. in vita ejus, Θαυμάζοντός τινος τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀναθήματα, ἔφη, πολλῷ ἂν εἴη πλείω, εἰ καὶ οἱ μὴ σωθέντες ἀνετίθεσαν.

Ibid. Τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς] Hecaten intelligit cui canes immolabantur, ut tradit Theocriti Scholiastes Idyllio II. & Plutarchus Ῥωμαϊκοῖς. Inde est apud Theocritum,

Τᾷ χθονίᾳ θ' Εκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.

qua de causa etiam Εκάτης ἀγάλματα nuncupabantur. Hesychius, Εκάτης ἄγαλμα, τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Εκάτῃ κύνας. Emendabis vero Stephanum in Ζήρυνθος, apud quem depravissime legitnr hic versus,

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φανοῦς θεᾶς.

78. Κυρβάντων] Corybantus Jasii & Idææ filius fuit, ac simul cum Dardano sacra Cybeles in Phrygiam deportavit, ejusque Deæ sacerdotes à suo nomine Corybantes dixit, auctor Diodorus Siculus. Sunt qui hos quinque & viginti fuisse existiment, alii LII. atque ex iis XXXII. ἀριστεροὺς nuncupatos veneficos fuisse, reliquos δεξιοὺς dictos veneficia dissolvere potuisse. Vide Apollonii Schol. lib. I.

79. Οτ' ἠμάθυνε πᾶσαν ὀμβρήσας χθόνα] Diluvium hoc, de quo agit Lycophron, tertium fuit, si Nonno credimus, qui Dionys. lib. III. tres κατακλυσμοὺς enumerat, in quo non convenit ei cum Xenophonte, qui in lib. de Æquivocis quinque ponit; primum trimestrem sub Ogygo prisco, secundum Niliacum menstruum sub Hercule & Prometheo Ægyptiis, tertium bimestrem in Achaia sub Ogygo Attico, quartum Thessalicum trimestrem sub Deu-

calione, quintum etiam trimestrem sub Proteo Ægyptio, qui Paridi Helenam eripuit. Etiam Isidorus Origin. lib. XIII. cap. XXII. tria diluvia recenset.

80. Ζηνὸς καχλάζων νοτμὸς] Veterum ista fuit opinio Jovem ætherem esse, cui concipiendi, generandique, & cuncta vegetando nutriendi vis inesset. Virgilius,

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther
Conjugis in gremium lætæ descendit, & omnes
Magnus alit magno permistus corpore fœtus.

Horatius,

——— *manet sub Jove frigido*
Venator teneræ conjugis immemor.

Calpurnius Eleg. V.

Dum peragit vernum Jovis inconstantia tempus.

Profluxit ea opinio ab Anaximene, & Cleanthe. Vide Lactantium lib. I. cap. V.

84. Καὶ δελφῖνες] Ovidius etiam in diluvii descriptione Metamorph. lib. I.

—— *silvasque tenent delphines, & altis*
Incursant ramis, agitataque robora pulsant.

85. Φέρβοντο φῶκαι] Ovidius loco citato,

Et modo qua graciles gramen carpsere capellæ,
Nunc ibi deformes ponunt sua corpora phocæ.

87. Τρήρων@ εἰς ἅρπαγμα περιφαίας κυνὸς] Helenam columbam vocat ob libidinem, ob quam ea avis etiam Veneri sacra. Canem autem, ob conjugum multitudinem; canes namque indifferenter cum quavis coëunt. Salvianus, ut alios omittamus, lib. IV. de Dei Providentia, *Numquid enim aliquis ex servis turbas concubinarum habet? numquid multarum uxorum labe polluitur? ut canum, vel suum more tantas putet conjuges suas esse, quantas potuerit libidini subjugare?* Vel canem vocat, quod ejus raptus & Græcis & Trojanis infaustus fuerit, nam canis olim inopinatus conspectus mali ominis erat. Terentius Phormione Act. IV. Sc. IV.

—— *post illa monstra evenerunt mihi,*
Introiit in ædes ater alienus canis,
Anguis per impluvium, &c.

Sophocles Ἀντιγόνῃ,

Ὅσων σπαράγματ᾽ ἢ κύνες καθήγνισαν.

Horat. lib. III. Od. XXVII.

Impios parræ recinentis omen
Ducat, & prægnans canis.

Vel propter impudentiam. Terentius Eunuchi Act. IV. Sc. VII.

——— *ain' vero canis?*

Quo loco Interpres vetus. *Hoc verbo impudentibus inimicis convitium fieri solet: nam militare dictum est in hostem* CANIS.

88. Ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται] Per Τόργον ὑγρόφοιτον, cygnum intelligit, in quem mutatus Jupiter Ledam compressit. Didymus ad Odyss. λ'. Ζεὺς Λήδας ἐρασθεὶς, Θεστίου παιδὸς, εἰς κύκνον ἑαυτὸν μετέβαλλεν, καὶ διαπτὰς ἐμίγη αὐτῇ, μετὰ χρόνον δὲ ἐκείνη τεκοῦσα ὠὸν, ἀποτίθεται εἰς λάρνακα, ὅθεν συνέβη τούς τε Διοσκούρους, καὶ τὴν Ἑλένην γενέσθαι. Hæc ille. Ovidius quoque Metamorph. lib. VI.

Fecit olorinis Ledam recubare sub alis.

Unde & Gregorio Nazianzeno κύκνος dicitur. Vide etiam Apollodorum lib. III. Fabulæ allegoriam ex Melisso refert Fulgentius Mytholog. lib. II. Sunt qui velint ovum hoc è Luna decidisse. Fides sit penes Auctorem.

89. Κελυφάνω στρόβιλον ἐσπαργανωμένην] Athenæus lib. II. ex Clearchi Eroticis refert in cœnaculis, quæ ὠὰ dicebantur, Helenam nutritam fuisse, atque inde natam fabulam de ejus ex ovo ortu. Athenæi hæc verba, Ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκιῶν παρ᾽ ἡμῖν καλούμενα ὑπερῷα, ὠὰ. φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἐρωτικοῖς, Τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιούτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς ὡς ἐξ ὠοῦ εἴη γεγεννημένη. οὐκ εὖ δὲ Νεοκλῆς ὁ Κροτωνιάτης ἔφη, ἀπὸ τῆς σελήνης πεσεῖν τὸ ὠὸν, ἐξ οὗ τὴν Ἑλένην γεννηθῆναι. Lucianus in Gallo proceritati colli tribuit, quod candidum, & olorinum plane habuit.

91. Οὐ πατρὸς κόπρους στείβοντα ῥακτῶν βουστάθμων] Regium antiquitus pecora pascere. Didymus ad Odyss. XIII. Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ τῶν βασιλέων παῖδες πανάπαλοι (lego πανάιπολοι) ἐκαλοῦντο, καὶ ἐποίμαινον. Hesiodi Scholiastes. lib. I. Τὸ παλαιὸν βασιλεῖς πολυθρέμμονες, καὶ ποιμενικὸν ἔζων τὸν βίον. Varro de Re Rust. lib. II. cap. I. *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poetæ, qui alios vocant* πολύαρνας, *&* πολυμήλους, *alios* πολυβούτας. *Qui etiam ipsas pecudes propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt.*

93. Κάλλους τ̃ θεωρίτιω] Dearum de forma contentio, & Paridis judicium satis nota. Vide Isocratem Ἑλένης ἐγκωμίῳ, & Ovidium in Epistolis. Athenæus lib. XII. Δειπνοσοφιστῶν, putat illud judicium virtutis voluptatisque comparationem repræsentare, & quia potior judicata Venus, id est, voluptati posthabita virtus, merito cuncta confusa, & perturbata fuisse. Alii Paridem virum eruditum credunt, orationemque in Veneris laudem composuisse, eamque Junoni, & Palladi in ea prætulisse, cecinisse quoque hymnum in Venerem, quem κεστὸν vocaret, post à patre in Græciam sacrificiorum causa missum Helenam rapuisse, belloque dedisse occasionem. Proclus è tribus vivendi generibus amatorium eum amplexum existimat. Huc pertinet Aristippi jocus, quo usus apud Dionysium: cum enim ille ei tres meretrices offerret, ut quam vellet, eligeret, tres simul abstulit, dictitans, neque Paridi tutum fuisse quod unam elegisset. Narrat Diog. Laertius lib. II. Διονύσιος δέ ποτε, τριῶν ἑταιρῶν οὐσῶν, μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς ἀπήγαγεν, εἰπὼν, οὐδὲ τῷ Πάριδι συνήνεγκε μίαν προκρῖναι. Accidit autem hoc judicium in loco, qui Ἀλεξάνδρεια dictus. Stephanus, Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασὶ τὸν Πάριν διακρῖναι τὰς θεάς. Apud Homerum vero judicii Paridis nusquam mentio, quod observavit Macrobius lib. V. cap. XVII. *Nullam commemorationem de judicio Paridis Homerus admittit. Virgilius tantam deam, quod cuivis de honestis fœminæ deforme est, velut specie victam, Paride judicante doluisse, & propter Catamiti pellicatum totam ejus gentem vexasse.*

97. Τράμπις σ᾽ ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες] Bene admodum Paridis barbari navem τράμπιδα vocat

cat usus propria vocabuli significatione, nam πέμπτις, (ut ait Nicandri Schol.) κυρίως βαρβαρικὸν πλοῖον ἐστίν. Fallitur autem Isacius noster, dum πόδας naves explicat, quem male sequitur Canterus ille. Ego vero remos dico. Nonius Marcellus, *Remi sunt navales pedes*. Etiam Artemidorus lib. I. cap. L. pedes remos interpretatur his verbis, Πλείονας πόδας ἔχειν ἀγαθὸν ἐμπόροις καὶ ναυκλήρῳ, σωμάτων γὰρ πλειόνων ἄρξουσι, καὶ παντὶ μισθῷ τούτους τρέποντες. κυβερνήτῃ δὲ ἰδόντι τὸν ὄνειρον σημαίνει γαλήνην, πλείοσι γὰρ ποσὶ χρήσεται τῆς νεὼς ἐρεσσομένης. Hinc *Remipedem* navem dixit Ausonius. Et Callimachus Epigrammate VI. Βοέστων ποσίν. Lucilius Sat. lib. VIII.

Verum flumen uti atque ipso divortio aquarum
Ilignis pedibus cercurum concinit æquis.

Quos versus emendent alii, quibus plus otii. Inde, quia remi appellati sunt *pedes*, naves *ambulare* dicuntur. Cato de Re Rust. cap. I. *Si poteris, sub radice montis siet, in meridiem spectet, loco salubri, operariorum copia siet, boumque ibi aquarium, & oppidum validum prope siet, aut mare, aut amnis, qua naves ambulent.* Hinc refuto Villiomarum, qui negat dici posse navem ambulare pedibus. Quid? quod similiter Salustius scaphas *progressas* dicit. Verba ejus ista, *Earum alia paullulum progressæ nimio simul & incerto onere, quum pavor corpora agitaverat, deprimebantur.* Quem locum, Lector, acceptum referes Scriverio meo, magnæ industriæ juveni. Huc pertinet, quod cursus à Poetis tribuatur navibus. Vide Agell. lib. X. cap. XXVI. Vocantur tamen alias *pedes*, funes nautici, quibus vela adstringuntur. Unde etiam Poeta noster ποδωτὰ λίνα vocat. Dicuntur vero Φερεκλειοι πόδες, à fabricatore.

99. Καμπύλους χάσας πεύκης ὀδόντας] Navis curvi dentes sunt ancoræ, quæ arenæ impactæ mordicus eam retinent. Symphosius in ænigmate de ancora,

Scrutor aquas medias, ipsas quoque mordeo terras.

Virgilius Æneid. lib. I.

——*fessas non vincula naves*
Ulla tenent, unco non alligat ancora morsu.

Inde *mordaces ancoræ*: Sidonius Epist. lib. VIII. *Præterea de continenti in patriam vela laxantes hostico mordaces ancoras vado vellunt.* Itaque dentes navis ancoræ sunt. Isidorus Orig. lib. XIX. cap. II. *Ancora, dens ferreus.* Virgilius Æneid. VI.

Obvertunt pelago proras, tum dente tenaci
Ancora fundabat naves. ——

Nonnus ἀγκυλόδοντας χαλινοὺς vocat Dion. lib. III.

Καὶ δαπέδῳ ψαμάθοιο βαρυνομένης διὰ κόλπου
Ὀλκάδος ἀγκυλόδοντες ἐπισφίγγοντο χαλινοὶ
Δυσμέος φαέθοντος.——

Pindarus χαλκόγενυν χαλινὸν Pythion. Od. IV.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναῒ κριμνάντων ἐπέτοσε θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν.——

Alioquin etiam navis dentes appellantur τὰ ἔμβολα, sive rostra. Porro *Dentes* Latinis dicuntur, non solum quibus cibus atteritur, sed id omne, quo aliquid teneri, aut exsecari potest, teste Nonio. Ad ancoram porro quod attinet, eam invenit Anacharsis Scytha, teste Laertio lib. I. Εὗρε δ' εἰς τὸν βίον ἀγκυράν τε, καὶ κεραμεικὸν τροχὸν, ὥς τινες.

101. Εἰναφώσσονα στόλον] Illustrissimus Josephus Scaliger retulit mihi legisse se apud veterem quendam scriptorem Græcum, classem hanc velorum novem fuisse: quod tamen manifesto falsum. Lege Libellos, qui Dictyn & Daretem mentiuntur.

102. Τὴν ἄνυμφον πόρτιν] Helenam πόρτιν vocat, pro qua buculam Lacedæmonii aliquando immolarunt. Historia, sive potius fabula, ita habet: Laborantes peste Lacedæmonii oraculo moniti sunt, liberandos esse, si virginem nobilem immolarent, Helenam autem cum sors petiisset, eaque ornata produceretur, aquila advolans gladium abripuit, & buculæ ibi loci pascenti imposuit, quæ pro Helena immolata fuit. Vide Plutarchum Παραλλήλοις. Ut autem hic Helena, pro qua vitula sacrificata fuit, πόρτις appellatur, ita infra Jupiter, pro quo Saturno datus lapis, δίσκος, sive lapis, vocatur.

104. Εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων] Externos laqueos interpretare amorem mulieris peregrinæ. Apte vero amorem laqueo assimulat ex Ægyptiorum mysteriis. Horus Ἱερογλυφικῶν lib. I. Παγὶς ἔρωτα, ὡς θήραν, ἐμπλέκοντα τὸν ἀνέρα σημαίνει. Ita enim supplendus corrigendusque iste locus videtur. Sic infra,

Ἡ μὲν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις,
Ἔρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' Ἐριννύων
Πικρὰν δ' ἐπισφήλασα κηκῖον πάγην.

Et apud Poetas alios sæpe id observare.

105. Ἐμπαίσασαν ἴχνεσι τοῦ πτεροῦ] Scholiastes dum πτερὸν interpretatur τὴν ταχύτητα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τὸ πλοῖον, misere ineptit: ut dissentiam auctor Pollux, qui ita ait lib. V. cap. III. Πτέρυγες, αἱ ἑκατέρωθεν προβολαί. & cap. IV. Ἔστι δέ τι ἄρκυος μέρος, καὶ ἀκρωλένια, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἄκρα τῶν ἀρκύων, ἃ οἱ μὲν κράσπεδα, οἱ δὲ πτερύγια ὀνόμασαν. Latinis *Linea*, sive *Formido* dicitur. Gratius,

Ne reprehensa suis properantem linea pennis
Implicet.——

Nemesianus,

Linea quin etiam magnos circumdare saltus
Quæ possit, volucresque metu concludere prædas,
Digerat innexas non una ex alite pennas.

Intexebant ei retis generi plumas versicolores. Hinc *retia maculis distincta* dixit Ovidius in Epistolis. Prudentius *maculas* Hymn. III. Καθημερινῶν,

Callidus illaqueat volucres
Aut pedicis dolus, aut maculis.

Meminit ejus retis etiam Seneca lib. II de Clementia, *Sic feras lineæ, & pinnæ clausas continent, easdem à tergo telis eques incessat, tentabunt fugam per ipsa quæ fugerant, proculcabuntque formidinem.* Symmachus lib. I. Ep. XLVII. *Nam unde est hæc sensuum in epistolis tuis novitas, verborum vetustas, si tantum nodosa retia, vel pinnarum formidines, & sagaces canes, &c.* Apuleius in Apolog. *Verum ego ista propterea commemoravi: non quod pinnarum formidines, & fuliginis maculam, te præsertim judice, timerem.*

110. Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος] Salamina puta. Δράκοντα vero καταχρηστικῶς posuit pro ὄφιν, Cychreum autem designat, qui ὄφις cognominatus fuit propter morum asperitatem. Stephanus, Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων. Quæ verba Stephani mutila moneo, & post Τεύκρῳ aliquid deesse, videlicet ὠνομάσθαι φησι, aut tale aliquid, scribo itaque pro puncto asteriscum, defectus notam. Huc pertinent illa Eustathii ad Dionysium, Η δὲ Σαλαμὶς ἑβδομήκοντα σαδίων ἔχει περίμετρον, ἢ ὀγδοήκοντα, ἐκαλεῖτο δὲ ποτὲ Κυχρεία, ἀπό τινος Κυχρέως, οὗ καὶ Λυκόφρων καὶ Αῤῥιανὸς μέμνηνται, ὃς ὄφις μὲν ἐπεκλήθη διὰ τραχύτητα τόπου. Emendο, δ. τ. τρόπου. Ut autem istiusmodi homines apud Græcos ὄφεις, ita apud Latinos *Scorpiones* appellabantur. Apuleius Miles. IX. *Nosti quendam Barbarum civitatis nostræ decurionem, quem Scorpionem præ morum acritudine vulgus appellat.* Contra mites, *Oviculæ*. Aurelius Victor, *Quinctus Fabius Maximus Cunctator, Verrucosus à verruca in labris sita, Ovicula à clementia morum dictus.*

Ibid. Εὐχέας πόθον] Hic πόθος non tam de cupidine Venerea intelligi debet, quam de Paridis nave, quæ pictum in puppe Cupidinem habebat, ut ex Ovidio clarum, apud quem sic ipse Paris in Epistola ad Helenam,

Troïa cæduntur Phrygia pineta securi,
Quæque erat æquoreis utilis arbor aquis.
Ardua proceris spoliantur Gargara silvis,
Innumerasque mihi longa dat Ida trabes.
Fundatura citas flectuntur robora naves,
Texitur & costis panda carina suis.
Addimus antennas, & vela sequentia malos,
Accipit & pictos puppis adunca deos.
Qua tamen ipse vehor comitata Cupidine parvo,
Sponsor conjugii stat Dea picta sui.

Solebant namque Veteres tutelæ nomine naves appellare, quod etiam observavit in nuperis ad Petronium Animadversionibus eruditus juvenis Johannes à Wouweren. Servius ad Æneid. x. *Solent naves nomina accipere à tutelarum pictura.* Lutatius ad Statii Thebaid. VIII. *Tutelam navis intelligimus cum gubernatore navigare, habent enim pictos præsules, quorum nominibus nuncupantur & naves.* Inde apud Lucianum Πλοίῳ. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἶσιν ἑκατέρωθεν. Sic Virgilius Æneid. v. Pristin, Chimæram, Scyllam, & Centaurum nuncupat naves à tutelæ pictura, in cujus loci explicatione ineptiunt Interpretes, tam veteres quam recentiores. Et in XI. Massici,

—— aurato fulgebat Apolline puppis.

Claudius Quadrigarius apud Nonium lib. XII. Rerum Rom. *Quinque pristes, navigium ea forma à marina bellua dictum est.* Lego, *navigium ea forma à marina bellua dictum est*, pro navigiorum dictorum, qua syncope ejus ævi Auctores affectate usi.

111. Ἀκτῆς] Tota quondam Attica *Acte* nominata dicitur, quod maximam ejus partem mare attingat, auctor Strabo lib. IX. Vel ab Actæone, sive Actæo, terrigena rege, testes Plinius, Gellius, Solinus. Hinc Ἀκταῖον μέλι Andromacho Γαλήνη, mel Atticum. Similia apud Virgilium, Ovidium, Catullum, & alios Poetas.

112. Δευτέραν ἔσωλον ἐκ ὄψει Κύπριν] Venerem secundam intelligit illam, quæ πάνδημος dicta. Duas enim veteres Veneres statuebant, alteram οὐρανίαν dictam, quæ honestos excitare amores, alteram πάνδημον, quæ in libidinem impellere putata. Plato quoque in Symposio duas esse Veneres ait, & ἡ μὲν γάρ γέπε πρεσβυτέρα, inquit, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὲ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν. ἡ δὲ νεωτέρα Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὲ πάνδημον καλοῦμεν. Quem Platonis locum indubie respexit Apuleius in Apologia, cum scriberet, *Mitto enim alta illa & divina Platonica, rarissimo cuique piorum gnara, cæterum omnibus profanis incognita: geminam esse Venerem deam, proprio quamque Amore, & diversis amatoribus pollentem. Earum alteram Vulgariam, quæ sit percita* (lego *prædita*, ut statim sequitur) *populari Amore, non modo humanis animis, verum etiam pecuinis & ferinis animus ad libidinem imperitare, & immodico trucique perculsorum animalium serva corpora complexu vincientem: alteram vero Cælitem Venerem, prædita quæ sit optimati Amore, solis hominibus, & eorum paucis curare, nullis ad turpitudinem stimulis vel illecebris sectatores suos percellentem. Quippe ejus amorem non amœnum & lascivum, sed contra incorruptum & serium, pulcritudine honestatis virtutis amorem amatoribus suis conciliare: & si quando decora corpora commendet, à contumelia eorum procul absterrere.* Ita enim scribenda ea postrema verba monuit literarum lumen, & columen Is. Casaubonus, quem merito sequor. Huc pertinet quoque Epigramma Theocriti, cujus initium ita habet,

Η Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας.

Et illa Musæi,

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς,
Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιος ἤλυθεν ἑορτή.

Vide etiam Artemidorum lib. II. cap. XLII. Apud Phurnutum vero lib. de Nat. Deorum, cum ait, Καλεῖται δὲ (ἡ Ἀφροδίτη) οὐρανία τε, καὶ πάνδημος, καὶ πανατίη, διὰ τὸ κἂν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ θαλάσσῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς θεωρεῖσθαι. Legendum est πάνδημος, καὶ ποντίη, vel θαλασσίη, quod sequentia facile convincunt. Sane juvat & Musæus extremo poemate,

Αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην.

Et antea,

—— Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης
Καὶ κρατέει πόντοιο. ——

Meminit utriusque Veneris Catullus Epigramm. LXIX.

Nam mihi quam dederat duplex Amathuntia curam,
Scitis, & in quo me torruerit genere.

Ad Venerem πάνδημον quod attinet, de ea elegans locus apud Heliodorum Æthiop. lib. I.

Ἐπειδὴ

Ἐπειδὴ γὰρ τῆς πάνδημον Ἀφροδίτην τὸ προφητικὸν ἀπιμάζει γένος, ἢ τῆς καθ' ἡδονὴν χρείας, ἀλλὰ τῆς εἰς διαδοχὴν σπορᾶς, τήνδε ἑαυτοῦ γενέσθαι δεσποίναν. Simulacrum ejus Athenis in foro consecratum fuit à Solone, ut quidam volunt. Harpocration, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν, πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀμφιδρυθεῖσαν (scribo ἀφιδρυθεῖσαν) περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος δ' ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν, Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ τέγους στῆσαι, διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης πάνδημον (scribo πανδήμου) ἱερόν. ὅτι δὲ πάνδημον, πάγκοινον. Sed quod ait inibi Solonem σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, id vero ita habet, Solon inter pulcerrimas leges quibus Atheniensium Remp. firmavit, etiam constituit, ut cives & se, & fortunas suas redimerent, quæ lex Σεισάχθεια est appellata. Diog. Laertius lib. I. Σόλων Ἐξηκεστίδου Σαλαμίνιος, πρῶτον μὲν τὴν σεισάχθειαν εἰσηγήσατο Ἀθηναίοις, τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε, καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. ἑπτὰ δὲ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προύτρεψε πρᾶξαι. καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια. Vide Plutarchum in vita ejus.

115. Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο Φλεγραίας πόσις] Proteus Paridi, cum in Ægyptum venisset, Helenam ademit reddito illi ejus simulacro. Huc facit illud Stesichori,

Τρῶες οἱ τότ' ἦσαν (sic lego, non ἴσαν) Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες.

Vide Herodotum media Euterpe. Meminit ejusdem rei Xenophon lib. de Æquivocis.

119. Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν] Nilus, fluvius Ægypti septem ostiis nobilis, Ægyptum quotannis, cum sol in Cancro est, flantibus Etesiis, inundatione sua fertilem reddens. Vide Heliodorum Æthiopic. lib. XI. Hinc in Messalæ Genethliaco Tibullus,

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Jovi.

Unde & à veteribus Ægyptiis Horomasdes, (si Laertio fides habenda, qui tamen fallitur; est enim hoc nomen Persicum, quo Kalendæ designantur) hoc est, Jupiter, vocatus est, divinique ei honores habiti sunt. Et Niloa Ægyptiis instituta, quæ celebrabantur sub ortum inundationis. Heliodorus Æthiop. lib. IX. Καὶ γάρ πως συνέπεσε Νειλῷα τότε, τὴν μεγίστην παρ' Αἰγυπτίοις ἑορτὴν, ἐνεστηκέναι, κατὰ τροπὰς μὲν τὰς θερινὰς μάλιστα, καὶ ὅτε ἀρχὴν τῆς αὐξήσεως ὁ ποταμὸς ἐπιλαμβάνει τελουμένην, ὑπὲρ πάσας δὲ τὰς ἄλλας πρὸς Αἰγυπτίων σπουδαζομένην, & quæ sequuntur. Hic Triton aliquando, quandoque Aëtos, Ægyptus, & Oceanus nominatus est. Postea Nilus, à Cyclopis filio Nilo, Ægypti rege, Tantali ex filio nepote. Servius tamen aliud etymon ponit. Inundationis causas habes apud Solinum cap. XXXV. Horum Ἱερογλυφικῶν α'. Lucretium lib. VI. & Apollonii Scholiasten lib. IV.

121. Οἷά τις σιφνεὺς] Huc pertinent Artemidori verba lib. III. cap. LXV. Ἀσπάλαξ ἄνθρωπον τυφλὸν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος σημαίνει, καὶ ματαιοπονίαν, διὰ τὸν μάταιον τῆς ζωῆς πόνον.

131. Λίπουσα κάσσιν] Meretricem vocat Helenam, quæ nupta Menelao cum Paride degebat. Potest etiam ad historiam referri, quæ narrat pictam aliquando à Zeuxide Helenam fuisse, quam, quia amplum ex ejus pictura ille lucrum reportaret, Græci Meretricem vocitarunt. Ælianus Ποικ. Ἱστορ. lib. IV. Ὁ Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγραψε, πολλὰ ἐχρηματίζετο ἐκ τούτου τοῦ γράμματος. οὐ γὰρ εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε τοὺς βουλομένους εἴα ὁρᾷν αὐτὴν, ἀλλ' ἔδει ῥητὸν ἀργύριον καταβαλεῖν, εἶτα οὕτω θεάσασθαι. ὡς οὖν μίσθωμα τὸν Ἡρακλεώτη λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς γραφῆς, ἐκάλουν οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἑλένην ἑταίραν. Cum autem hanc pinxisset, quid de eo opere homines censuri essent expectandum non putavit: sed protinus hos versus adjecit ex Iliad. γ'.

Οὐ νέμεσις Τρῶας τε, καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν,
Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεοῖς εἰς ὦπα ἔοικεν.

Vide Val. Max. lib. III. cap. VII.

135. Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον] Sic apud Horatium lib. primo, Sat. III.

Concha salis puri.

Et Persium Sat. III.

——*purum & sine labe salinum.*

Catullus,

Quod culus tibi purior salillo est.

Vide Acronem. Neptuni autem salem vocat, quem ille (ut est apud Jul. Pollucem lib. VI. cap. X.) in Tragasi (nam Τραγάσου, non Τραγαίου lego) gratiam conglutinavit. Si quis tamen ἁπλῶς per Neptunum, mare intelligat, non inepte fecerit, qua ratione Alexander Ætolus citante Parthenio,

—— ἅλα ξυνώνα θαλάσσης

nuncupavit. Mos vero erat veteribus salem in mensa hospitibus apponere, eo concordiam inter se mutuo optantes, ut ex aqua & terra ille constat. Plutarchus Ἑλληνικοῖς, Λαβὼν αἰχμάλωτον ἀπῆγεν οἴκαδε, καὶ μεταδοὺς ἁλῶν τε καὶ τραπέζης, ἀπέπεμπεν οἴκαδε. Heliodorus lib. IV. Διωμόσες γὰρ οἶμαι καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων, σπονδῶν καὶ τραπέζης κοινωνήσαντας, καὶ φιλίας ἀρχὴν ἱερὰς ἅλας ποιησαμένους, μὴ οὐχὶ καὶ τὴν περὶ ἀλλήλων γνῶσιν ἔχοντας ἀπελθεῖν. Item lib. VI. Ἀλλὰ πρὸς ξενίων καὶ φιλίων θεῶν, πρὸς ἁλῶν καὶ τραπέζης, ὧν, ὡς οἶμαι, φιλανθρώπων ἐν ἡμετέροις πεπείρασθε. Plautus Curculione, &c. *Qui homini.*

Therapontigone Platagidore, salve: salvus quum advenis
In Epidaurum, hic hodie apud me nunquam delinges salem.

Hinc Dion περὶ Ἀπιστίας, Τὸν Ἀρχίλοχον οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἅλες, καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων. Demosthenes in Orat. περὶ Παραπρεσβείας, Ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ περιιών. Huc pertinet proverbium vetus, Ἅλας καὶ τραπέζας παραβαίνειν. de quo vide Auctorem proverbiorum. Romani quoque in mensis salinum ponebant. Festus, *Salinum in mensa pro aquali solitum esse poni, ait Verrius, cum patella, quia nihil aliud sit sal quam aqua.* A quo paullulum abit Acron, *Salinum* (inquit) *est patella, in qua*

Diis primitiæ cum ſale offerebantur. Horatius lib. II. Od. XVI.

Vivitur parvó bene, cui paternum
Splendet in menſa tenui ſalinum.

Et lib. I. Sat. III.

——*modo ſit mihi menſa tripes, &*
Concha ſalis puri.——

Atque tum ſacras eſſe menſas exiſtimabant. Arnobius lib. II. *Sacras facitis menſas ſalinorum appoſitu, & ſimulacris Deorum.* Quod à Græcis, ut alia multa, dimanavit. Quia vero Tragaſi ſupra facta mentio, à quo Tragaſæus ſal, emendabis obiter Heſychium, & Stephanum ſcribendo Τραγασαῖοι ἅλες. Nam apud illum male Τραγάσαι, οἱ ἅλες, οἱ, &c. apud hunc Τράγασοι, οἱ ἅλες.

137. Λάζας τράπεζαν] Nempe hoſpitalem, nam illam Græci vocabant κοινὴν τράπεζαν. Heliodorus lib. V. Η δὲ τράπεζα δὲ ἡμῖν κοινὴ προὐτίθετο, τὰ μὲν ἄλλα ἡμῶν παρεχόντων, τῷ Τυῤῥηνῷ δὲ ὄψον ἄφθονον ἐκ θαλάττης τοὺς νέους ἑστιῶντος. Parthenius Erotic. XIV. Ἐκεῖνος ἀπεωθεῖτο, ποτὲ μὲν φάσκων ὀῤῥωδεῖν, μὴ καταδήλος γένοιτο, ποτὲ δὲ Δία (lego Δία) ξένιον, καὶ κοινὴν τράπεζαν προϊσχόμενος. Ad Paridem quod attinet ille hac ex re τραπεζίτης à Poeta dicitur. Heſychius, Τραπεζίτην Πάριν, τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν, καὶ ἀπιμήσαντα τὸν Μενελάου. Menſæ vero olim maxima in veneratione habitæ, velut ſacræ. Syneſius epiſtola LVII. Τράπεζα μὲν ἱερὸν χρῆμα, δι᾽ ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται φίλιός τε, καὶ ξένιος. Pindarus Nemeon. Od. XI.

——ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις
Εν τραπέζαις.——

Hinc Juvenalis Sat. II.

——*nullus verbis pudor, aut reverentia menſæ.*

Orpheus in Argonaut.

Αἰδόμενος Θέμιν ἀγνοτελῆ, ξενίην τε τράπεζαν.

Tacitus Annal. XI. *Tractaque in multam noctem lætitia, per epulas ac vinolentiam incautum Cotyn, & poſtquam dolum intellexerat, ſacra regni, ejuſdem familiæ deos, & hoſpitales menſas obteſtantem, catenis onerant.* Referendus huc etiam Demoſthenis locus, & proverbium Græcorum, quorum paullo ante facta mentio.

138. Αρκτου τιθήνης] Paridem expoſitum ab urſa lactatum narrat Apollodorus lib. III. Ælianus Ποικίλης ἱστορίας lib. XII. Αλλὰ καὶ τὸν Αλόπης (lego Ἑλένης) Αλέξανδρον, τὸν Πριάμου, ὑπὸ ἄρκτου φασὶ τραφῆναι. Quid? quod ait Artemidorus lib. II. cap. XII. Αρκτος γυναῖκα σημαίνει, φασὶ γὰρ ἐκ Καστοῦς (lego Καλλιστοῦς, nam feſtinans Librarius mediam ſyllabam omiſit) τῆς Αρκαδικῆς μεταβάλλειν τὸ ζῶον οἱ περὶ μεταμορφώσεις μυθολογήσαντες. Alioquin olim à Græcis mulieres ἄρκτους nominari conſueviſſe nemo, opinor, ignorat. Qua de re ad Theocritum.

139. Τοίγαρ ψαλάξεις εἰς κενὸν νευρᾶς κλύπον] Alluſit ad proverbium, Κενὰ ψάλλεις.

140. Αστα καὶ δώρητα φορμίζων μέλη] Veteres didiciſſe fidibus, notum ex Ciceronis lib. de Senectute, aliiſque, Εθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ ἅλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν. Et mos erat, ut in conviviis poſt cœnam circumferretur lyra: cujus cum ſe imperitum Themiſtocles diceret, utar Tullii verbis, *habitus eſt indoctior.* Etiam Romanorum veterum epulis fides ac tibias adhibere moris fuit. Certe antiquitus, ſi qui fidibus docti, pari cum philoſophis in honore habebantur. Didymus ad Odyſſ. III. Τὸ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον. Athenæus lib. I. Σώφρον δέ τι ἦν τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Quintilianus lib. I. cap. X. *Quis ignorat Muſicen (ut de hac primum loquar) tantum jam antiquis illis temporibus non ſtudii modo, verum etiam venerationis habuiſſe, ut iidem Muſici, & vates, & ſapientes judicarentur?* Ad Paridem quod attinet, ejus lyram etiam Alexandri Magni temporibus extitiſſe tradit præter Plutarchum Ælianus Ποικ. ἱστορ. lib. IX.

143. Τῆς πενταλέκτρου θυάδος] Æſchylus Agamemnone πολυάνορα appellat, Euripidis Scholiaſtes Ορέστ. refert, Tyndarum, Helenæ patrem, aliquando Diis omnibus ſacrificaſſe, excepta Venere, quæ ob id irata filias ejus connubia bis terve mutare, & viros deſerere fecit, citatque hos Steſichori verſus,

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ἅπασι θεοῖς,
Μιᾶς λάθετο ἠπιοδώρου Κύπριδος,
Κείνη δὲ Τυνδάρεω κόραις χολωσαμένη,
Διγάμους, καὶ τριγάμους τίθησι, καὶ λιπεσήνορας.

144. Τειπλαῖς μίναις κατεκλώσαντο] Pro τριπλαῖς, libens hic legerim τριπλαῖ, nam duo tantum, album ſc. & nigrum, ſtamina Parcis tribuunt Poetæ. Tres vero eſſe Parcas, notius eſt, quam ut hic referri debeat.

145. Δηναιᾶς ἁλὸς] Ex Thaletis ſententia, qui ex aquæ elemento ortas res omnes putavit. Hermias, ut Laertium omittamus, in Διασυρμῷ τῶν ἔξω φιλοσόφων, Αλλαχόθεν, ait, δέ μοι Θάλης τὴν ἀλήθειαν νεύει, ὁριζόμενος ὕδωρ τὴν παντὸς ἀρχὴν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὰ πάντα συνίσταται, καὶ εἰς ὑγρὸν ἀναλύεται, καὶ ἡ γῆ ἐπὶ ὕδατος ὀχεῖται. Nuncupat vero δηναιὰν ἅλα, quemadmodum Poetæ ἅλα πολιὰν, & Anyta poetria in Epigrammatis ἠϊόνα πολιὰν duriuſcula catachreſi. At *Maris filias* vocat, propter feram & immitem fatorum legem. *Claudas* autem, à forma anili, qua fingebantur. Catullus in epithalamio Thetidis & Pelei,

Cum interea infirmo quatientes corpora motu,
Veridicos Parcæ cœperunt edere cantus;
His corpus tremulum.——

Infra quoque à Poeta noſtro γηραιαὶ κόραι appellantur.

147. Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας] Theſeum, & Paridem intelligit. De Theſei rapina elegans locus eſt in Iſocratis Helenæ encomio, quem adſcribere non gravabor, Θησεὺς ὁ λεγόμενος μὲν Αἰγέως, γενόμενος δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἰδὼν αὐτὴν (Ελένην) οὔπω μὲν ἀκμάζουσαν, εἴδει δὲ τῶν ἄλλων διαφέρουσαν, τοσοῦτον ἡττήθη τοῦ κάλλους κρατεῖν τῶν ἄλλων εἰθισμένος, ὥστε ὑπαρχούσης αὐτῷ καὶ πατρίδος μεγίστης, καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, ἡγησάμενος οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν ἐν τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς ἄνευ τῆς πρὸς ἐκείνην οἰκειότητος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων οὐχ οἷός τ᾽ ἦν αὐτὴν λαβεῖν, ἀλλ᾽ ἀνέμενον τήν τε τῆς παιδὸς ἡλικίαν, καὶ τὸν χρησμὸν τὸν παρὰ τῆς Πυθίας, ὑπεριδὼν τὴν ἀρχὴν τὴν Τυνδάρεω, καὶ καταφρονήσας τῆς ῥώμης τῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, καὶ πάντων τῶν ἐν Λακεδαίμονι δεινῶν

ῶν ὀλιγωρήσας, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν, εἰς Ἀφίδναν τῆς Ἀττικῆς ἐκόμισε. Hæc de Theseo satis fuse Isocrates. Stricte Ovidius in Heroidum Epistolis,

Ergo arsit merito qui noverat omnia Theseus,
Et visa est tanto digna rapina viro.
More tuæ gentis nitida dum nuda palæstra
Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.

quos duos priores versus mendosos emendabis hoc modo,

Ergo arsit merito qui noverat omina Theseus,
Et visa es tanto digna rapina viro.

De Paridis rapina vide eundem Ovidium, & Didymum ad Odyss. ψ'.

148. Πτηνὰς τριόρχας αἰετοὺς ὀφθαλμίας] Triorcha ex accipitrum genere est, à testium numero nomen habens, auctor, præter Aristotelem, Plinius, qui sic de eo, *Triorchen à numero testium, cui principium in auguriis Phœmonoe dedit, buteonem appellant Romani,* αἰσάλωνα *Græci, qui solus omni tempo e apparet.* Aquilas autem duces interpretare, quia hæ avium reginæ. Volatiles nuncupantur à navibus, quarum vela & remi alæ dicuntur, ut supra docui. Ὀφθαλμίας vocat, à pictis navium partibus, quæ ὀφθαλμοὶ Græcis: si tamen simpliciter quis accipiat oculatam propter visum, quem acerrimum aquila habet, non magnopere repugno. Horatius,

Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum,
Quam aut aquila? ———

Pullos quomodo dijudicent notum.

150. Ἠμικρῆτα βάρβαρον] Barbarum Menelaum appellat, à Pelope avo ex Phrygia (quæ regio Barbara censetur) orto, vel quia

Βεβαρβάρωται χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.

quod ei apud Euripidem objicitur. Barbari autem dicti sunt peregrini homines Athenis, à βάρβαρ absona voce, in quam, cum primum Græce loqui conarentur, incidere solebant. Suadet Cassiodorus barbaros dictos à barba & rure, nec tamen persuadet. Vide Strabonem lib. XIII. Proprie de Phrygibus hoc vocabulum accipiebatur: unde Sophocles βάρβαρον Φρύγα dixit in Ajace, & βάρβαρον αἶαν, Electra. *Barbarus ensis*, Ovid. Met. lib. XIV. Et Horatius in Satiris,

Græcia Barbariæ lento collisa duello est.

154. Ἐντύμβευσε τάφῳ] Sepulcrum, os interpretare. Artemid. lib. I. LXXXII. Τὸ μὲν αἰδοῖον παισὶν ἔοικε, τὸ δὲ στόμα τάφῳ, ὅσα γὰρ ἂν λάβοι στόμα διαφθείρει, καὶ οὐ φυλάττει. David propheta Psalmo quinto, Τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν. Et Paulus Epist. ad Romanos cap. III. vers. XIII. Potes nihilominus de ventre accipere. Sic infra Lycophron,

Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται
Βρωθεὶς πολυσχίστοισι καμπίων γνάθοις.

Et postea,

Τύμβος γεγὼς Κένταυρος ὠμόφρων ἀποράς.

Ovidius Metamorph. lib. VI. de Tereo, qui Ityn filium comederat,

Flet modo, seque vocat bustum miserabile nati.

Ennius (de quo optime meriti VV. Clarissimi H. Columna, & P. Merula) de Metio Fuffetio quadrigis distracto,

Volturus in silvis miserum mandebat hemonem,
Heu quam crudeli condebat membra sepolcro?

Val. Maximus lib. IV. cap. VI. de Artemisia, *Quid enim aut eos colligas, aut de illo inclyto tumulo loquare, cum ipsa Mausoli vivum ac spirans sepulcrum fieri concupierit, eorum testimonio, qui eam extincti ossa potione aspersa bibisse tradunt?* Huc pertinet locus Marci Antonini τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. IV. Χρὴ δὲ μὴ μόνον ἐνθυμεῖσθαι τὸ πλῆθος τῶν θαπτομένων οὕτω σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν ἑκάστης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ὑφ' ἡμῶν τε, καὶ τῶν ἄλλων ζώων, ὅσος γὰρ ἀριθμὸς καταναλίσκεται, καὶ οὕτω πως θάπτεται ἐν τοῖς τῶν τρεφομένων σώμασι. Item ille Apuleii Milesf. V. *At hic jam tua est existimatio, utrum sororibus pro tua cara salute sollicitis adsentiri velis, & declinata morte nobiscum secura periculi vivere, an sævissimæ bestiæ sepeliri visceribus.* Quintilianus Declamat. XII. *Æstuant adhuc intra pectus sepulta ventribus nostris cognata viscera.* Nec abludit quod vultures τάφοι ἔμψυχοι sunt appellati. Hermogenes lib. περὶ Ἰδεῶν, cap. περὶ Σεμνότητος, Παρὰ δὲ τοῖς σοφιστικοῖς τοιούτοις ταῖς σοφισταῖς πάμπολλα εὕροις ἄν. τάφους τε γὰρ ἐμψύχους τοὺς γῦπας λέγουσιν, ὧν πέρ εἰσι μάλιστα ἄξιοι. Ut autem venter & os sepulcrum appellantur, ita reciproce Saturnus devorasse filios dictus est, quos extulerat, sepelieratque. Lactant. lib. I. cap. XIII. *Sed fictum sane putemus Saturnum filios devorasse, modo cum aliqua ratione: nunc* (lego *num*) *idcirco, quod ait vulgus, comedisse filios suos eum, qui extulerit, sepulturaque mandaverit?*

157. Πῶλον Ναυμέδοντος ἁρπακτήριον] Quomodo raptus à Neptuno Pelops, refert Olympion. Od. I. Pindarus, his verbis,

Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι.
Ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι
Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ
Χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.

Meminit etiam lib. IV. Arnobius.

158. Ἐστιν' Ἐρεχθεὺς εἰς Ἀστεινάας γύας] Pindarus fuse loco citato,

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον,
Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν. ———

Et postea,

——— τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους,

& quæ sequuntur. Cur autem fabulentur equis rapuisse, docet Palæphatus his verbis, Ῥητέον οὖν,

ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον, ἐγέγραπτο δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἵπποι ὑπόπτεροι.

162. Ας ὁ Καδμίλου γόνος] Lego Κασμίλου, quo nomine inter Cabiros quatuor, quibus in Samothrace initiabantur, appellatur. Apollonii Scholiastes lib. I. Μυοῦνται ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις, ὧν Μνασέας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. Τέσσαρες δὲ εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστὶν ἡ Δημήτηρ. Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη. Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Αἴδης. ὁ δὲ προστιθέμενος Κασμῖλος Ἑρμῆς ἐστὶν, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Postea litera tertia extrita, Καμῖλος dictus. Varro Lib. VI. de L. L. *Camillus nominatur in Samothraces mysteriis Dius quidam administer diis magnis.* Macrobius lib. III. cap. VIII. ex Tulliano, id ei apud Tuscos nominis fuisse narrat, *Statius Tullianus de Vocabulis rerum libro primo ait, dixisse Callimachum Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant præministrum deorum.* Servius Æneid. XI. adstipulatur, *Ministros & ministras impuberes Camillos & Camillas in sacris vocabant. unde & Mercurius Hetrusca lingua Camillus dicitur, quasi minister deorum.* Strabo lib. X. ex Acusilao narrat Casmilum Vulcani & Cabiræ filium, à quo Cabiri, & Cabirades Nymphæ. Quem vero Samothraces, & ab iis edocti Hetrusci Κασμῖλον appellârunt, eum Ἴμβραμον Cares. Eustathius ad Dionysium, Ἡ δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ μέν ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων, καὶ αὐτὴ ὄνομα δὲ δαιμόνων οἱ Κάβειροι. ἐτιμᾶτο δὲ αὐτόθι καὶ Ἑρμῆς, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες, ὡς ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς ἀναγέγραπται.

164. Φερωνύμοις ἔδυψε Νηρέως τάφοις] Myrtili historiam fuse explicat Homeri Scholiastes Iliad. secundo. Claudianus de laude Serenæ,

——currru Pisæa marino
Fugit tela Pelops, nam providus obice regis
Prodidit Oenomai deceptus Myrtilus axem.

Seneca Thyeste,

——proditus occidit
Deceptor Domini Myrtilus, & fide
Vectus qua tulerat, nobile reddidit
Mutato pelagus nomine.

Vide Acronem ad Horatii lib. I. Od. I. & Euripidis Interpretem Ὀρέστῃ. Fuit vero Myrtilus Mercurii ex Phaëthusa filius; vel, ut aliis placet, Jovis & Clymenes.

166. Πόδαργον Ψύλλαν ἡνιοστροφῶν] Antiquitus non contemptum, sed regium plane aurigandi munus, dicebaturque ἱππεία: differebat autem à παραβάτου munere, ille enim soli currus moderationi erat intentus, & τῷ παραβάτῃ pugnanti, si necessum foret, suppetias ferebat. Adi Hom. Scholiast. Sunt vero Psylla, & Harpinna nomina equorum Oenomai.

167. Καὶ τὴν ὁπλαῖς Ἅρπινναν ἁρπυίαις ἴσην] Id est, unguibus obliquis & concavis, eæ enim in equis laudantur maxime. Philostratus junior in Imaginibus, Φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενές τε, καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα, καὶ κοῖλοι τὴν ὁπλήν. Isidorus Orig. lib. XII. cap. I. *In generosis equis, ut aiunt veteres, quatuor spectantur: forma, pulcritudo, meritum, atque color. Forma, ut sit validum corpus, & solidum robore, conveniens altitudo, latitudo, latus longum, substrictius, maximæ & rotundæ clunes, pectus late patens, corpus omne musculorum densitate nodosum, pes siccus, & cornu concavo solidatus.* Xenophon quoque περὶ Ἱππικῆς equos laudat ungulas oblongas habentes, quod tales sint maxime cavæ. Πόδας δ' ἄν τις δοκιμάζοι (inquit) πρῶτον μὲν τοὺς ὄνυχας σκοπῶν, οἱ γὰρ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν. ἔπειτα οὐδὲ τοῦτο δεῖ λανθάνειν, πότερον αἱ ὁπλαὶ εἰσὶν ὑψηλαὶ, ἢ ταπειναὶ, καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ἢ χαμαλαί· αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ, πόῤῥω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην. Est vero in equis χελιδὼν ungulæ cavitas. Vide Hesychium. Neque audio doctissimum Villiomarum, qui id negat, quod utinam non fecisset.

168. Τὸν δ' αὖ τέταρτον] Deiphobum intellige. Homeri Scholiastes ad Iliad. ultimum, Ἀλεξάνδρου τοξευθέντος ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην. Δηΐφοβος δὲ γενναῖος ἀγωνισάμενος ἔγημεν αὐτήν.

169. Κίρκους καταξξάκτου ος] Eodem nomine appellat Æschylus Προμ. Δεσμ. Ægypti filios, Danai filiabus desponsatos,

——— οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας
Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
Ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
Γάμους. ——

Scholiastes, Κίρκοις δὲ, ἤγουν αἰετοὺς, τοὺς νυμφίους, ἤγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν λέγει.

170. Τὰ δευτερεῖα τοῦ δυσσφάλτου πάλης λαβόντα κηρύξουσιν] Recte κηρύξουσιν dixit Lycophron, nam apud Veteres certaminum victores per præconem renuntiari moris erat. Jul. Pollux lib. IV. cap. XII. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν ἔν τε ἀγῶσι, καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προσήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε. Pindarus Pythion Od. I.

—— Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγγέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου
Ἅρμασι.

Callimachus Epigrammate XII.

Ἄθλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺ οὔνομα καιροῦ
Φθέγξονται. ——

Nam sic legere malim, quam ἄλλων μὲν κ. quæ vox doctis viris hactenus imposuit. Virgilius Æneid. V.

Tum satus Anchisa, cunctis ex more vocatis,
Victorem magna præconis voce Cloanthum
Declarat. ——

Inde est quod ait Eumenius rhetor, *Fortissimi viri in sacris certaminibus summo labore, atque etiam vitæ periculo solam vocem præconis, & coronæ testimonium petunt.* Huc pertinet Epigramma illud,

Τελαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίας Εὔκλεος υἱὸς
Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀτιμοσύνης.
Ὃς τρὶς ἐκάρυξε τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα.

Item illud Statii Thebaid. VI.

————sequitur Sicyonius Alcon,
Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phædimus. ————

175. Ὃν πότ' Οἰνώνης φυγὰς] Peleum, cum fratrem Phocum in palæstra incaute occidisset,

———*fraterno*

——— fraterno sanguine sontem,
Expulsumque domo patria, ———

canit Ovid. Met. lib. XII. Solebant namque veteres, perpetrata incaute cæde, à patria profugere, quoad expiati essent. Homeri Interpres Iliad. ω'. Ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸν ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενον φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (lego ἑστίας) συγκεκαλυμμένον, καθαρσίων δεόμενον.

178. Ἀφ' ἑπτὰ παίδων] Ægre ferens Thetis mortali Peleo se nuptam, filios masculos sex igne combussit, septimo Achilli idem factura, à Peleo interveniente prohibita fuit. Homeri Scholiastes Iliad. π'. Θέτις καταναγκασθεῖσα ὑπὸ Διὸς Πηλεῖ γαμηθῆναι, τὰ γεννώμενα παιδία εἰς πῦρ ἔβαλλε, νομίζουσα τὰς θνητὰς τῷ πυρὶ σάρκας καταφλέξειν, τὸ δὲ ἀθάνατον διαφυλάξειν, ὥστε ἓξ παῖδας διέφθειρεν. ἕβδομον δὲ γενόμενον Ἀχιλλέα βάλλει ὁμοίως εἰς πῦρ, θεασάμενος δὲ Πηλεὺς ἀφήρπασε τὸν παῖδα, καὶ ἐνεγκὼν εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, τρέφειν παρέδωκε Χείρωνι. Vide præterea Interpretes Apollonii lib. IV. Aristophanis ad Νεφέλας, & Apollodorum lib. III.

183. Προγγονήτειραν Οὐλαμωνύμου] Οὐλαμώνυμον vocat Pyrrhum, qui aliter Neoptolemus. Eodem modo νεικέων ἐπώνυμον Polynicem dixit Euripides, Phœnissis.

187. Ἑλλάδος καρατόμον] Iphigeniam putat, quæ Dianæ Tauricæ hospites immolabat. Cum enim in Aulide mactanda staret, à Diana in Scythiam avecta, sacrisque ejus præfecta creditur. Placet hoc loco transscribere Antonini verba ex Metamorph. libro, quæ ita habent, Θησέως καὶ Ἑλένης, τῆς Διός, ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα. πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴν τεκεῖν, Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρην παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία, ἡ τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προεθέσπισαν οἱ μάντεις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δίδωσι σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν. πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἑτέρωσε ἀπέστρεψαν τὰς ὄψεις, Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα, τὸν Βορυσθένους παῖδα. Hactenus ille. Huc pertinent quoque illa Senecæ extrema Octavia,

Lenes auræ, Zephyrique leves,
Tectam quondam nube ætheria
Qui vexistis raptam sævæ
Virginis aris Iphigeniam,
Hanc quoque tristi procul à pœna
Portate, precor, templa ad Triviæ.
Urbe est nostra mitior Aulis,
Et Maurorum barbara tellus,
Hospitis illic cæde litatur
Numen superum. ——

Fuse hæc admodum etiam Ovidius, Elegia secunda libri tertii de Ponto, qui videndus.

188. Φαληνειῶν τὸν σπίλον] Leucen putat, quam in ponto Euxino, ut ab Achille & Helena habitaretur, Thetidis rogatu edidit Neptunus, auctor Philostratus Ἡρωϊκοῖς. Arrianus, in Periplo ponti Euxini, tribus eam nominibus insignitam ait, ac Leucen quidem à colore dictam, his verbis, Κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ στόμα, ἐπ' εὐθὺ πλέοντι ἀνέμῳ ἀπαρκτίᾳ διὰ τοῦ πελάγους, νῆσος πρόσκειται, ἥντινα οἱ μὲν Ἀχιλλέως νῆσον, οἱ δὲ Δρόμον Ἀχιλλέως, οἱ δὲ Λευκὴν ἐπὶ τῆς χροιᾶς ὀνομάζουσιν. ταύτην λέγεται Θέτις ἀνεῖναι τῷ παιδὶ, καὶ ταύτην οἰκεῖν τὸν Ἀχιλλέα, &c. Hesychius, Ἀχίλλειον πλάκα, τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. Euripides,

——————— ἢ
Πνοαῖσι Ζεφύρου τὰν
Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
Λευκὰν ἀκτὰν Ἀχιλλῆος,
Δρόμους καλλισταδίους, Εὐ-
ξείνου κατὰ πόντον.

Pindarus φαεννὰν νᾶσον vocat Nemeon. Od. IV.

——————— ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν,
Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει
Φαεννὰν Ἀχιλλεὺς
Νᾶσον.

Antoninus Liberalis, libro citato, dicit etiam Iphigeniam in Leucen deportatam, immortalitateque accepta, Orilochiam dictam fuisse. Vide Eustathium ad Dionysii Περιήγησιν.

190. Τήν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμάς] Cum in Aulide Græcorum naves coactæ jacerent, tempestasque à profectione prohiberet, proditum à Calchante est, non ante eam desituram quam Dianæ foret immolata Iphigenia, quæ dum ad aram mactanda duceretur, à Diana cervam reponente liberata est. Meminit Lucretius lib. I.

Aulide quo pacto Triviaï virginis aram
Iphianassaï turpârunt sanguine fœde
Ductores Danaûm delecti. ——

Vide Virgilium Æneid. II. Ovid. Metamorph. lib. XII. Antoninum Liberalem libro citato, Sophoclem Ἠλέκτρα, & Dictyn Cretensem lib. I. Si modo is est, & non suppostitius aliquis, quod magis verisimile mihi. Dianæ itaque immolatam Iphigeniam ab Agamemnone nemo nescit. Callimachus clavum in Dianæ templo suspensum memorat Hymno III.

—— σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτι οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ραμνουσίδι θυμωθεῖσαι.

193. Ἔρημος] Arrianus, loco antea citato, Ἡ δὲ νῆσος ἀνθρώπων μὲν ἐρήμη ἐστὶν, νέμεται δὲ αἰξὶν οὐ πολλαῖς, καὶ ταύτας ἀνατιθέναι λέγουσιν τῷ Ἀχιλλεῖ ὅσοι προσίσχουσι. Ammianus narrat eo appulsos, visis antiquitatis vestigiis, temploque, & donariis eidem heroi consecratis, vesperi repetere naves, dicentes non sine discrimine vitæ illic quemquam pernoctare.

Ibid. Νυμφίου δρόμος] Denominationis hujus caussam tradit Pomp. Mela, quod Achilles infesta classe mare Ponticum ingressus, victoriam ibi ludicro certamine celebrârit, posteaque se, & suos, ubi ab armis quies esset, cursu exercitaverit: cui adsentitur Plinius, qui Achillis insulam ab Cursu aliam dicit, eumque ab illa 25000. passuum distare.

195. Εἶδος ἠλλοιωμένην γραῖαν] De Iphigeniæ metamorphosi inter Auctores non convenit, plerique

rique in cervam mutatam volunt: Lycophron cervam pro ea immolatam, ipsam autem in anum mutatam canit: alii in taurum, alii in ursum, alii in buculam, inter quos Plutarchus Παραλλήλοις.

196. Σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας] Σφαγεῖον, sive σφάγιον, vas erat, quo excipiebatur victimæ sanguis. Pollux lib. x. cap. xii. Καὶ σφάγιον, εἰ θύεις, ὃ (lego ᾧ) ὑφέξει τις τῷ τ' ἱερείῳ αἷματι. Et postea eodem libro cap. xxiii. Σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. Homerus Odyss. iii. Ἀμνίον vocat, quo loco Didymus, Ἀμνίον ὅτι μὲν τὸ ἅπαξ εἰρημένον ἡ λέξις. σημαίνει δὲ ἀγγεῖον, ὅπου τὸ αἷμα τῶν ἱερείων δέχονται, καὶ ὅτι κατὰ ἔτυμον ἀμνίον, ὃ ὅτι στερητικὸν τοῦ μένους, τοῦτ' ἐστὶ ψυχῆς. οἱ Ἀττικοὶ δὲ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Quid vero sit χέρνιψ docet Athenæus lib. ix. Ἐστὶν, inquit, ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἀπετέλουν. Euripides Ἡρακλεῖ μαινομένῳ,

Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν
Εἰς χέρνιβ', ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης γόνος.

Utebantur eadem aqua ad manuum lotionem, adhibito smegmate. Athenæus loco citato, Ἐχρῶντο δὲ (lego τι) εἰς τὰς χεῖρας, ἀποπλύνοντες αὐτὰς, καὶ σμήγματι, ἀποῤῥύψεως χάριν.

197. Αἴθων τε παφλάζοντας κρατῆρας] Veteres Græci omnia concava κρατῆρας vocabant. Scholiastes Sophoclis Οἰδ. ἐπὶ Κολ. ad illud Κοίλης πέλας κρατῆρος, ait, Τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς, ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα κρατῆρες καλοῦνται.

204. Ὅ δ' ἦν τὸ δευτερᾶχον ἄρσενες ζυγὸν] Bis enim Græci de Helena vindicanda, si quis eam rapuisset, conjurati sunt: prius, cum Menelao collocaretur; iterum, cum à Paride rapta. De priore conjuratione sic Pausanias Λακωνικοῖς, Προϊοῦσι δὲ ἵππου καλούμενον μνῆμά ἐστι. Τυνδάρεως γὰρ θύσας ἐνταῦθα ἵππον τοὺς Ἑλένης ἐξώρκου μνηστῆρας, ἱστὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τῶν τομίων, ὁ δὲ ὅρκος ἦν, Ἑλένῃ, καὶ τῷ γῆμαι προκριθέντι αὐτὴν ἀμύνειν ἀδικουμένοις, ἐξορκώσας δὲ, τὸν ἵππον κατώρυξεν ἐνταῦθα. Atque hæc Pausanias. Paullo fusius in Helenæ Encomio Isocrates, hunc in modum, Μετὰ τὴν Θησέως ἐξ ᾅδου κατάβασιν, ἐπανελθούσης αὐτῆς (Ἑλένης) εἰς Λακεδαίμονα, καὶ πρὸς τὸ μνηστεύεσθαι λαβούσης ἡλικίαν, ἅπαντες οἱ τότε βασιλεύοντες καὶ δυναστεύοντες ἐν ταῖς πόλεσι, τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχον περὶ αὐτῆς. ἐξὸν γὰρ αὐτοῖς λαμβάνειν ἐν ταῖς αὐτῶν πόλεσι γυναῖκας τὰς πρωτευούσας, ὑπεριδόντες τοὺς οἴκοι γάμους, ἦλθον ὡς ἐκείνην μνηστεύσοντες. ὅπου δὲ κεκριμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνοικεῖν, ἀλλ' ἔτι κοινῆς τῆς τύχης οὔσης, οὕτω περίδηλος ἦν ἅπασιν ἐσομένη περιμάχητος, ὥστε συνελθόντες πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις, ἦ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀξιωθέντα λαβεῖν αὐτῆς, νομίζων ἕκαστος τούτων τὴν ἐπικουρίαν ἑαυτῷ παρασκευάζειν. Hactenus Isocrates. De secunda autem idem Pausanias Κορινθιακοῖς, Χαλκεῖον ἐστὶν οὐ μέγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα Ἀρτέμιδος, καὶ Διὸς, καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκέας δ' οὖν ἐποίησε μηχανῆς τὸ ἄγαλμα. εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἔφη τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας ἐνταῦθα ὀμόσαι παραμένειν πολεμοῦντας, ἐς ὃ ἂν ἢ τὸ Ἴλιον ἕλωσιν, ἢ μαχομένοις τελευτὴ σφᾶς ἐπιλάβῃ. Quo ritu ea facta sit, qui scire volet, videat Dictyn lib. i. Hæc juramenta respexit Sophocles Αἴαντι μαστιγοφόρῳ, apud quem ita Teucer,

Οὐ γάρ τι τῆς σῆς εἵνεκ' ἐστρατεύσατο,
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ,
Ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος.

Et Φιλοκτήτῃ, ubi ita Neoptolemum affatur Ulysses,

Σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί.

Et Horatius lib. i. Od. xv.

Quam multo repetet Græcia milite,
Conjurata tuas rumpere nuptias,
Et regnum Priami vetus.

Thucydides existimat Græcos magis Agamemnonis potentia, quam religione prioris juramenti coactos fuisse: verba ejus Ξυγγραφῆς lib. i. ita habent, Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τῶν τότε δυνάμει προύχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς Ἑλένης μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι.

208. Παρ' ἄντρα Κερδῴου θεοῦ] Lucri Deum Veteribus habitum Mercurium nemo nescit, unde & ipsi statuæ cum crumena erigebantur. Codinus, Τῷ κέρδους αἴτιον λέγουσι, καὶ Ἐμπόριον τὸν Ἑρμῆν, ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἴστων βαστάζον μάρσιπον. Suidas, Κερδῷος θεὸς, ὁ Ἑρμῆς. ὡς κέρδους ποιητικός. καὶ Ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ Κλῶπα, διὸ καὶ μάρσιππον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν. Hinc *Divitem* dixit Ausonius in Epist. ad Paullinum,

Jam nunc per auras Persei talaribus,
Petasoque ditis Arcados vectus, vola.

209. Ταύρῳ] Taurum vocat Bacchum, quem taurinis cornibus effingebant Veteres, quia iis poculorum vice utebantur. Nicandri Scholiastes Ἀλεξιφαρμακοῖς, Οἱ παλαιοὶ κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ τῶν ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κεράσαι εἴρηται. ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, τουτέστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχύν. ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ταυρόκερως. Festus, *Cornua Liberi patris simulacro adjiciuntur, quem inventorem vini dicunt, eo quod homines nimio vino truces fiant.* Apud Cyzicenos, & Argivos Bacchi statua tauri figura erecta fuit. Neque negligendus de cornibus, vicem poculorum usurpatis, Nonni elegans locus Dionys. lib. xii.

Καὶ βοέοις ἀρύοντο κεράεσιν ἀντὶ κυπέλλων
Μήπω φαινομένων, ὅθεν ὕστερον ἔξετι κείνης
Θέσκελον οὔνομα τοῦτο κεραννυμένῳ πέλεν οἴνῳ.

213. Ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις] Leonem intelligit Telephum, qui cum Græcis transitum per Mysiam interdixisset, jamque ad arma devenisset, ab Achille ope Bacchi, qui eum vite supplantabat, vulnus accepit, quod sanari non potuit, nisi ab ipso Achille. Unde Serenus Sammonicus,

Ut Larissæa curatus Telephus hasta
Proderit. ——

Allusum huc quoque ab Ovidio Trist. lib. i. eleg. i.

Namque ea vel nemo, vel qui mihi vulnera fecit,
Solus Achilleo tollere more potest.

Supplantatum vero à Baccho Telephum etiam infra canit,

—— σὺν δ' ἐδίπτυχοι τόκοι
Μυσῶν ἄνακτος, ὅν ποτ' Οἰνωπὸς δόρυ
Γνάμψει Θεοινοῦ γυῖα συνδήσας λύγοις.

Aliter tamen Dictys lib. ii. *Infestius (Telephus) Ajacem invadit, atque fugatis, quos adversum ierat, cum obstinate Ulyssem inter vineas, quæ loco adjunctæ erant, insequeretur, præpeditus trunco vi-*

tis

tis ruit. Id ubi Achilles procul animadvertit, telo jaculatus femur ſiniſtrum regi transfigit.

215. Κείροντ' ὀδόντι] Dentes ſectores Græcis τομεῖς, dicuntur anteriores. Artemidorus lib. I. cap. XXXII. Ὀδόντες ἐμπρόσθιοι, οἱ καλούμενοι τομεῖς. ἐκβληθέντες οὐδὲν ἐῶσι πρᾶξαι διὰ λόγου. Et Jul. Pollux lib. II. Οἱ δ' ὀδόντες τῶν γνάθων ἐμπεφύκασι δύο καὶ τριάκοντα. ἑκκαίδεκα ἑκατέρα σιαγόνι ἐγγεγομφωμένοι, ὧν οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς. Iſidorus *præciſores* vocat Orig. lib. XI. cap. I. Dentium autem alii τομεῖς vocantur, alii κυνόδοντες. alii μύλιοι. Latine *Præciſores*, *Canini*, ſive *Colomelli*, & *Molares*, qui veteribus Latinis etiam *Genuini* appellati, quod à genis dependerent. Hinc lucem do Arnobio lib. III. dicenti, *Etiam ſequitur ut habeant ſubactionibus ciborum dentes trini generis, atque in officia trina compoſitos.*

216. Λεύσσω πάλαι δὲ] Huc pertinet Nerei vaticinium, quod eſt apud Horatium Ode XV. lib. I. Hermogenes quoque lib. Περὶ μεθ. δειν. Ἑλένη τῶν κακῶν αἰτία πᾶσι καὶ Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις, καὶ μάλιστα τοῖς Τρωσὶν ὁμολογουμένως κακῶς ἐλήλυθε. Videnda quoque Paridis ad Helenam epiſtola, quæ eſt inter Heroidum Ovidianarum. Accius Telepho, citante Priſciano,

Quantam Tyndareo gnata & Menelai domus
Molem excitarit belli, paſtorque illius. Lego *Ilius.*

Ibid. Σπεῖραν ἐλκυσμῶν κακῶν] Lucem huic loco adferunt illa Artemidori lib. III. cap. XXXV. Ἅλυσις σημαίνει καὶ πλοκὴν πραγμάτων ἐκ εὐθύμων οὐδὲ τερπνῶν, πέπλεκται μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν, ἐκ εὐθυμίας δὲ τοὺς δεδεμένους ποιεῖ. Plinius lib. II. epiſt. VIII. *Veteribus negotiis nova accreſcunt, nec tamen priora peraguntur: tot nexibus, tot quaſi catenis majus in dies occupationum agmen extenditur.* Hinc *Catenati labores* apud Martialem lib. I. epigr. XII.

Exſpectant curæque, catenatique labores,
Gaudia non remeant, ſed fugitiva volant.

224. Μηδ' Αἰσακείων] Hecuba gravida cum facem ſe, qua tota conflagraret Troja, parere ſomniaſſet, territa Priamo marito ſomnium omne expoſuit, qui Æſacum filium, quem Merops, avus maternus, ſomniorum exponendorum rationem edocuerat, arceſſi ad ſe juſſit: Æſacus vero, re audita, exitium toti Trojæ portendi reſpondit, ac proinde exponendum partum admonuit. Vide Apollodorum lib. III.

225. Νυκτιφοίτα δείματα] Inſomnia vocat νυκτιφοίτα δείματα, quoniam ea noctu graſſentur, homineſque percellant. Cauſſam, ob quam noctu obrepant, ex Peripateticorum ſententia refert Ælianus Var. Hiſt. lib. III. cap. II. his verbis, Οἱ Περιπατητικοί φασι μεθ' ἡμέραν θητεύουσαν τὴν ψυχὴν τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ ταύτην λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

227. Τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρὶ] Τεφρεῖν Græcorum Latine *Cinefacere* dixit Lucretius. *Lemnium ignem* vocat, quem in Lemno inventum nonnulli volunt, quod tamen falſum. Ἐνταῦθα γὰρ ἀνίεντο ἐγγηγενὲς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες, ut ait Heraclides in Allegoriis.

233. Σπέρχων τυπεὶς τὰ κλεῖδας εὐάοχου μύλῳ] Lege ex emendatione CL. V. Joſephi Scaligeri τυπέντι. Optime autem illuſtrant Lycophronem illa Ovidii Metamorph. VII.

—— pavor occupat illum,
Ante oculoſque natant tenebræ, retroque ferenti
Averſos paſſus medio lapis obſtitit arvo, (lego *armo*)
Quem ſuper impulſum reſupino corpore Cycnum
Vi multa vertit, terræque afflixit Achilles.

Qualia vero fuerint ejus ævi ſaxa, diſce ex Juvenalis Sat. XV.

Saxa inclinatis per humum quæſita lacertis
Incipiunt torquere, domeſtica ſeditione
Tela, nec hunc lapidem, quales & Turnus, & Ajax,
Vel quo Tydides percuſſit pondere coxam
Æneæ, ſed quem valeant emittere dextræ
Illis diſſimiles, & noſtro tempore natæ;
Nam genus hoc vivo jam decreſcebat Homero.

Virgilius Æneid. XII.

—— Saxum circumſpicit ingens,
Saxum antiquum, ingens, campo qui forte jacebat
Limes agri poſitus, litem ut diſcerneret arvis,
Vix illud lecti bis ſex cervice ſubirent.

Eſt vero μύλος lapis molæ ſuperior, qui etiam ὄνος nuncupabatur: inferior vero μύλη. Latinis veteribus μύλος, ſive ὄνος, dictus *Catillus*, μύλη autem *Meta*. Ammianus lib. XVII. *Diuque penſilis, hominum millibus multis tanquam molendarias rotantibus, cavea locatur in media, eique ſphæra ſuperponitur ahena, &c.* Et *Machina.* Unde *machinale pondus* apud Auſonium pro mola,

Cui ſubjugabo de molarum ambagibus,
Qui machinali ſaxa volvunt pondere.

Et *machinaria mola* Apuleio Mileſ. VII. *Protinus uxor ejus, avara quidem nequiſſimaque illa mulier, molæ machinariæ ſub jugum me dederat.* Alias *Machina* non tam pro lapide, quam pro ipſa mola poſita. Idem Madaurenſis libro citato, *Mihi vero per diem laborioſæ machinæ attento ſub ipſa veſpera furfures apponebat incertos ac ſordidos, multoque lapide ſalebroſos.* lib. IX. *Nec die tantum, verum perpeti etiam nocte, prorſus inſtabili machinarum vertigine lucubrabant pervigilem farinam.* Poſtea, *Helcio ſparte dimoto nexu machinæ liberatum applicant præſepio.* Item paullo ante, *Quanquam frequenter, cum inter homines agerem, machinas ſimiles circumrotari vidiſſem.* Aſinis autem iſtis machinariis (ut hoc obiter dicam) oculos velabant, ad amoliendum capitis vertiginem, qui mos etiamnum tenet. Colligo ex Apuleio ibidem, *Die ſequenti molæ, quæ maxima videbatur, matutinus adſtituor, & illico velata facie propellor ad incurva ſpatia flexuoſi canalis, ut in orbe termini circumfluentis reciproco greſſu, mea recalcans veſtigia, vagarer errore certo.*

234. Ἀελλήπρος ψυδραῖσι φήμαις] Plutarchus Ἑλληνικοῖς, Τῆς μητρυιᾶς τὸν Τέννην διαβαλλούσης, ὡς βουλόμενον

αὐτῇ συγγίνεσθαι, Μόλπος ὁ αὐλητὴς ψευδῆ κατεμαρτύρησεν αὐτοῦ. Heraclides de Rebusp. Λέγεται δὲ, καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μητρυιᾶς, καταμαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινὸς, βιάζεσθαι (malim βιάσασθαι) ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφεὶς, διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον, διὰ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, διὸ οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσιέναι. Stephanus in Τένεδος, Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων. Τὸν γὰρ αὐλητὴν ἡ Φιλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε μαρτυροῦντα, ὅτι Τέννης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι.

235. Λαρνακοφθόρους ῥιφὰς] Cycnus, mortua priore uxore Proclea, ex qua Tenum, & Hemitheam (quam alii Leucotheam) suscepit, Philonomen (alii Polybeam) duxit, quæ cum capta amore Teni eum de stupro compellasset, atque ille detrectaret, apud patrem eum accusavit, tanquam vim inferre voluisset, qui credens illico arreptum in arca conclusum in mare projecit: Neptunus vero misertus tum propter pietatem, tum quia nepos esset, arcam ad Leucophryn insulam appulit, ubi Tenus ab incolis benigne exceptus, & pro rege habitus est, suoque de nomine insulam Tenedum nuncupavit. Historiam narrat Homeri Scholiastes Iliad. α΄. Plutarchus Ἑλληνικοῖς Tenum cum sorore in Tenedum profugisse commemorat. Vide præterea Heraclidem de Rebuspublicis.

239. Χηλῷ κατεξρύφαξε διπτύχους γονὰς] Lycophron utrosque Cycni liberos arcæ inclusos memorat, alii solum Tenum. Mos vero veteribus, eos, quos supplicio afficere vellent, in subterraneo specu, aut arca, aut alio aliquo loco concavo concludere, parum alimenti apposito, ne fame necare viderentur, quod nefas habebatur. Hinc apud Sophoclem Ἀντιγόνῃ,

Χο. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;
Κρ. Ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
Φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθεὶς, (lego προσθεὶς)
Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.

Demetrius Triclinius, Ἔθος ἦν παλαιὸν βουλομένους καθειργνύναι τινὰ ἀφοσιοῦσθαι, καὶ βραχύ τι τιθέναι βορᾶς, καὶ γὰρ ὑπετόπουν καθάρσιον τὸ τοιοῦτον εἶναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν, τοῦτο γὰρ ἀσεβές. Observare quoque eum morem est in Theocriti Θαλυσίοις, in his versibus,

Ἀσεῖ δ' ὡς πόκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος.
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι,
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.

Hinc etiam illustro Arnob. lib. v. *Cujus nana speciem contemplata regis Sangarii fluminis filia carpit mirans, atque in sinu reponit: fit ex eo prægnans, tanquam vitiatam claudit pater, & curat ut inedia moriatur.*

241. Μνήμων ἐφεῖμας] Olim Heroibus varii submonitores adhibebantur, quo modo etiam Achilli Phœnix, qui hoc loco μνήμων ideo à Lycophrone appellatur, cui etiam à Symmacho lux, qui lib. III. epist. XIII. ita ait, *Nullam certe Nestor tertiæ ætatis suæ seculo militiæ vacationem poposcit, nec Achilli excusavit ætatis suæ frigus Phœnix monitor.* Latinus Pacatus in Panegyrico, *Sancte Tybris, quondam hospitis monitor Æneæ, mox Romuli conservator expositi.* Statius Sylv. lib. v. in Epicedio Patris,

Hinc tibi vota Patrum credi, generosaque pubes
Te monitore regi, mores & facta priorum
Discere. ———

Tertullianus Apologetici cap. xxx. *Illuc suspicientes Christiani manibus expansis, quia innocui; capite nudo, quia non erubescimus; denique sine monitore, quia de pectore oramus.* Idem omnino munus Epytidæ apud Virgilium Æneid. v.

At pater Æneas, nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemque impubis Iüli
Epytiden vocat, & fidam sic fatur ad aurem.

Delecti ad eam rem non nisi viri moribus, & ætate graves. Parthenius Erot. VI. Ἕως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς ἀναπυνθανόμενος, καὶ ὅπηγνὺς τὸ πάθος, τῷ δ' θαῤῥεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ἡ βούλεται ταύτῃ τὸ πρᾶγμα χωρήσαντος. Apuleius Mil. x. *Et magnam domus cladem ratus indigere consilio pleniore, ad quendam compertæ gravitatis senem educatorem* (ita constituo ea verba) *protinus refert.* Val. Flaccus lib. I.

Æsonides, fessum Phylace quem miserat ævo,
Non jam operum in partem, monitus sed tradat ut acres.

Æschylo etiam Prometheo μνήμονες Ἐριννύες dicuntur, quæ pœnarum terrore homines ad benefaciendum moneant. Alias vero μνήμονες apud Dorienses dicebantur, qui *Metatores* apud Romanos. Vide Plutarchum Συμποσ. lib. I. quæst. I. Quod Mnemonem quendam hic comminiscitur nobis Scholiastes, more suo facit, id est, ineptit.

Ibid. Ἀλλὰ ληθάργῳ σφαλεὶς] Lethargus morbus notissimus. De eo ita Ser. Sammonicus,

Denique nonnunquam somno sic membra gravantur,
Ut conjungatur leto sopor altus acerbo.

Vide Celsum lib. XXIII. cap. XX. & Plinium lib. XXIV. cap. IX. Lycophron pro oblivione posuit, efficientem pro effecto.

245. Ὅταν Πελασγὸν ἅλμα] Fertur Achilles tanto impetu in terram desiliisse, ut fontem isto suo saltu ederet. Id ipsum quatuor sequentibus versibus describit Lycophron. Meminit ejus rei Euripides Ἀνδρομάχῃ, & Justinus Martyr in Orat. ad Græcos, his verbis, Αἰὼς δὲ ὁ Πηλειάδης ὁ ποταμὸν πηδήσας, Τροίαν καταστρέψας, Ἕκτορα χειρωσάμενος. Πολυξένης ὁ ἥρως ὑμῶν δοῦλος ἦν, ὑπὸ Ἀμαζόνος νεκρᾶς νενίκητο. Ubi loci, ὁ ποταμὸν πηδήσας, vertendum erat, *qui fluvium saltu excitavit.* Et sane errant doctissimi viri Henr. Stephanus, & Frid. Sylburgius.

249. Ὀρχηστὴς Ἄρης] Martem ὀρχηστὴν dici existimaverim, quia πυῤῥίχη erat ὄρχησις ἐνόπλιος, cui respondet Romanorum *bellicrepa saltatio*, quando cum armis saltabant, ut est apud Festum, & Quintil. lib. I. cap. XII. de eadem illa verba Agathiæ lib. I. Τροχάζειν τε ἀναγκάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἵππων ἐν κόσμῳ ἀναπάλλεσθαι, ἔς τε πυῤῥίχην τινὰ ἐνόπλιον

ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι, καὶ θαμεῖ τῇ σάλπιγγι καταβομβεῖσθαι τὸ Ενυάλιον ἐπηχούσῃ &c. Heliodorus Æthiop. lib. III. Τοὺς Παρνικοὺς χοροὺς, τὰς αὐλητείδας, τὸ ἐνόπλιον τῶν ἐφήβων τε καὶ πυῤῥίχιον ὄρχησιν &c. Elegantissime depingit Apuleius Milef. x. *Puelli puellæque virenti florentes ætatula, forma conſpicui, veſte nitidi, inceſſu geſtuoſi, Græcanicam ſaltantes pyrricham, diſpoſitis ordinationibus decoros ambitus inerrabant: nunc in orbe rotarum flexuoſi, nunc in obliquam ſeriem connexi, & in quadratum patorem cuneati, & in catervæ diſſidium ſeparati. At ubi diſcurſus reciproci multimodas ambages tubæ terminalis cantus explicuit, aulæo ſubducto, & complicitis ſipariis, Paridis ſcena diſponitur, &c.* Fuit etiam *Troja* nominata. Virgilius Æneid. v.

Trojaque nunc, pueri, Trojanum ducitur agmen.

Servius, *Ludus ipſe, quem vulgo Pyrricham appellant, Troja vocatur.* Feſtus, *Troja, & regio Priami, & luſus puerorum equeſtris dicitur.* Euripides quoque Andromacha Τρωϊκὸν πήδημα appellat. De ſaltationum autem nominibus, ut & de generibus, dividiæ inter Auctores. Vide interpretem Sophoclis ad Ajacem, Ariſtophanis ad Nubes, Ulpianum ad Olynthiacam II. & Jul. Pollucem lib. IV. cap. IV. Emendandus vero obiter Sophoclis interpres, Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ δὲ Πυῤῥίχη. Nam male legitur ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ καὶ Πυῤῥίχη, quod falſum, ſiquidem Κρητικὴ erat Corybantiaca, ſive Gnoſia, Πυῤῥίχη vero ἐνόπλιος. Poteris nihilominus ὀρχηστὴν interpretari τὸν ἀλλοπρόσαλλον. Aut qui in nuptiis Cadmi, & Harmoniæ filiæ ſine armis nudus ſaltavit. Nonnus Dionyſ. lib. quinto,

—— πατὴρ δ' ὑπὸ χάρματι κούρης
Γυμνὸς ἄτερ σακέων ὠρχήσατο μείλιχος Ἄρης.

250. Στρόμβῳ τὸ αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον] Notum eſt veteres, ignoto tubarum uſu, conchis uti conſueviſſe. Heſychius, Κόχλοις τοῖς θαλαττίοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρέσεως. ita emendo, nam male antea Κόχλος, τοῖς θ. Hinc Theocritus Διοσκ.

Η ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον,
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστου
Κόχλω φυσαθέντος. ——

Virgilius,

Sed tum forte cava cum perſonat æquora concha.

Ovidius,

Cæruleum Tritona vocat, conchaque ſonanti
Inſpirare jubet, fluctuſque & flumina ſigno
Jam revocare dato. ——

Tertulliano hinc lucem do lib. de Pallio, *Adhuc maris conchæ & buccinæ peregrinantur in montibus, cupientes Platoni probare etiam ardua fluitaſſe.* Huc referendum etiam Theognidis ænigma illud priſcum conchæ in militia uſum exprimens,

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρὸς
Τεθνηκὼς, ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

252. Πέφρικαν δ' ὥστε ληΐου γύαι λόγχαις ἀπαστίλβοντες] Eodem modo Ennius Annal. lib. VIII.

——*ſtant polvere campei.*

*

Haſtatei ſpargunt haſtas, fit ferreus imber.

*

Denſantur campis horrentia tela virorum.

*

* *

Horret ager, campeique armis ſubleimibus ardent.

Et in XIV.

Horreſcit telis exercitus aſper utrinque.

Item in Erechtheo,

Arma arrigunt, horreſcunt tela.
Sparſis haſtis longis campus ſplendet, & horret.

Homerus,

Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσιν
Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ——

Virgilius,

—— *tum ferreus haſtis*
Horret ager. ——

261. Πτεροῖσι χερσὸν αἰετὸς διαγράφων] Simili phraſi dixit Virgilius Æneid. lib. I.

—— *verſa pulvis inſcribitur haſta.*

Sidon. lib. II. in Epiſtola quadam ad Domitium, *Mundus incanduit, glacies Alpina deletur, & hiulcis arentium rimarum flexibus terra perſcribitur.* Nonnus Dionyſ. lib. III.

Ἰδαίην ἀροτῆρι διαγράψας κόνιν ὁλκῷ.

Plautus,

Corpus tuum virgis ulmeis inſcribam.

Achillem vero mortui Hectoris corpus currui alligatum circumvectantem eleganter aquilam vocat, alludens ad veterum conſuetudinem, qui reges, & viros principes poſt mortem ab aquila vehi fingebant. Artemidorus lib. II. cap. XX. Ὀχεῖσθαι ἀετῷ βασιλεῦσι μὲν, καὶ μεγιστᾶσι, καὶ πλουσίοις ἀνδράσιν ὄλεθρον μαντεύεται. ἔθος γὰρ παλαιὸν ἀποθνήσκοντας τούτους πλάσσειν τε, καὶ γράφειν ἐπ' αὐτῶν ὀχουμένους, καὶ διὰ τῶν τοιούτων δημιουργημάτων τιμᾶν. Hinc forte nata Romanorum conſuetudo, qui, cremato Imperatoris corpore, aquilam emittebant, quæ in cœlum animam principis deferre credebatur. Qua de re eſt apud Herodianum lib. IV. Poſtea ait,

Λευρᾶς βοώτης γατομῶν δι' αὔλακος.

Similiter Sat. I. Juvenalis de malefico per arenam tracto,

Et latum media ſulcum deducit arena.

265. Πτώου τε πατρὸς] Apollinis Hector, non Priami, putatus quibuſdam. Homeri Scholiaſtes Iliad. tertia, Πορφύριος ἐν τοῖς Παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδιδόασιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, καὶ Λυκόφρων. Forte ea ratione, qua à veteribus heroes omnes Deorum filii nuncupabantur. Hierocles in Comment. ad Χρυσᾶ ἔπη Pythagoræ, Θεῶν παῖδες οἱ ἥρωες εἰκότως ἐπευφημοῦνται, οὐκ ἐκ θνητῆς οὐσίας αὐτοὶ γενόμενοι, ἀλλ' ἐκ τῆς μονοειδοῦς αὐτῶν αἰτίας προϊόντες, οἷον φῶς τῇ οὐσίᾳ τοῦ φωτεινοῦ σώματος σύνδρομον.. Emendabis vero obiter Etymologicum, ubi male legitur τῶν φιλτάτων, quod ab doctiſſimo Sylburgio non animadverſum.

269. Λαβὼν δὲ ταῦρον τὸν πεφασμένον δάνος] Taurum occiſum vocat Hectorem, quem Priamus redemit auro. De ejus redemptione vide Homerum Iliad. ω'. & Theonis Sophiſtæ Παραδείγματα. Meminit quoque Theoph. Simocratus in Epiſt. quadam, Ἠνίδη καὶ Πρίαμον ὁ τῆς Θέτιδος

τιδ& παῖς, καὶ πολιὰν γὰρ ἐχθρῶν ὁ τῆς Πόλεως ἡγεμόνετο, καὶ δίδωσι τῷ πατρὶ τεθνηκότα τὸν παῖδα, δυσχεράτῳ φιλοτιμούμενος δώρῳ τῆς Πρίαμον. Et Lactant. lib. III. *Scilicet aurum pendere debuit, tanquam pro mortuo Hectore.*

270. Σκεθρῷ ταλάντῳ τρυτάνης ἠτιμωμένου] Ita solebant veteres. Homeri Schol. Iliad. ν'. Μηδέπω νομισμάτων ὑπαρχόντων, σταθμῷ ἐδάνειζον οἱ ἀρχαῖοι χρυσίον, καὶ ἀργύριον, καὶ τὰ παραπλήσια. Idem mos Romanis priscis. Æl. Donatus Phorm. Act. I. Sc. I. *Unciatim. Cum expensa pecunia ferretur more veterum, non, ut nunc, annumeraretur.* Persii Interpres vetus Sat. II. *Solebat* (æs) *pensari potius, quam numerari.* Festus, *Æs pensantes expendebant, non adnumerabant.* Isidorus Orig. lib. X. *Prius qui dabant pecuniam, non numerabant eam, sed appendebant.* Ea propter trutina in æde Saturni posita fuit, moris antiqui vestigium. Varro de L. L. lib. IV. *Per trutinam solvi solitum, vestigium etiam nunc manet in æde Saturni, quod ea etiam nunc propter pensuram trutinam habet positam.*

273. Κρατῆρα Βάκχου δύστνοι] Homeri Scholiastes Iliad. χ'. Διόνυσος Ἥφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ μιᾷ τῆς Κυκλάδων ξενίσας, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσεον ἀμφορέα. διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου, καὶ καταφυγὼν εἰς θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ἀμφορέα, ἡ δὲ τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ ἀποτεθῇ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. quæ verba optime hunc Lycophronis locum exponunt. Est autem hic crater inter astra postea relatus: Macrobius in Somn. Scip. lib. I. cap. XII. *Arcani hujus inditium est crater Liberi patris ille sidereus in regione, quæ inter Cancrum est & Leonem, locatus, &c.*

274. Νύμφαισιν, αἳ φίλαντο Βηφύρου γάνος] Nymphas amare Bephyri fluenta ait, quia eæ fluminum omnium præsides credebantur. Servius Eclog. I. *Omnibus aquis Nymphæ sunt præsidentes.* Vide Porphyrium lib. de Nympharum antro. Itaque quicunque fluvium transituri, cum adorabant, & manus lavabant. Hesiodus lib. II.

Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.

Militares copiæ sacrificabant, atque id vocabant θύειν τὰ διαβατήρια. Neque Romani Petroniam amnem in Tiberim defluentem inauspicato transibant, & *Peremne auspicari* dicebant. Festus, *Peremne auspicari dicebant, qui omnem aquam, quæ ex sacro oritur, auspicato transit.* Vide eundem in *Petronia.*

276. Ος προδειμαίνων πότμον] Historiam, quam Lycophron innuit, narrat Homeri Interpres Iliad. α'. Λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθεῖν περὶ Ἀχιλλέως, ὅτι εἰ μὲν μείνῃ ἐν τῇ Φθίᾳ μὴ συμπλεύσας Ἕλλησιν εἰς τὸ Ἴλιον, πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ζωή, ἄδοξος δέ. εἰ δὲ συνέλθοι αὐτοῖς, ἔσται ὀλιγοχρόνιος μὲν, ἀλλ' ἀοίδιμος καὶ εὐκλεής. ὅθεν ὡς προειδυῖα ἡ Θέτις τοῦτο, ἣν αὐτὸν παραθεμένη εἰς τὸν Λυκομήδεις παρθενῶνα ὡς κόριον ἐν τῇ Σκύρῳ. Philostratus junior in Imaginibus, Τὸ γάρ τοι Μοιρῶν ἐπὶ τῷ παιδὶ δόγμα παρὰ τοῦ πατρὸς Νηρέως ἡ Θέτις μαθοῦσα, καὶ ὡς ἐπ' ἄμφω πεπρωμένον αὐτῷ εἴη, ἢ ζῆν ἀκλεῶς, ἢ εὐκλεῆ γενόμενον τάχιστα τελευτᾶν, ἀπόθετος αὐτῇ ὁ παῖς ἐμοὶ τῷ Λυκομήδους θυγατράσιν ἐν Σκύρῳ κρύπτεται, κόρη μετὰ τῶν δοκῶν τοῖς ἄλλαις. Tertullianus lib. de Pallio, *Naturam concussit Larissæus heros in virginem mutando, ille ferarum medullis educatus, unde & nominis consilium.* Apud Statium Papinium in Achilleide sic Scyrum alloquitur Thetis,

Chara mihi tellus, magnæ cui pignora curæ,
Depositumque ingens timido commisimus astu,
Sis felix, taceasque, precor, quo more tacebat
Creta Rhea, te longus honos, æternaque cingent
Templa, —— & quæ sequuntur.

Horatius Carm. lib. I. Od. VIII.

Quid latet, ut marinæ
Filium dicunt Thetidis sub lacrymosa Trojæ
Funera, ne virilis
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas?

Theon in Paradigm. Ὁ δὲ γενναῖος Ἀχιλλεὺς πολλὰ φράσας χαίρειν ὅπλοις, καὶ τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς, εἰς Σκῦρον καταφεύγει, καὶ εἰς παρθενῶνα κατέδυ, καὶ τὴν φύσιν ἔκρυψε τῷ σχήματι, κόρη δοκεῖν εἶναι βουλόμενος. Vide etiam Hygini Fab. XCVI. Apollodorum lib. III. Johan. Tzetzen Chil. IV. Hist. XVI. Philostratus Ἡρωϊκοῖς commentitium existimat.

280. Οἷον κίον' αἰστώσεις δόμων] Hectorem κίονα vocat eleganter Poeta noster,

Στῦλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες,

ut ait Euripides. Inde Apuleium illustro Milesi. VII. *Sed uxor ejus Plotina, quædam raræ fidei, atque singularis pudicitiæ fœmina, quæ decimo partus stipendio viri familiam fundaverat.* Item Statium Papinium Sylv. lib. IV. in carmine ad Maximum,

Sed damus lento veniam, quod almæ
Prole fundasti vacuos penateis.
O diem lætum! venit ecce nobis
Maximus alter.

Et Thebaid. lib. I.

Hic sexus melioris inops, sed prole virebat
Fœminea, gemino natarum pignore fultus.

Huc pertinet Artemidori illa lib. II. cap. X. Κίονες δὲ καθαροὶ πρὸς καιόμενοι, καὶ μὴ διαφθειρόμενοι, τὰ τέκνα σημαίνουσι τοῦ ἰδόντος ὅτι τὸ βέλτιον καὶ λαμπρότερον μεταβαίνει. οἱ δὲ συντελόμενοι ἰδὼν ὄλεθρον σημαίνουσι. Afranius in Privigno etiam mulierem *firmamentum* appellat simillimo modo,

Uxorem quæris firmamentum familiæ?
Scias abesse ab iis lustris ingenium procul.

Lycophronis huic loco similis plane Pindari is Olympion. Od. III. dum inquit,

Ἀχιλλέα τ' ἐνεικ' ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε μάτηρ.
Ος Ἕκτορ' ἔσφαλε Τροίας
Ἄμαχον, ἀστραβῆ κίο-
να. ——

Simili modo in Cantico Canticorum Angeli *columnæ* nuncupantur. Mox vocat Hectorem ἔρεισμα πάτρας, quemadmodum Pindarus sæpe victores suos. Cur autem homines columnæ assimilentur, hæc est caussa; in ædibus prisci ævi erant effigies, quæ columnas earum fulcirent, ut auctor est Vitruvius: eæ à Græcis ἄτλαντες, à Latinis *Telamones* dictæ fuerunt.

Verba

Verba hæc sunt lib. VI. cap. X. *Item si qua virili figura signa mutulos, aut coronas sustinent, nostri telamones appellant, cujus rationes, quid ita, aut quare, ex historiis non inveniuntur, Græci vero eos* ἄτλαντας *vocitant, Atlas enim historice formatur sustinens mundum.* Atque ἄτλαντες quidem, quia fabricabantur ad effigiem Atlantis, cœli columnam sustinentis. Eleganter Æschylus Prometheo,

> Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
> Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
> Ἕστηκε κίων οὐρανοῦ τε, καὶ χθονὸς,
> Ὤμοις ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

Nuncupabantur autem isti telamones gibbosi, *quod ita fierent,* (ut ait Servius) *ut gibbosos imitentur, dum onera sustinent.* Martialis hinc est capiendus,

> —— *ridetur Atlas cum compare gibbo.*

Ait vero Vitruvius ἄτλαντας *telamones* dici, ut & Glossarium, *Telamo,* Ἄγλασο ὄρος. Emendo Ἄτλας τὸ ὄρος, quod & in Critico monui. Id ab Ennio profectum docet Servius lib. I. Æneid. Vel potest ejus assimulationis hæc caussa videri, quod olim columnas pro simulacris ponere consueverint. Clemens Strom. I. Πρὶν γ' ἐν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων χέσεις, κίονας ἱστάντες οἱ παλαιοὶ, ἔσεβον τούτους, ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ.

288. Καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα Φύξιον Δία] Appellat Φύξιον Δία, qui aliter Ἀποτρόπαιος, Latinis *Averruncus,* & *Prodigialis*: & *Averrunci* dii omnes. Glossæ, Θεὸς ἀποτρόπαιος, *Auruncus.* Eædem, *Auruncus,* Θεὸς ἀποτρόπαιος. *Deos depellentes* dixit Persius Sat. V. & *Deos avertentes* Tarquitius apud Macrob. lib. III. cap. XX. Apposite autem Jovem prædicit invocandum Græcorum exercitui, quippe cui etiam post reportatam victoriam simulacrum statuebant, ut est apud Scholiasten Euripidis, Phœnissis.

291. Καὶ σταυροῖσι κορσωτὴ πτέρυξ] Palos hos *Cervos* Romani appellabant. Solebant vero illos castris ad munitionem præfigere. Meminit eorum Virgilius in Eclogis,

> *Atque humiles habitare casas, & figere cervos.*

Tibullus lib. IV.

> *Nam te non alius belli tenet aptius artes,*
> *Qua deceat tutam castris producere fossam,*
> *Qualiter adversos hosti defigere cervos,*
> *Quemve lacum ducto melius sit claudere vallo.*

Mentio eorum etiam apud Julium Cæsarem Commentariis de Bello civili, & Gallico.

293. Ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ.] Apes terreri fumo sciunt ii, qui alvearia curant. Sed natum istum morem non hodie, neque heri, testatur Virgilius Georg. lib. IV.

> —— *fumosque manu prætende sequaces.*

Inde ait Quintilianus Declamat. XIII. de Apibus veneno enectis loquens, *Hoc tu damnum intelligis, hoc veneno vindicas, quod mehercule inhumane etiam fumo prohibuisses?* Apollonius lib. II.

> Ὡς δ' ὅτε μελισσαῖον σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες,
> Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
> Αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
> Βομβηδὸν κλονέονται, ἐπασσύτεραι δὲ λιγνυόεντι
> Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσιν.

Ammianus lib. XVIII. *In domo Barbationis, pedestris militiæ tunc rectoris, examen apes fecere perspicuum. Superque hoc prodigiorum gnaros solicite consulenti, discrimen magnum portendi responsum est, conjectura videlicet tali, quod hæ volucres post compositas sedes, opesque congestas, fumo pelluntur, & turbulento sonitu cymbalorum.* Testatur idem Aristoteles, in Historia animalium. Huc pertinent illa Ulpiani lib. IX. Disputat. D. ad Legem Aquiliam, *Si quis fumo facto apes alienas fugaverit, vel etiam necaverit, magis caussam mortis præstitisse videtur, quam occidisse, & ideo in factum actione tenebitur.* Idem lib. XVIII. *Si cum apes meæ ad tuas advolassent, tu eas exusseris, legis Aquiliæ actionem competere Celsus ait.* Quem locum indicavit mihi amicissimus meus Scriverius. Dicebantur autem apud veteres Græcos (libet enim hoc nunc dicere, quia in id vocabulum incidi) μέλισσαι etiam animæ. Porphyrius lib. de Nymph. antro, Καὶ ἐπί γε μᾶλλον νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἔρχεταί τ' ἄλλη. Sic vicissim Quintilianus apes *Animas* vocat, loco citato, *Animum meum extincta unius horæ momento tot animæ movent, quot perierunt de me bene meritæ.*

306. Μήνης ἑλίσσων κύκλον] Veteres Græci ad Lunæ cursum menstruum tempus metiri solitos innuit hoc loco Lycophron, quod notum ex Aristophanis, Nicandrique Interpretibus, & Censorino. Item Macrobio Saturn. lib. I. cap. XVI. Theodoretus de Provid. Serm. I. Τοῦ δὲ μηνὸς ἐκ τῆς σελήνης τὸ μέτρον λαμβάνομεν, ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τῆς προσηγορίας μετέλαχεν, μήνην γὰρ ὀνομάζουσι τὴν σελήνην. Imitati eos etiam veteres Latini. Sequentes tamen ad Solis cursum omnia tempora dimetiebantur, teste Macrobio, loco citato. Id ipsum designans Virgilius dicit,

> ——— *vos, ô clarissima mundi*
> *Lumina, quæ cœlo labentem ducitis annum,*
> *Liber, & alma Ceres.* ———

309. Πυρφόρῳ βαλὼν ἴυγγι τόξων] Eleganter sagittas tribuit Troïlo, amasio Achillis, nam etiam hominis forma amantem lædit, unde & Cupidini tela affingunt Poetæ. Xenophon Ἀπομν. α'. Ἴσως δὲ καὶ οἱ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. Phurnutus, Τοξότης δὲ (ὁ Ἔρως ἐστὶ) ἐπεὶ πληγῇ τινὶ ὅμοιον ἀπὸ τῆς προσαίξεως οἱ ἁλισκόμενοι αὐτῷ πάσχουσιν. Aristænetus lib. I. Ὁ Ἔρως οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν νευρὰν, ὅτε καὶ τερπνὴ πέφυκεν ἡ τοξεία, ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διῆκε τὸ βέλος. Vide Moschi Ἔρωτα δραπέτην.

312. Πρὸς τῆς δαμέντος] Hesiodus in Theogonia de Amore,

> ——— πάντων ἀνθρώπων
> Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Musæus,

> Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
> Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται. οἷσι δ' ἀνάσσει
> Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βοηθόος ἐστὶ βροτοῖσιν.

319. Ιν' ἄλμα πάππου] Ili sepulcrum intelligit, quod

Εν πεδίῳ Σιμόεντος ———.

fuisse canit Theocritus Χάρισι. Meminit ejusdem Valer. Flaccus lib. I.

Litoraque, & veteres tumulos prælabitur Ili.

Homerus Iliad. XI.

Καὶ παρ' ὄτη μὲν ἡ ὅπι Ιλου σήματι μάχῃ.

Item,

Οἱ δὲ παρ' Ιλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο

Μέσσον καππεδίον. &c.

Elegans locus Strab. lib. VIII. Εἰκὸς δὲ διὰ τοῦτο ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου τεθάφθαι αὐτὸν, (τὸν Ιλον) ὅτι πρῶτος ἐθάῤῥησεν ἐν τοῖς πεδίοις θέσθαι τὴν ἐποικίαν. Emendabis vero Etymologicum, in quo pessime legitur,

Ιν ἄλμα πομποῦ καὶ χαμευνίδου διπλουῦ.

verbis sensum nullum habentibus.

322. Π:ὶν ἐκ λοχείας γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ] Solebant quondam partum è matris utero prodeuntem aqua abluere. Moris ejus quoque apud Callimachum vestigium, hymno in Jovem,

Ενθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,

Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο

Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Item hymno in Delum,

——— οἶδα καὶ ἄλλας

Λουσαμένας ἐπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ———

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque Τραγοποδάγρα,

Οτε γὰρ λαγόνων σε τεκοῦσα

Μοῖρα, Κλωθώ τοτ' ἔλουσεν.

Ennius Andromeda apud Nonium in Lavit. *Nam ubi introducta est, puerumque, ut lavent, locant in clypeo.* Plautus Amphitryone, Scena, *Spes atque opes, &c.*

Postquam peperit pueros, lavere jussit, nos occœpimus,

Sed puer ille, quem ego lavi, ut magnus est, & multum valet?

Hinc capiendus Apuleius Milesi. I. *Et lotio perlitus, quasi recens utero matris editus.* Nonnus ἀχύτλωτον λοχείην eleganter dixit de Bacchi nativitate lib. IX. Dionys.

Καί μιν ἀχυτλώτοιο διαΐσσοντα λοχείης,

Πήχει κοῦρον ἄδακρυν ἐκούφισε σύγγονος Ερμῆς.

Apollonius lib. II. de Tibarenis agens,

——— ταὶ δ' οὖν κομέουσιν ἐδωδῇ

Ανέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται.

Nam hinc petenda ei loco lux. Vides etiam hanc consuetudinem apud Aristotelem lib. περὶ Θαυμ. ἀκουσμ. cujus ea sunt verba, Αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργαζόμεναι τίκτουσι, καὶ τὸ παιδίον ὕδατι περικλύσασαι, παραχρῆμα σκάπτουσι, καὶ σκάλλουσι, καὶ τἄλλα οἰκονομοῦσιν, ἃ μὴ τικτούσαις ἦν πρακτέον. Apollonii tamen locum etiam ad puerperarum ablutionem poteris referre.

323. Σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα] Polyxenæ immolationem à Neoptolemo ad Achillis tumulum factam attingit, quam vide apud Ovidium Met. lib. XIII. Senecam Troade, & Dictyn libro ultimo. A quibus dissentit Philostratus, Ηρωϊκοῖς ita narrans, Λέγεται ἡ Πολυξένη φθγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Τρωάδων, καὶ τῶν Τρώων ἐσκεδασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ πτῶμα τοῦ Αχιλλέως ἀδεῶς ἤνεγκαν, αὐτομολία χρήσασθαι, καὶ φυγεῖν εἰς τὸ Ελληνικόν. ἀναχθεῖσά τε τῷ Αγαμέμνονι ζῆν μὲν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ τε, καὶ σώφρονι, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. τριταίου δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ, δραμεῖν ἐπὶ τὸ σῆμα ἐν νυκτὶ, ξίφει τε αὐτὴν ἐπικλῖναι, πολλὰ εἰποῦσαν ἐλεεινὰ καὶ γαμικὰ, ὅτε δὴ καὶ δεῖσθαι τοῦ Αχιλλέως, ἐραστήν τε μεῖναι, καὶ ἀναγκάζω αὐτὴν μὴ ψευσαμένην τὸν γάμον.

Ibid. Γαμηλίοις θυηλαῖς] Veteribus ante nuptias sacrificare moris fuit. Polyænus lib. IV. Ταύτην (Νικαίαν) Αντίγονος τῷ υἱῷ Δημητρίῳ μνηστεύεται. ἡ δὲ ἀσμένη μειρακίῳ βασιλεῖ καὶ πρὸς γάμον αὐτὴν ἐπιδώκεν. ἦν θυσία μεγαλοπρεπὴς, πανήγυρις. Theophrastus Ηθ. Χαρακτ. cap. περὶ Ανελευθερίας, Καὶ ἐκδιδοὺς ἑαυτοῦ θυγατέρα, τοῦ μὲν ἱερείου, πλὴν τῶν ἱερείων, τὰ κρέα ἀποδίδοσθαι. Pausanias, Τυνδάρεως θύσας τε ἵππον, τοὺς Ελένης ἐξώρκου μνηστῆρας, ἑστὼς ἐπὶ τοῦ ἵππου τῶν τομίων. Dicebatur autem id sacrificium προγάμεια, γαμηλία, & προτέλεια. Vide, præter Poetarum Interpretes, Jul. Pollucem lib. III. cap. III. Lycophron γαμηλίοις θυηλαῖς nuncupat. Terentius Phorm. Act. IV. Sc. IV.

Ducenda est uxor, ut ais, concedo tibi

Spatium quidem apparandis nuptiis,

Vocandi, sacrificandi, dabitur paullulum.

Et apud Plautum Aulularia. Fiebat vero Junoni, Veneri, & Gratiis. Etymologici Auctor, Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφὴ, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμοις, ἣν ὠνόμασαν καὶ κουρεῶτιν. οἱ δὲ φασι γαμηλίαν θυσίαν, ἣν ἔθυον τοῖς δημόταις οἱ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφόμενοι, καὶ μέλλοντες γαμεῖν. ἐγίνετο δὲ ἡ θυσία τῇ Ηρᾳ, καὶ Αφροδίτῃ, καὶ Χάρισι. Ait vero, Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφή. Ita nimirum apud Oratores intelligi debet, apud quos non una hujus vocis notio. Harpocration, Εν μὲν τοῖς Ισαίου ὑπομνήμασί φησιν εἶναι τὴν γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις διδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην, ὁ αὐτὸς πάλιν γαμηλίαν φησὶν εἶναι τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παρατιθέμενος. Sed ad sacrificia nuptialia revertor. Etiam Romanis moris fuit ante matrimonii copulationem sacrificare, ut & in divortio, eorumque *Confarreatio*, atque *Diffarreatio* notæ antiquitatis studiosis: apud quos etiam *Sponsus* & *Sponsa* dicebantur, quod σπονδὰς interpositis rebus divinis facerent, teste Festo. Iphidem vero, cujus hic mentio, Helenæ & Thesei filiam memorat ex Euphorione idem Etymologici Auctor.

327. Στεφηφόρον βοῦν] Vittatæ antiquitus tam hostiæ, quam sacerdotes, teste Emporio. Hinc apud Virgilium Æneid. II. Sinon,

Jamque infanda dies aderat, mihi sacra parari,

Et salsæ fruges, & circum tempora vittæ.

Et infra,

—— *Vittæque Deûm, quas hostia gessi.*

Ovidius Met. lib. XV.

Victima labe carens, & præstantissima forma,

Nam placuisse nocet, vittis insignis & auro

Sistitur ante aras. ——

Fuerunt autem eæ vittæ è lana. Festus, *Infulæ sunt filamenta lanea, quibus sacerdotes, & hostiæ, templaque velabantur.* Vide Varronem lib. VI. Inde cum antiquitus frondes, atque

flores

flores ad ſepulcrum ferre moris eſſet, poſtea addi cœpit lana.

328. Τειπάτξον κανδάονΘ] Orion τειπάτωϱ dicitur, à tribus (ut volunt fabulæ) patribus, Jove, Neptuno, & Mercurio. Nonnus Dionyſ. lib. XIII.

Ωρίων τειπάτωρ ἀπὸ μητέρΘ ἄνδρε Γαίης,
Εὖτε θεῶν τειγόνοισιν ἀεξηθεῖσα γενέθλης,
Εἰς τόκον αὐτοτέλεστον ἐμορφώθη χύσις οὔρων,
Αὔλακα νυμφεύσασα τελεσσιγόνοιο βοείης.

Vide Palæphatum, Hyginum, Homeri & Nicandri Interpretes. Sed ineptit Scholiaſtes, qui locum hunc de Orione interpretatur, deque ejus gladio, neſcio quid, comminiſcitur. Certe, aut ego longe fallor, aut Orion homo inuſitatæ ſtaturæ hic accipiendus pro aliquo Cyclopum, Vulcani miniſtrorum, ſolent enim arma Ηφαιςότευκ̓α heroibus tribuere Poetæ. Neque movere debet quenquam nominum propriorum confuſio, quæ etiam apud Ovidium invenitur, cum ait,

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Cum tamen à Memnone occiſus ſit. Et apud Plautum Pſeudolo,

Item ut Medea Peleum concoxit ſenem.

Cum tamen Æſoni hoc acciderit. Virgilius quoque pro Caſtore Pollucem poſuit,

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. ———

Servius, *Caſtor domitor equorum fuit, ſed fratrem pro fratre poſuit, poetica licentia.* Imitatur Prudentius Αποθεώσει,

Aut Pollucis equum ſuffire ardentibus extis.

Vocat vero τείπατξον, κτ̓ συγκοπὴν, pro eo, quod eſt τειτοπάτορα. Similiter infra τειγλύνηλος ponitur pro eo, quod τειτογλύεια. Mutuatur autem hoc epitheton à tribus Cyclopibus, Cotto, Gyge, & Briareo, qui nominabantur Τριτοπάτορες, quibuſque Athenienſes pro filiorum ſuſceptione ſacrificabant. Etymologicographus, Τριτοπάτορες· Δήμων ἀνέμους εἶναί φησι. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπάτορας πάντων γεγονέναι πρώτους, τὴν μὲν γὰρ Σελήνην καὶ τὸν Ηλιον τότε καλεῖν γονεῖς, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δέ φησιν, ὅτι μόνοι Αθηναῖοι θύουσι, καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων. ἐν δὲ τοῖς Ορφέως Φυσικοῖς τοὺς τρίτους πατέρας Αμαλκείδην, Πρωτοκλῆ, καὶ Πρωτοκρέοντα θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ Εξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς αὐτοὺς φησιν, ὀνόματα δὲ αὐτῶν, Κόττος, Βριάρεως, καὶ Γύγης. Vide etiam Suidam. Neque quenquam movere debet, quod Cyclopum epitheta confundat, nam hoc Lycophroni, aut potius vati confuſa voce (ut primore Tragœdia dicitur) oracula profanti, haud inſolens. Eodem modo infra Jovis Agamemnonis & Hercei, Minervæ Græcæ & Myndiæ epitheta confundit. Invenio tamen etiam gladii Orionis mentionem apud Nonnum Dionyſ. lib. XXV.

Τίς ξίφος Ωρίωνος ἀμαλδύνειε μαχαίρη,
Η χθονίοις βελέεσσιν ὀϊστεύσειε Βοώτην;

Et ab Ovidio Metamorphoſi,

Enſifer Orion. ———

Sed id quia armatus, unde & *Jugula* appellatus, Germanicus, *Hunc Romani Jugulam vocant, eo quod ſit armatus; ut gladius ſtellarum luce terribilis, & clariſſimus.* Itaque hoc ſententiæ noſtræ adverſari non poteſt. Dixi autem Athenienſes ſacrificaſſe pro filiorum ſuſceptione, quod colligi poteſt etiam ex Diogene Laërtio lib. VI. in vita Cynici cognominis, Θυόντων τινῶν θεοῖς ἐπὶ τῷ υἱὸν γενέσθαι, ἔφη, Περὶ δὲ τοῦ ποδαπὸς ἐκβῇ, οὐ θύετε. Et ſane adeo cupidæ maſculæ prolis matres, ut an eam ediruræ eſſent, variis ominibus quærerent ſcire, maxime ovo gallinæ incubanti ſubducto, atque eo uſque foto, quoad pullus excluderetur, qui ſi gallus eſſet, maſculæ prolis indicium habebatur. Imitati hoc Græcorum, ut multa alia, Romani. Videmus apud Suetonium, Tiberii cap. XIV. *Prægnans Livia, cum an marem editura eſſet, variis captaret ominibus, ovum incubanti gallinæ ſubductum, nunc ſua, nunc miniſtrarum manu per vices uſque eo fovit, quoad pullus inſigniter criſtatus excluſus eſt.* Sed hæc, fateor, nimis extra ordinem.

331. Δολόγκων δημόλευστον ὠλένη] Supplicii genus veteribus uſitatiſſimum lapidibus ſontes obruere. Veſtigium ejus etiam apud Parthenium Ερωτ. XXI. de Piſidice, Επεὶ μὲν τοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δραθέντι, προὐτρέψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Apuleius Mileſ. I. de Meroë, *Publicitus indignatio percrebuit, ſtatutumque eſt, ut in eam die altera ſeveriſſime ſaxorum jaculationibus vindicaretur.* Ælianus Ποικ. Ιστρ. lib. V. cap. XIX. Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι, ἑτοίμων οὖν ὄντων Αθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, &c. Polyænus lib. I. Οἱ δὲ πιστεύσαντες Ελένην εἶναι, πῦρ καὶ λίθους ἐπὶ τὴν θεράπαιναν ἔπεμπον, καὶ ὡς ἱκανὴν δίκην ἐπὶ Τληπολέμῳ λαβόντες τὸν Ελένης θάνατον, ἀπεχώρησαν. Vincentius Bellovacenſis in Speculo Hiſtorico, *Romæ gladiatorio ludo celebrato, Telemachus monachus increpitans populum attentius ſpectaculis inhiantem, lapidatur à populo.* Quæ habet ſine dubio ex Theodoreti lib. V. cap. XXVI. Hiſt. Eccleſiaſt. & Caſſiod. lib. X. Tripart. cap. II. qui Telemachi hujus meminerunt: id quod indicavit mihi Scriverius meus. Quintilianus Declamat. XII. *Populus quoque impunitum nefas ſine lapidibus præteribit?* Petronius, *Ex his, qui in porticibus ſpatiabantur, lapides in Eumolpum recitantem miſerunt.* Interpres hiſtoriæ Apollonii Tyrii, *Tunc cives rapuerunt Strangulionem & Dionyſiadem, extra civitatem trahentes lapidaverunt.* Apud Sophoclem quoque Αντιγόνη Creon minatur,

Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει,

ſi quis Polynicis cadaver ſepeliviſſet. Philoſtratus Ηρωϊκοῖς, Πρειαχθεὶς δὲ τῷ χεῖρε καταλιθωθῆ, βαλλόντων αὐτὸν Πελοποννησίων τε, καὶ Ιθακησίων. Et lib. I. de vita Sophiſtarum in Lolliano, Θορύβου δὲ καθεστηκότος ἐπὶ τὰ ἀρτοπώλια, καὶ τῶν Αθηναίων βάλλειν αὐτὸν ὡρμηκότων, Παγκράτιος ὁ κύων, &c. Fuit idem mos Hebræis. D. Lucas Actorum cap. VII. de Stephano protomartyre, Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Et poſtea, Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον ἐπικαλούμενον, καὶ λέγοντα, Κύριε Ιησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Et in Veteri Teſtamento multa veſtigia.

335. Ο δὲ ἀμφὶ τύμβῳ τ' Αγαμέμνονος] Reprehendit Lycophronem Lamb. Hortensius, quod Cassandram inducat vaticinantem, moriturum Priamum ad Jovis Agamemnonis aram, qui à Spartanis colebatur, quod etiam infra est videre; cum ad Hercei (quem etiam *Penetralem deum* Latini veteres vocitarunt) peremptum omnes veluti uno ore testentur. Tryphiodorus,

> Αἰακίδης δὲ γέροντα Νεοπτόλεμος βασιλῆα
> Πήμασι κεκμηῶτα παρ' Ερκείῳ κτάνε βωμῷ.

Et præter hunc Virgilius, Ovidius, alii. Nos potius condonandam Poetæ auctoritati hanc epithetorum confusionem censemus, qui etiam infra Epeum instrumenta sua, quibus equum Durateum fabricasset, Myndiæ Minervæ consecrasse ait, cum Græcæ id factum historiæ tradant. Supra quoque Cyclopum epitheta confusa monuimus.

337. Ο πρὶς καλύπτρας] Capto Ilio, Laomedonteque sagittis confixo, cum Telamoni ab Hercule ob rem præclare gestam Hesione donata esset, potestatem Hesionæ fecit Hercules, quem vellet potissimum captivorum abducendi: quæ cum Podarcem fratrem elegisset, Herculesque in servitutem redigendum esse dictitaret, dempto de capite flammeo aureo, eum redemit. Vide Apollodorum lib. II. De calyptra vero ita Festus, *Calyptra, genus vestimenti, quo capita operiebant.* Jul. Pollux lib. III. cap. III. Τὸ δ' ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς, ἑανὸς, καὶ καλύπτρα. Etiam Hesychii Glossæ καλύπτραν interpretantur κεφαλῆς κάλυμμα. Interpres vetus Juvenalis Sat. II. *Flameum. Vestis pudori similis, quam & propter pudorem accipiebant.* Hinc videre est fuisse rubri coloris hoc vestimenti genus, nam talis vultus pudore suffusorum.

342. Φλέξας τὸν ὠδίνοντα] Gravidum dicit equum, quemadmodum Lucretius eleganter lib. I.

> *Nec cum Durateus Trojanis Pergama partu*
> *Inflammasset equus nocturno Grajugenarum.*

Ennius Alexandro,

> *Nam maxumo saltu superavit*
> *Gravidus armatis equus,*
> *Qui suo partu ardua perdat*
> *Pergama.* ———

Virgilius Æneid. VI.

> *Cum fatalis equus saltu super ardua venit*
> *Pergama, & armatum peditem gravis attulit alvo.*

Macrob. Sat. lib. III. cap. XIII. *C. Titius in suasione legis Fanniæ objicit seculo suo, quod porcum Trojanum mensis inferant, quem illi ideo sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus gravidum, ut ille Trojanus equus gravidus armatis fuit.* Simili phrasi dixit etiam Petronius Arbiter de eodem hoc equo, *graves equi recessus*, &c,

> ———*gravidis freta pulsa carinis*
> *Jam peragrabantur, si quis sinus abditus ultra.*

Sidonius *gravidas spicas*, Epist. lib. VIII. *Gravidas tibi spiritualium sensuum spicas doctrinæ salubris messe parturiant.* Eodem modo infra loquitur Lycophron noster,

> Ο δ' ἀντὶ πάτρας σκορπίον λαιμῷ ἀπάσας
> Φόρκῳ, κάκης ὠδῖνος ἔκλαυσε βάρος.

Ibid. Μορμωτὸν λόχον] Legendum μορμῶ τόν. Nam pueri equum μορμὼ vocabant. Theocritus Idyllio XV.

> ——— οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον, μορμὼ, δάκνει ἵππος,
> Δάκρυε ὅσσα θέλεις ———

Simili modo eleganter μορμὼ vocat Lycophron equum hunc, qui Trojanis magno terrori fuit. Erat autem miræ magnitudinis. Virgilius,

> *Instar montis equum divina Palladis arte*
> *Ædificant, sectaque intexunt abiete costas.*

Apud Aristophanem Avibus nugacissimus nuncius dicit centum ulnarum fuisse, additque, ut persuadeat, ipsum dimensum. Ita loquitur,

> ——— ἐναντίω δύ' ἅρματε
> Ιππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ Δούρειος.
> Υπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Πει. Ηράκλεις.
> Αγγ. Τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγὼ,
> Εκατοντόργυιον. ———

Quia autem equo capta Troja, quinto quoque anno mense Octobri Marti immolabatur à Romanis in campo Martio equus October bigarum victricum dexterior, caput panibus redimitum habens, de quo magna erat contentio inter Suburanos & Sacravienses, ut hi in regiæ pariete, illi ad turrim Mamiliam id figerent. Ejusdemque cauda, ut ex ea sanguis in focum distillaret, magna celeritate perferebatur in regiam. Meminerunt ejus moris Festus, & Propertius.

345. Λάμψει κακὸν φρυκτωρὸν] Vestigium hic veteris in militia Græcorum moris, quem enarrat Theognidis Scholiastes, Εθος ἦν ἀπὸ τῶν πύργων καὶ ὀρεινῶν τόπων σημεῖα διὰ πυρὸς τοιαῦτα παρασκευάζεσθαι, καὶ αὐτὰ φρυκτωρίαι ἐκλήθησαν, καὶ φρυκτωρεῖν τὸ σημαίνειν ἔφοδον πολεμίων. Homeri Scholiastes Iliad. σ'. Εθος τοῖς ἀρχαίοις τοὺς πολεμουμένοις τῇ μὲν ἡμέρᾳ καπνὸν ἀπὸ τῶν τειχῶν διεγείρειν, τῇ δὲ νυκτὶ φλόγα, τὴν ἀπὸ τῶν περιοίκων βοήθειαν καὶ συμμαχίαν ἐπικαλουμένους. Æmilius Probus in Eumene, *Dimidium fere spatium confecerat, cum ex fumo castrorum ejus, suspicio allata est ad Eumenem, hostem appropinquare.* Apud Polyænum quoque lib. I. Alcibiades προσηγόρευσεν ὡς αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἄκρας νύκτωρ τοῖς ἀναφήσει τὸν λαμπτῆρα. Et apud Parthenium Polycrita, σημεῖον αὐτοῖς ἀνασχήσειν ἔφη λαμπτῆρα. Synesius Epist. CXXX. Αλλὰ σύγγνωθι, τειχήρης γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, τοὺς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτων καὶ αὐτὸς αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. Ad hunc morem referenda etiam illa Stephani in Βόσπορος, Καὶ Εκάτη, φωσφόρος οὖσα, δᾷδας ἐποίησε νύκτωρ πολίταις φανῆναι, καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντες, Φωσφόρειον τὸν τόπον ὠνόμασαν.

346. Τοῖς εἰς στενὴν Λεύκοφρυν ἐκπεπλευκόσιν] Virgilius Æneid. II. sub initium,

> *Est in conspectu Tenedos, notissima fama*
> *Insula, dives opum Priami dum regna manebant,*
> *Nunc tantum sinus, & statio male fida carinis;*
> *Huc se provecti deserto in littore condunt.*

347. Καὶ παιδοβρῶτος Πόρκεως] Laocoontem una cum filiis duobus Antiphante, & Thymbræo à serpentibus è Tenedo advenientibus devoratum narrat Æneidos Virgilianæ lib. II. Æneas. Petronius in Satyrico, & Calaber Παραλειπομένοις, qui addit eorum nomina fuisse Porcen, &

& Chariboeam. Lycophron solius Porcæ heic meminit.

348. Ἐγὼ ϑ᾽ τλήμων ἡ χάμευς ἀρνευμένη] Infra quoque extrema Cassandra,

Πίστιν λόγων γὰρ Λεψιεὺς ἐνόστισε,
Ψευδηρίοις φήμαισιν ἐγχέϊσας ἔπι,
Καὶ ϑεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρένιν,
Λέκτρων στερηϑεὶς, ὧν ἐκάλχαινεν τυχεῖν,
Θήσει δ᾽ ἀληϑῆ, &c.

Vide Euripidis Scholia ad Andromachen.

352. Ἡ τ Θοραίου] Apollinis Θοραίου ara in Delo fuit, ad quam hostiam cædere nefas habebatur. Censorinus cap. II. *Id moris institutique majores nostri tenuerunt, ut cum die natali munus annale Genio solverent, manum à cæde ac sanguine abstinerent, ne die, qua ipsi lucem accepissent, aliis demerent; denique Deli ad Apollinis Genitoris aram, ut Timæus auctor est, nemo hostiam cædit.* Possit etiam legi Θυραίου; nam ita dictus Apollo, quod ejus aræ ante ædium fores (quæ ipsi à veteribus consecratæ) statuerentur. Macrobius Saturnal. lib. I. cap. IX. *Etenim, sicut Nigidius quoque refert, apud Græcos Apollo colitur, qui Θυραῖος vocatur: ejusque aras ante fores suas celebrant, ipsum exitus, & introitus demonstrantes potentem.*

356. Λαφρίας Πυλαίτιδος] Solebant veteres Minervam ante urbis portas pingere, unde eam Πυλαῖτιδα vocarunt. Æschyli Scholiastes ad Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Ἐζωγράφουν ταύτην (τὴν Ἀϑηνᾶν) πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων Πυλαῖτιδα λέγει, διὰ τὸ ἄνωϑεν ἱσᾶσϑαι ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

357. Τῆμος βιαίως φάσσα] Vocat Cassandram columbam, quia vaticinandi perita. Thessali enim πελειάδα sua lingua vaticinatricem vocabant. Servius ad Eclogam IX. *In Epiro dicitur nemus fuisse, in quo responsa dabant columbæ: quod ideo fingitur, quia lingua Thessala πελειάδες, & columbæ, & vaticinatrices vocantur.* Est autem φάσσα avis, quam rustici *Tetam* appellitarunt, teste eodem Servio ad Ecl. I. Emenda obiter Isidorum Orig. lib. XII. cap. VII. de ave hac loquentem, *Palumbes eo quod sint fractæ pabulo, quas vulgus tetas vocant.* Nam male hodie, *a pabulo, quas vulgus titos vocant.*

361. Ἡ δ᾽ εἰς τέραμνα δουρατογλύφου στέγης γλήνας ἀναστρέψασα] Fabulantur, dum ab Ajace violaretur Cassandra, simulacrum Minervæ oculos ad templi tectum sustulisse. Homeri Schol. Iliad. ν. Αἴας μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρϑησιν πολλῶν κακῶν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, Κασσάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου, ἱκέτιν οὖσαν Ἀϑηνᾶς, ἐν τῷ τῆς ϑεᾶς ἱερῷ κατῄσχυνεν, ὥστε τὴν ϑεὰν τοὺς ὀφϑαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν στρέψαι. Strabo hoc commentum recte improbat lib. VI. Ἱστορεῖν μὲν οὖν καὶ τὰ οὕτω μυϑεύειν, ὥστε μὴ μόνον καταμύσαι φαινόμενον, καϑάπερ καὶ τὸ ἐν Ἰλίῳ ἀποστραφῆναι (malim ἀναστραφῆναι, ex Lycophrone, & Homeri interprete) κατὰ τὸν Κασσάνδρας βιασμὸν, ἀλλὰ καὶ καταμύον δείκνυσϑαι.

363. Ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα] Refert Herodianus lib. I. cœlitus decidisse Palladium in quendam Phrygiæ agrum, cui *Pessinuntis* ab ejus casu nomen mansit: ibi enim à principio comparuisse. Vide etiam quæ Apollodorus lib. III.

364. Ἀναιϑὶ πίμπρω χρῆμα πυμαλφέσταλον] Ardente apud Ilium Minervæ templo, Ilus accurrens Palladium eripuit, ob quod, cum à viro videri nefas esset, visu privatus fuit, quem tamen postea, placato numine, recuperavit. Vide Plutarchum Παραλλήλοις.

367. Χοιράδων δ᾽ ἐφεισμένοις] Invisa magnopere ea mors veteribus, quæ in naufragio oppetebatur, quia insepulta manebant corpora. Fl. Vegetius de Re militari lib. IV. cap. XLIV. *Alii ferro interimuntur, alii ardere coguntur in fluctibus: inter tanta tamen mortium genera qui acerrimus casus est, absumenda piscibus insepulta sunt corpora.* Ovidius Trist. lib. I. Eleg. II.

Demite naufragium, mors mihi munus erit.
Est aliquid fatoque suo, ferroque cadentem
In solita moriens ponere corpus humo.
Et mandare suis aliqua, & sperare sepulcrum,
Et non æquoreis piscibus esse cibum.

Itaque ne post mortem ejecti sepultura carerent, membro alicui alligabant pretium, quod sepulturus accipiebat. Planum id ex Synesii quadam Epistola, Καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῷ τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρτεδόνας διένειμον. πάλαι καλὰ δεδογμένον τοῦτο ποιεῖν, νῦν δ᾽ ἔχει τοιοῦτον, φέρειν δεῖ πάντα ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, ὁ γὰρ περιτυχὼν, καὶ κερδάνας, νόμους Ἀδραστείας αἰδέσεται, μὴ ὀκνεῖ μικρὸν τὶ μέρος ἐπιδοῦναι τῷ χαριζομένῳ πολλαπλάσιον. Interpretes historiæ Apollonii Tyrii, *Jubet consecrari, & compaginari tabulas, rimas & foramina bitumine liniri, & facere loculum, & charta plumbea intus posita obturari jussit. Perfecto loculo, regalibus ornamentis exornat puellam, & in loculo posuit, & XX. sestertia auri ad caput ejus posuit.* Id aurum in hunc usum fuisse appositum docent verba sequentia Epistolæ ejus resignatæ, *Quicunque hunc loculum inveneris, habes XX. sestertia auri, peto, ut X. habeas, X. funeri impendas, hoc enim corpus multas lacrymas reliquit parentibus, & dolores amaros: quod si aliud feceris, quam quod dolor exposcit, ultimum diem incidas, nec sit qui corpus tuum sepulturæ commendet.* Itaque, accepto eo pretio, sepeliebant, aut saltem plena manu ter terram injiciebant: sin fecissent, impii habebantur. Sophoclis Schol. Ἀντιγόνῃ, Οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐπαμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. V. Νόμος καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχῃ σώματι ἀνϑρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν γῆν. Val. Maximus lib. V. cap. III. *Post obitum nullam Atticæ regionis, quæ ossibus ejus injiceretur, glebam invenit.* Horatius lib. I Od. XXVIII.

At tu, nauta, vagæ ne parce malignus arenæ
Ossibus & capiti inhumato
Particulam dare. ———

Quo loco Acron, vetus interpres, *In sacris hoc genus sepulturæ tradebatur, ut etsi non obrueretur, manu plena ter jacta terra cadaveri pro sepultura esset.* Quintilianus Declamat. V. *Ignotis cadaveribus humum congerimus, & insepultum quodlibet corpus nulla festinatio tam rapida transcurrit, ut non quantulocunque veneretur aggestu.* Declamat. VI. *Nobis (rerum natura) adversus exanimes genuit non solum miserationem, quæ cogitationi nostræ subit, sed etiam religionem. Inde*

ignotis quoque corporibus transeuntium viatorum collatitia sepultura, inde injecta ab alienis humus. Ennius Cresphonte,

Neque terram injicere, neque cruenta
Convestire mihi corpora licuit.

Ut indicavit Scriverius. Observo autem glebam illam in os mortui injici consuevisse. Cicero lib. II. de Legibus, *Priusquam in os injecta gleba est, locus ille, ubi crematum est corpus, nihil habet religionis, &c.* Quod etiam satis illa Horatii ostendunt,

At tu, nauta, vagæ ne parce malignus arenæ
Ossibus & capiti inhumato
Particulam dare. ———

Romani hoc *Justa facere mortuo* appellabant, quæ facere cogebantur ante novarum frugum gustationem: si quis neglexisset, porcam præcidaneam Cereri mactabat. Festus lib. XIV. *Præcidanea agna vocabatur, quæ ante alias cædebatur: item porca, quæ Cereri mactabatur ab eo, qui mortuo justa non fecisset, id est, glebam non objecisset; quod mos erat eis facere prius, quam novas fruges gustarent.* Varro de Vita pop. Romani lib. III. *Quod humatus non sit, hæredi porca præcidanea suscipienda* (lego *succidenda*) *Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est.* Sed in Festi verbis lego cum Scriverio meo, *glebam in os jecissent.* Et tum juverint meam de glebæ in os objectione sententiam. Atque post glebæ injectionem mortuus *Humatus*, at ante *Humilis* vocabatur.

369. Κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν] Urnis antiqui mortuorum cineres includere soliti. Homeri Interpres Iliad. quarta, Οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἔθαπτον ἐπὶ γῆς, εἰ μὴ πρότερον ἔκαυσαν, εἶθ᾽ οὕτως τὴν τέφραν σὺν τοῖς ὀστέοις ἐχώννυον ἐν ἀγγείῳ τινὶ ἀποθέμενοι. Moschus Idyllio IV.

Καί κεν ἕνα χεύαιτοι ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν, ὅτι φθῆν γενόμεσθα.

Peregre autem mortuorum cineres urnis impositos domum mittebant. Ammianus lib. XIX. *Post incensum corpus, ossaque in argenteam urnam conjecta, quæ ad gentem humo mandanda portari statuerat pater, &c.* Ubi legendum *portare*, vel deest vox *curare*, aut tale quid. Ovidius Tristium lib. III. Eleg. III.

Ossa tamen facito parva referantur in urna,
Sic ego non, etiam mortuus, exul ero.

370. Ἀλλ᾽ οὔνομ᾽ οἰκτρὸν] Mos fuit vetus, Græcis pariter & Romanis usitatissimus, mortuorum oculos sugillandi, teste Plutarcho. Propertius,

At mihi non oculos quisquam inclinavit euntis,
Condita sunt vestra lumina nostra manu.

Statius Thebaid. lib. II.

Procubuere pares fatis, (miserabile votum
Mortis) & alterna clauserunt lumina dextra.

Virgilius Æneid. IX.

——— *nec te tua funera mater*
Produxi, pressive oculos. ———

Valerius Flaccus Argonaut. lib. III.

——— *sera componunt lumina dextra.*

Romanis interdiu id facere lege Mœnia interdictum fuit. Varro Geminis, *Lex Mœnia est in pietate, ne filii patribus luci claro sugillent oculos.* Ideoque vulgo infelices appellabantur, quorum oculos propter absentiam parentes, aut propinqui claudere non potuissent. Ea de caussa & hoc loco Lycophron Græcorum peregre mortuorum οὔνομ᾽ οἰκτρὸν dixit, eo respiciens. Inde & apud Theocritum ille laqueo vitam finiturus,

——— τὸ τλάμονα μή με παρένθῃς.

Et apud Ovidium Metamorph. lib. XIV. de Iphide loquentem,

Atque onus infelix elisa fauce pependit.

Ibid. Καὶ κενηρίων] Florentinus I. C. Institut. lib. VII. *Monumentum generaliter res est memoriæ caussa in posterum prodita, in qua si corpus, vel reliquiæ inferantur, fiet Sepulcrum; si vero nihil eorum inferatur, erit Monumentum memoriæ caussa factum, quod Græci* κενοτάφιον *appellant.* Argivorum bello Trojano occisorum cenotaphium memorat Pausanias Κορινθιακοῖς, Τῶν δὲ ἀνδριάντων οὐ πόῤῥω δείκνυται Δαναοῦ μνῆμα, καὶ Ἀργείων τάφος κενὸς, ὁπόσοις ἔν τε Ἰλίῳ καὶ ὀπίσω κομιζομένοις ἐπιλαβεῖν ἡ τελευτή. Solebant vero olim cenotaphia in mortuorum honorem erigi, ad quæ memoriam eorum recolebant. Agathias,

Ναὶ λίτομαι, παροδῖτα, φίλῳ κατάλεξον ἀκοίτῃ,
Εὖτ᾽ ἂν ἐμὴν λεύσσῃς πατρίδα Θεσσαλίην,
Κάτθανε σὴ παράκοιτις, ἔχει δέ μιν ἐν χθονὶ τύμβος,
Αἶ, αἶ, Βοσπορίης ἐγγύθεν ἠϊόνος,
Ἀλλά μοι αὐτόθι τεῦχε κενήριον ἐγγύθι σεῖο,
Ὄφρ᾽ ἀναμιμνήσκῃ τῆς ποτε κουριδίης.

Callimachus Epigrammate XXII.

——— εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ᾽ ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

Virgilius *tumulum inanem* dixit, Æneidos libro tertio,

Solennes tum forte dapes, & tristia dona
Libabat cineri Andromache, manesque vocabat.
Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem,
Et geminas caussam lacrymis sacraverat aras.

Valerius Flaccus lib. V.

Tu quoque nunc tumulo nequidquam condita inani,
Annue, Diva maris. ———

Suetonius in Vitis Cæsarum lib. V. cap. I. *honorarium tumulum* appellat. *Cæterum exercitus honorarium ei tumulum excitavit, circa quem deinceps stato die quotannis miles decurreret, Galliarumque civitates publice supplicarent.* Ex eodem hoc ritu capies Ausonium in Epitaphiis Profess. Burdigalensium Titulo XVII. Æmilii Magni Arborii,

Illic dives opum, doctoque ibi Cæsare honorus
Occumbis patribus, Magne, superstitibus;
In patriam sed te sedem, ac monumenta tuorum
Principis Augusti restituit pietas.
Hinc renovat caussam lacrymis, & flebile munus
Annuus ingrata relligione dies.

Xenophon Expeditionis Cyri lib. VI. Ἐνίους δὲ τοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συγκεκομισμένους ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα. οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. Papinius Thebaid. lib. XII.

Quin

Quin fugitis, dum tuta via est, Lernamque reversæ
Nomina, quod superest, vacuis datis orba sepulcris,
Absentesque animas ad inania busta vocatis?

Quem locum indicavit mihi juvenis doctus, Petrus Scriverius, amicus meus. Ovidius Metamorph. XI.

Et sæpe in tumulis sine corpore nomina legi.

Pythagorici vero iis, qui à philosophia descivissent, cenotaphia extruebant; quippe eos pro mortuis habebant. Testes Origenes, Clemens, alii. Vide nobilissimi, & doctissimi viri, Theodori Canteri Varias.

Ibid. Καὶ κενηρίων χαρὰς] Notus omnibus mos sepulcrorum inscribendorum. Artemidorus lib. V. cap. LXXV. Επιγράψαι ἀδελφῷ δὲ τῷ ἀποθανόντι τυχάνειν. Theocritus in Epigrammatis,

Ο μικρὸς τόδ' ἔτευξε τῷ Θρῄσσα
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.

Ovidius Trist. lib. III. cap. III.

Quosque legat versus oculo properante viator,
Grandibus in tumuli marmore cæde notis.

Juvenalis,

——titulo res digna sepulcri.

Seneca,

Inscriptus Dossenni monumento titulus:
Hos resiste, & Sophiam Dossenni lege.

Quem locum suggessit Scriverius meus. Hinc intelligendus Laberius apud Macrobium,

Ut hedera serpens vires arboreas necat,
Ita me vetustas amplexu annorum necat,
Sepulcris similis nil nisi nomen retineo.

Et Cicero lib. de Senectute, *Nec sepulcra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam.* Solebant vero scribere non solum sepulti nomen, verum etiam è qua patria, & qua familia esset oriundus. Hieronymus in vita Paulæ,

Scipio quam genuit, Paulæ fudere parentes,
Gracchorum soboles, Agamemnonis inclyta proles,
Hoc jacet in tumulo: Paulam dixere priores:
Eustochii genitrix: Romani prima Senatus
Pauperiem Christi, & Bethlemitica rura secuta.

Callimachus Epigrammate XX.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, ἔ σ' ἂν ἐπέγνων,
Εἰ μὴ Τιμοθέε πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ Μήθυμνα, τεὴ πόλις.——

Diogenes Laertius lib. I. Σόλωνι, Αλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς τάφους (ἔδειξε) πρὸς ἕω βλέποντας, καὶ ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους. Theophrastus lib. Ηθ. Χαρακ. capite περὶ Πειεργίας, Καὶ γυναικὸς δὲ τελευτησάσης, ἐπιγράψαι ὅτι τὸ μνῆμα τῷ τε ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ τῷ πατρὸς, καὶ τῆς μητρὸς, καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τὄνομα, καὶ ποταπή ἐστι. καὶ προσεπιγράψαι, ὅτι ἔτοι πάντες χρηστοὶ ἦσαν. Romani hanc sepulcrorum inscriptionem *memoriam*, sive *monumentum* dixerunt. Servius, *Apparatus mortuorum funus dici solet: exstructio lignorum, rogus: subjectio ignis, pyra: crematio cadaveris, bustum: locus, ustrina: operis constructio, sepulcrum: inscriptum nomen, memoriaque, monumentum.* Lego minuta immutatione, *i. n. memoria, atque monumentum*, quam emendationem meam firmant illa Isidori Orig. lib. XV. cap. XI. ubi de sepulcrorum inscriptione, *Monumenta itaque, & memoria pro mentis admonitione dicta.* Neque aliud *memoria*, quam sepulcri inscriptio, in illis Ciceronis verbis, *Nec sepulcra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam.* Vetus Inscriptio,

SERVILIUS. TROILUS.
SE. VIVO. CONPARAVIT.
MEMORIAM. SIBI. ET. SUIS.

Item alia,

C. CALPURNIUS. PHILOKYRIUS. U. C.
ET. SEPTIMIA. AMMIAS. CONJUX.
CONPARAVERUNT. SIBI. MEMORIAS. II.

Et apud Ausonium *monumenta*, in Epigr.

——— monumenta fatiscunt,
Mors etiam saxis, nominibusque venit.

382. Ὧν καταιβάτης σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γείσεται δικαρθμῶν] Fulminum Jovis tria genera ponuntur. Hoc tertii generis censendum. Festus, *Manubiæ Jovis tres dicuntur esse, quarum una sunt minimæ, quæ moneant, placidæque sint. Alteræ, quæ majores sint, ac veniant cum fragore, discutiantque, aut divellant, quæ à Jove sint, & consilio Deorum mitti existimentur. Tertiæ his ampliores, quæ cum igne veniant: &, quamquam nullum sine igne fulgur est, hæ propriam differentiam habeant, quod aut adurant, aut fuligine deforment, aut accendant, quæ statum mutent Deorum consilio superorum.* Sciendum etiam nocturna fulgura (quale hoc, de quo Lycophron) Plutoni, diurna autem (*Dia* appellitabant, & est in Glossario *Dium*, ἀστραπή. & *Diumius*, Ζεὺς κεραύνιος) Jovi tributa fuisse. Festus, *Dium fulgur, appellabant diurnum, quod putabant Jovis, ut nocturnum Summani.* August. de Civitate Dei lib. IX. cap. XXIII. *Romani veteres nescio quem Summanum, cui nocturna fulmina tribuebant, coluerunt magis quam Jovem, ad quem diurna fulmina pertineant.* Plinius Hist. Nat. lib. II. cap. LII. *Thuscorum literæ novem deos emittere fulmina existimant, eaque esse undecim generum, Jovem enim trina jaculari, Romani duo tantum ex iis servavere: diurna attribuentes Jovi, nocturna Summano.* Et *Provorsum fulgur* dicebatur, quod incertum erat noctu, an interdiu factum esset, quapropter Jovi Fulguritori, & Summano sacrificabant. Jaculabantur vero etiam alii dii fulmina, sed tantum alba, aut nigra, solus Jupiter rubra. Lyricorum Princeps Horatius lib. I. cap. II.

——— & rubenti
Dextera sacras jaculatus arces,
Terruit urbem.

Quo loco vetus ejus interpres Acron, *Omnes manubiæ albæ, & nigræ esse dicuntur. Jovis rubeæ & sanguineæ.* Claudianus lib. II. de Raptu Proserpinæ,

Missaque pene foret, ni Juppiter æthere summo
Pacificas rubri misisset fulminis alas.

Hæc intelligit Arnobius lib. III. *Deos novem Manilius, quibus solis Jupiter potestatem jaciendi sui permiserit fulminis.* Quia autem Jupiter eos fulmine interficeret, quorum impietatem damnaret, inde factum, ut Græci veteres damnatos κεραυνοῦσθαι dicerent. Artemidorus

lib. II. cap. III. Καὶ γὰρ τοὺς καταδικασθέντας κεραυνοῦσθαί φαμεν. Hinc capiendus Juvenalis Sat. VIII.

——— quam fulmine justo
Et Capito, & Numitor ruerint, damnante Senatu,
Piratæ Cilicum. ———

Nam *fulmine justo ruere* Græca phrasi dixit, pro damnari. Ab eodem fonte derivatum illud Statii Sylv. v. in Protreptico ad Crispinum,

——— nuper cum forte sodalis
Immeritæ falso palleret crimine famæ,
Erigeretque forum, succinctaque judice multo
Surgeret, & castum vibraret Julia fulmen.

Fulmen Iuliæ legis nihil aliud quam damnatio. Qua vero de caussa Jovi fulmen tributum sit, docet Plinius lib. II. cap. XX. *Latet plerosque, magna cœli affectatione compertum principibus doctrinæ viris, superiorum trium siderum ignes esse, qui decidui ad terras fulminum nomen habeant, sed maxime ex iis medio loco siti, fortassis quia contagium nimii humoris ex superiori circulo, atque ardoris ex subjecto per hunc modum egerat, ideoque dictum Jovem fulmina jaculari.* Dicit vero Lycophron καταιβάτης σκηπτὸς, sicuti postea ἀσκέρας εὐμαρίδας. Proprie quoque vocabulo σκηπτὸς usus. Aristoteles lib. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες. ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι. σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι.

385. Λαμπτῆρα φαίνη] Attingit historiam Nauplii, qui indigne ferens filii Palamedis necem, Ulyssis & Diomedis dolis circumventi, plurimorum ex Græcis Principibus uxores in adulterium pellexit: nec eo contentus, redeunte à Troja victrice classe, sæva jactatos tempestate, ut in scopulos pertraheret, in Caphareo promontorio, & Opheltis rupibus ignes accendit: eo naufragi cursum dirigentes, portum rati, quicquid supererat navium confregerunt. Val. Flaccus lib. I.

——— & face sæva
In tua mox Danaos acturus saxa, Caphareu,
Nauplius. ———

Euripides quoque Helena,

Πολλοὺς δὲ πυρσεύσας,
Φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν
Εὔβοιαν εἷλ' Ἀχαιῶν
Μονόκωπος ἀνὴρ, πέτραις
Καφηρίαις ἐμβαλὼν,
Αἰγαίαις τ' εἰναλίοις ἀκταῖς
Δόλιον ἀστέρα λάμψας.

Vide etiam Q. Calabrum Παραλειπ. ξ'. Ammianum Marcellinum lib. XXII.

390. Γυραῖσι δ' ἐν πέτραισι τερσαίνων πτερά] Ajax ob Cassandræ stuprum Minervam sibi infensam habens, cum naufragium passus esset, & in Gyradas petras enatasset, se etiam invitis diis evasisse jactabat, ob quod à Neptuno de saxo præcipitatus in mari periit. Philostratus Ηρωϊκοῖς ait, eum male sibi ab Agamemnone, qui Cassandram eripuerat, metuentem, noctu, tempestate existente, cymba aufugisse, atque dum ad Tenum, & Andrum cursum dirigeret, juxta Gyradas petras periisse. Vide etiam Hygini Mythologicon.

392. Τριώνυχω δορί] Tridente puta, quem Neptuno assignavit antiquitas propter triplicem aquarum naturam, liquidam, fœcundam, & potabilem: vel, ut aliis placet, propter tria aquarum genera, marinam, fluviatilem, & stagnantem. Vide Fulgentium Mytholog. lib. I. Æschyli Scholiastes Προμ. Δεσμ. Τρίαιναν δὲ λέγουσι κρατεῖν τὸν Ποσειδῶνα, ἢ διὰ τὸ τρίτον στοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ εἰς τρία διαιρεῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς λιμναῖον.

393. Λατρεὺς] Mercenarium vocat Neptunum, ob navatam Laomedonti in exstruendis Trojæ mœnibus operam, quod notum nimis. Cyprianus de Idol. Vanitate. *Laomedonti muros Neptunus instituit, nec mercedem operis infelix structor accepit.*

397. Ἀκτὶς Σειρίου καταιθάνει] Sirius stella erat in ore Canis, qua oriente, Romæ quotannis per publicos sacerdotes sacrum Canarium fiebat, Junius Philargyrius Georg. IV. *Oriente (Sirio) maximi calores, & ex his graves morbi: ideoque Romæ omnibus annis sacrum Canarium fit per publicos sacerdotes.* Festus, *Rutilæ canes, id est, non procul à rubro colore, immolantur, ut ait Ateius Capito, Canario sacrificio pro frugibus deprecandæ sævitiæ causa sideris Caniculæ.* Fiebat id prope portam Catulariam, ut est apud eundem Festum, *Catularia porta.* Porro Sirii apud Poetas frequens passim est mentio, tum pro stella ipsa, tum pro sole quoque. Hesychius, Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Utroque modo exponi potest apud Virgilium,

——— tum steriles exurere Sirius agros.

Apollonii Scholiastes lib. II. etiam omnes stellas eo nomine nuncupari posse auctor est, Ὁμοίως δὲ (inquit) καὶ πάντα τὰ ἄστρα Σείρια λέγοιντο, οἱονεὶ τείρεά τινα ὄντα, ἢ διὰ τὸ τείρειν, τὸ διαμαίζειν, ἢ ὅτι τέκματα εἰσὶ καὶ σημεῖα τῶν πλοϊζομένων. A Lycophrone hoc loco pro sole ponitur.

400. Δίσκου μεγίστου τάρροθος] Discus erat βαρὺς λίθος, ὃν ἐξέριπτουν οἱ γυμναζόμενοι, ut aiunt Glossæ Græcorum. Erat vero ex ære. Vide Artemid. lib. I. cap. XLIX. Σόλος autem ferreus. Vide Scholiasten Homeri Iliad. β'. Disci jactus in quinquertio nimis notus. Lycophron καταχερνητικῶς pro lapide usurpavit. Emenda obiter Suidam, Δίσκος, ὁ σόλος. male enim hodie ὁ στόλος legitur.

402. Τρέμων] Ineptias Scholiastæ! Ecquis hic novus Tremon? aut apud quem scriptorem ejus nomen? Meritissimo reprehendit doctissimus Canterus, cujus explicationi fulcrum firmissimum à Pausania, qui in Atticis audivisse se memorat quendam, Ος τὸν τάφον τὰ πρὸς αἰγιαλὸν ἔφασκεν ἐπικλύσαι τὴν θάλασσαν. καὶ τὴν ἔσοδον πρὸς μνῆμα οὐ χαλεπὴν ποιῆσαι. lege, πρὸς τὸ μνῆμά οἱ χαλεπὴν ϖ.

Ibid. Ῥόχθον Αἰγαίας ἁλὸς] Ægæi maris etyma varia varii tradunt. Plutarchus in Theseo, & Hyginus Fab. XLIII. ab Ægeo Thesei patre nomen inditum tradunt. Festus, *Ægæum mare appellatur, quod crebræ in eo sint insulæ, ut procul aspicientibus species caprarum videantur, sive quod in eo Ægæa, Amazonum regina, perierit, sive quod*

in

in eo Ægeus, Thesei pater, se præcipitaverit. Artemidorus, Ἄκρα τις ἐστὶν Αἰολίδος, ἣν Αἶγα οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν. ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος τῆς τοιαύτης ὀνομασίαν προσείληφεν. Alii à fluctuum, quos αἶγας vocant Græci, magnitudine. Solinus cap. XVII. ab Antandro, capræ speciem referente. Alii ab Ægæone, qui & Briareus dictus, qui victum à Neptuno se ægre ferens, in mare illud se præcipitavit. Vide Strabonem, & Constantinum περὶ Θεμάτων.

415. Οἵ τ' ἐπὶ ξένης ξένοι] Sive ξένην hostilem, sive peregrinam accipias, eodem res recidit: nam Lacedæmonii Barbaros vocabant ξένους. Herodotus Οὐρανίᾳ, Οἱ ἔφοροι εἶπαν ἐφ' ὅρκω καὶ δὴ δοκέειν εἶναι ἐν Ὀρεστείῳ στείχοντας ἐπὶ τὰς ξείνους. ξείνους γὰρ ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. Sic Latini peregrinos, & hospites *Hostes* appellabant. D. Ambrosius Offic. lib. I. cap. XXIX. *Denique etiam adversarios molli Veteres appellatione nominabant, ut peregrinos vocarent. Hostes enim antiquo ritu peregrini dicebantur.*

417. Τὸν μὲν γὰρ] Phœnicem dicit, quem κουροτρόφον vocat, quod Achillis nutritius fuerit, ut ipse narrat apud Homerum Iliad. ι'. non κ'. quod ait Canterus, memoria lapsus.

423. Ὅτ' εἰς νόθον τρήμωνος εὐνάζη λέχος] Cum Amyntor Clytiam pellicem uxori Hippodamiæ præferret, Hippodamia ægre ferens Phœnici filio persuasit, ut cum pellice patris rem haberet, qui, cum matris rogationi auscultasset, in patris odium incurrit, qui eum visu privavit, quem à Chirone postea recepit, qua de caussa ad Peleum profugit, à quo Dolopum regionem & Achillem accepit educandum. Vide Homerum Iliad. ι'. ejusque Interpretem, & Apollodorum lib. III.

429. Τὸν ἀνθάμιλλον] Mopsum, cum quo certabat, & à quo victus. Contigit hoc certamen in finibus Ioniæ, in Grynæo nemore, si Servio fides habenda, cujus talia verba ad Eclogam VI. *Grynæum nemus est in finibus Ioniis, Apollini consecratum, in quo aliquando Calchas, & Mopsus dicuntur de peritia divinandi inter se habuisse certamen, & cum de pomorum* (Lycophron grossos tradit) *cujusdam arboris numero contenderent, stetit gloria Mopso, cujus rei dolore Calchas interiit.* Vide Strab. lib. XIII. Seneca Mopsum inferiorem factum vult in Medea,

Omnibus verax, sibi falsus uni
Concidit Mopsus, caruitque Thebis
Ille, qui vere cecinit futura.

430. Ἰαύσει τὸν μεμορυμένον πότμον] Usitatum Veteribus, maxime Hebræis, κατ' εὐφημισμὸν mortem somni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in Paraphrasi,

Ὕπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμεμφέα Λάζαρος εὕδει.

Callimachus Epigrammate XIIII.

Τῇδε Σάων, ὁ Δίκωνος, Ἀκάνθιος, ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. ———

Et Epigrammate XXI.

——— ἡ δ' ἀποβρίξει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Et Idyllio tertio Moschus,

Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ, ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.

Orpheus Argonaut.

Εὕδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ.

Et postea,

Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτῳ μάρπτησι τελευτῶ.

Sic Æschylo Εὐμενίσι mortui εὕδοντες dicuntur, & infra Lycophron sepulcrum εὐναστήριον vocat. Id inde profectum, quia dormientibus mortui similes, unde & Mortis fratrem Somnum nuncuparunt. Athenagoras περὶ Ἀναστάσεως Νεκρῶν, Παρ' ἣν αἰτίαν, οἶμαι, τινὲς ἀδελφὸν τῷ Θανάτῳ τὸν Ὕπνον ὀνομάζουσιν, οὐχ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν πατέρων φύντας (quod Hesiodus in Theogonia) γενεαλογοῦντες, ἀλλ' ὡς τῶν ὁμοίων παθῶν τοῖς τε θανοῦσι καὶ ὑπνοῦσιν ἐγγινομένων, ἕνεκά γε τῆς ἠρεμίας, καὶ τῆς μηδενὸς ἐπαισθάνεσθαι τῶν παρόντων, ἢ γινομένων, μᾶλλον δὲ μηδὲ τοῦ εἶναι, καὶ τῆς ἰδίας ζωῆς.

Ibid. Τὸν μεμορυμένον πότμον] Mortis tres gradus, Fatum, Casus, Genitura. Epicurei hominem fato mori dicebant, Stoici casu, Pythagorei genitura. Vide Acronem, Horatii interpretem. Mortis autem duo genera, Naturalis, & Violenta. Aristoteles περὶ Ἀναπνοῆς, Θάνατος δ' ἐστὶν ὁ μὲν βίαιος, ὁ δὲ κατὰ φύσιν. βίαιος, μὲν ὅταν ἡ ἀρχὴ ἔξωθεν ᾖ, κατὰ φύσιν δὲ, ὅταν ἐν αὐτῷ. Plato Timæo, Θάνατος ὁ μὲν κατὰ νόσους καὶ τραύματα γιγνόμενος ἀλγεινὸς καὶ βίαιος, ὁ δὲ μετὰ γήρως ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν, ἀπονώτατος τῶν θανάτων. Demosthenes in Oratione περὶ Στεφάνου naturalem mortem dixit τὸν τῆς εἱμαρμένης, καὶ αὐτόματον θάνατον. Ita etiam Philostratus de vita Sophist. lib. I. Scopeliano, Τοιαυτὶ λέγων, ὦ δέσποτα, βέλτιόν σε οἶδας ἤδη τεθνάναι, οὐδὲ τὸν αὐτόματον καὶ μετ' οὐ πολὺ θάνατον ἐνδιδοὺς τῷ σῷ γήρᾳ, ἀλλ' αὐτουργῶν μὲν τὸν ἐπιβουλὴν, μιαινόμενος δὲ καὶ τὰς ἐμὰς χεῖρας. Violentam autem τὸν ἐξ ἀναγκαίας τύχης vocat Sophocles Ἠλέκτρᾳ. Plinius lib. I. Epist. XII. vocat mortem, *quæ non ex natura, nec fatalis.* Apuleius Milef. I. *tumultuarium genus mortis.* Arnobius lib. I. *Vinculis corporis non naturali dissolutione digressus est, sed vi illata discessit.* Qui vero violenta morte occidissent, (ut hoc obiter dicamus) cum iis hastas efferre moris erat. Vide Etymologici Auctorem. Harpocration, Ἐπενέγκειν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου ταὐτά φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος, Ἴστρος δ' ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων περὶ Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν, γράφει ταυτί. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηχότα φασὶ, πεπεῖσθαι δὲ, παρακαταθέμενόν τε, καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. Unde intelligendus Virgilius Æneid. XI. in funere Pallantis,

——*guttisque humectant grandibus ora,*
Hastam alii, galeamque ferunt.——

Vertebant autem hastas, inde ait,

——— *& versis Arcades armis.*

Servius, *Lugentum more, mucronem hastæ, non cuspidem, contra terram tenentes.* Statius Thebaid. VI.

Tunc septem numero turmas (centenus ubique
Surgit eques) versis ducunt insignibus ipsi
Grajugenæ reges.———

Qui vero sibimet manus intulissent, ii sepeliebantur,

liebantur, ſiquidem igne cremari nefas. Teſtis Philoſtratus Ηρωϊκοῖς, Εθαψαν δὲ αὐτὸν (Αἴαντα) καταθέμενοι εἰς τὴν γῆν τὸ σῶμα, ἐξηγουμένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσιοι πυρὶ θάπτεσθαι, οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες. Apud Statium quoque lib. III. Thebaïdos rex Thebanorum Mæonem, qui ſeipſum occiderat,

—— vetat igne rapi, pacemque ſepulcri
Impius ignaris nequidquam Manibus arcet.

Fatalem autem mortem Apollini, & Dianæ imputabant. Strabo lib. XIV. Καὶ ὁ Ηλιος δὲ, καὶ ἡ Σελήνη, πάθη δὲ, καὶ τοὺς αὐτομάτους θανάτους τούτοις ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς. Sed ad penſum redeo. Hoc loco apud Lycophronem τὸν μεμορμένον πότμον, non debes interpretari τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ αὐτόματον, ſed mortem ab oraculo prædictam.

431. Τὸν δ᾽ αὖ τέταρτον ἐγγόνων Ερεχθέως] Idomeneum intelligit, qui à Jove quartus. Nam Jovis Minos, ejus Deucalion, ejus Idomeneus. Hic, capta Troja, cum in Cretam rediiſſet, regno à Leuco ejectus, Colophonem venit, ubi tranſacta vita, in Cercapho monte ſepultus eſt. Vide Didymum ad Od. μ'.

440. Δηραίω κύνες] Vates hi duo canes appellantur eleganter, nomine ex Ægyptiorum myſteriis deſumpto, qui vatem deſignantes canem effingebant. Horus lib. I. Ιερογραμματέα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφιαστὴν, ἢ σπλῆνα, ἢ ὄσφρησιν, ἢ γέλωτα, ἢ πταρμὸν, ἢ ἀρχὴν, ἢ δικαστὴν βουλόμενοι γράφειν, κύνα ζωγραφοῦσιν. ἱερογραμματέα μὲν, ἐπειδήπερ ὁ βουλόμενον ἱερογραμματέα τέλειον γίνεσθαι χρὴ πολλὰ μελετᾷν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς, καὶ ἀπαγριοῦσθαι, μηδενὶ χαριζόμενον, ὥσπερ οἱ κύνες. προφήτην δὲ, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν ζώων εἰς τὰ τῶν θεῶν εἴδωλα, καθάπερ προφήτης. Ab Eſaia canes appellantur vates ad populi peccata conniventes. Apollinis autem canes vocat, quia ille μαντικῆς præſul, quod vel pueris notum.

444. Αγνῶν ἠρίων] Mortui à Veteribus ſacri appellati ſunt, & æſtimati. Et Plutarchus in vita Numæ Pompilii mortuos vocat ἱερούς. Plinius ille Naturæ myſtes, lib. II. de terra loquens, *Sequitur terra, cui uni rerum naturæ partium eximia propter merita cognomen indidimus maternæ venerationis. Sic hominum illa, ut cœlum Dei, quæ nos naſcentes excipit, natos alit, ſemelque editos ſuſtinet ſemper; noviſſime complexa gremio jam à reliqua natura abdicatos, tum maxime, ut mater, operiens nullo magis ſacramento, quam quo nos ſacros facit, etiam monumenta, ac titulos gerens, nomenque prorogans noſtrum, & memoriam extendens contra brevitatem ævi.* Rationem hujus rei haurio ex Macrob. Sat. lib. III. cap. VII. *Quicquid deſtinatum eſt diis, ſacrum vocatur. pervenire autem ad deos non poteſt anima, niſi libera ab onere corporis fuerit: quod niſi morte fieri non poteſt. ita ergo opportune ſacratum Haleſum facit, quia erat oppetiturus.* Ac proinde etiam ſacra ipſa ſepulcra, unde ἁγνὰ ἠρία Lycophron hoc loco dicit. Catullus quoque,

Laſerpiciferis jacet Cyrenis,
Oraculum Jovis inter æſtuoſi
Et Batti veteris ſacrum ſepulcrum.

Cicero Phil. IX. *Sepulcrorum ſanctitas in ipſo ſolo eſt, quod nulla vi moveri, neque deleri poteſt. atque, ut cætera extinguuntur, ſic ſepulcra fiunt ſanctiora vetuſtate.* Quintilianus Declamat. X. de Sepulcro loquens, *Sacratos morte lapides, etiam cineres, & oſſa religioſe quieſcentia fracta ſparſiſſet urna.* Feſtus non ſacra, ſed religioſa eſſe vult, *Religioſum, ac ſacrum eſt, ut templa omnia, atque ædes, quæ etiam ſacratæ dicuntur: at quod per ſe religioſum eſt, non utique ſacrum eſt, ut ſepulcra, quod ea non ſacra, ſed religioſa ſunt.* Incipiebat autem illa ſepulcrorum ſanctitas ſtatim à glebæ injectione. Cic. lib. II. de Legibus, *Priuſquam in os injecta gleba eſt, locus ille, ubi crematum eſt corpus, nihil habet religionis. injecta gleba, tum & ille humatus eſt, & ſepulcrum vocatur, ac tunc denique multa religioſa jura complectitur.*

447. Οἱ πέντε δὲ Σφήκειαν] Ita dicta Cyprus ab incolis, qui Σφῆκες nuncupabantur. Nonnus Dionyſ. XIII. Σφήκειαν νῆσον dixit per Appoſitionem. Vide Euſtathium ad Dionyſii Περιήγησιν, & Heſychium. Κεραστὶς vero, ſive Κεραστιὰς dicta quondam Cyprus ab incolis urbis Amathuntis, quos, quia advenas immolabant, Venus in boves, qui à magnitudine cornuum Ceraſtæ à Salaminiis nominantur, tranſmutavit. Ovidius Metamorph. lib. X.

Atque illos, gemino quondam quibus aſpera cornu
Frons erat, unde etiam nomen traxere Ceraſtæ.

Stephanus aliter, Η Κύπρος ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστὶς, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν. Quem ſequuti Joach. Vadianus, & Gemma. Κέρατα enim etiam promontoria à Græcis nuncupantur.

450. Ο μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἐλαστηρούμενος] Teucer, capto Ilio, domum reverſus, à patre Telamone, quod fratris Ajacis mortem non ultus eſſet, (Lycophron ait perſuadere patri non potuiſſe Ajacem ſibi manus intuliſſe violentas) ejectus eſt, itaque cum in Cyprum appuliſſet, Salamina condidit. Velleius Paterculus lib. I. *Teucer non receptus à patre Telamone, ob ſegnitiem non vindicatæ fratris injuriæ, Cyprum appulſus, cognominem patriæ ſuæ Salamina conſtituit.* Vide etiam Nonnum Dionyſ. XIII. & Horatium lib. I. Od. VII. Solebant autem Græci filios ſuos ob delictum aliquod abdicare, atque è conſpectu removere, & tum dicebantur filii ἐκπίπτειν τοῦ γένους, quum autem cum patre in gratiam redirent, ἀναλαμβάνεσθαι εἰς τὸ γένος. Qui mos neque Romanis ignotus fuit. Qua de re vide quæ erudititiſſimus vir, Iſ. Caſaubonus ad Diog. Laertium. Atque hæc erat abdicatio criminis imperfecti, ſiquidem duæ abdicationum ſpecies. Quintilianus lib. VII. cap. IV. *Abdicationum formæ ſunt duæ; altera criminis perfecti, ut ſi abdicetur raptor, adulter. Altera imperfecti, velut pendentis, & adhuc in conditione poſiti: quales ſunt in quibus abdicatur filius, qui non pareat patri, &c.*

452. Ως πατρὶ φωνοῦς πῶλον] Vocat Ajacem πατρῷον πῶλον, quia efflictim amaretur à patre. Alias πῶλοι vocantur pueri effœminati, (qui Catamiti Latinis) & meretrices. Heſychius, Πῶλος, ἑταίρα. πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης πώλους.

λεις. ἢ τὰς νέας, καὶ τὰς νέας καὶ παρθένοις. Vide alios Grammaticos. Similis notionis apud Romanos *Pullus*. Festus, *Antiqui puerum, quem quis amabat, pullum ejus dicebant.*

453. Νόθον φίτυμα] Apud Veteres spurii pari cum legitimis in honore habebantur. Docet id, præter Eustathium, Scholiastes incertus Iliad. VIII. his verbis, Ἡμεῖς δέ φαμεν (exponit cur Teucer nothus vocetur) τοῦτο μὴ εἶ) πρὸς αἰσχύνην, διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος κρατοῦν. ἐπίμων γὰρ τοὺς νόθοις ἐπίσης τοῖς γνησίοις. Declarant id etiam Servii verba hæc Æneid. III. *Consuetudinis regiæ fuit, ut legitimam uxorem non habentes, aliquam licet captivam, tamen pro legitima haberent, adeo ut liberi ex ipsa nati succederent.* Sciendum vero hunc honorem solis regum, & principum virorum spuriis contigisse: nam privatorum hominum neque pari in honore, neque paternarum facultatum hæredes fuere: sed, acceptis mille drachmis, contenti esse jubebantur, eaque pecunia νοθεῖον dicebatur. Harpocration, Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. Aristophanes Avibus,

Τί δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
Τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

Sunt autem generationis species quatuor. Homeri Interpres Iliad. IV. Παιδοποιίαι τετραχῶς λέγονται, ὁ μὲν γνήσιος, ὁ δὲ νόθος καλεῖται, ὁ δὲ σκότιος, καὶ ἄλλος παρθένιος. γνήσιος μὲν οὖν καλεῖται, ὁ ἐκ νομίμων γάμων. νόθος δέ, ὁ ἐκ παλλακίδος. σκότιος, ὁ τὸν πατέρα ἀγνοῶν. παρθένιος δέ, ὁ ἐκ παρθένου ἔτι νομιζομένης γενόμενος. Qui γνήσιοι Græcis, ii *Legitimi* Romanis dicebantur. Νόθος qui sit, docet Beda ad Samuelem lib. III. cap. II. *Nescis intimandum, quia spurius est, qui patre ignobili, sed nobili est matre generatus: sicut è contra nobili patre, sed matre procreatus ignobili, nothus consuete vocatur.* Latini exprimere non possunt, ait Quintilianus lib. III. cap. VI. his verbis, Νόθον, *qui non sit legitimus, Græci vocant. Latinum rei nomen, ut Cato quoque in oratione quadam testatur, non habemus, ideoque utimur peregrino.* Isidorus Orig. lib. IX. *Nothus dicitur, qui de patre nobili, & matre ignobili gignitur, sicut ex concubina. Est autem hoc nomen Græcum, & in Latinitate deficit.* Qui σκότιος apud Græcos, is *Favonius* apud Romanos, & *Spurius* à spurio, quod virginalis scrobis, ut cum Arnobio dicam, vocabulum. Παρθένιοι quomodo Latine dicantur, doceant alii, ego nescio.

454. Τὰ λύσαν ἐν ποίμνῃσιν] Sophocles Ajace,

Εφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
Λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
Εκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.

Et postea,

Τὰς ζῶντας οὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
Ποίμνας τε πάσας, εἰς δόμους κομίζεται,
Ως ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.

Homerus Iliad. λ'.

Λῃΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Alludit Apuleius Milef. III. *Audacter mucrone districto in insani modum Ajacis armatus, non, ut ille, vivis pecoribus infestus, tot laniavit armenta, sed longe fortius,* &c. Qualis hic Ajacis fuerit furor, docet Cornelius Celsus lib. VI. cap. XVIII. *Quidam imaginibus, non mente falluntur, qualem insanientem Ajacem, vel Orestem Poetarum fabulæ ferunt.*

455. Ον χάροπ⊗ ὠμηστοῦ δορὰ] Homeri Scholiastes Iliad. ψ'. Ἱστορεῖται ὅτι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἐτύχεν Ηρακλῆς τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι κατά τινα χρείαν προσπλεύσας, Τελαμῶνι δὲ ἄρτι γενέσθαι τὸν παῖδα Αἴαντα. ὅπως οὖν ὁ Ηρακλῆς, καὶ ἀναλαβὼν τὸν παῖδα, περιέβαλε λεοντῇ, ἐφ' ᾧ ηὔξατο αὐτὸν γενέσθαι ἄτρωτον. ὁ δὲ ηὐξήθη, καὶ τὸ πᾶν τοῦ σώματος ἐγένετο ἄτρωτον, πλὴν τοῦ αὐχένος, τοῦτο γὰρ ἐδόκει τότε κατὰ τύχην τὸ μέρος μὴ περιβεβλῆσθαι τῇ λεοντῇ. Paullo aliter Pindarus Isthmion. Od. VI. Vide etiam Philostratum Ἡρωϊκοῖς, & Apollodorum lib. III. Sciendum vero antiquitus heroas pellibus amiciri consuevisse. Apollonii Scholiastes lib. I. Σύνηθες τοῖς ἥρωσι τὸ δερματοφορεῖν. Inde apud Theocritum Διοσκούροις,

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ακρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.

Virgilius Æneid. V.

——— *occurrit Acestes*
Horridus in jaculis, & pelle Libystidos ursæ.

Et IV.

Dat Niso Mnestheus pellem, horrentisque leonis
Exuvias. ———

Ea de caussa apud Romanos in pelle lanata novam nuptam considere moris erat. Vide Festum.

456. Χαλκῷ τορητὸν] Æris usus vetustus admodum, quippe qui diu ante ferrum inventum extiterit. Hesiodus lib. I.

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Quo loco Interpres, Χαλκοῖς τὸ παλαιὸν καὶ ὅπλοις, καὶ ξίφεσι, καὶ γεωργικοῖς ἐργαλείοις ἐχρῶντο, βαφῇ τινὶ τοῦτα στομοῦντες. Apollonii Scholiastes lib. I. Απολλώνιος φησὶν ἐν τετάρτῳ τῶν Υπομνημάτων, τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι, ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὑρηθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο. Augustinus de Civitate Dei lib. VII. cap. XIV. *Eam (terram) antiqui colebant ære, antequam ferrum inventum esset.*

464. Δυσμενεστάτου ξένου δώρω] Ajax apud Sophoclem,

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Εκτορος, ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν.

Vide Homerum Iliad. η'. Huc pertinet Epigramma,

Εκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Εκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ', ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

Ubi malim legere ἦς θάνατος, pro ἦν Dorice. Occidit autem seipsum Ajax,

Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Αχιλλείων ὅπλων,

ut ait Sophocles, cui adstipulantur Homerus & Ovidius. Suidas tamen tradit, orta de Palladio contentione, Ajacem noctu fuisse interfectum, Ulyssis, ut putabant, dolo.

470. Εν ζητήσει δημοτῶν σταθεὶς] Mos Veteribus concionem ad populum habentes stare. Homeri Scholiastes Iliad. α'. Τὸ παλαιὸν, κἂν βασιλεὺς ἦν, κἂν ἄλλος οἷος δήποτε τύχης, ἐδημηγόρει ὀρθὸς

ἐὸς ἰσάμβρος. Et apud Ovidium Metamorph. lib. XII.

Surgit ad hos clypei dominus septemplicis Ajax.

Nonnus Διονυσιακῶν λζ'.

Ὀρθωθεὶς δὲ ἀγόρευσε, ποδώκεας ἄνδρας ἐπείγων,
Ἀνδράσι ὠκυπόδεσσιν ἄεθλια ταῦτα γενέσθω.

Eodem modo heic Phænodamas.

471. Δόρπον ὤτρυνεν κυνὶ στῖλαι] Δόρπον Veteres Græci vocabant, quod posteriores δεῖπνον, ut apud Romanos *Vesperna*, quæ postea *Cœna* nuncupata. Ter autem cibum sumebant. Prima ejus sumptio ἄριστον dicebatur, altera δεῖπνον, ultima δόρπον. Didymus ad Odyss. β'. Τρισὶ δὲ τροφαῖς (οἱ παλαιοὶ) ἐχρῶντο. καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάμβανον πρωΐας ἤδη ἔτι σκοτίας οὔσης. καὶ ὠνομάσθη ἄριστον, ἢ παρὰ τὸ λαμβάνοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ἀεὶ στῆναι προέρχεσθαι. ἢ ἀπὸ τῆς προσφορᾶς ταύτην πρώτην τὴν τροφὴν, παρὰ τὸ ἄριστε ὀνομαστικῆς τῆς λέξεως. τὴν δευτέραν, δεῖπνον, μεθ' ὃ ἔδει πονεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἐνεργεῖν, λαμβάνοντες γὰρ ταύτην τὴν τροφὴν πάλιν περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπόνουν. τὸ δὲ τρίτον, δόρπον. τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον δεῖπνον, καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἰσόδορπον, ὅταν εἰς τὸ ἰσάζειν προεδέχθη. Athenæus quatuor refert, ἀκράτισμα, sive διανεστιμὸν, δεῖπνον, ἑσπέρισμα (quæ *Merenda* Romanis) sive δειλινὸν, & δόρπον. Sciendum vero antiquissimos Græcos cœnare duntaxat consuevisse, ut & frugaliores Romani. Isidorus Origin. lib. XX. cap. II. *Est autem cœna vespertinus cibus, quam antiqui Vespernam dicebant: in usu enim non erant prandia.* Ita omnino iste locus legendus: nam quod in veteribus, & nuperrime editis libris legitur, *quam antiqui vespertinam dicebant*, vitiosum esse, vel puer animadvertat. Salvian. lib. I. *Numquid parcam illam tunc, agrestemque vitam cum gemitu, & dolore tolerabant? cum vires ac rusticos cibos ante ipsos, quibus exercebantur, focos sumerent, cosque ipsos capere, nisi ad vesperam non liceret.* Macrobius Saturnal. lib. I cap. V. *Sed vultisne diem sequentem, quem plerique omnes abaco, & latrunculis conterunt, nos istis sobriis fabulis a primo lucis in cœnæ tempus, ipsam quoque cœnam non obrutam poculis, non lascivientem ferculis, sed quæstionibus doctis pudicam, & mutuis ex lecto relationibus exigamus?* Nisi mavelis ibi cœnæ vocabulum prisca significatione pro prandio accipere.

480. Χρυσοῦς αὐτόδαιτος] Αὐτόδαιτοι dicebantur, qui de suo cœnabant. Romani *Sodales* appellarunt, teste Festo, cujus ea verba, *Sodales quidam dictos putant, quod una sederent, essentque alii, quod ex suo dapibus vesci soliti sint.* Ubi lego, *ederent essentque*, aut *essent*, pro eo quod *ederent* dixit. Et sane in primore significatione ista usurpavit Apuleius Miles. X. *Hic est, qui sodalem convivamque possidet luctantem asinum, saltantem asinum, voces humanas intelligentem, sensum nutibus exprimentem.* Conviviorum autem apud Veteres tria erant genera, ἔρανος, γάμος, εἰλαπίνη. Eustathius Odyss. α'. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τρεῖς μάλιστα τοὺς τρόπους συνέλθοιεν ἂν πολλὰ (lego παλαιοὶ) ἐπὶ εὐωχίᾳ. ἤγουν ἐν εἰλαπίνῃ, ἐν γάμῳ, καὶ ἐν ἐράνῳ. καὶ ὁ μὲν ἔρανος κόσμιον, καὶ οὐδὲ πολυτελές, ἀλλὰ καὶ φειδωλῶς ἠσθιον ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἐρανισταὶ, ὡς ἂν ἴδιον ἐσθίοντες ἕκαστος. ἔστι δὲ ἔρανος ... τινὸς συμβολῆς, ἤγουν καταβολῆς, καὶ δαπάνης, πολλῶν τινων εὐωχία &c. ὁ δὲ γάμος, δῆλον ὅτι ὁμίλου ἐστὶ συνέλευσις ἐπὶ νυμφίων συναρμογῇ. ἡ δὲ εἰλαπίνη, εὐωχία ἐστὶ καὶ αὐτὴ πολυτελὴς, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας, ὡς οἱ παλαιοὶ γράφουσιν, ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον, χαίροντος δηλαδὴ τοῦ δειπνοκλήτορος. Porro ἔρανος, alias vocabatur ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. Item καταβόλιον. Johan. Tzetzes ad Hesiodi lib. II. Καλοῦμεν καταβόλια, ὅταν κοινῶς εἰδότες δαπάνην συμποσιάζωσιν. Huic respondet Romanorum *Sportula*, quam instituit Nero publicarum cœnarum loco. Eleganter de illa Juvenalis Sat. III.

Nonne vides, quanto celebretur sportula fumo?
Centum convivæ, sequitur sua quemque culina;
Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res
Impositas capiti, quas recto vertice portat
Servulus infelix, & cursu ventilat ignem.

Εἰλαπίνην Hesiodus lib. II. πολυξείνου δαῖτα vocat,

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι,
Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Ea Romanis *Recta cœna*, aut ἁπλῶς *Recta* fuit appellata, atque a liberalioribus divitibus salutatoribus data. Martialis lib. VIII. ad Domitianum Cæsarem,

Promissa est nobis sportula, recta data est.

Suetonius in Augusto cap. LXXIV. *Convivabatur & assidue, nec unquam nisi recta, non sine magno ordinum hominumque delectu.* Has sustulit Nero, Domitianus revocavit, teste Tranquillo. Generale horum omnium nomen erat συνδείπνιον, Latine *Convivium*, vocabulo aptiore. Cic. de Senect. *Bene enim majores nostri accubitionem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, Convivium nominarunt, melius quam Græci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concœnationem vocant.* Ita enim emendandum eum locum in Variis meis brevi docebo, si vivo, & valeo. Qui in eo erant, *Concœnæ* dicebantur. Latinæ Glossæ, *Concœnæ*, Σύνδειπνοι. Græcæ, Σύνδειπνος, *Conviva*, *Concœna*.

482. Τὸν πρόσθε μῆνα] Arcades vetustissimam se totius Græciæ gentem credi voluerunt, (quare *antiquos* hos Manilius, Seneca *veteres* vocat) atque adeo regionem ipsam ante lunam fuisse. Ovidius,

Orta prior luna, de se si creditur ipsi,
A magno tellus Arcade nomen habet.

Statius Papinius,

Arcades —— astris lunaque priores.

Rei ejus hanc tradunt caussam nonnulli, quod prius annum habuerint, quam is in Græcia ad lunæ cursum constitueretur. Lucianus in Comment. de Astrologia, & Scholiastes Apollonii lib. IV. dicunt primum deprehensum lunæ cursum in Arcadia ab Arcade Endymione. Censorinus de Die natali cap. XIX. *In Achaia Arcades trimestrem annum primo habuisse dicuntur, & ob id Προσέληνοι appellati, non ut quidam putant, quod ante sint nati, quam luna astrum in cœlo esset, sed quod prius habuerint annum, quam is in Græcia ad lunæ cursum constitueretur.* Figmenti ejus auctor Hippias quidam Rheginus existimatur. Varias variorum hac de re opiniones

niones habes apud Ariſtophanis Scholiaſten ad Nubes.

483. Σποδῷ κατ' ἄκρον χεῖμα θαλψάντων πυρὸς] Glandibus Veteres veſci ſolitos notiſſimum eſt: Lucretius lib. v. de primis Hominibus agens,

Glandiferas inter curabant corpora quercus
Plerumque. ———

Et ibidem,

Sic odium cœpit glandis. ———

Horatius lib. I. Satira III.

Cum prorepſerunt primis animalia terris,
Mutum & turpe pecus, glandem atque cubilia propter
Unguibus & pugnis, dein fuſtibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quæ poſt fabricaverat uſus.

Maximus Tyrius περὶ Ερωτος, Ην ἄν δήπε, κατὰ τ̀ Επικέρου (φασὶ) βίον, αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχναι. Jul. Pollux lib. I. cap. XII. Πρὸ πυρῶν τὰς ἀνθρώπους ἔθρεψεν ἡ βάλανος. Macrobius in Somn. Scip. lib. II. cap. x. *Cumque rudes primum homines, & incuria ſilveſtri non multum à ferarum aſperitate diſſimiles meminerit, vel fabuletur antiquitas, tradatque nec hunc eis, quo nunc utimur, victum fuiſſe, ſed glande prius, & baccis alitos, ſero ſperaſſe de ſulcis alimoniam.* Vide Platon. in Polit. Ælianum Ποικ. Ιϛορ. lib. III. & Vitruvium, ubi priſcorum hominum cibos agreſtes memorat. Atque inde βαλανιςὰς vocabant eos, qui glandes colligebant mercede conducti. Auctor Proverbiorum, Βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι, καὶ βαλανιςὰς ἐκάλουν τὰς ἐπὶ μισθῷ τ̀ καρπὸν τῦτον συλλέγοντας. Et Athenis in nuptiis moris erat puerum patrimum matrimum ſpinas cum glandibus, & caniſtrum panibus refertum ferre, clamareque, ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. Eadem de cauſſa coronæ civicæ apud Romanos fronde querna dabantur. Agellius lib. v. cap. VI. *Civica corona appellatur, quam civis civi, à quo ſervatus eſt in prœlio teſtem vitæ ſalutiſque perceptæ dat: ea fit è fronde querna, quoniam cibus victuſque antiquiſſimus quernus capi ſolitus ſit.* Cum vero ait Lycophron σποδῷ πυρὸς θαλψάντων, obſervandum eſt glandes prius ab illis aſſari ſolitas, quam ederentur. Etymologici Auctor, Οἱ ἀρχαῖοι βαλάνους εἶχον ἔθος ἀποκαίειν. Inde eſt, quod ait Arnobius lib. II. *Aut de milio ſit (cibus) aut ſit panis ex farre, aut (ut ſecula imitemur antiqua) ex cinere caldo glandes.* Similiter poſtea, repertis frugibus, panes coquebant in cinere prius, inde in furno, teſte Varrone lib. I. de Vita Pop. Romani. Primitivi autem panes ex hordeo conficiebant. Docet id Artemidorus lib. I. cap. LXXI. Αρτοι κρίθινοι πᾶσιν ἀγαθοὶ, πρώτην γὰρ τροφὴν ταύτην ἂν ἀνθρώποις δεδόσθαι παρὰ θεῶν λόγος ἔχει. Plinius lib. XVIII. cap. VII. *Antiquiſſimum in cibis hordeum, ſicut Athenienſium ritu, Menandro auctore, apparet, & gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur.* Et poſtea, *Panem ex hordeo antiquis uſitatum vita damnavit, quadrupedumque tradidit refectibus.* Lucanus in Panegyrico ad Piſonem,

——— *nam quid memorare neceſſe eſt?*
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat,
Claraque Piſonis tulerit cognomina prima,
Fumida calloſa cum pinſeret hordea dextra.

Manſere tamen hordeacei panes in uſu pauperum, & frugaliorum. Seneca Ep. XVIII. *Non enim injucunda res eſt aqua & polenta, aut fruſtum hordeacei panis.* Sulpitius Severus Dial. I. de Virtutibus Monachorum Orientalium in quadam incognita inſula in deliciis fuiſſe memorat, *Incolæ lacte vivunt, qui ſollertiores ſunt, vel, ut ita dicam, ditiores, hordeaceo pane utuntur.* Itaque ſordidus habitus Romæ hic panis, & quibuſdam in pœnam ad edendum datus. Suetonius Auguſto cap. XXIV. *Cohortes, ſi quæ ceſſiſſent loco, decimatas hordeo pavit.* Ita capio iſta verba.

487. Βυβῶνος ἐντέμνοντι θρυλλίξας δέμας] Ovidius Metamorph. lib. VIII.

Occupat audentem, quaque eſt via proxima leto,
Summa ferus geminos direxit ad inguina dentes.

Philoſtratus junior in Imaginibus, Εμπεπτωκὼς γὰρ ὁ σῦς Αγκαίῳ τέτῳ κατὰ τὸν μηρὸν, κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον ἐκ ξέων τὸ αἷμα, καὶ εἰς πολὺ ἀνέῤῥωγὼς τ̀ μηρῦ. Quem locum depravatum ita putabam reſtituendum, Κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον ἐκχέων τὸ αἷμα, καὶ εἰς πολὺ ἀνεῤῥωγὼς τ̀ μηρόν. Conſentit Pherecydes lib. IX. citante Apollonii Interprete.

489. Ος πολλὰ χείλευς] Vetus illud & notiſſimum proverbium,

Πολλὰ μεταξὺ πέτει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρυ,

(nam πέτει ibi legendum, non πέλει monuit olim doctiſſimus Henricus Stephanus) quod ita verſum jam omnium fere in ore eſt,

Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.

De hoc proverbio, ejuſque origine Didymus ad Odyſſ. XXII. ex Ariſtotele diſſerit in hunc modum, Λέγει δὲ Αριςοτέλης περὶ τῆς παροιμίας ὅτως· Αγκαῖος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Αςυπαλαίας, Σάμιος ὢν τὸ γένος, ἔχων οἰκέτην ἀπὸ Κρήτης, ἐκέλευσεν αὐτῷ ποτὸν προσφέρειν πίνειν. εἰπόντος δ' αὐτῦ, ὡς ὐ δυνήσεται πεῖν ὅθεν ἐντεῦθεν αἱ ἄμπελοι τυγχάνυσιν, αὐτὸς δὲ Αγκαῖος καταγελάσας τὺς θεράποντας ἔλαβε τὴν κύλικα, καὶ προσέθετο λέξαντος δὲ ἐκείνου,

Πολὺ μεταξὺ πέτει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρυ.

Αφνω συνέβη χρῆμα συὸς μεγάλυ ἐπιβαρῆσαι τοῖς τ̀ Αγκαίυ χωρίοις. ἀκύσαντα δὲ αὐτὸν ἀπὸ τ̀ χειλῶν τ̀ κύλικα καταθεῖναι καὶ δραμεῖν ὡς τ̀ ἄγριον ὗν, συμβαλόντα δὲ τῷ κάπρῳ τελευτῆσαι, ἔνθα φησὶ καταῤῥῆσαι τ̀ παροιμίαν. Ita enim emendo. Vide etiam Apollonii Scholiaſten lib. I. & laboroſiſſimas illas maximi Eraſmi Chiliades. Feſtus aliam originem affert. Hinc ſumptum illud M. Catonis, in Oratione de Ædilibus vitio creatis, *Inter os & offam:* de quo conſule Agellium lib. XIII. cap. XVI. Hoc uſus etiam Cicero in Epiſtola quadam ad Atticum.

490. Κυλίνδει Μοῖρα, παμμήτωρ βροτῶν] Parcas humanæ vitæ præſidere credidit antiquitas, fauſtaque infauſtaque omnia ab illis immitti. Heſiodus in Theogonia,

——— αἵ τε βροτοῖσι
Γεινομένοις διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπυσαι.

493. Πλέξας ἀφύκτους ἄκρον ὀρχήσου σφυρὸν] Hæc

quomodo

quomodo cum superioribus cohæreant, non video. Ορχησταὶ vero dicuntur, qui in prælio morientes præcipite casu in terram provolvuntur, &, ut ait Virgilius lib. II.

———saltu terram super ægra dedere
Corpora.———

Eodem modo hic ὀρχηστὴς vocatur Ancæus.

494. Μάρψαντος ἐκ κοίλης πέτρας] Theseum intelligit, qui ensem, & calceos sub ingenti abditos saxo abstulit, qua de re infra dicendum. Hujus filius Acamas.

495. Τῷ πότ' εἰς λέχος] Fertur Laodice, quum ob Helenam repetendam Diomedes & Acamas venissent, magno Acamantis flagrasse amore, ejusque concubitum magnopere expetivisse, quo tandem, opera Philobiæ, Persei uxoris, regiam esse pellicem persuadentis, potita est, atque ex eo gravida facta Munitum peperit. Vide Parthenium Erot. XVI.

496. Ἰδαία πόεις] Hoc loquendi genus Poetis admodum familiare. Sic infra dicit χῶρον Σκύθην. Æschylus Προμ. Δεσμ. Σκύθην οἶμον. Persis, Ἑλλάδα αἶαν. Horatius *Adrium mare*, Sophocles Ajace, Ἰδαία χθών. Sic apud Theognidem ἄστρον καὶ κύων pro eo, quod est ἀστροκύων. Sic *sexum marem* pro masculino Arnob. lib. IV. Tertullianus de Pallio cap. III. *Audaciam Græciam* similiter, ubi frustra mutarunt viri docti. Tibullus, *Campania terra.* Propertius, *Heroas manus, Horatia pila, Augusta navis.* Prudentius, *Lucinas horas.* Martialis, *Lybiam palæstram.* Apuleius Miles. I. *Thessalia civitas.* Cato, *Italiam terram,* apud Macrob. lib. VI. cap. VII. Venantius in Phœnice, *Oceanas aquas.* Velleius lib. I. *Græciam juventutem.* Similia observavit apud Theocritum Is. Casaubonus, immortale literarum decus. Olim autem Troja Ἰδαία vocabatur. Sophoclis Scholiastes, Ἰδαία τὸ πάλαι ἡ Τροία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ἴδης, τοῦ ὄρους.

499. Ὃν δή ποτ' ἀγρώσσοντα] Studiosa admodum venationis fuit antiquitas, ita ut dedecus fere fuerit principi viro venationis non esse studiosum. Jul. Pollux lib. V. Τὸ ἐπιτήδευμα ἡρωϊκὸν, καὶ βασιλικὸν, καὶ πρὸς εὐσωματίαν ἅμα καὶ εὐψυχίαν ἀσκεῖ, καὶ ἔστιν εἰρηνικῆς τε καρτερίας ἅμα, καὶ πολεμικῆς τόλμης μελέτημα, πρὸς ἀνδρείαν φέρων, &c. Xenophon Cyrop. lib. I. Ἀληθεστάτη δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι, & quæ ibi multa sequuntur. Vide ejusdem Κυνηγετικὸν, Philo περὶ βίου Μωσ. Ἡ μὲν γὰρ ἀγρίων θήρα στρατηγικὸν κατ' ἐχθρῶν ἐστὶ γύμνασμα. Hinc est quod Darius sepulcro suo inscribi mandaverit, Φίλος ἦν τοῖς φίλοις, ἱππεύς τε, καὶ τοξότης ἄριστος ἐγενόμην, κυνηγῶν ἐκράτουν, πάντα ποιεῖν ἐδυνάμην.

Ibid. Κρηστώνης ἔχις κτενεῖ] A Thracia vipera interfectum Munitum canit Lycophron, quia apud Olynthum Thraciæ id acciderit. Parthenius loco supra citato, Χρόνου δὲ προϊόντος γίνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς μὲν Μούνιτος, ὃν ὑπ' Αἴθρας τραφέντα (sic emendo) μετὰ Τροίας ἅλωσιν διεκόμισεν ἐπ' οἴκου. καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύνθῳ τῆς Θρᾴκης ὄφις ἀνεῖλεν. Ubi notandus Jani Cornarii error, qui *sub dio* vertit, cum *ab Æthra* vertendum esset. Sed fefellit Medicum doctum loci depravatio non animadversa, & historiæ ignorantia. Hoc ideo dicere volui, ut ἀπειρόκαλοι illi Græcarum literarum contemptores videant, quantum ejusmodi Interpretibus, quos ipsis Auctoribus præferunt, credere debeant. Sed per me quidem hominibus istis licet repertis frugibus βαλανηφαγεῖν.

502. Τὸν δνόφῳ τεθραμμένον] Videtur alludere ad priscam consuetudinem. Olim enim pueri in specubus, qui tenebrosi, educabantur. Didymus Odyss. VIII. Οἱ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι. διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς τὰ στελέχη καὶ σπήλαια ἐντεθεῖναι τὰ παιδία. Quod etiam docet ad Homeri Iliada Scholiastes incertus. Doctissimus G. Canterus σκότιον interpretatur. Malim simpliciter τὸν δνόφῳ τεθραμμένον, id est, κρύφα. Ita Orestis κρυπτὴν ἥβην dixit Sophocles Ἠλέκτρᾳ, qui occulte esset educatus.

503. Ἡ μόνη ζυγὸν δούλειον ἀμφήρειαν] De Æthræ captivitate ita Apollonii Scholiastes lib. I. Ἐπεστράτευσαν κατὰ τὸν Τροιζῆνος οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν ἀδελφὴν, Θησέως ὄντος ἐν ᾅδου, καὶ πορθήσαντες ἔλαβον αἰχμάλωτον Αἴθραν, τὴν Θησέως μητέρα. Turbet forte hoc loco quempiam Lycophron, quod dicat Æthram in servitutem redactam, cum Græci nulli servi essent. Πάλαι γὰρ (sic lego, non πάλιν) οὐκ ἐξῆν Ἕλληνα εἶναι δοῦλον, ἀλλὰ βαρβάροις ἐκέχρηντο, ut notat ad Orat. κατὰ Μειδίου Ulpianus. Imo ne verberare quidem fas: inde Athenienses etiam servos publicos in militiam mittebant, belli impensas conscripturos, ut possent ex iis veritatem verberibus extundere. Idem Ulpianus ad Olynth. II. Δούλους εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αἰχμαλώτων ποιήσαντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους γράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πολέμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράφοιεν τὰ ἀναλισκόμενα. οὐκ ἀκαίρως δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλ' ἵνα διὰ τὸ δύνασθαι τύπτειν τούτους ὡς δούλους, ἔχωσι μανθάνειν τὸ ἀληθές, αἰσχρὸν γὰρ ἐνομίζετο παρ' Ἀθηναίοις ἐλευθέρους τύπτειν. Hoc quamvis ita sit, jure tamen belli servos facere licebat.

506. Ὧν ὀστράκου στρόβιλος] Pilea Veteres Dioscuris affinxere. Philo περὶ Ἀρετῶν, Εἶτ' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, τότε μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα. πότε δὲ πίλοις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοίη, εἰς Διοσκούροις. Catullus,

Salax taberna, vosque contubernales,
A pileatis nona fratribus pila.

Apuleius Miles. X. *Junonem quidem Castor & Pollux, quorum capita cassides æratæ stellarum apicibus insignes contegebant.* Ea dimidiati ovi forma fuisse patet ex hoc Lycophronis loco. Cur autem iis attributa, docet Festus, *Pilea Castori, & Polluci dederunt antiqui, qui Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos est.* Neque vero placet Mureti commentum. Castoris pileum erat circumdatum strophio, inde Tusculani, quod in pulvinari imponebant, *Castoris Stroppum* appellabant. Videre id ipsum est ex Festi verbis in *Stroppus.* Respexit autem hunc Lycophronis locum Eustathius ad Dionysium, Λέγει δὲ τόρνον, τὸ τορνοειδὲς, ὥσπερ Λυκόφρων στρόβιλον, τὸ στροβιλοειδές.

508.

508. Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος] Vertendum erat hoc modo,

Reliquas porro ædes vermiculatum intactum
Sigillum servabit. ———

Et rectius multo magnus ille Scaliger,

Intacta vermiculata claxendix domos
Servabit alias. ———

Olim autem ædes, scrinia, & quæcunque claudebantur, obsignari moris erat, quod etiam heic est videre. Aristoteles περὶ Θαυμ. Ακουσμ. Καὶ τὰ οἴκοι κατασφραγίζεσθαι τὰς θύρας, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσιν ἀνοίγειν, ἐπιδείξαντες τοῖς πολίταις καὶ τοῖς ξένοις τὰς σφραγῖδας, οὕτως ἀνοίγουσιν. Aristophanes Θεσμοφ.

Εἶτα δ' ἐπὶ τοῦτο ταῖς γυναικωνίτισι
Σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
Τηροῦντες ἡμᾶς. ———

Theophrastus in Eth. Charact. cap. περὶ Απιστίας, Καὶ τὴν γυναῖκα τὴν αὑτοῦ ἐρωτᾷν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κυλικεῖον. Plautus in Casina,

Obsignate cellas, referte annulum ad me.

Huc pertinent illa Theodoreti de Provid. Dei, Orat. v. Καὶ τὸ μέλιτος ἐνίοτε τὰ νάματα, ὥσπερ τινι θησαυρῷ, σήμαντρα καὶ σφραγῖδας ἐπιβάλλουσι. Et illa Apuleii in Apologia, *Quanquam ipse aperiret (utpote promus librorum, qui illic erant conditi) pene quotidie, & clauderet: sæpe nobiscum, multo sæpius solus intraret, linteum in mensa positum cerneret, sine ullo sigillo, sine vinculo.* Et postea, *Quod conditum cumque, quod obsignatum, quod inclusum domi adservatur, id omne argumento Magicum dicetur.* Cornel. Tacitus Annal. lib. II. *Irridebantur & Græci comites, ac vilissima utensilium annulo clausa.* Menander,

Οἷς δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
Σώζει τὰ ἅμαρτα, &c.

Vocat vero Lycophron θριπόβρωτον σφραγῖδα, quia antiquitus, ante inventum annuli signatorii usum, lignis à vermibus exesis res quasvis signare consueverunt. Hesychius, Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις κατασημαινομένοις, ὁπότε βούλοιντο. Φιλοστέφανος δέ φησι πρῶτον Ηρακλέα χρήσασθαι. Inde ea signacula θριπήδεστα, atque θριπήδεσα nuncupata fuerunt. Etymologici Auctor, Θριπήδεστα, τὰ ὑπὸ τῶν θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα, οἷς ἀντὶ σφραγῖδος ἐχρῶντο. Eustathius Odyss. α'. Θριπήδεστα, ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐχρῶντο οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. Suidas, Θριπήδεστατα, ξύλα ἀπὸ (lego ὑπὸ) θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον. Licet hanc consuetudinem etiam observare apud Aristophanem Θεσμοφ. ubi mulier quædam ita loquitur,

Νῦν δ' οὗτος αὐτὰς ᾠκότριψ Εὐριπίδης
Εδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
Εξαψαμένους. ———

Synesius in Epistola ad Olympium, Τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον, τῷ τε θριπήδεστον γεγονέναι, καὶ τῷ συγκεχύσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Ea signacula θριπήδεστα, & θριπήδεστα appellata, ut dixi. Hyperides in Orat. adversus Demadem vocat Græciam θριπήδεστον, id est, vastatam. Signatoriorum autem annulorum formam magnitudine minutissimi digiti expressit ad Taciti Annales vir clarissimus J. Lipsius, quem pete.

511. Τοῖς ἡμιθνήτοις] Cur ἡμιθνήτους Dioscuros vocet, notum est. Vide Didymum ad Odyss. λ'. Virgilius Æneid. VI.

Sic fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties. ———

Hinc & Homero ἑτερήμεροι, Pindaro παρ' ἆμαρ vivere dicuntur.

Ibid. Διπλόχοις Λαπέρσαις] Λάας, (ait Homeri Scholiastes Iliad. β'.) πόλις Λακωνικῆς, ἣν οἱ Διόσκουροι πορθήσαντες, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Stephanus, Λᾶς, πόλις Λακωνικὴ, Λυκόφρων, Καὶ Λᾶν πέρσαντες. ταύτην ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Strabo lib. VIII. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Sophocles,

Νὴ τὼ Λαπέρσαν, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νὴ τοὺς ἐν Αργει, καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

513. Δυσαρπάγῳ κρεκί] Quamvis non inepte omnino legatur δισαρπάγῳ, magis tamen δυσαρπάγῳ placet. Horatianus Nereus,

——— *mala ducis avi domum,*
Quam multo repetet Græcia milite,
Conjurata tuas rumpere nuptias,
Et regnum Priami vetus.

Est vero κρὲξ avis marina Ibidi similis, infausta nuptiis putata.

519. Καὶ τειτωνίνος θεᾶ] Syncopen in hac voce esse monui supra. Hujus autem epitheti variæ traduntur caussæ. Ego unam apponam, n. quod nata sit tertia mensis die, quæ τειτομηνὶς dicta. Harpocration, Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν, δοκεῖ γὰρ γενέσθαι τότε ἡ Αθηνᾶ. Ιστρος δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτὴν φησι διὰ τοῦτο λέγεσθαι. Postea Lycophron Hectorem vocat δυσμενῶν μοχλόν. Similiter Herculem ἄκμονα Callimachus Hym. III.

——— τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Εστηκε πρὸ πυλάων. ———

531. Εὐπρεπὴς κεκμηκότι] Mortuos κατ' εὐφημισμὸν Græci veteres κεκμηκέναι dicebant. Phurnutus de Nat. Deorum, Τινὲς δὲ τὸν ποιητὴν Ακμονος αὐτὸν εἶναί φασιν υἱὸν, τὸ ἄκμητον (ita legendum alias in Variis, Deo volente, docebimus) τῆς περιφορᾶς αἰνιττόμενοι, ἢ ὑπολαβόντες ὅτι ἄφθαρτός ἐστι, τοῦτο παριστῶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας, κεκμηκέναι γὰρ λέγομεν τοὺς τετελευτηκότας. Etymologicographus, Καμόντας τοὺς τετελευτηκότας ἔλεγον. Et alii Grammatici passim. Homerus Iliad. III.

——— καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
Ανθρώπους τίνυσθον. ———

Theocritus Idyllio XVII.

——— καὶ συγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων.

532. Γραικῶν ἀείσας] Græci denominati à Granico fluvio, ut placet Constantino lib. περὶ Θεμάτων, his verbis, Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὴν Κύζικον κατοικοῦσι Φρύγες τε, καὶ Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ τὴν ὀνομασίαν πλουτήσαντες, & infra themate XVII. Καὶ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, τοῦ λεγομένου Γρανικοῦ, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται. Fuit ea prisca gentis appellatio, recentiores autem Ελληνες nuncupari maluerunt. Falsum autem, quod aiunt Hesychius & Etymologici Auctor, Ραῖκος, Ρωμαῖοι δὲ τὸ γ' προσθέντες Γραικόν φασι. Ineptit similiter Constantinus loco citato: nam primum dicti sunt Γραιοὶ, (id est, antiqui) καὶ αὐτόχθονες, deinde παραγωγικῶς, Γραικοί. quod verissimum est, ut, Αχαιοὶ, Αχαϊκοί. Μυσοὶ, Μυσαϊκοί.

Μυσαϊκοί. Βαρδαῖοι, Βαρδαϊκοί. Σεληναῖος, Σεληναϊκός. Ariſtoteles Meteorologicôn lib. I. cap. XIV. Sellos olim Græcos, poſtea Hellenes appellatos tradit. Vide Stephanum.

543. Εν λέσχαις] Λέσχαι pro confabulationibus hoc loco. Heſychius, Λέσχη, ὁμιλία, καὶ φλυαρία, καὶ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις. σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσιν. Cicero ad Atticum lib. XII. Epiſtola I. *Novi nihil: quid ergo opus erat epiſtola? quid cum coram ſumus, & garrimus quicquid in buccam? Eſt profecto quiddam* λέσχη, *quæ habet, etiamſi nihil ſubeſt, collocutione ipſa ſuavitatem.* Euripides Ἱππολύτῳ,

——εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν.

Callimachus Epigrammate II.

——ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν.——

Sophocles Ἀντιγόνῃ nuncupat λέσχην conventum à rege indictum. Erant vero λέσχαι duplices; pauperum, & divitum. Pauperum, in omnibus fabrorum officinis, ad quas hyeme maxime ad calfaciendum conveniebant, & confabulabantur. Inde Homerus,

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών.

Antiphon in Orat. ad Nicoclem, Λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Heſiodus lib. II.

Παρ' δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ ὁπότ' ἂν κρύος ἀνέρας εἴργον (lego ἔργων)
Ἰσχάνει.——

Scholiaſtes, Τὸ παλαιὸν τὰ χαλκεῖα, καὶ πάντα τὰ ἐργαστήρια τὰ πῦρ ἔχοντα ἄθυρα ἦν, ἃ καὶ λέσχας ἐκάλουν, ὅτι οἱ πένητες εἰσερχόμενοι, καὶ μᾶλλον ἐν χειμῶνι, ἐν τῷ θερμαίνεσθαι λέσχας καὶ φλυαρίας λόγων συνέπλεκον. At divitum λέσχαι aliæ erant, nimirum in partibus ædium ſecretioribus: de iis Etymol. Auctor, Τὸ παλαιὸν ἔθος ἦν, καὶ τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκεχωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες, ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες. Olim tamen λέσχαι proprie dicebantur loca aprica, in quæ commentandi cauſſa conveniebant Philoſophi. Hierocles lib. I. Philoſophicorum ait, λέσχας dictas cathedras, & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur. Vide quæ vir doctiſſimus Bon. Vulcanius ad Callimachum. Erant vero eæ leſchæ Apollini conſecratæ. Harpocration, Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησίν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτάς. καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λέσχην ὅριον ἐπικαλεῖσθαι. Scribo Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de Nat. Deorum, Καὶ Λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Reſtitues etiam hanc vocem Suidæ, apud quem male Λεσχηκόριον. Quales vero in Græcia λέσχαι, tales Romæ *Tabernæ*, quæ ad pilas ſitæ. Catullus,

Salax taberna, voſque contubernales,
A pileatis nona fratribus pila.

Horatius,

Nulla taberna meos habeat, neque pila libellos.

558. Πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται] Κριὸν non arietem, ſed heroem, ſive principem interpretare: nam Græci veteres τὸ κρίνειν imperare dicebant. Artemidorus lib. II. cap. XII. Ἔτι δὲ καὶ κριὸς πρὸς δεσπότην ἐστὶ λυπηρὸς, καὶ πρὸς ἀρχοντα, καὶ πρὸς βασιλέα. κρίνειν γὰρ τὸ ἄρχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Apomaſar quoque Ἀποτελεσμάτων cap. XC. & LXXXIII. arietem, principem eodem, quo Artemidorus, modo ſignificare dicit. Sed per convitium Lycophron Idam, qui nimis imprudenter, & temerarie ſepulcrum Apharei violaverat, nomine ab Ægyptiorum Theologia petito, qui regem, aut principem ſtultitiam imprudentiamque peroſum deſignare volentes, elephantum pingunt cum ariete. Horus lib. II. Ἄνθρωποι βασιλέα φεύγοντα μωρίαν καὶ ἀφροσύνην βουλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα καὶ κριὸν ζωγραφοῦσιν, ἐκεῖνος γὰρ θεωρῶν τὸν κριὸν φεύγει.

559. Ἄγαλμα τύλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων] Eleganter cippum vocat ἄγαλμα τάφου, ſic Pindarus Nemeonic. Od. X. ἄγαλμ' Ἀΐδαο, hoc modo,

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ-
μ' Ἀΐδαο, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος.——

De cippis autem ſepulcralibus notum, notatumque viris doctis. Proferam unicum Iſidori locum Orig. lib. XV. cap. XI. *Apud majores Potentes aut ſub montibus, aut in montibus ſepeliebantur. Inde tractum eſt, ut ſuper cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes columnæ collocarentur.* Obſervo etiam in honoratiorum cippis effigies mortuorum ſculptas fuiſſe, idque ex Feſto, *Statua eſt ludii ejus, qui quondam fulmine ictus in circo ſepultus eſt in Janiculo. cujus oſſa poſtea ex prodigiis, oraculorumque reſponſis Senatus decreto intra urbem relata in Volcanali, quod ſupra Comitium, obruta ſunt, ſuperque ea columna cum ipſius effigie poſita eſt.* In quibus autem iſta effigies non eſſent, *Paga* nominabantur. Iſidorus in Gloſſis, *Pagæ, memoria ſine idolis.* Sed vide quæ ad ipſum illum locum notavi.

560. Ὅμου δὲ χαλκὸς καὶ κεραύνιοι βολαὶ ταύρους κατασχανοῦσιν] Caſtoris & Pollucis hiſtoria, quam hic attingit Lycophron, petenda ex Pindaro, & Theocrito. Johannes Tzetzes Chiliad. I. Hiſt. XLVIII.

Πρὸς Ἀφαρέως γράφουσι παῖδας, Λυγκέα, Ἴδαν,
Περὶ Λευκίππου θυγατρῶν, Φοίβης καὶ Ἱλαείρας,
Μάχην συνάψαι καρτερὰν, τινὲς αὐτὰς ἂν γράφωσι.
Περὶ δὲ τὸ Ταΰγετον γέγονε τὰ τῆς μάχης,
Λυγκεὺς δ' ὀξυωπέστατος πάντων τελῶν ἀνθρώπων,
Ἰδὼν κοιλάδι τῆς δρυὸς Κάστορα, Πολυδεύκην,
Κάστορα κτείνει τῷ δορὶ, καὶ τοῦτον Πολυδεύκης,
Τὸν Πολυδεύκην Ἴδας δὲ, καὶ κεραυνὸς τὸν Ἴδαν.

Quo loco ridiculum ſe præbet Paulus Laciſius, dum vocem κεραυνὸς, quæ fulmen exponenda erat, proprium nomen eſſe arbitratur. O cor Zenodoti!

561. Ὧν ἀλκὴν ἑνὸς] Attingit Idæ cum Apolline contentionem, ortam de Marpiſſa, Eveni filia. Idas namque, impetratis à Neptuno patre equis velociſſimis, cum Marpiſſam rapuiſſet,

ſet, Apollini obvius factus eſt, qui cum eripere eam vellet, ad manus deventum eſt, ſed Jupiter miſiſſe fertur Mercurium, qui juſſit Marpiſſam, utrum vellet, eligere, quæ, metuens ut ſenio confecta ab Apolline repudiaretur, Idam elegit. Vide Homeri Commentatorem, & Apollod. lib. I.

562. Τιλφέσιος] Telphuſius dictus Apollo à Telphuſa, Arcadiæ urbe. Mavult Canterus Τιλφόσιος. Poteſt etiam legi Δελφέσιος, nam ita dictus,

Οὕνεκα Δελφέσσης ἱερῆς ἤγαγε ἕεδρα,

ut ait Homerus in Hymnis, qui videndus.

563. Ραιβώσας κέρας] Cornu dicit, quia ea olim arcuum materies. Alioquin κέρας οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχωσιν ἐκάλουν, ut docent Gloſſæ Græcorum. Ea apud Veteres ex ſetis equinis. Heſychius, Ἱππείαν, τὴν ἵππον. ἔστι δὲ τὴν τὴν τρίχα νευρὰν, ἢ ἐξ ἱππείων τριχῶν. Accius,

Reciproca tendens nervo equino concita
Tela. ———

577. Ας δὴ Πελίδαντος ἐξεπυλίσεντο] Ovidius Metamorph. lib. XIII.

——— *dedit altera Liber*
Fœmineæ ſtirpi voto majora fideque
Munera, nam tactu natarum cuncta mearum
In ſegetem, laticemque meri, baccamque Minervæ
Transformabantur. ———

Diſſentit autem à Lycophrone in eo, quod dicat vi à Græcis raptas.

578. Μυλάκατα χίλειο] Antiquitus nullus molarum uſus fuit, ſed fruges torrebant, atque in pilam conjectas pinſebant, id quod molendi genus erat. Servius ad Virgil. Æneid. lib. I. *Quia apud majores noſtros molarum non erat uſus, frumenta torrebant, & ea in pilas miſſa pinſebant. Unde & Pinſores dicti, qui nunc Piſtores vocantur.* Poſtea molarum uſus inventus à Mylante quodam. Stephanus, Μυλαντία, ἄκρα ἐν Καμείρῳ τῆς Ῥόδου. Μυλάντιοι θεοὶ * ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, τῆς κρίθης ὑφέντες ἐν τῷ βίῳ τοῦ μύλου χρῆσιν. quam lacunam ſic ſuppleo, Μυλάντειοι, θεοὶ ἐπιμύλιοι, &c. Præterea lego, Μυλαντία, ἄκρα ἐν Καμείρῳ τῆς Ῥόδου.

579. Τεῦξαι τε ῥέζειν ἤδ' ἀλοιφαῖον λίπος] Ἀλοιφαῖον λίπος oleum intelligit. Oleo enim ungebantur luctatores, balneatores, & virgines. Ungebant etiam pedes, antequam calceos induerent, & qui è bello reverſi erant. Dicitur porro ῥέζειν ἀλοιφαῖον λίπος, ut proprie *Facere* de oleo Latini veteres. Hinc *Factus*, oleum uno tempore factum, cumque alii CLX. modiorum, alii CXX. faciebant. Varro de R.R. lib. I. cap. XXIV. *Factum dicunt, quod uno tempore conficiunt; quem alii* CLX. *aiunt eſſe modiorum, alii ita minus magnum, ut ad* CXX. *deſcendat.*

580. Οἰνοτρόπους φάβας] Heſychii verba oppidò huic loco conveniunt; Οἰνοτρόποι, αἱ Ανίου θυγατέρες, lego αἱ Ἀνίου. Simili modo emendo Stephanum, Ανδρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἐκλήθη ἀπὸ Ανδρου τοῦ Εὐρυμάχου, ἢ τοῦ Ανίου ἀδελφοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων. Nam male ibi bis ἀνανίου repetitur. Φάβας autem, ſive columbas (male *aves* vertit Canterus) cur vocet, docet Ovidius Metamorph. lib. XIII.

Illæ tollentes etiamnum libera cœlo
Brachia, Bacche pater, fer opem, dixere, tulitque
Muneris auctor opem, (ſi miro perdere more
Ferre vocatur opem) nec qua ratione figuram
Perdiderint, potui ſcire, aut nunc dicere poſſum.
Summa mali nota eſt, pennas ſumpſere, tuæque
Conjugis in volucres niveas abiere columbas.

592. Ο δ' Ἀργυρίππαν] Diomedes Ætolia profugus in Apuliam devenit, ubi Argyrippam condidit. Virgilius Æneid. XI.

Ille urbem Argyripam, patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Iapygis arvis.

Ovidius Metamorph. lib. XIV.

At Venulus fruſtra profugus Diomedis ad urbem
Venerat: ille quidem ſub Iapyge maxima Dauno
Mœnia condiderat, dotaliaque arva tenebat.

Servius Æneid. VIII. *Diomedes, poſtquam repperit ira Veneris à ſe vulneratæ uxorem Ægialiam apud Argos turpiter vivere, noluit reverti, ſed tenuit partes Apuliæ, & edomita omni Gargani montis multitudine, in eodem tractu civitates plurimas condidit.* Adi Geographos.

593. Παρ' Αὐσονίτην φυλαμὸν] In Stephano eſt πυραμὸν, lego πυραμοῦν, victoriam autem interpretor, ut ſit tropus. Solebant enim Veteres victoriæ præmium hoc placentæ genus dare. Artemidorus lib. I. cap. LXXIV. Ην ὁ πυραμὸς ἆθλον τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Et quidem non omnis victoriæ (nam nimis late Artemidori verba patent) ſed tantum in compotationibus ubi certabant inter ſe inſomnia. Ariſtophanis Scholiaſtes Equitibus, Εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω, ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. Simili notione etiam apud Ariſtophanem eſt Equitibus,

Ην δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Et in Theſmophoria celebrantibus,

Τὸ φέγγμα κεῖται, καὶ στολὴ ἐκ τῆς σῆς τρίτης,
Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμίτρεος (lego ἡμέτερος) ὁ πυραμοῦς.

Victoria autem eſt, quam, cum in Italiam veniſſet, Dauno ſuppetias ferens, reportavit. Itaque ſenſus hujus loci; Alius præter victoriam ex Italia reportatam, etiam Argyrippam, Dauniorum poſſeſſionem, extruet. Neque eſt quod quenquam turbet μεταπλασμὸς, qui familiaris Poetis. Porro πυραμοῦ dixit per ἀποκοπὴν, pro πυραμοῦντα. Ita Homerus κρῖ, pro κρῖμα. δῶ, pro δῶμα. μάψ, pro μαψιδίως. Ἄλκιμος, pro Ἀλκιμέδων. Heſiodus βρῖ & βριθὺ, pro βριαρὸν. Sophocles, & Ion ῥε, pro ῥᾳδίον. Epicharmus λί, pro λίαν. Συρακὼ, pro Συρακούσας. Empedocles ὄψ, pro ὄψις. Antimachus ἄλφι, pro ἄλφιτον. Euphorion ἥλ, pro ἧλος. Philetas ἔρι, pro ἔριον. Aratus πηδά, pro πηδάλια. Simmias Δωδώ, pro Δωδώνη. Apud Romanos quoque in Saliaribus carminibus erat *par*, pro *parte*. *po*, pro *populo*.

597. Κύκνοισιν ἰνδαλθέντας] In albas aves mutatos Diomedis ſocios indicat, cum ait eos cycnis ſimiles. Ovidius Metamorph. XIV.

Si volucrum quæ ſit dubiarum forma requiris,
Ut non cycnorum, ſic albis proxima cycnis.

Iſidorus Orig. lib. XII. cap. VII. *Diomedeas aves à ſociis Diomedis appellatas, quos ferunt fabulæ in*

eaſdem

easdem volucres fuisse conversos, forma fulicæ similes, magnitudine cycnorum, colore candido, duris & grandibus rostris. Ex quibus verbis facile videre, cur alii in cycnos, alii in fulicas versos tradunt. Fallitur vero doctissimus G. Canterus, qui putat Lycophronem dicere eos in cycnos esse mutatos, cum κύκνοισιν ἰνδαλθέντας dicat. Diomedeæ aves sunt, quæ Græce ἐρωδιοὶ Latine *Ardeæ* vocantur, Gallice *Herons*. Ita quidam. Sed descriptio Pliniana, & reliqua, quæ ipsis à Plinio attribuuntur, repugnant. Sane Stephanus, & alii ἐρωδιὸς vocant.

599. Φερώνυμον νησῖδα.] Diomedeam puta, de qua ita in Περιηγήσει sua Dionysius,

Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σχεδὸν πόρον Ἀμφιτρίτης
Εἰσελάσεις ἐπὶ νηὸς Ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν,
Δήεις ἰφθίμου Διομήδεος αὐτίκα νῆσον,
Ἔνθ' ἥρωας ἀφίκανε, χαλεψαμένης Ἀφροδίτης,
Ὁππότε τειχλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων,
Ἧς ἀλόχου βουλῇσι κακόφρονος Αἰγιαλείης.

600. Θεατρομόρφῳ] Sic dixit quoque Virgilius Æneid. v.

Hoc pius Æneas misso certamine tendit
Gramineum in campum, quem collibus undique curvis
Cingebant silvæ, mediaque in valle theatri
Circus erat. ———

Plinius lib. v. Epist. vi. *Regionis forma pulcerrima, imaginare amphitheatrum aliquod immensum, & quale sola rerum natura possit effingere.* Lib. vi. Epist xxxi *Villa pulcerrima cingitur viridissimis agris, imminet littori, cujus in sinu quam maximus porticus, velut amphitheatrum.* Calpurn. in Bucolico,

Qualiter hæc patulum vallis contendit in orbem,
Et sinuata latus resupinis undique silvis,
Inter continuos curvatur concava montes:
Sic tibi planitiem curvæ sinus ambit arenæ.

Justinus lib. xxiv. in descriptione Parnassi, *Media saxi rupes in formam theatri recessit.* Martianus Capella lib. vi. *Si à primis* (lego *Pæninis*) *Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinque componens, theatrum quoddam spectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Et in Thessaliæ descriptione, *Hi omnes montes in theatrali more curvantur.*

601. Αγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις πυκνοῖς πυκνὰς χαλιὰς] De avium Diomedearum nidificatione ita Plinius, *Scrobes excavare rostro, (tradunt) inde crate consternere, & operire terra, quæ egesta sunt, in his fœtificari. Fores binas omnium scrobibus, Orientem spectare quibus exeant in pascua, Occidentem quibus redeant.* Ejus simia Solinus cap. viii. *Cum fœtuum adest tempus, rostro scrobes excavant, deinde surculis inversum superpositus imitantur texta cratium, & sic contegunt subtercavata: & ne operimenta desint, si forte lignorum casas venti auferrent, hanc struem comprimunt (V. C. premunt) terra, quam egesserant, cum puteos excavarent: sic nidos moliuntur bifori accessu, nec fortuito, adeo ut ad plagas cœli metentur exitus, vel ingressus. Aditus, qui dimittit ad pastum, ad Ortum destinatur, qui excipit revertentes, Occasum versus est: ut lux & morantes excitet, & receptui non denegetur.*

605. Πάντα φεύγοντες κάρβανον ὄχλον] Solinus loco citato, *Judicant inter advenas; si Græcus est, propius accedunt, & quantum intelligi datur, velut civi blandius adulantur: si quis erit gentis alterius, involant, & impugnant.* Plinius, *Advenas barbaros clangore infestant, Græcis tantum adulantur miro discrimine, veluti generi Diomedis hoc tribuentes.* Isidorus Orig. lib. xii. cap. vii. *Judicant inter suos, & advenas. Nam si Græcus est, propius accedunt, & blandiuntur; si alienigena, morsu impugnant, & vulnerant, lacrymosis quasi vocibus dolentes vel suam mutationem, vel regis interitum.* Aristoteles περὶ Θαυμασίων Ἀκουσμάτων, Ἐν δὲ τῇ Διομηδείᾳ νήσῳ, ἣ κεῖται ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, φασὶν ἱερὸν εἶναι τοῦ Διομήδους θαυμαστόν τε, καὶ ἅγιον. περὶ δὲ τὸ ἱερὸν κύκλῳ περικαθῆσθαι ὄρνιθας μεγάλους τοῖς μεγέθεσι, καὶ ῥύγχη ἔχοντας μεγάλα καὶ σκληρά. τούτους λέγουσιν, ἐὰν μὲν Ἕλληνες ἀποβαίνωσιν εἰς τὸν τόπον, ἡσυχίαν ἔχειν· ἐὰν δὲ τῶν βαρβάρων τινὲς τῶν περιοίκων, ἀνίπτασθαι, καὶ αἰωρουμένους καταῤῥάσσειν αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τοῖς ῥύγχεσι τιτρώσκοντας ἀποκτείνειν. μυθεύεται δὲ τούτους γενέσθαι ἐκ τῶν ἑταίρων τοῦ Διομήδους, ναυαγησάντων μὲν αὐτῶν περὶ τὴν νῆσον, τοῦ δὲ Διομήδους δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Αἰνέου τοῦ τότε βασιλέως τῶν τόπων ἐκείνων γενομένου. Lego δ. ὑπὸ τοῦ Δαύνου. Paullo aliter Stephanus in Διομήδεια, Καὶ νῆσος, inquit, ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ οἱ ἐρωδιοὶ χειροήθεις περιπετόμενοι, καὶ κόλπους δύοντες, οὓς φασιν ὅτι (emendo ὅτε) τοὺς ἑταίρους Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρνιθας μετασχηματισθῆναι. Antoninus Liberalis lib. Μεταμορφ. solam Illyricam gentem iis odio esse tradit. Vide Augustinum de Civ. Dei lib. xviii. cap. xvi. & xviii.

610. Τροιζηνίας δὲ τραύματα] Diomedes, cum sibi à Minerva concessum esset, ut Venerem solam ex Diis omnibus, si se bello inferret, intrepide aggrederetur, cum animadverteret Æneæ opitulantem, avide illam persequutus est, nec ante destitit, quam vulneraret. Vide Homerum Iliad. ε'. Allegorice ita explicat Heraclides, Διομήδης Ἀθηνᾶν ἔχων σύμμαχον, τουτέστι τὴν φρόνησιν, ἔτρωσεν Ἀφροδίτην, τὴν ἀφροσύνην, οὐ μὰ Δία, οὐ θεάν τινα, τὴν δὲ τῶν μαχομένων βαρβάρων ἀλογιστίαν. αὐτὸς γὰρ διὰ πάσης ἐληλυθὼς πολεμικῆς μαθήσεως, καὶ τοῦτο μὲν ἐν Θήβαις, τοῦτο δὲ ἐν Ἰλίῳ δεκαέτη χρόνον ἐμφρόνως τὸ μάχεσθαι περιεσπασμένος, ἐξ εὐμαροῦς διώκει τοὺς βαρβάρους. οἱ δ' ἀναίσθητοι, καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοινωνοῦντες ὑπ' αὐτοῦ διώκονται, καθάπερ ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ, πλῶν ἔν φονδουμένων, ἀλληγορικῶς Ὅμηρος τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην ὑπὸ Διομήδους τετρῶσθαι παρεισήγαγεν.

615. Κολοσσοβάμων δ' ἐν πλυχαῖσιν Αὐσόνων] Diomedes cum Draconem, qui totam Apuliam vastabat, interfecisset, statuæ ei honoris & gratitudinis ergo publice sunt erectæ, quod ipsum hoc loco tangit Lycophron. Frustra vero est doctissimus Villiomarus, qui lib. iv. cap. xxi. Animadvers. in Locos controv. Titii, hunc locum plane ἀπροσδιονύσως interpretatur. Sed audiamus, & expendamus ejus verba, quæ ita habent, *Diomedes, cum primum navem in littus Italiæ appulit, egestis ex nave lapidibus ingentibus, quos pro saburra in eam congesserat,*

ſtruicem ex illis in littore conſtituit, ſuper qua ſtruice ſeſe collocavit, tanquam loco munito, dum conſideraret, an pacata eſſet ora ea, ad quam appulerat: quia ergo ſuper ea ſtruice, tanquam coloſſus quidam, aut ſtatua ſuper baſi, inſiſtebat, propterea κολοσσοβάμων *vocatur Lycophroni.* Ingenioſe ſat, ſi ſat vere. Ego refuto, &, ſpero, docti omnes mecum. Ait Diomedem, cum jam appuliſſet in Italiam, in egeſtis lapidibus, quos pro ſaburra in navem congeſſerat, ſediſſe, ut conſideraret, ſi diis placet, an pacata ea ora foret. Velim ſane doceat vir ille doctiſſimus apud quemnam auctorem hoc ſcriptum invenerit, mihi quidem tale quidquam legere nondum contigit. Deinde dicit exemptam navi à Diomede ſaburram, & in ſtruicem congeſtam, non alia de cauſſa, quam ut ſuper eam ſederet, quod tamen falſum, ne dicam ridiculum. Nam eximebant nautæ ſaburram navibus ſuis, cum appuliſſent, ut eas iſto pacto leviores factas ad littus facilius ex aquis pertrahere poſſent.

618. Ἑρματίτην νηὸς πέτρον] Solebant olim nautæ, qui mos etiamnum, ſaburram in naves firmamenti gratia recipere. Græci eam ἕρμα vocant. Heſychius, Ἕρμα, τὸ τῆς νηὸς ἔρεισμα, στηρίζον. Feſtus, *Herma à Græcis ponitur pro firmamento. Unde etiam Mercurii nomen inventoris, ut putabant, firmæ orationis dictum.* Etiam κεφαλὶς dicebatur, & κέφαλον, teſte Heſychio. Lycophron ἑρματίτην πέτρον vocat, quia erant ut plurimum lapides. Aliquando tamen etiam ſaccos habebant ſabulo repletos, quibus in aquam demiſſis, naves à vi ventorum impetuque fluctuum defendebant. Alias ἕρμα eſt lignum id teres, quod navibus in littore ſtantibus ſupponitur, cujus uſum invenit Lynceus, teſte Philoſtrato Εἰκόνων lib. II. Et ſcopulus ſub fluctibus occultus ut videri non queat. Anacreon de illis,

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων
Φορεῦμαι. ———

619. Κεῖσε δ' Ἀλαίνω] Nam Alænus ei tantum ſpolia, Dauno, ob amorem Evippes filiæ, regionem adjudicavit. Ita Scholiaſtes. Feſtus tamen dicit etiam in Apulia eſſe campos, qui ipſi ſorte obvenerint. Hæc ejus verba, *Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in diviſione regni, quam cum Dauno fecit, ceſſerunt.* Sane & Arnobius horum camporum meminit lib. IV. *Ubi quæſo jamdudum Pellonia hæc fuit, cum apud furculas Caudinas decus publicum ſubjugatum eſt? cum apud Thraſymenum lacum ſanguinei cucurrêre torrentes? cum Diomedis campi Romanis cadaveribus aggerati ſunt?*

624. Βουσὶν αὔλακας τεμών] Veteres bubus araſſe nemini non notum. Unde & à veteribus Latinis *Aramenta* dicti ſunt. Multa ejus rei veſtigia apud Poetas paſſim, maxime apud Heſiodum. Inde Virgilius dixit,

——— *ſata læta, boumque labores.*

Huc pertinet Athenienſium lex, quæ jubebat βοῦν ἀρότην καὶ ὑπὸ ζυγοῦ πονήσαντα ἐν ἀρότῳ, ἢ καὶ ἐν τῇ ἁμάξῃ, μὴ θύειν· ὅτι καὶ οὗτος εἴη ἂν γεωργὸς, καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνὸς, ut ait Ælianus lib. V. Ποικ. ἱστορ. Cujus rei meminit & Varro de R.R. lib. II. cap. V. Theodoretus de Provid. Dei Orat. V. Ταῦρον ἰσχύϊ καὶ κέρασιν ὡπλισμένον ἄγεις, καὶ δουλεύειν ἀναγκάζεις, καὶ πόνοις διηνεκέσιν ὑποβάλλεις, ἄρουραν τέμνειν, ἅμαξαν σύρειν, &c. Ennodius in Panegyrico, *Tunc arma Cereris, & ſolventia frumentum bobus ſaxa trahebantur.* Hinc & ab Arato, & aliis, βόες ἀροτῆρες dicuntur. Demetrius Triclinius ad Sophoclis Antigonem, Οὐ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις, καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν. Ex quibus verbis etiam vetus boum ad molam uſus apparet, quem videre quoque eſt ex Arnobio lib. II. *Et aſellus, & bos æque, uſu atque aſſiduitate cogente,* (malim *docente*) *diſcit arare ac molere.* Homerus Iliad. υ'.

Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσ' ἐριμύκων.

Gregorius lib. περὶ Παρθενίας cap. III. Νυνὶ δὲ τρόπον τινὰ ματαία καὶ ἀνόνητος ἡ γνῶσις τῶν τῆς παρθενίας καλῶν, ὡς τῷ βοῒ τὰ γεννήματα, τῷ μετὰ κημοῦ ἐπιστρεφομένῳ τὴν ἅλωνα. Inde eſt apud D. Paulum Ep. I. ad Timotheum cap. V. Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις.

634. Σισυρνοδύται] Grammatici σισύραν & σισύρναν confundunt. Ariſtophanis Scholiaſtes Veſpis, Σισύρα καλεῖται παρά μέν τισιν, ἡ βαίτη, ὅτι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνερραμμένον προβάτων, ἐχόντων τὰ ἔρια· οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασι χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα, τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι, καὶ σισύρναν. Jul. Pollux, Σισύρα, περίβλημα ἐκ διφθέρας. Ammianus Marcellinus lib. XVI. *Julianus vero abſque inſtrumento, quoties voluit, evigilavit: & nocte dimidiata ſemper exſurgens, non è plumis, vel ſtragulis ſericis ambiguo nitore fulgentibus, ſed ex tapete, & ſiſyra, quam vulgaris ſimplicitas ſuſurnam* (ſcribo *ſiſurnam*) *appellat.* Heſychius exiſtimat differre; Διαφέρει δὲ, inquit, καὶ σισύρνα σισύρας, σισύρνα μὲν γὰρ χιτῶνος εἶδος· σισύρα δὲ, διφθέρα εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα, καθάπερ τὰ κώδια, καὶ αἱ μηλωταί. Vide Suidam, & Etymologicum. Vocat autem eos Lycophron καρκίνους, id eſt, duros, immites, & feroces: nam καρκινοῦσθαι dicuntur fruges cum radices agunt, & indureſcunt. Vide Heſychium, & Erotianum.

635. Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι] Χλαῖνα, ait Heſychius, eſt χλαμὺς, ἢ ἱμάτιον χειμερινόν. Unde facile colligere laneum fuiſſe indumentum; nam hyeme lanea, æſtate linea induebant. Artemidorus lib. II. cap. III. Θέρους μὲν γὰρ ὄντος, ὀθόνιά τε, καὶ τρίβακα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν ἀγαθὸν ἂν εἴη, καὶ ὑγιείας σύμβολον· χειμῶνος δὲ ἔρινα ἱμάτια, καὶ ταῦτα καινά. Aliàs vocant χλαίνας, omnia denſa veſtimenta. Heſiodi Scholiaſtes, Χλαῖνα δὲ, καὶ χλανίσκιον, τὸ νῦν καλούμενον σισυκτάριον, καὶ πᾶν παχὺ ἱμάτιον. Ea notione apud Theocritum eſt Idyll. XVIII. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν. Vide Jul. Poll. lib. VII. cap. XVII. & lib. X. cap. XXVII. Itaque ἄχλαινον βίον, puta nudam & moleſtam vitam. Sin vero χλαῖναν pallium interpretabere, accipies de vita inculta, & ornatus omnis experte. Nam inopes, & qui ſine arte aliqua vitam tolerabant, tunicis induti erant, divites autem palliis, quotieſcunque opus eſſet

εὐχημονεῖν, uti Romani togis, quas deinde domum reversi ad cippum suspendebant. Emendabis vero Etymologicum in quo legitur,

Ἀχλαινον ἀμπρεύουσιν ἤλιτοι βίον.

Ibid. Νήλιπον βίον] Magnopere ea in re curiosi Athenienses, vide Εἰκόνας Philostrati. Etiam Romani, ut alias fusius dicemus, Deo volente. Ἀνυποδησία vero paupertatis indicium habebatur. Horatius lib. I. Epist. XIX. vel (si Acronem sequimur) XX.

Quid si quis vultu torvo ferus, & pede nudo,
Exiguæque togæ simulet textore Catonem,
Virtutemne repræsentet moresque Catonis?

Capella lib. VI. *Plerumque tamen adhæsit, arrisitque pauperibus, magisque illis, quos aut pedibus nudos, aut intonso crine hispidos, aut sordenti conspexit pallio semitectos.* Terentius Phorm. Act. I. Sc. I.

Nihil aderat adjumenti ad pulcritudinem,
Capillus passus, nudus pes, ipsa horrida.

Inde invehitur in eorum circa calceamenta delitias Tertullianus de Pallio, *Calceos nihil dicimus proprium togæ tormentum, immundissimam pedum tutelam, verum & falsam: quam enim expediat in algore & ardore rigere nudipedem, quam in calceo uncipedem.* Apud Judæos qui nuptias recusabant, discalceati ire debebant. Vide Cyprianum lib. II. adversus Judæos. Apud Romanos tamen etiam ipsi Senatores pedibus nudis incedebant, prius quam calceis nigris uterentur, ut docet vetus Interpres Juvenalis Sat. VI.

637. Τὴν ἑκηβόλον τέχνην] Lego ἑκηβόλου. Nam sagittariorum Apollo præses. Homeri Schol. ad Iliad. α'. Τέσσαρες τέχναι ἀνατίθενται τῷ Ἀπόλλωνι, μουσική, τοξική, ἰατρική, μαντική.

638. Ἄβρωτα παιδεύουσι νηπίους γόνους] Flavius Vegetius de Re militari lib. I. cap. XVI. *Fundarum autem usum primi Balearium insularum habitatores, & invenisse, & ita perite exercuisse dicuntur, ut matres parvulos filios nullum cibum contingere sinerent, nisi quem ex funda destinato lapide percussissent.* Vide Diodorum Siculum lib. VI. & Strabonem lib. III.

653. Ἀρτυσιπήμων ἀηδόνων] Sirenas puta. Easdem innuit Symmachus lib. I. Epist. XLI. dicens, *Non illius cœli aut soli illecebram retinax advenarum lotos æquaverit, & suada Circes pocula, & triclinium semivolucrum puellarum.*

655. Ἅιδης πανδοκεὺς] Πανδοκεὺς dicitur Orcus, quia mortis

Omne capax citat urna nomen,

ut ait Horatius. Inde etiam παγκοίταν θάλαμον dixit eundem Sophocles Ἀντιγόνῃ.

658. Δελφινόσημον] Habebat Ulysses delphinum clypeo incisum. Caussam refert ex Plutarcho G. Canterus. Solebant alioquin aquilæ antiquitus heroum clypeis insculpi. Inde Aristophanes Βατράχοις,

——— ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
Γρυπαιέτους χαλκηλάτους. ———

Scholiastes eruditissimus, εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. Euripides Μελεάγρῳ,

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι
Πρόβλημα θηρός, &c.

Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Καὶ τὸ σημεῖον τὸ βασίλειον, ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τῆς πέλτης ἀετός. Xenophon Expedit. Cyri lib. I. Καὶ τὸ βασίλειον σημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν, αἰετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης. Observa apud Persas regum insigne fuisse. Nam cæteri duces & milites Solis effigiem in clypeis suis gestabant. Tertullianus Apologetici cap. XVI. *Alii plane humanius & verisimilius Solem credunt deum nostrum. Ad Persas si forte deputabimur (licet Solem non in linteo depictum adoremus) habentes ipsum ubique in suo clypeo.*

659. Τῷ μονογλήνῳ σέλας] Leonem unoculum, Cyclopem Polyphemum vocat, qui unicum tantum oculum,

Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar,

habuit, quo ab Ulysse privatus fuit. Vide, præter Homerum, & Auctorem Moralis interpretationis Errorum Ulyssis, Virgilium Æneidos extremo tertio.

662. Λείψανον τοξευμάτων] Sagittarum reliquias Læstrygonas heic dicit. Simili phrasi eleganter Virgilius Æneid. I. Trojanos *relliquias Danaûm* nuncupavit.

674. Ἐγκυκῶσαι ἀλφίτῳ θρόνα] Cyprii vocant θρόνα vestes floridas, Thessali animalia maculosa, Ætoli, quos sequitur heic Lycophron, venena. Theocriti Schol. Idyll. II. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς φησι Κλείταρχος. Homerus pro rosis usurpavit. Vide Grammaticos.

670. Ἀλλά νιν ῥάβδους Μῶλυ σώσει] Μῶλυ Cappadocum vox est, & herbam eam significat, quam Syri *Basasa*, Arabes *Harmala*, Græci ἄγριον πήγανον, Latini *Rutam agrestem* appellant. Hanc Didymus ad Od. κ'. Aristophanis Scholiastes Πλάτῳ. & Plinius lib. XXV. cap. III. adversus veneficia prodesse tradunt, qua de caussa etiam adversus Circes veneficia profutura ab Mercurio data Ulyssi. Homericus Ulysses in Odyssea,

Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε,
Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος,
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.

Apud Ovidium Met. XIV. Achæmenides,

Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,
Moly vocant superi, nigra radice tenetur,
Tutus eo, monitisque simul cœlestibus, intrat
Ille domum Circes. ———

Pullulasse traditur ex sanguine Picolai gigantis, quem Apollo Circes insulam evertere molientem è medio sustulit.

681. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν] Veteres eos, qui diutius peregrinabantur, ad inferos descendisse dictitabant. Artemidorus lib. II. cap. IX. Οἱ παλαιοὶ τοὺς μακρὰν ἀποδημίαν ἀποδημήσαντας, εἰς ᾅδου πεπορεῦσθαι ἔλεγον. Neque aliter intelligendus Ulyssis hic descensus, & Æneæ, qui describitur à Virgilio Æneid. VI. Inde etiam eosdem reversos ab inferis rediisse dicebant, quod observare est apud eundem Artemidorum,

temidorum, & Apuleium Milef. xi. Ægyptii ejufmodi homines defignantes, phœnicem pingebant. Horus lib. I. Καὶ τὸν χρονίως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα δηλοῦντες, πάλιν φοίνικα, τὸ ὄρνεον, ζωγραφοῦσιν, οὗτος γὰρ εἰς Αἴγυπτον, ἐπὰν ὁ χρόνος τῆς μοίρας αὐτὸν καταλαμβάνειν μέλλῃ, διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνεται. Arifto Chius dicebat Ulyffem in hoc ad inferos defcenfu mortuos quidem fere omnes vidiffe, Proferpinam autem ipfam videre minime potuiffe. Diog. Laertius lib. II. in vita Ariftippi, Τὸ δ' ὅμοιον καὶ Ἀρίστων, τὸν γὰρ Ὀδυσσέα καταβάντα εἰς ᾅδου, τοὺς μὲν νεκροὺς πάντας σχεδὸν ἑωρακέναι καὶ συντετυχηκέναι, τὴν δὲ βασίλισσαν αὐτὴν μὴ τεθεᾶσθαι.

682. Καὶ νεκρόμαντι] Tirefiam vocat νεκρόμαντιν, quod, ut eft apud Homerum Odyff. κ'.

——— τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι,
Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνῦσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι.

Callimachus quoque hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος Minervam ita loquentem facit,

Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Sophocles Oedipode Tyranno,

——— οἶδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

Hinc Pindarus Ifthmion. Ode VII. Τειρεσίαο πυκινὰς βουλὰς vocat. Meminit ejufdem rei Plato in Menone, Cicero lib. I. de Divinatione, & Ælianus Hift. Animal. lib. II.

Ibid. Πέμπελον] Senem vocat Tirefiam, quia feptem ætates vixerit: à quo, & cur hoc ei conceffum fuerit, tradit Phlegon, lib. περὶ Θαυμ. καὶ Μακροβ. his verbis, Διὸς ἐρίσαντος Ἥρᾳ, καὶ φαμένου ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῇ τῶν Ἀφροδισίων ἡδονῇ, καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις ἔρεσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι· τὸν δὲ ἐρωτώμενον ἀποφήνασθαι, διότι μοιρῶν οὐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἥραν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ποιῆσαι τυφλόν· τὸν δὲ Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν, καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτά. Hactenus ille. Hyginus in Mythologico Fab. LXXV. *Cum fecundum Jovem judicaffet, Juno irata manu averfa eum excæcavit, at Jovis ob id fecit, ut feptem ætates viveret.* Agatharchides variat parum, Οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ, τῷ μὲν Ἀρχελάῳ περιτεθεικότος τὰς Τημένου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλέον. Hinc Lucilio *grandævus* κατ' ἐξοχὴν dictus,

Ante fores autem, & triclini limina quidam
Perditu' Tirefias tuffi grandævu' gemebat.

Verfus funt apud Terentii Interpretem Eunuchi Act. II. Sc. III. Statio *longævus* lib. II.

Tunc fenior, quæ juffus agit, non falfa videri
Noctis imago queat, longævi vatis opacos
Tirefiæ vultus, vocemque, & vellera nota
Induitur. ———

683. Ἀνδρῶν γυναικῶν τ' εἰδότα] Tirefias, cum in Cythærone monte duos ferpentes coëuntes vidiffet, & fœmellam interfeciffet, in mulierem converfus eft, & poftea marem, atque ita priftinum fexum recuperavit. Vide Antoninum Lib. Μεταμορφ. Apollodorum lib. III. Didymum ad Odyff. κ'. Fulgentium Mythol. lib. II Ovidium Met. III. Juftinum Mart. in Refp. ad Quæft. Orthod. Phlegontem, & Hyginum locis citatis. Meminit quoque Aufonius.

Canea convertit proles Saturnia, Confus,
Ambiguoque fuit corpore Tirefias.

Quare vero de eo hæc commenti fint, docet Lucianus in Comment. de Aftrologia, Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τῷ τε κλέος μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων οἱ μὲν θήλεες, οἱ μὲν ἄρσενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι, τῷ καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρσενα.

684. Ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα προσφρανεῖς βόθρῳ] Ex veteri ritu hæc dixit. Manibus enim in effoffa terra facra fiebant. Feftus, *Antiqui Diis fuperis in ædificiis à terra exaltatis facra faciebant, diis terreftribus in terra, diis infernalibus in effoffa terra.* Porphyrius lib. de Nympharum antro, Τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε, καὶ ἕδη, καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο, χθονίοις δὲ, καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους, καὶ μέγαρα. Euripidis Scholiaftes Phœniffis, Ἐσχάρα, κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις. Βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Servius Eclog. *Novimus aras & diis effe fuperis, & inferis confecratas. Altaria vero effe fuperorum tantum Deorum, quæ ab altitudine conftat effe nominata.* Orpheus Argonaut.

——— ἰδ' ἔντομα πορσυνέοντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροις κατεκείαθον. ———

Huc pertinent illa Apuleii Milef. I. *Sic hæc devotionibus fepulcralibus in fcrobem procuratis,* &c. Ovidius Metamorph. lib. VII.

Haud procul egefta fcrobibus tellure duabus,
Sacra facit, cultrofque in guttura velleris atri
Conjicit, & patulas perfundit fanguine foffas.

Tangit vero hoc Ulyffis facrificium etiam Apuleius in Apolog. *Nec Proteus faciem, nec Ulyffes fcrobem, nec Æolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum, nec Venus cingulum.* Et Juftinus Martyr Apolog. II. Καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ βόθρος, καὶ ἡ κάθοδος Ὀδυσσέως εἰς τὴν τούτου ἐπίσκεψιν. Pleniffime vero Poeta Odyff. XI. Ulyffem Alcinoo narrantem inducens,

——— ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτὸν δὲ χοὴν χεόμην πᾶσι νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισάμην· τὰ δὲ μῆλα λαβὼν, ἀπεδειροτόμησα
Εἰς βόθρον· ῥέε δ' αἷμα κελαινεφὲς, αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων.

Theodoretus Θεραπευτ. Serm. VIII. Ὅτι δὲ καὶ χοὰς τοῖς τεθνεῶσι προσέφερον, ἴστε μὲν καὶ ὑμεῖς, οἱ νύκτωρ ταύτας παρὰ τοὺς νόμους τολμῶντες. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, τὸν Λαέρτου δεικνὺς κατά γε τὰς ὑποθημοσύνας τῆς Κίρκης, καὶ τὸν βόθρον ὀρύξαντα, καὶ τὰς χοὰς ἐπιτετελεκότα, καὶ ταῦτά γε διηγούμενον τῷ Ἀλκίνῳ.

688. Ὅθεν γιγάντων νῆσος] Auctor moralis Interpretationis Errorum Ulyſſis refert Ulyſſem ab inferis recedentem, *Ææam*, in qua diem ortumque ſolis habitare finxerunt, remeaſſe, non Siciliam, ut Lycophron.

691. Ἐν ᾗ Πιθήκων] Pithecuſas innuit. Traduntur Candulus, (emendabis obiter Harpocrationem, apud quem male Ἀιδῶλον legitur) & Atlas, duo fratres, omnium ſcelerum inventores, & capita exſtitiſſe, (unde & Cercopes dicti) qui advenas decipere ſummo ſtudio conati ſunt, cumque aliquando in Jovem idem tentaſſent, in ſimias, quæ πίθηκοι Græcis, mutati ſunt, atque inſulæ Pithecuſarum à ſe nomen dederunt. Ovid.

Inarimen, Prochytenque legit, ſterilique locatas
Colle Pithecuſas, habitantum nomine dictas.
Quippe Deûm Genitor fraudem, & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

Alia eſt opinio Plinii.

698. Ὀθειμῶς τ' ἄλσος] Quod Proſerpina Ὀθειμῶ vocetur, docet Heſiodi Scholiaſtes.

700. Πολυδέγμων λόφος] Vide Notas G. Cant. Eadem de cauſſa Perſ. Sat. I.

——— *coſtam longo ſubduximus Apennino.*

Et Virgilius Æneid. XII. *Pater Apenninus.*

704. Λίμνην τ' Ἄορνον] Averni graveolentia, & etymon nota ex Lucretio, Strabone, Ariſtotele, & Plinio. Dicit autem ἀμφιτορνωτῷ βρόχῳ, propter formæ rotunditatem. Ariſtoteles περὶ Θαυμ. Περὶ τὴν Κύμην, τὴν περὶ Ἰταλίαν, λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, αὕτη μὲν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἔχουσά τι θαυμαστόν· περικεῖσθαι γὰρ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν τῷ σχήματι κυκλοτερῆ. Eodem modo Theognis,

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ βροχοειδεῖ λίμνῃ.

Nam ita malim legere, quam ut vulgo,

——— τροχοειδεῖ λίμνῃ.

705. Ἔνθα Τερμιεὺς ὁρκωμότους] Heſiodus in Theogonia de Styge,

Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον.

Seneca Hercule furente,

A fonte diſcors manat hinc imo latex
Ater, quieto ſimilis, hunc jurant dii,
Tacente ſacram devehens fluvio Styga.

Homerus,

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Apollonius lib. II.

Ὡς φαμένη, λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσιν
Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται.

Ovid. Metamorph. lib. I.

Pone metus, inquit, nunquam tibi cauſſa doloris
Hæc erit, & Stygias jubet hoc audire paludes.

Virgilius Æneid. IX.

Dixerat, idque ratum Stygii per flumina Fratris,
Per pice torrentes atraque voragine ripas
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.

Et XII.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis,
Una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita cunctis.

Apuleius Mileſ. VI. *Diis etiam, ipſique Jovi formidabiles aquas iſtas Stygias vel fando comperiſti quodque vos dejeratis per numina Deorum, Deos per Stygis majeſtatem ſolere?* Servius Æneid. X. *Quod cum Sol juraſſet per Stygem paludem ſe eſſe facturum, petit ille, ut ejus currus agitaret.* Fabulantur autem Poetæ Jovem pugnaturum cum Titanibus, aureis calicibus ex aqua ejus aliquid hauſiſſe, atque hoc beneficium repoſuiſſe, ut per eam Dii omnes jurarent. Heſiodus loco citato tradit, eam cum filiis ſuis ei opem in hoc prælio tuliſſe, eaque de cauſſa factum, ut per eam Dii jurent. Si quis pejeraſſet, magno ſupplicio afficiebatur, quod deſcribitur his verbis ab Heſiodo,

Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήποτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν.

Et quæ ſequuntur. Servius ad Æneid. VI. *Fertur namque ab Orpheo, quod Dii pejerantes per Stygiam paludem, novem millibus annorum puniuntur in Tartaro.* Hoc intelligit Minutius Octavio, *Ideo apud eos etiam ipſe rex Jupiter per torrentes ripas, & atram voraginem jurat religioſe: deſtinatam enim ſibi cum ſuis cultoribus pœnam præſcius perhorreſcit: nec tormentis aut modus ullus, aut terminus.*

711. Κύρτη κίονος προσαρμόσας] Mos Veteribus, cum militia ſe abdicarent, arma ſua in deorum templis ſuſpendere, addita inſcriptione. Ariſtophanis Interpres ad Equites, Ἔθος ἦν τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων ὅπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. Propertius lib. II. Eleg. XXV.

Et vetus in templo bellica parma vocat.

Nemeſianus Ecloga I.

Nunc album caput, & Veneres tepuere ſub annis,
Jam mea ruricolæ dependet fiſtula Fauno.

Virgilius Æneid. lib. I.

——*genti nomen dedit, armaque fixit*
Troia. ———

Et lib. III.

Ære cavo clypeum, magni geſtamen Abantis,
Poſtibus adverſis figo, & rem carmine ſigno:
Æneas hæc de Danais victoribus arma.

Ovidius Metamorph. lib. XV.

Cognovi clypeum, lævæ geſtamina noſtræ,
Nuper Abanteis templo Junonis in Argis.

Horatius lib. I. Epiſt. I.

——— *Vejanius, armis*
Herculis ad poſtem fixis, latet abditus agro.

717. Τὴν μὲν Φαλήρου τύρσις] Neapolim intelligit, quæ & Græca urbs, teſte Tacito Annal. lib. V. quam prius Parthenopen, ob inventum ibi Parthenopes ſepulcrum, Cumani conditores dixerunt: hujus incolæ Parthenopæ ſolennia ſacrificia peragebant.

719. Οὗ σῆμα δωμήσαντες] Ædis Parthenopæ dicatæ meminit etiam Dionyſius in ſua Περιηγήσει, his verſibus,

Τῇ δ' ἐπὶ Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἧχι μέλαθρον
Ἁγνῆς Παρθενόπης, σταχύων βεβριθὸς ἀμάλλαις,
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.

Poſſit etiam ſimulacrum exponi. Suidas, Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται

Σειρῆνος

Σειρῆνος ἄγαλμα. Inde apud Stephanum ſcribo, Νεάπολις, πόλις Ιταλίας διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπη ἱδρυται, μία τῶν Σειρήνων. Quem vide etiam in Σειρηνοῦσαι. Ariſtoteles περὶ Θαυμ. Φασὶ τὰς Σειρηνούσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ιταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἄκρας, ὃς κεῖται πρὸ τοῦ πεπλωκότος τόπου, καὶ διακυμαίνοντος τοῖς κόλποις, τόν τε περιέχοντα τὴν Κύμην, καὶ τὸν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν, ἐν ᾧ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ τιμῶνται καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν περιοίκων θυσίαις ἐπιμελῶς· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μνημονεύοντες, καλοῦσι τὴν μὲν, Παρθενόπην, τὴν δὲ, Λευκωσίαν, τὴν δὲ τρίτην, Λίγειαν. Ad Ligeam quod attinet, de ea emendabis Solinum obiter cap. VIII. *Inſula Ligea appellata ab ejecto ibi corpore Sirenis ita nominatæ.* Nam male antea *abjecto* ſcribebatur.

730. Βούκερως] Fluvios *Cornigeros*, & *bicornes* paſſim Poetæ nominant, ob ubertatem, & rerum omnium abundantiam, commoditatemque, quas vicinis regionibus ſubminiſtrant; qua forma Acheloum, atque alios fluvios fingere ſolent Romani, apud quos etiam fuit uſitatiſſimum cornu, omnium fructuum copia, & ubertate conſpicuum, adjungere. Ælianus Ποικ. Ιστ. lib. II. cap. XXXIII. Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν καὶ τὰ ῥεῖθρα αὐτῶν ὁρῶμεν· ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτοὺς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀνδρομόρφους αὐτοὺς ἱδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. Cauſſam varie tradunt. Feſtus, *Taurorum ſpecie ſimulacra fluminum, id eſt, cum cornibus; quod ſunt atrocia, ut tauri.* Acron ad Horat. lib. IV. Od. XIV. *Omnium famoſorum fluminum vultus cum cornibus finguntur, propter impetus, & mugitus aquarum.* Tzetzes ad Heſiodi Ασπίδα in ea verba, Ταύρειος Εννοσίγαιος, ita notat, Ηγουν διὰ τὸν τῶν κυμάτων ἦχον· ὡς ταῦροι γὰρ μυκῶνται· ἢ ὅτι ταυρόκρανός ἐστιν· ἢ ὅτι ταύρειος Ποσειδῶν ἐν πόλει Βοιωτίας, διὰ τὸ ταύρους θύεσθαι αὐτῷ, καὶ μάλιστα ἐν Ογχηστῷ· διὰ τοῦτο καὶ ταυροκράνους τοὺς ποταμούς. Phurnutus, τοὺς ποταμοὺς κερασφόρους, καὶ ταυρώπας ἀναπλάττουσιν, ὡσανεὶ βίαιόν τι τῆς φορᾶς αὐτῶν, καὶ μυκητικὸν ἐχούσης. Sophoclis Interpres Trachiniis, Οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διετυποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολὰς, ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν, ὡς οἱ βόες· ἢ διὰ τὸ τὰς νομὰς παρὰ τοὺς ποταμοὺς εἶναι. Addo etiam forte à magnitudine id natum, nam Græci veteres omnia prægrandia & violenta ταύροις vocabant. Stephanus in Ταῦρος, Ταύροις οἱ παλαιοὶ πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπωνόμαζον.

738. Βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ] Ferunt Ulyſſem errabundum ad Æolidem inſulam appuliſſe, atque ab Æolo accepiſſe excoriati bovis pellem, in qua omnes, præter Favonium, venti incluſi erant, quorum adminiculo, exactis novem diebus, tam prope patriam advectus fuit, ut eam in conſpectu haberet, igneſque vicinos conſpiceret. Vide Homerum Od. κ'. Auctorem moralis Interpretationis Errorum Ulyſſis, & Hygini Odyſſeam. Huc alluſiſſe videtur Ovidius de Ponto lib. I. Eleg. IV.

Non dubia eſt Ithaci prudentia, ſed tamen optat,
Fumum de patriis poſſe videre focis.

739. Παλιμποίνοις τιμωναῖς ἀλώμενος] Ulyſſes fractus labore & vigiliis, ut qui continuis novem diebus ac noctibus ſolus navis gubernaculum direxiſſet, cum obdormiviſſet, ſocii aurum, argentumve quodpiam in illo utre concluſum arbitrantes, eum ſolverunt, quo facto, venti ſimul omnes eruperunt, eoſque in mare dejecerunt. Ulyſſes autem animi dubius, etiam ſemet in mare præcipitare volens, mutata tandem ſententia, ad Æolum remeavit. Vide Ovidium Metamorph. lib. XIV. Tangit Apuleius in Apolog. *Olim Ulyxis ſocii theſaurum reperiſſe arbitrati ſunt, cum utrem ventoſiſſimum manticularentur.*

741. Καύηξ ξείνου περισκεδασθέντος κλάδῳ] Larum vocat Ulyſſem, quod è naufragio ſoſpes evaſerit, ſolet enim iſta avis mergere ſe in mari, & non ſuffocari.

754. Ασφάλαιος Θρακίας Ανθηδόνος] Anthedonis civem dicit Glaucum, Polybi F. qui, guſtata ſedo, cujus attactu piſces, quos ceperat, in mare redivivos reſiliiſſe conſpexerat, in mare ſe præcipitavit, vel, ut alii volunt, in balænam mutatus eſt. Philoſtratus ſenior Εἰκόνων lib. II. Οἰκῆσαι δὲ (ὁ Γλαῦκος) φασί ποτε λέγεται τὴν ἀρχαίαν Ανθηδόνα, καὶ πόας μέν τινος ἐπὶ τῆς θαλάττης (lego ἐπιθαλαττίης) γεύσασθαι, κύματος δὲ ὑποδραμόντος αὐτὸν, εἰς τὰ τῶν ἰχθύων ἀπενεχθῆναι ἤθη. Videndi Athenæus, & Strabo. Nonnus Dionyſ. XXXV. immortalitatem aſſumpſiſſe canit. Eum ſequitur Ovidius Metamorph. XIII. extremo, qui rem omnem eleganter deſcribit. Vide etiam Apoſtolii Parœmias.

755. Ως πεύκης κλάδον] Eleganter emendat V. Cl. Joſ. Scaliger πεύκης κλάδος, id eſt, λαμπὰς, ut in agone lampaducho lampas traditur ſequenti, ſic ventus vento ſuccedens, inſultans ſpiritu, agitabit Ulyſſem, tanquam ſuber in mari.

757. Μέλας δὲ Βωλὴν] Ovidius Eleg. VI. lib. III. de Ponto,

Nec quia Neptunus navem lacerârat Ulyſſis,
Leucothoë nanti ferre negavit opem.

Vide Homeri Odyſſ. ε'. Hyginus in Odyſſea, *Facta rate, Calypſo omnibus rebus ornatum eum dimiſit, eamque ratim Neptunus fluctibus disjecit, quod Cyclopem, filium ejus, lumine privaverat: ibi cùm fluctibus jactaretur, Leucothoë, quam nos matrem Matutam dicimus, quæ in mari exigit ævum, baltheum ei dedit, quo ſibi pectus ſuum vinciret, ne peſſum abiret, quod cum feciſſet, enatavit.* Quod de nave ab Ulyſſe confecta ait Lycophron, id certum ex Poetæ Odyſſea, & Æliano Var. Hiſt. lib. VII. cap. V. Ομολογεῖ δὲ καὶ Οδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι, καὶ τὴν σχεδίαν δὲ, οὐ δεηθεὶς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο.

781. Λύγοισι πεπαρθεῖσα] Olim, cannabi uſu necdum cognito, funes è vimine contexebant. Inde eſt apud Calphurnium Eclog. III.

Quod ſi dura times etiam nunc verbera, Phylli,
Tradimus ecce manus, licet illæ vimine torto
Scilicet & lenta poſt tergum vite domentur

Homerus,

——— δῆσαν μόσχοισι λύγοισι.

Theocritus Idyll. I.

——— τὺ θην τὸν Ερωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν,
Αρ' οὐκ αὐτὸς Ερωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Tzetzes,

Tzetzes, Πρότερον ἀπὸ λύγου σχοίνοις ἐποίουν, πρὸ εὑρήσεως τῆ κανάβεως. Hinc capio Festi locum, *Viere, alligare, unde vimina.*

796. Ἔλλοπος Σαρδωνικῆς] Pastinacam marinam intellige, cujus aculeo (nam eum sagittæ suæ præfixerat Telegonus) saucius Ulysses exspiravit. Didymus ad Odyss. λ'. Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονον ἀνέπλασαν, τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἐλθὼν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχειρίσασθαι τρυγόνος κέντρῳ, ᾧ ἀντὶ αἰχμῆς ἔχρητο. & quæ sequuntur. Parthenius Ἐρωτ. γ'. Καὶ οὐ μετὰ πολὺν χρόνον (Ὀδυσσεὺς) ὑπὸ τοῦδε ἀπεργάσθη, πρὸς τὸ αὐτὸς αὐτῆς γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθῃ θαλασσίας τρυγόνος, ἐτελεύτησεν. Nicander in Theriacis, ubi de pastinacis his agit,

——— ἀνδρὶ δὲ σάρκες
Πυθόμεναι μινύθουσι, λοβὸς τέ μιν, ὡς ποτ' Ὀδυσσεὺς
Ἔφθιτο, λευγαλέοιο τυπεὶς ἁλίου ὑπὸ κέντρου.

Meminit & Aristophanis Scholiastes Πλέτῳ. Lucianus tamen Τραγοποδάγρᾳ, podagra mortuum tradit, his verbis,

Ἰθάκης ἄνακτα Λαερτιάδην Ὀδυσσέα
Ἐγὼ κατέπεφνον, οὐκ ἀκάνθα τρυγόνος.

Est vero pastinaca, θαλάσσιον θηρίον φονευτικὸν, ut ait Nicandri Scholiastes. Hesychius, τρυγὼν, ἰχθὺς θαλάσσιος, ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον, quod etiam ab Antigono lib. Ἱστοριῶν Παραδόξων traditur: verba ejus ita habent, Ἐν δὲ τῇ νήσῳ (Γυάρῳ) θανάσιμός ἐστιν ἡ ἄχερδος, κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς, ἀφανίζει, ποιεῖ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον τῆς θαλαττίας, καὶ ἐὰν εἰς τοὺς ὀδόντας ἅψῃ, καταστήσει. Quod ipsum ex hoc Antigono etiam refert Stephanus in Γύαρος. Phile lib. περὶ Ζώων Ἰδιότητος,

Ἰὸς δὲ μεστὰ, καὶ φθορᾶς ὀξυδρόμου
Τῶν τρυγόνων τὰ κέντρα τῶν θαλαττίων,
Οἷς καὶ τεθηλὸς ἐὰν ἀμυχθῇ δενδρίον,
Μαραίνεται, ζῆν οὐκέτι δύναμιν ἔχον.

Et Nicander loco citato, refert putredinem icta ejus aculeo concipere.

799. Νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεὼς] Observa etiam heic veterem morem. Solebant namque coronæ ex omnigenis floribus contextæ mortuo imponi. Euripidis Schol. Phœnissis, Εἰώθασι στέφειν τοὺς νεκρούς. Lucianus περὶ Πένθους, Μύρῳ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, καὶ ἄνθεσιν ὡραίοις στεφανώσαντες, προτίθενται. Xenophon Exped. Cyri lib. VI. Οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. Justinus Martyr Apologet. II. Οὐ γὰρ μόνον ἐγκαλεῖν ἔχετε, ὅτι μὴ τοὺς αὐτοὺς σέβομεν θεοὺς, μηδὲ τοῖς ἀποθανοῦσι χοὰς, καὶ κνίσας, καὶ ἐν γραφαῖς στεφάνους, καὶ θυσίας φέρομεν. Lego, καὶ ἐν ταφαῖς ς. Statius Thebaid. IV.

——— *destet jamque omnis ephebum*
Turba, coronato contenta est funere mater.

Philostratus Ἡρωϊκοῖς, auctor est eam consuetudinem manasse à Thessalis, qui primi Achillis tumulum eo modo coronarunt: dicebantur autem coronæ eæ ἔρωτες. Etymologici Auctor, Ἔρως, ὁ στέφανος ἐκ πάντων ἀνθέων, τοῖς νέκυσι πωλούμενος, παρὰ τὸ ἔραν, τὴν γῆν, ὁ ἐρανιζόμενος ἐκ τῆς γῆς. Non semper tamen eæ coronæ è floribus, verum & ex oliva. Inde nimirum intelligendus Artemidorus lib. IV. cap. LIX. Τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐλαίας συμφέρουσι. Et Chion in Epistola ad Platonem, Σημαίνει γάρ μοι καὶ ἱερὰ, καὶ οἰωνίσματα, καὶ πᾶσα ἁπλῶς μαντεία θάνατον καταπράξαντι τὴν πρᾶξιν. ἐθεασάμην δὲ καὶ αὐτὸς ἐναργεστέραν, ἢ κατ' ὄνειρον ὄψιν. ἔδοξε γάρ μοι γυνὴ, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις, καὶ μετὰ μικρὸν ὑποδεῖξαί τι μνῆμα περικαλλές, καὶ εἰπεῖν, Ἐπειδὴ κέκμηκας, ὦ Χίον, ἴθι εἰς τοῦτο τὸ μνῆμα ἀναπαυσόμενος. Ratio ejus coronationis apud Clementem Pædagog. lib. II. cap. VIII. Ἀοχλήτου δὲ ἀμεριμνίας ὁ στέφανος σύμβολον· ταύτῃ καὶ τοὺς νεκροὺς καταστεφανοῦσιν. Neque vero in sola Græcia iste mos, immo in omni Italia Ovidius Trist. lib. III. Eleg. III.

Tu tamen extincto feralia munera semper,
Deque tuis lacrymis humida serta dato.

Tangitur à Varrone lib. VI. de L. L. *Cum ad sepulcrum ferunt frondes atque flores, addunt nunc etiam lanam.* Hinc Persii nebulam discutio,

——— *nunc non è manibus illis,*
Nunc non è tumulo, fortunataque favilla
Nascentur violæ. ———

Propertii quoque lib. I. Eleg. XVII.

Illa meo caros donasset funere crines,
Molliter & tenera poneret ossa rosa.

Minutius Felix Octavio, *Reservatis unguenta funeribus, coronas etiam sepulcris denegatis, pallidi, trepidi, misericordia digni, &c.* Huc pertinet istud in vetere Epitaphio,

QUOTIENS. QUIS. EORUM. SUIS. CORONAS.
PONENT. ET. ARAM. NOSTRAM. CORONENT.

804. Καὶ Τημενεῖον] Temenus hic Herculis (ad quem genus referebat Alexander Magnus) abnepos fuit. Nam ex Hercule Hyllus, à quo Cleodeus, à quo Aristomachus, à quo Temenus. Vide quæ de Macedoniæ regum ortu ex Philippi Melancthonis Chronico refert Nicolaus Gallotus ad Demosthenis Olynth. I. ubi Alexandrum ab Hercule XVIII. facit, contra Velleii mentem, qui lib. I. XXXIII. censet.

816. Ἐργάτιν κάνθωνα] Asinis ad aratrum etiam usi Veteres. Arnobius lib. II. *Et asellus, & bos æque (usu, atque assiduitate cogente) discit arare, ac molere.* Atque hoc erat pauperiorum. Apuleius inde in Apolog. *Attamen parce postea, Æmiliane, paupertatem cuipiam objectare, qui nuper usque agellum Zatharensem, quem tibi unicum pater tuus reliquerat, solus uno asello ad tempestivum imbrem triduo exarabas.* Eleganter vero ἐργάτης dicitur asinus aratro junctus, nam ἔργα etiam de agricultura dicuntur. Vide Hesychium. Sic Callimachus Hymno tertio,

Κτήνεα φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.

Et postea,

——— οὔτε ἔργα, οὔτε φυτὰ λυμαίνονται.

Hesiodus,

Ἔργα βοῶν ἀπόλοιντο. ———

Virgilius *Labores* dixit,

Sternit agros, sternit sata læta, boumque labores.

Ovidius *Opus,*

Cernis ut in duris (& quid bove firmius?) arvis
Fortia taurorum corpora frangat opus.

Tibullus lib. I. Eleg. IX.

Et durum terræ rusticus urget opus.

Et lib. II. Eleg. I.

Et grave, suspenso vomere, cesset opus.

Hinc

Hinc etiam Bion Idyllio sexto, χεῖμα δύσεργον vocat, quod hyems ad ἔργα, id est, agriculturam minus apta. Ulyssem vero insaniam simulasse indicat etiam Corippus lib. III.

Quæque ferunt veteres maturo robore vites,
Quas manibus propriis Ithacus plantavit Ulyxes,
Arce sub Ibalia Laertia lumina servans,
Nondum Trojani vitans discrimina belli.

Lego, *A. s. Inachia L. limina s.*

822. Πόθῳ δ' ἐκ φάσμα πέμψαι εἰς αἰθέρα φυγεῖν] Helenam jussu Junonis in cœlum abreptam narrat Euripides Ἑλένῃ, & ex eo Theodoretus Θεραπευτ. Serm. III. Καὶ τὴν Ἑλένην δὲ, μετὰ τὴν πολυθρύλλητον καὶ παμπόλλην μοιχείαν, τῷ Μενελάῳ χαρίζοντες, εἰς τὸν οὐρανόν, ὥς φησιν Εὐριπίδης, ἀνήγαγον.

829. Τῆς μογοστόκους] Innuit Poeta incestum Myrrhæ cum Cinyra patre concubitum. Myrrha enim, ubi cum patre concubuisset, ac cognitam ille stricto gladio persequeretur, in arborem sui nominis est mutata. Testes Theocriti Scholiastes Idyllio α΄. Plutarchus Παραλλήλοις, Antoninus Liberalis lib. Μεταμορφ. Hyginus LVIII. Plinius lib. XII. cap. XV. Ovidius Metamorphoseôn lib. X.

833. Κραντῆρι λευκῷ τὸν ποτ' ἔκτανε πέλας] Adonis, forma eximia puer, ob quam, cum à Venere impendio amaretur, ab apro à Musis odio Veneris immisso interemptus est. Bion Idyll. α΄.

Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. ———

A Marte rivali in aprum mutato factum id alii volunt. Vide Nonnum Dionys. lib. XLI. Aphthonius, Ἤρα μὲν γὰρ ἡ θεὸς (Ἀφροδίτη) τοῦ Ἀδώνιδος, ἀντήρα δὲ καὶ ὁ Ἄρης αὐτῆς. Et paullò post, Ζηλοτυπῶν δὲ ὁ Ἄρης τὸν Ἄδωνιν ἀνελεῖν ἐβούλετο, λύσιν ἔρωτος τὸν Ἀδώνιδος ἡγησάμενος θάνατον. quæ totidem verbis invenies apud Auctorem Γεωπονικῶν lib. XI. Huc pertinet Theocriti Idyllium notissimum, & Bionis primum. Apollodorus lib. III. Dianæ odio occisum narrat.

834. Ἐπόψεται δὲ γοργίας Κηφηΐδας] Attingit Andromedæ fabulam à Perseo liberatæ. Eam habes apud Nonnum Dionys. XXXI. Ovidium Metamorph. V. Apollodorum lib. II. Nicandrum in Theriacis, & Hesiodum Ἀσπίδι, si tamen ejus est, de quo dubitat Dionysius Longinus lib. περὶ ὕψους.

838. Τὸν χρυσόπατρον μόρφνον] Persei natales satis vulgati. Horatius,

Inclusam Danaën, ———

& quæ sequuntur, locus notus. Terentius Eunucho Act. III. Sc. V.

——— *virgo in conclavi sedet*
Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc, Jovem
Quo pacto Danaës misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.

839. Ἀρδυκόπτερον] Simili modo *pennipes* Catullo, idque ob Mercurii talaria, quibus usus. Lucanus lib. VIII.

Quo postquam partu Danäes, & divite nimbo
Ortum, Parrhasiæ vexerunt Persea pennæ.

Idem est *Volucripes*, quod epitheton Mercurio tribuit Ausonius in Epist. ad Paulinum,

Fer huc salutem præpes & volucripes.

840. Πέφρισται δὲ τῷ Σεσιστρῷ ξυρῷ] Perseus ope Palladis Medusæ caput amputavit, Orpheus in Hymnis à Pallade id, non à Perseo, factum canit.

842. Ἱπποβρώτους ὠδῖνας] Equihominem partum vocat Lycophron, quo Chrysaor & Pegasus editi sunt. Hesiodus Theogonia,

Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν ὅτ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γείνεθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι.

644. Ἄνδρας ἐξ ἄκρα ποδὸς ἀγαλματώσας] Proverbialis loquendi forma. Lycophron unam ejus partem posuit, altera omissa. Theocritus Idyllio XXI.

Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε παιγνὲς εἶδεν.

Petronius, *Hoc ergo remedio mutemus colores à capillis usque ad ungues.* D. Ambrosius Offic. lib. I. cap. XII. *Persusum ulceribus, inhorrentem vibicibus, exaratum vulneribus à capite usque ad pedes videbant.* Similia complura observavit in Spicilegio Petroniano optimus doctissimusque Janus Dousa F. magno Reip. nostræ literariæ damno vitæ nuperrime ereptus,

——— *Eheu! invidet omnibus*
Mors atra, nec scit parcere cuipiam,
Non nemini, ut suadet lubido,
Crine caput spolians decorum.

847. Ἐπόψεται δὲ τὰς θεριπτύς γύας] Cur in Ægyptum venerit Menelaus, narrat Servius Æneid. XI. *Jupiter Menelai fata miseratus est propter Helenæ jugale consortium, & eum per diversa errare maluit, quam Ægisthi manibus interire: hic errans ad Ægyptum usque pervenit, ubi Proteus, deus marinus, regnaverat, cui rapta aliquando à Paride Helena dicitur commendata. Unde quidam dicunt, quod ad eam quærendam Menelaus sit ad Ægyptum profectus post bella Trojana,* & quæ sequuntur. Nicandri Scholiastes Θηριακοῖς cum Helena in Ægyptum ab Menelao ventum ait, Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Τροίας ὑποστρέφων ὁ Μενέλαος σὺν τῇ Ἑλένῃ, ἐπλανήθη, καὶ ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. In Servii verbis notabis Helenam à Theseo apud Proteum depositam dici, quum Lycophron pag. VIII. & X. & alii, à Proteo ereptam Paridi narrent. Ut etiam hoc addam, ab Menelai in Ægyptum adventu nomen accepit Μενελαΐτης νομός. Mart. Capella lib. VI. (ut alios Geographos omittam) ubi de Ægypto ei sermo, *Summa autem ejus pars contermina Æthiopiæ oppidorum multas præfecturas habet, quas Nomos vocant, inter quas Menala, item Ala, item Alexandriæ regionem.* Emendo, *inter quas Menelaitem Alexandriæ r.* Orta menda ex reduplicatione quatuor posteriorum syllabarum.

849. Δυσσόδμοις θηρσὶ συγκοιμώμενος] Phocas puta, quibus Menelaus in littore (unde heic χαμευνάδες εἶναι nuncupantur) & tres ejus socii phocarum pellibus, quas ab Edothea acceperant, cooperti dormiebant, ut ex Proteo caussam cognoscerent, ob quam tam diu retinerentur. Fabula tota est apud Homerum Od. IV. Teterrimus vero horum piscium (unde & heic

δύσοδμοι)

δύσοσμοι) odor est, quod etiam indicat Homerus hoc versu,

Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.

Hac de caussa *turpes* Virgilio Georg. IV. & Ovidio Metamorph. I. *deformes*. Hinc Aristophanes in Pace Cleonem coriarium traducens, φώκης ὀσμὴν ei attribuit. Mirum autem quid doctissimo Cantero in mentem venerit, qui pro phocis balænas interpretatus est, neque ab Homero ei persuasum esse.

851. Τειάνορος κόρης] Explicat hunc locum Stephanus, Αἶγυς, (inquit) πόλις Λακωνική, ὡς Εὐφορίων· οἱ πολῖται, Αἰγῦται, ὡς Πausανίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυος, τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτω,

Καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγύας κυνὸς,
Τῆς θηλύπαιδος καὶ τειάνορος κόρης.

Ο λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης, καὶ ἄῤῥενα μὴ τεκούσης τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ Δηϊφόβῳ, γαμηθείσῃ. Emendo in carmine τλήσετ', sequentia hoc modo, Ο λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης, καὶ ἄῤῥενα μὴ τεκούσης, τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθείσης.

854. Ταμάσιον κρατῆρα] Eustath. Τὴν μέντοι ἐν Κύπρῳ Τεμέσην, Τάμασον ἀξιοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγεσθαι, ἀφ' ἧς καὶ ὁ Ταμάσιος κρατήρ. Fuit hic crater ab Vulcano fabrefactus, Pelopique uxorem ducenti donatus, itaque postea hæreditario jure ad Menelaum pervenit, teste Diogene Laërtio lib. I. Θάλητ. De eo intelligendus Apuleii locus in Apologia, *Nec Proteus faciem, nec Ulysses scrobem, nec Æolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum, nec Venus cingulum.* Philostratus de Vitis Sophist. in Epist. ad Antoninum, Τόδε φρόντισμα τοῦτο, ἄριστε ὑπάτων, καὶ τὰ ἄχθη σοι κουφιεῖ τῆς γνώμης, ὥσπερ ὁ κρατὴρ τῆς Ἑλένης τοῖς Αἰγυπτίοις φαρμάκοις. Helena eum in mare Coum abjecit, rixarum caussam fore dicens. Diogenes Laërtius loco citato, Ἄλλοι φασὶν Ἡφαιστότευκτον αὐτὸν, καὶ δοθῆναι πρὸς τοῦ θεοῦ Πέλοπι γαμοῦντι· αὖθίς τε εἰς Μενέλαον ἐλθεῖν, καὶ σὺν τῇ Ἑλένῃ ἁρπασθέντα ῥιφθῆναι εἰς τὴν Κῴαν θάλασσαν πρὸς τῆς Λακαίνης, εἰπούσης ὅτι περιμάχητος ἔσται.

Ibid. Καὶ βοάγριον] Observandus Veterum mos, qui clypeos sibi ex multiplicatis boum pellibus conficiebant, superficie ænea superinducta. Ovidius Ajacis clypeum septemplicem fuisse canit,

Surgit ad hos clypei dominus septemplicis Ajax.

Achillis clypeum idem Metamorph. XII. ex decem pellibus,

Dixit, & hasurum clypei curvamine telum
Misit in Æaciden, quod & æs, & proxima rupit
Terga novena boum, decimo tamen orbe moratum est.

Erant vero isti rei pelles boum, qui in ætatis vigore. Statius ingerit Theb. III.

Cædere nec validas sanctis è stirpibus hastas,
Nec pudor emerito clypeum vestisse juvenco.

Lucani è vimine faciebant, corioque tegebant, teste Sallustio, Dionysio Halicarn. lib. III. Livio III. Decad. I. in Saguntinorum obsidione. Advatici quoque, Gallorum populi, *scutis*, (ut auctor est Cæsar II. belli Gall. in fin.) *ex cortice factis, aut viminibus intextis, quæ subito (ut temporis exiguitas postulabat) pellibus induxerant, utebantur.* Quem locum mihi indicavit amicus noster Eitzo Tiarda. Clypei autem Junoni dicati meminit quoque idem Metamorph. lib. XV. his verbis,

Ipse ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoïdes Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæsit in adverso gravis hasta minoris Atridæ;
Cognovi clypeum lævæ gestamina nostræ
Nuper Abantëis templo Junonis in Argis.

Diogenes Laërtius lib. VIII. Apollini sacratum narrat his verbis, Εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπέδειξεν ἣν Μενέλαος ἀνέθηκεν ἀσπίδα, ἔφη γὰρ αὐτὸν ὅτ' ἀπέπλευσεν ἐκ Τροίας, ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν ἀσπίδα διασεσηπυῖαν ἤδη, μόνον δὲ διαμένειν τὸ ἐλεφάντινον πρόσωπον. Acron lib. I. Od. XXVIII. non Menelao, sed Euphorbo imputat id, *Pythagoram significat, qui prædicavit se apud Trojam Euphorbum, Panthoi filium, fuisse, qui interfectus à Menelao, iterum revixit factus Pythagoras, idque eum cognovisse, agnito clypeo, quem templo Euphorbus fixerat.*

855. Ἀσκέρας εὐμαρίδας] Fuit cum putarem legendum ἀσκητὰς εὐμαρίδας, nunc nihil muto; nam ait Aristophanis Scholiastes Vespis, ἔθος τοῖς ποιηταῖς παραλλήλοις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. Erant vero ἀσκέραι, calceamenta villosa, quibus hyeme utebantur: atque ea intelligit Hesiodus lib. II.

Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.

At εὐμαρίδες erant barbarorum inventum, & ex cervino corio consuebantur. Unde Euripides βαρβάροις εὐμαρίδας dixit.

857. Ἐν οἷσι πόρτις] Scholiastes Theocriti Idyllio IV. Τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν τίς ἐστιν ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Lycophron porro Thetidem templi istius narrat conditricem: alii ad Lacinium quendam, alii ad Herculem referunt. Servius Æneid. III. *Junonis Laciniæ templum secundum quosdam à rege conditore dictum, secundum quosdam à latrone Lacinio, quem illic Hercules occidit, & hoc loco expiato Junoni templum constituit.* Adi Geographiæ Scriptores.

860. Πενθεῖν τὸν εἰνάπηχυν] Cave, Lector, de novemcubitali Achillis statura hæc accipias, toto erres cœlo. Certe frustra est Parrhasius in Comment. ad Claudianum, qui in ea opinione est, & vult eo referendum illud Virgilii lib. I. Æneidos,

——— *nunc quantus Achilles.*

Philostratus quidem Ἡρωϊκοῖς dicit, ὑπερφυὴς δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο, αὐξηθείς τε ἔξω, ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα. Sed nec hoc quicquam ad asserendam ejus novemcubitalem proceritatem. Εἰνάπηχυν dixit Achillem, non aliter quam Otum, & Ephialtem ἐννεαπήχεας Homerus: ejus isti versus Odyss. λ.

Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Hesychius huc respexit, Ἐννεαπήχεες ἦσαν· ἐπιζητοῦσι τινὲς τὴν ἀκρίβειαν, τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων τοῦ πλάτους τὸ μῆκος τετραπλάσιον ἔχει. Quæ verba faciunt, ut tibi jam luceat in loco antea valde obscuro, ac para sis Hesychio Minerval. Procerum autem fuisse Achillem indicant Philostrati verba citata,

citata, & illa Heliodori Æthiop. lib. II. Συνέτυχον γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῷ νεανίσκῳ, καί μοι ἀληθῶς ἔδοξε τοῖς Ἀχιλλείδαις ἐμπρέπειν, τοιοῦτός ἐστι τὴν μορφὴν, καὶ τοσοῦτος ἰδεῖν τὸ μέγεθος. Et lib. VI. Αναφέρει δὲ αὐτὸν εἰς Ἀχιλλέα πρόγονον, καί μοι ἐπαληθεύειν ἔοικεν, εἰ δεῖ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει τοῦ νεανίου τεκμαίρεσθαι πιστευμένῳ τὴν Ἀχίλλειον εὐγένειαν. Ex quibus verbis patet, homines proceræ ſtaturæ proverbiali loquutione ab Achille genus ducere dictos. Quo & à me allusum in Epigr. quodam, quod apponam,

Ponticus ingenti quod ſe gerere augmine corpus
Conſpicit, attollit ecce ſupercilium.
Et proavo eſſe ſatum magno mentitur Achille
Demens, & claris ſe inſerit Æacidis.
Vis dicam, quid ſis? vera tibi voce fatebor,
Certe, crede mihi, Pontice, magnus homo es.

862. Καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ῥέθη] Solebant olim veſtes auro intexere, variiſque picturis eas exornare. Virgilianus Æneas lib. I.

Ferre jubet pallam gemmis auroque rigentem,
Et circumtectum croceo velamen acantho,
Ornatus Argivæ Helenæ, quos illa Mycenis
Pergama cum peteret inconceſſoſque Hymenæos,
Extulerat, matris Ledæ mirabile donum.

Cydonius in Orat. περὶ τοῦ Καταφρονεῖν τὸν θάνατον, Ὁ δὲ λόγος (inquit) κἂν τοῖς ἱματίοις ἐξεῦρεν αὐτῷ τὴν ἀβρότητα, καὶ γὰρ καὶ ὕλης διαφορὰν ἐζήτησε, καὶ ἄνθος ἐξεῦρε, καὶ χρυσὸν συνέφηνε, καὶ παντοδαπῶν ζώων τε, καὶ φυτῶν ἰδέας ἐν τούτοις διέγραψε, καὶ ἱματίων ἰδέας ἄλλοις ἀπένειμαν, ὡς ἂν ἕκαστος γένους, ἢ ἀξίας, ἢ ἡλικίας ἔχων τυγχάνῃ. Porro quod Lycophron ait Græcos poſt Achillis mortem auro corpus non decoraturos, id teſtatur etiam Ἡρωϊκοῖς Philoſtratus his verbis, Ἐτάφη δὲ (Ἀχιλλεὺς) ἐκδηλότατα ἀνθρώπων πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἑλλὰς, οὐδὲ κομᾶν ἔτι μετὰ τὸν Ἀχιλλέα καλὸν ἡγούμενοι, χρυσόν τε, καὶ ὅ,τι ἕκαστος εἶχεν, ἢ ἀπάγων ἐκ Τροίας, ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαντες εἰς τὴν πυρὰν ἀθρόα, &c. Euſtathius Iliad. τ'. de Syracuſanis hæc commemorat, Συρακουσίοις ὕστερον νόμος ἦν, τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφὰς, εἰ μή τις αὐτὴν συγχωροίη ἑταίρα καὶ κοινὴ καὶ τὸν ἄνδρα δὲ μὴ καλλωπίζεσθαι, εἰ μὴ ὁμολογεῖν μοιχεύειν, ἢ κίναιδος εἶ). Certe in quovis luctu matronæ, tam in Græcia, quam Romæ, aurum non geſtabant. Terent. Heaut. Act. II. Sc. III.

Texentem telam ſtudioſe ipſam offendimus,
Mediocriter veſtitam veſte lugubri,
Ejus anuis cauſſa, opinor, quæ erat mortua.
Sine auro tum ornatam, ita uti quæ ornantur ſibi.

Et apud alios.

863. Μηδ' ἀβροπήνοις ἀμφιβάλλεσθαι πέπλοις] Pepli duplex uſus, indutui, aut amictui, ut Varro loquitur, & Apuleius: Jul. Pollux lib. VII. cap. III. Ἔσθημα δ' ἐστὶ διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύναι τε, καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Hoc loco ἀμφιβάλλεσθαι Lycophronis idem eſt, quod ἐπιβάλλεσθαι Pollucis. Inde veteres Græci etiam cœlum πέπλον appellitaverunt, οἷον θεῶν οὐρανίων περίβλημα, ut ait Porphyrius lib. de Nymph. Antro.

865. Χέρσου σόρθυγγα] Huc pertinent illa Philoſtrati loco ſupra citato, Τὸν μὲν δὲ κολωνὸν, ξένε, τοῦτον, ὃν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀκτῆς ὁρᾷς ἀνεστηκότα, ἤγειραν οἱ Ἀχαιοὶ ξυνελθόντες, ὅτε Πατρόκλῳ ξυνεμίχθη εἰς τὸν τάφον, κάλλιστον ἐντάφιον ἑαυτῷ τε, κἀκείνῳ δούς.

872. Ὁ Κρηθέως ἄρνεαμος] Crethei nepos Jaſon. Apollonii Scholiaſtes lib. I. Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας· Κρηθέως δὲ, Αἴσων· Αἴσονος δὲ ὁ Ἰάσων. Ipſe Jaſon apud Pindarum Pythion. Od. IV. ita ait,

Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ. τρίτατοι δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν.

Et apud Valerium Flaccum lib. v.

—— ipſe egomet proprio de ſanguine Phryxi,
Namque idem Cretheus ambobus & Æolus auctor,
Cum Jove, Neptunoque, & cum Salmonide nympha.

881. Μόψου Τιταιρώνειον, ἔνθα] De Mopſo hoc, ejuſque morte ita Ammianus lib. XIV. Et Μόψου ἑστία, *vatis illius domicilium Mopſi, quem à commilitio Argonautarum cum aureo vellere direpto, & errore abſtractum, delatum ad Africæ littus mors repentina conſumpſit: & ex eo ceſpite Punico tecti manes ejus heroici, dolorum varietati medentur plerumque hoſpitales.*

882. Τυμβείαν δ' ὑπὲρ Κρηπῖδ' ἀνεστήλωσαν] Hoc obſervatione dignum, quia naufragio mortuis è navium fragmentis rogos ſtruebant. Colligere etiam ex Manilio licet lib. IV.

Quis te Niliaco periturum littore, Magne,
Poſt victas Mithridatis opes, pelaguſque receptum,
Et tres emenſo meritos ex orbe triumphos,
Cumque etiam poſſes alium cognoſcere Magnum,
Crederet, ut corpus ſepeliret naufragus ignis,
Et collecta rogum facerent fragmenta carinæ?

884. Νερτέρων κειμήλιον] Diis manibus ſacra antiquitus ſepulcra, unde & in inſcriptionibus ponebatur D. M. id eſt, Deis Manibus. Prudentius lib. I. contra Symmachum,

Ecce deos Maneis cur inficiaris haberi?
Ipſa patrum monumenta probant: Diis Manibus illis
Marmora ſecta lego, quacunque Latina vetuſtos
Cuſtodit cineres, denſiſque Salaria buſtis.

Symphoſius, interpres hiſtoriæ Apollonii Tyrii, *Pro meritis fabricant loculum ex ære collato, & ſcripſerunt*, DII. MANES. CIVES. TARSIÆ. VIRGINI. PRO. BENEFICIIS. PATRIS. EJUS. SEPULCRUM. EX. ÆRE. COLLATO. FECERUNT.

901. Τοῦ πτερωθέντος λύκου] Lupi metamorphoſin habes aliter apud Ovidium lib. XII. Metamorph. aliter apud Antoninum Liberalem. Locus Λύκειον dicebatur. Vide Suidam.

912. Κεγχρείνη βεβρωμένον] Theocritus in obſcura Ara,

Ἐμὸν δὲ πῦγμ' ἀθρήσας — Αἶξεν ἀναΐξας,
Θεοκρίτοιο κλάντας, — Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
Τειρεσπέροιο κώνπας — Σύργαστος, ἐκδὺς γῆρας.

Ubi obſervandum, quod dicat morſum à ſerpente Philoctetem, contemplantem ſepulcrum Troili ab Achille occiſi, quod in templo Apollinis Thymbræi erant. Alii tamen aliter. Vide Servium Æneid. III. Sophoclis Interpres Φιλοκτήτῃ, λέγεται γὰρ ὡς ἐν Λήμνῳ βουλόμενος (ὁ Φιλοκτήτης) ἀναστῆσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ

ὄφεως ἐπλήγη. Homeri Iliad. β'. Ἱστόρηται ὅτι Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρυσῆς καλουμένης Ἀθηνᾶς, ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου, καὶ ἀνιάτῳ τραύματι περιπεσὼν, κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ᾔδεισαν γὰρ τοὺς Ἡφαίστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδήκτους. Huic consentit junior Philostratus in Imaginibus his verbis, Ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ προσχόντες ταῖς νήσοις, ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρυσῆς βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἱδρύσατο ὅτε εἰς Κόλχους ἔπλει. Φιλοκτήτης τε ἐκ τῶν ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς, ἐγχρίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν εἰς θάτερον τοῖν ποδοῖν, οἱ μὲν δὴ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κεῖται, διαφόρῳ φησὶ Σοφοκλῆς καταστάζων ἰῷ τὸν πόδα. Quem locum depravatum ita restituere conabar, Φιλοκτήτης δὲ ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς, ἐγχρίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν εἰς θάτερον τοῖν ποδοῖν, ὧδε ἐν Λήμνῳ ταύτῃ λέλειπται, διαφόρῳ (φησὶ Σοφοκλῆς) καταστάζων νόσῳ τὸν πόδα. οἱ μὲν δὴ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται. De Philoctetæ morsu vide etiam Dictyn, Val. Flaccum Argonaut. lib. I. & Philostratum majorem Ἡρωϊκοῖς, qui docet, solius hydri ex omnibus serpentibus morsum sanabilem esse.

913. Φιτρῶ μαιφόνου] Paridem à Philoctete sagitta transfixum, notum est. Hercules Sophocleus,

Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ᾽ ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσῃ λυγρᾶς,
Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ᾽ αἴτιος κακῶν ἔφυ,
Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου.

Vide Hyginum Fabula CII. Facem vocat Paridem, ob somnium matris Hecubæ, de quo ita ipse in Epistola ad Helenam,

Matris adhuc utero partu remorante tenebar,
Jam gravidus justo pondere venter erat,
Illa sibi ingentem visa est sub imagine somni
Flammiferam pleno reddere ventre facem.

917. Σκύθη δράκοντ᾽] Abusive δράκοντα posuit Lycophron pro quavis mercede. Nam veteres Græci ita τὸ κηρύκειον appellabant, ut notat Hesychius, qua notione est apud Sophoclem Φιλοκτήτῃ. Vocat autem arcum hunc δράκοντα, quia mercedis vice, pro opera, quam Herculi in rogo navarat, acceperat Philoctetes. Neque possum probare eorum commentum, quibus placet arcum heic draconem dici, propter formam rotundam, aut sibilum telorum. Scythicum autem dicit, quem à Teutaro Scytha accepit Hercules; vel à Scythe, Jovis filio, qui arcum, & sagittas invenit, teste Plinio; vel κατ᾽ ἐξοχὴν, erant enim Scythici arcus peculiares. Ammianus lib. XX. *Quum arcus omnium gentium flexis curventur hastilibus, Scythici soli, vel Parthici circumductis utrinque introrsus pandis & patulis cornibus effigiem lunæ decrescentis ostendunt, medietatem recta & rotunda regula dividente.*

937. Τὸν τε Κρηστώνης θεὸν] Thraciæ Deum, Martem dicit, ut & Herod. lib. V. post prin. sicut monuit Tiarda noster. Manilius,

——— *Thrace Martem sortita colonum.*

Statius Thebaide Thraciam *Martis sedem* nuncupat. Vegetius de Re Mil. lib. I. cap. XXVIII. commenta hæc putat, quia bellicosa admodum sit ea gens. Phurnutus, Τιμᾶσθαι δὲ (ὁ Ἄρης) ὑπὸ Θρᾳκῶν μάλιστα καὶ Σκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων ἐθνῶν λέγεται, ἐπεὶ παρ᾽ ἐκείνοις τὸ πολεμικὸν ἡ ἄσκησις εὐδοκιμεῖ, καὶ τὸ ἀνεπιστρεφὲς τῆς δίκης. Arnobius lib. IV. *Quis Spartanum fuisse Martem (prodidit) nonne Epicharmus, auctor vester: quis in Thraciæ finibus procreatum, non Sophocles Atticus, cunctis consentientibus theatris?*

941. Οὔπω τὸ πατρὸς λαμπρὸν αὐγάζων φάος] Græci veteres φάος dixerunt, & quicquid in corpore solis esset, & quod à solis corpore flueret. Hesiodus lib. I.

——— λαμπρὸν δ᾽ ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Æschylus,

——— χαῖρε δ᾽ ἡλίου φάος.

Et apud Homerum, aliosque infinitos crebro. Porro κατ᾽ ἐξοχὴν appellabant φῶτα Solem & Lunam, cum reliquos quinque planetas ἀστέρας nuncuparent. Nolebant enim Solem & Lunam in numerum errantium stellarum venire. Sic more suo Ἑλληνίζων Tertullianus Apologetici cap. XI. *Vani erunt homines, nisi certi sint à primordio & pluvias de cœlo ruisse, & sidera radiasse, & lumina floruisse, & tonitrua mugiisse, & ipsum Jovem, quæ in manu ejus imponitis, fulmina timuisse.* Virgilius etiam,

——— *vos, ô clarissima mundi*
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber, & alma Ceres. ———

948. Τοῖσι τετρήρας βρέτας] Equum durateum intelligit, qui nocturno Grajugenarum partu Trojanis Pergama incendit, ut dicam Lucretii verbis. Multa de eo Dion, Virgil. Æneid. II. & Euripidis Scholiastes Ἑκάβῃ. Agathiæ (ob cujus editionem politioris literaturæ studiosi plurimum debent CL. V. Bon. Vulcanio) elegans de hoc equo Epigramma,

Ἁ δὲ ποθ᾽ ἁ κλεινὰ Πριάμου πόλις, ἃν ἀλαπάξαι
Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐτάλασσεν Ἄρης
Ἀμφαδὸν, ἀλλ᾽ ἵπποιο κακὸν ξύλον· αὐθι δ᾽ Ἐπειὸς
Κάτθανε σεῖο τυχεῖν Δουρατέαν ταφίδα·
Οὐ γὰρ ἂν Ἀτρείδαν βροφηφάγον ἀμφαμένων πῦρ
Οὔπω ἐφ᾽ ἡμετέροις λάεσιν λειπόμαν.

Palæphatus negat in eo latuisse Græcos armatos, sed in loco concavo, qui etiam suo tempore ea ex re Ἀργείων λόχος dictus fuerit. Verba ejus ita habent, Φασὶν ὡς Ἀχαιοὶ, οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπόρθησαν τὸ Ἴλιον· ἔστι δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος, ἡ δὲ ἀλήθεια ἐστὶν αὕτη· ἵππον κατεσκεύασαν ξύλινον πρὸς μέγεθος μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ᾽ ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει, οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐπὶ τὴν πόλιν, ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν &c. Victruvius machinam bellicam fuisse autumat, Polyænus Ulyssis strategema; Καὶ τὸν ἵππον δὲ (inquit) τὸν Δουράτειον, τὸν Ἐπειὸς ποίησε σὺν Ἀθηνῇ, καὶ τοῦτο στρατήγημα Ὀδυσσέως ἦν. Ad hujus similitudinem erat Athenis in arce æneus equus, cum hac inscriptione, Χαρίδημος Εὐαγγέλου ἐκ κοίλης ἀνέθηκε.

950. Καθιερώσει Μυνδίας ἀνακτόροις] Confundit epitheta Poeta, ut supra monuimus: nam Minervæ Græcæ, non Myndiæ instrumenta sua Epeus dicavit. Aristoteles lib. περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων, Περὶ δὲ τὴν Ἰταλίαν, τὴν καλουμένην Καλαβρίαν, ἐγγὺς Μεταποντίου, Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναί φασιν Ἑλληνίας, ἔνθα τὰ Ἐπειοῦ λέγουσιν ὄργανα ἀνακεῖσθαι, ἃ εἰς (Lipsius legit οἷς, recte) τὸν Δούρειον ἐποίησεν ἵππον, ἐκείνου τὴν ἐπω-

νυμίαν

νυμίαν ἐπιθέντος. φανταζομένη γὰρ αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸν ὕπνον ἀξιοῦν ἀναθεῖναι τὰ ὄργανα, καὶ διὰ τοῦτο βραδυτέρας τυγχάνοντα ἀναγωγῆς, εἰλεῖσθαι ἐν τῷ τόπῳ μὴ δυνάμενον ἐκπλεῦσαι, ὅθεν Ἑλληνίας Ἀθηνᾶς τὸ ἱερὸν προσαγορεύεται. Adi Simmiæ Rhodii Πέλεκυν.

961. Ὦ δὴ μίαν Κριμισός] Crimiſſus, Siciliæ fluvius, ex una Phœnodamantis filiarum Aceſten ſuſcepit. Virgilius Æneid. v.

——— occurrit Aceſtes
Horridus in jaculis, & pelle Libyſtidos urſæ,
Troïa Crimiſſo conceptum flumine mater
Quem genuit. ———

Servius Æneid. I. Hippoten quendam, non Phœnodamantem nominat, *Timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ, cum Laomedontis regis Heſiona jam eſſet orta ſeditione religata, impoſitam eam navi miſit, quo fors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Crimniſao fluvio, quem Crimniſum Virgilius poetica licentia vocat, converſo in urſam, vel in canem, compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodie Segeſta nominatur.*

966. Τριδείρον νῆσον] Siciliam accipe, quam ita à tribus promontoriis notiſſimis appellavit. Nonnus Dionyſiacôn lib. II. Τειχάρινον. lib. VI. Τρίλοφον ab iiſdem nuncupavit.

973. Πᾶς δὲ λυγαίαν λαὸς ἐσθῆτα] Obſcuram veſtem, funeſtam intellige; eam autem nigram fuiſſe à nemine putem ignorari. Artemidorus lib. II. cap. III. Τὸ δὲ μέλαν ἱμάτιον σωτηρίαν προσημαίνει, οὐ γὰρ οἱ ἀποθανόντες, ἀλλ' οἱ πενθοῦντες τοὺς ἀποθανόντας τοιούτοις χρῶνται. Apuleius Mileſ. III. *Inter hæc quædam mulier per medium theatrum lacrymoſa & flebilis, atra veſte contecta, parvulum quendam ſinu tolerans decurrit.* Et VII. in fine, *Nam mater pueri, mortem deplorans acerbam filii, fleta & lacrymoſa, fuſcaque veſte contecta, ambabus manibus trahens cineroſam canitiem, epulans, & exinde proclamans, ſtabulum irrumpit meum.* Quod monuit Tiarda meus. Cyprianus de Mortalitate, *Conteſtarer aſſidue, & publice prædicarem fratres noſtros non eſſe lugendos, accerſitione dominica de ſeculo liberatos, cum ſciam non eos amitti, ſed præmitti, recedentes præcedere ut proficiſcentes & navigantes, deſiderari eos debere, non plangi, nec accipiendas eſſe hic atras veſtes, &c.* Nota verba illa, *accipiendas atras veſtes*, alba enim in luctu depoſita veſte, nigram adſumere moris erat. Jul. Paullus IC. Receptarum Sententiarum lib. II. cap. XXI. *Qui luget, abſtinere debet à conviviis, ornamentis, & alba veſte.* Super hoc loco me monuit noſter amor, Petrus Scriverius. Juvenalis Sat. X.

Hæc data pœna diu viventibus, ut renovata
Semper clade domus multis in luctibus, inque
Perpetuo mœrore, & nigra veſte ſeneſcant.

Catullus,

Funeſtam antemnæ deponant undique veſtem,
Candidaque intorti ſuſtollant vela rudentes.

Cicero in Vatinium, *Cedo quis unquam cœnavit atratus? ita enim illud epulum eſt funebre, ut munus ſit funeris, epulæ quidem ipſæ dignitatis.* Macrobius Saturn. lib. III. cap. XV. *Craſſus, vir Cenſorius, (nam cum Cn. Domitio Cenſor fuit) cum ſupra cæteros diſertus haberetur, eſſetque inter clariſſimos cives princeps, tamen murænam in piſcina domus ſuæ mortuam atratus tanquam filiam luxit.* Varro, *Ut dum ſupra terram eſſent, riciniis lugerent, funere ipſo pullis amictæ. Propinquæ adoleſcentulæ etiam anthracinis, amiculo nigello, capillo demiſſo, ſequerentur luctum.* Quem locum ſuggeſſit idem Tiarda. Homerus etiam tradit Thetim adituram Jovem, cum Achillem filium brevi ad Trojam periturum deploraret, ſeſe velo nigerrimo opperuiſſe. Hinc lucem do Gregorio Nyſſeno lib. περὶ Παρθενίας cap. III. Τὴν τέως λαμπρὰν, καὶ λαδχείμονα, καὶ περίβλεπτον ἀθρόως καταμελαίνει προσπεσοῦσα ἡ συμφορὰ, καὶ περιβάλλει τῷ πένθει.

976. Κρατὸς δ' ἄκηρος νῶτα καλλυνεῖ φόβη] Solebant apud Græcos in luctu comam alere, ejuſque ornamentum negligere viri, mulieres autem tondere. Plutarchus Ῥωμαϊκοῖς, Καὶ γὰρ παρ' Ἕλλησιν, ὅταν δυστυχία γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· ὅτι τοῖς μὲν τὸ κείρεσθαι, τοῖς δὲ τὸ κομᾷν συνηθές ἐστιν. Artemid. lib. I. cap. XX. Ἡ δὲ ἀτημέλητος ἐν συμφοραῖς αὔξεται θρίξ. Et cap. XXIII. Καὶ μέντοι οὐδεὶς ἐν περιστάσει πονηρᾷ, ἢ συμφορᾷ τινι καθεστὼς κείρεται, ἀλλ' οἷς μάλιστα μέλει εὐπρεπείας, ἀλύποις τε, καὶ οὐκ ἀπόροις. De mulierum in luctu tonſura ſunt verba illa Accii Amphitryone,

——— ſed quænam hæc eſt
Mulier funeſta veſte, tonſu lugubri?

Virgil. IX. Æneid.

Evolat infelix, & fœmineo ululatu
Sciſſa comas &c.

Plane aliter tamen in Palliata fabula apud Terentium Heautont. Act. II. Sc. III.

Texentem telam ſtudioſe ipſam offendimus,
Mediocriter veſtitam veſte lugubri,
Ejus anuis cauſſa, opinor, quæ erat mortua,
Sine auro tum ornatam, ita uti quæ ornantur ſibi,
Nulla mala re eſſe expolitam muliebri,
Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter. ———

Ecce hic aperte coma muliebris in luctu promiſſa, non tonſa. Decidite mihi hanc litem, vos Judices. Interim tamen ſciendum, etiam apud alios hunc morem fuiſſe. Nam *Perſæ* (inquit Curtius lib. X.) *commiſſo more detonſis in veſte lugubri conjugibus, ac liberis, non ut victorem & modo hoſtem, ſed ut gentis ſuæ juſtiſſimum regem, lugebant. Quin & Barbaros ferunt,* (verba ſunt hæc in Calig. c. V. de morte Germanici loquentis) *quibus inteſtinum, quibuſque adverſus nos bellum eſſet, velut in domeſtico communique mœrore, conſenſiſſe ad inducias. Regulos quoſdam barbam poſuiſſe, & uxorum capita raſiſſe ad indicium maximi luctus.* Et hæc habeo à Tiarda meo.

987. Τὴς πρὶν ἔθελον Ξυθίδος ὠκηκότας] Lego cum doctiſſimo Cantero Ξυθίδας. Expulſi autem ſunt Iones ab Æneæ ſociis ex Aſia venientibus: inde facem præfero Tertulliano lib. de Pallio dicenti, *Iones Nilei comites Aſiam novis urbibus inſtruunt.* Nam ex hac Hiſtoria capiendus ille locus.

988. Γλῆναις δ' ἄγαλμα] Iones, cum Ilium cepissent, supplices à Minervæ simulacro avellebant, nulla religionis habita ratione, quod cum fieret, ipsum simulacrum illud facinoris atrocitate commotum, oculos claudebat. Hoc narrat his octo novem versibus Lycophron, & Strabo lib. VI. Τῆς δὲ τῶν Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τ Ἰλιάδος ξόανον ἱδρυμένον αὐτόθι, ὅπερ καταμύσαι μυθεύουσιν, ἀποσπωμένων τ ἱκετῶν ὑπὸ Ἰώνων τ ἑλόντων τὴν πόλιν.

1000. Πιθηκομόρφῳ] Πιθηκόμορφον vocat Thersiten, ob faciei deformitatem. Artemidorus lib. II. cap. XII. Πίθηκος ἄνδρα πανοῦργον καὶ γόητα σημαίνει, qualem etiam Thersiten fuisse verisimile fit. Apomasar quoque Ἀποτελεσμάτων cap. CXXXV. simiam interpretatur τ πανοῦργον.

1004. Κλήτην ἄνασσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας] Ausim ne Κλείτην? Hæret mihi aqua. Etymologici Auctor, Κλείτη, μία τ Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Ἰταλίαν ᾤκησε, καὶ πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπ' αὐτῆς Κλείτην ὠνόμασαν, (malim ἣν ἀφ' αὐτῆς Κλείτην ὠνόμασεν) καὶ ἐβασίλευσε τ τόπου, καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς διαδεξάμεναι τ βασιλείαν, Κλεῖται ὠνομάσθησαν. Nisi forte Etymologicum mendosum. Scio Κλείτην Cyzici uxorem, de qua est apud Parthenium Erotic. XXVIII. & Argonauticôn Scriptores, verum ea ab hac alia.

1015. Ποδωτοῖς λίνοις] Esse πόδας funes nauticos nemo est, qui ignorat, arbitror; Servius Æneid. V. pag. CCCCLXXXVIII. ibi, *Una omnes ferre pedem*] *Podiam* (lego *Pedem*) *id est, funem, quo tenditur velum, quod Græci* πόδα *vocant; ut est apud Pindarum, & Aristophanem.* Quem locum acceptum fero Tiardæ meo, ut hunc Senecæ II. de Benef. c. XXXIV. Scriverio, *Ingens est rerum copia sine nomine, quas non propriis appellationibus notamus, sed aliunde commodatis. Qui* PEDEM *& nostrum, & lecti, & veli, & carminis dicimus.* Homerus Odyss. κ'.

——— αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων.

Sophocles Ἀντιγόνη,

Αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

Testes infiniti, Aristophanes, Euripides, Apollonius, & alii ejus classis.

1019. Ἀνδρῶν ὄψονται βίον] Ὄψονται, id est, vivent: sic sæpe βλέπειν apud Poetas. Sophocles,

——— καὶ βλέποντα μὴ πόθων,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Et aliis locis multis. Homerus Iliad. α'.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Ita accipere illud Theocriti Idyllio XIII.

——— τὸ δ' ἄμειον οὐκ ἐσορῶμες,

quid vetat? Infra quoque Lycophron,

Γαληνὸν ἦμαρ οὔ ποτ' ἐν ζωῇ δρακών.

Virgilius eodem modo *cassum lumine* pro mortuo dixit,

——— *nunc cassum lumine lugent.*

Ennius Annal. lib. III.

Postquam lumina, sis oculis bonus, Ancu' reliquit.

1039. Μέγαν πλειῶνα μὴ πεφλογότα] Is erat Veterum mos. Euripidis Scholiastes Ἱππολύτῳ, Ἔθος γὰρ τοῖς ἐφ' αἵματι φεύγουσι, ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκτὸς τ πατρίδος. Isaacius Tzetzes, Μόνος (lego νόμος) ἦν, τ ἐργασάμενον φόνον, φεύγειν ὅλον ἐνιαυτὸν, μὴ ψαύοντα τ πατρίδος. Atque illud exilii genus ἀπενιαυτισμὸς dicebatur. Hesychius, Ἀπενιαυτισμὸς, ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασι. Suidas, Ἀπενιαυτῆσαι, (emendo ἀπενιαυτίσαι) ἐνιαυτὸν φυγεῖν τ πατρίδα ἐπὶ τισιν ἀδικήμασιν. Jul. Pollux lib. I. cap. VII. Ἀπενιαυτίσαι δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος. Plato in libris de Legibus, & homicidia, & eorum pœnas distinguit. Insontem enim innoxiumque haberi jubet, qui proprium servum occidit, eum vero, qui alienum, tanti mulctandum censet, quanti servus ille venierit. At eum, qui ingenuum iratus occidit, biennium exulare vult; qui per insidias, triennium: eum porro, qui, dum exulat, homicidium committit, perpetuo exilio damnat. Eandem pœnam etiam præscribit patribus qui filios, filiis qui patres, & viris qui conjuges, & uxoribus quæ viros occidissent. Vide Platonem, & Theodoretum Θεραπευτικῆς lib. IX.

1040. Δίκης ταῦροθοῦς Τελφουσία] Telphusia Erinnys dicitur, Tisiphonem intellige, quæ cædes vindicare putabatur. Furiis vero, ut infernalibus deabus, nocentium vindictam tribuebat antiquitas. Æschylus Εὐμενίσι de illis loquens,

Πάντα γὰρ αὗται, τὰ καὶ ἀνθρώπους
Ἔλαχον, διέπειν. ———

Timæus Locrus lib. περὶ ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσιος,

Εἰ δέ κα τις σκλαρὸς, καὶ ἀπειθὴς, τούτῳ ἐπέσθω κόλασις,
ἅ τε ἐκ τ νόμων, καὶ ἁ ἐκ τ λόγων, σύντονα ἐπάγοισα
δείματά τε ἐπουράνια, καὶ τὰ καθ' ᾅδεω, ὅτι κολάσιες
ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νερτέροις.

1050. Δορᾶς δὲ μήλων] Meminit hujus rei Strabo lib. VI. cujus ea verba, Δείκνυται δὲ τ Δαυνίας, περὶ λόφον, ᾧ ὄνομα Δρίον, ἡρῷα, τὸ μὲν Κάλχαντος ἐπ' ἄκρᾳ τῇ κορυφῇ, ἐναγίζουσι δὲ αὐτῷ μέλανα κριὸν οἱ μαντευόμενοι, ἐγκοιμώμενοι ἐν τῷ δέρματι: nisi quod dicat arietem immolare solitos. Cum Lycophrone Virgilius Æneid. VII. sub finem,

Hinc Italæ gentes, omnisque Oenotria tellus
In dubiis responsa petunt, huc dona sacerdos
Cum tulit, & cæsarum ovium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit.

Et certe is mos non ibi solum, sed in aliis locis, apud alias gentes. Cicero de Divin. lib. I. *Atque etiam qui præerant Lacedæmoniis, non contenti vigilantibus curis, in Pasitheæ fano, quod est in agro propter urbem, somniandi caussa excubabant, quia vera quietis oracula ducebant.* Subdit vero νόσων δ' ἀκέστις Δαυνίοις κληθήσεται. Sciendum olim ægrotos medicinæ discendæ caussa in templis Deorum, maxime Æsculapii, somnum captasse. Diogenes lib. IV. in Cratete, Οὗτος νοσήσας εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀπεχώρησε, κἀκεῖ περιεπάτει. Petronius, *Ipsa quidem illa nocte vexata, tam periculoso inhorrui frigore, ut tertianæ etiam impetum timerem, & ideo medicinam somno petii, jussaque sum vos perquirere, atque impetum morbi monstrata subtilitate lenire.* De qua vide eruditissimum, amicissimumque Wouwerum.

1055. Ἀπίσι καὶ ποίμναισι τρυμένη μολεῖν] Strabo de solis pecoribus narrat, Τὸ δὲ Ποδαλειρίου κάτω πρὸς τῇ ῥίζῃ, διέχον τῆς θαλάττης ὅσον σταδίους ρ'. ῥεῖ δ' ἐξ αὐτοῦ ποτάμιον πάνακες πρὸς τὰς τ θρεμμάτων

μάτων ἰδοντς. Fuere vero hæc heroa, (ut videmus ex Strabone) Calchantis quidem, in cacumine collis, Podalirii vero, ad radices ejus. Obſerva hic obiter Veterum conſuetudinem, qui nobiles, & potentiores in montibus, aut ad eorum radices ſepeliebant. Lycophron ſupra v. CCCCXXIV.

Τειοῦς δὲ ταρχύσεσι Χερκάφυ νάπαι.

Lucanus lib. VIII.

Et regum cineres extructo monte quieſcant,
Cum Ptolemæorum patres ſeriemque pudendam
Pyramides claudant. ———

Virgilius Æneid. lib. XI.

———*fuit ingens monte ſub alto*
Regis Dercenni terreno ex aggere buſtum
Antiqui Laurentis, opacaque ilice tectum.

Servius, *Apud majores, nobiles, aut ſub montibus, aut in montibus, ſepeliebantur.* Quæ verbo penè tenus tranſcripſit Iſidor. Orig. lib. XV. cap. XI. Videmus idem apud S. Aurelium lib. de Origine gentis Romanæ, ubi de Aventini regis ſepulcro, *Poſt illum regnavit Aventinus Silvius. Iſque finitimis bellum inferentibus, in dimicando circumventus, ab hoſtibus proſtratus eſt, ac ſepultus circa radices montis, cui ex ſe nomen dedit.*

1062. Κρύψεσι κοίλοις ἐν μυχοῖς διασφάγος] Elegans ſepulcri περίφρασις. Poteſt tamen ad Veterum ſepulcra referri, qui mortuos in cavernis ſepeliebant. Etymologici Auctor, Τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον, μήτε σιδήρῳ, μήτε χαλκῷ κεχρημένοι. Theognis,

——— ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
Βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους.

Idem mos antiquiſſimis Romanis, qui ea loca *Puticulos* dixere.

1064. Χωσῶ πετραλῷ] Solebant tumulos lapidibus ſternere. Hieronymus in epiſtola quadam ad Innocentium, *Linteo cadaver obvolvunt, & foſſam humum lapidibus conſtruentes, ex more tumulum parant.* Petronius hoc *Lapidare* dixit. Virgilius,

Monte ſub hoc lapidum tegitur Balliſta ſepultus.

Et de eodem Phocas Grammaticus.

1066. Τῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρέστου κάπρυ] Tydeum puta, Diomedis patrem, quem cerebrivorum vocat, quod cum in bello contra Thebanos è vulnere, quod à Melanippo, Aſtacti F. acceperat, moribundus jaceret, eique caput Melanippi occiſi ab Amphiarao vate afferretur, cerebrum evulſum exſorbuerit. Vide Homeri Scholia Iliad. ε'. & Apollodorum lib. III. *Intrepidum* autem vocat, quod cum legatus Thebis rediret Argos, eique Eteocles, collocatis quinquaginta lectiſſimis juvenibus in itinere, inſidias ſtruxiſſet, intrepido omnes animo aggreſſus ſit, & in fugam verterit. Additur à quibuſdam ad unum omnes occiſos. *Aprum* vero appellat, quod pellem apri Calydonii geſtare ſolitus ſit, quo pacto etiam Deïphilen, Adraſti filiam, uxorem accepit; nam ille oraculo monitus erat, ut filias ſuas leoni, & apro in matrimonium daret: & leonis pelle amictus Polynices alteram, Argiam, accepit. Vide Euripidis Scholiaſten Phœniſſis, Homeri loco citato, & Auctorem Proverb. Apollodorus clypeo inſculptum aprum fuiſſe narrat libro citato. Hac de re capiendus Statius Thebaid. lib. I.

Cui Phœbus generos (monſtrum exitiabile dictu!
Mox adaperta fides) ævo ducente canebat
Setigerumque ſuem, & fulvum adventare leonem.

Et quæ ibi multa ſequuntur.

1091. Εὐκταῖον σέλας] Intellige τὰ χαριστήρια. Sciendum eſt Veteres duplici de cauſſa ſacrificaſſe, vel quia votum, vel quia ab oraculo mandatum. Hæc ſacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur, illa εὐκταῖα, & χαριστήρια. Sophocles Trachiniis,

Δη. Εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;
Δι. Εὐκταῖ', ὅθ' ᾕρει τήνδ' ἀνάστατον δορὶ
Χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.

Ovidius Metamorph. lib. IX. τὰ εὐκταῖα, ſive χαριστήρια, *ſacra vota* appellat,

Victor ab Oechalia Cæneo ſacra parabat
Vota Jovi. ———

Plautus Amphitryone,

Ego rem divinam intus faciam, vota quæ ſunt.

Statius Thebaid. IV.

——— *cum, te mihi ſoſpite, templa*
Votivis implenda choris. ———

1097. Πτόρθυ δαιξαισθέντος] Palamedem intelligit, quem πτόρθον vocat, ut Homerus, Heſiodus, aliique omnes heroas, ὄζυς Ἄρηος. Orpheus in Argonauticis ὀρπηκας ſimiliter nuncupat Amphionem, & Aſterium,

Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἧκον,
Ἀμφίων κλυτόφημος, ἰδ' Ἀστέριος μενεχάρμης.

Theocritus Id. VI. ἔρνος, ubi caprariam laudat,

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλατυσμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Niſi forte mavelis πτόρθον dici ob proceritatem; Veteres enim homines proceros virgultis valde excreſcentibus comparabant. Philoſtratus Ἡρωϊκοῖς de Achille, Ὑπερφυὴς δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο, αὐξηθεὶς τε ξῶον, ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα. Heliodorus Æthiop. lib. II. Τάχιστα δ' εἰς ἀκμὴν, καθάπερ ἔρνος τι τῶν εὐθαλῶν, ἀνέδραμεν. In cujus loci explicatione lapſus, ut & aliquoties in eo opere Interpres. Palamedem vero Ulyſſis dolo circumventum occiderunt Græci. Notum id ex Dicty, Homero, Philoſtrato, Polyæno, Virgilio, & Hygino.

Ibid. Ὃν νεοσκαφὲς Κρύψει πετ' ἐν κλήροισι Μηθύμνης στέγος] Optime illuſtrant hunc locum illa Philoſtrati verba Ἡρωϊκοῖς, ἔθαψε δ' αὐτὸν (Παλαμήδη) Ἀχιλλεύς τε, καὶ Αἴας, εἰς τὴν ὅμορον τῇ Τροίᾳ τῶν Αἰολέων ἤπειρον· ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν (Lycophron νεοσκαφὲς στέγος appellat) αὐτῷ τι ἐξῳκοδόμητο μάλα ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα Παλαμήδους ἵδρυται γενναῖόν τε, καὶ εὔοπλον, (malim εὔοπτον) καὶ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὰς ἀκταίας οἰκοῦντες πόλεις· μαστεύειν τε χρὴ τὸ ἱερὸν κατὰ Μήθυμνάν τε, καὶ Λεπέτυμνον, ὄρος δ' τοῦτο ὑψηλὸν ἐπεφαίνεται τῆς Λέσβου.

1099. Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα] Hoc temporis Græci balneis nondum utebantur, ſed lavacris, quæ ἀσαμίνθους vocabant. Teſtis Homerus Odyſſ. ρ'.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε,
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐΰξέστας λούσαντο.

Postea inventa balnea. Artemidorus lib. I. cap. LXVI. Οἱ μὲν πάνυ παλαιοὶ τὸ λοῦσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον, βαλανεῖα γὰρ οὐκ ᾔδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνθοις ἐλοῦντο. Quales vero Græcorum ἀσάμινθοι, tales erant Romanorum *Lavatrinæ*. Varro de L. L. lib. VIII. *Eadem ratione domi suæ quisque ubi lavatur, balneum dixerit: & quod non erant duo, balnea dicere non consueverunt, cum hoc antiqui non balneum, sed Lavatrinam appellare consuevissent.* Nonius Marcellus, *Latrina genere fœminino, & est lavatrina, quod nunc balneum dicitur.* Lego, *& lavatrina est q. n. b. d.* Accedebant autem balnea aut à bello reversi, aut magno labore transacto. Artemid. loco citato, Πάλαι μὲν γὰρ εἰκὸς εἶναι πονηρὰ τὰ βαλανεῖα, ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλοῦντο οἱ ἄνθρωποι, μηδὲ εἶχον τοσαῦτα βαλανεῖα, ἀλλὰ ἢ πόλεμον καταστρεψάμενοι, ἢ μεγάλου παυσάμενοι πόνου ἐλοῦντο. Agamemnon autem à bello Trojano reversus, in balneo à Clytæmnestra est peremptus. Testes, præter Lycophronem, Æschylus, & Seneca Agamemnone. Homerus Odyss. λ'. in mensa canit necatum, in quam sententiam & Dion abit in Orat. περὶ Ἀπιστίας, cujus ea verba, Ὁ δὲ Αἴγισθος τὸν Ἀγαμέμνονα δειπνήσας, ὥστε κατέκλανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν Τρώων οὐδὲν ἔπαθεν ἐν δέκα ἔτεσιν οἷς ἐπολέμει, καὶ οὐδεπώποτε αὐτοῖς συνέστιος ἐγένετο, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν ἐλθὼν διὰ τοσούτου χρόνου, θύσας τοῖς θεοῖς, τὴν δ' ἑαυτοῦ τράπεζαν παραθέμενος, ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς οὕτως ὠμῶς ἀνῃρέθη. Homerum & Dionem sequuntur Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. II. & Hyginus Fab. CXVII. & Juvenalis Sat. VIII.

——— ille Deis auctoribus ultor
Patris erat cæsi media inter pocula. ———

Ibid. Τὰς δυσεξόδους ζητῶν κελεύθους] Euripidis Scholiastes extrema Hecuba, Φοβουμένη ἡ Κλυταιμνήστρα αὐτὸν, (Ἀγαμέμνονα) μὴ τὴν πρὸς Αἴγισθον μοιχείαν αὐτῆς καταμαθὼν, αὐτὴν μετ' Αἰγίσθου τιμωρήσεται, τοιόνδε βουλεύει· ἱμάτιον κατεσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς, μήτε χειρῶν, ἐν ᾧ περιβαλοῦσα αὐτὸν λελουμένον, ἀπέκτεινε. Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Ἡ Κλυταιμνήστρα δὲ πέπλου τέχνῃ τινὸς ἀπείρου τὸν Ἀγαμέμνονα περισχοῦσα, πέλεκυν εἰς αὐτὸν ἧκεν ἀμφήκη τοῦτον. Vocat autem βρόχον αὐχενιστῆρα, vel propter rotunditatem, ita ante ἀμφιτορνωτῷ βρόχῳ paludem, vel quia in ea veste, tanquam laqueo, strangulatus fuit. Ἀμφίβληστρον vero, ut infra,

——— τοῦ περφασμένου κέλωρ
Ἐν ἀμφιβλήστροις ἔλλοπος μυνδοῦ δίκην.

Describit autem περιφραστικῶς Lycophron τὴν ἐξωμίδα, qua induenda dum occupatus Agamemnon, à Clytæmnestra uxore interficitur. Erant vero ἐξωμίδος duo genera; hæc manicas non habebat, sed tantum unicum foramen, per quod collum exerebant, atque ea proprie ἐξωμὶς, talis in qua occisus Agamemnon: altera manicas habebat, & dicebatur μασχάλιος. Ejus rursus duo genera: illa duas habebat manicas, dicebaturque ἀμφιμάσχαλος, & erat ingenuorum; altera unicam duntaxat, dicebaturque ἑτερομάσχαλος, & erat servorum. Etymologici Auctor, Ἀμφιμάσχαλος, δύο χειρίδας ἔχων, ὃς ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε, καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. Hesychius, Ἀμφιμάσχαλος, χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν. Et postea, Ἑτερομάσχαλος, χιτὼν δουλικὸς ἐργατικὸς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην. Pollux lib. VII. cap. XIII. Χιτὼν δὲ, ὁ μὲν ἀμφιμάσχαλος, ἐλευθέρων σχῆμα· ὁ δὲ ἑτερομάσχαλος οἰκετῶν. Romani quoque usi ejusmodi tunicis brevibus & substrictis, circa humeros desinentibus. Agellius lib. VII. cap. XII. *Viri autem Romani primo quidem sine tunicis toga sola amicti fuerunt, postea substrictas, & breves tunicas citra humerum desinentes habebant, quod genus Græci dicunt* ἐξωμίδας. Dedecùs vero habebatur manicatam tunicam gestare. Augustinus de Doct. Christ. lib. III. cap. XII. *Talares ac manicatas tunicas habere, apud Romanos veteres flagitium erat, nunc autem honesto loco natis, cum tunicati sunt, non eas habere flagitium est.* Agellius ut supra, *Tunicis uti virum, perplexis ultra brachia, & usque in primores manus, ac prope in digitos, Romæ atque omni in Latio indecorum fuit.* Et apud Virg. IX. Æneid. Romulus Numanus, Trojanis hostibus ignaviam, &, ut ita dicam, effœminationem objiciens, ait,

Vobis picta croco, & fulgenti murice vestis,
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Quem locum in id trahit Agellius d. loco, dicitque, *Q. Ennium, Carthaginiensium tunicatam juventutem non videri sine probro, dixisse.* Et, *P. Africanum, Pauli F. virum omnibus bonis artibus, atque omni virtute præditum, P. Gallo, homini delicato, inter pleraque alia, quæ objectabat, id quoque probro dedisse, quod tunicis uteretur manus totas operientibus.* Cicero quoque Catil. II. probro Catilinæ objecit, quod manicatus esset, his verbis, *Postremum autem genus est non solum numero, verum etiam genere ipso atque vita, quod proprium est Catilinæ, de ejus delectu, imo vero de complexu ejus & sinu, quod pexo capillo nitidos, aut bene barbatos videtis, manicatis & talaribus ac tritis tunicis, velis amictos, non togis.* Quod etiam vituperat Varro, testimonio Servii p. DCCXLIII. locum Virgilii supra-dictum enarrantis, dicens, *Manicatis & talaribus tunicis. Nam colobiis utebantur antiqui.* Quæ indicavit Tiarda. Hinc ait Seneca Epist. XXXIII. *Apud me vero Epicurus est & fortis, licet manuleatus sit.* De Vita Beata cap. XIII. *Hoc tale est, quale vir fortis stola indutus.* Servus Pseudolus in Comœdia sui nominis,

———— manuleatam tunicam habere hominem addecet?

Suetonius, cum Caligulam dixisset vestitu usum non civili, ac ne virili quidem, subjungit, *Sæpe depictas gemmatasque indutus penulas, manuleatus & armillatus in publicum processit.* Et hoc quidem, ut dixi, apud Romanos obtinebat. Nam apud Parthos, qui principem locum habent, anaxyridem triplam induunt, & manicatam tunicam: plebs vero erat in tunicis sine manicis, ut auctor est Strabo lib. XV. Et apud Athenienses tunica utrinque manicata, liberorum erat; unicam autem manicam habens, servorum; ut scribit Pollux Onomasticôn lib. VII. c. XIII. Idem Tiarda.

1102. Κρωσσωτὰς ῥαφὰς] Nam ἡ ἐξωμὶς ἀνεβάλλετο ϑατέρας χειρὸς ὑποστελλομένης, καὶ κάτωθεν πρὸς τοὺς πόδας ὥσπερ τῷ ἄνω ἐπανατεθείσης, ut ait Etymologici Auctor.

1103. Θερμὼ δ' ὑπαὶ λεβητῶνος ἀσμίων σπίλοι] Intellige τὸ πυριατήριον, five ὑπόκαυστον, quod *Sudatorium* Senecæ in Epistolis. Intrabant autem illud à laboribus vacantes & otiosi, qualis Agamemnon à bello Trojano reversus, aut à morbo se recolligentes. Artemid. Η γὰρ ἀναλαμβάνοντες, ἢ ἀπεργασθέντες εἰς ϑερμὰ πορεύονται. Τιβὴ vero, sive τίβηνος, vas in balneo, de quo vide Hesychium.

1105. Τυπεὶς σκεπάρνῳ] Citatur hic versus etiam à Julio Polluce. De cæde vero Agamemnonis sic infra,

——— τῷ πεφασμένου κέλωρ
Εν ἀμφιβλήστροις ἔλλοπος μυνδὸς δίκην.

Sophocles Ηλέκτρα,

Οσα τὸν δύστηνον ἐμὸν ϑρηνῶ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Αρης οὐκ ἐξείνισε.
Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, χὡ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

Homerus Odyss. λ'.

——— ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

1108. Εγὼ δὲ δροίτης ἄγχι] Philostratus loco citato, Τήν τε τοῦ Πριάμου ϑυγατέρα καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Αγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπιστουμένους ᾄδουσαν ἀποκτείνει ϑερμῷ πελέκει.

1109. Χαλυβδικῷ κνώδοντι] De Chalybico ferro multi. Arrianus, Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχουσι χαλκεύσασθαι τὸν σίδηρον. Ammianus lib. XXII. *His regionibus Dahæ confines sunt acerrimi omnium bellatores, & Chalybes, per quos erutum & domitum est primitus ferrum.* Aristoteles lib. περὶ Θαυμ. Ακουσμ. Λέγεται δὲ ἰδιωτάτην εἶναι γένεσιν σιδήρου τοῦ Χαλυβικοῦ, καὶ τοῦ Μυσικοῦ· συμφύεται γὰρ, ὥς γε λέγουσιν, ἐκ τῆς ἄμμου τῆς καταφερομένης ἐκ τῶν ποταμῶν. ταύτην δὲ οἱ μὲν ἁπλῶς φασὶ πλύναντες καμινεύειν, οἱ δὲ τὴν ὑπόστασιν, τὴν γενομένην ἐκ τῆς φύσεως, πολλάκις πλυνθεῖσαν συγκαίειν. Stephanus, Χάλυβες, περὶ τὸν Πόντον ἔθνος ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι, περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ. Εκ δὲ τῆς Χαλκοῦς (lego Χαλύβων) χώρας ὁ σίδηρος, ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπωνυμούμενος, ἐξάγεται. Demarchus in Poliorceticis, Τῶν μέντοι στομωμάτων τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. καὶ ὅτι Σινωπικὸν, καὶ Χαλυβδικὸν εἰς τὰ τεκτονικὰ, τὸ δὲ Λακωνικὸν εἰς ῥινὰς, καὶ σιδηροτρύπανα, καὶ χαρακτῆρας, καὶ τὰ λιθουργικὰ, τὸ δὲ Λύδιον καὶ αὐτὸ εἰς ῥινὰς, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία, ξυστῆρας. Vide Stephanum. Eustathius, Αλλοι Χάλυβας ἐκάλεσαν (ἔθνος δέ εἰσι Ποντικὸν παρὰ τῷ Θερμώδοντι) ἀφ' ὧν σίδηρος, φασὶν, ἐξάγεται ὁ πρὸς τὰ στόματα ἐπωνυμούμενος, ἤτοι πρὸς τὰ στομώματα ὅθεν καὶ Χαλυβικὸς κνώδων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ὁ ἐξ ἀρίστου σιδήρου. Vide etiam Hesychium. Inde σιδηροτέκτονες Χάλυβες apud Æschylum Prometheo.

1124. Ζεὺς Σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται] Jovis Agamemnonis apud Spartanos templum nobilissimum. Sciendum vero, veteres Græcos reges omnes Δίας appellare consuevisse, ut docet, præter Scholiasten, Johannes Tzetzes in Varia Historia. Quin etiam hoc sciendum reges sibi deorum nomina adscivisse. Sic Alexander Magnus Ammon dici voluit: alii aliorum Deorum nominibus. Servius Æneid. VII. *Antiqui reges nomina sibi plerumque vendicabant deorum: hinc est, quod apud Cretam esse dicitur Jovis sepulcrum. Gabalus etiam imperator Romanus Solem se dici voluit, nam Heliogabalus dictus est.*

1133. Τὰς Εκτορείαις ἠγλαϊσμένας κόμαις] De Hectorea tonsura ita Pollux, Εκαλεῖτο δέ τις κουρὰ καὶ Εκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Αναξίλαος,

Τὴν Εκτορείαν τὴν ἐφίμερον κόμην.

Τιμαῖος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην περιεστάλθαι μὲν δεῖ. περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῷ βραχίονι. Hesychii locus de hac coma mendosa satis, Εκτόρειοι κομῆται, Δαύνιοι καὶ Πευκέτιοι ἔχοντες τὴν ἀπ' Ηλίου τοῖς ὤμοις περικεχυμένην τρίχα. Meminit ejusdem Eustathius Iliad. ψ' Αλλοι δὲ (inquit) τὴν Εκτόρειον φιλοῦσι κουρὰν, ἣν περιλαλεῖ καὶ Λυκόφρων.

1135. Εμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας] Templa, aræ, foci, statuæ supplicum olim pertugia. Plutarchus περὶ Δεισιδαιμ. Εστι καὶ λῃσταῖς ἀσέβητα πολλὰ τῶν ἱερῶν, καὶ πολεμίους φεύγοντες, ἂν ἀγάλματος λάβωνται, ἢ ναοῦ, ϑαρροῦσιν. Jul. Pollux lib. I. cap. I. Εἰ δὲ καὶ ἄσυλόν τι εἴη, τοῦτο καὶ κρησφύγετον λέγε, καὶ ἱεροὺς ὅρους, ἐφ' ὅσων τοῖς οἰκέταις (lego ἱκέταις) ἀσφάλεια. Adde Tit. XII. lib. I. Cod. De his, qui ad Ecclesiam confugiunt, Novellam XVII. c. V. & VII. Statuas autem intellige principum. Vide l. II. ff. de his, qui sunt sui §. ult. Instit. eod. Tit. XXV. lib. I. C. de his, qui ad Statuas principum confugiunt. Monuit Tiarda noster.

1137. Λευγαίων ἐσθῆτα] Nigram aut pullam intellige, talem enim Furiis tribuunt Poetæ. Janus Parrhasius ad Claudiani lib. III. de Raptu Proserpinæ refert ex Timæo, Daunias mulieres semper pullis vestibus usas, cum de virginibus nubere nolentibus ea heic dicat Lycophron.

1153. Τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον] Homeri Scholiastes Iliad. ν'. Αθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτω τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ιλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Meminit & Strabo lib. XIII. Αἱ γοῦν Λοκρίδες παρθένοι μικρὸν ὕστερον ἀρξάμεναι ἐπέμποντο κατ' ἔτος. Id vero Persis demum imperantibus factitatum narrat ibidem, his verbis, Τὰς δὲ Λοκρίδας πεμφθῆναι Περσῶν ἤδη κρατούντων συνέβη. Polybius lib. XII. præterea centum familias delectas fuisse ait, Εξ ὧν ἔμελλον οἱ Λοκροὶ κατὰ τὸν χρησμὸν κληροῦν τὰς ἀποσταλησομένας παρθένους εἰς Ιλιον.

1157. Ακάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς] Vocat ἄκαρπα φυτὰ infelicia ligna, quæ fructum non ferebant. Quæ vero arbores inter felices & infelices reputatæ sint, docet Simia Gellii Saturnal. lib. III. cap. XX. *Felices arbores esse putantur, quercus, æsculus, ilex, suber, fagus, corylus, sorbus, ficus alba, pyrus, malus, vitis, prunus, cornus, lotus.* Tarquinius Priscus in Ostentario arborario, *Arbores, quæ inferûm deorum avertentiumque in tutela sunt, eas infelices nominant. Alternum sanguinem, filicem, ficum atram, quæque baccam nigram, nigrosque fructus ferunt, itemque acrifolium, pyrum sylvaticum, ruscum, rubum,*

sentesque

ſenteſque, quibus portenta prodigiaque mala comburi jubere oportet. Feſtus ſimpliciter fructiferas felices, infructiferas infelices dictas ait ex Catone. Apuleius in Apologia, *Arbor infœcunda & infelix, quæ nullum fructum ex ſeſe gignit, tanti eſt in pretio, quanti lignum ejus trunco.* Horatius Epod. II.

Inutileſque falce ramos amputans,
Feliciores inſerit.

Statius Sylvius lib. III. in Propempt. Metii Celeris,

——— *ubi germine primum*
Candida felices ſudent opobalſama virgæ.

Minutius Octavio, *Deus enim ligneus, rogi fortaſſe, vel ſtipitis infelicis portio, ſuſpenditur, caditur, dolatur, runcinatur.* Ut autem arbores *felices*, ita vulnera *felicia* dixit idem ille eodem modo, *Majoribus enim noſtris tam facilis in mendaciis fides fuit, ut temere crediderint etiam alia monſtruoſa miracula, Scyllam multiplicem, Chimæram multiformem, & Hydram felicibus vulneribus renaſcentem.* Ad felices arbores quod attinet, unguium dialis, & capilli ſegmina operiebantur. Flaminica quoque dialis in rica ſurculum de arbore felici habebat. Vide Agellium lib. X. cap. XV. Eadem quoque arbore ſupplicia caduceatorum erant. Feſtus, *Supplicia ſunt, quæ caduceatores portent: ea ſumebantur ex verbena felicis arboris, nec enim ex alia ſupplicia fas erat, quam de verbenis ſumi.* Infelicia vero ligna ad portentorum expiationem adhiberi ſolita vides ex Lycophrone, & Macrobio. Catullus,

Novit, ſi ſibi reſtitutus eſſem,
Deſiſſemque truces vibrare iambos,
Electiſſima peſſimi poetæ
Scripta tardipedi deo daturum
Infelicibus uſtulanda lignis.

Etiam perduelliones ad arborem infelicem ſuſpendebantur, ut videmus ex lege Romuli, quæ ita habet, *Duumviri perduellionem judicent. Si à duumviris provocarit, provocatione certato. Si vincent, caput obnubito, infelici arbori ſuſpendito, verberato vel intra pomœrium, vel extra pomœrium.*

1158. Εἰς θάλασσαν ἐκβράσῃ σποδὸν] Sordes purgamentorum in aquas mos abjicere, vel fluviales, vel marinas. Homerus,

——— εἰς ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον.

Theocritus Ἡρακλίσκῳ,

Ἠῶ δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔρον. ———

Virgilius Ecloga VIII.

Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti
Tranſque caput jace. ———

Valer. Flaccus lib. III.

——— *luſtramina ponto*
Pone jacit, rapidis adolentur cætera flammis.

Nemeſianus,

——— *ter thure vaporo*
Luſtravit, cinereſque averſa effudit in amnem.

Hinc Cicero pro S. Roſcio Amerino, *Non ſic nudos in flumen (voluerunt) dejicere, ne, cum delati eſſent in mare, ipſum polluerent, quo cætera, quæ violata ſunt, expiari putantur.* Euripides,

Θάλασσα κλύζει πάντα τ᾽ ἀνθρώπων κακά.

Quin etiam in trivia projici ſolita. Æſchyli Scholiaſtes Χοηφόροις, Παρὰ Ἀθηναίοις ἔθος ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Harpocration, Δίδυμος Αὐτοκλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν Ἐξηγητικῶν φησίν, Ὀξυθύμια, τὰ καθάρματα λέγεται καὶ ἀπολύματα, ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. Eupolis Δήμοις,

Ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις, κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι περιτετειγότα.

Petronius, *Quod purgamentum in nocte calcaſti in trivio?* Ad quem locum vide eruditiſſimas notas Wouwerii, amici mei.

1170. Ἡ φαλακραῖον κλάδον] Variis modis ſontes & hoſtes olim interficiebant: aut lapidibus, aut gladiis, aut fuſtibus. Cyprianus lib. I. Epiſt. III. *Fuſtes, & lapides, & gladios, quos verbis parricidialibus jactitant, non perhorreſcimus.* Antiquiſſimi fuſtibus. Etymologici Auctor, Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἀνῄρουν τοὺς πολεμίους, ὕστερον δὲ τῷ ξίφει. Quippe ferri uſu adhuc ignoto, cum etiam loco gladiorum uterentur ſudibus præacutis. Horatius,

Unguibus & pugnis, dein fuſtibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quæ poſt fabricaverat uſus.

Græcis eæ ſudes φάλαγγες dictæ. Homeri Schol. Iliad. IV. Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο, φάλαγγας δὲ ξύλα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι.

1172. Κτανόντ᾽ ἐπαινέσει, Τεθμῷ χαράξας] Ecce veterem morem. Solebant hoſtes & ſontes proſcribere, interfectoribus eorum magna mercede per præconem promiſſa. Ulpianus ad Demoſthenis Orat. περὶ Παραπρεσβείας, Ὅταν πόλις ἔχῃ πρός τινα δυσμένειαν, ἐπιβοᾷ καὶ κηρύττει μισθὸν καὶ χρήματα τῷ φονεύσαντι. Harpocration, Ὁπότε βούλοιτο πόλις, ἢ Ἄρχων, ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ᾽ ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα εἴ τις αὐτὸν ἀνέλοι, τόσα, καὶ τόσα. καθάπερ Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες, εἴ τις ἢ ζῶντα, ἢ νεκρὸν καταγάγοι Ἀθήναζε, δώσειν ἑκατὸν τάλαντα. Polyænus Strateg. lib. IV. Μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν, ἐχυρὰν οὖσαν, ἑλεῖν, ἐκήρυξε τάλαντα ἑκατὸν δώσειν τῷ κτείναντι Θεόδοτον. Idem lib. V. Ἀγαθοκλεῖ, τῷ Συρακουσίῳ τυράννῳ, τἀναντία πράττων διετέλει, καὶ πολλοὺς Σικελιώτας κατ᾽ αὐτοῦ συνίστα, καὶ τοῖς ἀνελοῦσιν αὐτὸν ἐκήρυξε μεγάλας δωρεάς. Interpres Hiſtoriæ Apollonii Tyrii, *Rex, ait, fugere quidem poteſt, ſed effugere non poteſt, continuoque hujuſmodi edictum propoſuit; " Quicunque Tyrium mihi Apollonium, " regni mei contemptorem & inimicum, vivum exhibuerit, accipiet quinquaginta talenta auri, qui " vero caput, centum accipiet.* Licet etiam hanc conſuetudinem obſervare in Apuleiana Mileſia ſexta. Eam proſcriptionem ἐπικήρυξιν vocabant. Scholiaſtes Demoſth. loco laudato, Ἐπικήρυξις δὲ, ὅταν πόλις, ὡς ἔφημεν, ἐχθρὸν ἔχουσά τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν. Sed & columnas erigebant, iiſque inſcribebant. Colligo ex Suida, Διαγόρας ὁ Μήλιος ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς ἀρετῆς, τοῦτο

οὖν

σὺν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι, δύο.

1176. Βριμὼ] Quod Proserpina Βριμὼ vocetur, docet Apollonii Scholiastes lib. III. nominisque rationem reddit his verbis, Βριμὼ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε διὰ τὸ φοβερὸν καὶ τὸ καταπληκτικὸν τ δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἐμπεῖα, καὶ πολλάκις αὐτῆς μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἐμπούσαν καλεῖσθαι. ἢ παρὰ τὴν βρίμον, τὸν τῦ πυρὸς ψόφον, τοιαῦτος γὰρ πέλεται βρόμος, ἢ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος, &c. Hesiodi Schol. lib. I. Βριμὼ δὲ, καὶ Ὀβριμὼ, κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ ὄβριμον λέγεται. Propertius lib. II. Eleg. II.

——— fertur Baebeidos undis
Virgineum Brimo composuisse latus.

Vide Arnob. lib. v. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therap. Serm. I. Ὅτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἢ καὶ τ Κυβέλης, ἢ τ Βριμοῦς, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλητε ὀνομάζειν, &c. Apud Orpheum in Argonaut. Proserpina intelligi debet,

——— περὶ τοῖς γὰρ ἐφάνθη
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γοναὶς, ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα.

Adi Canteri Novas.

Ibid. Τρίμορφος] Triformis Hecate etiam à Seneca Hippolyto appellatur, & à Val. Flacco lib. I. Argonaut. *Tergemina hera*: idque hac de caussa, quia

——— τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε, πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Ἠδὲ καὶ ἀστερόεντος ἀπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,

ut est apud Hesiodum in Theog. Phurnutus aliter, ἐκ ἑτέρας δὲ ὅσα αὐτῆς ἡ Ἑκάτη τρίμορφος εἰσήκται, διὰ τὸ τρία σχήματα γενικώτατα ἀποτελεῖν τὴν σελήνην. Apollodorus dicit Hecatæ triglam sacrificari, quia τρίμορφος appelletur. Orpheus tria capita eam habuisse tradit, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium suis agrestis. Ovidius Fast. lib. I.

Ora vides Hecates in tres vergentia partes,
Servet ut in ternas compita secta vias.

Germanicus, *Diana autem Luna dicta est, quasi diana, eo quod die ac nocte apparet ipsa; & Luna, eo quod luceat; & Trivia, eo quod tribus fungatur figuris.* Prudentius lib. I. contra Symmachum,

Denique cum Luna est, sublustri splendet amictu:
Cum succincta jacit calamos, Latonia virgo est:
Cum subnixa sedet solio, Plutonia conjux.

Apuleius Miles. XI. *Sed nocturnis ululatibus horrenda Proserpina, triformi specie larvales impetus comprimens, terræque claustra cohibens, lucos diversos inerrans, vario cultu propitiaris.* Cassiodorus Var. lib. v. Epist. XLII. *Primum sibi per lucos, & sylvas agrestium populorum nota, & venationibus dedita, hanc triplicem deam falsa imaginatione finxerant: ipsam in cœlo Lunam, ipsam in silvis Dianam, ipsam apud inferos Proserpinam esse affirmantes.* Et nescio, an hunc Lycophronis locum respexerit Demetrius Triclinius ad Sophoclis Ἀντιγόνην, cum ait, Ἐνοδίαν δὲ τὴν Περσεφόνην λέγει ἐν ταῖς τριόδοις πορδιομένην, ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ Ἑκάτῃ, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι. Hecates autem cognomento τρίμορφ. statua ab Alcamene facta Athenis erat, prope simulacrum Victoriæ alis privatæ.

Ibid. Θήσεται σ' ἐπωπίδα] Hecuba, cum Polymnestori, Thraciæ regi, ob occisum filium Polydorum (ut est apud Virgilium Æneid. III. & Ovid. Met. XIII.) irata oculos eruisset, & ob id à Thracibus lapidibus peteretur, canis facta est. Ovidius,

Clade sui Thracum gens irritata tyranni,
Troada telorum lapidumque incessere jactu
Cœpit: at hæc missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato
Latravit conata loqui. ———

Martialis lib. III. Epigr. XXXII.

Possum Hecubam, possum Nioben, Matrinia,
sed si
Nondum erit illa canis, nondum erit illa lapis.

Ab Hecate vero transformandam prædicit, quia

——— τὰν σκύλακες τρομέοντι,

ut ait Theocritus Idyllio β'.

1177. Κλαγγαῖσι ταρβήσουσιν] Homines noctu territuram dicit, ubi in canem ab Hecate mutata fuerit, quia Hecaten nocturnis spectris, & terriculamentis præesse credebant. Hac de caussa Hecuba Ἔμπουσα dicitur à Theocrito in Ara.

1179. Δείκηλα μὴ σέβουσι λαμπαδουχίαις] Solebant quondam Mystæ lampades, seu faces ferre in memoriam quæsitæ facibus à Cerere Proserpinæ. Papinius Sylv. lib. IV. ad Julium Menecratem,

Tuque, Actæa Ceres, cursu cui semper anhelo
Nativam taciti quassamus lampada Mystæ.

Et Claudianus,

——— *sanctasque faces extollit Eleusis.*

Seneca Herc. Fur. v. CCCI.

——— *tibi multa fide*
Longas Eleusi tacita jactabo faces.

Et Hippolyt. CVI.

Non inter aras Atthidum Mystam choris,
Jactare tacitis conscias sacris faces libet.

Quæ indicavit Tiarda noster. Hinc capio locum Callimachi Hymno III.

Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα)
Ἀλλὰ φαεσφορίην ———

Scholiastes, Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος ἡ θεὸς, ἢ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ, ἢ ὅτι τοὺς μαινομένους προάγει εἰς φῶς. Vide Apollodorum lib. I. Ab hac etiam facium gestatione Sacerdotes Daduchi appellati. Auctor (ut monuit Tiarda) Plutarchus in Aristide p. DLXXXV.

1184. Ψευδήριον τοι νησιωτικὸς γόνυξ] Cynossema intelligit. Pomp. Mela lib. II. cap. II. *Est Cynossema tumulus Hecubæ, sive ex figura canis, in quam conversa traditur, sive ex fortuna, in quam deciderat, humili nomine accepto.* Solinus cap. XVI. *Sigeum Asiæ, in quo tumulus est Cynossema dictus, Hecubæ sepulcrum.* Jul. Pollux lib. v. cap. v. Ἔνδοξος δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντης κύων, Αὔρα τοὔνομα, ἣν ὁ Καλυδώνιος σῦς ἀπέκτεινεν, ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδωνίοις, καὶ ἕτερον οὕτω σῆμα ἐν Ἑλλησπόντῳ κεκλήκασι ἀπὸ ἐνδόξου

δόξου κυνὸς, εἰ μὴ πιστευτέον, ὅτι Ἑκάβης εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλούσης, οὕτως ὠνομάσθη. Ovid. Met. XIII.

—— hæc missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato
Latravit conata loqui: locus exstat, & ex re
Nomen habet. ——

Adi Geographos, si plura velis, & Ammianum lib. XXII.

1187. Ἀΐδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται] Plutoni, ut inferorum, & tenebrarum regi, furvæ offerebantur à Veteribus hostiæ. Acron lib. III. Od. VIII. *Superis aptior erat alba victima, nam diis infernalibus semper nigra offerri debent.* Tibullus,

Interea nigras pecudes promittite Diti.

Huc pertinet fragmentum Varronis ex lib. I. de Scen. Originibus, *Cum multa portenta fierent, & murus ac turris, quæ sunt intra portam Collinam & Esquilinam, de cœlo essent tacta, & ideo libros Sibyllinos XV. viri adiissent, renuntiarunt uti Diti patri, & Proserpinæ ludi Terentini in campo Martio fierent, & hostiæ furvæ immolarentur.* Arnobius lib. VII. *Sed si sexibus sexus pares, id est, fœminas fœminis, mares autem hostias diis maribus immolare sacrificiorum jura præscribunt, quæ in coloribus ratio, ut merito his albas, illis atras conveniat, nigerrimasque mactari? Quia superis diis, inquit, atque omnium dexteritate pollentibus, color lætus acceptus est, ac felix hilaritate candoris. At vero diis lævis, sedesque habitantibus inferas, color furvus est gratior, & tristibus suffectus è fucis,* &c. Festus, *Furvum bovem, id est, nigrum, immolabant Averno.* Virg. V. Æneid.

——— huc casta Sibylla
Nigrarum multo pecudum te sanguine dedit.

Et VI. ubi de matre Eumenidum, & magna Sorore, id est, Nocte & Terra, Diis inferis,

——— Ipse atri velleris agnam
Æneas matri Eumenidum, magnæque Sorori
Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.

Ubi Donatus, *Omnia,* inquit, *nigra inferis mactat, & sterilem vaccam, quia nihil ab inferis nascitur: demonstrat quatuor, colorem, genus animalis quum primo vellere intactum: ergo non attensum & Veneris immune.* Tibullus III. Eleg. V. in fine,

Interea nigras pecudes promittite Diti,
Et nivei lactis pocula mista mero.

Seneca Oedip. v. DLVI. agens de Sacrificio Inferorum,

Nigro bidentes vellere, atque atro boves
Retro trahuntur.

Quæ suggessit Eitzo Tiarda alter ego.

1193. Πλείσας ἀπαρχὰς] Ἀπαρχαὶ proprie à Veteribus dicebantur setæ, quas à fronte victimæ evulsas cum molarum parte in ignem, qui in ara accensus, conjiciebant: erat enim hoc in sacrificiis moris. Homerus Iliad. ξ'.

Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Ἀργιόδοντος ὑός, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι.

Et Odyss. γ'.

——— πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

Virgilius Æneid. VI.

Et summas carpens media inter cornua setas,
Ignibus imposuit sacris libamina prima.

Alias etiam ἀπαρχαὶ abusive dicebantur sacrificia, quæ mortuis fiebant.

1194. Ἀλλ' ἄξεταί σε πρὸς γενέθλιον πλάκα] intelligit locum Thebanum dictum Διὸς γοναὶ, quod ibi natus à quibusdam putetur Jupiter, in quem postea Hectoris ossa transportata. Cum enim aliquando multis malis Thebani (qui soli Bœotorum ad Ilium non militaverunt, teste Artemidoro lib. IV. cap. LXV.) affligerentur, consulto oraculo, responsum est, transportanda è Phrygia Hectoris ossa, sepeliendaque in loco, qui Διὸς γοναὶ apud ipsos diceretur. Scholiastes Homeri ad Iliad. ν'. Οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θηβαῖοι πιεζόμενοι κακοῖς ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς, χρησμὸς δὲ αὐτοῖς ἐδόθη, παύσεσθαι τὰ δεινὰ, ἐὰν ἐξ Ἀφνεῖς (lego Ὀφρυνίου) τῆς Τρῳάδος τὰ Ἕκτορος ὀστᾶ διακομίσωσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς καλούμενον τόπον ΔΙΟΣ ΓΟΝΑΣ. Strabo quoque lib. XIII. ibi loci Hectoris lucum memorat fuisse.

1199. Τὰς παιδοβρῶτας] Vide hac de re Hesiodum Theog. Allegorice explicat Phurnutus, Ὁ Κρόνος λέγεται καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς Ῥέας αὐτῷ γινόμενα τέκνα, εἴληπται μὲν ἂν ὑπὸ πάνυ εἰκότως, ἐπειδὴ ὅσα ἂν γίνονται κατὰ τὸν εἰρημένον τῆς κινήσεως λόγον, πάλιν κατὰ τὸ αὐτὸν ἐν περιόδῳ ἀφανίζεται, καὶ ὁ χρόνος δὲ τοιοῦτόν ἐστι, δαπανᾶται γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τὰ γενόμενα. Adi Ciceronem de Nat. Deorum.

1204. Νήσοις Μακάρων] Hectorem post mortem Beatorum insulas inhabitaturum scribit, ex Veterum opinione, qui eum locum heroibus mortuis assignabant. Hesiodus lib. I. de Heroibus agens,

Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν Μακάρων νήσοισι παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην
Ὄλβιοι ἥρωες, τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Plato in Gorgia quibusvis bonis post mortem illam tribuit sedem, Τὸν δὲ δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς Μακάρων νήσους ἀπιόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν. Sed est etiam Μακάρων νῆσος, ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Atque de ea forte capiendus hic locus. Ait vero Hectorem Lycophron propter sacrificandi studium in Beatorum insulas relatum iri, quo pertinet Theodoreti locus Θεραπευτικῆς Serm. VII. Σφόδρα γὰρ αὐτοὺς χαίρειν οἱ ποιηταί φασι τῇ λοιβῇ, καὶ τῇ κνίσῃ, καὶ τοῦτο ἔχειν γέρας αὐτοὺς εἰρήκεναι λέγουσιν. διά τοι τοῦτο καὶ πρὸς τὰς τῶν Αἰθιόπων θυσίας ἀποδημεῖν, καὶ τὸν Ἕκτορα πάσης ἐπιμελεῖν τῆς ἀξίας, ὅτι δὴ οὔποτε αὐτῶν τὸν βωμὸν ἐνδεᾶ θυσίας κατέλιπε. Neque alia de re capiendi isti versus Homerici Iliad. IV. ubi ita affatur Minervam Jupiter,

Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

1206. Ὠγύγου σπαρτὸς λεὼς] Ogygi populum Thebanos accipe, quorum civitas ab Ogygo est condita, ut est apud Varronem lib. III. de Re Rust. Cur σπαρτὸν dicat, notum. Vide Palæphatum, & Ovidium.

1225. Λώβαισιν αἰκισθέντας] Malim vertere *ignominiose truncatos.* Nam ita solebant illis facere, quos è medio sustulissent, ne à manibus eorum

eorum infestarentur, atque id vocabant μασχαλίζειν, & ἀκρωτηριάζειν. Polybius de Carthaginensibus, Κολοβώσαντες δὲ, καὶ συντρίψαντες τὰ σκέλη, ἔτι ζῶντας ἔῤῥιψαν εἴς τινα τάφρον. Sophocles Ηλέκτρα,

Σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
Γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Υφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς
Εμασχαλίσθη. ———

Scholiastes, Εἰωθέσαν οἱ δρῶντες ἔμφυλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερον τὶ δεινὸν παρ' ἐκείνων· ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Demetrius Triclinius, Εθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι· τοῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται, Ερινῦς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. Etymologici Auctor, Ην τὶ νόμιμον τοῖς δολοφονήσασι ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ· τὰ δὲ ἀκρωτήρια εἴροντες καὶ συξξάπτοντες διὰ τῶν τοῦ νεκροῦ μασχαλῶν, καὶ τοῦ τραχήλου, παρετίθεντο τοῦ νεκροῦ. Hesychius, Φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας, ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλῖναι, ἀκρωτηριάσαντες τὰ μόρια τούτων, οἷον ὤτων, ῥινῶν, καὶ ὁρμίσαντες, ἐκρέμων ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. Reliqua, quæ ibi sequuntur, vix sine ope membranæ suppleri & emendari poterunt. Harpocration, Οἱ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα. Apollonius lib. IV.

Ηρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος,
Η θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.

Scholiastes, Οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου, καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. Virgilius Æneid. III.

——— *Polydorum obtruncat, & auro*
Vi potitur. ———

Plenissime vero eum truncandi morem est videre lib. VI.

Atque hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora,
Ora, manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, & truncas inhonesto vulnere nares.

Statius Thebaid. lib. I.

——— *abruptis & nunc inhumata procorum*
Relliquiis trunca ora rigent. ———

Terentius Hecyra Act. I. Sc. I.

——— *ergo propterea te sedulo*
Et moneo, & hortor, ne cujusquam misereat,
Quin spolies, mutiles, laceres, quemquam nacta sis.

Apparet & Romanis non inusitatum hunc morem. Quintilianus Declamat. XII. *Laceros video manes, & truncas partibus suis umbras.* Declamat. XIV. *Facinus quod dicitur inquietare superos, sidera diris agitare carminibus, tumulos, busta scrutari, & amputatis cadaveribus ipsas* (malim *impias*) *in scelus armare manus, fieri non potest, ut auctorem suum non statim primo prodat aspectu.* Sallustius Hist. lib. II. *In quîs notissimus quisque aut malo dependens verberabatur, aut immutilato corpore in propatulo patibulo eminens affigebatur.* Ita emendo. Sed, nec occisis solum faciebant, verum etiam vivis, quos punire volebant. Justinus lib. XI. *Inter hæc* DCCC. *admodum Græci occurrunt Alexandro, qui pœnam captivitatis truncata corporum parte tulerant.* Huc pertinet Historia Zopyri. Mart. lib. II. Epigr. LXXXV.

Fœdasti miserum, marite, mœchum,
Et se, qui fuerant prius, requirunt
Trunci naribus auribusque vultus.
Credis te satis esse vindicatum?

Et lib. III. Epigr. LXXXIV.

Quis tibi persuasit nares abscindere mœcho?
Non hac peccatum est parte, marite, tibi.

Atque eo modo mutilati *Laceri* dicebantur. Asconius Verrina II. *Lacer dicitur amputatis à corpore sensuum membris, hoc est, auribus, oculisve.* Festus, *Lacer, quod auribus curtatis est. Lacerum, quodcunque in corpore imminutum est.* Videmus id quoque ex Quintiliani & Virgilii verbis citatis. Vocabant vero illa præsegmina Græci ἀκρωτήρια, & ἀπάργματα. Id autem faciebant, ut initio dixi, ne à manibus infestarentur; credebant enim mortuorum animas vagari, & homines maxime inimicos noctu terrificare. Horatius Epod. V.

Quin ubi perire jussus expiravero,
Nocturnus occurram furor,
Petamque vultus umbra curvis unguibus,
Quæ vis deorum est manium,
Et inquietis assidens præcordiis,
Pavore somnos auferam.

Virgilius Æneid. lib. IV.

Omnibus umbra locis adero, dabis, improbe, pœnas.

Et apud Apuleium Milesf. VIII. umbra Lepolemi absterret Chariten à nuptiis Thrasylli, interfectoris sui; *Tunc* (ait) *inter moras umbra illa misere trucidati Lepolemi, sane* (lego *sanie*) *cruenta, & pallore deformem attollens faciem, quietem pudicam interpellat uxoris,* &c. Elegantissimus autem locus in ejusdem est Apologia, his verbis, *At tibi, Æmiliane, pro isto mendacio, duat Deus iste, Superûm & Inferûm commeator utrorumque, Deorum malam gratiam, semperque obvias species mortuorum, quidquid umbrarum est usquam, quidquid Lemurum, quidquid Manium, quidquid Larvarum, oculis tuis oggerat: omnia noctium occursacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta, à quibus tamen ævo & merito haud longe abes.* Suetonius Nerone, *Neque tamen sceleris conscientiam, quamquam & militum, & Senatus, populique gratulationibus confirmaretur, aut statim, aut unquam postea ferre potuit: sæpe confessus exagitari se materna specie, verberibus Furiarum, ac tedis ardentibus.* Propertius lib. I. Eleg. XIX.

Non ego nunc tristes verear, mea Cynthia, manes.

Quintilianus Declamat. XII. *Quoties facta reputavi, flagella mentis sonant, ultrices video Furias, & in quamcunque me partem converti, occurrunt umbræ meorum.* Virgil. IV. Æneid.

Me patris Anchisæ, quoties humentibus umbris
Nox aperit terras, quoties astra ignea surgunt,
Admonet in somnis, & turbida terret imago.

Quem locum suggessit Eitzo Tiarda. Valerius Flaccus lib. I.

Ipsum ego, cum serus fessos sopor alligat artus,
Adspicio, meque assiduis lacera illius umbra
Questibus, & magni numen maris excitat Helle.

Dixi *noctu territare*, nam lucescente die humanis sese conspectibus subtrahebant. Tibullus IV. Eleg. VII.

Nocte vagæ ferimur: nox clausas liberat umbras,
Errat & abjecta Cerberus ipse sera.
Luce jubent leges Lethæa ad stagna reverti;
Nos vehimur, vectûm nauta recenset onus.

Papin. II. Theb. de Umbra Laji,

Dixit & abscedens: etenim jam pallida turbant
Sidera noctis equi. ———

Claudianus de Theodosii,

Dixit, & afflatus vicino sole refugit.

Apud Virg. etiam V. Æneid. Anchisæ umbra caussatur solem oriri, ut Æneam dimittat,

Et me sævus equis Oriens afflavit anhelis.

Indicavit Tiarda.

1233. Ἔξοχον Ῥώμης γένος] Roma hæc mulier quædam Trojana fuit, quæ una cum Ænea in Italiam devenit, & nupta Latino, Aboriginum regi, Remum & Romulum peperit, qui urbem cum condidissent, Romam eam à matris nomine dixerunt. Dion. Hal. lib. I. Καλλίας δ' ὁ τὰς Ἀγαθοκλέους πράξεις ἀναγράψας, Ῥώμην, τινὰ Τρωάδα τῶν ἀφικνουμένων ἅμα τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν εἰς Ἰταλίαν, γήμασθαι Λατίνῳ, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀβοριγίνων, καὶ γεννῆσαι δύο παῖδας Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον, οἰκίσαντας δὲ πόλιν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν θέσθαι τοὔνομα. Vide quoque Festum in *Roma*. Solinus, Ælianus, Justinus, Livius, Velleius, & Virgilius à Romulo, Rheæ Silviæ & Martis filio, conditam Romam tradunt. Corrigendus obiter Æliani locus, qui lib. VII. mendose legitur hoc modo, Ῥώμη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεως καὶ Σερβίας παίδων, ἦν δὲ αὕτη μία τῶν Αἰνείου ἀπογόνων. Hic legendum omnino Σιλβίας, sic enim ab Æliano ipso scriptum quis dubitet? quem locum hoc modo etiam à viro erudito Roberto Titio emendatum postea animadverti, ne quemquam merita laude privem sciens. Etymologici Auctor in Ῥώμη, Romulum & Remum Æneæ filios facit.

1235. Βουλαῖς ἄριστος] Æneam Trojanorum omnium prudentissimum, ut Hectorem fortissimum memorant, unde & ille populi Trojani mens, hic manus est nuncupatus. Auctor Philostratus Ἡρωϊκοῖς.

1248. Τάρχων τε, καὶ Τυρσηνὸς] Virg. Æneid. VIII.

Haud procul hinc Tarcho, & Tyrrheni tuta tenebant
Castra locis, celsoque omnis de colle videri
Jam poterat legio, & latis tendebat in arvis.

1250. Ἔνθα τράπεζαν] Prædicuntur hæc ab Harpyia Virgiliana Æneid. lib. III.

Italiam cursu petitis, ventisque vocatis
Ibitis Italiam, portusque intrare licebit,
Sed non ante datam cingetis mœnibus urbem,
Quam vos dira fames, nostræque injuria cædis
Ambesas subigat malis absumere mensas.

Alii hæc ad oraculum referunt, cujus & meminit Strabo lib. XIII. ubi inter cætera sic inquit, Ἔνθεν δ' εἰς τὴν Λατίνην ἐλθόντα μεῖναι κατὰ τὸ λόγιον, τὸ κελεῦον μένειν ὅπου ἂν τὴν τράπεζαν καταφάγοι, συμβῆναι δ' ἐν τῇ Λατίνῃ περὶ τὸ Λαβίνιον τοῦτο, ἄρτου μεγάλου τεθέντος ἀντὶ τραπέζης κατ' ἀπειρίαν, (malim ἀπορίαν) καὶ ἅμα ἀναλωθέντος τοῖς ἐπ' αὐτοῦ κρέασι. Sextus Aurelius lib. de Origine Gentis Romanæ, *Inde ad eam Italiæ oram, quæ ab arbusto ejusdem generis Laurens appellata est, Latino regnante, pervectum cum patre Anchise, filioque, & cæteris suorum; navibus egressum in littore accubuisse, consumptoque, quod fuerat sibi, crustam etiam de farreis mensis, quas sacratas secum habebat, comedisse*; & quæ sequuntur. Varro Divinarum lib. II. dicit eos à Jove Dodonæo oraculum accepisse. Vide Servium, & Dionysium Halicarn. lib. I.

1253. Κτίσει δὲ χώραν] Aborigines, gens Italiæ antiquissima, teste Festo. Videndi Dion. Halicarn. lib. I. & Sallustius in Catilinariæ conjurationis descriptione. Tria vero Aboriginum genera fuisse perhibentur. Unum, cujus hic mentio. Secundum ante hoc in magna Græcia, quod è montibus Arcadiæ una cum Oenotrio venit. Tertium aureo seculo. Quo autem anno Æneas post dirutam Trojam in Italiam venerit, non eadem est omnium opinio. Manethon tertio id factum existimat, decimo Clemens Alexandrinus Στρωμ. I. Cassius Hemina apud Solinum cap. VIII. in decimum rejicit.

1255. Πύργους τριάκοντ', ἐξαριθμήσας γονὰς] Non possum hoc loco sequi ineptissimam interpretationem ineptissimi Scholiastæ, quem doleo sequutum adhuc aliquot locis doctissimum Canterum. Certe aut ego longe fallor, aut voluit Lycophron dicere, Æneam Albæ in muris triginta turres ædificaturum ad numerum totidem porcellorum; Veteres namque, quo munitiores urbes forent, turres in muris extruebant. Fl. Vegetius de Re Militari lib. IV. cap. II. *Ambitum muri directum veteres duci noluerunt, ne ad ictus arietum esset dispositus, sed sinuosis anfractibus jactis fundamentis clausere urbes, crebrioresque turres in ipsis angulis ediderunt.* Servius Æneid. IX. *Turres esse ad munitionem civitatum & in secundo legimus. Sed hæ plerumque mobiles sunt, plerumque fixæ. Fixæ*, (nam hæc vox repetenda) *ut in secundo Turres ac tecta domorum: Mobiles, ut in duodecimo meminit.* Isidorus Orig. lib. XV. cap. II. *Murus autem turribus, propugnaculisque ornatur.* Theodoretus de Provid. Dei Orat. IV. Σὺ μὲν γὰρ ἐξ ἁπάντων τῶν ζώων πόλεις εἰς κάλλος ᾠκοδόμησας, καὶ πύργοις, καὶ τείχεσιν ὠχύρωσας. Ovidius in Heroidum Epistolis,

Ilion adspicies, firmataque turribus altis
Mœnia. ———

Ausonius,

Quadrua murorum species, sic turribus altis
Ardua ut aërias intrent fastigia nubes.

Vide etiam initium Ἀλεξιφαρμάκων Nicandri: Polluci etiam lib. I. cap. X. turres inter muri partes numerantur. Itaque hac in re deprecatore nihil opus habebat Lycophron.

1256. Σοῖς κεύθμασιν] Unde defendi possit ingenue

genue fateor me nescire, cum dicat Propertius lib. IV. Eleg. I.

——— *albæ suis omine natam*

Albam, qua de re, præter alios, vide Varronem de L. L. Sed sine dubio ad immunditiem ejus animalis respexerit, namque

——— *amica luto sus,*

ait Flaccus.

1259. Ἧς καὶ πόλει δείκηλον] Varro de re Rust. lib. II. cap. IV. *Illud antiquissimum fuisse scribitur, quod sus Æneæ Lavinii triginta porcos peperit albos, itaque quod portenderit factum, triginta annis, ut Lavinienses conderent oppidum Albam. Hujus suis, ac porcorum etiam nunc vestigia apparent; namque simulacra eorum ænea etiam nunc in publico posita, & corpus matris à sacerdotibus, quod in salsura fuerit demonstratur.*

1266. Πέπλοις ἀθείκτων] Vocat πέπλους velamenta, quibus opertos deos penates Troja extulit Æneas. Sed & statuæ frequenter peplis ornatæ ac velatæ. Seneca in Moralibus, *His peplos, & indumenta pretiosa, quibus usus velaminis nullus est.* Petronius, *Juvenes adhuc laboris expertes statuarum ritu patiemur pannos, ac vincula?* Fuere autem ea linea; nam lanea, ut impuriora & profana, adhibere nefas. Testis insignis Apuleii locus,

——— πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,

qui est in Apologia. *Etiamne* (inquit) *cuiquam mirum videri potest, cum sit ulla memoria religionis, hominem tot mysteriis Deûm conscium, quædam sacrorum crepundia domi adservare? atque ea lineo texto involvere, quod purissimis est rebus divinis velamentum? Quippe lana, segnissimi corporis excrementum, pecori detracta, jam inde Orphei, & Pythagoræ scitis, profanus vestitus est. Sed enim mundissima lini seges, inter optimas fruges terra exorta, non modo indutui, & amictui sanctissimis Ægyptiorum sacerdotibus, sed opertui quoque in rebus sacris usurpatur.*

1268. Τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρεσιν] Cum expugnata esset Troja, Græci miserati victorum sortem, unicuique ingenuo Trojano permiserunt, ut unum, quod vellet, auferret; Æneas vero, posthabitis omnibus, solos deos penates cum exportaret, miratique Græci secundum quidpiam auferre juberent, patrem Anchisen, senio confectum, humeris impositum, efferebat, quo conspecto, magis mirati, potestatem ei fecerunt auferendi quæcunque vellet. Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. III. Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ, τι καὶ βούληται, τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον· ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων· ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν, ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν· ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν. Xenophon initio Cynegetici, Αἰνείας δὲ σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεοὺς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ, ὧν ἐκράτησαν ἐν Τροίᾳ, ἔδοσαν μὴ συληθῆναι. Aliter Victor lib. de Origine Gentis Romanæ, *Post Faunum, Latino ejus filio in Italia regnante, Æneas, Ilio Achivis prodito ab Antenore aliisque Principibus, cum præ se Deos Penates, patremque Anchisen humeris gestans, nec non & parvulum filium manu trahens, noctu excederet, orta luce cognitus ab hostibus, eo quod tanta onustus pietatis sarcina erat, non modo à nullo interpellatus, sed etiam à rege Agamemnone, quo vellet, ire permissus*; & quæ sequuntur. In nummis Julii Cæsaris unus reperitur cum effigie Æneæ patrem Anchisen humero sinistro, & manu dextra Palladium ferentis, cum hac inscriptione, CÆSAR: item alter similis plane, nisi quod comes additus puellus, quem Iulum existimo, à quo Julius se oriundum volebat, cum hac inscriptione, ΙΛΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

1278. Ἔνθα παρθένου] De Sibyllæ antro ita Aristoteles lib. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. Ἐν τῇ περὶ Ἰταλίαν δείκνυταί τις, ὡς ἔοικε, θάλαμος κατάγειος Σιβύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχρονιωτάτην γενομένην, παρθένον διαμεῖναί φασιν, οὖσαν μὲν Ἐρυθραίαν, ὑπό τινων δὲ τὴν Ἰταλίαν κατοικούντων, Κυμαίαν, ὑπὸ δέ τινων, Μελάγκραιναν καλουμένην. Graphice vero depingit Lycophron istis versibus,

Στυγνὸν Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον
Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.

Virgilius Æneid. lib. VI.

——— *horrendæque procul secreta Sibyllæ,*
Antrum immane petit. ———

Melius Agathias Hist. lib. I. Ἐν τῷ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα τοῦ λόφου τετραμμένῳ ἀγκῶνι, ἄντρον τι ὕπεστι ἀμφηρεφές τε, καὶ γλαφυρώτατον, ὡς ἄδυτά τε ἔχειν αὐτόματα, καὶ κύτος εὐρὺ, καὶ βαραθρῶδες, ἐνταῦθα δὲ πάλαι φασὶ τὴν Σίβυλλαν, τὴν πάνυ, τὴν Ἰταλὴν ἐνδιαιτωμένην, φοιβόληπτόν τε εἶναι καὶ ἔνθεον, καὶ προαγορεύειν τὰ ἐσόμενα τοῖς πυνθανομένοις· λέγεται δὲ καὶ Αἰνείαν ποτὲ, τὸν Ἀγχίσου, αὐτοῦ ἀφικόμενον, ἅπαντά οἱ τὴν Σίβυλλαν φάναι τὰ ὕστερον ξυνενεχθέντα. Invenio quoque proprium Sibyllæ hujus nomen Phœmonoë fuisse. Servius Æneid. III. *Virgo vero* (de Sibylla hac Cumæa ei sermo) *Phœmonoë dicta est: nam Sibylla appellativum nomen, adeo ut Varro, quot Sibyllæ fuerint, scripserit. Sibylla autem dicitur omnis puella, cujus pectus numen recipit.*

1283. Τί γὰρ ταλαίνῃ μητρί] Virg. Æneid. lib. X.

——— *quæ caussa fuit consurgere in arma,*
Europamque, Asiamque, & fœdera solvere furto?

Promethei matrem Asiam, Sarpedonis Europam intellige. Sunt etiam, qui Prometheum Junonis & Eurymedontis gigantis F. faciant.

1285. Καὶ πέτραι Συμπληγάδες] Symplegades, saxa notissima. Pindaro πέτραι σύνδρομοι dicuntur Pythion. Od. IV. Theocritus,

——— πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας

appellavit Διστηκούσας. Juvenalis Sat. XV.

——— *concurrentia saxa*
Cyanes. ———

Euripidis Scholiastes Medea, Ἐρατοσθένης ἐν γεωγραφουμένοις φησὶ τὸν πλοῦν στενὸν εἶναι καὶ σκολιὸν, δι' ὃ φαντάζεσθαι τοὺς πλέοντας τὴν ἀπόκλεισιν τῶν πετρῶν.

1286. Κακόξενος κλύδων] Pontum Euxinum intellige, cujus elegans illa periphrasis apud Æschylum,

Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν.

Hic olim ex accolarum ferocitate Axenus, pòst commercio aliarum gentium ea mollita Euxinus dici cœpit, ut ait Pomp. Mela lib. I. cap. XIX. Ovidius Trist. Eleg. IV. lib. IV.

Frigida me cohibent Euxini littora ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Strabo quoque lib. VII. refert καλεῖσθαι Ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξενοθυτούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, ὕστερον δὲ Εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλιν κτισάντων. Apollonii Scholiastes lib. II. (Ἄξεινον) τὸν Εὔξεινον πόντον φησίν, οἱονεὶ κακόξενον, τοῦ α σημαίνοντος τὸ κακόν· πρότερον γὰρ μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ λῃστῶν περιοικούμενος Ἄξεινος ἐκαλεῖτο, καθαρθεὶς δὲ, Εὔξεινος τὸ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη. Vide Ammianum Marcellinum lib. XXII.

1292. Οἳ τὴν βοῶπιν] Io designatur, quæ βοῶπις, & ταυροπάρθενος, quia in bovem mutata metamorphosi notissima. Hinc ἐν παρόδῳ arrepta occasione emendabimus Arnobium lib. I. *Templa felibus, scarabeis, & bucculis sublimibus sunt elata fastigiis.* Scribe *buculis*, & intellige Isidem, (quæ Io ante) & Apim, quibus, si voles, adjicies Venerem, quæ ab iisdem bovis effigie culta. Quam emendationem meam eo libentius posui, quod summo viro Jos. Scaligero probaretur.

1295. Ἐχθρὰς δὲ πυρσὸν ἦραν] Videtur alludere ad priscum illum vetustæ militiæ morem, nam ante inventum tubæ usum, incensis facibus acies instructas præibant, quibus utrinque conjectis, manus conserebant. Euripidis Scholiastes Phœnissis, Ἐχρῶντο κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι, καὶ οὕτως συνέβαλλον αἱ στρατιαί. Hinc Statius Thebaid. IV.

Prima manu rutilam de vertice Larissæo
Ostendit Bellona facem. ———

Sylv. lib. V. in Epicedio patris,

Talia dum celebras, subitam civilis Erinnys
Tarpeio de monte facem, Phlegræaque movit
Prœlia. ———

Claudianus lib. I. de Raptu Proserpinæ,

Tisiphone quatiens infausto lumine pinum,
Armatos ad castra movet pallentia manes.

Petronius,

——*atque inter toto laceratam pectore vestem*
Sanguineam tremula quatiebat lampada dextra.

Erant autem isti πυρφόροι in tutela Martis, ideoque eos nefas occidere. Hinc natum proverbium de strage maxima, Οὐδὲ ὁ πυρφόρος ἐσώθη. Ut autem Lycophron ἐχθρὰς πυρσὸν dixit, ita Pindarus ὕμνων πυρσὸν Isthmion. Ode IV.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν
Κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων.

Ubi malim κλεινὸν legere.

1299. Ἐν ταυρομόρφῳ] Tradit raptam Europam navi tauriformi, alii navi, cujus in puppi pictus fuerit taurus, alii legione militari, quæ in signis tauri insigne gestabat, alii tauro, in quem Jupiter mutatus, ob quod & ταῦρος Greg. Nazianzeno nuncupatur. Vide Dionys. Nonni lib. I. & Εὐρώπην Moschi. Et Europæ imaginem tauro insidentis ex ære sculpsit Tarenti Pythagoras quidam, teste Varrone lib. IV. de L. L. Alii tradunt taurum hunc humano fuisse sensu præditum, & à Neptuno Jovi donatum, quod μυθωδέστερον quam ut credi debeat. Jul. Pollux lib. I. cap. IX. Ἔστι δέ τινα πλοῖα Λίβια, λεγόμενα κριοί, καὶ τράγοι, (malim ταῦροι) ὡς εἰκάζειν ὅτι τοιοῦτον ἦν πλοῖον καὶ ὁ ταῦρος ὁ τὴν Εὐρώπην ἀγαγών. Festus, *Europam, tertiam orbis partem, ab Europa, Agenoris filia, certum est appellari. Sed alii de amore Jovis in taurum versi narrant, alii eam à prædonibus raptam, & navem, quæ Jovis tutelam effigiem tauri habuerit, in eam regionem esse delatam. Quidam ob pulcritudinem regionis per simulationem raptæ filiæ occupatam.* Quæ corrupta, Galliarum ille Sol Josephus Scaliger sic emendabat, *& n. quæ Jovis tutelam effigie tauri habuerit.* Visum aliter amicissimo meo amico P. Scriverio, qui legit, *& navem quoius tutela effigiem tauri habuerit*, & addit Isidori verba ex Originum lib. VIII. de Jove, *Impudicus in extraneis, quem modo Taurum fingunt, propter Europæ raptum, fuit enim in navi, cujus insigne erat taurus.* Sed quod Festus de tutela scribit, placet. Nam *Tutela* Latinis est, quod νηὸς παράσημον Græcis, πάταικος Phœnicibus. Solebant enim in navium puppibus deos pingere, in quorum tutela eas esse volebant. Isaacius Tzetzes, Αἱ πρύμναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν, καὶ στρατιωτικῶν, θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃ δι' εὐσέβειαν οὐκ ἄν τις ἔχοι. Homeri Interpres Iliad. IX. Ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες θεῶν. Seneca Epistola LXXVII. *Navis bona dicitur, non quæ pretiosis coloribus picta, nec cui argenteum rostrum est, nec cujus tutela ebore cælata est.* Ovid. Trist. Eleg. I. lib. I.

Est mihi, sitque precor, flavæ tutela Minervæ,
Navis & à picta casside nomen habet.

Et in Heroidum Epistolis,

Addimus antennas, & vela sequentia malos,
Accipit & pictos puppis adunca deos.

Et alibi,

———*pictos verberat unda deos.*

Statius Theb. VIII.

———*solus stat puppe magister*
Pervigil, inscriptaque Deus qui navigat alno.

Apud Horatium I. Od. XIV.

Nil pictis timidus navita puppibus
Fidit. ———

Hinc capiendus Valerius Flaccus lib. VIII.

Puppe procul summa vigilis post terga magistri,
Hæserat auratæ genibus Medea Minervæ.

Persius Sat. VI.

———*jacet ipse in littore, & una*
Ingentes de puppe Dei.

Vocat *puppim* Dei, quæ imaginem dei cujusdam pictam habebat. Philostratus Ἡρωϊκοῖς hanc navium picturam κόσμον videtur appellare.

1301. Ἀστέρι στρατηλάτῃ] Malim Ἀστερίῳ, ut sit anapæstus, vel τινάζοντι, quales apud Poetas frequentes. Asterius autem, Cretæ rex, postea Europam uxorem accepit. Etymologici Auctor in Μίνως eum Asterionem nuncupat, ut & Apollodorus lib. I. Quod autem de Jove etiam

intelligi

intelligi posse scribat cum Scholiaste Canterus, id mihi probari non potest.

1306. Σμίνθοισι δηρίσοντας] Historiam hanc omnem plene narrat Homeri Scholiastes Il. α'. his verbis, Κρῆτες ἀποικίαν στέλλοντες χρησμὸν ἔλαβον παρὰ τ' Ἀπόλλωνος, ὅπε αὐτοῖς ἐναντιωθῶσι γηγενεῖς, ἐκεῖ κτίσαι τ' πόλιν· οἱ δὲ ἀπέστειλαν τοὺς ἀποίκους, ἐλθόντων ἢ εἰς τ' Ἑλλήσποντον, καὶ νυκτὸς ἐπιγενομένης, μύες ἔκοψαν τὰς τελαμῶνας τ' ὅπλων. περὶ ἢ ἀναστάντες, καὶ θεασάμενοι τῦτο, σοφισάμενοί τε καθ' ἑαυτοὺς, ἔκτισαν ἐκεῖ πόλιν, ἥντινα καὶ ἐκάλεσαν Σμινθίαν, οἱ γὰρ Κρῆτες τοὺς μύας σμίνθους καλῦσιν. Vide Strabonem lib. XIII.

1308. Γήμας Ἀρίσβαν] Attingit historiam Dardani, qui è Samothrace in Phrygiam veniens Teucri filiam, Arisben, quam Bateam alii vocant, uxorem accepit. Stephanus, Κεφάλων δέ φησιν, ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθράκης ἐλθὼν εἰς τ' Τρωάδα, τ' Τεύκρου τ' Κρητὸς θυγατέρα ἐγάμει Ἀρίσβην, Ἑλλάνικος ἢ Βάτειαν αὐτὴν φησιν. Ita enim emendo eum locum, male hodie Ἄτειαν. Arisbæ à Priamo ductæ meminit & Servius Æneid. II. Item Etymologici Auctor, Ἀρίσβη, πόλις, ἀπὸ Ἀρίσβας, θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Ubi & Lycophronis hunc versum citat. Et alio loco, Βάτεια, τόπος τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Βατείας, τῆς Δαρδάνου γυναικὸς, ἐξ ἧς γενέσθαι τὸν Ἐριχθόνιον. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος ὅτως ὥρος.

1309. Ἅρπαγας λύκους] Sic etiam Ulyssis socios lupos appellat Statius lib. I. Sylv. in Tiburtino Manlii Idoxisci,

——— cedant vitreæ juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis. ———

1310. Κλέψοντας νάκην] De Argonautis ad aureum vellus petendum proficiscentibus Orpheus, Apollonius, Pind. Pyth. Od. IV. Didymus ad Od. II. Val. Flaccus, & Dares initio libri de Trojæ excidio. Suidas hanc historiam (sive potius commentum) de aureo vellere allegorice intelligendam ait de arte illa, quam Χημείαν Græci vocant, aitque abstulisse Jasonem regi Colchorum librum in membrana pellicea ascriptum de conficiendo per χημείαν auro. Strabo lib. X. ait ex Caucaso monte fontes multos manare, qui habeant aureas arenas, quas accolæ, villosis pellibus in aquam positis, colligant, atque inde natam fabulam. Verba ejus hæc sunt, Παρὰ τέτοις (de Colchis loquitur) ἢ λέγεται καὶ χρυσὸν καταφέρειν τοὺς χειμάῤῥους, ὑποδέχεσθαι δ' αὐτὸν τοὺς βαρβάρους φάτναις κατατετρημμέναις, καὶ μαλλωταῖς δοραῖς, ἀφ' ὃ μεμυθεῦσθαι καὶ χρυσόμαλλον δέρας. Videndus quoque Apollonii Scholiastes lib. I. & Hyginus Fab. CLXXXI.

1311. Δρακοντοφρέραις ἐσκεπασμένην σκοπαῖς] Solebant olim ad thesaurorum custodiam dracones adhiberi. Festus, *Dracones dicti* ἀπὸ τῦ δρακεῖν, *quod est videre, clarißimam enim habere dicuntur oculorum aciem, qua ex caussa incubantes eos thesauris custodiæ caussa finxerunt.* Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Τὸν ἢ περίπλουν κολωνὸν τῦτον οἰκεῖ δράκων, πλούτου τινὸς φύλαξ, ὃς ὑπὸ τῇ γῇ κεῖται, τῦτο γὰρ λέγεται τὸ θηρίον εὔνουν τε εἶ) χρυσῷ, καὶ ὅτι ἴδῃ χρυσοῦν, ἀγαπᾶν, καὶ θάλπειν· τό τοι κῶδιον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὰ τ' Ἑσπερίδων μῆλα, ἐπειδὴ χρυσᾶ ἐφαίνετο, δοκῶ ἄϋπνω ξυνεῖχον δράκοντε, καὶ ἑαυτοῖν ἐποιεῖσθαι. Artemidorus lib. III. cap. XIII. Καὶ πλῦτον (ὁ δράκων σημαίνει) καὶ χρήματα, διὰ τὸ ἐπὶ θησαυροὺς ἱδρῦσθαι. Vide Macrob. Sat. lib. I. cap. XX.

1315. Καὶ λέβητι δευτερωθεὶς δέμας] Medea (ut ait Mytholog. lib. II. Fulgentius) ejus naturæ florem invenit, qui capillos albos nigrosve faciendi potestatem habebat, quo omnibus à canitie liberari volentibus capillos nigros apparere fecit. Invenit quoque prima lavacri cujusdam calidi usum vim medicam habentis, quo volentibus omnibus medebatur, atque hæc quidem non in publico, sed clam agebat, ne quis medicorum talia addisceret. Hæc vero compositio, qua utebatur, παροψὶς dicebatur; quicunque igitur hac paropsi utebantur, agiliores prorsus sanioresque fiebant. Ex hoc Medeæ præparationem hanc quicunque videbant, lebetes scilicet, lignum, & ignem, homines elixando à Medea coqui existimabant.

1317. Ἀλλ' αὐτόκλητον] Vide hac de re Val. Flaccum lib. VIII. Argonaut. & Ovidium Metamorph. lib. VII. Ovem vero vocat, quod luctus caussa patri exstiterit. Huc pertinent illa Artemidori lib. I. cap. LXXII. Προβάτεια μὲν (κρέα) πᾶσιν ἄτοπα, καὶ πένθος οἰκεῖον σημαίνει· ἐσὶ δὲ τὰ πρόβατα ἐδὲν ἄλλο ἢ ἄνθρωποι.

1318. Τὴν γνωτοφόντιν] Ovem fratricidam appellat Medeam, quæ fratrem Absyrtum juxta Phasidem fluvium discerpsit, qua de re reperiuntur antiqui illi versus apud Ciceronem lib. III. de Nat. Deorum,

——— postquam pater
Appropinquat, jamque pene ut comprehendatur parat,
Puerum interea obtruncat, membraque articulatim dividit,
Perque agros paßim dispergit corpus, idque ea gratia,
Ut, dum nati dißipatos artus captaret parens,
Ipsa interim effugeret; illum ut mæror tardaret sequi,
Sibi salutem ut familiari pareret parricidio.

Ovidius quoque Trist. lib. III. Eleg. IX.

Ergo, ubi prospexit venientia vela, tenemur,
Et pater est aliqua fraude morandus, ait.
Dum, quid agat, quærit, dum versat in omnia vultus,
Ad fratrem casu lumina flexa tulit.
Cujus ut oblata est præsentia, vincimus, inquit,
Hic mihi morte sua caussa salutis erit.
Protinus ignari ———

& quæ sequuntur. Arrianus, ut & Ovidius loco citato, inde regioni nomen mansisse ait, ibidemque Absyrti sepulcrum suis etiam temporibus demonstrari solitum. ὁ ἢ Ἄψαρος (inquit) τὸ χωρίον λέγουσιν, ὅτι Ἄψυρτος ἐκαλεῖτο πάλαι ποτὲ, ἐνταῦθα γὰρ τὸν ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀποθανεῖν, καὶ τάφος Ἀψύρτου δείκνυται. Hyginus Fab. XXIII. à Jasone eum occisum refert, à Medea vero sepultum.

Ibid. Καὶ τέκνων ἀλάστορα] Ægre ferens à Jasone se repudiatam Medea, Mermerum & Pheretem filios, quos ex eo susceperat, occidit. Vide Diod. Siculum lib. IV. Apollodorum lib. I. & Hyginum loco citato. Horatius,

Ne

Ne pueros coram populo Medea trucidet.
Meminit etiam Theophylactus Simocatus in Epist. quadam, Τῆς φοινικῆς Μηδείας ἀπανεςέρας ἀπεργάζῃ τοὺς φόνους, παιδοκτόνον ἐκείνην ἐξεδίδασκεν ἀγνώμων ὁμόζυγος τὴν αἰτίαν, καὶ ἀγώνων τὴν σύμμαχον. Item Dion Prusæus in Orat. περὶ Απιςίας, his verbis, Πόσα δοκεῖς τοῖς θεοῖς τὴν Μήδειαν ὑπὲρ τῶν τέκνων εὔξασθαι, ἢ ποσάκις ἀγωνιάσαι νοσούντων, ἢ ποσάκις ἀντ᾽ ἐκείνων αὐτὴν ἂν ἑλέσθαι τελευτᾶν, ἀλλ᾽ ὅμως αὐτόχειρ ἐγένετο. Vide ejus imaginem apud Callistratum libro Εκφράσεων. Obscure innuit hoc Medeæ facinus etiam Virgilius Ecloga VIII.

Sævus amor docuit natorum sanguine matrem
Commaculare manus, crudelis tu quoque mater,
Crudelis mater magis, an pater improbus ille?
Improbus ille pater, crudelis tu quoque mater.

Et certe ita bis legere malim, quam *puer*. Nam sine dubio dicere vult eam crudelem esse matrem, quæ liberos suos occiderat, & Jasonem improbum patrem, qui Medeam reliquerat, atque ad id facinus compulerat: judicium esto doctiorum. Sunt qui hoc facinus non Medeæ, sed Corinthiis imputent, & ab Euripide eorum precibus inducto in fabulam relatum, credique cœptum propter Poetæ auctoritatem. Unde etiam expiandi criminis caussa Medeæ filiis, quos ipsi occiderant, postea sacra facere soliti fuerunt. Ælianus Var. Hist. lib. V. cap. XXI. Λέγει τις λόγος τὸν φόνον, τὸν κατὰ τῆς Μηδείας, ψευδῆ εἶναι, μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. τόδε μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δρᾶμα Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι, δεηθέντων Κορινθίων, καὶ ἐπικρατῆσαι τῆς ἀληθείας τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετήν. ὑπὲρ δὲ τοῦ πλημμελοῦς, φασί, τοῦ τῶν παίδων, μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν τούτοις ἀποδιδόντες.

1319. Λάλληθρον κίσσαν] Argo navem intelligit, quæ loquacem malum è quercu Dodonæa habuisse traditur. Meminerunt hujus rei, præter Lycophronem, Philostratus in Imaginibus, Sophocles Trachin. & Apollonius sæpe. Claudianus in Paneg.

——— *rursusque locuta*
In te Chaoniæ moverunt carmina quercus.

Idem alibi,

——— *licet omnia vates*
In majus celebrata ferant, ipsamque secandis
Argois trabibus jactent sudasse Minervam,
Nec nemoris tantum vinxisse carentia sensu
Robora, sed cæso Tomuri Jovis augure luco,
Arbore præsaga tabulas animasse loquaces.

Æschylus Φιλοκτήτης, citante Philone in tractatu, ubi ostendit, Πάντα σπουδαῖον εἶναι ἐλεύθερον,

Πῶς δ᾽ ἐστὶν Αργοῦς ἱερὸν αὐδᾶζον ξύλον;

Orpheus εὔλαλον Αργώ, & λάλον τρόπιν appellat.

1323. Πάλιν δ᾽ ὁ πέτρας] Ægeus, cum Æthram Pitthei F. gravidam ex suo compressu reddidisset, ensem ei reliquit, & calceos sub ingenti abditos saxo, jussitque, si filium pareret, & adultus is saxum tollere, atque relicta auferre valeret, clam omnes ad se mittere, quæ postea Theseus adultus nullo negotio perfecit. Plutarchus Theseo, Συνελθὼν δὲ, καὶ γνοὺς ἐκεῖνος (Αἰγεὺς) ὅτι Πιτθέως θυγατρὶ συγγέγονε, καὶ κύειν αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην, ἐντὸς ἔχουσαν κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα, φράσας δὲ πρὸς μόνην ἐκείνην, καὶ διακελευσάμενος ἂν υἱὸς ἐξ αὐτοῦ γένηται, καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν, δυνατὸς ᾖ τὴν πέτραν ἀναστῆσαι, καὶ ὑφελεῖν τὰ καταλειφθέντα, πέμπειν πρὸς αὐτὸν μηδενὸς εἰδότος, &c. Etymologici Auctor, Θησεὺς ὠνομάσθη διὰ τὴν τῶν γνωρισμάτων θέσιν, τοῦ τε ξίφους, καὶ τῶν πεδίλων, ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ. Vide & Hygini Myth. Fab. XXXVII. & Apollod. extremo tertio.

1323. Καὶ φασγάνου ζωστῆρα] Solebant olim heroes baltheo alligatos enses suos gestare. Homeri Scholiastes Iliad. γ΄. Τὰς ἀσπίδας διὰ τελαμώνων ἐφόρουν, ὡς καὶ τὰ ξίφη. Philostratus junior in Imaginibus, Μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν (forte πλευρῶν) ἐξήρτηνται χρυσᾶς, ἀργυρῶν τελαμώνων κατεχόντων αὐτάς. Circum humeros autem baltheum istum gestabant. Hesiodus Ασπίδ.

Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος. ———

Virgilius extremo XII. Æneid.

——— *humero cum baltheus alto*
Apparet. ———

Inde libro nono dixit,

Sic ait illacrymans, humero simul exuit ensem
Auratum, mira quem fecerat arte Lycaon
Gnosius, atque habilem vagina aptarat eburna.

Eum etiam Dilimnitarum morem narrat Agathias lib. III. Ξυστούς τε γὰρ ἐπιφέρονται, καὶ σαρίσας, καὶ ξίφος ἐκκρεμὲς ἀπὸ τῶν ὤμων.

1234. Σκῦρος δ᾽ ὢ λυγροὺς τύφας] Theseus, cum Athenis δημοκρατίαν induxisset, in odium Lyci cujusdam incurrit, qui etiam tantum effecit, ut urbe ei interdiceretur, quo facto, in Scyrum insulam ad Lycomedem cum demigrasset, ab eo metuente ut regni æmulus foret, de saxo in mare præcipitatus est. Vide Scholiasten Aristophanis ad Plutum, & Plutarchum Theseo. Tractat & hanc historiam Heraclides in Comment. περὶ Πολιτειῶν, Οὗτος (Θησεὺς) ἐλθὼν εἰς Σκῦρον ἐτελεύτησεν, ὠσθεὶς κατὰ πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους, φοβηθέντος μὴ σφετερίσηται τὴν νῆσον. quem vide.

1325. Αἰγίλιψ] Homeri Scholiastes Iliad. IX. interpretatur ὑψηλῆς, recte. Τὴν ἂν καὶ αἲξ ἀπολίπῃ διὰ τὸ ἄγαν ὑψηλὸν καὶ δύσβατον, ἐν γὰρ τοῖς κρημνοῖς αἱ αἶγες, ὡς ἔστιν, νέμονται. Artemid. lib. II. cap. XII. Οὐ συναγελάζονται (αἱ αἶγες) ἀλλὰ χωρὶς ἀλλήλων νεμόμεναι κατὰ κρημνῶν καὶ πετρῶν, αὐταί τε πράγματα ἔχουσι, καὶ τοῖς ποιμέσι παρέχουσιν. Virgilius in Culice,

Propulit è stabulis ad pabula læta capellas
Pastor, & excelsi montis juga summa petivit,
Lucida qua patulos velabant gramina colles.
Jam silvis dumisque vagæ, jam vallibus abdunt
Corpora; jamque omni celeres è parte vagantes,
Scrupea deserta perrepunt ad cava rupis.

Ovidius quoque in Heroidum Epistolis,

——— *amantem saxa capellam*

appellat. Hinc & Ægilips dicta. Stephanus, Αἰγίλιψ, πλησίον Κροκυλείας τῆς Ηπείρου, Ομηρος, Καὶ Κροκύλει᾽ ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. ἔλαχε δὲ τὴν προσηγορίαν διὰ τὸ μετεώρην εἶναι, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον. Ubi emendo διὰ τὸ μετέωρον εἶναι.

1327. Σὺν θηρὶ βλάψας] Herculem puta, cur autem μύσην vocet, hæc est caussa: cum Hercules

cules Athenis esset, & jam Eleusinia sacra celebranda instarent, petiisse fertur, ut sibi quoque liceret illis interesse, cum autem nefas esset peregrinum quemquam admitti, nec tamen eum excludere auderent, ut & legi, & ejus petitioni satisfieret, alia sacra Eleusinia μικρὰ appellata in ejus gratiam instituerunt, ad quæ illum admiserunt.

1330. Στόρνην τ' ἀμέρσας] Apollodorus lib. II. ab Hercule hæc facta commemorat, non à Theseo, ut Lycophron. Et Apollonius lib. II. Herculi tribuens ita canit,

——— ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο
Πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
Ἱππολύτης. ———

Consentit & Auctor Proverbiorum. Plautus Menæchmis,

——— ab Hippolyta succingulum
Haud Hercules æque magno abstulit periculo.

Meminit & Servius Æneid. XI.

1332. Παρθένοι Νεπτυνίδες] Facit Amazones Neptuni filias; Isocrates in Panegyrico, & Philostratus Ἡρωϊκοῖς, Martis. His accedit Servius Æneid. XI. *Amazones se parente Marte natas esse gloriari solebant.* Valer. Flaccus lib. IV.

Proxima Thermodoon hic jam secat arva, memento,
Inclyta Amazonidum magnoque exorta Gradivo
Gens ibi. ———

Et lib. V.

Sævaque Thermodoon medio sale murmura volvens,
Gradivo sacer, & spoliis ditissimus amnis,
Donat equos, donat votas cui virgo secures,
Cum redit ingenti per Caspia claustra triumpho,
Massageten, Medumque trahens. Est vera propago
Sanguinis, est ollis genitor Deus. ———

1336. Ὑπὲρ κελαινὸν Ἴστρον ἤλασαν Σκύθας ἵππους] Lysias orator tradit Amazones primas mortalium equis usas fuisse, & roboris periclitandi gratia cum alia loca percurrisse, tum Atticam, in qua ægre tandem vinci potuerunt. Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. XIII. Ad Lycophronis illustrationem pertinent (quamvis de Theseo ne verbum quidem ullum) illa Isocratis in Panegyrico, Ἐπ γὰρ ταπεινῆς οὔσης τῆς Ἑλλάδος ἦλθον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν Θρᾷκες μὲν μετ' Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Σκύθαι δὲ μετ' Ἀμαζόνων τῶν Ἄρεως θυγατέρων, οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλὰ καθ' ὃν ἑκάτεροι τῆς Εὐρώπης ἐπῆρχον, μισοῦντες μὲν ἅπαν τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος, & quæ sequuntur. Demosthenes etiam tangit Ἐπιταφίῳ, Καὶ γὰρ τὸν Ἀμαζόνων στρατὸν ἐλθόντα ἐκράτησαν οὕτως, ὥστ' ἔξω Φάσιδος ἐκβαλεῖν. Possis vero Σκύθας ἵππους etiam naves interpretari, quas illi τῶν ἱππαγώγων τρόπον (ita emendo) ποιοῦνται, ut ait Philostratus. Gaditani naves minores ἵππους vocabant, ab equis proræ earum incisis. Vide Strabonem lib. II. Alioquin etiam naves equorum nomine aliquando nuncupari solent, maxime à Poetis. Euripidis Scholiastes Phœnissis, Ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. Phurnutus, Ἵππιος δὲ (ὁ Ποσειδῶν λέγεται) τάχα ἀπὸ τοῦ ταχεῖαν τὴν διὰ θαλάττης ἰδὸν εἶναι, καθάπερ ἵπποις ἡμῶν τῶν νηυσὶ χρωμένων. Artemidorus lib. I. cap. LVIII. Ὅμοιος δέ ἐστι (ὁ ἵππος) καὶ πλοίῳ, ἄλλῃ μὲν γὰρ ἵππους ὁ ποιητὴς τὰς ναῦς εἶπε, καὶ ἡμεῖς δὲ τὸν Ποσειδῶνα Ἵππιον καλοῦμεν, καὶ ὃν ἔχει λόγον ἐπὶ γῆς ἵππος, τὸν αὐτὸν ἐν θαλάσσῃ ναῦς. Inde apud Plautum Rudente Actu primore Sc. Qui sunt,

Nempe equo ligneo per vias cæruleas
Estis vectæ. ———

Hinc ναυτίλων ὀχήματα Æschylus Προμ. Δεσμ.

Θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
Λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.

Theodoretus ὄχημα θαλάττιον de Provid. Dei, Orat. IV. Τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῖς ὕδασι τὴν εἰσροὴν ἀποτειχίσας, ὄχημα θαλάττιον τὸ σκάφος ἀπέφηνε. Augustinus *vehicula marina* de Doct. Christ. lib. I. cap. IV. *Quomodo ergo si essemus peregrini, qui beate vivere nisi in patria non possemus, eaque peregrinatione utique miseri, & miseriam finire cupientes, in patriam redire vellemus, opus esset vel terrestribus, vel marinis vehiculis, quibus utendum esset, ut ad patriam, qua fruendum erat, pervenire valeremus.* Hinc nautæ quoque *equisones* dicuntur Varroni Marcipore, *Hic in ambivio navem conscendimus palustrem, quam nautici equisones per viam ducerent loro.* Eadem de caussa ναυάγια ἱππικὰ Sophocles Ἠλέκτρα.

1347. Τὸν ἐξάπευνον] Hercules solis sex navibus Trojam cepit. Homericus Tlepolemus Iliad. ε'. ita Sarpedonem affatur,

Ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἴῃς σὺν νηυσί, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Quorum versuum meminit Strabo lib. XIII. Vide etiam Plutarchum Ἑλληνικοῖς.

1349. Τὸν ἡ παλίμφρων Γοργὰς] Juno antea Herculi maxime infesta, postea generum ascivit. Hoc innuit Ovid. Trist. lib. III. Eleg. V.

Neve hominum referam flexas ad mitius iras,
Junonis gener est, qui prius hostis erat.

1351. Αὖθις δὲ κίρκοι] Lydum & Tyrrhenum intellige, qui cum sortem misissent, uter patria excederet, coactus decedere Tyrrhenus, in Italiam appulit, regionemque de suo nomine Tyrrheniam appellavit. Velleius Paterculus lib. I. *Per hæc tempora Lydus & Tyrrhenus, fratres, cum regnarent in Lydia, sterilitate frugum compulsi, sortiti sunt, uter cum parte multitudinis patria decederet, sors Tyrrhenum contigit: pervectus in Italiam & loco, & incolis, & mari nobile ac perpetuum nomen à se dedit.* Tacitus variat nonnihil Annal. lib. V. *Nam Tyrrhenum Lydumque Atye rege genitos, ob multitudinem divisisse gentem; Lydum patriis in terris resedisse; Tyrrheno datum novas ut conderet sedes, &c.* Videndi Dionysius Halicarnassæus, Strabo, Herodotus, Solinus, Festus, Servius lib. II. & VIII. Myrsilus de bello Pelasgico, & Sempronius de divisione Italiæ, fictitium totum hoc esse contendunt. Sunt & qui Tyrrhenos indigenas faciant.

1361. Καὶ Σαλπίων] Alpes Italiæ montes nobilissimi, quorum descriptionem (ut Geogra-

phos missos faciam) habes apud Herodianum lib. VIII. & Petronium Satyrico in prolixo carmine.

1370. Ος καταιβάτης μολὼν] Jupiter Καταιβάτης idem cum eo, qui Μόριος dicebatur. Apollodorus, citante Sophoclis Interprete, Περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶν ὅ, τε τοῦ Καταιβάτου Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων.

1378. Ἀνακτος τοῦ δρυηκόπου γόνος] Codrum puta, qui sumpta lignatoris (ut volunt Lycophron & Polyænus, ut Velleius, pastoris) veste pro patria mortem oppetiit intrepidus. Historia petenda ex Auctoribus citatis, Johanne Tzetze Chil. I. Hist. IV. Servio ad Eclogam IV. Amm. Marcell. lib. XXII. Herod. V. Justin. II. Augustin. XVIII. de Civit. Dei, XVIII. Pausan. Atticis, & Achaicis p. CCXXXII. Oros. I. cap. XVIII. Polyæn. Strateg. Lycurg. κατὰ Λεωκράτους. Cicerone Tuscul. I. Lactantio lib. III. cap. XII. & Valer. Maximo lib. V. cap. VI. Hujus filius Neleus.

1380. Βῶλον ἐμπεφυρωμένην] Vide Herodotum Euterpe, qui, dum γῆν σημαντρίδα vocat, manifeste indicat cretam fuisse, qua ad obsignandas literas Veteres usi. Servius ad Æneid. VI. *Quod cum cives ejus agnovissent, sive invidia, sive miseratione commoti, ei epistolam miserunt, creta, antiquo more, signatam.* Maxime vero nobilis creta Asiatica. Cicero in Orat. pro L. Val. Flacco, *Hæc, quæ est à nobis prolata laudatio, obsignata erat creta illa Asiatica, quæ fere est omnibus nota nobis, qua utuntur omnes non modo in publicis, sed etiam in privatis literis, quas quotidie videmus mitti à publicanis, sæpe unicuique nostrûm.*

1382. Σφραγῖδα δέλτου] Tabellis quondam, quarum hoc loco mentio, Græci pariter & Romani usi. Erant forma triangulari. Eustathius ad Dionysium, Δέλτοι, κυρίως μὲν οἱ πίναξ, ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐγραμμάτιζοντο ἐν τῷ παλαιῷ, καθὰ καὶ νῦν ποιοῦσί τινες· ὕστερον δὲ ἁπλῶς αἱ βίβλοι λέγονται, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως, καθὰ καὶ πυξία, διὰ τὸ τοὺς παλαιοὺς τοῖς ἐκ πύξου πινακίοις τὰ γράμματα ἐντυποῦν. Hieronymus lib. I. Epist. I. quæ est ad Niciam, *Ante chartæ aut membranarum usum, aut in dedolatis è ligno codicillis, aut in corticibus arborum mutuo epistolarum alloquia missitabant, unde & portitores earum* tabellarios, *& scriptores à libris horum* librarios *vocavere.* Festus, *Tabellis pro chartis utebantur, quibus ultro citroque, sive privatim, sive publice opus erat, certiores absentes faciebant.* Symmachus lib. IV. cap. XXVIII. *Mallem scribere, Aborigenum more, dictionem salutis alternæ ligno, aut corticibus.* Vide quæ vir doctiss. Just. Lipsius Institut. Epistol. cap. I. Cera autem oblinebantur istæ tabulæ. Agellius lib. XVII. *Pugillaria nova nondum etiam cera illita accepisse.* Polyænus lib. II. Δημάρατος ἐπιστέλλων Σπαρτιάταις περὶ τῆς Ξέρξου στρατείας, εἰς πτύχα ἀκήρωτον τὴν ἐπιστολὴν γράψας ἐπεκήρωσεν, ἵνα ὡς ἄγραφος διὰ τῶν φυλάκων κομισθείη, & apud Auctores passim. Signa autem imprimebantur ceræ lino impositæ, quo tabulæ perforatæ constringebantur, quod cum Jacobo Cujacio, doctiss. Jurisconsulto, observavit olim eruditissimus juvenis P. Colvius.

1384. Τὸν προστομίδων Κάρα δηώσας στρατὸν] Militum, tam apud Græcos, quam Romanos, duo erant genera, illi suo sumptu militabant, & *Assidui* dicebantur: hi publico, & *Ærarii*, atque *Metelli* sunt nominati. Cares autem male audiisse, quod mercede conducti militarent, nemini ignotum. Vide Strabonem, Hesychium, Etymologici, & Proverbiorum Auctores. Turpe enim apud Athenienses habebatur mercede conductum quidpiam facere. Ulpianus ad Demosthenis Olynth. III. Η μισθοφορὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφύβριστος. Hinc apud Polyænum lib. I. Themistocles Nauclero, Κατιρεῖν ἠπείλησεν Ἀθηναίοις, ὅτι χρήμασι πείθεις αὐτὸν ἄγοι. Postea tamen id permissum à Pericle, ut est videre apud Ulpianum eundem ad Orat. Demosthenis περὶ τῆς συντάξεως. Laudantur vero etiam Carum horum in rebus bellicis studia, quorum argumenta reliquerunt scutorum ansas, umbilicos, insignia, & cristas, quæ omnia ipsi invenerunt. Strabo lib. XIV. Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα, καὶ τοὺς λόφους, ἅπαντα μὲν γὰρ λέγεται Καρικά. Ἀνακρέων μὲν γέ φησιν,

Διὰ δηὖτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου
Χεῖρα τιθέμεναι.

Emendo ex Homeri Interprete & Etymologicographo, Καρικοεργέος ὀχάνου. Polyænus lib. VII. in Psammeticho, Ψαμμήτιχος δὲ Πίγρητι τὸν Κᾶρα συνόντα ἔχων, παρ' αὐτοῦ μαθὼν ὡς πρῶτοι Κᾶρες ἐπέθεντο τοῖς κράνεσι λόφους, &c. Homeri Scholiastes Iliad. θ'. Κάνονας, (φησὶν Ὅμηρος) ῥάβδοις, αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας, οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, ὡς ὄχανα ἐκάλουν, ὕστερον γὰρ ἤτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὡς καὶ Ανακρέων φησί, Καρικοεργέος ὀχάνου. Quæ totidem verbis apud Etymologici Auctorem, in Κάνων. Hinc λόφον Καρικὸν dixit Alcæus,

Λόφον τε σείων Καρικόν.

Itaque propter hæc sua inventa scutum parvum, & galeam cum mortuis sepelire soliti fuerunt. Thucydides Ξυγγραφῆς lib. I. Δήλου καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν, ὅσοι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἥμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων, συντεθαμμένῃ, καὶ τῷ τρόπῳ, ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι. Scholiastes ejus, Οἱ Κᾶρες πρῶτοι εὗρον τὸ ὀμφαλὸς τῶν ἀσπίδων, καὶ τοὺς λόφους, τοῖς γὰρ ἀποθνήσκουσι συνέθαπτον ἀσπίδισκιον μικρὸν, καὶ λόφον, σημεῖον τῆς εὑρέσεως.

1389. Κόδροι] Id est, stulti, ita nuncupati Athenienses. Hesychius, Κόδρους ἡμεῖς λέγομεν κρονικούς τινας τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντας, Ἀθηναίους, λαιδρὰς τῷ ἤθει. Nam ita emendo eum locum. Nominis istius caussa eorum ingens δυσβουλία, quam Neptunus, in contentione de Attica regione Minervæ posthabitum se ægre ferens, immisisse fertur. Hanc innuens Demosthenes περὶ Εἰρήνης, inquit, Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι, ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Ad eam & ab Aristophane Vespis allusum, cujus etiam Concionantes vide. Putabatur tamen, ut hoc addam, istam eorum δυσβουλίαν Minerva beneficii loco in εὐβουλίαν vertere.

1393. Βασσάρας λαμπυρίδος] Sive βασσάραν vulpem accipias, sive meretricem, parum refert. Si vulpem, eo modo antea, ἀσκέρας εὐμαρίδας. Thracum autem lingua vulpes βασσάρα, sive βάσσαρεις dicitur, ut docet vetus Interpres Persii Sat. I. Inde Bacchæ *Bassarides*, quia vulpinis pellibus succingerentur. Apud Hesychium, ubi legitur, Βάσσαρεις, ἀλώπηξ, ἢ βασσάτη παρὰ Κυρηναίοις. Emendabis, καὶ βασσάρα. Subdit idem, Βασσάρεια τὰ ἀλωπέκεια οἱ Λίβυες λέγουσιν.

1396. Οθνεία γατομήκντος Αἴθων⊘ πάλα] Æthon est appellatus Erysichthon, propter nimiam illam ingluviem. Ælianus Ποικ. Ἱστορ. lib. I. ventres quosdam enumerans, Καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος, ἐνθεν τοι καὶ Κάνθων ἐκλήθη φασὶν ubi omnino Αἴθων legendum, quod postea doctissimo viro Hadriano Junio etiam in mentem venisse cognovi.

1402. Ος δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν Φθείρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας] Lego,

Φθείρσας κύφελλ' ἀκαλλυνεῖ παρωτίδας.

Nam eo modo dehonestantur aures. Mos vero erat Veteribus, si quos propter flagitium captos ignominia afficere vellent, auriculas præsecare. Etymologici Auctor, Οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τινὶ ἀποτεύματι ἁλόντας ἐνυβρίζοντες τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον. Plautus Cistellaria, Sc. *Nisi quid*,

Capillo scisso atque excissatis auribus.

Vide Nonium in *Excissatum*. Supplicii id genus λώβη dicebatur. Suidas, Λώβη, ἡ διὰ τῶν ὤτων τιμωρία διὰ τῶν ὦ μεγάλω, καὶ λωβὸς, ὁ βεβλαμμένος. Julius Cæsar integras aures abscidit, ut scribit ipse de se lib. VII. de bello Gallico, *Majore commisso delicto, igni atque omnibus tormentis necat: leviore de caussa, auribus desectis, aut singulis effossis oculis, domum remittit.*

1414. Τῷ θάλασσα μὲν βατή] Xerxes bello contra Græcos ponte Hellespontum conjunxit, & Atho, montem Thraciæ maximum, perfodit. Vide Plutarchum περὶ Ἀοργησίας. Virgilius in Culice,

Non perfossus Athos, nec magno vincula Ponto
Jacta, meo quærent jam sera volumine famam,
Non Hellespontus pedibus pulsatus equorum,
Græcia cum timuit venientes undique Persas.

Juvenalis Sat. X.

———*creditur olim*
Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax
Audet in historia, cum stratum classibus iisdem,
Suppositumque rotis solidum mare.———

Zosimus lib. I. Ἐζεύγνυτο μὲν ὁ Ἑλλήσποντος, πάροδον διδοὺς τοῖς πεζῇ διαβαίνουσιν, ὠρύττετο δὲ ὁ Ἄθως, ἅμα τῇ θαλάττῃ ἢ τὰς ναῦς ἐνδεχόμενος. Æschylus Persis,

Οστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν
Ηλπισε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ·
Καὶ πόρον μετερρύθμιζε, ἢ πέδαις σφυρηλάτοις
Περιβαλὼν πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ,
Θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετ' οὐκ εὐβουλίᾳ,
Καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν.———

Ennius Annal. lib. XIII.

Pontibus instratis conjunxit littora Xerxes.

Arnobius lib. I. *Ut ille immanis Xerxes mare terris immitteret, & gressibus maria transiret, nostri nominis effectum est injuria?* Agathias lib. IV. Οὐδὲ εἰ Κῦρον εἴποι τις τὸν Καμβύσου, οὐδὲ Δαρεῖον Ὑστάσπεω, οὐδὲ μὴν Ξέρξην ἐκεῖνον τὸν ἱππήλατον μὲν δεικνύντα τὴν θάλατταν, ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι ναυτιλλόμενον. Isocrates in Panegyrico studio memoriæ æternæ relinquendæ facta hæc memorat, Βουληθεὶς δὲ (Ξέρξης) τοιοῦτο μνημεῖον καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν, οὐ πρότερον ἐπαύσατο, πρὶν ἐξεῦρε καὶ συνηνάγκασεν, ὃ πάντες θρυλλοῦσιν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δὲ Ἄθω διορύξας. Vide etiam Johan. Tzetzen Chil. I. Hist. XXXII. Ammianum Marcellinum lib. XXII. Falsum vero hoc esse contendunt, qui Magorum historiam conscripserunt, & Herodotum, ejus sermonis auctorem, mendacii arguunt. Diog. Laertius lib. I. in Proœmio, Πρὸς τούτοις καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες, μὴ γὰρ εἰς τὸν ἥλιον βέλη Ξέρξην ἀκοντίσαι, μηδὲ εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδομένους.

1418. Σοῦ καλίνοισι τειχέων ⊘εβλήμασι] Oraculum de ligneis muris faciendis ab Apolline Atheniensibus redditum notum nimis. Synesius, ut putatur, περὶ Ἐνυπνίων, (ut alios mittam) Καὶ Λοξίας ἐκεῖθεν ὁ Πυθοῖ χρησμῳδὸς, ὅπη τὸ ξύλινον τεῖχος, ὃ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ θεὸς ἐδίδου σωτήριον, μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, εἰ μὴ Θεμιστοκλῆς ἀνέγνω τὸ χρησμοῦ τὴν διάνοιαν.

1421. Στρατοῦ δ' ἀμίκλῳ] Plutarchus Παραλλήλοις quingentis myriadibus in Græciam Xerxem venisse Auctor est, Isocrates in Panathenaico DM. in Panegyrico vero sic ait, Μετὰ δὲ ταῦτα γενομένης τῆς ὕστερον στρατείας, ἣν αὐτὸς Ξέρξης ἤγαγεν, ἐκλιπὼν μὲν τὰ βασίλεια, στρατηγὸς δὲ καταστῆναι τολμήσας, ἅπαντάς τε τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας συναγείρας, περὶ οὗ τις οὐχ ὑπερβολὰς προθυμηθεὶς εἰπεῖν, ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων εἴρηκεν.

1424. Απας δ' ἀναύρων νασμὸς] Juvenalis Sat. X.

———*credimus altos*
Defecisse amnes, epotaque flumina Medo
Prandente.———

1428. Σκιὰ καλύψει πέτραν] Lego cum Cantero πέτρον, nam eo vocabulo sol apud Græcos aliquando ex Anaxagoræ sententia designatur: apud Callimachum, citante Sophoclis Interprete ad Οἰδ. ἐπὶ Κολ.

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Et apud Euripidem in Oreste,

Ο γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.

Vide Pindari Scholiasten Olympion. Od. I. Eodem modo ἡλίου δίσκον dixit Horapollo Ἱερογλ. lib. II. Γυναῖκα ἔγγυον βουλόμενοι δηλῶσαι, ἡλίου κύκλον σὺν ἀστέρι μετὰ ἡλίου δίσκου δίχα τέμνημένου σημαίνει. Fuit autem ob hoc dictum Anaxagoras impietatis à Cleone accusatus, sed à Pericle discipulo defensus, quinque talentis mulctatus, in exilium ablegatus est. Vide Diogenem lib. II. Ait vero telorum multitudinem Solis radios obscuraturam. Similiter Ennodius in Panegyrico, *Si cœlum lancearum imber obtegeret, qui fortius telum jecerit, non latebit.* Macrobius Saturnal. lib. I. cap. XVI. *Eoque tempore nubes sagittarum* in

in adversos visa ferri, & hostes fugavit, &c. Heliodorus lib. IX. Οὕτως δή τι συνεχὲς καὶ ἐπὶ σκοπὸν ὥσπερ ἐξ ἀκροπόλεως τῶν πύργων ἔβαλλον, ὥστε εἰς νέφους φαντασίαν τὴν πυκνότητα παραστῆναι τοῖς Πέρσαις.

1429. Λοκρὸν δ' ὁποῖα ταῦρον ἀνθήσας ῥόδον] De rosa Locrensi vide Jul. Pollucem lib. V. cap. XVI. quem emendabis scribendo καθὰ τὸ Λοκρὸν, non κατά. Ad Xerxem devictum quod attinet, ejus sella argentea, in qua pugnam navalem spectaverat, multo post tempore adservabatur in templo Minervæ Παρθένου, fuitque Αἰχμάλωτος appellata. Harpocrat. Αργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς Αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν· ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Αθηνᾶς.

1432. Μόσυνα φυγόπτυκτον] Antiquitus etiam turres in bellicis navibus exstruebantur ligneæ, quæ *Fala* à veteribus Latinis dictæ. Jul. Pollux lib. I. cap. IX. Εἀν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῷ πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα. Forte propter has Ennio, & Virgilio *naves celsæ* dicuntur.

1452. Εἰς κῦμα κωφὸν] Homerum imitatus Lycophron. Sic Petronius *mutum littus* dixit.

1460. Τὴν Φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα] Id est, Laudabit me, antea ut garrulam contemptam. Idem prædicit de suis vaticiniis Sibylla Erythræa apud Lactantium lib. IV.

——— φήσουσι Σιβύλλην
Μαινομένην ψεύστριαν, ἐπὰν δὲ γένηται ἅπαντα,
Τηνίκα μου μνήμην ποιήσετε, κοὐκ ἔτι μ' οὐδεὶς
Μαινομένην φήσει με θεοῦ μεγάλοιο προφῆτιν.

Observandum quoque, quod Cassandram per convitium χελιδόνα vocet, ita enim olim omnes Barbari vocabantur propter incompositam garrulitatem. Hesychius, Τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν. Inde & Æschylus τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν dicit, & Ion Poeta vetus in Omphale Barbaros χελιδόνας nuncupat. Vide Scholiasten Aristophanis Avibus. Huc pertinet Proverbium, Χελιδόνων μουσεῖον.

1461. Τόσ' ἠγόρευσε] Usitatissima clausula in fine orationum tam Græcarum, quam Latinarum. Asconius Verrina II. *Moris veterum fuit, cum satis visum esset fluxisse verborum, hanc sibi necessitatem finiendæ orationis imponere, ut dicerent ad ultimum, Dixi.* Vide Donatum ad Hecyram & Phormionem Terentianas. Plato Λάχητι, Καὶ δὴ ἃ δοκεῖ εἴρηκα. Sophocles Ηλέκτρα,

Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα.

1463. Σειρῆνος ἐστέναξε λοίσθιον μέλος] Quid sit Σειρῆνος μέλος docere poterit Aristænetus lib. I. Epist. I. de Laide, Ηνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαὶ, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ Σειρῆνες; ὅσον ἡ γλῶττα στωμύληθρος. Et lib. II. Νὴ τὰς Μούσας, εὐστόμως ᾖδον, ἴσα καὶ Σειρῆνος γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν. Ælianus Ποικ. Ιστορ. lib. XII. de Aspasia, Φώνημα δὲ εἶχεν ἡδὺ, καὶ ἁπαλὸν εἶπεν, ἄν τις λαλούσης αὐτῆς ἀκούειν Σειρῆνος. Philostratus lib. I. de Vita Sophistarum in Isocrate, Η δὲ Σειρὴν, ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ισοκράτους τοῦ σοφιστοῦ σήματι, ἐφέστηκε δὲ οἷα ᾄδουσα, πειθὼ κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, ἣν συνεβάλετο ἐντοεικοῖς μόνος (lego νόμοις) καὶ ἤθεσι. Agathias,

——— σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις
Κεῖνο τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον. ———

Petronius, *Tanta gratia conciliabat vocem loquentis, tam dulcis sonus pertentatum mulcebat aëra, ut putares inter auras canere Sirenum concordiam.* Synesius Epist. CXXXIX. Εμὲ γέ τοι καὶ παρὼν μὲν ᾕρεις τῇ γλυκείᾳ Σειρῆνι τῶν λόγων.

1464. Κλάρου μιμαλλὼν] Quæ sint μιμαλλόνες vel pueri sciunt. Apud Macedones μιμαλλόνες dictæ postea, quæ ante κλώδωνες, virgines, quæ Argæo regi cum Galauro bellum gerente suppetias tulerunt, sumpto habitu virili, thyrsisque pro hastis utentes. Polyænus lib. IV. Αργαῖος ἀμαχεὶ κρατήσας, ἱερὸν ἱδρύεται Διονύσῳ Ψευδάνορι, καὶ τὰς παρθένους, ἃς πάλαι κλώδωνας ἐκάλουν οἱ Μακεδόνες, αὐτὸς καλεῖν ἔλεξε, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν, μιμαλλόνας. Vide etiam Etymologicographum.

Ibid. Η Μελαγκραίρας κόπις] Lego, Μελαγχραίνας κ. Aristoteles lib. περὶ Θαυμ. Ακουσμ. ita ait, Εν τῇ Κύμῃ τῇ περὶ τὴν Ιταλίαν δείκνυταί τις, ὡς ἔοικε, θάλαμος κατάγειος Σιβύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχρονιωτάτην γενομένην παρθένον διαμεῖναί φασιν, οὖσαν μὲν Ερυθραίαν, ὑπό τινων δὲ τὴν Ιταλίαν κατοικούντων Κυμαίαν, ὑπὸ δέ τινων Μελάγχραιναν καλουμένην.

1465. Νησοῦς θυγατρὸς] Sibylla, Nesonis ex Dardano filia. Arrianus, Δάρδανος τὰς τοῦ Τεύκρου βασιλέως θυγατέρας ἔγημε, Νησώ τε, καὶ Βάτειαν· καὶ ἐκ μὲν τε Νησοῦς ἦν αὐτῷ θυγάτηρ Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες, ὅσαι ἐγένοντο μαντικαὶ, Σιβύλλαι ἐλέγοντο. Quem locum Theodoro Cantero, viro doctissimo, acceptum refero.

Ibid. Η τι Φίκειον τέρας] Sphingem intelligit, quam Bœoti appellant Φίκα, teste Palæphato. Hesiodi Scholiastes ad Ασπίδα, Φίκιον, ὄρος Βοιωτίας. ὠνομάσθη δὲ ἐκ τῆς Σφιγγὸς, ἣν Φίκα ἐκάλουν οἱ Βοιωτοί. Et ad Theog. Αὕτη δὲ (Σφὶγξ) ἐστὶ θυγάτηρ Χιμαίρας καὶ Τύφωνος, ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη καὶ τὸ Φίκιον, ἔνθα διέτριβε, Φίκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον. Festus, *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii Phicas vocant.*

1472. Δαίμων δὲ φήμας] Hoc loco δαίμων Lycophroni, quod aliàs τὸ δαιμόνιον Græci veteres dicebant, quo nomine majus quoddam numen intelligebant. Sic Pindarus Isthmion. Ode VI.

Σὺν τε οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον.

Theognis,

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν.

Et alii Poetæ sæpe. Cum autem τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον dicerent, Deum supremum, divinitatemque mundi moderatricem intelligebant. Jul. Pollux lib. I. cap. I. Τῆς αὐτῆς χρείας τὸ θεῖον, καὶ τὸ δαιμόνιον.

Ibid. Εἰς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν τεύξει] Ex vetere formula, Εἰς ἀγαθόν μοι. Duabus vero utebantur formulis ad amolienda infausta, & hac, quam diximus, & illa, Εἰς κεφαλὴν σοι. Priore utitur hoc loco apud Lycophronem Cassandra. Moschus etiam Idyllio II.

Αλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Pacuvius apud Festum in *Veruncent, Dii monuerint meliora, atque amentiam averruncassent tuam*: quæ ita emendo,

——— *Dii monuerint*
Meliora, atque amentiam averruncassint tuam.

Et

Et frustra sunt, qui aliter corrigunt. Virgilius latius usurpavit Æneid. tertia,

Dii prohibete minas, dii talem avertite pestem,
Et placidi servate pios. ———

De altera formula, Εἰς κεφαλὴν σοι, ita Aristophanis Scholiastes Acharn. Ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ εἰ κατηγόρουν τινός, εἰς κεφαλὴν τρέποιτο, τοῦτο δ' ἐπὶ κακῶν λέγοντες. Virgilius Georg. III.

Dii meliora piis, erroremque hostibus illum.

Ubi complectitur utramque formulam. Moschus Idyllio quarto,

Ταῦτα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπλάνησαν
Παννυχίη, τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο. ———

Apuleius Milef. III. *Si quid adversi tuum caput respicit, id omne protinus meo luatur sanguine.* Theocritus Idyllio VI.

——— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
Ἔχθρα φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Pedo in Elegia ad Liviam,

Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum,
Gentibus adversis forma sit illa precor.

Terentius Heautont. Act. V. Sc. III.

——— *ab obsecro te, istuc inimicis siet,*
Egone confitear meum non esse filium, qui sit meus?

1473. Ὅσσοι σῶν προκήδεται] Locis & regionibus omnibus Genios præesse credebant, Græci vocant ἐγχωρίους θεούς, δαίμονας, ἥρωας. Festus, *Genium esse putarunt uniuscujusque loci.* Clemens Protrept. Εἰ γὰρ οὖν δαίμονες λίχνοι τε, καὶ μιαροί, ἔστι μὲν ἐφδρεῖν καὶ ἀναφανδὸν οὕτω κατὰ πόλεις δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους. Servius Georg. lib. I. *Genium dicebant antiqui naturalem Deum uniuscujusque loci.* Prudentius lib. II. adversus Symmachum,

Quamquam cur Genium Romæ mihi fingitis unum,
Cum portis, domibus, thermis, stabulis soleatis
Adsignare suos Genios? ———

Inde est apud Virgilium Æneid. V.

Incertus Geniumve loci, famulumve parentis
Esse putet. ———

Quintilianus Declamat. I. *Ipsi quoque servuli longius quiescunt, & præstatur grande secretum Genio loci.* Gratius,

Te primum, Vulcane, loci pacemque precamur
Incola sancte tuam. ———

Ubi *loci sanctus incola* non alius, quam Genius loci. Calphurnius Eclog. V.

——— *tu cespite vivo*
Pone focum, Geniumque loci, Faunumque, Laremque
Salso farre voca. ———

Vetus inscriptio,

I. O. M. -I- G-NIO LOCI
HUJUS. Q. CÆCILI
US. SECUNDUS
LEG. C. SERENI
PROCOS. GALLIÆ
TRANSALPINÆ
V. S. L. M.

Phalaris in Epistola quadam ad Himeræos, Ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάχετος, καὶ ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμεραίων γῆν θεοί τε, καὶ ἥρωες. Arnobius lib. I. *Prudentissimi vobis videntur, nec reprehensionis ullius, qui Faunos, qui Fatuas, civitatumque Genios, qui Pausos reverentur, atque Bellonas.* Philostratus lib. I. de Vita Sophist. in Dionysio, Καὶ πάλιν αὐτομολησάσῃ πρὸς βαρβάρους Βοιωτίᾳ στενάξατε οἱ κατὰ γῆς ἥρωες. Tertullianus lib de Pallio, *Certe, si quis loci Genius, ingemebat.* Hesiodus lib. I. de Geniis loquens,

——— πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Petronius, *Nostra regio tam præsentibus plena est numinibus, ut facilius possis Deum, quam hominem invenire.* Hunc quoque propitium imprecabantur sibi mutuo Veteres. Clare Tertullianus de Idololatria, cap. XXII. *Si dedero eleemosynam, vel aliquid præstitero beneficii, & ille mihi Deos suos, vel coloniæ Genium propitios imprecetur.* Et cum ingrederentur primum aliquam regionem, aut postliminio in eam redirent, solebant eam religiose salutare, in honorem Genii, quem ei præesse credebant. Probabile id multis Auctorum testimoniis. Æschylus Agamemnone,

Πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
Δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
Νόστου. ———

Plautus Bacchidibus, Sc. *Herilis, &c.*

Herilis patria, salve, quam ego biennio
Postquam hinc in Ephesum abii conspicio libens.

Ovidius Metamorph. lib. III.

Cadmus agit grates, peregrinæque oscula terræ
Figit, & ignotos montes agrosque salutat.

Tertullianus Apologetici cap. XXI. *Dispersi, palabundi, & cœli & soli sui extorres, vagantur per orbem, sine homine, sine Deo rege, quibus nec advenarum jure terram patriam saltem vestigio adorare conceditur.* Symmachus lib. V. Ep. LXXII. *Octavo demum die multa reluctatus itineris difficultate, larem patrium salutavi.* Philostratus Heroicis, Καταπλεύσαντες δέ, καὶ τὴν γῆν ἀσπασάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ προσευξάμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ θύοντες. Neque solum salutabant, sed & sacrificabant. Apollonii Scholiastes extremo II. Τοὺς ἐπιδημοῦντας ἔθος ἦν ἐν ἀλλοδαπῇ θύειν τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς, καὶ ἥρωσι. Codinus, Ἐπεὶ οὖν κατὰ εἱμαρμένην ἀφίκοντο, καὶ θυσίαν ἐξιλάσκοντο δαίμοσι, κόραξ, &c. Et in Epistola Cydippes ad Acontium,

Protinus egressæ superis, quibus insula sacra est,
Flava salutatis thura, merumque damus.

Heliodorus lib. X. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἐχώρει τῆς ὄχθης ἀεὶ τοῦ Νείλου καὶ παραποταμίας ἐχόμενος, ἐπεὶ δὲ εἰς τοὺς καταρράκτας ἀφίκετο, θύσας τῷ Νείλῳ, καὶ θεοῖς ἐνορίοις, ἐκτραπεὶς, τῆς μεσογαίας μᾶλλον εἴχετο. Etiam qui in aliam regionem discessuri sacrificabant iis, atque id appellabant θύειν τὰ ἀποβατήρια. Stephanus in Βουθρωτός, Μυθεύονται Ἕλενον ἐκ Τροίας πλέοντι εἰς Ἑσπερίην (ita scribo, non ἑσπέραν) θύσαντι ἀποβατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θῦμα ἡ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τῆς βουπλῆγος, ᾤχετο φεύγουσα διὰ τῆς μεταξὺ πόντου εἰς τὸν κόλπον, &c. Etiam VALE dicebant. Ovid. Metamorph. lib. XIII.

Troja, vale, rapimur, clamant, dant oscula terræ
Troades. ———

Theophylactus Simocatus in Epistola quadam,

Επὶ τὴν Αἴτνην, τὸ Σικελικὸν ὄρος, ἀπαίρομεν, εἰπόντες χαίρειν τῇ Ἀττικῇ. Atque hæc omnia fiebant in honorem Genii locorum præsidis, qui anguis forma colebatur. Hinc Persio lux,

Pinge duos angues, pueri, sacer est locus.——

Servius Æneid. v. *Nullus enim locus sine Genio est, qui per anguem plerumque ostenditur.* Huc facit illud Propertii lib. IV. Eleg. VIII.

Lanuvium annosi vetus est tutela draconis,
Hic ubi Tartarea non perit hora mora.

Item Statii insignis locus Thebaid. v.

Interea campis nemoris sacer horror Achæi
Terrigena erigitur serpens, tractuque soluto
Immanem sese vehit, ac post terga relinquit.
Livida fax oculis, tumidi stat in ore veneni
Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina adunci
Dentis, & aurata crudelis gloria frontis
Prominet, Inachio sanctum dixere Tonanti
Agricolæ, cui cura loci, & silvestribus aris
Pauper honos——

Et ille Isidori Orig. lib. XII. cap. IV. *Angues autem apud veteres pro Geniis lucorum erant habiti semper.* Ad hos Genios pertinet etiam quod Pythagorici aliis alios locis fortunatiores putabant, prout cujusque hominis Genius cujusque loci Genio conveniret. Atque ista de loci Genio, in quo omine desino, & finem Commentario meo impono.

IN

IN

Lycophronis Cassandram

JOHANNIS POTTERI

COMMENTARIUS.

IN
LYCOPHRONIS ALEXANDRAM
JOHANNIS POTTERI
COMMENTARIUS.

EXIGERE hic videtur operis instituti ratio, ut, antequam ad obscura Poematis ænigmata solvenda nos accingamus, de Poeta ipso nonnihil præmittamus; sed hac Nos oneris parte levarunt doctissimi Viri, Isaacius Tzetzes, Gulielmus Canterus, & Johannes Meursius, quorum è scriptis petere possis, Amice Lector, & plenis faucibus haurire, quæcumque supersunt de Lycophrone. Cum igitur hanc laudem præripuerunt Viri Seculorum memoria illustres, quid Nobis in hoc Commentarii limine agendum relinquitur? Id, nempe, unum, ut Scholiastis ætatem, genus, vitam, scripta, (quæ paucis hactenus cognita ac percepta satis videntur) quæ, & qualia fuerint, exponamus. Sed neque hic rem aggredior intactam penitus, & illibatam; præivit enim Nobis in hac non devia prorsus, etsi non valde trita, semita, Nicolaus Gerbelius, in sua ad Johannis Tzetzis, Isaacii nostri fratris, Chiliades Præfatione. Ab illo itaque mutuantes, quæ ad institutum nostrum videbuntur pertinere, alia quædam, quæ partim ex Impressis, partim ex MSS. Codicibus observare contigit, adjiciemus.

Si de nomine quæras, variis id modis scriptum atque pronunciatum reperies, dum alii Cæcum, alii Zezium, alii Zezen appellandum judicarunt, eos dictitantes, *asperam vastamque pronunciationem, & sonum plane barbarum probare*, quibus Tzetzen scribendum esse videretur. Verumtamen ipse Auctor sese nusquam aliter, quam Tzetzen nominat, apparetque mirifice eum hoc nomine fuisse delectatum; nam quandoque etiam ad tædium id ingeminat, quod etiam de fratre ejus, Johanne Tzetze, observavit Gerbelius, *Ita scripsit Tzetzes, sic sentit Tzetzes, Non omnium meminisse potest Tzetzes*; atque ejus generis prope infinita, in quibus non memini ullum ex MSS. vel Impressis Codicibus hoc nomen vel semel variasse. Floruisse videtur quingenta plus minus abhinc annis, circa annum à Christo nato MCLXXVI. Patrem habuit Michaelem Tzetzem, matrem Eudociam, avum paternum Johannem Tzetzem, literarum quidem rudem, sed eruditorum hominum amatorem. Avus ejus maternus fuit genere Græcus, avia materna Abasgis, sive Ibera. Itaque Tzetzes noster à materna avia Abasgicam originem, à paterno maternoque avo Græcam, de qua nonnumquam gloriari videtur, trahit, uti prolixe narrat Johannes Chiliade v. Hist. xvii. Porro nemini dubium esse potest, quin eadem cura educatus, iisdem imbutus præceptis fuerit Isaacius noster, quibus informatam suam pueritiam memorat Johannes. Exacta infantia, pater prudentissimus satis habens perspectum, quam ægre deleantur, quæ molli & cereæ ætati impressa sunt, nihil prius habuit aut antiquius, quam ut teneri puerorum animi ad virtutem, ad pietatem, ad optima quæque instruerentur: numquam igitur destitit talia illis præcepta sedulo & serio inculcare, *Ut, nempe, contemnerent opes, parvi facerent potentiam, non essent honorum, aut* πλεονεξίας *cupidi*: uti narrat Johannes in Epistola quadam, quam fini iv. Chiliadis Hist. subjunxit. Post actam sub hac tutela pueritiam, clarissimis istius seculi præceptoribus tradidit in omni artium & scientiarum genere erudiendos, sub quibus quantum profecerint, ut in cæteris, tum præsertim in Critica, testatur, præter egregia eorum scripta, omni doctrina referta, quæ pauca ex multis temporum injuria ad nos devenere, præter hæc, inquam, quantum de Repub. literaria meruerint hi Fratres, testatur illud *Grammaticorum* cognomen, quo illa ætas voluit Eorum memoriam posteritati commendari. Ad hos autem Commentarios quod spectat, de eis nihil aliud opus erit dicere, quam quod obscurum hoc Poema, quod omnia omnium ætatum ingenia exercuit, sit ab iis ita dilucide explicatum, ut possit à quovis ingenio, quod non in hujusmodi plane cæcutiat, non legi modo, verum etiam (pauca excipias) intelligi. Non tamen is sum, qui Tzetzem in omnibus sequi velim, quid enim mirum si in illo seculo, in illo Poemate doctissimus quivis hæserit, & nonnumquam etiam fœde errarit? Id vero doleo, imo indignor potius, Gulielmum Canterum qualibet arrepta occasione Tzetzi sine modo convitia fundere, & virum doctissimum immerito sæpe lacerare; præsertim cum Adnotationum, quas pro suis venditat, partem tantum non majorem ex Tzetzis Scholiis ipsum subripuisse constet. Id vero maxime omnium bilem mihi commovit, quod Canterus iste plagii Tzetzem incuset, eumque Theonis, & aliorum nescio quorum, de quibus, præter nomina, nihil aliud superest, scrinia compilasse clamitet, & hoc, nullo teste, nulla auctoritate, nullo alio indicio nixus, quam quod illi Tzetzem ætate præcesserint, & ab eo aliquoties

quoties laudentur. Sed has refellit calumnias, & amplius evincit, antiquos illos Interpretes ad Tzetzis tempora aut non perveniſſe integros, aut non eſſe tanti faciendos, quanti eos æſtimavit bonus Canterus, hæc, inquam, ſatis probat ingens illud pretium, in quo eo ævo habiti ſunt Tzetzis noſtri Commentarii, & hoc abunde conſtabit ex unico exemplo, quod ex Johannis Tzetzis Chiliade VIII. Hiſt. CCIV. apponam,

Λυκόφρονες γεγόνασι διάφοροι τὴν κλῆσιν·
Λυκόφρων, παῖς τοῦ Μάστορος, ὡς Ὅμηρός που γράφει,
Καὶ ἕτεροι Λυκόφρονες σοφοί τε, καὶ τῶν ἀσόφων.
* * * *
Οὗτος ὁ παῖς τοῦ Λίκου (lege Λύκου) δὲ, εἴτε μὲν τοῦ Σωκλέους
Λυκόφρων, ὁ καὶ σύγχρονος ὑπάρχων Πτολεμαίῳ,
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο δράματα τραγῳδίας,
Καὶ βίβλον, ἣν ἐπέγραψεν τὴν κλῆσιν Ἀλεξάνδραν,
Εἰς ἣν ὁ Τζέτζης ἔγραψεν ἐξήγησιν, καὶ ἄλλας·
Ταύτην δὲ τὴν ἐξήγησιν ἐσφετερίζετό τις,
Οὐχὶ τὴν βίβλον παρ' αὐτοῦ λέγων ἐξηγηθῆναι,
Ἀλλ' ἑρμηνεύων τὰ ῥητὰ σύμπαντα τῆς βίβλου,
Τὴν βίβλον ἐπικρύπτων δὲ, καὶ τοῖς φοιτῶσι λέγων,
Οἰκείου τέκνα λογισμοῦ, ἅπερ ἑρμηνεύοι,
Ἅπαντα καὶ τὸν Τζέτζην δὲ καὶ λοιδορῶν, καὶ τύπτων.
Ἕως πολλοὶ τῶν φοιτητῶν τῇ κέλλῃ τῇ ἐκείνου
Λαθραίως παρεισφρήσαντες, ἐφεῦρον τὸ βιβλίον,
Καὶ τὸ ἐξηγησάμενον οὕτως ἐξυβρισμένον,
Ἀλγυνόντα καὶ μάλιστα τοῖς εὐηργετημένοις,
Ἀνθ' οὗπερ ἐκληρώσατο μοῖραν τῶν παλαμναίων,
Ὥστε καὶ καθυβρίζεσθαι τοῖς εὐηργετημένοις.
Τοὺς δ' ἀχαρίστους ὑβριστὰς ἐκ τετραλιτηρίων
Ἐνόουν, μὴ δεόμενοι τετραπόδων χρηστηρίων.

Ad mores Tzetzis, vitæque rationem quod attinet, teſtatur Johannes Epiſtola ſupra laudata, ſe cum Fratre in animi bonis fœlicitatem ſuam collocare, opes autem, honores, & cætera Fortunæ munera contemnere. Hoc tamen ex eorum Scriptis nimium conſtat, utrumque ſui paullo fuiſſe amantiorem, adeo ubique laudes ſuas inferciunt, doctrinam prædicant, alios ſpernunt, ſe omnibus præferunt. Videntur uterque mutua ſui admiratione, mutuoque amore flagraſſe, quod abunde patet cum ex aliis eorum monimentis, tum præcipue ex libello quodam, (hactenus, ni fallor, inedito) quem de Proſodia ſcripſit Johannes, & Fratris præmatura morte extincti memoriæ conſecravit; quod opus verſibus Heroicis inchoatur, & clauditur, quos, quia ad rem noſtram faciunt, ex MS. Codice, quem ſuppeditavit Bibliotheca *Barocciana*, exſcripſi, & aliquot in locis emendatos apposui:

Ἰωάννου τοῦ γραμματικοῦ Τζέτζου διδασκαλία περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις μέτρων ἁπάντων, διὰ στίχων πολιτικῶν, τὰ δὲ προοίμια μόνα συντέθειται διὰ στίχων ἡρωϊκῶν, ὁμοίως καὶ ὁ ἐπίλογος.

Γραμματικοὶ μαθέειν ποθέοντες μέτρεα πάντα,
Τῇ δὲ βίβλῳ προσέχοντες, ἀρύετε ὅσσα κεκεύθει,
Τήν περ ἀδελφειῷ Τζέτζης θέτο νέρτερα δῶρα,
Τὴν θέτο νέρτερα δῶρ' Ἰωάννης Ἰσαακίῳ,
Οἶτον ἀμειψαμένῳ περὶ μοῖραν ἐξ ὀδυνάτων,
Ἃς ἔτλη Συρίῃ τε ῥόδῳ δ' ἔνι, κάππεσε τύμβῳ.
Κεῖνον ὀδυρόμενος τὸν ἀδελφεὸν, οἷά περ ἔτλη,
Βουλόμενοί τε μέτροις παντοίοις τόνδε δακρῦσαι,
Τὴν βίβλον ἐξετελέσατο μέτρεα πάντα προφάσκων.
Μυρμιδόνες προπάροιθε περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Μνῆμα λυγρὸν ἑτάρου ξανθὰς ἀπέκειραν ἐθείρας.
Κλαῦσαν Ἀχιλλέα Πιμπληϊάδες ἐννέα Μοῦσαι,
Χρύσεον ἐς τύμβονδε καὶ ἀμφοτέροις καταθέντες
Ἥρωες ἐδάκρυσαν, ἐπεὶ κατὰ μοῖρα κατέσχε.
Παρθένος αὖ χαλκείη περὶ σήματι δάκρυσε Μίδου·
Ἀστύειοι σφετέρῳ δὲ Ὀσιμάνδρῃ βασιλῆϊ
Χρυσέῳ εὐστεφάνῳ σταδιαῖον τύμβον ἔρεψαν.
Μαυσωλὸν Κᾶρες περὶ κίονα μεσσόθι λίμνης
Θάψαν, θαῦμα μέγιστον ἐν ὑστατίοισι βροτοῖσι.
Πηρομελεῖς τὸ πάρος δὲ θηρήϊον, ἀμφὶ τάφον δὲ
Παῖδες Ἀθηναίων ἁλυκώδεα δάκρυα λεῖψαν.
Πύργων δὲ στεφάνοις ἐπ' Ἀλεξάνδρου βασιλῆος
Κεῖραν Μακεδόνες Ἡφαιστίωνι θανόντι·
Ἄλλοι δ' ἄλλα ἔρεξαν ἐπὶ προτέρων λυκαβάντων.
Αὐτὰρ ἐγὼ, κασίγνητε, γλυκὺ φάος, Ἰσαάκιε,
Κρεῖσσον ἐμοῦ βιότοιο, καὶ εἴ που βέλτερον ἄλλο,
Σεῖο ἀποφθιμένοιο ὑπ' ἀργαλέων ὀδυνάων,
Τηλόθεν ἡμετέρης, καὶ ἡμετέρων ἑτάρων,
Ἡμετέρην γενέθλην ἐπεὶ ἔμβαρυς ἔχρασε δαίμων,
Οὐ χρυσέην ἐς λάρνακα θεὶς, πλοκάμοισι πυκάσσω,
Παρθένον οὔποτε χαλκείην σῷ περὶ σήματι θήσω,
Πότμον ὀδυρομένην μάλ' ἀπηνέα τὸν ῥόδῳ ἔτλης
Πλεῖς' ἀεικαζόμενος κυνανθρώπῳ Ἀραβίῃ
Οὐλομένῃ, στατεινῆς ἣ πολλοὺς ἔμβαλε γαίῃ,
Ἦτορ ἀπύρα χρύσεον, οὐ μέγα ἠρίον ἐκτολυπεύσω,
Πηρομελὴς οὐ στήῃ δὲ βροτὸς ὅς σε δακρύσει,
Οὐ πολίων κερέω στεφάνας, οὐδ' ἄκρα κόρυμβα,
Οἷά περ ἐξετέλεσσαν ὅσοι πάρος ὄλβιοι ἦσαν,
Ἀλλά σε νῦν δακρύουσιν ἐφεσταέτω περὶ τύμβον,
Ἥβη σὺν Χαρίτεσσι πολυστεφάνων Ἀρετάων
Ναὶ μὴν μύρονται περίαλλα σὺν αὐταῖς Μοῦσαις,
Κειράμεναι πλοκάμοις, δακρύουσι σὺν αὐτοῖς Λόγοι
Μορφῇ ἐν ἀνδρομέῃ περὶ κῆρι δακρυχέοντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ τριφίλητον ἀδελφεὸν, ὄμμα, καὶ ἦτορ,
Ζωὸς ἀποφθιμένοιό σου ὕστερος ὢν ἐπὶ γαῖαν,
Μνῆμα καλὸν τελέω σοι, ὅπερ σέθεν ἄξιον ἐστὶ,
Καὶ ῥόδος οὐ σέο μνῆμα, σὺ δ' αὖ ῥόδου ἔσσεαι μνῆμα,
Ἡ γὰρ γηράσασα ποτὲ χρόνῳ ἐξαπολεῖται,
Αὐτὰρ, ὦ Ἰσαάκιε, τεὸν κλέος ἄβροτον ἔσται.
Θάψω γάρ σε μέσῃσι ψυχαῖς εἰς τάφον οἷον,
Ὅντε περ μέτροις παντοίοις Μοῦσαι τελέουσι,
Καὶ χρονικὰ δὲ βίβλοις συνταξάμενος μαλαλέξω,
Σὸν πότμον γοάων τε, καὶ ἄσπετα δάκρυα λείβων,
Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὺς ζώοντας κορέσαιμι δακρύων,
Ἀνστήσω καὶ Ὅμηρον ἑοῖς ἐπέεσσι δακρῦσαι,
Πάντας θ' ὅσσοι ἔασιν ὑπὸ χθονὸς ἔξοχοι ἄλλων.
Ἀλλά γε καὶ μετρέων νῦν δίζομαι αὐτὰ κέλευθα,
Σεῖο χάριν ποθέουσι περιφραδέως ἐρεείνων,
Τόφρα τεοῖς θρηνήμασιν ἐμμέτροισι τυχόντες,
Ἰδμοσύνῃ προφέρειεν μέτρεα ἐν διακρίσει,
Κλῆσιν δ' αὖ πρόπιστα ποδῶν ἐξάρχομαι ᾄδειν.

Poſt finem deinde libelli hos habet Verſiculos;

Γραμματικοῖς ποθέουσι τὰ μέτρεα πάντα δαῆναι,
Ταῦτά τοι ἐξερέεινα καὶ ἐς τέλος ἐκτολύπευσα,
Μέτρεα φραδμοσύνῃσι περισσολάδην ἀγορεύσας,
Ὑμέες αὐτῆς ἕκαστος ἐν οὔασι ταῦτα βαλόντες,

Οὔασι

Οὔασι καὶ προπίδεσσι, καὶ ἀτρεκέως δεδαῶτες,
Μνημοσύνην φορέοιτε καὶ ἀμφοτέρων κασιγνήτων,
Τοῦ τε προοιχομένοιο, καὶ ὃς τάδε μέτρα τεύξει.

1. Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ἅ μ' ἱστορεῖς] Figuram his verbis inesse ait Eustathius Homero familiarem, qua à multitudine ad paucitatem contrahitur Oratio; ecce ejus verba, Iliad. γ'. pag. 314. Edit. Basil. Συνήθες Ὁμήρῳ τὸ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν. οἷον καὶ τὸ, Ἀνθρώποις τίνυσθε, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅστις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ καμόντες, ἤτοι θανόντες, κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. Τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, Δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμ', ὅστις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ, Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς, Στυγεῖ. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, Τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα Πάχει. τοιοῦτο δέ τι, Ὅστις ἀνθρώπου φύσιν γεγὼς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, Λέξω τὰ πάντα ἅ μ' ἱστορεῖς. καὶ τὸ, Ἔλεξα πᾶν, ὅσον περ ἐξηπιστάμην. Καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ τὸ, Πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. καὶ ἐν τῇ δ' τὸ, Ταῦτα δ' ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν εἴρηται.

3. Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη Ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν &c.] Duplicem hic fuisse apud Veteres vaticinandi modum innuit Poeta; alterum quidem pacatum, & quietum: alterum vero, turbulentum, & furentium, aut Bacchantium similem; quæ differentiæ interdum ex diversitate dæmonum, interdum ex magnitudine, imbecillitate, aliisque divini influxûs affectionibus provenire putabantur, ut nos docet Iamblichus lib. de Mysteriis Sect. III. cap. V. Ἐκ δὴ τούτων καὶ τὰ σημεῖα τῶν ἐπιπνεομένων γίνονται πολυειδῆ, κινήσεις τε τοῦ σώματος, καὶ μορίων τινῶν, παντελεῖς τε αὐτοῦ ἠρεμίαι, τάξεις τε ἐναρμόνιοι, καὶ χορεῖαι, καὶ φωναὶ ἐμμελεῖς, ἢ τἀναντία τούτων. καὶ ἤτοι τὸ σῶμα ἐπαιρόμενον ὁρᾶται, ἢ διογκούμενον, ἢ μετέωρον ἐν τῷ ἀέρι φερόμενον, ἢ τἀναντία τούτων περὶ αὐτὸ φαίνεται γιγνόμενα, φωνῆς ὁμαλότης κατὰ μέγεθος, ἢ κατὰ τὰ μεταξὺ διαλαμβανόμενα τῇ σιωπῇ διαστήματα πολλὴ θεωρεῖται, καὶ ἀνωμαλία. αὖθις ἐνίοτε μουσικῆς μὲν ἐπιτεινομένης καὶ ἀνιεμένων τῶν ἤχων, ἐνίοτε δ' ἄλλον τρόπον. Et hic indicat Poeta Cassandram, cum de tot tantisque rebus, de tot regnorum, urbiumque eversione, & constitutione, tot regum, & heroum variis casibus vaticinatura erat, propiore Dei numine afflatam, quam prius, cum de rebus minoris momenti quieta & tranquilla loquuta fuisset. Aliis tamen Poetis visum est Cassandram semper introducere, furenti more fata aperientem: Seneca Agamemn. v. 700. Cassandræ furorem eleganter descripsit,

Silet repente Phœbas, & pallor genas,
Creberque totum possidet corpus tremor;
Stetere vitta, mollis horrescit coma;
Anhela corda murmure incluso fremunt;
Incerta nutant lumina, & versi retro
Torquentur oculi; rursus immites rigent;
Nunc levat in auras altior solito caput,
Graditurque celsa; nunc reluctantes parat
Reserare fauces; verba nunc cluso male
Custodit ore Manas impatiens Dei.

Et hoc modo utplurimum affici solebant vates clariores, & quotquot interius habuere cum Diis commercium; de Pythia ubique testantur Scriptores. Aristophanis Scholiastes in Pluto, Μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα, καὶ τἆλλα ποιοῦσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασι, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μανίας ἐφθέγγετο ῥήματα. Dicitur etiam tanto furore nonnumquam fuisse correpta, ut propter nimiam Dæmonis violentiam misere expirarit. Sibylla Virgiliana Deo plena mirum in modum bacchatur, Æneid. VI. v. 45.

Ventum erat ad limen, cum Virgo, Poscere fata
Tempus, ait, Deus, ecce Deus. Cui talia fanti
Ante fores, subito non vultus, non color unus,
Non comta mansere comæ; sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument; majorque videri
Nec mortale sonans; afflata est numine quando
Jam propiore Dei. ———

Adeo denique usitatus vatibus hic furor, ut μάντιν dictum existimarit Plato ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, eumque Grammatici sequuntur; Eustathius Iliad. α'. Μάντις παρὰ τὸ μαίνεσθαι εἴρηται, μανίαν γάρ τινα ἔνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντεις ἐν τῷ προλέγειν ἔπασχον.

4. Ἔλυσε χρησμῶν] Κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν χρησμῶν, inquiunt Scholia MSS. in Barocc. Codice, sed perperam; etsi enim non diffitear *solvendi* verbum finem rei nonnumquam denotare, ut cum Plautus dixit, *Vita solvere*: cum tamen os, aut linguam aliquis dicitur *solvere*, intelligendus est rupto quasi silentio os aperire, metaphora à nodi solutione ducta; quo modo Ovidius *Solvere linguam ad jurgia* dixit; & Virgil. Georg. IV. v. 452. de Proteo,

Et graviter frendens, sic fatis ora resolvit;

i. e. aperuit. Quinetiam *Lumina in lacrymas solvere*, dixit Lucanus; ut alia testimonia omittam in re tam obvia.

Ibid. Αἰόλον στόμα] Αἰόλος varia habet significata; Porphyrius, Αἰόλος, ταχὺς, ἀπὸ τῆς ἀέλλης. Theocriti Scholiastes, ἀπὸ τῶν Αἰολέων. Hesych. Αἰόλος, ποικίλος ἢ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. Eustathius, & Scholiastes noster tradunt, Æolum virum fuisse callidum, & inde versutos omnes dictos esse, αἰόλους: & hæc significatio non est ab hoc loco prorsus aliena; quodnam enim majus est sagacitatis indicium, quam rerum futurarum ante multos annos præsensio? quodnam ingenii plane divini testimonium evidentius exhiberi poterit, quam ea prædicere, quæ in obscuro Temporis utero jacent recondita; quæque nulla ars, nulla philosophia, nec ipsa magistra rerum experientia explicare, nedum investigare queat? Hinc apud Veteres more receptum fuisse accepimus, ut nec bellum gererent, nec leges ferrent, nec aliquid grave negotium susciperent, quod non esset vatum consensu prius approbatum. *Proditum clarissimis Auctoribus scio,* (inquit Cœlius) *Athenienses publicis consiliis divinos quosdam sacerdotes adhibuisse, quos Mantes vocant. Nam & Lacedæmonii regibus suis Augures assessores dabant. Quin & senibus* (*sic enim consilium nuncupant publicum*) *Augur intererat.* Antiq. l. XVIII. c. XXV. Addit autem Strabo tantam fuisse eorum sapientiæ opinionem, ut etiam imperio digni judicarentur, Geogr. l. XVII. Sed non opus est ad aliorum testimonia

nia confugere, cum Poeta noster hoc abunde testatus sit, dum *Sisyphium* vocat Calchantem vatem, quod Sisyphus calliditate, & prudentia notus sit, ut infra patebit, v. 980.

Κάλχας ὀλωλὼς τὸν Σισυφεὺς ἀνηρίθμων.

Alii στόμα αἰόλον dictum volunt, i. e. varium; quod Cassandra de rebus variis vaticinata sit; utpote quæ enumeratis Græcorum, & Trojanorum pugnis, cædibus, miseriis, erroribus, coloniis, &c. artificiocissimam Historiæ seriem ad Poetæ usque tempora deducat. Mihi tamen placebit magis, qui αἰόλον hic exponet obscurum, & intricatum, variisque ambagibus implicatum; cujus significationis admonuit nos antiquus Sophoclis Interpres, cum tradit Noctem αἰόλαν dictam esse, quod sit μέλαινα, i. e. nigra; & nigra pro obscuris sumi nemini ignotum est. Ecce ejus verba, Αἰόλα νύξ· μέλαινα, ὡς οἱ νεώτεροι. ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄστρα. ἢ ταχεῖα, διὰ τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὁμήρῳ. Idem, sed multo clarius, docet Æschylus, quem Poeta noster non raro exprimit, in Prometheo,

Ἥκον ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμοις
Χρησμοὺς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

h. e. ἀναγγέλλοντες ποικίλους, καὶ αἰνιγματώδεις, καὶ ἀσαφεῖς, inquit Scholiastes.

6. Δαφνηφάγων] Lauro vim inesse vaticinatricem, unde μαντικὸν φυτὸν appellata est, secundum illud,

——— *venturi præscia laurus,*

Poeticam etiam facultatem adjuvare, & Apollini sacram esse, qui duplici Arti, Vaticinatrici nempe, & Poeticæ præesse credebatur; ex ejusque amica, Daphne, originem, & nomen traxisse, nemini ignotum esse potest, qui fonte labra proluit Caballino; quare his, & similibus explicandis immorari, instituti nostri non est; id potius agemus, ut, si quid à communi tritaque semita paullo sit remotius, si quid explicandis Veterum ritibus, & consuetudinibus inserviat, in his enarrandis operam ponamus. Quamobrem hoc loco prætereundum non erit, eos, qui Arti Vaticinatrici nomina dederant, tribus potissimum modis Lauro usos fuisse. Primum, quod innuit Poeta, ea vesci solebant, quum erant oracula daturi; & hoc inter conditiones ad vaticinandum necessario requisitas, peneque ipsi Castitati æquale habitum fuisse memorat Sibylla in Tibullo,

——— *sic usque sacras innoxia laurus*
Vescar, & æternum sit mihi Virginitas.

Secundo, Lauro capita coronare solebant. Tertio, Lauri virgam manibus gestabant, quæ, ut alia omittam testimonia, de se testatur Cassandra, apud Æschylum, Agamemn. v. 1272.

——— ἔχω τάδε
Καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη.

Porro scipionem illum laureum, ἰθυντήριον dictum fuisse, ex Hesychio discimus; Ἰθυντήριον, ὃ φέρουσιν οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Nec omittendum ex ipsa Lauro nonnumquam Vates omina elicuisse; quod faciebant, laureum ramum in ignem mittendo, qui, si igne crepitaret, bono erat omini; sin taceret, malo; unde δάφνην dictam putarunt nonnulli, ὅτι τῷ δάφ... φωνεῖν, quod, cum *valde crepitaret*, fœlicitatis esset prænuntia. Tibullus, lib. II. El. V. v. 81

Ut succensa sacris crepitet bene Laurea flammis,
Omine quo felix, & sacer annus eat.

Et Propertius tacentis malefica omina memoravit, lib. II. El. XXI. v. 36.

Deficiunt magico torti sub carmine rhombi,
Et jacet extincto Laurus adusta foco.

Ibid. Φοιβάζειν] Φοιβάζειν proprie dicebatur Pythia, aut Cassandra aut quævis alia *Phœbi* numine afflata, cum, ut ait Claudianus,

——— *totum spirant præcordia Phœbum.*

Catachrestice etiam ἐφοιβάζον, qui ab aliis numinibus prophetiam acceperant, quod Phœbus vatum præfecturam peculiari jure sibi vendicare creditus sit, quam tamen non ex se, sed à Jove patre communicatam habuit; quod recte observatum aliquot Poetarum locis lucem dabit. Æschylus Sacerdotibus,

Στέλλειν ὅπως τάχιστα, ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθεῖ Λοξίᾳ ———

Ubi innuit, Apollinem à Jove futurorum cognitionem, quam deinde hominibus tradit, habere. Idemque testatur Virgilius, apud quem Harpyia Æneadis sic fatur, Æn. III. 250

Accipite ergo animis, atque hæc mea figite dicta:
Quæ Phœbo Pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo
Prædixit, vobis Furiarum ego maxima pando.

Quam ob causam, cum Apollo apud Æschylum oraculis suis debitos honores solvi jubet, addit, Jovis etiam responsa æquali in pretio habenda esse, Eumenidibus,

Κἀγώ τε χρησμοὺς, τοὺς ἐμοὺς τε, καὶ Διὸς
Ταρβεῖν κελεύω. ———

Et hæc ratio assignari solet, cur Jovi τὸ Πανομφαίου cognomen tributum sit; quod nempe sit πασῶν τῶν ὀμφῶν αἴτιος, i. e. aliis omnibus Diis & hominibus facultatem vaticinandi daret. Homerus Il. θ'.

Ἔνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

Ad quod Eustathius hæc verba habet, Πανομφαῖος ἐστὶν, ὁ πάσης μαντείας αἴτιος. οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες ὑποφῆται Διός εἰσιν, εἴτε δαίμονες ἐκεῖνοι, εἴτε ἄνθρωποι. p. 597. Edit. Basil. Ad Cassandram vero quod attinet, ut ad ipsam redeam, notum est illam vaticinium ex Apolline didicisse, promisso ei concubitu; unde Φοιβὰς tam à Latinis, quam Græcis Poetis frequenter dicitur, Euripides Hecub. v. 827.

Ἡ Φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

Et Seneca Agamemn. v. 588.

Effræna Phœbas entheas laurus quatit.

Et eodem sensu paullo ante dixerat,

Tenetque regnum Famula verdici Dei.

7. Σφιγγὸς κελαινῆς] Scholiastes tradit Sphingem hic κελαινὴν, i. e. *nigram* appellari, ἢ διὰ τοὺς φόνους, ἢ τὰ αἰνίγματα. & posset aliquis ob cædes horrendas hoc epitheto notari, ut infra patebit; sed cur eo sensu Cassandræ conveniat, nulla ratio reddi potest; quamobrem indubium est Lycophronem eam heic Sphingi comparare,

parare, quod obſcure & ænigmatice vaticinata fuerit. Et *nigra*, vel *atra* pro occultis ſumi notiſſimum eſt; Æſchylus Supplic. v. 83.

Μελαιναι ξυντυχίαι
Μερόπεσσι λαοῖς.

h. e. latet homines, qualis eos fortuna, qui caſus maneant, ut explicat Scholiaſtes, Τοῖς μὲν (inquit) ἀνθρώποις οὐκ εὐπωόπτός ἐστιν, ἀλλὰ μέλαινά τις αὐτοὺς κατέχει συντυχία. Et voci κελαινὸς exacte apud Latinos reſpondet *obſcurus*; eodem modo Lycophron occulta vocabit τὰ ἐν σκότει, i. e. *tenebroſa*; nec aliter dixit Horatius,

Prudens futuri temporis exitum
Caliginoſa nocte premit Deus.

Plurima hic dici poſſent, fortaſſe & debent, de affectata Oraculorum obſcuritate, ejuſque cauſis, & uſibus, ſed brevitatis ſtudium ſcripturientem calamum retrahit.

9. Κλύοις] Decoro conſulit Nuntius, qui coram Priamo rege verba faciens, optandi modum adhibuit, omiſſa imperandi ruſticitate, quam venuſtatem Attica præcipue Muſa cognitam habuit. Æſchylus, in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

——— ὦ πολιοῦχοι
Θεοί, πίστ' μὲ ἔξω
Πύργων ἀνδρολέτειραν
Καὶ τὴν εἴσοπλον ἄτην
Ἐμβαλόντες, ἄροιτε
Κῦδος. ———

Et apud Soph. Electr. Clytæmneſtra Apollinem ſic modeſte affatur,

Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε.

Ubi Demetrius Triclinius hæc verba habet, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἔσθ' ὅτε τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς φέρειν. Vetus autem Interpres moris hujus rationem reddit; Κλύοις, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε· ἐπὶ γὰρ μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῷ μετὰ τοῦ ἄν, ὡς ἐνταῦθα. Pleniſſime hunc morem perſequitur, ejuſque alias etiam cauſas enumerat Euſtathius, Commentario in Iliad. α'. p. 9. Ed. Baſ. qua ſola uſi ſumus, ut hoc ſemel moneam; Δεῖ γὰρ εἰδέναι, (inquit) ὅτι ἀπαραβόγως καὶ φυσικῶς, πᾶσα παρακίνησις, καὶ διέγερσις, καὶ ἅπας εἰς ἔργον ἐρεθισμὸς διὰ προστακτικοῦ ῥήματος γίνεται. εἰ δέ ποτε δυσωπία τις ὑπέστιν, ἢ φόβος, ἢ αἰδώς, ἢ ἔφεσις, ἢ ἄλλη τις ἔνδειξις φυσικῆς θερμότητος ἐνδιάθετος, τότε ἀντὶ προστακτικοῦ, εὐκτικῶς ὁ λόγος σχηματίζεται. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὅπερ ἐφεῦρε τὰ εὐκτικὰ ῥήματα. Quin etiam Optandi modus pro Imperfecto Indicandi nonnumquam adhibetur, ut quum apud Æſchylum, Prometheus in cognomine Dramate Jovi ſic fatur,

Ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις.

Ubi Scholiaſtes, Δυσχερῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους ἔφερες, τὸ γὰρ φέροις ἀντὶ τοῦ ἔφερες. τοῦτο δὲ Ἀττικόν, τὸ τοὺς εὐκτικοὺς ἐνεστῶτας ἀντὶ τῶν παρῳχημένων λαμβάνεσθαι. Nonnumquam vero pro Imperandi modo, Futurum Indicandi uſurpant, ut apud Sophoclem Antigon. v. 83.

Ἀλλ' οὖν προμηνύσεις γε τοῦτο μηδενὶ
Τοὔργον, κρύφα δὲ κεῦθε. ———

Ubi Triclinius, Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἐστὶν ὅτε προστακτικῶν δυνάμεις ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἔστι κἀνταῦθα· εὕροις δὲ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης. Frequentiſſime vero pro Imperativis adhibentur Infinitivi modi; Ariſtophan. Ran. Act. I. Scen. II.

——— τόδ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

Ubi Biſetus, nuperus Scholiaſtes, τότε καὶ σὺ εἶναι, ἤγουν ἔς, ἄφες, καθὲς σαυτόν. αἱ δὲ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν. Ὅμηρος Ιλ. β'.

Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ———

ἀντὶ τοῦ, ἀγόρευε. Et Phocylides, initio Νουθετικοῦ Ποιήματος,

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν,
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν,
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.

Quæ ſic ludibundus exprimere conatus ſum,

Ne tibi ſint Veneris furtiva, aut maſcula curæ
Munera; ne tacito verſes ſub pectore fraudem,
Nulla manus cædes, aut ſanguis polluat   auri
Nullos per fraudes, aut vim tibi congere acervos;
Sed bene quæſitis fruere; & quæcumque dabit ſors
His contentus abi; nec turpi vivere rapto.

Sed in his, & ſimilibus docent Grammaticorum nonnulli, verbum θέλε, aut aliquid tale ſupplendum eſſe.

Ibid. Ἀναπεμπάζειν] Heſychio eſt, ἐπαναλαμβάνειν τὰ προειρημένα, ἀνασκέπτεσθαι, ἀναριθμεῖν. Fit autem ἀπὸ τοῦ πεμπάζεσθαι, τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν, τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσιν, ut ait Idem. Phavorinus, Ἀναπεμπάζειν, ἀνανεοῦσθαι, ἀναμιμνήσκεσθαι, εἴρηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις ἀριθμούντων, οἱονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. Euſtath. Il. α'. Πέμπε Αἰολεῖς τὸ πέντε φασίν, ὅθεν καὶ πεμπάζειν, κυρίως τὸ κατὰ πεντάδας ἀριθμεῖν. ἐξ οὗ ἀναπεμπάζειν μεταφορικῶς τὸ ἀναμετρεῖν, καὶ ἀναλογίζεσθαι. Huic loco poſtremus, ſive metaphoricus ſenſus convenit, quo dicitur *cum animo verſare, etiam atque etiam expendere*, id quod Græci ἀναμάσσεσθαι τὸ πρᾶγμα, Latini *ruminare negotium* appellant, ut ait Eraſmus Adag.

10. Διοίχνει οἴμας &c.] Continuata metaphora uſus eſt Poeta, à viæ decurſu ad ſermonem translatione eleganter facta; eademque metaphora aliis familiaris eſt, quoties de ſermonis, aut conſiliorum, aut rerum agendarum methodo verba faciunt, quod exemplis clarius patebit; Ariſtophanes Pace,

——— ἡμεῖς δ' αὐτοῖσι θεαταῖς
Ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν.

Idem alio loco,

Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδόν, ἥν σοι Ἀπόλλων
Ἴαχεν. ———

Æſchylus eodem ſenſu dixit λόγων ἴχνος, Prometheo,

Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν, τῇ δέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
Ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.

Ex eodem fonte enarrare Græci ἀνελθεῖν, ἐπελθεῖν, &c. Latini *percurrere* frequentiſſime dicunt. Ariſtoph. Equit.

——— εἶθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς.

Euripides Phœniſſ. v. 1213.

——— ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν
Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;

Ubi Scholiaſtes, Ἀνελθε· ἀνάδραμε, διήγησαι. Sed non ad Orationem modo, verum etiam, ut

dixi, ad curas, cogitationes, consilia, aliaque similia hæc verba applicantur; Aristophanes in Avibus de cantu dixit,

—— πέτομαι δ' ὁδὸν μελέων
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν.

Sophocles Oedip. Tyran. v. 67.

Πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.

Euripides eadem metaphora usus est, Hecub. v. 743.

Οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

Et in Oreste, v. 632.

Διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς.

Sophocles denique verbum πορεύεσθαι tam ad res, quam sermonem applicavit, Oedip. Tyran. v. 894.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν,
Ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος.

Hinc natum Proverbium, Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν, cum quis variis curis, & cogitationibus huc illuc agitur, quo se vertat nescius. Suidas, Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδήλων, καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

13. Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβίδα &c.] Cum viæ prius, & semitæ Orationem comparasset, continuato Tropo ejus initium comparat Carceribus, sive loco, à quo emittebantur, qui cursu certabant. Similiter Aristophanes Vespis,

Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
Τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶ βασιλείας.

Quem locum sic explicat Interpres vetus, Ἀπὸ βαλβίδων, ἀπ' ἀρχῆς εὐθέως. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταδιοδρομούντων. βαλβὶς γάρ ἐστιν ἡ ἀφετηρία, γραμμὴ δὲ, ἐφ' ἧς εἰσήκεισαν, ἕως ἂν ἀποσημανθῇ ὁ δρόμος αὐτῶν. Nonnumquam, ut observavit Salmasius in Plinian. Exercitat. in Solini Polyhist. Βαλβὶς stadii erat lignum traversarium inter duo alia exstantia positum, quod, signo dato, funibus laxabatur, & in lineam subtus cavatam decidens, limini januæ complanato simile existebat. Quod innuunt Aristophanis Scholiastes vetus Equit. & Hesychius, quorum ille tradit βαλβίδα fuisse lignum in cursus initio positum, hic vero utrimque habere alia quædam exstantia. Aristophanis Scholiastes, Βαλβὶς καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσι. Hesychius, Βαλβὶς, ἀφετηρία, * * καὶ παρὰ Ἱπποκράτει βαλβῖδες, τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. Utrimque autem duo Hermulæ exstabant, qui fune demisso repagulum solvebant. Hinc patet quid intelligendum sit per Ἄκραν βαλβίδα μηρίνθου χάσαι. Hæc de cursu peditum; in equestribus autem certaminibus alium fuisse μηρίνθου usum haud ignoro, nam ante carceres suspensus erat funiculus, quo cohibebantur equi, ne ante datum signum exirent, atque æquo limite continerentur omnes: docuit hoc Pausanias, Πρὸ δὲ τῶν ἁρμάτων, (inquit) καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διήκει πρὸ αὐτῶν καλώδιον ἀντὶ ὕσπληγγων.

14. Λοξῶν ἐπῶν] Continuavit heic priorem metaphoram; cum enim comparasset orationem viæ, aut semitæ, jam ænigmata, & obscuras orationis ambages assimulat *tortuosis* viarum flexibus, è quibus haud facile aliquis se expedire poterit; nam λοξὸς idem valet, quod ἐπικαμπὴς, πλάγιος, σκολιός. Unde Apollo Λοξίας, παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, quia solebat responsa sua obscuris verborum involucris tegere. Suidas, Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὁ λοξὴν ἰαν ἀποπέμπων, λοξῶς γὰρ ἐμαντεύετο,

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Sunt tamen qui Apollinem Λοξίαν inde vocatum scribunt, quod per varios flexus iter annuum in Zodiaco perficiat. Idem loco citato addit, Ἢ ὁ λοξὴν πορείαν ποιούμενος, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡλίῳ. Aristophanes initio Pluti de Apolline verba faciens,

———— τῷ δὲ Λοξίᾳ
Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Ubi Interpres vetus, Τῷ δὲ Λοξίᾳ· τῷ Ἀπόλλωνι, ἤτοι τῷ λοξὴν ἰαν πέμποντι, λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός. ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιουμένῳ, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. His consentit Etymologici Auctor, Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὡς μὲν οἱ Πυθαγορικοὶ, ἀπὸ τοῦ λοξὴν τὴν ἰαν, τουτέστι τὴν φωνὴν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ, καὶ Λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν κινούμενος, ὁ αὐτὸς γὰρ τῷ ἡλίῳ. Lege τῷ ἡλίῳ.

15. Πρώτην ἀράξας νύσσαν] Plures statuebant νύσσας in cursus certamine, unam in initio, alteram in fine, & in medio aliam; unde hæc vox ambigua est, interdumque pro initio, ut heic; interdum pro meta, seu fine accipi solet. Tzetzes ἀφετηρίαν explicat, at Suidæ νύσσα est, καμπὴ, τέρμα, βαθμίς. Quales autem fuerint hæ νύσσαι, explicat Homerus Iliad. ψ'. v. 327.

Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ,
Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφὶς,
Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.

17. Κραιπνοῖς ὑπερποτῶσα Πηγάσου πτεροῖς] Homerus narrat Auroram equos habuisse Lampum & Phaethontem, sequioris autem ævi Poetæ Pegaso vectam referunt. Eustathius Iliad. λ'. de Aurora loquens, eam ait esse ἔποχον ξυνωρίδι ἵππων καθ' Ὅμηρον, Λάμπου καὶ Φαέθοντος, τῷ Πηγάσῳ κατὰ τοὺς νεωτέρους. Scholiastes vetus Iliad. ζ'. v 155. Auroram à Jove impetrasse refert, ut Pegaso veheretur, Τὸν δὲ ἵππον (de Pegaso loquitur) λαβεῖν τὴν Ἠῶ, αἰτησαμένην τὸν Δίος, δῶρον πρὸς τὸ ἀκμαίως περιέναι τὰς τοῦ κόσμου περιόδους. Quidam tradunt Pegasum fuisse Auroræ filium, unde eum *Memnonis unigenam* vocavit Catullus, ut Dianam, *Phœbi unigenam*; sunt autem *Unigenæ*, duo fratres, aut sorores; Epigr. de Coma Berenices,

Abrupta paullo ante coma mea fata sorores
Lugebant, quam se Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis
Obtulit Arsinoës Chloridos ales equus.

Pegasi autem pinnas Auroræ affingunt, propter rapidissimum cœli vertiginem, quæcumque enim citato motu feruntur, Pegaso comparari solent, Seneca Troad. v. 380.

Quidquid sol oriens, quidquid & occidens
Novit; cæruleis Oceanus fretis

Quidquid

Quidquid vel veniens, vel fugiens lavat,
Ætas Pegaseo *corripuit gradu.*

Et quæ celeri rapidoque cursu moventur, alas habere dicuntur; unde ἔπεα πτερόεντα dixit Homerus: Mercurius quoque, Deorum nuncius, alas habere creditus est, Venti item, & id genus alia. Et πτερόεντα Lexicographi celerem explicant; Suidas, Πτερόεντα, ταχέα, κοῦφα. Πτερόεντι, ταχεῖ, ταῖς τῶν ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς ἐοικότι. Sacræ etiam Paginæ Scriptores has metaphoras subinde imitari solent, præsertim divinus ille Psalmorum Auctor, Ps. XVIII. v. 10. ubi de Deo loquitur, Καὶ ἐπέβη ἐπὶ Χερουβὶμ καὶ ἐπετάσθη, ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων. Quod intelligendum videtur de veloci judiciorum Dei executione. Et Psal. CXXXIX. *Auroræ pinnas* dixit, *Assumam* (inquit) *pinnas Auroræ, & commorabor in ultimo maris.*

18. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας Λιποῦσα] Hæc Auroræ surgentis descriptio Poetis est admodum familiaris, Homerus initio Iliad. λ'.

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέρῃ, ἠδὲ βροτοῖσι.

Ubi Eustathius, Περίφρασις ποιητικὴ τὸ, Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων. ἔστι δὲ ὁ νοῦς τῆς περιφράσεως, ὡς ἡμέρα ὑπὸ ἡλίου γέγονε. Τὸν δὲ μῦθον τοῦτον καὶ ὁ Λυκόφρων ἐν καταρχῇ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ἐκτίθεται. Homeri simia, Virgilius Æneid. IV. v. 584.

Et jam prima novo spargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Ibid. Κέρνης πέλας] Varias de hujus Insulæ situ sententias si quis enumerare vellet, totas is paginas implere poterit; ad præsens institutum sat erit, si pateat Auctores idoneos in Oriente positam affirmare, unde suum cursum incipit Aurora: hoc autem testatur Eustathius in Dionysium Περιηγητὴν, de hac Insula agens, Ἡ θέσις δὲ αὐτῆς διαφωνεῖται, οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει, οἱ δὲ δυτικὴν, Διονύσιος δὲ καὶ ἄλλοι νοτίαν.

19. Σὸν ἀμφιμήτειον κάσιν] Tuum (i. e. Priami) paternum fratrem. Nam Ἀμφιμήτειος fratrem denotat ex eodem patre, matre autem diversa genitum. Hesychius, Ἀμφιμήτωρ, ὁμοπάτριος, ἀλλ' οὐχ ὁμομήτειος. Suidas, Ἀμφιμήτωρ, ὁ ἑτερομήτωρ, Αἰσχύλος. Unde ἀμφιμάτορας κόρους dixit Euripides, fratres eodem patre, diversa matre natos, Andromache v. 466.

Οὐδέ ποτ' ἂν δίδυμα
Λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους.

Ubi Scholiastes, Ἀμφιμάτορας, τοὺς ἐκ διαφόρων μητρῶν, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. Pari ratione ἀμφίπτολιν dixit Æschylus, malum ex diversis urbibus natum, Choephor. v. 73.

Ἐμοὶ δ' ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν.

Ubi Interpres vetus, Ἀμφίπτολιν, τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων, ὡς ἀμφιμάτορας κόρους φησὶν ὁ Εὐριπίδης. Cæterum paternum Priami fratrem appellat Tithonum, nam Laomedon Priamum genuit, & Tithonum, illum ex Leucippe, hunc autem ex Rhœone, vel Strymone, Homerus Iliad. υ'. v. 237.

Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε.

Phavorinus, Τιθωνὸς, κατὰ τὸ μυθικὸν, καὶ τὴν ἱστορίαν, ἦν ἀδελφὸς Πριάμου ἀμφιμήτειος· ὁ μὲν γὰρ Πρίαμος ἦν Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς Ῥοιοῦς, τῆς Κασάνδρας, υἱὸς, ἢ Στρυμοῦς· ἀμφότεροι δὲ πατρὸς Λαομέδοντος.

20. Οἵ δ' οὔπω χθόνης εὐγάληνα χερμάδος Ναῦται λίαζον] Ut naves portum haberent tranquillum, mos erat funibus earum puppes ad terram, aut petram alligare; hos Latini *Retinacula*, Græci πείσματα, vel πρυμνήσια vocabant. Suidas, Πρυμνήσιον, τὸ ἀπόγειον σχοινίον. Hinc emendo Hesychium, apud quem legitur, Πρυμνήσια, ἀπόγεια. σχοινία. Lege, ἀπόγεια σχοινία. Unde cum portum intrabant, funes hosce ligare dicuntur, ut apud Homerum Od. κ'. v. 95. ubi Ulysses de se ait,

Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ πέτρης ἐκ πείσματα δήσας.

Et Seneca in Medea, v. 611.

Et tot emensus pelagi labores,
Barbara funem religavit ora.

E contra cum navigabant, *solvere funes* dicuntur, Ovidius Met. l. XV. v. 695.

Æneadæ gaudent, cæsoque in litore tauro,
Torta coronatæ solvunt retinacula navis.

Et l. XIV. v. 445.

Solvitur herboso religatus ab aggere funis,
Et procul insidias, infamataque relinquunt
Tecta Deæ. ———

Ulysses apud Homerum à Læstrygonibus sibi timens, funes præ festinatione se dicit abscidisse, Od. κ'. v. 126.

Τόφρα δ' ἐγὼ, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὼς κυανοπρῴροιο.

Causa autem cur naves funibus ligabant, erat, ut immunes præstarentur à venti fluctuumque impetu & agitatione, tutæque & tranquillæ in portu quiescerent; unde, si quando contingeret portus ventis procellisque minus obnoxius, funes non adhibebant; testis Homerus Od. ι'. v. 136.

Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν.

23. Ἰουλόπεζοι] Coincidit hoc epitheton cnm Sophocleo πολύκωπος Trachin. v. 663. Nam à remorum multitudine naves comparantur Iulis, qui vermes sunt in vitibus plerumque & ilicibus inventi, quos Græci ὄνοις, ὀνίσκοις, vel etiam σκολοπένδρας, Latini à pedum multitudine, *multipedas*, *centipedas*, & *millipedas* appellant. Theon in Aratum, Ἴουλος, σκώληξ ἐστὶ πολύπους, μυρίοις γὰρ ποσὶ χρῆται, ὁμοίως ταῖς σκολοπένδραις, οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἰούλους φασιν. Nicandri Scholiastes, Ἴουλος, εἶδος σφηκὸς, ἢ σκώληκος τῶν καλουμένων μυριόποδος. Vide Suidam, Hesychium, Aristotelem Hist. Animal. lib. IV. cap. VI.

Ibid. Εὐῶπες] Simili metaphora Æschylus dixit εὐπροσώπῳ κοίτᾳ Choephor. v. 969. Et navium proræ solent cum animalium vultibus comparari. Idem in eadem Tragœdia v. 389. dixit Πάροιθεν τῆς πρῴρας, i. e. τῆς ὄψεως, *ante faciem.* Et sicut Lycophron naves dixit *formosos* habere *vultus*, ita vicissim Æschylus homines ait esse *proris pulcris* præditos. Unde in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, cum voluit Parthenopæo pulcritudinis laudem tribuere, eum appellat καλλίπρωρον. Ubi Scholiastes vetus hæc scribit, Τοῦτο δὲ τροπι-

κὸν ἀπὸ τ̃ νεὼς, ὥσπερ γὰρ ἡ πρῷρα ταύτης θεωρία τις κὴ ἄποψις τυγχάνει τῆς πρόσωθεν, κὴ οἷον δι' αὐτῆς τὸ μακρόθεν διαγινώσκεται, ὅτω κὴ τὸ τ̃ ἀνθρώπε εἶδος πρῷρα τις φαίνεται, κὴ προσοράται γὰρ ἐμφανῶς ἅπασι, κὴ ἐκφαίνεται μάλιστα τ̃ ἄλλων μερῶν. Idem in Agamemnone v. 244. dixit σώματος καλλιπρώρε, i. e. εὐμόρφε, explicante Scholiaste. Huc respexit Hesychius, Καλλίπρωρον, εὐπρόσωπον. Idem, Πρῷρα, πρόσωπον, ἢ τὸ ἔμπροσθεν τ̃ πλοίε. Hinc Senes dicuntur πρωράχθεις, quod ipsorum vultus deorsum spectent, quasi pondere aliquo oppressi. Idem, Πρωράχθη, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων, ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρῴρᾳ τὸν φόρτον φέρει, κὴ ἐπιμωρήματα ἐγκαθέζεται τῇ θαλάσσῃ· φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέρονται. Simili metaphora Homerus dixit naves *genas* habere *minio* ornatas, eo quod proras haberent rubro colore depictas, Iliad. β'. v. 144.

Τῶν δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

Ubi Eustathius p. 233. Ἰσέον δὲ κὴ ὅτι μίλτος, χρῶμα ἐστὶν ἐρυθρὸν, δι' ὃ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὡραϊσμὸν, ἃ περ πρῷραι λέγονται, ὡς ἐκ προσοψῶν, κραθέντων τῶν δύο οο εἰς ω μέγα. ἐντεῦθεν δὲ οἱ ποιηταὶ ὁρμώμενοι τολμῶσι κὴ παρειὰς λέγειν τὰ τοιαῦτα μέρη τῶν νηῶν, καὶ πρόσωπα. Λυκόφρων δὲ εἰς πλέον ἐξαχθεὶς, καὶ κόρας τὰς νῆας φησι, λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐκ τ̃ μιλτοπάρῃοι, κόραις γὰρ οἰκεῖον τὸ μιλτοπάρῃον. ἵνα δὲ πλατύτερον τὸ τοιοῦτον εἶδος θεωρηθῇ, σημειωτέον ὅτι ὁ μόνον ἡ παρειὰ ἐπιβεβλεύεται εἰς μεταφορὰν, ἀλλὰ κὴ τὰ λοιπὰ τ̃ κεφαλῆς· ἔτι δὲ καὶ τὰ κατὰ ὅλον τὸ σῶμα τό, τε ἀνθρωπικὸν, καὶ τὸ ἁπλῶς ζωϊκόν. καὶ ἡ μὲν ἀντιμέτωπος κὴ ἀντιπρόσωπος μάχη, καὶ τὸ τ̃ εὐφορμῆς εἰσπρόσωπον, κὴ τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον τ̃ ἔργε, κὴ ὅσα τοιαῦτα, λείως μεταφέρονται. Pergit deinde plura exempla huc spectantia per tres fere paginas congerere, quorum post finem hæc verba habet, Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν μιλτοπάρῃος ἐπίθετον ἐστὶ νηὸς εὐπρώρε, ἔνθεν πρός τινα ὁμοιότητα παρθένε καλλιπαρήε, καθότι κὴ κόραι ποιητικῶς αἱ τοιαῦται νῆες εἴρηνται, ὡς κὴ παρθένοι τινὲς τριήρεις αἱ πρωτόπλοοι. ἔχει δ' ὁμοίως τῇ μιλτοπαρῄῳ, κὴ ἡ καλλίπρωρος διὰ τὸ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔστιν ὅ, ὡς οἷον εἰπεῖν, εὐπρόσωπον, διὸ καὶ εὐῶπες αἱ αὐταὶ παρὰ Λυκόφρονι. αἱ δὲ γε πελαργοχρῶτες, ὁ τοιαῦται μὲν, ἔχεσι δὲ τι κὴ αὐταὶ κάλλοις, χρωζόμεναι δίολε κατὰ πελαργοὺς, ἐν οἷς τὸ μὲν πέλον μελανίαν δηλοῖ, λευκότητα δὲ τὸ ἀργόν. ἡ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμα ἐστὶν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. p. 235. Quibus verbis satis explicat, quomodo intelligi debeat εὐῶπες, ut non opus sit ad ὀπὰς Scholiastis, aut Meursii ὀφθαλμὸς confugere.

24. Πελαργοχρῶτες] Ex citatis Eustathii verbis jam ante patuit hoc epitheton desumtum esse à navium colore, qui partim albus est, ratione velorum; partim niger, si naves ipsas consideres, quas pice obductas fuisse, unde & toties ab Homero μέλαιναι dictæ, nemo est, opinor, qui ignorat. Et hunc *ciconiarum* esse colorem traditur, unde & ipsæ nomen suum apud Græcos nactæ. Suidas, Πελαργὸς, κυρίως διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελάντερα, κὴ λευκὰ· πελλὸν, (lege πελὸν, ex Phavorino, qui hoc transcripsit) καὶ μέλαν, κὴ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ibid. Αἱ Φαλακραῖαι κόραι] Paridis naves dicuntur ex arboribus Phalacræ fabricatæ fuisse; erant autem Phalacræ, Idæ promontorium, seu vertex, dictus à φαλακρὸς *calvus*, quod in summo ejus capite propter glaciem nivemque nec gramen, nec arbores nasci potuere; vel quod decisis arboribus, inde nudum, & quasi *calvum* mansit, glabreta enim omnia Veteres φαλάκρας appellare consueverunt. Stephanus Byzantinus, Φαλάκραι, ἄκρα τ̃ Ἴδης, ἥτις οὐκ ἔχει ζῶφυτον διὰ τὴν χίονα καὶ τ̃ κρύσαλλον, ἀλλ' ἐψίλωται· καὶ πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγοντο Φαλάκραι. Ὁ ἐκ τόπε, Φαλακραῖος, Λυκόφρων,

Στέῤῥαν κύβηλιν, ἢ Φαλακραῖον κλάδον.

Καὶ θηλυκῶς Φαλακραῖαι κόραι, κὴ ὀδέτερον. Quod autem Lycophron Paridis naves appellat Φαλακραίας κόρας, eadem ratione factum existimat Eustathius loco citato, qua prius dixerat εὐῶπας, mihi vero placet magis Canteri explicatio, qui ita dictas putavit, quod essent ex arboribus Phalacræis compositæ, secundum Horatianum illud,

Quamvis Pontica pinus,
Silvæ filia nobilis.

Simili metaphora Æschylus, quem ubique fere de industria exprimere videtur Poeta noster, Choephor. v. 389.

Γναμπτόμενοι δ' ἅλι, φεῦ,
Σκύλλονται πρὸ ἀναύδων, ἢε, παίδων
Τῆς ἀμιάντε. ———

Ubi pisces appellat ἀναύδοις παῖδας ἀμιάντε, h. e. mutos & vocis expertes (unde & ἔλλοπες dici solent) soboles maris, quod nullis sordibus polluitur; aqua enim marina pura, & omni pollutione libera credita est, unde & in lustrationibus adhiberi solebat. In eadem Tragœdia vinum dixit vitis prolem,

Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
Ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε.

Et paullo post, flores vocat Terræ liberos,

Ἄνθη τέκνα, παμφόρου γαίας τέκνα.

Nec abhorret quod in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. fumum appellat ignis germanum, v. 500.

Αἰγινῶ μέλαιναν, αἰόλην, πυρὸς κάσιν.

25. Καλυδνῶν] Calydnæ plures à Geographis memorantur, hoc loco duas Insulas vult Poeta, juxta Tenedum sitas, qua navigatur ad Lectum, Idæ promontorium, de quibus Strabo lib. XIII. Περίκειται δὲ αὐτῇ (Τενέδῳ) νησία πλείω, καὶ δὴ κὴ δύο, ἃ καλᾶσι Καλύδνας, κείμενας κατὰ τ̃ ἐπὶ Λέκτον πλοῦν. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Καλύδναν τινὲς εἶπον. Horum partem exscripsit Eustath. Il. β'. p. 241.

Ibid. Λευκὰ φαίνουσαι πτίλα] Recte heic eorum errorem notavit Meursius, qui aut solos remos, aut sola vela avium pennis comparari contendunt, quum utraque speciem alarum præbeant, & velocis motus causæ sint. De velis testatur, ejusque rei rationem reddit Eustathius Iliad. α'. ad versum 480.

Οἱ δ' ἱςὸν σήσαντ', ἀνὰ θ' ἱςία λευκὰ πέτασσαν.

Ubi hæc verba habet, Τὸ δὲ ἱςία λευκὰ πέτασσαν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀναπέτασαν καὶ ἥπλωσαν, ἀρχὴ δὲ γέγονε τ̃ Πτερὰ νηὸς κὴ τὰ ἱςία λέγεσθαι, διαπετάννυνται γὰρ κὴ ἀνάπλοι εἰσὶν αὐτὰ, ὥσπερ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς, ὅτω κὴ αὐτὴ ταῖς ναυσί. Hinc Virgilius *mare velivolum* dixit, Æn. I. v. 228.

Despiciens

Despiciens mare velivolum, terrasque jacentes.
Idem Æneid. III. 520.
——— *velorum pandimus alas.*
Hinc etiam Dædalus dicitur alas sibi comparasse, quoniam primus velorum usum invenisse dicitur; & sicut heic Poeta iter marinum desumta ab avibus metaphora expressit, ita vicissim Virgilius iter per aërem natationi comparavit, Æneid. VI. 16. ubi de Dædalo loquitur,
——— *gelidas enavit ad Arctos.*
Hesiodus etiam vela dixit alas, Ἔργων καὶ Ἡμερῶν β'. 246.
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.
Nec minus frequenter alæ remos denotant, Ovidius Metam. V. Fab. IX.
Posse super fluctus alarum insistere remis
Optastis. ———
Idem Icari alas remis comparavit, Met. VIII. Fab. III.
——— *rapidi vicinia solis*
Mollit odoratas, pennarum vincula, ceras;
Tabuerant ceræ, nudos quatit ille lacertos,
Remigioque carens, non ullas concipit auras.
Haud aliter Euripides dixit ἐρέσσει πτεροῖς, i. e. volat. Et apud Æschylum in Agamemnone Vultures dicuntur,
Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. ———
i. e. volantes. Huc etiam videtur spectare, quod extremæ remorum partes πτερὰ, & ταρσοὶ dicantur, Jul. Pollux Onomast. lib. I. cap. IX. Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν ὃ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον· τὸ δὲ μέσον, οὐράκος· τὸ δὲ τελευταῖον, πτερὰ, καὶ ταρσοὶ κωπῶν. Emendo Hesychium, apud quem sic hodie legitur, Πτερῶν· ταρσοῦ πτερῶν. Lege ταρσοῦ κωπῶν. Quod autem remorum extremitates, ab avium plumis petita metaphora, his nominibus insigniantur, inde patet, quod ut πτερὰ, ita etiam ταρσοὶ sensu proprio de alis dicantur; hinc Aratus in Phænomenis de Cycno cœlesti ait,
——— ταρσοῖο τὰ δεξιὰ πείρατα τείνων.
Ubi ταρσοῖο de ala exponendum docent Theonis Scholia, Τὰ γὰρ δεξιὰ (inquit) τῆς πτέρυγος, ὃ δηλοῖ τοῦ Ταρσοῦ &c. Apertius Suidas, Ταρσός, κυρίως τῶν ὀρνίθων ἡ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ τῶν κωπῶν ὁμοίως ὁ σχηματισμός· οὕτως Ἡρόδοτος. Rursus, Ταρσοί, τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν, καὶ τὰ ἔξω τῶν κωπῶν. καὶ Ταρσοῖς, πτεροῖς ἄκροις. Cæterum Herodoti locus, ad quem respexit Suidas, est in Clione. Ad Lycophronem redeo, apud quem certe non multum interest, utrum alas de velis, vel remis accipias. Tzetzes de remis intelligit in suis Scholiis, at Eustathius de velis dictum existimat, priorem tamen sensum, quem Homeri esse affirmat, huic præfert, Odyss. λ'. Πτερὰ δὲ νηὸς τὰς κώπας λέγει (Ὅμηρος) κρεῖττον ἤπερ Λυκόφρων τὰ ἱστία, εἰ γὰρ τάχους αἴτια τῇ νηὶ τὰ ἱστία, καθὰ καὶ αἱ κῶπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σώζουσιν, ἤπερ τὰ λαίφεα.

27. Ἀπαρκτίαις τηνσῆρος αἴθωνος πνοαῖς] Usitatissima est apud Poetas hæc constructio, qua substantiva genitivi casus in adjectiva possessiva mutantur. Similem phrasin habet Sophocles Oedip. Tyran. v. 1462.
Αἷν οὐ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ', ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός.
Ad quod Triclinius, Δέον δ' εἰπεῖν, Ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρός· Ἡ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἶπε, καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, Κρηναῖα λιμνῶν τέκνα. Et hanc constructionem latius persequitur Eustathius Iliad. β'. p. 130. Ἰστέον δὲ ὡς ἐν τούτοις κεῖται σχῆμα κοινὸν τοιοῦτον· ἀπὸ κλητικοῦ ὀνόματος ἀναλυθέντος ποιεῖται Ὅμηρος γενικὴν σύνταξιν, οὕτως,
Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος,
ἤγουν παρὰ τῇ νηὶ τοῦ Νέστορος, τοῦ Πυλίου βασιλέως. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε, καὶ ἑξῆς, ἤγουν τῷ υἱῷ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τοῦ Πολυδώρου, καὶ τοῦ Κάδμου, καὶ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμοιον καὶ τὸ,
Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασιν,
ἤγουν τοῖς τοῦ Τευτάρου Σκύθου οἰστοῖς· Καὶ τὸ,
Ἀπαρκτίαις τηνσῆρος αἴθωνος πνοαῖς,
ἤγουν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀπὸ τῶν ἄρκτων βορρᾶ. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον καὶ τὸ, Οἶκος βασιλικὸς τοῦ παντοδυνάμου· καὶ, Πρᾶγμα ἐμὸν τοῦ εὐτελοῦς, ἤγουν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ. Idem Iliad. ε'. p. 458. hæc addit, Τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, ὅμοιόν ἐστι τῷ, Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος. ὡς ἐκεῖνο τῇ τοῦ κλητικοῦ ἀναλύσει εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο· τὸ γὰρ Νεστορέῃ ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέστορος, εὖ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, παρὰ τῇ Νέστορος βασιλῆος νηί· οὕτω δὲ καὶ τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῦ πελώρου, λέγει κατ' ἀνάλυσιν, ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, τοῦ δεινοῦ πελώρου. Ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ Σοφοκλέος τὸ, Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ Ἀγήνορος· καὶ ἐκεῖ γὰρ εὔοδος ἡ σύνταξις δι' ἀναλύσεως τοῦ Λαβδακείῳ παιδὶ, ἵν' ᾖ, Τῷ παιδὶ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τὰ ἑξῆς.

28. Σχάσασα στόμα] i. e. λύσασα στόμα, nam χάσαι apud Lycophronem idem valet ac λῦσαι, χαλάσαι: hinc paulo ante ἐσχάζοσαν ὑστπληγας, idem est, ac si dixisset ἔλυον. Hesychius, Σχάσει, ἀφήσει. Phavorinus, Τὸ σχάσαι τεία ταῦτα σημαίνει, ἀμύξαι, ἐκκρίναι, χαλάσαι, παρ' Ἱπποκράτει. Sed frequentius sensum non diversum modo, sed contrarium huic voci imposuerunt Auctores, apud quos Σχάσαι, est καταπαῦσαι, *cohibere*, *frænare*, *reprimere*. Σχάσαι κώπην, cessare à navigationis opera. Euripidis Scholiastes Phœniss. v. 457. Σχάσας, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· χάσαι γὰρ, τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν ἐφεσίαν. Item Σχάσαι γῆρυν, *vocem comprimere*; Euripides Tragœdia laudata v. 967.
Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
Ubi Scholiastes, Ὦ Κρέον, τί σιωπᾷς, τὴν φωνὴν ἄνχον ἐπισχών, καὶ οὐκέτι φθεγγόμενος. Paullo post, Σχάσας· μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, καὶ ἀποκλείσας. Plura qui volet, Hesychium, & Suidam consulat.

Ibid. Βακχεῖον στόμα] Βακχεῖον idem hic valet, quod ἔνθεον, nam à notissimo illo furore, quo perciti feruntur Bacchi Sacerdotes, factum est, ut enthusiasticus, amatorius, & quivis denique alius furor, *Bacchicus* diceretur, & voces ex isto fonte derivatæ rabiem, insaniamque, & motus quoslibet vehementes, & præternaturales denotent. Hinc Hesychius, Βακχεύει, μαίνεται, τραγῳδεῖ. Βακχευθεῖσα, ἐξοιστρηθεῖσα, ἐξεστηκυῖα. Βακχεύοντες, μαινόμενοι. σειόμενοι. Ad rem nostram paullo propius Suidas, Βακχεύων, μαινόμενος, καὶ Κατεβακχεύοντο, τετελεσμένοι, ἐνθουσιῶν, ἐπιπνοίας τινος πληρωθέντες. Exempla hujus rei apud Poetas admodum

modum sunt frequentia, cum Sibyllæ, aliæque vaticinatrices, Mænades, Bacchæ, &c. appellantur. Seneca, ut alios quamplurimos omittam, de Cassandra ait, loco citato,

Custodit ore Mænas *impatiens Dei.*

29. Ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων] Satis de his collibus Tzetzes, Canterus, Meursius; cæterum Eustathius opinionem, quam ex eo citavit Meursius, Apionis, & Herodori testimoniis confirmat, Iliad. α'. p. 118. Ἱστέον δὲ (inquit) ὅτι ἡ τοῦ Ἡφαίστου ῥῖψις οὐρανόθεν καὶ τοιοῦτόν τι δηλοῖ, ὡς ὁ ἄνω τόπος ὁ αἰθέριος, περὶ ὃν οἱ θεοὶ οὐδὲν φθαρτικὸν, καὶ ἐπιβλαβὲς, καὶ ὅλως φαῦλόν τι παραμύθιον ἔχουσι· διὸ οὔτε ὁ μυθικὸς Βρόντης, καὶ Στερόπης, καὶ Ἄργος φιλοῦνται τῷ Διΐ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὁμηρικὴ Ἄτη ἐκεῖθεν κατηνέχθη· ὅθεν καὶ λόφος Ἄτης ἐν Τροίᾳ παρὰ Λυκόφρονι, ἔνθα ὑπὸ Διὸς ἐκείνη ἐῤῥίφη, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου δηλοῦται. Ad Dardani oraculum quod spectat, ejus geminum habuit Cadmus; Ovid. Metam. lib. III. v. 10.

Bos tibi, Phœbus ait, solis occurret in arvis,
Nullum passa jugum, curvique immunis aratri;
Hac duce carpe vias; &, qua requieverit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

De eodem Seneca Oedip. v. 719.

Monituque Phœbi, jussus erranti
Comes ire vaccæ, quam non flexerat
Vomer, aut tardi juga curva plaustri,
Deseruit fugas, nomenque genti
Inauspicata de bove tradidit.

31. Αἲ, αἲ, τάλαινα] Trojæ miserias, variasque clades enarratura Cassandra, orationem exorditur ab Herculis expeditione, qui sub Laomedonte rege Trojam, sex navium exercitu conscripto, debellavit, & diripuit; Homerus Iliad. ε'. v. 640.

Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἴης σὺν νηυσὶ, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Plura in hanc rem adferri possent, sed satis superque, quantum ad Fabulæ, & Poetæ explicationem, prius laudati Interpretes, ad quorum Commentarios Lectorem heic, aliisque in locis, quoscunque illi attigerunt, remitto, nolens actum agendo operam ludificari. Quod autem Hercules à ceto voratus fuerit, ejus rei alia causa à nonnullis redditur; nempe, quod naufragio facto in mare ex navi deciderit, atque ibi belluæ præda fuerit; Æneas Gazæus Theophrasto, Ὥσπερ καὶ Ἡρακλῆς ᾄδεται, διαῤῥαγείσης τῆς νεὼς ἐφ' ἧς ἔπλει, ὑπὸ κήτους καταποθῆναι, καὶ διασώζεσθαι. Citante Hugone Grotio, qui versus sequentes sic Latine expressit,

Trivesperi Leonis, olim quem suis
Malis voravit sæva Tritonos canis,
Cum vivus intra, seu coquus, versans jecur,
Imo lebetis in sine ignibus foco
Sudore totum per caput madesceret.

34. Ἠμάλαψε] Alium ab Interpretibus nostris sensum huic voci tribuit Etymologici Auctor, cujus verba hæc sunt; Ἠμάλαψε σημαίνει τὸ ἔβλαψε. Λυκόφρων. παρὰ τὸ ἅμα βλάπτειν. Alium adhuc Eustathius sub finem Commentarii in Iliad. ν'. Τὸ ἀμαλδύνειν (inquit) λέξις μέν ἐστι ποιητικὴ, πεζῷ λόγῳ δύσχρηστος, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμαλὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἁπαλὸν, πλεονασμῷ τοῦ δ, ὅθεν καὶ ἀμαλάπτειν παρὰ Λυκόφρονι, καὶ οἷά τι ἁπαλὸν, καὶ εὔφθαρτον ἀφανίζειν, ὡς δηλοῖ τὸ, Ἠμάλαψε κάρχαρος κύων. Diversam ab his significationem tradit in suis Collectaneis Varinus Camers, quæ & cum Canteri versione convenire poterit, Ἠμάλαψεν, ἔλαψεν, ἐρόφησε, κατέπιεν. παρὰ τὸ ἅμα λάπτειν, ἀμαλάπτω, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν κυνῶν. Λυκόφρων, Ἐκποντίου λέοντος, ὅν ποτε γνάθοις Τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων. Quarum significationum nulla, imo nec ea, quam attulit Scholiastes noster, est ab hoc loco in totum aliena.

36. Ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις] h. e. ceti ventre, cujus nativus calor, nullo adventitio igne accensus, aut auctus, Herculis cæsariem decoxit. Simile quoddam ex Tragœdia quadam citavit Eustathius Iliad. α'. p. 43. Κατὰ τὴν τραγῳδίαν, (inquit) ἀνηφαίστῳ πυρὶ τὸν θυμόν.

37. Σμήριγγας] Huc respexit Etymologici Auctor, Σμήριγγα, τὴν θρίχα τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ τοῦ μήριγγος, ὅπερ σημαίνει τὴν κεφαλὴν, πλεονασμῷ τοῦ σ. Λυκόφρων. καὶ σμικρὸς ἀπὸ τοῦ μικρὸς, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ibid. Κωδείας πέδῳ] Κώδεια, vel κωδία proprie denotat papaveris caput, testibus Harpocratione, Hesychio, & Suida; sed pro humano capite non raro à Poetis usurpatur, Homerus Iliad. ξ'. v. 499.

——— ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχών.

Ad quod Scholiastes vetus, Κώδεια, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ, ὅ ἐστιν εἶδος βοτάνης· οὕτως οὖν, φησὶν, εἶπε τὴν κεφαλὴν ἀνατείνας. Item Nicander,

Ἀμφιβρότην κώδειαν ὑπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθείς.

Ubi Scholia vetera, Κώδειαν, τὴν κεφαλήν· ὡς καὶ Ὅμηρος, Ὁ δ' ἔφη κώδειαν ἀνασχών. Idem testatur Julius Pollux Onomast. lib. II. c. IV. Καὶ μέντοι κεφαλὴν οἱ ποιηταὶ καὶ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τοῦ μήκωνος κεφαλῆς ὠνομάσαντες. Cum autem humanum caput Herbæ capiti comparavit Poeta, quid mirum si ejus superficiem, ex quo capilli efflorescunt, agro, herbarum genitrici, similem dixerit. Nec alio modo dicere solemus Montis *pedes*, *latera*, *verticem*, desumta ab animalium membris metaphora; sic apud Græcos τένων, δειρὰς, λόφος, aliaque complura, quæ de animalium solummodo membris proprie dici possunt, montibus applicari amant; Eustathius Il. β'. p. 233. Παρὰ δὲ τοῖς μεταφέρουσι, καὶ τένων ὀρεινὸς κεῖται, ὡς δηλοῖ τὸ, Κορυφῆς ὑπερτέλλοντες τένοντες. εὕρηνται δὲ δειράδες ὄρους, ὅ ἐστι τράχηλοι, ὅθεν πολυδειρὰς Ὄλυμπος, καὶ λόφοι ὀρεινοὶ, ὡς ἀπὸ τοῦ τῆς Βοῶν λόφου, καθὰ καὶ οἱ Ἐτυμολόγοι φασίν. ἔτι δὲ καὶ αὐχένες οἱ κατὰ τοὺς ἐνθέντας τένοντας· καὶ μὴν καὶ ῥάχεις πετρώδεις, ὡς οἷα πλευρώδεις τινες ὄρους ἐξοχαί· ἡ δὲ φάραγξ ἡ ὀρεινὴ παρωνυμία ἐστὶ τῆς ἐν ζώοις φάρυγγος, &c.

38. Ὁ τεκνοραίστης] Hercules à Junone ad insaniam adactus, uxorem Megaram, & liberos occidit, Lyci hostis uxorem & liberos esse ratus. Fabula ex Diodoro Siculo, Euripide, Seneca, Pindaro, &c. notissima est, Eustathii tamen verba, quia ad hunc locum spectant, apponam ex Odyss. λ'. Μέγαρα, Κρέοντος θυγάτηρ βασιλέως Θηβῶν, Ἡρακλεῖ γημαμένη, ἔσχε παῖδας τρεῖς· Ἡρακλέος δὲ ἀπελθόντος τὸν εἰς Κέρβερον, ἐκάκου τοὺς Ἡρακλείδας

τούτους

τούτους Λύκος βασιλεὺς τηνικαῦτα Θηβῶν. Ηρακλῆς δὲ ἄνω γενόμενος, ἀνεῖλεν ἐκεῖνον αὐτῇ γυναικὶ, καὶ τέκνοις· Ηρας δὲ χόλῳ εἰς μανίαν συνελαθεὶς, διεχειρίσατο καὶ τοὺς παῖδας, ὧν χάριν ἀνεῖλε τὸν Λύκον, διὸ καὶ Τεκνοραίστης κεῖται Λυκόφρονι.

39. Ατρωτον] Quo pacto Junoni Hercules vulnus inferre potuit, si non erat vulneribus obnoxia? Hyperbolice nempe loquutus est, ut cum dixit Sophocles Ajace v. 577. ἄρρηκτον σάκος, i. e. secundum Triclinium, στερεὸν, haud facile pervium. Et *invictum*, *insuperabilem* nominamus, qui est fortis, & cedere nescius.

40. Εν τ' αὐλῷ μέσῳ] Αὐλὸς dicitur quidquid in longum porrigitur, unde instrumentum musicum nomen habuit, valles etiam αὐλῶνες dicuntur; quinetiam apud Homerum galea αὐλῶπις appellatur, quod in conum sit erecta, Iliad. λ'. v. 352.

——— ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια

Τρίπτυχος, αὐλῶπις. ———

Ubi Eustathius, Αὐλῶπις δὲ, ὡς εἰς αὐλὸν ἀνήκουσα, ὅ ἐστιν, εἰς στενὸν καὶ μακρὸν ἀπολήγουσα, κεῖται γάρ ποτε καὶ ἐπὶ τοιούτου ὁ αὐλός, ὡς ἐν τῷ,

——— αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν.

Quod Hemistichium occurrit in Odyss. χ'. ubi iterum hæc verba habet, Αὐλὸς δὲ νῦν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, κρουνὸς, ἐξακόντισμα αἵματος, ὀξεῖα ἀναφορά. αὐλὸς γὰρ, φασὶ, πᾶν τὸ στενόν. ὅθεν καὶ ἔναυλοι, στενοὶ ποταμοὶ, τοιοῦτον δέ τι καὶ οἱ αὐλῶνες· ὅθεν τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα, καὶ διαυλωνία, τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν ὄρτυγες, ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται. Nec alio sensu intelligendum est illud Iliad. ρ'. v. 297.

Εγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς.

Ad quod iterum Eustathius, Αὐλὸν δὲ λέγει, ἢ τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος, ἐπεὶ καὶ αἰγανέας δολιχαύλους τις λέγει τὰς μακροξύλους. ἢ τὸ τρῆμα τῆς κυνέης, τὸ διὰ τοῦ ἔγχεος. καὶ ἄλλως δὲ, αὐλὸν τὸν ἐξακοντισμόν φησι, καὶ τὴν ἐπιμήκη φορὰν τοῦ αἵματος, αὐλὸς γὰρ, ὡς καὶ προεδηλώθη, πᾶν τὸ ἐπίμηκες, καὶ οὐδὲ πλατύ. ὅθεν καὶ οἱ αὐλῶνες, καὶ ὁ τῶν πνευμάτων ανακαμπτικὸς διαυλωνισμός. καὶ αὐλὸς, καὶ δίαυλος, τὸ στάδιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μεταφορικῶς καὶ ἁπλῶς ὑποστροφὴ ἀνάκαμψις, ὡς τὸ, Διαύλιος κυμάτων φορούμενος, &c. emendo, Διαύλοις κ. φ. nam respexit ad hunc versum Euripidis,

Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

Idem tradit aliis etiam in locis, id quod vetus Homeri Scholiastes, Etymologici Auctor, aliique Lexicographi confirmant. Hinc patet cur αὐλὸς vocetur stadium, cujus figura erat oblonga. Hinc etiam stadium duplicatum vocabant δίαυλον, quod ex gemino αὐλῷ, vel itinere, constabat, cum nempe decurso primo stadio, à meta ad ipsos carceres redibatur; Suidas, Δίαυλος, ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον, καὶ ὑποστρέψαι.

41. Πατρὸς Παλαιστοῦ μέσον ὀχμάσας δέμας] Cum Hercules purgasset stabula Augeæ, Eleorum regis, & promissa mercede esset fraudatus, conscripto exercitu Elidem invasit, & devicto Augea, regionem depopulatus, ex præda spoliisque captis Olympicam solemnitatem instituit; in qua cum totam circumstantem coronam ad palæstricum certamen provocasset, & neminem reperire posset, qui secum congredi auderet; fama est, Jovem, sumto palæstritæ habitu, in arenam descendisse, & cum diu anceps pugna fuisset, & ad neutrum inclinaret victoria, filio tandem se prodidisse. Hinc ei nomen Παλαιστοῦ inditum. Sunt autem hæc verba hypotyposis luctatoris antagonistæ lumbos constringentis; cujus rei vivam nobis dedit imaginem Ovidius Metam. lib. IX. Fab. I. ubi Achelous suum cum Hercule certamen depingit his verbis,

Non aliter vidi fortes concurrere tauros,
Cum pretium pugnæ toto nitidissima saltu
Expetitur conjux: spectant armenta, paventque,
Nescia quem maneat tanti victoria regni.
Ter sine profectu voluit nitentia contra
Rejicere Alcides à se mea pectora: quarto
Excutit amplexus, adductaque brachia solvit,
Impulsumque manu (certum est mihi vera fateri)
Protinus avertit, tergoque onerosus inhæsit.
Si qua fides, (neque enim ficta mihi gloria voce
Quæritur) imposito pressus mihi monte videbar:
Vix tamen inserui sudore fluentia multo
Brachia, vix solvi duros à corpore nexus.

Cæterum heic Lycophron Euripidem expressit Orest. v. 264.

——— μί' εἶ τῶν ἐμῶν Ερινύων

Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.

Ubi Scholiastes quid proprie sit ὀχμάζειν docet. Οχμάζω (inquit) γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἕξω, ἔχμα, οὐ μόνον ἡ ἐξοχὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ συνοχή. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχμα γίνεται ἐχμάζειν, τὸ κωλύειν, καὶ ἐπέχειν· καὶ ἐχμάσαι, τὸ χαλάσαι, καὶ ἑλεῖν, ὃ παρὰ τῷ Ευριπίδῃ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ο κεῖται, Μέσον μ' ὀχμάζεις. Eadem phrasis aliis etiam Poetis familiaris est, sed in deteriorem plerumque partem sumitur, & athletam ὀχμαζόμενον victum esse significat; nam secundum Phavorinum, σημαίνει καὶ τὸ ἐν μάχῃ κρατῆσαι. Quo sensu apud Aristophanem Nub. Act. III. Sc. III. quidam, cum adversario se putavit invictis argumentis os occludisse, ait,

——— εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.

Ubi Scholiastes doctissimus, Η μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον, καὶ ἡττωμένων. Et in Equit. Act. I. Scen. I. cum voluit dicere Cleonem tandem superatum esse, & populo invisum factum, ait,

Νῦν γὰρ ἔχεται μέσος.

Ad quod idem vetus Interpres, Νῦν γὰρ τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος αὔξεται, καλαμοπάλαισμα φησί. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, τῶν τοὺς ἀντιπάλους μεσολαβέντων, καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος γενομένων.

42. Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον] Olympiam vult Lycophron, sive montem, in quo Olympica certamina celebrari solebant, ita dictum, quod Κρόνῳ, i. e. Saturno sacer esset. Phavorinus, Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης, περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. Et hoc ex pluribus Pindari locis constat, Olymp. Od. v.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,

Κρόνιόν τε ναίων λόφον.

In eodem libro cum de Hercule loquitur, qui, instituto certamine, claram reddidit Olympiam, ait, Καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. Ibidem Od. I.

——— πρὸ

——— παρ' εὐδείελον ἐλθὼν

Κρόνιον. ———

Eodem ſenſu vocavit πέτραν Κρόνου, petra enim pro monte non raro ſumitur, Od. VI.

Ικοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρόνου.

Iterum clare dixit Olympicos ludos hic celebratos eſſe, Od. VIII.

Αλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφον
Θῆκεν Ολυμπιονίκαν.

Alterum tantum exemplum hujus rei proferam ex Nemeonic. Od. XI. ubi iiſdem verbis uſus eſt, quo Poeta noſter,

Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου.

Quin etiam mos erat apud Veteres Saturno, aut Jovi montes excelſos dicare; & in Sacris Scripturis hi ſunt, ut obſervavit Canterus, qui vocantur *Montes Dei*. Porro in hujuſmodi locis non raro collocatæ erant ſtatuæ; Æſchylus Agamemn. v. 293.

Αθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο.

Hinc Jupiter Αθῷος dictus; Heſychius, Αθῷος, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἱδρυμένος ἀνδριὰς, ὁ Ζεύς. Sacrificia etiam offerre, & Deorum cultum heic obire ſolebant, quoniam hi loci cœleſtibus domibus propinqui erant. Hinc in Sophocle cum Hercules Hyllum filium interrogat, Utrum cognitum habeat Oetam montem? reſpondet Hyllus, Sibi notum eſſe, quod ſæpius ibi Diis ſacrificarit; Trachin. v. 1198.

Ηρ. Οἶσθα οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
Υλ. Οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

Idem mos apud Ethnicos fere univerſos videtur obtinuiſſe, de Perſis teſtatur ex Strabone Euſtathius Il. α'. Θύουσιν (inquit) ἐν ὑψηλῷ τόπῳ Πέρσαι, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Strabonis autem locus ita ſe habet in Perſidis deſcriptione, Geogr. lib. XI. Πέρσαι τοίνυν ἀγάλματα, καὶ βωμοὺς οὐκ ἱδρύονται. θύουσι δὲ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Quod ex Herodoto videtur deſumſiſſe, qui in Clione cap. CXXXI. hæc verba habet, Οἱ δὲ νομίζουσι Διῒ μὲν, ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα τῶν οὐρέων ἀναβαίνοντες, θυσίας ἔρδειν, τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες. Idem factum in aliorum etiam Deorum ſacrificiis narrat Xenophon Κύρου Παιδ. lib. VIII. Εὐθὺς οὖν λαβὼν ἱερεῖα ἔθυε Διΐ τε Πατρῴῳ, καὶ Ηλίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι θύουσι. In Phœnicia etiam, & conterminis regionibus eundem morem invaluiſſe conſtat ex Sacris Literis, quibus proditur Judæos in hoc finitimas gentes imitatos fuiſſe; quo nomine iram ſuam in eos denuntiat ubique Deus per Prophetas; quæ res notior eſt, quam ut exemplis confirmari debeat.

43. Ιππων ταρακτὴς ἐστὶν &c.] In curriculo Olympico, Iſthmico, Nemeatico, Delphico loci erant, ad quos venientes equi, magno attoniti terrore refugiebant, ſæpe non ſine gravi aurigarum periculo; hinc locus, aut, ſecundum alios, loci Genius, qui timorem iſtum immittere credebatur, Ταράξιππος dictus. Is in Olympia, ſecundum Lyophronem, Iſchenus erat, quem Scholiaſtes tradit natum eſſe ex gigante, Mercurii & Hiereæ filio. Is porro, cum patria fame laboraret, & unicum mali remedium eſſe pronunciaſſet Oraculum, ſiquis nobilium ſe morti devoveret, cæteris recuſantibus, mactari ſe paſſus, hoc in loco ſepultus eſt. Sunt, quibus viſum eſt Pelopem Ταράξιππον appellare: Heſychius, Ταράξιππος, οὗτος ὑπ' ἐνίων ὁ Πέλοψ ἱστορεῖται, οὗ τάφος ἐν Ολυμπίᾳ. Alii alias cauſas reddunt, quas complexus eſt fere omnes, unàque inſignem nobis reliquit horum locorum deſcriptionem Pauſanias, Eliac. β'. Παρεχομένου δὲ τοῦ ἱπποδρόμου (inquit) παρήκουσαν ἐς πλέον τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν, ἔστιν ἐπὶ τῆς μείζονος πλευρᾶς, οὔσης χώματος, κατὰ τὴν διέξοδον τὴν διὰ τοῦ χώματος, τὸ τῶν ἵππων δεῖμα, ὁ Ταράξιππος. σχῆμα μὲν οὖν βωμοῦ περιφερὲς ἐστι, παραθέουσας δὲ κατὰ τοῦτο τοὺς ἵππους φόβος τε αὐτίκα ἰσχυρὸς ἅτ' οὐδεμιᾶς προφάσεως φανερᾶς, καὶ ἀπὸ φόβου λαμβάνει ταραχὴ, τά τε δὴ ἅρματα καταγνύουσιν ὡς ἐπίπαν, καὶ οἱ ἡνίοχοι τιτρώσκονται. καὶ τοῦδε ἡνίοχοι ἕνεκα θυσίας θύουσι, καὶ γενέσθαι σφίσιν ἵλεων εὔχονται τὸν Ταράξιππον. Ελληνες δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζουσιν εἰς τὸν Ταράξιππον ἀλλ' οἱ μὲν εἶναι τάφον ἀνδρὸς αὐτόχθονος καὶ ἀγαθοῦ εἰς ἱππικὴν, καὶ ὄνομα Ωλένιον αὐτῷ τίθενται, ἀπὸ τούτου καὶ τὴν Ωλενίαν ἐν τῇ Ηλείᾳ πέτραν φασὶν ὀνομασθῆναι. Οἱ δὲ τὸν Φλιοῦντος Δαμέωνα μετασχόντα Ηρακλεῖ τῆς ἐπὶ Αὐγέαν καὶ Ηλείους στρατείας, αὐτόν τε ἀποθανεῖν, καὶ τὸν ἵππον ἐφ' ᾧ ἐπωχεῖτο ὑπὸ Κτεάτου τοῦ Ακτορος, καὶ τὸ μνῆμα κοινὸν Δαμέωνι καὶ τῷ ἵππῳ γενέσθαι. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Μυρτίλῳ κενὸν ἐνταῦθα ἡρῷον ποιήσειε Πέλοψ, καὶ θύσειέ τε αὐτῷ, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, καὶ ἐπονομάσαι Ταράξιππον, ὅτι τῷ Οἰνομάῳ διὰ τῆς Μυρτίλου τῆς τέχνης ἐταράχθησαν αἱ ἵπποι. Τοῖς δὲ ἐστιν εἰρημένον, ὡς αὐτὸς Οἰνόμαος, ὁ τοὺς ἱππεύοντάς ἐστιν ἐν τῷ δρόμῳ βλάπτων. Ηκουσα δὲ καὶ ἐς τὸν Πορθάονος Αλκάθουν ἀγόντων τὴν αἰτίαν, ὡς ἐνταῦθα μέρη λάβοι γῆς ὁ Αλκάθους ἀποθανὼν ὑπὸ Οἰνομάου, τῶν Ιπποδαμείας γάμων ἕνεκα· ἅτε δὴ ἀτυχήσαντα ἐν ἱπποδρόμῳ, βάσκανόν τε εἶναι τοῖς ἱππεύουσι καὶ οὐκ εὐμενῆ δαίμονα. Ανὴρ δὲ Αἰγύπτιος Πέλοπα ἔφη παρὰ τοῦ Θηβαίου λαβόντα Αμφίονος κατορύξαι τι ἐνταῦθα, ἔνθα καλοῦσι τὸν Ταράξιππον· καὶ ὑπὸ τοῦ κατορωρυγμένου ταραχθῆναι μὲν τῷ Οἰνομάῳ τότε, ταράσσεσθαι δὲ καὶ ὕστερον τοῖς πᾶσι τοὺς ἵππους. Ηξίου δὲ οὗτος Αἰγύπτιος εἶναι μὲν Αμφίονα, εἶναι δὲ καὶ τὸν Θρᾷκα Ορφέα μαγεῦσαι δεινόν· καὶ αὐτοῖς ἐπᾴδουσι θηρία τε ἀφικνεῖσθαι τῷ Ορφεῖ, καὶ Αμφίονι εἰς τὰς τῶν τειχῶν οἰκοδομίας τὰς πέτρας. Poſt has variorum varias de Taraxippis opiniones, ſuam tandem profert Auctor, Ο δὲ πιθανώτατος (ἐμοὶ δοκεῖν) τῶν λόγων Ποσειδῶνος ἐπίκλησιν εἶναι τοῦ Ιππίου φησίν. Deinde pergit de Taraxippo Iſthmico, & Nemeatico loqui, quem tamen multo minus equis infenſum ait, quam Olympicum, Εστι δὲ καὶ ἐν Ισθμῷ Ταράξιππος Γλαῦκος ὁ Σισύφου, γενέσθαι δὲ αὐτῷ τὴν τελευτὴν λέγουσιν ὑπὸ τῶν ἵππων, ὅτε Ακαστος τὰ ἆθλα ἔθηκεν ἐπὶ τῷ πατρί. Εν Νεμέᾳ δὲ τῶν Αργείων Ηρως μὲν οὐκ ἦν οὐδεὶς, ὅστις ἔβλαπτε τοὺς ἵππους, πέτρας δὲ ὑπὲρ τῶν ἵππων τὴν καμπὴν ἀνεστηκυίας χροιὰν πυῤῥᾶς, ἡ ἀπ' αὐτῆς αὐγὴ, κατὰ ταῦτα καὶ εἰ πῦρ, ἐνεποίει φόβον τοῖς ἵπποις. Αλλὰ γὰρ ὁ ἐν Ολυμπίᾳ Ταράξιππος πολὺ δή τι ὑπερηρκὼς ἐστὶν ἐς ἵππων φόβον. Idem in Phocicis Taraxippi in curriculo Ludorum Pythiorum meminit; verba ejus hæc ſunt, Τὰ μὲν δὴ ἐς τὸν ἐν Ολυμπίᾳ Ταράξιππον ἐδήλωσέ μοι τὰ ἐς Ηλείους τῶν λόγων. Ο δὲ Ιππόδρομος ἔοικε τοῦ Απόλλωνος τάχα μέν που καὶ αὐτὸς τῶν ἱππευόντων τινὰ ἀνιᾶσαι, ἅτε ἀνθρώποις τοῦ δαίμονος ὁμοίως ἐπὶ ἔργῳ παντὶ καὶ ἀμείνω, καὶ χείρω νέμοντος.

Οὐ

Οὐ μὴν τοι καὶ αὐτὸς ταραχὴ ἦν τοῖς ἵπποις ὁ Ἱπποδρόμος, οὔτε κατ' αἰτίαν ἥντινα, οὔτε ἐπ' ἄλλῃ πέφυκεν ἐργάζεσθαι περιφάσει. Ad Olympicum Taraxippum quod attinet, præter rationes ex Pausania allatas, aliam reddit Scholiastes noster, viz. Commotionem foliorum Lauri arboris, quæ sepulcro juxta curriculi metam posito accrevit, & à vento concussa, atque jugi motu agitata, equos prætereuntes perterruit.

44. Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχοὺς] Αὐσονίτιν θάλασσαν, vocat mare Siculum. Ausones proprie erant Latii populi, prope Lirim fluvium, secundum Plinium lib. III. cap. v. dicti ab Ausone, Ulyssis & Circes, vel Calypsûs & Ulyssis, aut Atlantis, vel Itali filio. Idem tamen Auctor ejusdem libri capite decimo in Australi Italiæ parte, quæ postea Magna Græcia, collocat. Johannes Tzetzes ad mare sitos, inter Volscos & Campanos ait, Chil. v. Hist. XVI.

Η Αὐσονία ἔσχηκε τὴν κλῆσιν τῶν Αὐσόνων,
Κατά τινας ἐξ Αὔσονος, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως.

Deinde paullo post,

Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Αὔσονος τοῦ παλαιοτέρου,
Τοῦ τελοῦντος Ἰταλοῦ, τῆς χώρας βασιλέως.
Τοὺς δὲ Αὐρούγκους, μόνους μοι Αὔσονας λέγειν νόει,
Μέσους Οὐόλκων, Καμπανῶν, πρὸς θάλασσαν κειμένους,
Ἐξ ὧν κατὰ κατάχρησιν καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν.

Ab iis tota Italia dicta *Ausonia*, Virgil. Æneid. lib. VII. v. 54.

Multi illam magno è Latio, totaque petebant
Ausonia. ———

Dionysius ὁ Περιηγητὴς Ausonas narrat ad Leucopetram usque pertingere, indeque mare Siculum (de quo heic Lycophron intelligendus) dictum esse *Ausonium*, v. 76.

Ἐξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Λιγυστίας ἕλκεται ἅλμη,
Ἔνθ' Ἰταλῶν ἱερῆες ἐπ' ἠπείροιο νέμονται,
Ἐκ Διὸς Αὐσονίδαι ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες,
Ἀρξάμενοι βορέηθεν ἔσω Λευκὴν ἐπὶ πέτραν,
Ἡ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐξείζωται.

Ubi Eustathius hæc verba habet, Ὅτι τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς τότε μοναρχοῦντας, μέγα κοιρανέειν λέγει, καὶ Αὐσονίδας, ἤτοι Αὔσονας, ὀνομάζει, καὶ σημειοῦται ὅτι τοὺς αὐτοὺς εἶδε λέγει Αὔσονας καὶ Ἰταλοὺς. Λέγονται δὲ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος, ὃς πρῶτος μὲν τῶν κατὰ Ῥώμην βασιλεῦσαι πρός τινων ἱστορεῖται, Ὀδυσσεῖ γεγονὼς ἐκ τῆς Κίρκης. ἢ κατὰ τὰ Ἐθνικὰ γράμματα, ἐκ Καλυψοῦς γεννηθεὶς τῷ Ἄτλαντι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὐσόνιον ἐκλήθη ποτέ. Quidquid autem fiat de Ausonum situ, & nominis ratione, nobis sufficiet, si constabit mare Siculum, in quo Scylla habitare credita est, Ausonium olim dictum fuisse, quam ad rem Strabonis testimonium efficax erit, lib. II. Καὶ τὸ Αὐσόνειον μὲν πάλαι, νῦν δὲ καλούμενον Σικελικὸν, συνεχοῦν ἐκείνῳ, καὶ συνεχές. Idem postea tradit Ausonium id mare dictum esse, etsi numquam eam oram habitarint Ausones, lib. V. Τῶν δ' Αὐσόνων οὐδ' ἅπαξ οἰκησάντων ἐπὶ τῇ Σικελικῇ θαλάττῃ, τὸ πέλαγος ὅμως Αὐσόνιον καλεῖται. Suidas ita dictum credit, quia circa id regnavit Auson, Ulyssis & Calypsûs filius, Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα, ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως ἢ Καλυψοῦς υἱοῦ, ἐκεῖ βασιλεύσαντος. Stephanus Byzantinus hunc, & alios quosdam Lycophronis versiculos laudavit; Αὔσων, ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων,

Κτείνουσιν αὐτὸν Αὔσονες Πελλήνιοι.

Καὶ Αὐσονὶς, τὸ θηλυκόν. Καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία, ἡ χώρα· ἀφ' οὗ Αὐσονιεὺς, καὶ Αὐσόνειος. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος τόπων.

Καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτὸς,

Παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται.

Καὶ Αὐσονίτις θηλυκόν· ὁ αὐτὸς,

Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχούς.

Καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

Ibid. Μυχούς.] Specus maris præcipue scrutabantur piscatores, in iis latere pisces persuasi. Hinc Aristophanes Thesmophor.

——— μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον
Νηρέος. ———

48. Σάρκας κατεῖδον λοφνίσιν δομήσατο, Λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν] Vetus erat opinio, hominis animam vi ignis à corporis vinculo separari, & flammis, tanquam vehiculo, insidentem ad ætherias domos ascendere; quam causam assignant nonnulli, cur crematio cadaverum adeo apud prisci ævi homines obtinuerit. Eustathius Il. α'. p. 32. Ὅτι ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησι καίειν τοὺς νεκροὺς, ὃ δὴ καὶ εἰς ἔτι παραμένει τισὶ τῶν βορείων βαρβάρων. ἐποίουν δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ τὸ μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἀναφορηθὲν ἐν ὀχήματι τῷ πυρὶ, συμμίξαι τοῖς οὐρανίοις· τὸ δὲ γήϊνον κάτω μεῖναι· τὸ μὲν πυρὶ δαπανηθὲν, τὸ δὲ ἐναπομεῖναι λειψάνοις ὀστῶν. Οἱ δέ φασιν, ὅτι τὸ μὲν νεκρὸν οὐ καθαρὸν ἐδόκει, ἁγνισμὸς δέ τις ἦν ἡ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ νεκρωθέντος, ὅτι καὶ πῦρ ἁγνιστικὸν, διὸ καὶ οἱ καθαρμοὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντο. καὶ Εὐριπίδης δὲ τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει ὅπου φησὶν, ὅτι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δέμας πυρὶ καθήγνισται. ὁ δὲ Λυκόφρων τῇ δευτέρᾳ ἐννοίᾳ συντρέχει, ἐν οἷς τὴν Σκύλλαν καυθεῖσαν δομηθῆναι φησὶν, ἤγουν ἀνακτισθῆναι, ἀναζωωθῆναι, καὶ γενέσθαι, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀθάνατον κακόν. διὸ καὶ οἱ Γυμνοσοφισταὶ πυρίκαυστοι γενόμενοι, ἀπετίθεντο τὴν ζωὴν, ὡς καὶ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλανος.

49. Λέπτυνιν] Variæ sunt hac de voce sententiæ, dum alii animam denotare contendunt, quod ea sit λεπτὴ, tenuis admodum & ætheria substantia; alii Proserpinam, aut Plutonem intelligi malunt, ἀπὸ τοῦ λεπτύνειν, quod mortui in tenues umbras transformentur; aut quod eorum corpora comminuantur in pulverem. Etymologici Auctor, Λέπτυνιν, αἰτιατικὴ ἐπὶ τῆς Σκύλλας. Λυκόφρων· οἱ μὲν τὸν Ἅδην· οἱ δὲ τὴν Περσεφόνην, οἷον τὴν λεπτύνουσαν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων. οἱ δὲ τὴν ψυχὴν, λεπτομερεστέραν γάρ ἐστι.

50. Ἐξηνάριξεν ὃν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ] Δόλον ἄξιφον vocat Nessi venenatum sanguinem, quo ad insaniam adactus Hercules, vivum se ardenti rogo injecit. Haud aliter ipse conqueritur de hoc infortunio apud Sophoclem Trachin. v. 1070. ubi Deianiram uxorem ipsum sine gladio occidisse ait,

Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.

51. Νέκυς τῆς ᾅδου δεξιούμενος πάλαι] Vel δεξιούμενον πάλιν. Si priori modo legas, de Nesso interpretabere, qui, quum jamdudum *Orcum salutasset*, i. e. mortuus fuisset, ab Hercule interfectus est. Similiter Hercules Tragœdia citata, v. 1166.

 à

à Jove accepisse narrat, periturum se esse procuratione hominis mortui,

Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
Ἀλλ' ὅστις ᾅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει,
Ὁ δ' ἦν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
Πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτανεν θανών.

Nec aliter Ajacem ab Hectore occisum plorat Teucer, quum semet Hectoris gladio confodisset; Sophocles Ajace v. 1051.

——— εἶδες ὡς χρόνῳ
Ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν.

Sin vero legere malis δεξιούμενον πάλιν, de Hercule intellige, qui jamdudum adiisset inferos, Cerberum inde ad superos educturus. Vel, qui cum Plutone certamen quoddam habens, jaculis ipsum ἐδεξιώσατο, i. e. excepisset; quæ Tzetzis interpretatio, etsi Cantero dura nimis visa fuerit, Homeri & Eustathii auctoritate stabilita est; nam Iliad. θ'. Teucer se jactat homines τόξοισι δέχεσθαι,

——— τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.

Ad quæ verba Eustathius p. 600. Ἴσως ταυτὸν ἐστὶν ἀστείως τῷ φιλοφρονούμενος, δεξιούμενος· ἵνα ὥσπερ δώροις καὶ δαιτὶ δεξιοῦνταί τινες, οὕτω καὶ Τεῦκρος τοὺς Τρῶας τόξοις, οἷς ξένιζεν αὐτούς. οὕτω καὶ τὸν Ἀΐδην παρὰ Λυκόφρονι, καθά τινες νοοῦσι, τόξοις ὁ Ἡρακλῆς ἐδεξιώσατο, βαλὼν ἐκεῖνον. Porro Δεξιοῦσθαι, proprie est dextram jungere, quæ compellatio apud Veteres (ut hoc obiter moneam) erat fidei, & amicitiæ symbolum: propterea Pythagoras admonens quoslibet in amicitiam non esse recipiendos, consuluit μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν. Et δεξιαὶ plerumque pro fœderibus usurpantur; Suidas, Δεξιάς, συνθήκας. Hesychius, Δεξιαί, αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἐπαφαὶ τῶν δεξιῶν χειρῶν, εἰς σύμβολα τῆς βεβαίας ἐσπονδῆς, &c. Hinc in Euripide Menelaus, cum Helenæ fides dubia esset, ab ea exigit, ut data dextra, quæ dixisset, confirmaret, Helen. v. 844.

Ἐπὶ τοῖσδε τοῖς σοῖς, δεξιᾶς ἐμᾶς θίγε.

Et in Iliade, cum Trojani fœdera violassent, Heros Græcus quærit, quo loco habitæ sint

——— δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν.

Cujus moris causa fuit, (ut ex Hansenio discimus lib. de Jurejurando cap. IX.) quod dextra fidei sedes existimata sit; eo quod omnis Veterum auctoritas dextræ manus virtute constaret, ut ex Callimacho observavit Varro: vel quod ex religione numeri denarii, moris fuit veterioris, ut justissimi quique fidei comparandæ gratia dextras jungerent: denique, in dextra honoris laus est, & ea manus imperii signum, cujus & instrumentum fuit: unde elegans Crinagoræ in Cæsarem Epigramma, ubi dicit nullum esse ab hostibus metuendum periculum, quamdiu dextra Cæsari sufficiat ad imperium; Antholog. lib. I. *Non* (inquit) *si Oceanus se quantum potest inflet, non si Germania Rhenum suum epotet, Roma ullum erit ab iis periculum*,

——— ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.

Huc etiam referendum est illud Ovidii Metamorph. lib. I.

——— *Jovi, qui postquam voce, manuque*
Murmura compressit, tenuere silentia cuncti.

54. Λαίτειναν] Vel Λέτειναν, nam varie scribitur hujus urbis nomen; Zonaræ Lexicon Λαίτειναν vocat, sed Pausanias perpetuo Λέτειναν, memoratque urbem hanc ab Elide distare stadia CLXXX. & à Letreo, Pelopis filio, conditam esse, unde nihil mirum si in ea Pelopis ossa adservata fuerint; verba Pausaniæ hæc sunt Eliac. β'. Ὀγδοήκοντα δὲ (στάδια) ἐκ Λετρίνων καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Ἦλιν. τὸ μὲν δὴ ἐξ ἀρχῆς πόλισμα ἦν οἱ Λέτρινοι, καὶ Λετρεὺς ὁ Πέλοπος ἐγεγόνει σφίσιν οἰκιστής. ἐπ' ἐμοῦ δὲ οἰκήματα ἐλείπετο ὀλίγα, καὶ Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ναῷ.

Ibid. Λευκάνοις πυρὸς] Dicere heic in animo erat de veteri apud Græcos cremationis more, unde initium habuerit, & quibus ritibus peragi solita fuerit, sed hæc cum fuse sint in Archæologiis nostris (jam edendis) pertractata, illic Lectorem remitto. Id tantum heic adjiciam, manifesto falsum esse veterem Homeri Scholiastem, qui Iliade prima ad Herculem moris hujus originem refert, cum vel ex hoc Lycophronis loco, quem & alii Auctores confirmant, in usu fuisse Pelopis temporibus, qui Herculis ævum antecessit.

56. Πτερώμασι] i. e. alatis sagittis; nam sagittis avium plumas infigere solebant, ut majori cum vi & celeritate ferrentur, qui mos etiam hodie obtinet. Hinc πτερόεις ἰὸς apud Homerum Iliad. δ'. v. 116.

Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων.

Et Iliad. ε'. v. 171.

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί;

Calaber etiam lib. IV. πτερόεν βέλεμνον dixit,

Κεῖνον ὑπερβαλέειν οὐδὲ πτερόεντι βελέμνῳ.

Oppianus dixit ὀϊστὸν φερεπτέρυγα, & εὔπτερον. Ἁλιευτικ. ε'.

Χαλκήων, οὐδ' ὅσσα φερεπτερύγων ἐπ' ὀϊστῶν.

Et Κυνηγετικ. α'.

——— κάμακάς τε, καὶ εὔπτερον, ὠκὺν ὀϊστόν.

Nec alia ratione *jaculum comatum* dixit Sophocles Trachiniis,

Ἧκεν κομήτην ἰὸν ἐς δὲ πλεύμονας.

57. Δάμαρ] Δαμάζεσθαι dicebantur mulieres nubentes, unde apud Homerum Thetis de Jove, qui ipsam Peleo nubere coegisset, ait Iliad. σ'. 432.

Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν.

Ubi τῷ ἀνδρὶ δαμάζεσθαι, & τλῆναι ἀνέρος εὐνήν, phrases sunt æquipollentes. Hinc Sophocles Oedipi filias virgines vocat ἀδμήτας ἀδελφάς, Oed. Colon. v. 1048. & Dianam, quæ perpetuam coluit virginitatem,

——— τὰν Ἄρτεμιν
Τὰν αἰὲν ἀδμήταν.

Electra v. 1245. Ejusque vetus Interpres in Ajace v. 451. ἀδάμαστον θεάν, explicat παρθένον, ἄζυγον. Apposite admodum, nam vox ἄζυγος ejusdem prorsus est significationis cum ἀδάμαστος, nam metaphora hæc à juvencis jugo assuetis

tis desumta est; hinc de virgine impuberi Horatius Lib. II. Od. V.

Nondum subacta ferre jugum valet
Cervice. ———

Attici vero ut uxorem δάμαρτα, sic virum appellabant κύριον: quibus nominibus uterque admonetur sui ordinis atque officii. Aristophanes Equitibus,

——— ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην, καὶ κύριον.

Ubi Smicytham, virum effœminatum, ridere voluit Poeta: hinc Scholiastes vetus, Χρυσοῦ διώξεις· τὸ διώξεις ἔχοντι λόγον πρὸς τὰ προκείμενα, ἐπήνεγκε παρὰ τὴν φωνὴν τὸ, Διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον, ὥσπερ ἐν τῷ εἰσαγωγαῖς τῶν ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὰν γυναικὶ ἐπιφέρηται ἔγκλημα· οὕτω γὰρ προκαλεῖσθαι εἰώθασιν, Η δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ. ἅμα οὖν ὡς γυναικώδη τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ, καὶ ἔχοντα κύριον, ὡς αἱ θήλειαι. Et paulo post, Τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ ὡς κίναιδον, κύριον δὲ λέγει τὸν ἄνδρα· οὕτω γὰρ ἐπεγράφοντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις· Ἀσπασία, καὶ Κύριος, τουτέστιν ὁ Περικλῆς. Cæterum *uxorem* appellat Oenonem, quæ Cebrenis fluvii filia erat, & Alexandro nupsit, dum inter pastores ageret, ab eodemque postea repudiata fuit, cum Helenam duxerat, cujus nuptias heic vocat ἐπεισάκτους, q. d. superinductas; hinc & Oenonem βαρύζηλον appellat. Oenones meminit Apollodorus Mytholog. lib. III. cap. VI. Ἕκτωρ μὲν οὖν Ἀνδρομάχην τὴν Ἠετίωνος γαμεῖ· Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην, τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. Maxime autem omnium Ovidius in Epistola Oenones ad Paridem, ubi deserta uxor de mariti perfidia conqueritur, v. 9.

Nondum tantus eras, cum, te contenta marito,
Edita de magno flumine Nympha fui.
Qui nunc Priamides, (adsit reverentia vero)
Servus eras; servo nubere Nympha tuli.

Et iterum v. 79.

At cum pauper eras, armentaque pastor agebas,
Nulla, nisi Oenone, pauperis uxor erat.

58. Στείλασα κοῦρον τὸν κατήγορον χθονὸς] Præter allatum à Meursio Parthenii testimonium, Ovidius etiam tradit Corythum Paridis fuisse filium, Metamorph. VII. Fab. VIII. de Paride loquens,

Quaque pater Corythi parva tumulatus arena est.

Hoc etiam suo testimonio confirmavit Conon Διηγησ. XXIII. additque eum à patre occisum, quod cum Helena familiaritatem contraxisset, Ὡς Ἀλεξάνδρου, τοῦ Πάριδος, καὶ Οἰνώνης, ἣν ἐγήματο, πρὶν ἢ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαι, παῖς Κόρυθος γίνεται, κάλλει νικῶν τὸν πατέρα. τοῦτον ἡ μήτηρ Ἑλένη προσπέμπει, ζηλοτυπίαν τε κινοῦσα Ἀλεξάνδρῳ, καὶ κακόν τι διαμηχανωμένη Ἑλένη. ὡς δὲ συνήθης ὁ Κόρυθος πρὸς Ἑλένην ἐγένετο, Ἀλέξανδρός ποτε παρελθὼν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ θεασάμενος τὸν Κόρυθον τῇ Ἑλένῃ παρεζόμενον, καὶ ἀναφλεχθεὶς, ἐξ ὑποψίας εὐθὺ ἀναιρεῖ. Eandem fere Historiam repetit Parthenius Nicaënsis, additque ex Nicandro, Helenæ ipsum filium à nonnullis dici; Erotic. cap. XXXIV. Ἐκ δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος· οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνως ὑπεδέχετο· ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος. φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Νίκανδρος μέντοι τὸν Κόρυθον, οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶ γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις,

Ἠρία τ' ἐν (emendo εἰν') ἀΐδαο κατοιχομένου Κορύθοιο,
Ὅν τε καὶ ἁρπακτοῖσιν ὑποδμηθεῖς (lege ὑποδμηθεῖσ') ὑμεναίοις
Τυνδαρὶς, αἰν' ἀχέουσα, κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω.

Ex quibus versiculis male colligit Parthenius, (ut hoc obiter moneam) Nicandrum dicere Corythum Paridis & Helenæ filium, cum nihil tale vel innuendo significet Poeta; nam γόνον ἤρατο βούτεω nihil aliud denotat, quam quod Helena ἠράσατο τοῦ βούτεω, τουτέστι τοῦ Πάριδος, γόνον, ἢ παῖδα, i. e. Bubulci, seu Paridis, filii, h. e. Corythi, amore capta fuit; ἤρατο enim fit à verbo poetico ἔραμαι. Sin vero dicere voluisset, Helenam ex bubulco Corythum suscepisse, debuit hoc modo versiculum proferre,

——— κακὸν γόνον ἤρατο βούτῃ.

Itaque legendum puto. Ad Lycophronem ejusque Scholiastem redeo, qui, cum referunt Corythum Græcis ad Trojam navigantibus viæ ducem fuisse, Homero contradicunt, apud quem Calchas dicitur per maria iter monstrasse. Eustathius Iliad. α'. Ἡ δὲ Ὁμήρου γνώμη δήλη ἐστὶν, ἀποφηναμένου τὸν Κάλχαντα τοῖς Ἕλλησι τοῦ εἰς τὴν Τροίαν πλοῦ ἀφηγήσασθαι. Audi etiam ipsum Homerum Iliade citata, ubi de Calchante ait, v. 72.

Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω.

61. Αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς &c.] Magno in pretio habebatur apud Veteres medicina, unde tam clara nomina Æsculapii, Chironis, &c. Reges etiam & Principes non dedignabantur in ea addiscenda operam ponere, quod Achillis, aliorumque exemplis comprobari possit; & Athenienses, quam regibus aliquot, & summis viris negarunt, urbis suæ libertatem Hippocrati, celebri medico, ultro obtulerunt. Hinc nihil mirum, si Apollo medicinam Oenone præbuerit, in raptæ virginitatis solatium, ut fusius narrat Ovidius in Epistola jam laudata. Hæc porro, cum Paris esset à Philoctete vulneratus, ipsaque sola opem ferre potuit, sanare ipsum noluit; eo vero mortuo, pœnitentiam agens, vitam laqueo finivit, secundum Apollodorum, & Cononem; aut à turri se præcipitem dedit, ut Lycophron; aut alio se modo confecit, ut alii. Fabula est apud Apollodorum loco citato; Αὕτη (Οἰνώνη) παρὰ τῆς Ῥέας τὴν μαντικὴν μαθοῦσα, προὔλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην. μὴ πείθουσα δὲ, εἶπεν, ἐὰν τρωθῇ, παραγενέσθαι πρὸς αὐτὴν, μόνην γὰρ θεραπεῦσαι δύνασθαι. τῆς δὲ Ἑλένην ἐκ Σπάρτης ἁρπάσαι, πολιορκουμένης δὲ Τροίας, τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνώνην ἐπανελθεῖν εἰς Ἴδην. ἡ δὲ μνησικακοῦσα, θεραπεῦσαι οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν κομιζόμενος τελευτᾷ· Οἰνώνη δὲ μετανοήσασα, τὰ πρὸς θεραπείαν φάρμακα ἔφερε, (ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν ἤσκει) καὶ καταλαβοῦσα αὐτὸν νεκρὸν, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Eandem Fabulam non multa cum variatione referunt Conon Διηγησ. XXIII. & Parthenius Ερωτικ. IV.

67. Πόθῳ ἠγκιστρωμένη] Desiderio irretita, metaphora à piscibus ducta, qui hamis capti se expedire nequeunt. Etymologici Auctor, Ἀγκιστρώμενος, κατεχόμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων, τῶν κατεχομένων τῷ ἀγκίστρῳ.

69. Στένω, στένω σε διοσὰ κ̀ τειπλᾶ] h. e. gravissime & vehementissime gemo & doleo, geminato ob emphasin majorem verbo; & quasi hoc parum esset, adjicit amplius *se bis terque* dolere; quibus verbis exprimere vult ingentem, & pene verbis majorem dolorem; adeo ut frustra sit Scholiastes, qui eo hæc refert, quod Troja ter fuerit direpta, ab Hercule, ab Amazonibus, & Græcis. Quod autem doctissimus Meursius hanc interpretationem amplexus sit, id plane miror; magis vero, quod tertiam Trojæ direptionem ad Charidemum, nescio quem, aut Fimbriam, Romanum Legatum, referat, rejectis iis, quæ de Amazonibus ait Scholiastes, ut nulla auctoritate suffulta; præsertim, cum Homeri etiam illustre testimonium hinc non alienum videatur, Il. γ'. v. 189. ubi Priamus ait, Trojam ab Amazonibus oppugnatam esse,

Ηματι τῷ, ὅτε ἦλθον Αμαζόνες ἀντιάνειραι.

71. Εναυγάζουσαι] i. e. βλέπουσαι, nam Αὐγαὶ sunt ὀφθαλμοί. Nicander Alexipharmacis,

Η δ' ὑπὸ ζοφέης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγάς.

72. Τάφοις Ατλαντίδος κέλωρος] h. e. Trojam, ubi exstructum erat sepulcrum Dardani, quem ex Jove & Electra, Atlantis filia, natum referunt. Virgilius Æneid. VIII. v. 134.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & auctor
Electra (ut Graii perhibent) Atlantide cretus,
Advehitur Teucros; Electram maximus Atlas
Edidit. ———

Idem tradit Ovidius in Fastis,

Dardanon Electra quis nescit Atlantide natum?
Electram scilicet concubuisse Jovi.

Huc etiam pertinent, quæ tradit vetus Homeri Scholiastes Iliad. υ'. 215. Δάρδανος, ὁ Διὸς κ̀ Ηλέκτρας, τῆς Ατλαντος θυγατρὸς, διὰ τὴν Σαμοθράκην, ἐπομβρίας γενομένης, καλασκευάσας σχεδίαν, κ̀ ἀσκὸν ἑαυτῷ περιθεὶς, διεκομίσθη εἰς τὴν Ιδην τῆς Τρῳάδος· κ̀ ὑποδεχθεὶς, Διὸς ὑποθεμένου, κτίζει πόλιν, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν· ἱστορεῖ Λυκόφρων. Ejusdem rei meminit Apollodorus lib. III. cap. XI. diversam tamen reddit rationem, cur Dardanus, relicta Samothracia, in agrum, Trojanum postea appellatum, tranavit; quia, nempe, fratris Jasionis interitu mœstus, eam terram odio haberet; Ηλέκτρας δὲ τῆς Ατλαντίδος καὶ Διὸς, (inquit) Ιασίων κ̀ Δάρδανος ἐγένοντο. Ιασίων μὲν οὖν ἐρασθεὶς Δήμητρος, κ̀ θέλων καταισχῦναι τὴν θεὸν, κεραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην λιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον ἦλθε. &c.

76. Κέπφος ὡς ἐνήξατο] Ceppho comparat Dardanum, quia per maria ex Samothracia ad Idam venit; cepphus enim avis marina est: vel quod magna cum celeritate iter illud confecit; nam avis ista levitate, & celeritate nota est. Hesychius, Κέπφος, εἶδος ὀρνέου κουφοτάτου περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος, ὃ εὐχερῶς ὑπὸ ἀνέμου μετάγεται· ἔνθεν λέγεται ὀξὺς κ̀ κοῦφος ἄνθρωπος, κέπφος. Suidas, Κέπφος, εἶδος ὀρνέου, ὁ λεγόμενος λάρος, ἔστι δὲ κοῦφον, καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν. Phavorinus, Κέπφοι, οἱ κοῦφοι, ἀπὸ τῶν ὀρνέων· ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς τῶν φρεσὶ, κέφους (lege κέπφους) καλοῦμεν. Hinc κεπφωθεὶς dicitur, qui celeri motu fertur, quo sensu intelligi potest illud Proverb. cap. VII. v. 22. Ο ἐπηκολούθησεν αὐτῇ κεπφωθείς. Et quamvis alia significatio, quæ nempe exp. ἀπατηθεὶς, non sit ab hoc loco aliena, prior tamen cum Hebraico textu magis convenire videtur. Hesychius, Κεπφωθεὶς, ἐπαρθεὶς, ἀπατηθεὶς. Suidas, Κεπφωθεὶς, ἐπαρθεὶς, ἐρεθισθεὶς, ὀξέως, ἐλαυνόμενος. Phavorinus, Κεπφωθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἐπαρθεὶς, κέπφος γὰρ εἶδος ὀρνέου κούφου. κ̀ Κεπφωθεὶς, ἐρεθισθεὶς, ὀξέως ἐλαυνόμενος.

77. Ζήρυνθον ἄντρον] Zerynthus, antrum erat ob Hecates occulta mysteria, quæ ibi celebrabantur, notissimum, quod quidam in Thracia ponunt. Phavorinus, Ζήρινθον, ἄντρον Θρακικὸν, σπήλαιον. Stephanus Byzantinus, Ζήρυνθος, πόλις, κ̀ ἄντρον Εκάτης, ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων,

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φανοῦς θεᾶς, φησίν.

Emendat Thomas de Pinedo,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοφάγου θεᾶς
Λιπών. ———

Ego emendo,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς

φησίν. Alii in Samothracia collocant, quod & rectius mihi videtur, quod in hac terra frequentari dicantur Hecates, & Corybantum sacra, quæ ad hoc antrum pertinebant, ut ex Suida discimus; Ζηρυνθία, (inquit) ἡ Ἀφροδίτη, κ̀ Ζηρύνθιον, κ̀ Ζήρινθον (lege Ζήρυνθον) ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων, κ̀ τῆς Εκάτης μυστήρια. Idem tradit Aristophanis Interpres in Pace, Οἱ ἐν κινδύνοις γινόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ, τούς τε Κορύβαντας, κ̀ τὴν Εκάτην, ἐξ ἧς κ̀ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτην ὠργίαζον, καὶ ἠλευθεροῦντο. Nicandri Scholiastes hunc Lycophronis locum habuit præ oculis; Αλλοι δὲ (inquit) τὸ Ζήρυνθον ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι, Λυκόφρων δέ φησι,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ,

ὅ ἐστι, σπήλαιον Εκάτης. Nec apud Latinos minus celebre hoc antrum fuit; Ovidius Trist. lib. I. Eleg. IX. v. 19.

Inde levi vento Zerynthia litora nactis
Threïciam tetigit fessa carina Samon.

Ibid. Κυνοσφαγοῦς θεᾶς] i. e. Hecates, cui canes immolari solebant. Cæterum duplicem potissimum ob causam certa animalia in Deorum sacrificiis adhibebant; una est, quod eorum nonnulla certis Diis invisa judicabantur, ideoque nulla magis ratione Veteres putabant se Deos placare posse, quam si inimicum sanguinem super aras funderent: hinc in Cereris sacrificiis porcam mactabant, quod esset id animal inventis ipsius Deæ, ut ait Natalis Comes Mythol. lib. I. infestum; unde Ovidius,

Prima Ceres avidæ gavisa est sanguine porcæ,
Ulta suas merita cæde nocentis opes.

Caper vitibus infestus est, unde ejus cæde lætari credebatur Bacchus, ut ait Virgilius Georgic. II. 371. de vite loquens,

Texendæ sepes etiam, & pecus omne tenendum est;
Præcipue dum frons tenera, imprudensque laborum est,
Cui, super indignas hyemes, solemque potentem,
Sylvestres uri assidue, capreæque sequaces
Illudunt;

Illudunt; pascuntur oves, avidaeque juvencae.
Frigora nec tantum cana concreta pruina,
Aut gravis incumbens scopulis arentibus aestas,
Quantum illi nocuere greges, durique venenum
Dentis, & admorso signata in stirpe cicatrix:
Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Caeditur; & veteres ineunt proscenia ludi;
Praemiaque ingentes pagos, & compita circum
Theseida posuere &c. ———

Hanc ob rationem putant nonnulli (inter quos est Scholiastes noster, & ex eo Caelius Rhodiginus Antiq. Lect. l. xx. c. vi.) Hecatae canes immolari, quod invisum sit id animal, cujus latratu phantasmata, quae ab Hecate mittuntur, dissolvuntur; nam cum aër vel aeris tinnitu, vel alicujus rei strepitu concutitur, illa offenduntur gravissime, & nequeunt diutius consistere. Secunda ratio, ob quam certa animalia certis Diis offerebantur, erat, quod Diis sacra habita sint quaedam animalia, quibus laetari credebantur; vel ob aliquam inter Deum & victimam similitudinem. Hinc malis, & infernis Diis nigrae, & steriles mactabantur hostiae; bonis albae, & superis testiculatae, ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, ἔνορχα δὲ τοῖς οὐρανίοις, ut ait Apollonii Rhodii Interpres Argon. α'. Hinc Ulysses apud Homerum pollicetur se, si in patriam sospes redeat, Diis Manibus sterilem vaccam sacrificaturum esse,

Πολλὰ δὲ γουνοῦμαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι. ———

Tiresiae etiam, vati inferorum, nigram ovem promittit,

Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.

Nec multo aliter apud Virgilium Aeneas, Aeneid. vi. v. 249.

——— *ipse atri velleris agnam*
Aeneas matri Eumenidum, magnaeque sorori
Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.

Equus Soli ob celeritatem mactabatur, ut ait Ovidius Fast. lib. 1.

Placat equo Perses radiis Hyperiona cinctum,
Ne detur celeri victima tarda Deo.

Cereri Cerealia dona offerebant, Baccho vini primitias, Veneri columbam, ut de caeteris taceam; sic &, opinor, in Hecates sacrificiis canes adhibebantur, nam id animal Deae sacrum, ejusque comes esse putabatur. Unde Apollonius Rhodius, de Hecate loquens,

——— ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.

Et Poeta noster, cum infra ait Hecubam in canem esse mutandam, dicit futuram esse Hecates *pedissequam*, v. 1175. Et Tibullus Eleg. lib. 1. cum voluit dicere quandam magam interius cum Hecate commercium habere, ipsam dicit *Hecates canes domuisse*, quod illi semper sint ejus pedissequae,

Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecates perdomuisse canes.

Quinetiam canum latratus ei gratus credebatur, unde factum, ut veneficae, cum eam implorabant, canino more ululabant; quod ex Ovidio discimus, Metam. xiv. Fab. viii.

Et Noctem, Noctisque Deos, Erebonque, Chaonque
Convocat, & longis Hecaten ululatibus orat.

78. Ἐρυμνὸν κλίσμα Κυρβάντων Σάον] Qui sint Corybantes, omnibus notum. Porro ubi sit Saus, pauci dicere potuerunt. Scholiastes ait esse Thraciae montem, vel antrum. Canterus insulam Saonem ponit; vel putat esse Thraciae promontorium, in quo Hecates antrum erat, quod tamen ipse paullo ante in Samothracia posuerat; & certe Dardanus in Phrygiam è Samothracia enatavit, ut prius dictum, non ex Saone, aut Thracia; eademque Corybantum sedes fuit, teste Dionysio Perieg. v. 524.

——— Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ.

Ex quibus necesse erit Saum dicere Samothraciam; quam etiam ita appellatam fuisse clare prodidit Nicandri Interpres ad hunc versum,

Ἢ Σάου, ἠὲ Μοσύχλου, ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς.

Καὶ ὁ Σάος δὲ, καὶ ὁ Μόσυχλος (inquit Scholiastes) ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου· μέμνηται δὲ τούτων τῶν τόπων, τῆς Λήμνου, καὶ Σαμοθρᾴκης, ἑκατέρας τὰς νήσους διὰ τούτων σημαίνων· ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος.

80. Ζηνὸς καχλάζων νασμὸς] Ad hunc locum respexit Etymologici Auctor, Νασμὸς, (inquit) ὄμβρος, ἀπὸ τοῦ νάω, ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ ναύτης. Λυκόφρων, Ζηνὸς καχλάζων νασμός. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὸν κατακλυσμόν. Caeterum à Jove diluvium hoc factum esse dicit, ex Veterum opinione, qua Jupiter dicebatur coelum, aether, & aër; hinc Theocritus Idyll. iv. v. 43.

Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Theognis idem tradit,

——— οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὐθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

Et utroque vetustior Hesiodus, in Operibus,

——— μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνός. ———

Idem etiam agnoscunt Poetae Latini; unde Horatius,

Quod latus mundi nebulae, malusque
Jupiter urget.

Et Claudianus, cum de Aegypto loquitur, quae Nili aquis foecundata, imbribus non indiget,

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Non Jovis, in solo tanta est fiducia Nilo.

Eandem ob causam Jovi inditum apud Graecos Ὀμβρίου, apud Latinos *Pluvii* nomen. Lycophron v. 166.

Τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος Ὀμβρίῳ δέμας.

Et Tibullus, de Aegypto loquens,

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Jovi.

88. Τόργος ὑψόφοιτος] Τόργος vulturem rapacem denotat, & apud Siculos praecipue in usu fuit, quorum erat mons Torgium, in quo vultures nidificare solebant, unde & hoc nomen eis inditum; Auctore Hesychio, Τόργος, εἶδος γυπὸς αἱματορρόφου· ἔστι δὲ καὶ ὁ γὺψ παρὰ Σικελιώταις. Et paullo ante, Τόργιον, ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες, ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τόργοι. Haec autem significatio minime est hujus loci, quia non in vulturem

turem, sed cycnum se mutavit Jupiter, cum Ledam, Helenæ matrem, compressit; τόργον itaque pro cycno poni velim; quod & prius observavit Suidas, Τόργος, (inquit) παρὰ Λυκόφρονι ὁ κύκνος λέγεται δὲ καὶ ὁ γύψ. Hoc vero non ideo fieri puto, quasi τόργος de cycno proprie dici possit, sed quod more suo Lycophron speciem unam pro alia posuerit; haud aliter infra dicet Priamum juxta altare Jovis Agamemnonis interfectum esse, quem tamen ad Hercei periisse notissimum est, v. 335. Item Epeum instrumenta, quibus equum Durateum fabricavit, & Minervæ Græcæ consecravit, Myndiæ dicasse, v. 950. Plura exempla ex hoc Poeta afferre supervacaneum esset, cum nec hunc loquendi morem alii Scriptores refugerint; haud enim aliter Euripides Callistonem ait in leænam fuisse transformatam, quam reliqui omnes in ursam versam fabulantur; Helen. v. 384.

Α μορφᾷ θηρῶν, λάχνα γυίων,
Ομματι λάβρῳ, σχῆμα λεαίνης
Εξαλλάξασ', ἄχθεα λείπεις.

Cujus significationis rationem Euripidis Interpretum nemo, ne quidem ipse Barnesius, vir sæpe nominatus, satis intellexisse videtur.

89. Κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένην] Στρόβιλος inter alia significata ovi hemisphærium denotat, ut ait Phavorinus, Στρόβιλον, στρογγύλον. Στρόβιλος δὲ, τὸ περιφερὲς διχότομον τοῦ ὠοῦ. Item cochleam, teste Suida; Στρόβιλοι, (inquit) καὶ οἱ κοχλίαι, καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες. Unde communiter pro quovis rotundo usurpari solet; & hoc sensu apud Lycophronem sumi docet Eustathius, Commentario in Dionysium, Λέγει δὲ (inquit) τόρνον, τὸ τορνοειδὲς, ὥσπερ ὁ Λυκόφρων στρόβιλον, τὸ στροβιλοειδές. Malim tamen hoc loco στρόβιλον cochleam exponere; ut Helena, quam ex ovo natam fabulantur, comparetur cochleæ testa circumtectæ; quam interpretationem adjuvat vox ὠστρακωμένην. Porro Helenæ fabula notissima est.

90. Αχερουσία τέῖβος Καταιβάτης] Sunt qui Acherusiam viæ Laconicæ nomen esse arbitrantur; mihi nihil tale videtur, sed potius ita dici regionis istius viam quamlibet, in qua Tænarus promontorium fuit, ubi fauces erant ad Inferos deducentes; & antrum ostendebatur, per quod Herculem ab Inferis rediisse Poetæ fabulati sunt; unde & hanc viam καταιβάτιν, sive declivem appellavit Lycophron, nam per immania præcipitia patebat ad Inferos iter; Virgilius Æneid. VI. v. 126.

——*facilis descensus Averni,*
Sed revocare gradum, superasque evadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est.——

91. Πύγαργον] Varia habet significata hæc vox, quæ Paridi possunt applicari, quæque satis explicavit Scholiastes noster; itaque nihil aliud addam, quam quod Etymologici Auctor *aquilam* exponit, cui comparatur Paris, quod Helenam rapuerit: Πύγαργος, (inquit) εἶδος ἀετοῦ, Λυκόφρων. δειλὸν, ἢ ἅρπαγα· Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης, ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. Dictus autem videtur ἀπὸ τοῦ πυγὴν ἀργὴν ἔχειν, sive quod caudam habeat albis pennis insignem, ut innuit Æschylus in Agamemnone,

——ὁ κελαινὸς
Ο, τ' ἐξόπιν ἀργίας,
Φανέντες ἴκταρ μελάθρων.

Ubi Scholia vetera, Ο, τ' ἐξόπιν ἀργίας· ὁ ἐξόπισθεν λευκὸς, ὅ ἐστιν ὁ πύγαργος. Alii dictum putant, quod sit proclivior in Venerem, per antiphrasin, quod ei cauda sit minime otiosa; eadem Etymologia conveniet, si pro *timido*, ut fieri nonnumquam solet, accipias. Cæterum Paridis libido, & timiditas satis notæ.

Ibid. Οὐ πατρὸς κόπροις &c.] Observavit heic Meursius, regium antiquitus fuisse pecora pascendi studium; quod quidem verissimum est, unde apud Homerum Il. ζ'. v. 422. Andromache, Eetionis, Thebarum Ciliciæ regis, filia, dicit fratres suos, dum boum armenta, oviumque greges pascerent, ab Achille interfectos esse,

Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς,
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι, καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσι.

Ubi observare poteris eam de bobus, ovibusque solum loqui, porcorum autem nullam habere mentionem: horum enim greges pascere servorum potius erat, quod hoc turpe esset animal, & luto fimoque gauderet; ut discimus ex Eustathii Commentario in hos versus Iliad. ε'. v. 312.

——Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη
Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Αγχίσῃ τέκε βουκολέοντι.

Σημείωσαι δὲ (inquit) ὅτι ὥσπερ ποιμαίνειν, οὕτω καὶ βουκολεῖν ἔξεστι τοῖς βασιλικοῖς παισὶ, οὐ μὴν συφορβεῖν, τοῦτο γὰρ πάνυ ἀγεννὲς, διὰ τὸ τῶν συῶν οὐ μόνον γεωχαρὲς, ἀλλὰ καὶ ἄλλως οὐκ εὐγενές. Equos alendi studium adeo fuit in pretio, ut non viri solummodo, sed fœminæ etiam nobiliores ei operam darent; testis est Homerus Iliad. θ'. v. 185. ubi Hectorem introduxit dicentem equorum suorum curam habuisse Andromachen,

Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ανδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ηετίωνος,
Υμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

Ubi idem observavit ex Herodoto Eustathius, Ιστέον δὲ (inquit) ὅτι γυναικείαν διακονίαν ὁμοίαν τῇ κατὰ τὴν Ανδρομάχην καὶ Ηρόδοτος ἱστορεῖ, ἐν οἷς φησιν ὅτι γυνή τις, ἐπεὶ ἀφίκετο ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ἦρξε τοῦ ἵππου, ὃ ἐστιν ἐπότιζεν. Idem de ovibus, bobusque credendum est. Rationem cur se his operibus occuparunt Veteres, dabit tibi idem sæpe laudatus, sæpius laudandus Eustathius: ut, nempe, laboribus se, & exercitiis assuefacerent, & pecudum curam gerendo hominibus imperare discerent; audi ejus verba ex Iliad. λ'. Ορα δὲ καὶ ὅτι ποιμαίνουσι κἀνταῦθα παῖδες εὐγενεῖς, ἐπεὶ, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἔθος τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν βουκολεῖν, ἢ ἱπποφορβεῖν, ἢ ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, καρτερίας καὶ ἀσκήσεως χάριν, τὴν ἀνθρωπικὴν ποιμαντικὴν ἀσκουμένοις ἐν τῇ τῶν ἀλόγων ἐπιμελείᾳ, δι' ἣν καὶ ποιμένες λαῶν ἐλέγοντο. Mihi autem potius videtur hoc ex antiqua frugalitate & simplicitate factum; Veteres enim utplurimum erant αὐτοδιάκονοι, & utcumque

cumque in operibus inhonestioribus servorum bello captorum, aut ære emtorum opera uterentur, cætera tamen ipsi obire solebant: quam rem innumeris exemplis confirmavit Homerus, apud quem Heroes summi sacrificiales ritus obeunt, convivia apparant, mortuos sepeliunt, aliisque officiis, quæ in delicatioribus seculis servilia, & libero homine indigna existimata sunt, funguntur; unicum hac de re testimonium dabo, & in id Eustathii illustrationem, ex Iliad. η'. ubi Nestor Principes Græcos hortatur, ut ipsi mortuis sepulturam darent, & justa persolverent, his verbis,

Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἔνθαδε νεκροὺς
Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτούς.

Ubi Eustathius, Τὸ δὲ Αὐτοὶ ἀγρόμενοι, αὐτοδιακονεῖν ἐν καιροῖς καὶ τοὺς ἀρίστους βούλεται. καὶ δηλοῦται τοῦτο ἐκ τε ἄλλων μυρίων τῶν κατὰ τοὺς ἥρωας, καὶ οἷς δὲ Πάτροκλος καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν ταῖς λιταῖς αὐτοὶ τὰ τῆς δεξιώσεως τῶν φίλων πρέσβεων εὐτρεπίζουσι· καὶ Μενελάου, φασὶ, τελοῦντος, ὁ νυμφίος οἰνοχοεῖ· καὶ Ὀδυσσεὺς δέ που δαιτρεῦσαι, καὶ πῦρ ἐκκῆσαι, καὶ ξύλα κεάσαι δεξιὸς εἶναι λέγεται. τὸ πᾶν δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἐπετήδευον οἱ ἥρωες τὴν αὐτοδιακονίαν, καὶ ἐναβρύνοντο τῇ ἐν τοῖς τοιούτοις εὐστροφίᾳ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἐφιλοτιμοῦντο οὕτω αὐτάρκεις εἶναι δοκεῖν, καὶ τέλειοι, καὶ ἀνενδεεῖς, οἷα μὴ ἐθέλοντες ὀφλεῖν χάριτας ἑτέροις, εἰ τῶν ἔργων συνεφάπτονται αὐτοῖς ἐπὶ οὕτω μικροῖς, καὶ οὐ πολλοῦ λόγου ἀξίοις, καὶ ἅμα πραγματευόμενοι τὸ ποικιλώτερον. Hæc, fateor, ἐν παρόδῳ, nam ad Paridem quod attinet, etsi hoc non videtur observasse Meursius, is armenta pavit non regio, sed pastorali habitu indutus, nec nisi postea agnitus est à Priamo rege. Hecuba enim, cum gravida esset, somniavit se facem in utero gestare, & conjectores consulti respondebant, fore, ut filius, quem in utero habuit, patriam esset perditurus. Qua re cognita, Priamus infantem, ubi primum esset in lucem editus, Archelao cuidam dedit feris exponendum in Ida monte, ubi à pastoribus, vel etiam ab ipso Archelao, aut misericordia commoto, aut Hecuba id clam jubente, educatus, & pastorali vitæ assuefactus est; ubi, cum esset in dirimendis controversiis æquissimus, & maximam justitiæ famam comparasset, orta inter Deas de formæ præstantia contentione, arbiter electus est. Cætera, quæ ad fabulam pertinent, notiora sunt, quam ut heic habere locum debeant.

93. Θυωρίτην] Θυωρὸς mensam sacram denotat, quæ placentas, τὰ πέμματα, cæteraque divinis usibus destinata sustinebat. Hesychius, Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν, καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ μυρεψοὺς οὕτω. Suidas, Θυωρὸς, κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα· ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι. Quæ verba citavit Suidas ex Diogenis Laertii Vita Pherecydis, ubi totidem verbis exstat hoc dictum, cujus ratio erat hæc, quam dixi; quod, nempe, mensa, quæ sacris usibus inserviebat, θυωρὸς dicta. Phavorinus hunc Lycophronis locum habuit præ oculis, Θυωρὸς, ἡ τράπεζα παρὰ Λυκόφρονι, ἡ καὶ τὰ θυάματα (lege θύματα, vel θυμιάματα) ὁρῶσα καὶ φυλάττουσα. His autem mensis more receptum fuit ut assiderent nummularii, qui in fœnora pecuniam elocabant, & aurum argento, argentum obolis, terunciisve permutabant; & ne Judæorum quidem Templum ab his fuit immune, ut docent Scripturæ, in quibus Christus dicitur, eos è Templo fugasse, mensasque subvertisse; Matthæi Evangel. XXI. 12. Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε. Cujus moris prima causa fuisse videtur, ut præsto essent, & emi possent omnia, quæ essent ad sacrificiorum ritus peragendos necessaria, unde in Matthæi loco citato Christus eorum etiam *cathedras* subvertisse dicitur, *qui vendebant columbas*, nam columbæ à Judæis mactari solebant. Hinc τραπεζίτης, pro nummulario usurpari solet, Plautus,

——— *subducam ratiunculam,*
Quantum argenti mihi apud Trapezitam siet.

Idem significat etiam θυωρίτης; unde emendo Hesychium, apud quem sic scribitur, Θυσωρίτης, τραπεζίτης. Lege Θυωρίτης, τρ. Item qui controversias his de rebus ortas dirimebant, θυωρῖται dicti fuisse videntur, unde & hic pro *judice* sumitur; cujus rei nos admonuit Etymologici Auctor, Θυωρίτην τριπλοῦς· τὸν τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα, κριτήν. θυωρὸς δὲ, κυρίως ἡ τράπεζα, παρὰ τὸ τὰ θύη δέχεσθαι τῶν θεῶν· ἢ παρὰ τὸ τὰ θύα (lege θύη) ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, παρὰ Λυκόφρονι· νῦν δὲ μεταφορικῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς ἄλλης ὅτι ἔκριναν τὰς θεάς. Lege, ἐπὶ τοῦ κάλλους ὅτι ἔκρινε τὰς θεάς.

94. Οστρίμων] i. e. stabulorum; Hesychius, & ex eo Phavorinus, Οστριμον· ἐν ᾧ αἱ θήλειαι μοναὶ τόπος· οἱ δὲ, ἔπαυλις.

Ibid. Γαμφηλὰς ὄνου] Asini maxillas vocat Maleam, Laconiæ promontorium, quod V. m. passuum per mare extenditur: Euripidis Scholiastes in Oreste, v. 364. Μαλέας δὲ ἀκρωτήριον ἐστὶ περὶ Λακεδαιμονίαν, λεγόμενον παρά τισιν ἰδιωτικῶς Ὄνου καλαμάγουλον. Quod nomen ei inditum à formæ similitudine; nec alia ratione Æschylus mare Salmydesium vocavit *maxillam*, Prometheo,

Τραχεῖα Πόντου Σαλμυδησσία γνάθος,
Ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν.

Ubi Scholiastes hæc verba habet, Γνάθος εἶπε, διότι Σαλμυδησσία θάλασσα τοιοῦτον σχῆμα ἔχει, οἷον ἡ τοῦ ὄνου γνάθος. Idem dixit *flammæ barbam*, quod flamma in acutum verticem, senilis barbæ instar, exeat, Agamemnone v. 314.

Φλογὸς μέγαν πώγωνα. ———

Ad quod iterum Scholiastes, Πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρὸς, καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὀξὺ λήγει, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ Αὐθιάδη γνάθον, τὴν ἀκμὴν εἴρηκε καὶ ὀξύτητα τοῦ σφηνός. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις πωγωνίας ἀστήρ. Si quis plura hujus generis exempla videre volet, Eustathium adeat. Porro promontorium hoc Laconiæ, Μαλέα, Μάλεια, Μάλειαι, vel Μαλέας dictum, à Maleo, rege quodam Argivorum, qui ibi templum exstruxit Apollinis; ita vero navigantibus infestum erat, ut proverbio originem dederit, quo admonentur, qui juxta Maleam navigaturi sunt, rerum domesticarum oblivisci, tamquam qui certam mortem sint exspectaturi;

turi; Eustathius Odyss. γ'. ad hunc versum,

Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ιξε θέων. ——————

Ιστέον δὲ (inquit) ὅτι ἐκ Μαλειῶν, ὅθεν ἐξώσθη Μενέλαος εἰς Κρήτην, καὶ περὶ ἃς ἐδυστύχησεν ὁ Αγαμέμνων εἰς τὸν πλοῦν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται, παροιμία κεῖται, τὸ, Μαλείας δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε· οὐ γὰρ εὔπλους, φασὶν, ὁ τόπος. λέγεται δὲ καὶ Μάλεια ἑνικῶς, καὶ Μάλειαι πληθυντικῶς, πρὸς ἔμφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον μεγέθους· οὕτω δὲ καὶ Κρήτη, καὶ Κρῆται, καὶ ἄλλα πολλά. ἡ δὲ Μάλεια, καὶ Μαλέας κοινῶς λέγεται. Ad proverbium quod attinet, id est ex Strabonis libro VIII.

Ην δ' ὥσπερ ὁ πορθμὸς οὐκ εὔπλοις ὁ κατὰ Σικελίαν τοπαλαιὸν, οὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλειῶν, διὰ τὰς ἀντιπνοίας, ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται,

Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.

Ubi Vett. Codd. quidam legunt Μαλέας, secundum Eustathium. Huc respexit Statius lib. VIII.

——— *raucæ circumsonat ira Maleæ.*

Et Ovidius Amorum Lib. II. Eleg. XVI. v. 21.

Cum domina Libycas ausim perrumpere Syrtes,
Et dare non æquis vela ferenda Notis.
Non, quæ Virgineo portenta sub inguine latrant,
Nec timeam vestros, curva Malea, sinus.

Idem eodem libro Eleg. XI. v. 16.

Hactenus est tutum; cætera cæca via est.
Et vobis alii ventorum prælia narrent;
Quas Scylla infestet, quasve Charybdis aquas;
Et quibus emineant violenta Ceraunia saxis;
Quo lateant Syrtes, quove Malea sinu.

Eodem quoque respexit Virgilius Æneid. V.

——— *nunc illas promite vires,*
Nunc animos, quibus in Getulis Syrtibus usi,
Ionioque mari, Maleæque sequacibus undis.

95. Λᾶν] La, vel Las, urbs erat Laconiæ maritima, sita super petram, quæ Græce Λᾶς dicitur. Huc respexit Stephanus Byzantinus, Λᾶ, πόλις Λακωνική, Λυκόφρων,

Καὶ Λᾶν περήσεις. ——————

Ταύτην ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ταύτην δηλοῦσαι Ομηρος φησὶν,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, οἱ δ' Οἴτυλον. ——————

Κεῖται δὲ ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς, διὸ καὶ Λᾶ καλεῖται. Οἱ κατοικοῦντες, Λαοί. Malim Λάοι. Versus ille in Homeri Bœotia exstat nonagesimus secundus, ubi sic Eustathius, Τὸ δὲ Λάαν, ὃ ἐστι λίθον, ἐκτείνει μὲν τὴν παραλήγουσαν, καὶ κλίνεται περιττοσυλλάβως, Λάαος, κραθὲν δὲ γίνεται Λᾶς, ὅθεν Λᾶ, πόλις τραχεῖα, ὡς τὸ, Λᾶν περήσεις, παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Λαπέρσαι Διόσκουροι, οἱ τὴν τοιαύτην Λᾶν πέρσαντες. Hinc patet Thomæ de Pinedo error, qui in Stephano pro Λᾶ, reponere voluit Λᾶς. Homeri Scholiastes vetus loco jam laudato, ait, Λάαν· πόλιν Λακωνικῆς, ἣν οἱ Διόσκουροι πορθήσαντες Λαπέρσας (lege Λαπέρσαι) ἐκλήθησαν· διὰ δὲ τὸ μέτρον ἀναγνωστέον δισυλλάβως, χρὴ γὰρ λέγειν μονοσυλλάβως, Λᾶν. Pausanias Laconicis hanc urbem tradit à Gythio stadia distare XL. à mari X. Τὰ δ' ἐν δεξιᾷ Γυθίου (inquit) Λᾶς ἐστι, θαλάσσης μὲν δέκα στάδια, Γυθίου δὲ τεσσαράκοντα ἀπέχουσα.

96. Μηλιαυθμὸν] Versum hunc laudavit Etymologici Auctor, Μηλιαυθμός· Λυκόφρων,

Καὶ μηλιαυθμὸν, ἠδὲ χερσαίας πλάτης,

σημαίνει τὸν ἐν τοῖς προβάτοις κοιμήσεως τόπον, ἤγουν τὴν μάνδραν· παρὰ τὸ μῆλα, τὰ πρόβατα, καὶ τὸ ἰαύω, τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ἰαυθμὸς, ἡ κοίμησις, καὶ ἐν συνθέσει μηλιαυθμὸς, ὡς κλαίω κλαυθμός.

97. Τράμπις] Hesychius, Τράμπις, ναῦς, ἄκατος, πορθμίς· τινὲς πλοῖα βαρβαρικά. Nicander hac voce usus est,

Τράμπιος ὁλκαίης ἀκάτω ἴσος, ἤ τε δι' ἅλμης.

Ubi Scholiastes vetus hunc Lycophronis versiculum laudavit, Τράμπις, (inquit) κυρίως μὲν βαρβαρικὸν πλοῖόν ἐστιν· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς τὸ ἁπλῶς πλοῖον ἐκάλεσε, καὶ ἴσως τὸ τριήρη, ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τῆς ὁλκαίης, ἤτοι μικρᾶς. Καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ πλοῖον τράμπιν ἐκάλεσε, λέγων,

Τράμπις δ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες,

ὑπὸ γὰρ τοῦ Φερέκλου αἱ νῆες τῷ Αλεξάνδρῳ κατεσκευάσθησαν.

Ibid. Φερέκλειοι πόδες] i. e. naves à Phereclo fabricatæ, non video enim, cur naves pedibus comparari nequeant; cum sicut in terra pedibus, ita in mari navibus à loco in locum vehamur; licet id nolit concedere Meursius: interim non diffiteor, *Pedes*, si de parte navis dicantur, pro remis accipi posse; sicut enim pedibus animalia, ita remis vehuntur naves: hinc Euripides Hecub. v. 940.

—————— ἐπεὶ
Νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα.

Ibidem v. 1020. —————— καὶ γὰρ Αργείων νεῶν
Λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα.

Ubi tamen πόδα quidam exponunt *ancoram*, non enim remos, sed ancoras dicuntur solvere, qui mari se committunt. Porro Phereclus, secundum Lycophronem; at Harmonides, Phereclí pater, secundum alios, Paridis naves ædificavit; causa hujus dissentionis videtur fuisse Homerus, cujus verba ambigua sunt, nec satis explicant, utrum Phereclum, an ejus patrem, navium fabrum dixerit Poeta, Il. ε'. v. 59.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
Αρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Αθήνη·
Ος καὶ Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας,
Αρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Ubi Eustathius, Τὸ δὲ, Ος ἐπίστατο δαίδαλα ἔργα, καὶ, Ος Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας, τινὲς μὲν περὶ τοῦ Φερέκλου νοοῦσιν, ὃ καὶ κάλλιον, οὕτω γὰρ ἱστοροῦσι πολλοὶ, ὧν καὶ ὁ Λυκόφρων ἐστί· τινὲς δὲ περὶ τοῦ Αρμονίδου, καὶ ἔστιν ὁ τρόπος ἀμφιβολία. Ambigue etiam loquitur vetus Homeri Scholiastes Il. γ'. Αλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις ἐπικαλούμενος, Αφροδίτης ἐπιταγῇ ναυπηγήσαντος αὐτῷ ναῦς Αρμονίδου, ἢ, κατά τινας τῶν νεωτέρων, Φερέκλου τοῦ τέκτονος, μετ' Αφροδίτης ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Poetarum vero turba Lycophroni adsentiuntur, Ovidius à Cantero citatus,

Hac duce Sigeo dubias à litore feci
Longa Pherecleа per freta puppe vias.

Item Coluthus Thebanus,

Ενθα πανυπρέμνοιο δαϊζόμεναι δρύες ὕλης
Ηειπον, ἀρχεκάκοιο περιφροσύνῃσι Φερέκλου,
Ος ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ,
Νῆας Αλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο βουλῇ.

98. Διστὰς Σαλάμβας] Σαλάμβη fenestram, portam, vel ostium significat. Hesychius, Σαλάμβη, ἡ ὀπὴ δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη, καπνοδόχη, θυρίς,

δυρίς, ἡ πεοφίς. Huc respexit Etymologici Auctor, Σαλάμβας, σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς ἀεὶ ἐν σάλῳ οὔσας, Λυκόφρων. ἢ παρὰ τὸ δι᾽ αὐτὰς βαίνειν τὸ φῶς, τὸ σέλας. Vel, si pro ostio accipias, παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας Hoc loco sumitur pro geminis Laconiæ ostiis juxta Tænarum, quæ, observante Cantero, Strabo θυρίδας Ταινάρου appellavit. Eadem ratione Thermopylæ, & Pylæ dictæ sunt, nec aliter Lycophron dicet Δωτίου πύλαι, v. 410. quo in loco plura in hanc rem videre poteris.

Ibid. Γυθίου] Gythium, vel Gytheum oppidum erat Laconiæ, quod Apollo & Hercules, depositis eo loci simultatibus, postquam de tripode quodam certassent, communi opera condiderunt, unde & his simulacra in foro posita; testis Pausanias Laconicis, Γυθεᾶται δὲ (inquit) τῆς πόλεως ἀνθρώπων μὲν οὐδένα οἰκιςὴν γενέσθαι λέγουσιν, Ηρακλέα δὲ καὶ Απόλλωνα ὑπὲρ τοῦ τρίποδος ἐς ἀγῶνα ἐλθόντας, ὡς διηλλάγησαν, μετὰ τὴν ἔριν οἰκίσαι κοινῇ τὴν πόλιν, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ σφισιν Απόλλωνος, καὶ Ηρακλέους ἐστὶν ἀγάλματα. Erat hæc urbs rerum omnium maritimarum Lacedæmoniis receptaculum, & portum habuit non natura, sed fodiendo factum; distabat autem ab urbe stadia CCXL. quæ nos docuit Strabo lib. XIII. Γυθεῖον, τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ τετταράκοντα σαδίοις ἱδρυμένον, ἔχει δ᾽, ὥς φασι, ναυσαθμὸν ὀρυκτόν. Polybius vero tradit XXX. stadia ab urbe distare, lib. V. ubi de Philippo ait, Μεταβαλλόμενος δ᾽ αὖθις, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὸν ναύσαθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα σάδια. Stephanus hunc Lycophronis versiculum citavit, atque hinc, ut observavit Thomas de Pinedo, emendandus est; Γύθειον, πόλις Λακωνική, Λυκόφρων,

Διοσὰς σαλάμβας, κἀπὶ Γυθείης πλάκας.

Lege κἀπὶ Γυθείας, vel Γυθίας, vel Γυθίου, vel Γυθείου.

Ibid. Πλάκας] Πλὰξ æquipollet Latinæ voci *æquor*, & quamlibet planitiem, tam in mari, quam terra denotat. Hinc Hesychius πλάκα ἡλιακὴν, explicat *terram orientalem*; Πλάκα ἡλιακὴν, τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ἡλιακὴν πλάκα, καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν κοινὴν, ἢ τὴν γῆν. Quem locum Phavorini ope sic emendo, Πλάκα ἡλιακὴν, τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ἡλιακήν. Πλάκα, καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν &c. Quinetiam Aristophanes in Ranis dixit, Πλὰξ πελαγία. Et Sophocles Ajace, Ακραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

100. Εκτορας πλημμυρίδος] locum hunc laudavit, & explicavit Eustathius; Εκτωρ, (inquit) συνοχεὺς, ἤτοι κρατητὴς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, εἰπὼν τὰς ἀγκύρας Εκτορας πλημμυρίδος, ἤγουν ἐφεκτικὰς τῆς τῶν κυμάτων ῥύμης.

101. Σκαρδμῶν ἰαύσεις εἰναφώσωνα σόλον] Catachresis hæc est Lycophronica, qua verbum ἰαύειν, quod proprie de somno dicitur, quamlibet quietem, aut cessationem à motu denotat.

102. Πόρτιν] Ovidius etiam Helenam *Juvencam* appellavit, Epistola Oenones ad Paridem, ubi Cassandra loqui fingitur,

Graja juvenca venit, quæ Te, patriamque, domumque
Perdat: Io prohibe; Graja juvenca venit.

Ubi nonnulli per contumeliam dici *Juvencam* autumant; nam mulieres impudicæ, *juvencæ*, & *vaccæ* dicuntur: nec ob aliam causam Io, & Prœtides in vaccas conversæ finguntur. Solent tamen hæ voces sine opprobrio dici, quo modo Sophocles Deïdamiam πόρτιν appellavit, Trachin. v. 535. & Horatius puellam Veneri immaturam *juvencam* vocat, Lib. II. Od. V. nec aliter Euripides Polyxenam μόσχον nominat, Hecuba v. 526.

Σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν.

Ad Meursii rationem quod attinet, ea dura nimis videtur.

103. Δυοῖν πελειαῖν] Plerique Lycophroni adversantur, dicentes solam Hermionem ex Helena natam fuisse, quos inter Euripides est, Andromache v. 899.

Ην γὰρ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει γυνή.

105. Λῄτην] i. e. captivam. Huc respexit Eustathius Iliad. α'. p. 827. Ληΐδα δὲ ὑποκοριστικῶς, ἢ μάλιστα παρωνύμως εἰπόντος Ομήρου, ληΐδειν ἐντεῦθεν Οππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον, ὁ δὲ Λυκόφρων λήτην.

106. Θύσαισιν] Θύσαι dictæ Bacchæ ἀπὸ τοῦ θύειν, quod essent furore concitæ. Eustathius Il. α'. Εκ τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὁρμᾶν, παράγεται ὁ θυμός. Et paullo post, Ιστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος θύειν, καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι αἱ δ᾽ αὐταὶ καὶ Θύσαι παρὰ Λυκόφρονι.

107. Βυίνη] Leucothea Græcis dicitur q. λευκὴ θεὰ, eadem Latinis *Albunea*, unde, ut nonnulli aiunt, per aphæresin Βυίνη; sed mihi non placet origo Latina, dictam potius putarem à βυίνη, quod Euphorioni mare est,

——— πολύτροφα δάκρυα βυίνης.

Leucothea enim Dea erat marina. Vel, à δύω. Vel, secundum Tzetzem, à βύω. Vel, à βυθὸς & δύω. Phavorinus, Βυίνη, ἡ Λευκοθέα, παρὰ Λυκόφρονι, ἡ Ινώ. Οἷον,

——— Βυίνης καταλέκτειαι αὐδήεσσης.

Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύειν, βυθοδύιν, καὶ κατὰ συγκοπὴν Βυίνη. ἢ παρὰ τὸ δύω, Δυίνη, ἡ καταδῦσα εἰς θάλασσαν, καὶ Βυίνη κατὰ τροπήν. ἢ παρὰ τὸ βύω, τὸ κολυμβῶ, ὡς ἕτεροι φασίν. ἐγὼ δὲ, παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ ἡ αὐτὴ, Βυίνη.

108. Σκάνδειαν] Scandea est Cytherorum navale. Stephanus, Σκάνδεια, ἐπίνειον Κυθήρων, ὡς Παυσανίας τρίτῳ. Locus Pausaniæ exstat in Laconicis, ubi Scandeam tradit à Cytherorum urbe decem stadia distare; Εν Κυθήροις δὲ ἀπὸ θαλάσσης, Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον. Κύθηρα δὲ, ἡ πόλις ἀναβάντι ἀπὸ Σκανδείας, σάδια ὡς δέκα. Meminit etiam Poetarum pater, Iliad. κ'. v. 268.

Σκάνδειάν δ᾽ ἄρα, δῶκε Κυθηρίῳ Αμφιδάμαντι.

Ubi Scholiastes vetus narrat Scandeam esse Cytheræ urbem, Cytheram autem Laconiæ insulam; Η δὲ Σκάνδεια (inquit) πόλις Κυθήρων· Κύθηρα δὲ νῆσος τῆς Λακεδαίμονος.

Ibid. Αἰγίλου τ᾽ ἄκραν] Ægilus, promontorium erat; meminit etiam Pausanias Ægilæ, Laconicæ urbis, Messenicis, Εσι δὲ Αἴγιλα τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα ἱερὸν ἵδρυται ἅγιον Δήμητρος.

113. Ψυχρὸν παραγκάλισμα] Similiter Sophocles, Antigon. 667.

Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται,
Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις.

115. Φλεγραίας πόσις Στυγνὸς Τορώνης] Proteus maritus erat Torones, mulieris ex Phlegra oriundæ, quæ Thraciæ est urbs, apud quam Dii gigantes debellasse feruntur; unde & nomen habuit à φλέγω, uro; quod fulminibus pugna facta esset. Stephanus, Φλέγρα, πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. Ο πολίτης, Φλεγραῖος, καὶ Φλεγραία, καὶ Φλεγραῖον. Εστι καὶ Φλεγρὸς, καὶ Φλέγρα, (lege Φλεγρὰ) Λυκόφρων. Plura videre poteris apud eundem, in voce Παλλήνη. Regionem faciunt Excerpta ex Strabonis libri VII. fine; Οτι ἡ Παλλήνη χερρόνησος, ἧς ἐν τῷ ἰσθμῷ κεῖται ἡ πρὶν μὲν Ποτίδαια, νῦν δὲ Κασσάνδρεια, Φλέγρα τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο. ᾤκουν δ' αὐτὴν οἱ μυθευόμενοι γίγαντες, ἔθνος ἀσεβὲς, καὶ ἄνομον, οὓς Ηρακλῆς διέφθειρεν. ἔχει δὲ πόλεις, Αφυτιν, Μένδην, Σκιώνην, Σάνην. Urbem, montem, & regionem esse ait Eustathius, Commentario in Dionysium, unàque nominis rationem reddit; in hoc tamen fallitur, quod Toronen faciat Protei filiam, idque ex Lycophrone: Παλλήνη δὲ, καὶ ὄρος, καὶ πόλις Θρᾳκική. Εστι δὲ Παλλήνη (inquit) χερρόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὓς Ηρακλῆς μισανθρώποις ἐφόδοις καὶ πικρῶς κατεπολέμησεν, ὅτι καὶ βρονταί τινες, καὶ πρηστῆρες συνέπεσον· διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ηρακλεῖ συνάρασθαι, καὶ καταφλέξαι τοὺς κακοὺς καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. οἴονται δέ τινες Παλλήνην λέγεσθαι τὴν τῆς Κασσανδρείας χερρόνησον, τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτὴν παρακειμένην, ἔνθα πε καὶ τόπος τις κατὰ παραφθορὰν Τορώνη, τῇ τοῦ Θρᾳκικοῦ Πρωτέως θυγατρὶ, κατὰ Λυκόφρονα. Variæ sunt de Proteo Fabulæ, quas è trivio quivis satis novit; ad præsens institutum sufficiet, ut dicam Proteum in Ægypto regnâsse, ubi justitiæ fama notissimus habebatur, & Paridi Helenam ademit, quam apud se detinuit, usque dum à Menelao repeteretur. Cæterum ex Ægypto in Pallenem (quam nonnulli Protei patriam faciunt) profectus, Toronem duxit, ex qua duos filios, Polygonum & Telegonum, suscepit; hi cum in patrem immorigere se gererent, & hospites, prius lucta devictos, occiderent, Proteus eos exosus, à Neptuno obtinuit, ut facto subter terram foramine, via ex Pallene in Ægyptum pateret; quo postquam venisset, Hercules filios ejus interfecit: meminit Eustathius Odyss. δ'. Τῷ Πρωτεῖ παῖδες μὲν ἦσαν κακόξενοι, καὶ τῷ πατρὶ δυσσεβεῖς, διὸ καὶ ἀπώλοντο. Et Apollodorus lib. II. de Hercule loquens, Εκ Θάσου δὲ ὁρμηθεὶς ἐπὶ Τορώνην, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὺς, παλαίειν προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην ἀπέκτεινε. Qua re audita, Proteus nec gaudio affectus est, quod filii essent, qui occiderentur; nec tamen lacrymas fudit, quod essent scelerati: unde eum Lycophron *risus & lacrymarum expertem* vocat. Simili modo affecta est apud Sophoclem Clytemnæstra, cum ei nunciata esset Orestis filii, à quo vitæ suæ timebat, mors; Electra v. 767.

Ω Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω,
Η δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

Et in Oedipo Tyran. Nuncius Polybi, cui hæres in Corinthi regno destinabatur Oedipus, mortem Oedipo ferens, ait, v. 945.

——— τὸ δ' ἔπος, ὃ ξερῶ τάχα
Ηδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν ἀσχάλλοις ἴσως;

Pariter apud Æschylum in Επτὰ ἐπὶ Θήβαις, cum victoria staret à Thebanis, Oedipi vero Filii essent occisi, animi se dubium prædicat Chorus, nec satis scire, an Patriæ fœlicitatem gratulari, an potius Regiæ domus cladem deplorare debeat,

Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι·
Η τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
Ατέκνους κλαύσω πολεμάρχους.

129. Τῆς δ' Ηλίου θυγατρὸς Ιχναίας βραβεὺς] Solis filia dicitur Themis, Dea justitiæ præses, quam tamen plerique Cœlo & Tellure natam tradunt, inter quos Hesiodus Theogon. v. 135. ubi inter cæteros eorum liberos enumerat,

Θείαν τε, Ρείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Idem facit Apollodorus lib. I. cap. III. quibus adsentitur in Hymnis Orpheus,

Οὐρανόπαιδ', ἁγνὴν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν.

Themis Ichnæa etiam ab Homero dicitur Hymno in Apollinem,

——— θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Οσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ρείη τε,
Ιχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Αμφιτρίτη.

Hæc appellatio sumta est ab Ichnis, Thessaliæ urbe, ut vult Strabo, Geograph. IX. in Thessaliæ descriptione, Καὶ Ιχναι, ὅπου ἡ Θέμις Ιχναία τιμᾶται. Stephanus Macedoniæ urbem facit, indeque dictam narrat, quod ibi Jupiter Themidem fugientem deprehendit, κατ' ἴχνος eam persequens; Ιχναι, πόλις Μακεδονίας, Ηρόδοτος ἑβδόμη. Ερατοσθένης δὲ Αχνας αὐτὴν φησι· Φιλητᾶς δ' Αχνην φησὶ, διὰ τοῦ α. Τὸ ἐθνικὸν καὶ Ιχναῖος, καὶ Ιχναία ἡ Θέμις· διωκομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατελείφθη (lego κατελήφθη) ἐν τοῖς τῶν Ιχναίων τόποις, καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὠνομάσθη. Huc spectat Hesychii locus, Ιχνέμη, Θέμις· ubi Cl. Salmasius reposuit Ιχναίη. Themidos βραβεὺς, judicem justum denotat; βραβεὺς enim proprie significat, τοὺς ἐν ἀγῶσι κήρυκας, seu διοικητὰς, i. e. judices, qui certaminibus præfuerunt, & præmia merentibus dabant, litesque, quæcumque illic inciderent, dirimebant; ut ex Suida, aliisque Grammaticis discimus. Similiter dixit in Orest. v. 1652. Euripides δίκης βραβεῖς, i. e. teste Scholiaste, κρίσεως διοικητάς.

131. Πελειάδος] Helenam columbæ assimilavit Poeta, quod ista avis libidine sit infamis, (unde & Veneri sacra est) totoque fere anno pariat; unde Æschylus in Επτὰ ἐπὶ Θήβ. dixit,

Πάντρομος πελειάς. ———

Ubi Scholiastes, Πάντροφον δὲ τὴν πελειάδα φησὶν, ὅτι πάντα ὄρνεα ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἡ δὲ περιστερὰ ἀεὶ, διὸ ἀνάκειται τῇ Αφροδίτῃ. Περιστερὰ δὲ εἴρηται, ἡ περισσὰ ἐρῶσα, πλεονάζοντος τοῦ τ κατὰ μέσον. Idem in Prometheo, haud aliter ac Lycophron, amatores rapaces κίρκοις appellat, eorumque uxores περιστεράς,

Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι.

Ad quod Scholiastes, Κίρκοι πελειῶν· πελείας τὰς νύμφας, ἤτοι τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας· Αφροδισιαστικὸν γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο, ἡ περιστερά. Κίρκους δὲ, ἤτοι ἀετοὺς, τοὺς νυμφίους, ἤγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν λέγει.

135.

135. Σωίδοντα Αἰγαίωνος ἁγνίτλω πάγον] Ægæon, vel Ægæus dicitur Neptunus, Hesychio teste, Αἰγαίων ἐπιπεταμένοις, ἐνάλιος θεός, καὶ τὸ περὶ Κυκλάδας πέλαγος· οἱ δὲ ὁ Βριάρεως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Ita dictus à γαίω superbio, inde γαίων, & Αἰγαίων, per prosthesin. Vel potius ab Ægis, Eubœæ urbe, Neptuno sacra. Strabo lib. IX. Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην κεῖσθαι φασὶν Αἰγὰς τὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν αἷς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν τοῦ Αἰγαίου. Hesychius Ægarum meminit, insulæ prope Eubœam Neptuno sacræ; Αἰγαί, νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, ἱερὸν Ποσειδῶνος. Sunt qui dictum volunt ab Ægis, Achaiæ urbe; Phavorinus; Αἰγαίων, ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς Αἰγαῖς πόλεως τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ τιμᾶσθαι. Neptuni etiam in hac urbe culti duobus in locis meminit Homerus; Iliad. ν'. v. 23.

——— τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος·
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών· τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.

Ubi Scholia vetera; Αἰγαί, πόλις Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν. Iterum in Iliade θ'. v. 203.

Ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε, καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε, καὶ χαρίεντα. ———

Hujus versiculi meminit Pausanias Achaicis; narrat præterea hanc urbem postea desertam esse: Πρὸς δὲ τῇ Ἀχαϊκῇ Κράθιδι Ἀχαιῶν ποτε ᾤκητο Αἰγαὶ πόλις· ἐκλειφθῆναι δὲ αὐτὴν ἀνὰ χρόνον ὑπὸ ἀσθενείας λέγουσι. Ταύτης δὲ Ὅμηρος τῶν Αἰγῶν ἐν Ἥρας λόγοις ἐποιήσατο μνήμην,

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε, καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

δῆλον, ὡς γέρα τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἔν τε Ἑλίκῃ, καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος. Meminit etiam Eustathius Il. β'. p. 220. Ὁ δὲ Γεωγράφος φασίν, ὅτι μετὰ Σικυῶνα, Πελλήνη κεῖται, εἶτα Αἴγειρα δευτέρα, τρίτη Αἰγαί, ἃς καὶ Αἰγὰν λέγουσιν ἑνικῶς. Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα. *Neptuni* porro *salem* dicit Poeta, quod sal nihil aliud sit, quam *concretio* aquæ marinæ, unde πάγος dicitur; nam Grammatici πάγον exp. τὸ πεπηγμένον ὕδωρ. Sal in conviviis hospitalibus adponi solebat, vel ut significetur amorem hospitum, & conjunctionem futuros permanentes & diuturnos, sal enim à corruptione conservat: vel quoniam, ut sal multis aquæ collectionibus conficitur, ita qui ex diversis locis convenerunt, hospitalitate idem facti sunt: quas rationes suggessit Eustathius Iliad. α'. p. 100. Τοῖς ἐπιξενουμένοις (τοὺς ἅλας) παρετίθεντο πρὸ τῶν ἄλλων βρωμάτων· ἢ διὰ τὸ τῆς φιλίας νόσιμον καὶ παράμονον, παραμονῆς γὰρ αἴτιος πολλοῖς τῶν σωμάτων καὶ ὁ ἅλς· ἢ ὡς εἰς σύμβολον τῆς κατὰ φιλίαν ἑνώσεως· ὡς γὰρ ἅλς ἐξ ὑδάτων πολλῶν ῥυτῶν καὶ χυτῶν παγείς, ἔν τι στερεὸν γέγονε σῶμα, οὕτω καὶ οἱ συνελθόντες εἰς ξενίαν ἐκ διεστώτων, εἰς ἓν τῷ τε τόπῳ, καὶ τῇ φιλικῇ διαθέσει συνήχθησαν. Et aliàs tanto in honore habebatur sal, ut sine eo nullum peractum fuerit sacrificium; ut docet Plinius lib. III. cap. VII. *Maxime tamen* (inquit) *in sacris intelligitur auctoritas* (salis,) *quando nulla conficiuntur sine mola salsa.* Unde nil mirum si eum Lycophron vocaverit ἁγνίτην: & Hesychius etiam Ἁγνιστήριον exp. οἱ ἅλες. Pari ratione Homerus ἅλα θεῖον dixit Iliad. ι'. v. 214.

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. ———

Ad quod Eustathius, Θεῖον τὸν ἅλα φησίν, ἢ διότι συναγωγὸς ἐστὶν εἰς φιλίαν, καὶ εὐνοίας σύμβολον τοῖς ξένοις ἐν τῇ τραπέζῃ παρετίθετο· ἢ διότι τὰ ἁλίπαστα ἐστὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ. Εἴποι δ' ἄν τις καὶ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἁγνίτην τὸν ἅλα λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ θεῖον.

136. Ἐτλης. θεῶν &c.] Grave erat peccatum, & nullo non supplicio dignum, si quis mensam hospitalem violaret; quod innumeris exemplis patet, quorum unum tantum adferam, ubi de Paride conqueritur Menelaus, Iliad. γ'. v. 351.

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
Ὄφρα τις ἐῤῥίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.

137. Λάξας τράπεζαν] Λάξαι Hesychio est λακτίσαι, metaphora à jumentis sumta; nec aliter Æschylus, Agamemn. v. 390.

——— ἀνδρὶ
Λακτίσαντι μεγάλα δίκας
Βωμόν. ———

139. Τοίαις ψαλάξεις] Paridis lyræ meminit Homerus, Iliad. γ'. v. 49. ubi Hector Paridi ait,

Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης.

143. Τῆς πενταλέκτρου] De Helena loquitur, quæ quinque viris nupsit, qui mox ordine recensebuntur: cujus rei meminit etiam Euripidis Scholiastes, Androm. v. 228. ubi Andromache Hermionæ, Helenæ filiæ, matris impudicitiam exprobrat,

Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι,
Ζήτει παρελθεῖν. ———

Λέγει δὲ Θησέα, (inquit Scholiastes) καὶ Μενέλαον, Ἀλέξανδρον, καὶ Δηΐφοβον, καὶ μετὰ θάνατον, ἢ ἐν ὀνείρῳ Ἀχιλλεύς, ὡς Λυκόφρων,

Τῆς πενταλέκτρου Θυάδος Πλευρωνίας.

Ibid. Θυάδος] Θυάδες erant Bacchi ministræ, à quo immissi furores, pro quavis vehementi concitatione, sive in libidinem, iram, vel alios quosvis affectus poni solent. Hinc Euripides Phœniss. v. 21. de libidinoso quodam,

Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε Βακχεῖον πεσών.

Et Latini Poetæ frequentissime utuntur vocibus *furorem* significantibus, cum amorem volunt exprimere; affectum nempe, in quo tantum est furoris & dementiæ, ut qui ejus illecebris capti sunt, non minus ridicule se gerant, quam qui rationis usum perdiderunt: Horatius,

——— *sive puer furens*
Impressit memorem dente labris notam.

Et Virgilius Eclog. x. v. 37.

Certe sive mihi Phyllis, sive esset Amyntas,
Seu quicumque furor. ———

h. e. amor. Et paullo post, v. 44.

Nunc insanus amor. ———

Et v. 59.

——— *tamquam hæc sint nostri medicina furoris.*

Hanc in rem plura vide Cassandræ v. 405.

144. Γυιαί] Hujus loci meminit Eustathius Iliad. θ'. Γυιοῦσαι, τὸ χωλοῦσαι λέγει, ἀφ' οὗ καὶ γυιὸν ὀξυτόνως, τὸ χωλόν· ὡς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, Γυιαὶ Μοῖραι,

αἱ χωλαί. Idem Iliad. ι'. epitheti hujus rationem reddidit, Ισέον ὡς αἱ μὲ Μοῖραι χωλαὶ παρὰ Λυκόφρονι, διὰ τὸ ἀνόμοιον τῦ μοιειδίυ, καὶ ἄνισον, καὶ ὑποσκάζον, καὶ ὡς οἷ ὀκλάζον, καὶ μὴ ἀεὶ ὡσαύτως βαῖνον. Plura qui volet, Mythologos adeat.

145. Δηναιᾶς Αλὸς] Oceanus & Tethys Deorum antiquissimi memorantur; quod ideo factum dicitur, quia Veteres ex aqua principium suum habere universa putârunt; quam opinionem sequioribus seculis amplexus Thales Milef. Hinc Deorum, hominumque communes parentes habiti sunt; Orpheus Hymno in Oceanum,

Ωκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον, αἰὲν ἐόντα,
Αθανάτων τε θεῶν γένεσιν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

Et Homerus Iliad. ξ'.

Ωκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Apud Ovidium Juno se eorum *alumnam* vocat, Metamorph. II.

At si vos læsæ contemtus tangit alumnæ.

Unde magno eos in honore habebant, & summa reverentia prosequebantur juniores Dei: Ovidius Metamorph. II. v. 509.

——— *& ad canam descendit in æquora Tethyn,*
Oceanumque senem, quorum reverentia movit
Sæpe Deos. ———

146. Νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων] Δαῖσαι de conviviis præbendis dici solet; unde vulgo dicimus δαῖσαι τάφον, i. e. funebre epulum præbere. Heic ad nuptialia convivia applicatur: nam in nuptiarum celebratione lautissima convivia apparari solebant, tum amicorum gratia, quorum ingens erat confluxus; tum etiam Deorum nuptialium, quibus hujusmodi deliciæ gratissimæ credebantur; ut observavit Athenæus Δειπνοσοφ. lib. v. initio cap. I. Ως νενόμισαι ἄγειν συμπόσια περὶ τὰς γάμους, τῶν τε γαμηλίων θεῶν ἕνεκα, καὶ τῆς οἱονεὶ μαρτυρίας. Homerus pro convivio nuptiali γάμον posuit, Iliad. τ'. v. 299.

——— δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

Quod ex alio Homeri versiculo observavit Julius Pollux Onomastic. lib. III. cap. III. Ομηρος μέντοι οὐ τὸ ἔργον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑστίασιν, γάμον καλεῖ,

Ειλαπίνη, ἠὲ γάμος, ἐπεὶ ἐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.

Ad hæc convivia vocabant amicos, cognatosque omnes, ut ex initio Odyss. δ'. discimus, ubi Menelaus Hermionem Pyrrho desponsaturus, epulum nuptiale celebrat. Unde ne turbæ & tumultus in tanto hominum concursu fierent cautum est Athenis, commissa Magistratibus quibusdam hujus rei cura, quos Γυναικονόμους vocabant, nomine ex officii ratione indito; iidem una cum Areopagitis aliis etiam publicis conventibus, quales erant epulæ sacrificiales, funebres, &c. præfuerunt: scribente Athenæo lib. VI. cap. XI. Καὶ Φιλόχορος δ' ἑβδόμη Ατθίδος, Οἱ Γυναικονόμοι, φησὶ, μετὰ τῶν Αρεοπαγιτῶν ἐσκόπουν τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις συνόδους, ἔν τε τοῖς γάμοις, καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις. Ibidem alia permulta eandem in rem disserit.

147. Λύκυς] i. e. raptores; haud aliter in Aristophanis Nubibus, Nubes dicuntur in omnes se figuras transformare, pro rerum, in quas incidunt, varietate, si rapacem Simonem conspexerint, in lupos converti dicuntur,

Στρ. Τί γὰρ ἦν ἅρπαγα τὸν δημοσίων Σίμωνα, τί δρῶσι;
Σωκρ. Αποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

150. Ημικρῆτα βάρβαρον] Simili modo Teucer apud Soph. Menelao objicit Barbaræ ipsum, & Cretensis originis esse, Ajace v. 1310.

Οὐκ οἶσθα σὺ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ,
Αρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;

Ubi Demetrius Triclinius, Τάνταλος, ὁ τῦ Πέλοπος πατὴρ, ἐκ Φρυγίας ἦν, &c. Paullo post, v. 1313. Teucer ait,

Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης.

Nec aliter Euripides Orest. v. 18.

Μενέλεώς τε Κρήσσης ματρὸς Αερόπης ἄπο.

151. Επειὸν] Epei regionem Elidem dictam habitarunt, teste Homero Iliad. λ'.

Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τὺς ἴμεν, οἷσιν χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ηλιδι δίῃ.
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Επειοὶ χρεῖος ὄφειλον.

Idem Odyss. ι'. v. 275. tradit Epeos Elidis dominos fuisse,

Ηὲ εἰς Ηλιδα δῖαν, ὅθι κρατέυσιν Επειοί.

Plinius narrat Epeos postea dictos Eleos, lib. IV. cap. V. *Inde Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur.* Quorum nominum originem ex Pausania discimus, qui tradit eundem populum, Epeo regnante, Epeos; Eleo postea rerum potito, Eleos nuncupatos esse, Eliac. α'. initio; Εχε τὴν βασιλείαν Επειὸς, καὶ Επειοὶ πρῶτον τότε ὠνομάσθησαν. Paullo post, Τὴν δὲ Επειῶν ἔσχεν ἀρχὴν Ηλεῖος, Εὐρυκύδας τε, τῆς Ενδυμίωνος, καὶ (ὅσα φασὶ) πατρὸς ὢν Ποσειδῶνος· καὶ τὸ ὄνομα οἱ ἄνθρωποι οἱ νῦν ἀντὶ Επειῶν ἀπὸ τῦ Ηλείυ μεταβεβλήκασιν. Idem alii tradunt, alii negant; Strabo sentire videtur ab initio diversas fuisse gentes, sed cum Epei essent rerum domini, in unam urbem coïvisse; lib. VIII. Οὐ μὴν τοι ἄπιστον, οὐδ' εἰ ποτε τοῖς Ηλείοις διάφοροι ὄντες οἱ Επειοὶ καὶ ἐπιρρεῖς, εἰς ταυτὸ συνήρχοντο κατ' ἐπικράτειαν, καὶ κοινὴν ἐνέμοντο πολιτείαν.

152. Ενναία] Enna Siciliæ urbs erat, in umbilico regionis sita; ibi Cereris erat templum, narrante Strabone, lib. VI. Εν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, τὴν μὲν Ενναν, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, ἔχυσιν ὀλίγοι, &c. Cicero quarta in Verrem uberrimam reliquit urbis hujus, templi, sacrorumque descriptionem; natam ibi tradit Cererem, raptam Proserpinam, locum denique & sacra omnibus, quotquot uspiam sunt, non exceptis Atheniensium Mysteriis, majorem habere religionem. Meminerunt etiam Poetæ Latini; Silius Italicus lib. I.

Nec Cerere Ennæa, Phario nec victa colore.

Emendo hinc vulgatas & recentiores quasdam Claudiani editiones, de raptu Proserpinæ lib. I.

Ennææ Cereri proles optata virebat
Unica, nec sobolem tribuit Lucina secundam.

Vulgo legitur *Ætnææ Cer.*

153. Ερκυνια] Ab hoc Cereris cognomine dictum videtur Festum Cereris, de quo Hesychius, & post eum Phavorinus, Ερκυνία, ἑορτὴ Δήμητρος. Malim, Ερκύνια.

Ibid.

Ibid. Ερινύς] Erinnys in Thelpuſa, Arcadiæ urbe, dicta Ceres, quæ in Erinnyis formam verſa, cum Neptuno concubuit, ex quo Arionem equum peperit: Apollodor. lib. III. fine cap. VI. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων· τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ, εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν. Variavit hanc rationem Pauſanias, Arcadicis, Μετὰ δὲ Θέλπουσαν, ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκίῳ· καλοῦσι δὲ Ἐριννὺν οἱ Θελπούσιοι τὴν θεόν, ὁμολογεῖ δέ σφισι καὶ Ἀντίμαχος, ἐπιστρατείαν Ἀργείων ποιήσας ἐς Θήβας, καί οἱ τὸ ἔπος ἔχει,

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐριννύος εἶναι ἔδεθλα.

Ὁ μὲν δὴ οἶκος Ἀπόλλωνός ἐστι κατὰ τὴν φήμην, καὶ ἐν τῇ Θελπουσίᾳ περὶ τὸ χωρίον ἐδυνάστευε τὸ Ὄγκιον. τῇ θεῷ δὲ Ἐριννὺς γέγονεν ἐπίκλησις· πλανωμένῃ γὰρ τῇ Δήμητρι, ἡνίκα τὴν παῖδα ἐζήτει, λέγουσιν ἕπεσθαί οἱ τὸν Ποσειδῶνα, ἐπιθυμοῦντα αὐτῇ μιχθῆναι, καὶ τὴν μὲν ἐς ἵππον μεταβαλοῦσαν, ὁμοῦ ταῖς ἵπποις νέμεσθαι ταῖς Ὀγκίου. Ποσειδῶν δὲ συνίησιν ἀπατώμενος, καὶ συγγίνεται τῇ Δήμητρι, ἄρσενι ἵππῳ καὶ αὐτὸς εἰκασθείς. Τὸ μὲν δὴ παρ' αὐτίκα (malim παραυτίκα) τὴν Δήμητρα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἔχειν ὀργίλως, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ τε θυμοῦ παύσασθαι, καὶ τῷ Λάδωνι ἐθελῆσαί φασιν αὐτὴν λούσασθαι· ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσεις τῇ θεῷ γεγόνασι, τοῦ μηνίματος εἵνεκα Ἐριννύς, ὅτι τῷ θυμῷ χρῆσθαι, καλοῦσιν ἐριννύειν οἱ Ἀρκάδες· Λουσία δέ, ἐπὶ τῷ λούσασθαι τῷ Λάδωνι. &c. Pergit deinde de Ceteris ſtatua, Arione equo, &c. narrare. Porro huic Cereri feſti dies obſervati, quorum in uno natus Oreſtes; docente Ptolemæo Hephæſtione, fine lib. III. Ὡς Ὀρέστης κατὰ τὴν ἑορτὴν πχθείη (lego τεχθείη) τῆς Δήμητρος, τῆς καλουμένης Ἐριννύος.

Ibid. Ξιφηφόρος] Hoc epitheton non modo de enſe, verum de falce meſſoria intelligi poteſt.

158. Ἐρεχθεύς] Phavorinus, Ἐρεχθεύς, Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις· ἢ Ἐρεχθεύς, ὁ ἐπιχθόνιος καλούμενος ἀπὸ τοῦ ἐσπάσθαι εἰς τὴν ἔραν· ἢ παρὰ τὸ ἐρείκω, τὸ κόπτω. Hinc emendandus Heſychius, Ἐρεχθεγεύς, Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις. Omnino legendum Ἐρεχθεύς, quo cognomine inſignitus videtur Neptunus, ab Erectheo, Athenarum rege; ſicuti Minerva Aglaurus, Jupiter Agamemnon, & alii aliis nominibus à viris ſumtis ornati fuerunt. Porro Neptunus hic fanum in ἀκροπόλει Athenarum habuit, quod Ἐρέχθειον appellabant, ante quod erat Jovis Ὑπάτου ara. Pauſanias Atticis, Ἔστι δὲ καὶ οἴκημα, Ἐρέχθειον καλούμενον· πρὸ δὲ τῆς εἰσόδου Διός ἐστι βωμὸς Ὑπάτου. Neptuni Erechthei mentio eſt apud Athenagoram, in Leg. pro Chriſt. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Ἐρεχθεῖ Ποσειδῶνι θύει. De hoc plura vide in doctiſſimi Meurſii Cecropiæ cap. XVIII.

162. Καδμίλου] Mercurium hoc nomine ſignat, qui idem videtur eſſe cum Caſmilo, Cabirorum Samothracum uno, ut docent Phavorinus, Etymologici Auctor, & Apollonii Scholiaſtes Arg. I. Alii tamen Caſmilum in inferiori ordine ponunt, & pro miniſtro duntaxat habent. Varro, *Caſmilus nominatur in Samothraces myſteriis, Deus quidam adminiſter Diis magnis.* Plerique alii *Camillum* ſcribunt. Plutarchus in Numa, Καὶ τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερεῖ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι Κάμιλλον, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων Κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. II. Ὑπηρέτουν τοῖς ἱερεῦσιν οἱ λεγόμενοι νῦν παρὰ Ῥωμαίων κάμιλλοι. Feſtus, *Flaminius Camillus, puer dicebatur ingenuus patrimus & matrimus, qui Flamini Diali ad ſacrificia præminiſtrabat; antiqui enim miniſtros Camillos dicebant.* Macrobius Saturnal. lib. III. *Romani quoque pueros puellaſve nobiles & inveſtes, camillos & camillas appellant, Flaminicarum & Flaminum adminiſtros.* Hinc Virgilius Metabum dicit *Camillam* appellaſſe filiam, Dianæ ſcil. præminiſtram: ſed & idem *Caſmillam* ſcribit, Æneid. XI.

——— *matriſque vocavit*

Nomine Caſmillam mutata parte Camillam.

Ubi Servius, *Camilla q. miniſtra dicta eſt; miniſtros enim & miniſtras impuberes, camillos & camillas in ſacris vocabant: unde & Mercurius Hetruſca lingua Camillus dicitur.* Sed Bœoti, qui vocabulum à Phœnicibus didicere, neque *Camillum* ſcribebant, neque *Caſmilum*, ſed *Cadmilum*; ut tradit, præter Scholiaſtem noſtrum, Auctor apud Phavorinum, Κάδμος οὐ κύριον μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἑρμοῦ ἐπίθετον, ὃ παράγωγον ὁ Κάδμιλος παρὰ Λυκόφρονι. Quæ verba etiam occurrunt in Euſtathio, Iliad. δ'. p. 371. Mercurium hinc patet *Cadmilum* dici; quam ſcripturam etſi convellat Meurſius, reliquis tamen omnibus longe præfert, idque non immerito, Cl. Bochartus, Geograph. Sacr. Partis ſecundæ lib. I. cap. XII. cum quia in Bœotia nata eſt, ubi Phœnices diu hæſerunt; tum maxime, quia Arabice חדם (*chadama*) eſt miniſtrare; nullum eſt verbum notius. Sic in Proverbiis Abid Ubid, ultimo ſecundæ centuriæ, פחדמת אלבנתי (*phecadamathi-lbinthi*) *& miniſtravit filia.* Joh. XII. 26. חאדמי (*chadimi*) *miniſter meus*, & מן יחדמני (*men jachdamoni*) *qui miniſtrabit mihi.* Atque ut uſurpari ſcias de ſacro miniſterio, Luc. I. 5. pro Sacerdotum ἐφημερία, Arabs Interpres habet חדמת (*chadmath*) Et Jacob. I. 27. eadem voce redditur θρησκεία. Et Exod. XXVIII. 4. de Sacerdotibus dicitur, אן יחדמוני (*inna jachdamuni*) *ut mihi miniſtrent.* Omnino igitur *Cadmilum* Phœnices ſcripſerunt חדמאל (*Chadmel*) i. e. miniſtrum Dei, miniſtrum ſacrum; quo modo *Camillum*, & *Caſmilum* Veteres ſummo conſenſu explicant. C factum ex ח (*cheth*,) ut in Tapſaco ex תפסח (*Thipſach*,) & Malaca ex מלחא (*Malacha*,) & ſimilibus. Rurſus *Cadmel* mutatum in *Cadmilum*, quia Phœnicum אל (*El*) Græce ſcribebatur Ἦλος. Hinc in Theologia Phœnicum apud Philonem Ἦλος, idem qui Κρόνος, nempe Saturnus, אל (*El*) i. e. Deus, κατ' ἐξοχὴν appellabatur. Ita legitur in Damaſcio. Quin & *Cadmelum* reperias apud Nonnum, qui de Mercurio ſic habet, Dionyſiac. lib. IV.

Οὐδὲ μάτην Κάδμηλος ἀείδεται. ———

Ibid. Καδμίλου γόνος] i. e. Myrtilus, Oenomai auriga, cujus ope Pelops Oenomaum devicit; poſtea autem timens, ne Myrtilus ſibi victoriam arrogaret; vel, quia nimiam ejus cum Hippodamia familiaritatem ſuſpicabatur, in pelagus, ab hoc caſu Myrtoum dictum, præcipitem dedit. Sophoclis vetus Scholiaſtes, Φησὶ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν

S * τὴν

τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῆς ὑποπτέρων ἵππων, καὶ τὸν Μυρτίλον· καθ' ὁδὸν καταλαβὼν αὐτὸν προσιόντα φιλῆσαι αὐτὴν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Totam historiam latissime descripsit vetus Homeri Scholiastes in Iliade. Pausanias Arcadicis, narrat Myrtilum Hippodamiæ amore captum, cum non auderet in certamine fortunam suam experiri, aurigæ munus obiisse; sed Oenomaum postea Pelopi prodidisse, cum prius ille juramento se obstrinxisset, unam Myrtilo cum Hippodamia noctem concedere: postea cum victorem promissi moneret, ab eo in mare projectus dicitur. Ejus autem cadaver in littus projectum Pheneatæ sepulturæ mandabant, & stata nocte quotannis parentalia solvebant. Cæterum Mercurius ob occisum filium Pelopi graviter infensus dicitur; unde factum, ut Pelops ad placandum hunc Deum templum exædificarit in Peloponneso: Pausanias Eliac. α'. Ἑρμῇ τε ἐν Πελοποννήσῳ ναὸν ἱδρύσασθαι, καὶ θῦσαι τῷ θεῷ Πέλοπα ἔλεγον οἱ Ἠλεῖοι πρῶτον, ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. Etiam & Myrtilo cenotaphium condidisse, eumque Taraxippum esse nonnulli credebant, docente eodem Pausania, Eliac. β'. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Μυρτίλῳ κενὸν ἐνταῦθα ἡρῷον ποιήσειε Πέλοψ, καὶ θύσειέ τε αὐτῷ, τὸ ἐπὶ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, καὶ ἐπονομάσαι Ταράξιππον. Sed nequaquam potuerunt hæc Mercurii iram avertere, quam adeo gravem concepisset, ut totam Pelopidarum domum cladibus perpetuis vexaret. Sophocles Electra v. 510.

Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
Παγχρύσων δίφρων
Δυστάνοισιν αἰκίαις
Πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς,
Οὔτις πω
Ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
Πολύπονος αἰκία.

Consule etiam Eurip. Orest. v. 813, 993, 1550. Emendo obiter ejus Scholiasten; Πέλοψ (inquit) ἐξεσφενδόνησεν εἰς θάλασσαν τὸν Μυρτίλον, ἔνθεν καὶ Μυρτῷον ἀπὸ Μυρτίλου τὸ πρὸς Εὔβοιαν κέκληται· μηνίσαντος γὰρ Ἑρμοῦ, τὸν τούτου πατέρα, ὑποβαλεῖν τοῖς ποιμνίοις χρυσόμαλλον ἄρνα, ἣ πολλῶν αἰτία κακῶν αὐτοῖς γέγονε. Lege, μηνίσαντος δὲ Ἑρμοῦ, τοῦ τούτου πατρὸς. Vel, μηνίσαντα δὲ Ἑρμῆν, τὸν τούτου πατέρα &c. Sensus est, Mercurium, Myrtili patrem, auream agnam, qui Pelopidarum familiæ exitiosus fuit, immisisse. Tota fabula notissima est.

167. Ὅπλαις Ἀρπυιῶν ἁρπυίαις ἴσην] Ἅρπυιαι vel significant Harpyias, Deas quasdam rapaces, & monstrosas; vel ventum rapidum. Homeri Scholiastes vetus, Ἅρπυιαι, ἀνέμου εἶδος, παρὰ τὸ ἁρπάζειν· ἢ δαίμονες ἁρπακτικαὶ, ὧν τὰ ὀνόματα, Ἀελλὼ, Ὠκυπέτη, Ποδάργη. Hesychius, & ex eo Phavorinus, Ἅρπυιαι, αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ, θύελλαι. Quem sensum Eustathius allegoricum esse putat, Ἅρπυιαι δὲ, (inquit) ἀλληγορικῶς μὲν ἄνεμοι καταιγιδώδεις, καὶ ἁρπακτικοί. Sensum priorem amplexus est in sua interpretatione Canterus; mihi vero posterior magis placet; solent enim equi veloces ventis comparari; iidem *volare* etiam dicuntur: Homerus Iliad. κ'. v. 437.

——— θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι.

Et Iliad. υ'. v. 395.

Οἳ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ.

Et Iliad. ε'. p. 423. Ed. Bas.

——— τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

Quo in loco Eustathius mecum consentit, Ἰστέον δὲ (inquit) ὡς οἱ πέτεσθαι λεγόμενοι ἵπποι, καὶ ἀελλόποδες ἂν ῥηθεῖεν, καὶ ποδήνεμοι, καὶ ὅπλαις ἁρπυίαις ἴσοι, κατὰ Λυκόφρονα. Nec aliter Latini dicunt *ocyus aura*. Ovid. Metam. III.

Inde ruunt alii rapida velocius aura.

169. Κίρκῳ χαλαζάεντι πτερὸς] Comparatio hæc ab Æschylo sumta est, qui pluribus in locis κίρκους appellat raptores: Ἱκετ. v. 61.

——— ἀκούων
Ὄπα τᾶς Τηρείας
Μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου,
Κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος.

Ubi κιρκηλάτου ἀηδόνος intelligo de Philomela à Tereo rapta; licet aliter hunc locum explicent Interpretes. Postea, de Danai filiabus Ægypti filios fugientibus ait, v. 231.

Ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων
Ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ.

Cæterum Deïphobi Helenam in victoriæ præmium adepti meminit ex Lycophrone vetus Homeri Scholiastes, Iliad. ω'. v. 251. Ἀλεξάνδρου τοξευθέντος ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πρίαμος τῆς Ἑλένης γάμον ἐπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην· Δηΐφοβος δὲ γενναῖος ἀγωνισάμενος, ἔγημεν αὐτήν. Ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. Alii alias causas tradunt.

171. Ἐν δ' ἑμνίοις &c.] Insolens videtur maritum nominare, qui somniando tantum cum Helena concubuit; sed ne hujus quidem generis exempla desunt apud idoneos Scriptores: nam apud Sophoclem, cum Oedipus timeret oraculum, quo prædictum fuit, ipsum cum matre rem habiturum esse, solata est eum Jocasta, spem injiciens in somniis complendum fore hunc eventum, quod & multis ait prius accidisse; Oedip. Tyran. v. 990.

Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα,
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτοὶ
Μητρὶ ξυνηυνάσθησαν. ———

174. Κυταΐκῆς τῆς ξεινοδαίκτης] Medeam heic intelligi malim, quam Iphigeniam: Medea enim vulgo Cytaïca, à Cytæa, non, ut tradunt alii Interpretes, Scythiæ, sed Colchorum urbe; Scythica enim Cytæa diversa erat à Medeæ patria: Stephanus Byzantinus, Κύταια, πόλις Κολχικὴ, πατρὶς Μηδείας. ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. Medea *Cytais* dicitur in Propertio, II. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytais.

Et carmina magica *Cyteïna* vocantur,

Tunc ego crediderim vobis, & sidera, & amnes
Posse Cyteinis ducere carminibus.

176. Μύρμων τὸν &c.] Alludit ad Myrmidonum nomen, quod ἀπὸ τῶν μύρμων inditum volunt: Eustathius Il. α'. cum prius Æaci fabulam tradidisset, addit, Καὶ τοιαῦτα μὲν οἱ μυθογράφοντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Λυκόφρων, Στρατὸν μύρμων ἐξάπεζον τοὺς Μυρμιδόνας εἰπών. Variis deinde modis pergit

hoc

hoc figmentum explicare, pag. 57. 58. Iterum etiam hujus loci meminit Iliad. ς'. Μυρμιδόνες δὲ ἀπὸ μυρμήκων κατὰ μῦθον ἐκλήθησαν, ὡς καὶ Λυκόφρων ὑποκαλεῖ. Cætera, quæ ad fabulam pertinent, si quis desideret, illinc petat.

177. Τυφῶνα] i. e. Achillem; nam quivis impetuosi Τυφῶνες vocantur, à Typhone gigante; vel à τυφῶν, vel τυφὼς, quæ voces fulmina, aut ventos impetuosos denotant, ut ex Hesychio, & Suida notum. Hinc Aristophanes Cleonem Τυφῶ appellavit, Equit. Act. I. Sc. III.

Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὸν ἰειώλω.

Quem locum explicavit Suidas.

181. Σφῆκας δαφοινὰς χηράμων ἀνειρύσας &c.] Proverbialis hic est sermo, de eo dictus, qui hostes in se concitat, & sui exitii causa est. Similiter Themistius in Oratione quadam, Ηρέθισα ἐπ' ἐμαυτὸν καὶ ἐσπασάμην οἷον ἐσμόν τινα κηφήνων. Vespæ enim insecta sunt acerba, & aculeo timenda; unde apud Aristophanem in Vespis, ipsæ de sese aiunt,

Πρῶτα μὲν γὰρ ἐσμὲν ἡμεῖς ζῶον ἠρεθισμένον
Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον.

Proverbii etiam meminit Bisetus in Aristophanis Lysistrate: Τὸ σφηκιὰν βλίττειν καὶ ἐρεθίζειν, παροιμιακῶς λέγεται περὶ τῶν αὐτοῖς κακόν τι διὰ γνώμην ἀβούλως κλωμένων. Primus similitudinis hujus auctor videtur fuisse Homerus, qui Myrmidonas è tentoriis excitatos comparat vespis à pueris irritatis; Il. π'. 257. quem locum elegantia insignem, & quia huic nostro valde similis est, describere non dedignabor;

Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Εστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι·
Τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι·
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Εκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

185. Σκυρίου δράκοντος] i. e. Pyrrhi in Scyro, Ægæi maris insula, educati. Haud aliter in Seneca, Helena ad Andromachen ait, Troad. v. 974.

Te forte prima Scyrius juvenis tulit.

186. Σαλμυδησσίας ἁλὸς] Salmydessus est Ponti sinus: Stephanus, Σαλμυδησσὸς, κόλπος τοῦ Πόντου.

188. Φαληρέων σπίλον] Satis de hac insula Canterus, & Meursius; plura qui volet videre, adeat Maximum Tyrium Diss. XXVII. Arriani Περίπλουν, Euripidem, ejusdem Scholiastem, Andromach. v. 1260. Eustathium in Dionysii Περιήγησιν, Stephanum, aliosque quamplures.

197. Αἵδου κρατῆρος] Ita vocat ollam, in qua Iphigenia mortuorum carnes elixasse dicitur, quia Pluto mortuorum est præses. Haud aliter apud Euripidem Polymnestor Trojanas mulieres, quæ ejus liberos interemissent, ipsumque oculis privassent, vocat *Plutonis Bacchas*, Hecuba v. 1075.

Ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
Βάκχαις Αἵδου διαμοιρᾶσαι;

204. Ορκων ζυγὸν] Similiter Euripides dixit ὅρκοισι ζυγεὶς, Medea v. 735. metaphora à jumentis sumta; quoniam qui juramenti religione se astrinxerunt, haud facile possunt ejus vinculis liberari.

208. Δελφινίᾳ παρ' ἄντεα Κερδῴῳ θεῷ] De Apollinis, & Bacchi nominibus fere omnibus, totaque hac, & præcedente fabula, satis superque priores Interpretes. Addam, Apollinis Delphinii templum Athenis fuisse, in quo Tribunal dictum τὸ ἐν Δελφινίῳ. Pausanias Atticis, Εστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν Απόλλωνος, ἐπίκλησιν Δελφινίου. Suidas, Δελφίνιον, ἐστὶ μὲν τοι χωρίον ἐν Χίῳ· ἐστι δὲ καὶ Αθήνησιν ἱερὸν Απόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίᾳ (lege Δελφινίῳ) δικαστήριον. Quæ verba sunt ex Harpocratione desumta. *Antrum* vocat Apollinis oraculum, quo modo Ovid. Met. III.

Vix bene Castalio Cadmus descenderat antro.

Cujus rei ratio erat, quod in Templo Delphico divini afflatus ex terræ caverna sursum mittebantur. Qua de re vide Archæologias nostras Lib. II. cap. IX. Κερδῷος epitheton Mercurio tribuit Meursius, & Mercurium fuisse *lucri* Deum, nemo ignorat; sed quo modo huic loco applicari possit, nescio; nec ille id nos docuit. Malim itaque de Apolline accipere, qui Κερδῷος vocari poterit, ob lucrum, & utilitatem, quæ ejus oraculis accepta debent homines; unde Lucanus Delphicæ sedis silentium recenset inter maxima malorum, quæ isti seculo contigerant,

——— non ullo secula dono
Nostra carent majore Deum, quam Delphica sedes
Quod siluit. ———

Vel propter prudentiam, sapientiam, & singularem futura prædicendi peritiam, qua supra cæteros omnes inclaruit hic Deus; nam κέρδος sagacitatem, astutiam, & prudentiam denotare solet. Hesychius, Κέρδος, σύνεσις, τέχνασμα, ὠφέλεια. Κερδοσύνη, σοφία, τέχνη, σύνεσις, πανουργία. Plura testimonia, & exempla omitto in re obvia.

209. Ταύρῳ] Bacchus Ταυρόμορφος, & Ταυροφάγος dici solet, ejusque statua apud Cyzicenos tauri figura erecta erat; quin etiam taurinis eum cornibus pingebant Veteres; unde Ταυροκέρωτα vocavit Euphorion, citante Theone, Commentario in Aratum: Της δὲ, ὁ Διόνυσος. Εὐφορίων,

Τῃ ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέσασα.

Quo epitheto usus etiam est Orpheus, Hymno in Bacchum,

Ταυροκέρως, Ληναῖε, Πυροσπόρε, Νύσιε, Λυσεῦ.

Ibidem ταυρωπὸν appellavit, & δικέρωτα,

——— δικέρωτα, δίμορφον,
Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀρήϊον, εὔιον, ἁγνόν.

Et Ovidius ei cornua tribuit, Metamorph. IV.

——— tibi, si cum cornibus adstas,
Virgineum caput est. ———

Et Seneca Hippol. v. 752.

Tigres pampinea cuspide territans,

Ac mitra cohibens cornigerum caput.

Ubi Interpretes varias reddunt rationes, cur Bacchus cornua habeat. Vel enim factum est ob truculentiam ebriorum, & quod vinum rixas ciere soleat, unde μέθυ quidam θώρηξιν appellarunt, ὡς τ̃ μεθυόντων ἑτοίμως ἐχόντων κ̀ θώρηκας φορεῖν, κ̀ ὅπλα αἱρεῖν, ut ait Eustathius: quæ significatio etiam ex Hesychio nota est. Vel quod cornua Veteribus loco poculorum erant; quæ mens erat Eustathii, Ταῦρος κερασφόρος, ὁ Διόνυσος ἐπωνυμικῶς, ὃς κ̀ ταυρόμορφος ἐπλάττετο, διὰ τὸ κέρασιν ἀντὶ ἐκπωμάτων χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους. Idem tradit Nicandri Scholiastes in Alexipharmacis, Οἱ παλαιοὶ κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ τ̃ ποτηρίων, ὅθεν κ̀ τὸ κεράσαι εἴρηται. ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τ̃ πινόντων, τουτέστι τ̃ ὑπὸ οἴνου ἰσχύν. ὁ ᾿ Διόνυσος κ̀ ταυροκέρως. Vel quod boves primus aratro junxerit, unde & Osiris Ægyptius est, de quo Tibullus Eleg. lib. I.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro solicitavit humum.

Quæ causa esse videtur, cur initio Georgicorum Virgilius Bacchum cum Cerere invocavit,

——*labentem cœlo qui ducitis annum,*
Liber, & alma Ceres.——

Vel quod Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus erat præmium. Vel ab ejus vi & robore; qua de causa Seleuci faciem in statuis cornigeram fuisse scribit Appianus in Syriacis, quod taurum ferocem, sacrificante Alexandro, vinculis ruptis profugum solus cornibus arreptum detinuerit. Vel ob galeam capitis arietini forma insignem, quam in honorem patris sui, Jovis Ammonis, gestavit, cui & ipse aram, & templum sub arietis specie erexit. Vel, denique, à κρωβύλοις, seu cincinnis crinium utrimque in cornuum formam acuminatis.

Ibid. Κρυφαίας χέρνιβας] Cur Bacchi sacrificia occulta dicebantur, explicabitur v. 1246. Cæterum χέρνιψ proprie loquendo nihil est aliud, quam τὸ ἐπιχεόμενον τ̃ χερσὶν ὕδωρ, teste Hesychio: sed quoniam nulla sacrificia peragi solebant sine manuum ablutione, idcirco per metonymiam pro ipsis sacris usurpari cœpit. Porro antequam manus abluissent, nefas habebatur Diis aut sacrificia, aut libationes, aut preces offerre; unde apud Homerum Iliad. ζ'. 266. Hector ait,

Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Ἅζομαι· οὐδέ πη ἐστι κελαινεφεῖ Κρονίωνι
Αἵματι κ̀ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.

Ubi Eustathius, Σημείωσαι δὲ, ὅτι Ἕκτωρ μὲν χερσὶν ἀνίπτοις Διῒ λείβειν οὐ θέλει· Τηλέμαχος ᾿ ἐν Ὀδυσσείᾳ κ̀ εὔχεσθαι μέλλων, τὰς χεῖρας νίπτεται. Exempla ubique in Homero, & aliis Auctoribus occurrunt. Consule Archæol. nostras lib. II. cap. v.

210. Χιλίαρχος τοῦ πολυζύγου στρατοῦ] i. e. Agamemnon, qui summus fuit imperator exercitus Græci, quem *mille* navibus ad Trojam vectum canunt Poetæ; qui tamen numerus exactus non est, cum Homerus naves MCLXXXVI, alii plures, aut pauciores numerarint. Sed solet numerus rotundus pro majore, vel minore accipi; quo modo Romani *Centumviros* dicebant, qui erant CV. Varro de Re Rustica lib. II. cap. I. *Si, inquam, numerus non sit ad amussim, ut non est, cum dicimus M. naves iisse ad Trojam; Centumvirale esse judicium Romæ.* Euripides Oreste,

Ὁ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμίσας
Εἰς γῆν Ἀσίαν.

Ubi Scholiastes, Τῷ ᾿ ἀπηρτισμένῳ ἐχρήσατο ἀριθμῷ, τοσαῦται γὰρ ἦσαν αἱ νῆες τ̃ Ἑλλήνων χίλιαι πρὸς τ̃ ρνε'. Idem tradunt eadem Scholia, sed diversum faciunt navium numerum, ad hunc versum Andromaches, ubi de Troja loquitur Poeta,

Εἷλε σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης.

Ad quod Scholiastes, Χιλιόναυς· τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο· εἰσὶ γὰρ αἱ νῆες χίλιαι ρο'. Plenissime, ut omnia, hanc rem pertractavit Eustathius, sub finem catalogi navium; Ὥστε ὁπηνίκα εἴποι τις, ὡς χιλιόναυς ἦν ὁ Ἑλληνικὸς οὗτος στόλος, ὡς πη λέγει ὁ καλέσας τὸν Ἀγαμέμνονα Χιλίαρχον τ̃ πολυζύγου στρατοῦ, οὐ τὸ πᾶν λέγει, ἀλλ' ἀρκεῖται τῷ πληρεστάτῳ ἀριθμῷ χιλιάδι. Διπλῶς δὲ τοῦτο εἴωθε γίνεσθαι· ἢ γὰρ ἐξ ἐλάττονος ἀριθμοῦ εἰς τὸ πλεῖον κ̀ πλῆρες ἀνατρέχει τις· ἢ τὰ ἁπλῶς πολλὰ, μυρία εἴπε· ἢ ἄλλως ὁπόταν ἐκ τοῦ πλείονος μὲν, μὴ κορυφαιομένῳ δὲ, εἴ τι πόσον ἐπίσημον ὑποκαταβαίνη τις εἰς τὸ πληρέστατον. ὡς ἐνταῦθα εἴπη ἐρεῖ χιλιόναυν στρατὸν, ἀφῆκε σιγᾶσθαι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἓξ νῆας, ἀρκεσθεὶς τῷ τ̃ χιλίων ἀριθμῷ, ἐλαττώσας μὲν τὸ ἐν ἀληθείᾳ ποσὸν, οὐ ταπεινώσας δὲ ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ σεμνὸν, τ̃ χίλια πλήρους ὄντος κ̀ τελείου ἀριθμοῦ.

213. Λέοντα θοίνης &c.] Telephum comparat leoni, Græcos aristis, quas quia Telepho in cibum dat, idcirco ipsum tacite etiam sui comparare videtur; nisi id potius fieri existimandum sit more Lycophronico, quo nulla non epitheta, nomina, & proprietates confundi solent, ut obscura, eòque oraculo similior reddatur oratio. Priorem sententiam amplexum invenio Eustathium Iliad. α'. p. 121. Τρισχίλιοι ᾿ ἵπποι ἑβουκολέοντο, ἤτοι ἐνέμοντο, σὺν βουσὶν, ἢ ἐνέμοντο ἔνθα καὶ βόες ἦν. ὅμοιον κ̀ τὸ, Ωἰκοδόμησε πόλιν, ἤγουν πόλιν κ̀ οἴκους ἔδειμε. Τὸ μὲν τοι Οἰκοδόμησε θυσιαστήριον πάνυ κοινῶς εἴρηται. Καὶ παρὰ Λυκόφρονι ᾿ τὸ, Λέοντα κείροντα ὀδόντι καὶ γνάθοις λήϊον, ἐμφαίνει γοργῶς ὅτι ὁ Τήλεφος ὅμοιος ἦν τῷ λέοντι, κ̀ σὺ δὲ, λέων γὰρ οὐ κείρει λήϊον. Τοιοῦτο τύπῳ κ̀ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, Βάδιζε σὺ, καὶ τράγον. Οὕτω ᾿ κ̀ Εὐριπίδης φησὶ τὴν Μήδειαν δίκην λεαίνης ταυρουμένην, ἤγουν ἀγριουμένην ὡς λέαιναν, κ̀ ὡς ταῦρον.

220. Ἰσσα φυτεύσας] Issa quondam dicta erat Lesbos insula, ut tradit Strabo lib. I. Ἡ ᾿ Ἄντισσα νῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μύρσιλός φησι, * τ̃ Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἴσσης. Idem ex Lycophrone docet Eustathius Il. ι'. p. 637. Ἱστέον ὅτι Ἱμερτὴ, κ̀ Πελασγία ἡ Λέσβος ἐκλήθη ποτὲ κ̀τ τ̃ παλαιὰν ἱστορίαν· κ̀ ὅτι ὥσπερ Λέσβος, οὕτω κ̀ Ἴσσα ἡ αὐτὴ νῆσος, ἐκ μιᾶς τ̃ περὶ αὐτὴν πέντε πόλεων, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει. Cum his etiam Stephanus consentit, voce Ἴσσα.

222. Τῶν αὐθομαίμων συγκαλασκάπτην] i. e. Cognatorum eversorem; comparatione à mœniorum subversione sumta, qua metaphora usus est etiam Euripides, Oreste v. 733.

Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς, κοινὰ γὰρ τὰ τ̃ φίλων.

Ubi Scholiastes, Τὸ κατασκάπτειν, κυρίως ἐπὶ πόλεως, ἐνταῦθα ᾿ καταχρηστικῶς εἴρηται.

223. Τόμυρε] Tomarus, vel Tomurus, mons erat Dodones, ubi celebre erat Jovis oraculum, cujus interpretes à monte isto *Tomuri* nominati. Strabo libri VII. fine, Απὸ δὲ τοῦ Τομάρου τοὺς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένους ὑποφήτας τοῦ Διὸς, οὓς καὶ ἀνιπτόποδας χαμαιεύνας καλεῖ, Τομόρους φασὶ λεχθῆναι. Idem Τόμαροι, & Τόμυροι dicti sunt, & ab iis commune nomen omnibus prophetis inditum. Hesychius, Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος, καὶ προφήτης, καὶ ἱερεὺς, καὶ θύτης, καὶ μάντις. Paullo post, Τόμυροι, προφῆται ἱερεῖς, οἰωνοσκόποι, διάκονοι. Phavorinus hunc Lycophronis locum habuit in oculis, Τόμαρος (inquit) ἐφ' ὃ κεῖται τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεσπρωτίαν· ἐξ οὗ Τόμαροι, οἱ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενοι ὑποφῆται Διὸς, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Παρὰ τῷ Λυκόφρονι συνωνομάζεται Τόμυρος νημερτέστατος, ἤγουν ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν μαντικῶς. Eustathius, Τόμυροι, οἱ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ὑποφῆται· καὶ Τόμυρος, ὁ ἁπλῶς μάντις παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Τόμυραι, αἱ μαντεῖαι.

225. Νυκτίφοιτα δείματα] Epitheton ex Æschyli Prometheo sumtum est, ubi ait,

Ετλω γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.

228. Κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν] Heic etiam Æschylum expressit, qui in Επτὰ ἐπὶ Θήβ. ait,

——— κακῶν
Δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει.

Idem in Persis dixit κλύδων κακῶν, & πέλαγος κακῶν: & in Supplicibus malorum turbam fluminis inundationi assimilavit, v. 478.

Κακῶν δὲ πλῆθος, ποταμὸς ὡς, ἐπέρχεται.

230. Αἰθυίῃσι] Mergis, avibus marinis, comparat Græcos; qua similitudine usum etiam Aratum invenimus in Phænomenis, ubi de hominibus in mari versantibus loquitur,

——— ἴκελοι δὲ κολυμβίσιν αἰθυίῃσι
Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες,
Ηιαθ' ἐπ' αἰγιαλοὺς τετραμμένοι. ———

Ubi Theon hæc verba habet; Η δὲ αἴθυια ἐν τοῖς παραλίοις τόποις ζῇ· ὁμοίως δὲ τὰς αἰθυίας φησὶ τοὺς διόλου βιοῦντας ἐν τοῖς ὑγροῖς, δίκην αἰθυιῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς διάγοντας.

239. Χηλῷ κατεδρύφαξε διπτύχους γονάς] Nihil hic dicam de Teni historia, quæ cuivis è trivio nota est; sed hoc supplicii genus videtur non esse prætermittendum, quo sontes quidam in vas conclusi, in mare projiciebantur; de quo Athenæus lib. XIV. Πάτροκλος οὖν, ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς, ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντισε. Non fuisse porro habitum hoc supplicium inter gravissima, docere videtur Polybius lib. II. Αλλ' ὅμως τοιοῦτος ὢν οὐδενὸς ἔτυχε δεινοῦ, πλὴν τοῦ καταποντισθῆναι. Huic tamen contradicere videtur Diodorus Siculus lib. XVI. ubi narrat sacrilegos quosdam, ut gravissima morte perirent, in mare projectos fuisse; Ο δὲ Φίλιππος (inquit) τὸν μὲν Ονόμαρχον ἐκρέμασε, τοὺς δ' ἄλλους ὡς ἱεροσύλους κατεπόντισε. Qui dissensus videtur conciliari posse, dicendo, grave quidem hoc supplicium fuisse, & ita habitum à Polybio; sed ei visum esse crimina illa, quæ prius numerasset, non simplici morte, sed aliis insuper pœnis, maximisque cruciatibus punienda esse.

240. Σωὼ τοῖς δ' ὁ τλήμων &c.] Oraculum quoddam Achilli prænunciavit, periturum esse, si quem ex Apollinis filiis occideret; quo responso territa Thetis, servum comitem adjunxit, qui id ei (si quando ex usu foret) in memoriam revocaret: quo nomine hic fuerit, non constat, fallitur enim Meursius, cum Phœnicem fuisse tradit; nam Phœnicem Achilli superstitem sciunt omnes: hic vero, de quo hoc in loco Lycophron, cum commissum officium neglexisset, & Achillem Tenum, qui Apollinis habitus est filius, occisurum non præmonuisset, ab eo occisus est; ut clare nos docuit Plutarchus, in Græc. Quæst. ubi, post narratam Teni historiam, hæc verba habet; Αχιλλεῖ δὲ λέγεται τὴν μητέρα Θέτιν ἰσχυρῶς ἀγορεῦσαι, μὴ ἀνελεῖν τὸν Τένην· καὶ παρεγγυῆσαί τινι τῶν οἰκετῶν, ὅπως προσέχῃ καὶ ἀναμιμνήσκῃ, μὴ λάθοι κτείνας Αχιλλεὺς τὸν Τένην. ἐπεὶ δὲ τὴν Τένεδον καταστρέχων, ἐδίωκε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Τένου καλὴν οὖσαν. ἀπαντήσας τε ὁ Τένης ἠμύνετο πρὸ τῆς ἀδελφῆς, καὶ ἡ μὲν ἐξέφυγεν, ὁ δὲ ἀνῃρέθη ὑπὸ δ' Αχιλλεὺς πεσόντα γνωρίσας, τὸν μὲν οἰκέτην ἀπέκτεινεν, ὅτι παρὼν οὐκ ἀνέμνησεν. Cæterum in aliis rebus Phœnicem Achillis *monitorem*, aut tutorem fuisse, nemo, opinor, ignorat.

250. Αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον] Ellipsin his verbis inesse ait Eustathius; alioqui debuit dixisse εἰς νόμον ἐξάρχων, vel, secundum communem loquendi formulam, νόμου ἐξάρχων: audi ejus verba ex Iliad. β. Τὸ δὲ βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵν' ᾖ, εἰς βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, ἄλλως γὰρ τὸ ἐξάρχει γενικῇ συντάσσεται· ἔφη γοῦν πρὸ μικροῦ, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι. Ομοίως δὲ ἐλλιπὲς καὶ τὸ, Κορύσσων πόλεμον, οὐ γὰρ κυρίως ἂν λέγοι τις κορύσσειν μάχην, ἀλλὰ κορύσσειν τινὰς εἰς μάχην. Κατὰ δὲ τὸ βουλὰς ἐξάρχων, ἐλλελειπται καὶ τὸ,

Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κατάρχειν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. ἴσως δὲ καὶ τὸ, Ψαύω τὸν θεὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ.

252. Ωστε λύκοι γύαι Λόγχαις ἐπεσίλβοντες] Committitur heic Figura Atticis usitatissima, quæ à Grammaticis Σολοικοφανὲς dicitur, qua verba sensu congrua genere non conveniunt. Similiter Sophocles Trachin. v. 210.

——— ἐν δὲ
Κοινὸς ἀρσένων ἴτω
Κλαγγά. ———

Ad quod Scholiastes vetus, Τὸ Κοινὸς Αττικὸν, ὡς Κλυτὸς Ιπποδάμεια. Et in Oedip. Tyran. v. 1470. Oedipus de filiabus suis ait,

Οὐ δὴ κλύω πῃ πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥοούντοιν. ———

Ubi Scholiastes, Τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοούντοιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἰπεῖν δακρυῤῥοούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. ἔστι δὲ Αττικώτερον, ὡς τὸ, Μὰ τὼ θεὼ, τὼ χεῖρε. Et in Oedip. Col. v. 1671. Oedipi filiæ dicunt,

——— ἀλόγιστα παροίσομεν
Ιδόντε καὶ παθόντε. ———

Ad quod iterum Scholiastes vetus, Ιδόντε καὶ παθόντε· ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι, καὶ παθοῦσαι. πολλαχοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ τῶν θηλυκῶν τὰ ἀρσενικὰ τιθείς. Pergit deinde varia exempla proferre ex Homero, Hesiodo, & Sophocle. His simile est illud

Ariſtophanis Nub. Act. I. Sc. I. ubi Strepſiades de uxore ait,

Οὐ μὲν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Ubi Scholiaſtes vetus, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσιν &c. Item Anacreontis dictum Od. III.

——— βρέφος μὲν
Ἔσοραῦ φέροντα τόξον.

Plura exempla in promtu ſunt, ſed hæc ſufficiant.

253. Οἰμωγὴ δέ μοι Ἐν ὠσὶ πύργων ἀπ' ἄκρων ἰνδάλλεται] Elegans hæc tranſlatio eſt, qua ab auditu ad viſum tranſitur. Similiter Æſchylus ſonum dicit oculis percipi, in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Κτύπον δέδορκα,
Πάταγον τ' οὐχ ἑνὸς δορός.

Ubi Scholiaſtes obſervat hanc trajectionem vim quandam, & vehementiam ſonitus exprimere, Μετήγαγε (inquit) τὰς αἰσθήσεις πρὸς τὸ ἐνεργέστερον. Simile eſt illud in Supplicibus v. 100. Καπνὸν ἄφρασοι. Nec abhorret hinc Sophocles, Oed. Tyr. v. 481. ubi dicit oraculum λάμπειν, i. e. clare pronunciatum fuiſſe;

Ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος
Ἀρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασοῦ.

261. Τυπωτὴν τόρμαν] Huc reſpexit Euſtathius, Commentario in Iliad. ε'. p. 455. Τόρμη, ἡ πλήμνη εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται, καὶ ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἤ ἡ καμπὴ, καὶ ὁ ὕσπληξ. ἔστι δὲ ἐνταῦθα προσθεῖναι τὸ κατὰ Λυκόφρονα τυπωτὴν τοῦ τείχους τόρμαν, ἤγουν αὐλακοειδῆ γραμμήν.

264. Τρόφιν Πτώου τε πατρὸς] Apollo Ptous dictus eſt in Ptoo, monte Thebano, ubi templum, & oraculum ejus fuit, ante exciſas ab Alexandro Thebas. Nomen porro ductum eſt à Ptoo, Athamantis & Themiſtus filio. Pauſanias Bœoticis, Κεῖται μὲν πόλισμα ἐν ὄρει τῷ Πτώῳ θέας δὲ ἄξια ἐνταῦθα, Διονύσου ναὸς ἐστὶ καὶ ἄγαλμα. Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν δεξιᾷ πέντε που καὶ δέκα σταδίους, τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι τοῦ Πτώου τὸ ἱερόν. εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτῶον, ἀφ' οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι ἐπίκλησις, καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, ὡς Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκε. Stephanus alias reddit rationes in v. Ἀκραιφία, quæ urbs eſt in Ptoo monte ſita; Ἦν δὲ (inquit) ἀπὸ Ἀθάμαντος κληθεῖσα, ἢ (lege ἡ) ἀπὸ Ἀκραιφέως, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου, παιδὸς αὐτοῦ καὶ Εὐξίππης· ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένη τεκεῖν, προσεπιφανεὶς ὁ κάπρος ἐπτόησε. Eandem etymologiam tradit Plutarchus in Pelopida, Καὶ γὰρ τὸ Πτῶον ἐγγὺς, ὅθεν αὐτὴν ἀναπτοηθῆναι, προφανέντος ἐξαίφνης κάπρου, λέγουσι. Euſtathius tradit Latonam ὑπὸ τοῦ λύκου ἐπτοῆσθαι, à lupo perterrefactam fuiſſe; unde Apollo duobus nominibus Πτῶος, & Λυκηγενὴς inſignitus eſt, Il. δ'. Λυκηγενὴς λέγεται, ὅτι λύκος (φασὶν) ἐπεφάνη τῇ Λητοῖ ἐν τῷ τοκετῷ· ὅτι καὶ πτοηθεῖσα, Πτῶόν τε τὸν ἐξ αὐτῆς Ἀπόλλωνα ἐπωνόμασε, καὶ Λυκηγενῆ. Hector porro Apollinis filius dicebatur. Homeri vetus Scholiaſtes, Il. γ'. v. 314. Πορφύριος ἐν τοῖς Παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, καὶ Λυκόφρων. Et *Semidei* dicti eſſe heroes videntur nonnullis, quod ex uno parente mortali, altero immortali nati eſſent. Euſtathius Il. α'. Οὓς (ἥρωας) καὶ ἐκ θείου καὶ ἀνθρωπίνου σώματος φῦναι λέγουσι· διὸ καὶ Ἡσίοδος ἡμιθέους αὐτοὺς λέγει· ἢ ἐκ θεᾶς ὄντας καὶ θνητοῦ ἀνδρὸς, ὁποῖος καὶ Ἀχιλλεὺς ἐκ Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἢ ἀνάπαλιν, ὁποῖον ὁ Λυκόφρων τὸν Ἕκτορα παραδίδωσι, πατρὸς μὲν Ἀπόλλωνος, θνητῆς δὲ μητρός. Hi tamen Homero contradicunt, qui non modo Hectorem Priami filium vocat, (quod fieri etiam poſſet, quantumvis eſſet Apollinis filius, ſicuti Hercules Amphitryonis filius dicitur, quem tamen omnes Jove ſatum aiunt) ſed apertis verbis affirmat, non eſſe divina origine procreatum, Il. κ'.

——— οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.

Ubi Euſtathius, Φανερῶς ἀποφάσκει ὁ ποιητὴς μὴ θεογονῆ τὸν Ἕκτορα εἶναι· εἰ καὶ ἕτεροι ἄλλα λογοποιοῦσιν, ἐν οἷς ὁ Λυκόφρων Πτώου πατρὸς μυθευσάμενος ἐκγενέσθαι τὸν Ἕκτορα.

267. Ὄνυξι γαμφηλῇσι θ' αἱμάσσων δέμας] Hæc aquilæ propria videntur, cui Achillem comparavit; aquila enim ὄνυξιν ἄλκιμος eſt. Unde apud Ariſtoph. Equit. Act. II. Sc. II. Cleon furore commotus in Allantopolam, ait,

Ἐξαρπάσομαί σε τοῖς ὄνυξι τἄντερα.

Ad quod Scholiaſtes vetus, Ἐξαρπάσομαί σου· ἐξοίσω, διασπαράξω τοῖς ὄνυξι. Et paullo poſt, Ὁ δὲ ἀετὸς τοῖς ὄνυξιν ἄλκιμος. Obſervandus porro heic Theſſalorum mos, apud quos obtinuit, ut amicorum interfectores circa defunctorum ſepulcra traherent; quod ex Callimacho obſervavit vetus Homeri Scholiaſtes, Iliad. χ'. 398. Ὁ δὲ Καλλίμαχος φησὶν, ὅτι παλαιὸν ἐστὶ Θετταλοῖς, τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους· Σίμωνα γάρ φησι Θεσσαλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σῦραι ἀποκτείναντα Θρασύλλον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἅψαντά τε τοῦ νόμου πρῶτον· τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τοῦ φονέα, καὶ περὶ τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν. ὡς Θεσσαλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι.

281. Οἷον κίον' αἴστώσας &c.] Cur Hectorem κίονα appellat, ſequentia verba indicant; quod, nempe, ſit ἔρεισμα πάτρας, i. e. patriam fulciat, atque ſuſtentet, haud aliter quam columna domum; quæ dum firma & immota manet, incolumem & tutam præſtat domum, fatiſcens autem, communem ſecum ruinam trahit; huic, inquam, ſimilis Hector, de quo elegans ille Senecæ locus, Troad. v. 122.

Columen patriæ, mora fatorum,
Tu præſidium Phrygibus feſſis,
Tu murus eras; humeriſque tuis
Stetit illa decem fulta per annos;
Tecum cecidit; ſummuſque dies
Hectoris idem, patriæque fuit.

Unde Hectoris filio nomen erat Aſtyanacti, quod pater ejus eſſet ἄστυος ἄναξ, i. e. urbis ſervator; nam ἄναξ idem eſt ac σωτὴρ, unde Poeta,

Τοὺς γὰρ θεοὺς ἄνακτας καὶ σωτῆρας καλοῦμεν.

Teſtem hac in re habemus Homerum, Iliad. ζ'.

Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.

Unde corrigendus eſt Meurſius, qui Hectora *columnam* dici putat, quod eſſet filius, mares enim *columnæ domus* appellari ſolent; ſed hoc Hectori cum multis commune erat, nec Priami ſolum filiis, ſed toti etiam virorum populo tribui

tribui potuit; viri enim dici amant patriæ fulcra & columnæ: Æschylus Persis,

Ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

Ubi Scholiastes, Ἕρκος· Ἀλκαῖος,

Ἄνδρες γὰρ πόληος πύργος ἀρήϊος.

Quod autem de Hectore loquitur Poeta, laus est ipsi peculiaris, & cum nullo alio communicanda.

284. Δωρεῖς] Hesychii locum non possum præterire, etsi non huc spectet: Δῶρον (inquit) παλαιστῆς, μέτρον. Lege παλαιστή, vel παλαιστῆς μέτρον Δῶρον enim mensura erat, παλαιστή dicta, ut ex Grammaticis notum.

290. Σταυροῖσι κορσωτῇ πτέρυξ] Explicationis loco esse possunt Eustathii verba, Il. ή. p. 567. Εἰσὶ δὲ σκόλοπες, ὀρθὰ ξύλα, ὧν ἀπεξυσμένων, ἡ κατὰ γραμμὴν εὐθεῖαν στάσις ἔοικεν ἠπλωμένῃ πτέρυγι. διὸ καὶ Σταυροῖσι κορσωτὴν πτέρυγα, τὴν τούτων ἔκτασιν ἔφη τις. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι σκόλοπες, καὶ σταυροί, παρὰ τὸ ἱστᾶσθαι κατ' εὖρος, ἢ παρὰ τὸ ἀνίστασθαι εἰς ἀέρα ἠρμένοις.

291. Γεῖσα] Hunc locum explicavit Etymologici Auctor, Γεῖσα, δεῖ γινώσκειν ὅτι πληθυντικῶς οὐδετέρως λέγεται· οἷον,

Οὐ γεῖσα χραισμήσουσιν, οὐδ' ἐπάλξιες,

Λυκόφρων. σημαίνει δὲ πᾶν ἐξέχον μέρος, καὶ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα, καὶ τὸ καλούμενον νῦν περιστέρον, τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς· παρὰ τὸ γέα γεῖα καὶ γεῖσα κατὰ πλεονασμόν.

296. Κυβιστῆρες] Κυβιστὴρ eum denotat, qui præceps in κύμβην. i. e. caput, decidit. Eustathius, Κυβιστὴρ, ὁ ἐπὶ κύμβην, ὅ ἐστι κεφαλὴν, ἢ κατὰ κύβον καταβάλλων ἑαυτὸν, καὶ ὁ ὀρχηστής. Hinc de morientibus in bello dicitur, qui proni in terram cadunt. Homerus de quodam vulneribus oppresso, & è curru cadente, Il. π'. 749.

——— ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.

Similiter Euripides Phœniss. 1158.

Πυκνὰς κυβιστῆρας ἐκπεπνευκότας.

Et Æschylus eadem metaphora usus est, cum morientis casum, *saltum* appellavit, in Persis,

Χὡ χιλίαρχος Δαδάκης πληγῇ δορὸς
Πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο.

298. Πρωτόλεια δ' Ἑλλάδος αἰχμῆς φέροντας] i. e. Optimates, quibus in prædæ divisione, secundum cujusque dignitatem, prior optio dabatur. Qua ratione Agamemnon, ut summus dux, priore loco Chryseida elegit, Achilles deinceps Briseida, & alii alia. Unde Achilles Agamemnoni ait, Il. α'. 167.

Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον. ———

300. Καταξανοῦσιν] i. e. conterent, metaphora ducta ab iis, qui lanam carminant, & particulatim dividunt. Similiter Æschylus, Agamemnone 205.

——— κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.

305. Πημάτων ὕψιστον] Ab Æschylo sumta est hæc phrasis; nam in Persis ait,

Αἲ, σαὶ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε.

Et idem rursus in eadem Tragœdia dixit, κακῶν ὕψιστα παθεῖν.

309. Πυρφόρῳ βαλὼν ἴυγγι πόξων] Πυρφόρῳ dixit ex communi more loquendi, quo amor, tamquam calidus affectus, igni comparari solet: qua de re elegans est apud Ovidium locus, Metamorph. III.

——— *ut intabescere flavæ*
Igne levi ceræ, matutinaque pruina
Sole tepente solent: sic attenuatus amore
Liquitur, & tecto paullatim carpitur igni.

De Iynge variæ sunt sententiæ; quidam tradunt nihil aliud esse, quam instrumentum musicum jucunde sonans, hominumque animos demulcens: alii avem esse dicunt, quæ olim fœmina, atque Panis & Pithus, vel Echus filia erat, sed cum Jovem ad Ius amorem pelliceret, in volucrem cognominem à Junone mutata est: hanc avem alii torquillam esse volunt, alii regulum, alii passerem, alii frutillam; Frutis autem dicta est Venus, & hæc illi sacra, & in philtris maximi erat usus. unde pro incantatione magica, vel etiam lenocinio quocumque usurpari amat. Hinc illud Theocriti,

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Vide quæ ad hunc locum Scholiastes. Pindarus etiam dixit, ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ. Idem tradit ἴυγγος, & incantationum usum à Venere primo inventum esse, & Jasoni monstratum, ut Medeam in sui amorem pelliceret; Pyth. Od. IV.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, &c.

In qua Ode Scholiastes ἴυγγα copiose descripsit. Et Xenophon, Οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε, καὶ ἐπῳδῶν, καὶ ἰύγγων. Exempla ubique occurrunt; & Grammaticorum testimonia & explicationes satis multa: quamobrem ea libet præterire, & Suidæ duntaxat verba adponere; Ἴυγξ, Ἠχοῦς, ἢ Πειθοῦς, θυγάτηρ Ἱερονίκης καὶ Ἀφροδίτης (lege Πειθοῦς θυγάτηρ, καὶ ἱερὰ τῆς Ἀφροδ.) καταφαρμάττουσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ ταύτοις (malim ἐπὶ τῆς Ἰοῦς) ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας. καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον (N. quod ambigue scribitur hæc vox apud Hesychium, malim tamen κιναίδιον, ut idem sit quod σεισοπυγίς) ἔστι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴυγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες στρέφειν, ὡς κατακηλοῦμαι τοὺς ἀγαπωμένους. ἔστι δὲ καὶ ὀρνεόν τι, ᾧ πρόκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν, ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις. Porro hic mos alligandi hanc avem rotæ ita se habet; veneficæ eam, vel ejus viscera rotæ cereæ affigentes subjectis carbonibus torrebant, atque ita quem volebant, amore urebant. Alii linguam ejus in philtris pretiosam esse tradunt. Procedit porro Suidas, Ἴυγξ, τὸ ὄρνεον τὸ λεγόμενον σεισοπυγίς. Ἴυγξ, τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα· ἐν ἐπιγράμματι· Ἴυγξ, ἡ νικῶσ' ἢ καὶ διαπόντιον ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισπωμένη. Pergit deinde alia exempla proponere. Cæterum Epigramma illud sic emendo ex Biseti Scholiis in Aristophanem,

Ἴυγξ, ἡ κινῶσ', ἢ καὶ διαπόντιον ἄνδρα
Ἕλκειν, κ' ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισπωμένη.

Porro ἴυγγι τόξων dicit Lycophron, allusione sumta à Cupidinis arcu & telis, quæ vel pueris nota.

318. Ἀτλῶ στεναγμάτων] i. e. ἄτλω ἐστεναγμένην. Similiter Aristoteles Polit. lib. III. Οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, pro κύριοι μεγάλα δυνάμενοι. Refelluntur hinc, qui has, & similes locutiones Novi

Testamenti Hebræismos vocant: Tit. II. v. 13. ἐπιφάνειαν τῆς δόξης, i. e. ἐνδοξοτάτην. 2 Theſſ. II. 3. ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, i. e. λίαν ἁμαρτωλός. Evang. Johan. XVIII. 6. κριτὴς τῆς ἀδικίας, i. e. ἄδικος, vel ἀδικώτατος, nam hæc conſtructionis mutatio plerumque ſignificationem auget. Et alia id genus occurrunt innumera.

322. Δρόσῳ] Ros à Veteribus pro aqua, & humore uſurpari ſolet. Ovidius Metam. III.

Virgineos artus liquido perfundere rore.

Ibidem,

——— *multaque adſpergine rorant.*

Et Metam. V.

——— *èque capillis*
Ros cadit. ———

Similiter Lucanus dixit *Sanguinis rorem*, pro ipſo ſanguine; Horatius *Maris rorem*, pro aqua marina; Lucretius *Rorem aquæ*, pro aqua; & Ovidius *Lacrymarum rorem*, pro lacrymis, Metam. XIV.

Interdum madidas lacrymarum rore coronas
Poſtibus intendit. ———

Et Metam. X.

——— *tepido ſuffundit lumina rore.*

i. e. calidis lacrymis.

326. Ποιμανδρίαν] Pœmandria Bœotiæ erat urbs, eadem cum Tanagra, narrante Scholiaſte; cui fidem facit Strabo, cum ait regionem Tanagræam, Pœmandricam dictam eſſe, Geogr. lib. IX. Η Ποιμανδρὶς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ Ταναγρικῇ. Cujus nominis rationem reddit Pauſanias; nempe, quod à Pœmandro quodam condita ſit; Bœoticis, Ταναγραῖοι δὲ οἰκιστὴν σφισι Ποίμανδρον γενέσθαι λέγουσι &c. Et pro Tanagra hoc in loco ſumi Ποιμανδρίαν docet Stephanus, Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας, ἣν Ομηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ποιμανδρία· Λυκόφρων,

Ην ἐς βαθεῖαν λαιμίαισας Ποιμανδρίαν.

Item Euſtathius, Il. β'. p. 301. Εκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Ita placet his Auctoribus: ſed refellitur eorum ſententia, non modo quia Iphigenia in Aulide Bœotiæ (non Tanagra) mactata eſt; ſed quia ipſa verba, & loquendi modus videntur potius ſignare vas, in quo excipiebatur victimæ ſanguis, de quo videatur Canterus.

327. Δράκων] i. e. Neoptolemus; quo nomine Euripides etiam Oreſtem vocavit in Tragœdia cognomine, v. 480.

Ο μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων.

Neoptolemus autem Iphigeniam mactavit: Euripides in Hecuba de hoc ſacrificio loquens,

——— θύματος δ' ἐπιστάτης
Ιερεύς ἐπέστη τοῦδε παῖς Αχιλλέως.

Item in Seneca Achillis umbra illam à Neoptolemo jubet mactari, Troad. v. 190.

——— *Non parvo luit*
Iras Achillis Græcia; at magno luet
Deſponſa noſtris cineribus Polyxena;
Pyrrhi manu mactetur, & tumulum riget.

331. Δολόγκων δημόλευστον ὠλένῃ] Dolonci erant Thraciæ populi, dicti à Dolonco, Saturni & Thraces filio, Bithyni autem fratre. Phavorinus Dolonchos vocat, Δόλογχοι, ἔθνος Θρακικόν. ἀπὸ τοῦ Δολόγχου, τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης παιδός. Stephanus, Δόλογκοι, ἔθνος Θρᾴκης· ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. Eos porro Cherſoneſum Thracicum habitaſſe nos docet Herodotus, lib. VI. cap. XXXIV. Εἶχον Δόλογκοι τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην. Alii Dolongos, alii Doloncas vocant; ſed prior ſcribendi formula genuina videtur. Nota porro Lycophronem dicere Hecubam à Thracibus lapidatam, & in iſta regione canis formam ſumſiſſe; & cum eo conſentit Ovidius, cauſamque iſtius pœnæ narrat fuiſſe Polymneſtoris calamitatem, quem Hecuba & mulieres Trojanæ ob interfectum Polydorum occæcarunt, cum prius ejus liberos trucidaſſent; Metam. XIII. ſub finem Fabulæ ſecundæ,

Clade ſui Thracum gens irritata tyranni,
Troada telorum, lapidumque inceſſere jactu
Cœpit. At hæc miſſum rauco cum murmure
ſaxum
Morſibus inſequitur, rictuque ad verba parato,
Latravit conata loqui: locus exſtat, & ex re
Nomen habet; veterumque diu memor illa malorum
Tum quoque Sithonios ululavit mœſta per agros.

Nec hi Euripidi adverſantur, apud quem Polymneſtor hoc infortunium Hecubæ prædicit, in cognomine Dramate, v. 1265.

Κύων γενήσῃ, πύρσ' ἔχουσα δέργματα.

Alii autem à Græcis obrutam lapidibus Hecubam volunt; idque nonnulli ſub Trojæ ruinis factum, & eam ibi in canem transformatam memorant. Seneca Agam. v. 699.

Tot illa regum mater, & regimen Phrygum,
Fœcunda in ignes Hecuba, fatorum novas
Experta leges, induit vultus feros;
Circa ruinas rabida latravit ſuas,
Trojæ ſuperſtes, Hectori, Priamo, ſibi.

Euripidis Scholiaſtes tradit Græcos, poſtquam Hecubam lapidaſſent, ablatis demum lapidibus, canem inveniſſe; Λέγουσιν, ὅτι οἱ Ελληνες καταρώμενοι πάντοτε καὶ ὑβριζόμενοι ὑπὸ τῆς Εκάβης, θυμωθέντες ἔρριψαν ταύτην, ἀναβιβάσαντες ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ τῆς νεώς, καὶ λιθοβολήσαντες ἐκείνην, ὕστερον τοὺς λίθους ἀπὸ ταύτης βαλόντες, εὗρον σκύλλαν.

333. Κυπὰς χερμάδων] i. e. pallium lapidum; quæ tranſlatio ex Homero deſumta eſt, qui in re ſimili dixit λάϊνον χιτῶνα, quoniam qui lapidantur, lapidibus, tunicæ inſtar, teguntur: Il. γ'. ubi Hector Paridi ait,

Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

334. Μαίρας &c.] Mæra erat Icarii & Erigones canicula, quam in cœlum tranſlatam, & in caniculam ſtellam converſam fabulantur. Orion etiam canem habuit, Mæram dictam. Erat & altera Mæra, Prœti & Antiæ filia; quæ, cum venationi eſſet dedita, & Dianam per nemora ſequeretur, à Jove adamata eſt; hic, cum nulla ratione caſtiſſimam puellam ad ſui amorem pellicere poſſet, ad dolum confugit, & aſſumta Dianæ forma, Mæræ vim intulit: quamobrem cum Dianæ conſortium poſtea fugeret, nec vocanti parere vellet, Dea quid factum eſſet ſuſpicata, telis eam confodit,

fodit, & postea miseratione commota, in canem mutavit.

335. Τύμβον] i. e. aram, licet hæc vox proprie sepulcrum significet; & rursus Poeta noster pro ara, vel templo posuit, v. 613.

——— τύμβος δ' αὐτὸν ἐκτρώσει μόρε
Ὁπλοσμίας σφαγαῖσιν ἠντε ἐπισμένον.

Simili sensu nonnullis videtur Virgilius *tumulum* dixisse, Æneid. II. 741.

— tumulum antiquæ Cereris, sedemque sacratam Venimus. ———

Et nihil mirum si sepulcra de templis, arisque dicantur, cum hæc initio nihil aliud fuerint, quam mortuorum conditoria; quibus cum amici varios honores solverent, libationes etiam funderent; factum, ut defuncti pro Diis, sepulcra pro aris, vel, si magnifice exstructa, & splendide ornata essent, pro templis haberentur. Lilius Gyraldus, *Porro plerique ex sepulcris initium templa sumsisse arbitrati sunt, & fuit usque adeo sepulcrorum antiquis cura, ut non aliunde templorum, & sacrarum ædium originem deductam diligentissimi Scriptores tradant, Eusebius, & Lactantius.* Eadem fuisse statuarum, & imaginum origo putatur: Lactantius de Orig. Error. lib. II. cap. II. *Quid sibi templa, quid aræ volunt? quid denique ipsa simulacra, quæ aut mortuorum, aut absentium monimenta sunt? Nam omnino fingendarum similitudinum ratio idcirco ab hominibus inventa est, ut posset eorum memoria retineri, qui vel morte abstracti, vel absentia fuerant separati.* Cui etiam rei fidem faciunt sepulcra antiqua heroum, quæ in Deorum templis reperta sunt; de quibus celebris est Clementis Alexandrini locus, Protrept. p. 29. Edit. Paris. Ἀγάλματα ἀνιστῶσι, καὶ νεὼς οἰκοδομοῦσι, οὓς δὴ, οὐδὲ γὰρ τούτους σιωπήσομαι, πρὸς δὲ καὶ αὐτοὺς φανερῶς ἐξελέγξω, νεὼς μὲν εὐφήμως ὀνομαζομένους, τάφους δὲ γενομένους, τουτέστι τοὺς τάφους νεὼς ἐπικεκλημένους. Ἡμεῖς (lege ὑμεῖς) δὲ ἀλλὰ κἂν νῦν δεισιδαιμονίας ἐκλάθεσθε, τοὺς τάφοις τιμᾶν αἰσχυνόμενοι. ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσσῃ, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρισίου· Ἀθήνησι δὲ ἐν ἀκροπόλει, Κέκροπος, ὥς φησιν Ἀντίοχος ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν ἱστοριῶν. τί δαὶ Ἐριχθόνιος; οὐχὶ ἐν τῷ νεῷ τῆς Πολιάδος κεκήδευται; Ἰμμαρος δὲ, ὁ Εὐμόλπου καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; αἱ δὲ Κελεοῦ θυγατέρες, οὐχὶ ἐν Ἐλευσῖνι τεθάφαται; pluribus deinde aliis enumeratis, subjungit, ἀλλὰ γὰρ ἐπιόντι μοι τοὺς προσκυνουμένους ὑμῖν τάφους, ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρέσκῃ χρόνος. Eandem etiam asylorum originem tradunt nonnulli, quæ initio nihil fuerunt aliud, quam defunctorum statuæ, aut sepulcra; quæ cum amici summo in honore haberent, ad eorum reverentiam, & sanctitatem augendam, concesserunt servis delinquentibus, & illic confugientibus, veniam & impunitatem. Sed de his satis.

Ibid. Ἀγαμέμνονος] i. e. Jovis, qui eo nomine Spartæ colebatur, ut infra dicit Cassandra, v. 1123.

Ἐμὸς δ' ἀκοίτης, δμωΐδος νύμφης ἄναξ,
Ζεὺς Σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται,
Τιμὰς μεγίστας Οἰβάλου τέκνοις λαχών.

Solebant enim prisci mortales Principum & hominum clarorum nomina Diis attribuere, unde Jovis Beli, & Hammonis, Neptuni Erechthei, Veneris Arsinoes, Minervæ Aglauri, &c. frequentem habemus mentionem. Minus placet igitur Eustathii ratio, qua Agamemnon dicitur Jupiter, quod uterque apud Homerum idem *late-imperantis* epitheton habeat: verba ejus sunt hæc, Il. β'. p. 127. Ἰστέον δὲ, ὅτι πάντως εὐρυκρείων, ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται· καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ· Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. εἰ δὴ ταὐτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων. Hinc audaci metaphora, vel dithyrambo potius, Metrodorus ætherem vocavit Ἀγαμέμνονα, ex eo quod Jupiter pro æthere sumi soleat. Hesychius, Ἀγαμέμνονα τὸν αἰθέρα Μητρόδωρος εἶπεν ἀλληγορικῶς. Porro non ad Agamemnonis, sed Hercei Jovis aram occisum Priamum sciunt omnes; sed condonanda est Lycophroni (ut prius dictum) in hujusmodi poemate epithetorum, & cognominum confusio; præsertim cum nec eam refugerint optimæ notæ Auctores. Unum tantum exemplum ex Virgilio proferam, Æneid. III. 360. ubi Æneas Heleno ait,

Qui tripodas, Clarii lauros, qui sidera sentis.

Ubi *Clarium* pro quovis alio Apolline sumi certum est; nam Clarius Apollo Heleno prorsus fuit incognitus; Helenus enim Trojanus erat, Clarus autem, in qua Apollo Clarius colebatur, urbs Ioniæ, prope Colophonem.

336. Πηγῷ πλόκῳ] i. e. canis capillis; nam πηγὸς est albus: Callimachi Scholiastes, Πηγὸς, λευκός. Etsi alibi sæpe significet nigrum, & pinguem, ut tradunt Grammatici. Huc respexit Eustathius, Iliad. γ'. p. 306. Πηγεσιμάλλῳ, ἀντὶ τοῦ μελανομάλλῳ· οἱ δὲ πηγεσίμαλλον, τὸν λευκόμαλλόν φασιν· ὡς καὶ τοῦ Λυκόφρονος πλόκαμον πηγὸν εἰπόντος τὸν λευκὸν, πολιάν. His consentanea dicit Hesychius, Πηγεσιμάλλῳ, εὐπαγεῖς καὶ εὐτραφεῖς ἔχοντι μαλλούς. πηγὸν γὰρ τὸ εὐτραφές· τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγὸν, οἱ δὲ μέλαν.

337. Ὁ πρὸς καλύπτρης &c.] Nota est hæc fabula, & ex quovis Mythologiæ Scriptore haurienda, sed nihilo minus Eustathii verba, quia hic locus in illis laudatur, & explicatur, proferam ex Iliad. α'. Πρίαμος παρὰ τὸ πρίασθαι λέγεται, ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων· ὅτε γὰρ ἡ Τροία ἑάλω ὑφ' Ἡρακλέος, πριαμένη αὐτὸν Ἡσιόνη ἡ ἀδελφὴ καλύπτρας γυναικείας, αὐτὴ μὲν ἀπῆλθεν, αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι οὖσα· τὸν δ' ἀδελφὸν ἀφῆκε ζώπυρον γένους ἐκεῖ, ἔχοντα ἐπ' ὀνόματος τὸ τοῦ πρίασθαι ὄνειδος· ἐξ οὗ καὶ μετονομάσθη Πρίαμος, Ποδάρκης πρότερον καλούμενος.

346. Λεύκοφρυν] Leucophrys olim dicta Tenedos, insula Trojæ opposita. Hesychius, Λεύκοφρυς, ἡ Τένεδος τὸ πάλαι. Strabo lib. XIII. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον, Καλύδναν τινὲς εἶπον, ἄλλοι δὲ Λεύκοφρυν. Quod nomen datum fuisse ab albis promontoriis, quæ habet mari imminentia, tradit Eustathius, p. 233. Καὶ ὀφρῦς δέ τινες λέγονται, ὀρειναί τινες ἐξοχαί. ὅθεν καὶ ἡ Τένεδος, Λεύκοφρυς ἐκλήθη ποτὲ, ὡς καὶ αὐτὴ, κατὰ τὸν Ἀσκηνὸν Λευκάταν, λευκὰς ὀφρύας ἔχουσα, ἤτοι ἐπαναστάσεις τινὰς τραχείας, περὶ τὸν αἰγιαλόν.

351. Ἀλιβδύσασα] Metaphora eſt in hac voce, ſumta à mergentibus ſe, & abſcondentibus corpora in mari: cæterum ulterioris explicationis loco, Etymologicographi verba apponam; Ἀλιβδύειν, τὸ καταδύειν εἰς θάλασσαν· μεταφορικῶς δὲ, τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ βδύειν Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς σίδη σίβδη, ἀλιδύειν ἀλιβδύειν. Λυκόφρων,

Εἱρκτῆς ἀλιβδύσασα λυγαίας δέμας.

353. Λέκτρων ἐκβαλοῦσα δεμνίων] Λέκτρον & δέμνιον ſunt voces ejuſdem ſignificationis; ſolent enim Poetæ uti vocibus æquivalentibus, quæ ſolis litteris diſtinguuntur, vires autem habent eaſdem; quas παραλλήλας vocant, & figuram hanc σχῆμα ἐκ παραλλήλου, ut loqui amant Grammaticorum filii. Ariſtophanis Scholiaſtes in Veſpis, Ἔθος τοῖς ποιηταῖς παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. Euſtathius latius hanc rem pertractavit, & exemplis illuſtravit, Iliad. α΄. Ἔστι δὲ σχῆμα ἐκ παραλλήλου, ὅτε δύο λέξεις ὁμοῦ κεῖνται παράλληλοι, προφορᾷ μόνῃ διαφέρουσαι, σημαίνουσαι δὲ τὸ αὐτό· οἷον, Θάνατόν τε, μόρον τε, ταυτὸν γὰρ αἱ λέξεις ἄμφω δηλοῦσι. καὶ, Βάσκ᾽, ἴθι, ἀντὶ τοῦ, πορεύθητι, ἄπελθε. καὶ, Ποθέεσκε δ᾽ ἀϋτήν τε, πόλεμόν τε. καὶ, Ῥινοῦ τε, βοῶν τ᾽ εὖ ποιητάων, ῥινὸς γὰρ ἐνταῦθα καὶ βόες ταυτὸν δηλοῦσιν. ὅμοιον καὶ τὸ, Πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι. καὶ τὸ, λίαν πάνυ. καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Lycophron etiam poſtea dicet ἀσκέρας εὐμαρίδας, quæ duæ voces *calceamenta* denotant; v. 885.

Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμαρίδας.

Eadem figura ſæpe uſum invenimus Sophoclem, ut cum dixit ἀρωγοὺς ξυμμάχους, Oedip. Colon. v. 1009.

——— καὶ καταςκήπτω λιταῖς
Ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους. ———

Et in Ajace dixit αὖθις πάλιν, v. 306.

Κἄπειτ᾽ ἐπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν.

Et in Philoctete, v. 340.

——— τὸ σὸν φράσον
Αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα. ———

Geminum eſt illud Æſchyli, initio Χοηφόρων, ubi dixit κλύειν ἀκοῦσαι,

Τύμβου δ᾽ ἐπ᾽ ὄχθῳ τῷδε γε κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν ἀκοῦσαι. ———

356. Τῆς μισονύμφου Λαφρίας Πυλαίτιδος] Minervæ, vel Dianæ virginitas ſatis omnibus nota. Ea Laphria dicta eſt à Laphrio quodam Phocenſi, qui illam Calydoniis erexerat; nam apud Calydonios hoc nomine primo culta eſt, quod poſtea in alias gentes dimanavit; in Meſſenios præſertim, quo tempore ab Athenienſibus Naupactum recepere, ut tradit Pauſanias Meſſenicis; Καλυδωνίοις ἡ Ἄρτεμις (ταύτην γὰρ θεῶν μάλιστα ἔσεβον) ἐπίκλησιν εἶχε Λαφρία· Μεσσηνίων δὲ οἱ λαβόντες Ναύπακτον παρὰ Ἀθηναίων, (τηνικαῦτα γὰρ Αἰτωλίας ἐγγύτατα ᾤκουν) παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον. τὸ μὲν δὴ τῆς Λαφρίας ἀφίκετο ὄνομα ἔς τε Μεσσηνίους, καὶ εἰς Πατρεῖς Ἀχαιῶν μόνους. Idem Auctor in Achaicis tradit, hoc Deæ cognomen à Patrenſibus receptum eſſe tempore Auguſti Cæſaris, qui, devaſtata Ætolia, hujus Deæ ſimulacrum apud Patrenſes depoſuit: verba ejus hæc ſunt; Πατρεῦσι δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ πόλει Λαφρίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· ξενικὸν μὲν τῇ θεῷ τὸ ὄνομα, εἰσηγμένον δὲ ἑτέρωθεν καὶ τὸ ἄγαλμα. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγούστου βασιλέως ἐρημωθείσης, διὰ τὸ τὴν ἐς Νικόπολιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀκτίου συνοικέσθαι, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν οὕτω τὸ ἄγαλμα τῆς Λαφρίας οἱ Πατρεῖς ἔσχον &c. Paullo poſt, duas hujus cognominis rationes reddit; primam, quam Nos antea dedimus: ſecunda eſt ab ἐλαφρὸς; quod Dianæ ira ſingulis annis *levior* fieret in Oeneum, Calydoniæ regem, qui ſacra faciens cæteris Diis, hanc Deam poſthabuit, & neglexit: verba ejus hæc ſunt; Γενέσθαι δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Λαφρίαν ἀπὸ ἀνδρὸς Φωκέως φασί· Λάφριον γὰρ τὸν Κασταλίου τοῦ Δελφοῦ Καλυδωνίοις ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον. οἱ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ μήνιμα τὸ εἰς Οἰνέα ἀνὰ χρόνον τοῖς Καλυδωνίοις ἐλαφρότερον γενέσθαι λέγουσι, καὶ αἰτίαν τῇ θεῷ τῆς ἐπικλήσεως ἐθέλουσιν εἶναι ταύτην. Pergit deinde ejus ſimulacra, feſta, &c. pluribus deſcribere. Alii porro tertiam rationem addunt, & dictam volunt Λαφρίαν, q. λαφυρίαν, quia belli Dea eſt, & ejus ope victoria, & ſpolia reportantur; qua de cauſa ἀγέλειαν ipſam vocavit Homerus, παρὰ τὸ ἄγειν τὴν λείαν: Iliad. ε΄.

Ἀγρει μάν, οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην.

Et Iliad. δ΄.

——— πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη.

Eandem ob rationem ληῖτιν dixit, Iliad. κ΄.

Καὶ τά γ᾽ Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεύς.

Ibid. Πυλαίτιδος] Minerva Πυλαῖτις dicta eſt, quoniam ejus effigies in urbium portis, ædiumque foribus poni ſolebat: nam Minervam in portis, Martem in ſuburbiis collocabant; innuentes, intra conſilio, foris armis tuendam eſſe urbem. Eadem πολιοῦχος, πολιὰς, &c. dicta eſt, & alia ejuſmodi cognomina habuit, quod urbium eſſet præſes, eaſque à vi, & inſidiis hoſtium defenderet; quæ res notior eſt, quam ut exemplis confirmari debeat. Hinc apud Æſchylum invocata eſt, ut urbem tueretur, in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, v. 170.

Ἐν μάχαισι τε μάκαιρ᾽ ἄνασσ᾽ Ὄγκα πρὸ πόλεως
Ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιρρύου.

Quem locum ita explicavit Scholiaſtes, Ὦ Ὄγκα Ἀθηνᾶ, ἡ πρὸ τῆς πόλεως, ἤτοι οὖσα ἐζωγραφημένη πρὸ τῆς πόλεως, ἤγουν ἔμπροσθεν, ῥύου τὴν ἑπτάπυλον πόλιν τῶν Θηβαίων. Γίγνωσκε γὰρ ὅτι ἐζωγράφουν ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως· ἣν καὶ Λυκόφρων πυλαίτιδα λέγει, διὰ τὸ ἄνωθεν ἱστᾶσθαι ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

357. Τῆμος βιαίως φάσσα πρὸς τόργου] Bis in hac ſententia vocavit ſe Caſſandra columbam, nam φάσσα, & οἰνὰς duæ ſunt columbarum ſpecies; quod ideo factum putat Meurſius, quia apud Theſſalos mulieres vaticinatrices πελειάδες dictæ ſunt; quod quidem verum eſt, & ab exemplis à Meurſio allatis ſatis probatum; huc etiam facit illud Sophoclis, Trach. v. 174.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.

Quem locum Scholiaſtes vetus ſic explicavit, Ὑπεράνω τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου δύο ἦσαν πέλειαι, δι᾽ ὧν ἐμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος, καὶ οἱ μὲν οὕτω λέγουσι θεσπίζειν, οἱ δὲ οὕτω· τὰς ἱερείας γραίας οὔσας καὶ πεπολιωμένας μαντεύεσθαι· τοὺς δὲ γέροντας οἱ Μολοσσοὶ

πολιοὺς

πόλιες ὀνομάζουσιν. Ηρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ φησὶ, Πελειάδες δέ μοι δοκέουσι κεκλῆσθαι πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν ἐδόκεον ὁμοίως ὄρνισι φθέγγεσθαι, &c. Ubi pro Μολ. πολιὲς, repono Μολ. πελειὲς, nam apud Molossos videntur senes dicti fuisse πέλειοι; quod etiam testatur Hesychius, Πέλειοι, Κῶοι καὶ Ηπειρῶται τοὺς γέροντας. Idem testatur vates Dodonæas πελείας appellatas fuisse; Πέλειαι, περιστεραὶ, καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Qua de re consule Archæologias nostras, Lib. II. cap. IX. Mihi porro non placet hæc interpretatio; verisimilius est Cassandram se φάσσαν appellare, quia turtures sunt castitate celebres apud naturalis Historiæ Scriptores, præsertim cum hic de virginitate sermo sit: adde quod Ægyptii in Hieroglyphicis nigram columbam describentes, mulierem castam, & post mariti mortem nuptias secundas fugientem significabant; ut testatur Horapollo Hieroglyph. lib. II. Γυναῖκα χήραν ἐπιμείνασαν ἄχει θανάτου θέλοντες σημῆναι, περιστερὰν μέλαιναν ζωγραφοῦσιν· αὕτη γὰρ οὐ συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως οὗ χηρεύει. Huc etiam facit, quod φάσσα sit coloris cineracei, & οἰνὰς plane nigri; teste Eustathio, Odyss. μ'. p. 475. Ἱστορεῖται δὲ ζωϊκῶς, ὅτι περιστερῶν εἴδη πέντε· Οἰνὰς, μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα. Φὰψ, μέση περιστερᾶς καὶ οἰνάδος. Φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῆς σποδιόν. &c. Sed, ut verum fatear, non placent mihi hæ ambages, nec quærere velim sensum intricatum & allegoricum, cum facilis & obvius in promtu sit; quamobrem non alia ratione Cassandram dictam columbam, Ajacem vulturem putarim, quam quia Cassandra ab Ajace rapta, & violata est, haud aliter quam columbæ præda fieri solent avium rapacium; unde ob majorem emphasin, & ut ostenderet suam debilitatem & impotentiam, Ajacis autem rapacitatem & violentiam augeret, seipsam bis appellavit columbam, nec contenta est illum simplici nomine vulturis notare, sed ἅρπην addidit, quæ avis est aquilæ similis, si non ex earum genere: nec absimilis est hic locus superiori, ubi Paridem duplicata metaphora κίρκον & καλαζάκληρα appellavit, v. 169. & quæ ibi adnotavimus, his versibus lucem præbebunt.

358. Βούδειαν, Αἴθυιαν] Non placet Tzetzes, qui hæc epitheta à Minervæ sapientia deduci vult; quæ Βούδεια dicitur, quod arationem invenerit, ὅτι τοὺς βόας ἀρότρῳ ὑποδέει, &c. Αἴθυια autem, quia naves prima fabricavit, & homines docuit mare transmittere, more αἰθυιῶν, i. e. mergorum, quæ sunt aves marinæ. Βούδεια porro est à Budea, Thessaliæ oppido. Eustathius Il. π'. Βούδειαν λέγουσιν Αθηνᾶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Clarius adhuc Stephanus, Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. Οὕτω τιμᾶται Βούδεια ἡ Αθηνᾶ ἐν Θετταλίᾳ. Λυκόφρων,

Η πολλὰ δὲ Βούδειαν Αἴθυιαν κόρην,
Αρωγὸν αὐδάξασα ταῤῥοθον γάμων.

Ad quem Stephani locum respexisse videtur Phavorinus; Βούδειον (inquit,) πόλις, φασὶ, Βοιωτικὴ, ἀπὸ Βουδείας, μητρὸς Εργίνου, τοῦ καὶ Πινδάρου περιαδομένου. Αλλος δέ τις Βούδειαν ἱστορεῖ πόλιν ἐν Μαγνησίᾳ, τῇ κατ' Εὐρώπην, ἀπὸ τοῦ οἰκήσαντος (lege ex Stephano οἰκίσαντος) Βουδείου, καὶ Βουδείαν λέγων Αθηνᾶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς ὃ καὶ παραφέρει τὸν Λυκόφρονα μάρτυρα. Minerva Αἴθυια dicitur, ab αἴθω splendeo, ut existimavit Eustathius, Odyss. α'. Αἴθυια, ὡς εἰκὸς, παρὰ Λυκόφρονι ἡ Αθηνᾶ, ἡ φωσφόρος. Quod attinet porro ad Canteri rationem, qua Minerva dicitur in mergum fuisse conversa, apud Homerum in Odyss. ε'. ea prorsus falsa est; non enim Minerva, sed Leucothea sub mergi forma Ulyssi se obtulit, v. 336.

Η δ' Οδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἰθυίῃ εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,
Ιζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον.

Porro celebrabatur Minerva Αἴθυια apud Megarenses, quorum in regione erat locus ab ea nominatus. Pausanias Atticis, Εν τῇ Μεγαρίδι ἐν Αθηνᾶς αἰθυίας καλουμένῳ σκοπέλῳ. Et rursus in eodem, libro Καὶ ὅτι μὲν ἐτάφη Πανδίων ἐν αἰθυίας Αθηνᾶς καλουμένῳ σκοπέλῳ, δεδήλωκεν ὁ λόγος ἤδη μοι.

362. Γλήνας ἄνω στρέψασα] Dicit Minervam, tamquam Ajacis scelus abominatam, ad tecta oculos convertisse. Similiter infra dicet ipsam clausisse oculos, cum in ejus templo cædes perpetrarentur, v. 988.

Γλήναις δ' ἄγαλμα τοῖς ἀναιμάκτοις μύσει.

Nec aliter apud Ovidium, cum Neptunus in ejus templo Gorgonem vitiavit, Dea castissima, ne tantum scelus conspiceret, in ægide faciem texisse fertur, sub finem Metam. v.

——— *aversa est, & castos ægide vultus*
Nata Jovis texit. ———

364. Τιμαλφέστατον] Huc respexit Etymologici Auctor, Τιμαλφέστατον, παρὰ Λυκόφρονι, πρᾶγμα ἄγαν τίμιον. Posset etiam exponi ὁσιώτατον, secundum Hesychium.

365. Ενὸς δὲ λώβης ἀντὶ &c.] Elegantissimus est hic locus, & Græcorum miserias, luctusque miro artificio depingit. De Cenotaphiis porro, naufragiorum metu, &c. plura haberem dicenda, si non hanc lauream præripuisset doctissimus Meursius.

367. Χοιράδων δ' ἐφημένους] Χοιράδες sunt αἱ ἐγκείμεναι, seu ἐκκείμεναι, πέτραι, ut Hesychii verbis utar; sive petræ è mari aliquantulum exstantes, ut χοῖροι, i. e. porci, natantis speciem præbeant, fluctibus undique circumtritæ, & cavum antrum habentes, ut ex Euripide, ejusque Scholiaste discimus, Andromache v. 1265.

Ελθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιάδος ἵζε. ———

Ubi Scholiastes, Χοιράδος· πᾶσα πέτρα ἐξέχουσα, καὶ περικλυζομένη θαλάσσῃ, σπήλαιον ἔχουσα. Unde apprime huic loco convenit hæc vox, utpote quæ petram exprimit, quæ antrum habeat, sepulcri instar, recipiendis cadaveribus idoneum. Ne vero tutam nacti sedem viderentur hi mortui, quæque sepulcri vicem supplere posset, non dicit eos ibi esse τεθαμμένους, sed solummodo ἐφημένους, qua voce instabilem & incertam sedem habuisse docet.

369. Κρωσσοῖσι] i. e. urnis, in quibus mortuorum cineres condebantur. Huc respexit Eustathius, Iliad. ε'. Ο μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ κρωσσὸς, ὃ δὴ

κρατὴρ γενόμενος, φασὶ, παρὰ τὸ κερῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ κρῶ, τὸ ςαλάσσω, καὶ ἐπιχέω. καὶ οἱ παρὰ Λυκόφρονι δὲ καὶ ἑτέροις κρωσσοὶ, ἀγγεῖα ἐκεῖνα δεξιὰ ὑδρεύεσθαι, λάγυνοι ἴσως, ἢ ξέσαι, καὶ τοιαῦτά τινα, τοῦ ω μεγάλῳ παραλήγεσθαι.

373. Οφέλτα, καὶ &c.] De his locis ſatis Scholiaſtes. Ad Τρύχατα porro quod attinet, Stephanus legit Τρύχαντα. Τρύχαι (inquit,) πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφράσας, Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τρυχεύς. Τοῦ Τρύχαντος, Τρυχάντιος.

381. Θύννων] Thynni ſunt piſcium genus, quibus Græcos comparat, quod eſſent vi ventorum, & tempeſtatum in mare projecti. Quæ alluſio ſumta eſt ex Æſchylo, qui Perſas in pugna navali à Græcis devictos *thynnis* aſſimilavit, in Perſis,

Τοὶ δ', ὥστε θύννοις, ἤ τιν' ἰχθύων βόλον,
Αγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
Επαιον. ——

382. Καταιβάτης Σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γεύσεται δηουμένων] Καταιβάτης & σκηπτὸς dicuntur, ut ſupra οἰνὰς & φάσσα, nam duo ſunt fulminum genera, vel idem genus, ſecundum Scholiaſtem; Καταιβάτης, ὁ σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πληκτικὸς, καὶ αἰφνίδιος κεραυνός. Sophoclis etiam Scholiaſti σκηπτὸς denotat ventum, ſeu turbinem procelloſum, qui magno impetu deorſum in terram fertur; Σκηπτὸς (inquit) λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ· τὸ δὲ τοιοῦτον καὶ ςρόβιλόν τινες καλοῦσιν, παρὰ τὸ ςροβεῖν. Fit autem ἀπὸ τοῦ σκήπτεσθαι. Phavorinus, Κατασκήπτει κεραυνὸς, ἀντὶ τοῦ βιαίως καὶ σφοδρῶς καταφέρεται· ἀφ' οὗ σκηπτὸς, πᾶς ὁ οὕτω καταφερόμενος κεραυνός. Ignea etiam vi timendum eſt hoc fulmen; Heſychius & Suidas, Σκηπτὸς, κεραυνὸς ἄνωθεν διὰ πυρός. Malim διάπυρος. Etiam & καταιβάτης deorſum in terram fertur, ut ex nomine manifeſtum eſt; & ex ignea materia conſtat, quod ex Æſchylo liquet, qui in Prometheo ſic ait, v. 350.

—— Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα.

Ubi Scholiaſtes tradit differentiam inter καταιβάτην & σκηπτὸν eſſe, quod illud ex materia vel tenui, vel craſſa, hoc ex tenui ſolum fiat; & illud genus ſit, hoc vero ſpecies: Καταιβάτης κεραυνός (inquit) ἐστιν εἶδος κεραυνοῦ, πρηστὴρ, ὁ καὶ πυρσὸς καλούμενος, ὃς καταφερομένου τοῦ παντὸς καὶ ἐκπυρωθέντος γίνεται· καὶ λεπτυνθέντος σκηπτὸς, ὁ καὶ καταιβάτης, γίνεται. Phavorinus tamen tradit etiam σκηπτὸν ex materia craſſiori conſtare; Σκηπτὸς (inquit) καὶ ὁ καταιβάτης γίνεται παχυνθέντος τοῦ πυρώδους πνεύματος. Quomodocumque id ſe habeat, certum eſt utrumque ignei generis fulmina eſſe, quapropter adprime huic loco conveniunt; Græcos enim, poſtquam è Troade ſolviſſent, fulminibus & igne perditos plerique Poetarum tradiderunt. Unde apud Euripidem in Troad. Minerva ait,

Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον, καὶ χάλαζαν ἄσπετον
Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα,
Εμοὶ δὲ δώσειν πῦρ κεραύνιον λέγει,
Βάλλειν Αχαιοὺς, ναῦς τε πιμπρᾶν πυρί.

Ibid. Γεύσεται δηουμένων] Guſtandi verba frequentia ſunt apud Poetas, quoties exprimere volunt poſſeſſionem, dominium, aut quamlibet inter res quaſvis communionem, qua una alteram attingit, ejuſve ſit quovis modo particeps. Eodem ſenſu *contingere* dixit Anchiſes apud Virgilium,

—— *ex quo Divum pater, atque hominum rex*
Fulminis afflavit ventis, & contigit igni.

Similiter γεύεσθαι exp. ἅψασθαι apud Homerum, ubi duorum hoſtium alter ſic loquitur, Il. υ'. v. 258.

Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.

Ad quod vetus Scholiaſtes, Γευσόμεθ' ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἁψόμεθα. Similem habet loquendi formulam Iliad. φ'. v. 60.

—— δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται. ——

Eodem ſenſu dixit Polybius γεύεσθαι φόνου, i. e. cædem patrare; & alius, γεύεσθαι θανάτου, i. e. mori. Apud Sophoclem Furiæ orantur γεύεσθαι ςρατοῦ, h. e. Græcorum exercitum vexare; Ajace v. 856.

Ιτ', ὦ ταχεῖαι, ποίνιμοί τ' Ερινύες,
Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου ςρατοῦ.

Nec aliter dixit Euripides γεύεσθαι κακῶν, i. e. mala percipere, ſive malis affici, Hecuba v. 375.

Οστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν.

Sophocles etiam dixit μόχθων γεύεσθαι, i. e. laboribus exercitum eſſe, Trachin. v. 1108. ubi Hercules ait,

—— μόχθων μυρίων ἐγευσάμην.

386. Αγρύπνῳ προσκαθήμενος τέχνῃ] Αγρυπνον τέχνην artem gubernatricem hoc loco dictam tradit Euſtathius; addit inſuper Lycophronem imitatum eſſe locum Homeri, in quo Ulyſſes dicitur inſomnis gubernacula rexiſſe, Od. ε'.

Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως
Ημενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.

Εκ τούτου λαβὼν ὁ Λυκόφρων (inquit Euſtathius) ἄϋπνον τέχνην λέγει τὴν κυβερνητικήν. Gubernatores enim noctes inſomnes agebant, directioni navium, & obſervationi ſiderum intenti; unde Virgilius de Palinuro, Æneæ nauclero, Æn. V. v. 851.

—— *clavumque affixus, & hærens*
Nuſquam amittebat, oculoſque ſub aſtra tenebat.

Exempla ubique occurrunt. Porro Nauplius dicitur gubernatoriam artem exercuiſſe, quia Græciam circumibat nave, ut Principum uxores in adulterium pelliceret. Malim tamen ἀγρύπνῳ τέχνῃ exponere *vigili fraudi*, quia ſedulo in id opus incubuit; & quoniam, qui rem aliquam ſumma cura adminiſtrant, ſæpe dicuntur noctes inſomnes, & inquietas agere: quæ res notior eſt, quam ut exemplis confirmanda ſit.

388. Τὸν δ' οἷα δύπτην κηρύλον &c.] Ajacem Oïlidem cerylo, & phagro, ut ſupra Græcos thynnis, comparat.

389. Αὐλῶνος] Αὐλὼν eſt fretum, ſeu pars maris anguſta, & in longitudinem porrecta, αὐλοῦ, i. e. tibiæ, inſtar. Heſychius, Αὐλὼν, ςενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος. Sophoclis Scholiaſtes vetus Trachin. v. 100. Τοὺς παραθαλαττίους τόπους, ςενοὺς αὐλῶνας καλοῦμεν. Et paullo poſt, Αὐλὼν, τὸ ςενόμακρον πέλαγος. Vide Adnotata noſtra in v. 40.

390. Γυμαῖσι δ' ἐν πέτραισι περτώνων πλέρα] Allusio hæc ſumta eſt ab avibus, quæ cum aquis immerſæ fuerint, in aprico aliquo loco pennas ſiccandas ſoli & aeri objiciunt. De Ajacis porro fabula, cum ea ſatis nota ſit ex Homeri Odyſſea, quam hic expreſſit Lycophron, Senecæ etiam Agamemnone, & aliis permultis, nihil hic dicere decrevi.

397. Ἀκτὶς Σειρίυ] Σείειον Solem nonnumquam dictum invenimus. Heſychius, Σείειος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Et Suidas, Σείειον, τὸ κυῶα, ὅτε δὲ καὶ τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείεια λέγει. Phavorinus, Σείειος, ὄνομα ἀστέρος, ἢ ὁ ἥλιος.

402. Τρέμων φυλάξει ῥόχθον Αἰγαίας ἁλὸς] Elegans eſt hic locus, in quo voluit Poeta Ajacis tumulum, Ægæo mari vicinum, undarum violentiæ obnoxium fuiſſe, adeo ut eas timere, &, cum irruerent, tremere videatur. Quæ alluſio Poetis familiaris eſt: Seneca Hippolyt. v. 75.

———fertur plauſtro
Præda trementi.———

Ubi quidam legunt *gementi*, ſenſu prorſus eodem. Haud aliter Ovidius *gemere* dixit arborem, ſub immani pondere & impetu ſerpentis à Cadmo cæſi, Metam. III. v. 93.

Pondere ſerpentis curvata eſt arbor, & imæ
Parte flagellari gemuit ſua robora caudæ.

Idem dicit *limen ingemuiſſe*, cum Juno Plutonis regiam ingreſſa eſſet; Metam. IV. v. 459.

———ſacroque à corpore preſſum
Ingemuit limen.———

403. Τὴν Κασνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεάν.] Verſum hunc laudavit Stephanus, Μέλινα, πόλις Ἄργους, ἀφ' ἧς Ἀφροδίτη Μελιναία τιμᾶται. Λυκόφρων,

Τὴν Κασνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεόν.

Venus porro Melinæa diverſa à Melanide, ſive Melænide, cujus meminit Pauſanias in Corinthiacis, Arcadicis, (ubi etiam nominis rationem reddit) & Bœoticis. Caſtniæ Veneris meminit ex Callimacho Strabo, Geogr. lib. IX. Καλλίμαχος μὲν οὖν (inquit) φησὶν ἐν τοῖς ἰάμβοις,

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
Ἡ Κασνία πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν.

Sic enim hos verſus lego ex emendatione Iſaaci τοῦ πάνυ.

405. Δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις] Οἶστρος inſectum eſt, quod Latini *aſilum*, ſeu *tabanum* dicunt; equos, aliaſque beſtias ſtimulis adeo exagitat, ut furore correpti videantur. Datur etiam οἶστρος θαλάσσιος, quem Plinius vocat *aulum marinum*, thynnis, & piſcibus majoribus adeo infeſtus, ut nonnumquam è mari in naves exſiliant. Hinc οἶστρος poni ſolet pro quolibet furore, aut ingenti animi emotione, quæ homines attonitos habet. Phavorinus, Οἶστρος, θηρίδιον, ὁ καὶ μύωψ λεγόμενος, μυίας μὲν μεῖζον, τὰ δ' ἄλλα ἐμφερές, τὸ ἐγκέντριον βασί, καὶ δάκνον· κατά δέ τινας, καὶ εἰς τὰ ὦτα εἰστρέχον αὐτῶν, ὅπη τύχοι κομίζον ἀνάγκη φέρεσθαι, (ſic enim lego, non ὅπη τύχοι κομίζον, ἀνάγκη φέρεσθαι) διὸ καὶ οἶστρος καλεῖται. ἐντεῦθεν δὲ πᾶσα ὁρμὴ ἐνθουσιαστική, κατὰ ἔρωτα τυχὸν, ἢ μανίαν, οἶστρος λέγεται &c. Idem tradunt Heſychius, Suidas, &c. Hoc inſecto Juno dicitur Io bovem ad inſaniam adegiſſe, cujus fabulæ origo videtur fuiſſe, quod Io inſanis amoribus mente alienata ſit; unde cum Sophocles eam vocavit οἰστροπλῆγα, Scholiaſtes dicit ita dictam eſſe, quod amore capta eſſet, initio Electræ,

Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

i. e. τῆς ὑπὸ Διὸς οἴστρῳ καὶ ἔρωτι πληγείσης, inquit Demetrius Triclin. Herodotus etiam dixit οἰστρήσεις, pro ἔρωτας, citante Suida; Καλῶς (inquit) Ἡρόδοτος, τὰς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰστρήσεις τε, καὶ μανίας παρ' οὐδὲν ἐτίθετο. Pulcre etiam, & ad hunc Lycophronis locum adpoſite, Anacreon Cupidinis tela cor ſuum ferientis œſtro comparavit, Od. III.

——— καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.

Ad βρόχοις porro quod attinet, metaphorica vox eſt, ſumta alluſione ab avibus laqueo irretitis; quam ſimilitudinem continuavit in ſequentibus; cum amoris vincula, quibus implicatus Ajax in Minervæ odium incurrit, ſuique exitii cauſa fuit, κηρυλκὸν πάγην appellat; eſt enim πάγη, decipulum ad irretienda animalia depactum, & ab Heſychio exp. βρόχος.

406. Ἔρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' &c.] Ita vocat *furioſum* Ajacis amorem, quo accenſus Caſſandræ vim intulit; ſimili ſenſu dixit Euripides in Hecuba, v. 948.

——— γάμος οὐ γάμος,
Ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.

Et Æſchylus Χοηφόροις, ἀπέρωτος ἔρως.

410. Δωτίου πύλαι] i. e. Dotii anguſtas fauces, ſeu ingreſſus. Similiter Æſchylus Prometheo,

——— ξενοπόροις λίμνης πύλαις.

Ubi Scholiaſtes, Πύλαις· ἐξόδοις. Hinc etiam Pylæ, & Thermopylæ dicti tranſitus montium anguſti, qua Theſſalia Phocidem itur; Ariſtophanis Scholiaſtes Lyſiſtrate, Πύλαι, αἱ Θερμοπύλαι· ἐκλήθησαν δὲ οὕτω, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην εἴσοδον, ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένην. Latini etiam *portas* appellant. His ſimile illud Euripidis Hippolyt. v. 882.

——— στόμαλος ἐν πύλαις.

413. Ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται] Metaphora Poetis familiaris eſt, qua ventrem *ſepulcrum*, vorari *ſepeliri* dicunt. Unde Ovidius de Tereo, cum filium comediſſet, ait, Metam. VI. Fab. VIII.

Egerere inde dapes, demerſaque viſcera geſtit;
Flet modo, ſeque vocat buſtum miſerabile nati.

Similiter loquitur Thyeſtes, cum devoraſſet filios, apud Senecam in Agamemnone, v. 26.

———liberis plenus tribus
In me ſepultis, viſcera exedi mea.

Et *condi in alvo* dixit apud Ovidium Achæmenides, Ulyſſis ſocius, dum ſe teſtatur à Polyphemi voracitate liberatum eſſe, Metam. XIV. Fab. V.

——quod non anima hac Cyclopis in ora
Venit, & ut lumen jam nunc vitale relinquam,
Et tumulo, aut certe non illa condar in alvo.

Idem paullo poſt de Polyphemo,

Viſceraque, & carnes, cumque albis oſſa medullis,
Semianimeſque artus avidam condebat in alvum.

Idem Metam. XV. Fab. II.

Heu! quantum ſcelus eſt in viſcera viſcera condi?

Hinc feræ, & aves rapaces & carnivoræ dictæ ταφεῖς, apud Sophoclem, Electra, v. 1494,

Ἀλλ' ὡς τάχιστα κλεῖνε, καὶ κλαιῶν προθεῖς
Ταφεῦσιν. ———

Ubi Scholiastes vetus, Ηγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν. Similis est metaphora, cum corpora dicuntur *in alvum demergi*, ut apud Ovidium, Metam. xv. Fab. II.

Corporeasque dapes avidam demersit in alvum.

Et Metam. xiv. Achæmenides de Polyphemo ait,

——— *jam nunc mea viscera rebar*
In sua mersurum. ———

Ut vero os, aut venter nominantur sepulcra, ita è contra sepulcra dicuntur *bibere*, ut cum apud Senecam Agamemn. v. 639. Cassandra ait,

Quæ patria restat? quis pater? quæ jam soror?
Bibere tumuli sanguinem atque aræ meum.

415. Νηλεῖθμος ἑσμὸς] Εσμὸς proprie de apum examine dicitur, metaphorice tamen cuivis alii multitudini applicatur. Hesychius, Εσμὸς, ὄχλος, πλῆθος, συναθροισμός. κυρίως δὲ, ἐπὶ μελισσῶν ἀθροίσματος. Paullo post, ait dialecti Creticæ esse hanc significationem, Εσμὸς, ὁδὸς, δεσμὸς, πλῆθος. Unde Aristophanes Lysistrate,

Εσμὸς γυναικῶν ἐπεὶ θύραισιν οὗ βοηθεῖ.

Ubi Bisetus, Εσμὸς γυναικῶν· μεταφορικῶς νῦν ἀντὶ τοῦ πλῆθος, ὄχλος. κυρίως δὲ, ἑσμὸς δασυτόνως, τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν, παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι. Quæ ex Suida desumsit.

417. Πάγουρον] Πάγουρος cancri quoddam genus est, cui comparat Phœnicem, quod senex esset, & deformem rugis pellem haberet; quam metaphoram apud Homerum invenire est, cum dicit ἀποξῦσαι γῆρας, i. e. exuere pellem senilem & rugosam, allusione à coriariis, vel sene serpente, sumta, Il. ι'. p. 666. ubi de se Phœnix,

——— οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς
Γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώοντα.

Quo in loco Eustathius in rem nostram hæc verba habet, Καὶ ὅρα τὸ ἀποξύσας πεζοφυῶς ἔνθεν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι, δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα πε καλεῖ· ξύεται γὰρ τὸ τραχὺ ὡς ἂν εὐθετισθῇ πρὸς λειότητα.

Ibid. Ηδωνῶν πέλας Κρύψει, στεινὴ Τύμφρηστον αὐγάσει λέπας] Voces horum versuum finales similem habent sonum, cui elegantiam quandam & concinnitatem ex Anagrammatismo factam inesse vult Eustathius, Il. δ'. ad hos versus,

Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων
Αψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες.

Εἰ δέ τι χρὴ (inquit) ἐνταῦθα ἀστεΐσασθαι, σκοπητέον καὶ τὸ χολωσάμενοι, καὶ τὸ λόχον εἷσαν· ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καὶ νῦν ὁ χόλος τὸν λόχον ποιεῖ· ὥστε καὶ τὸ τοιούτων κατάρξαι δοκεῖ ὁ Ποιητὴς τοῖς βουλομένοις οὕτω λέγειν, οἱ μάννα φασὶ τὸ τοῦ λόγου νᾶμα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ τὸ, μῦθος καὶ θυμός. καὶ τὸ, ἔμεινας καὶ ἔνειμας, παρ' Ευριπίδῃ, ἐν τῷ, Οὐ μάντεως ὅπα ἔμεινας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψιν ἔνειμας. καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι πέλας καὶ λέπας περατοῦντα δύο στίχοις συνεχέσι· τῷ δὲ τὸ μὲν πέλας δηλοῖ τὸ ἐγγύς· τὸ δὲ λέπας, ὀρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπαία χθὼν τραχικῶς, ἡ ὀρεινή. Hæc ille. Verisimilius porro sit ita lusisse Lycophronem, quod Anagrammatismis mirifice delectatum, eorumque inventorem fuisse, & laudem inde qualem qualem captasse constet: quinetiam postea eadem verba adhibuit, v. 1043, & 1044.

Πλώσει πέλας δὲ γῆς Απιντάνων μολὼν
Πράκτιν παρ' αὐτὴν αἰπὺ νάσσεται λέπας.

Plura hujus generis observet, cui talia curæ sunt, nobis non vacat ejusmodi tricis immorari.

422. Ομηρον] Ομηρος significat cæcum. Hesychius, Ομηρος, ὁ τυφλὸς, καὶ ὁ ἐνεχυραζόμενος. Hinc nomen Homero datum à Cumæis, quod esset visu privatus; nam Cumæorum hæc vox est: Herodotus in vita Homeri, cap. xiii. Εντεῦθεν δὲ καὶ τοὔνομα Ομηρος ἐπεκράτησε τῷ Μελεσιγενεῖ ἀπὸ τῆς συμφορῆς· οἱ γὰρ Κυμαῖοι τοὺς τυφλοὺς ὁμήρους λέγουσιν· ὥστε πρότερον ὀνομαζομένου αὐτοῦ Μελησιγενέος, τοῦτο γενέσθαι τοὔνομα Ομηρος.

426. Μολοσσοῦ Κυπέως Κοίτου κύκνον] Ad Apollinis cognomina quod attinet, ea satis explicavit Scholiastes. Cur autem Calchantem vocaverit *Apollinis cycnum* dicendum est. Cycnus Apollini sacer erat, quod ab eo habere divinationem crederetur, & quia prævidens quid in morte sit boni, cum voluptate & cantu (quem etiam Apollini debet) moriatur; ut ait Cicero Tuscul. Quæst. i. Quæ res Poetis Græcis, Latinisque notissima est. Æschylus in Agamemn. v. 1453. de Cassandra ait,

——— κύκνου δίκην
Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον
Κεῖται. ———

Martialis,

Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis
Ad vada Mæandri concinit albus olor.

Ovidius Epist. vii.

Cantator cycnus funeris ipse sui.

Meminit etiam in Phædone Plato, ex quo loco Tullium constat verba jam laudata excerpsisse; Ατε, οἶμαι, τοῦ Απόλλωνος (inquit) ὄντες, μαντικοί τε εἰσὶ, καὶ προειδότες τὰ ἐν ᾅδου ἀγαθὰ, ᾄδουσι καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. Quidam referunt hac de causa inter astra relatum esse; Theon in Aratum, Τοῦτον τὸν ὄρνιν οἱ μὲν λέγουσιν ὄντα κύκνον καταστερισθῆναι εἰς τιμὴν τοῦ Απόλλωνος, ἅτε μουσικὸν ὄντα. Hinc cycnus pro vate, interdum pro poeta, interdum pro propheta sumi solet. Virgilius Eclog.

Cantantes sublime ferent ad sidera cycni.

Et Horatius Lib. IV. Od. II. 25. de Pindaro,

Multa Dircæum levat aura cycnum.

Porro cycni cantus pro dulcissimo quovis usurpari, & cantui gruum, quæ molesto strepitu obganniunt, opponi solitus: unde natum proverbium apud Erasmum, *Cycni cantus melior quam gruum*; cujus meminit Lucretius lib. iv.

Parvus ut est cycni melior canor ille gruum quam
Clamor in ætheriis dispersus nubibus austri.

Cum quo congruit illud Antipatri, Epigram. lib. III.

Λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος ἠὲ κολοιῶν
Κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

Hinc etiam natum ait Erasmus alterum proverbium, Τότ' ᾄσονται κύκνοι, ὅταν κολοιοὶ σιωπήσωσι, i. e. tum canent cycni, cum tacuerint graculi: hoc est, tum loquentur eruditi, cum garrulis non

non erit loquendi locus. Nec desunt, qui hujus rei rationes reddunt; & primo Philosophiæ quidam studiosi fieri aiunt, propter spiritus per collum procerum & angustum erumpere laborantes: lepida quidem causa, nec multo probabilior ea, quam reddunt Fabularum Scriptores; quod, nempe, Cycnus, Ligurum rex, musicæ laude clarus, & postquam decessisset, in avem sui nominis ab Apolline fuerit mutatus: Pausanias Atticis, Ἐστι δὲ κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξα, ὅτι Λιγύων τῶν Ἠριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄνδρα μουσικὸν γενέσθαι βασιλέα φασί, τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμῃ μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα. Etsi vero cycnorum cantus sit à plerisque Auctoribus memoratus, vix tamen à quoquam aut compertus, aut (saltem in cordatioribus seculis) creditus. Quid hac de re affirmandum sit, dubitare se ait Ælianus, de Animal. lib. II. cap. XXVII. Κύκνος, ὅντπερ καὶ θεράποντα Ἀπόλλωνος ἔφησαν οἱ ποιηταὶ, καὶ λόγοι μέτρων ἀφειμένοι πολλοὶ, τὰ μὲν ἄλλα ὅπως μέσης ᾠδῆς τι ἔχει, εἰπεῖν οὐκ οἶδα· πεπίστευται δὲ ὑπὸ τῶν ἄνω τοῦ χρόνου, ὅτι τὸ κύκνειον οὕτω καλούμενον ᾄσας, εἶτα ἀποθνήσκει. Plura vide apud eundem lib. V. cap. XXXIV. & lib. X. cap. XXXVI. Nazianzenus refert ad plausum alarum inter pennarum calamos sibilantium, Orat. XXXIV. p. 554. Edit. Paris. Τίς ὁ κύκνῳ συμφαίνων τὴν ᾠδὴν, ὅταν ἐκπετάσῃ τὸ πτερὸν τῶν αὔραις, καὶ ποιῇ μέλος τὸ σύριγμα; Huic consentit sapientissimus, ut vocant, Philes, libro de Animalium Proprietatibus, ubi hos versus habet,

Κύκνος δὲ θανατῶν ἐμμελεῖς φθόγγους πλέκει,
Καὶ τῆς τελευτῆς δέξεται τὸν χρόνον,
Τοῦ ζῆν τὸ θνήσκειν ἀσφαλέστερον κρίνων.
Ἀνίσταται γὰρ τῶν πτερῶν ἡ πυκνότης,
Νευρῶν τάσιν γ' ἔντεχνον ἐκμιμουμένη,
Καὶ πλῆκτρον εὐθὺς ὁ Ζέφυρος ἐπιγίνεται·
Αὐτοῦ δὲ φυσικῷ τῷ τραχήλῳ βαρβίτῳ,
Κινεῖ τὸν εἱρμὸν τῶν μελῶν ὁ τεχνικὸς
Πανηγυρισθεὶς εὑρεθεὶς τῆς ἐξόδου·
Βακχεύεται δὲ ταῖς ἀπίστοις ἐλπίσι,
Ποθῶν ἀτεχνῶς τὴν φθορὰν ἐπισχεῖν.

De Cycnea cantione, etsi plura dici possint, hæc satis superque. Eustathius aliam rationem dedit, cur cycnus Apollini sacer habitus sit; quod, nempe, candidi sit coloris, qui Apollinis, sive Solis, naturæ maxime consentaneus censebatur: Καὶ κύκνος δὲ (inquit) τῷ Ἀπόλλωνι οὐ μόνον διὰ τὸ ᾠδικὸν καὶ μαντικὸν ἀφιέρωται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λευκὸν, ὅπερ ἐκ τοῦ λεύσσειν, ἤτοι βλέπειν, παράγεται, ὅπερ Ἀπόλλων ἐστὶ παραίτιος, ὅθεν καὶ Δήλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται, ὡς δῆλα καὶ εὐόρατα πάντα ποιῶν. Ad Calchantem quod attinet, is Apollinis cycnus dicitur, quod ab eo vaticinandi artem edoctus fuerit, ut tradit Homerus, Iliad. α'. ubi de Calchante sic loquitur,

Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Et paullo post Achilles Calchanti ait,

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧ τε σὺ, Κάλχας,
Εὐχόμενος, Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις.

436. Ἀγκλάτῳ &c.] Versum hunc laudavit Etymologici Auctor, Ἀγκλάτῳ· Λυκόφρων,
Ἀγκλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα.
Λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ, ἐὰν μὴ δασέως, τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐὰν δὲ ψιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ. Hinc ἀγκλατοὶ à Suida exp. κεραυνοί. Ἀγκλατοὶ, οἱ κεραυνοί. Ἀγκλατοὶ (lege ἀγκλατοὶ) δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ, ἢ διώκει. Porro hanc metaphoram etiam infra retinuit, dum fulmen vocat κεραυνίην μάστιγα, v. 740.

Κεραυνίῃ μάστιγι μαστιχθήσεται.

Primus similitudinis hujus Auctor Homerus, Iliad. ν'. v. 812.

Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.

Ad quod Scholiastes vetus, Διὸς μάστιγι, τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ. Simile est illud in Iliad. β'. v. 282. ubi, cum vult Jovem fulmine conterere Typhonem, verbum ἱμάσσειν adhibuit, ἱμάσσω autem Hesychius exponit μαστίξαι. Ecce Homeri verba,

Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ δ' ὣς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν' Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Ubi idem Scholiastes, Ἱμάσσῃ, μαστίζῃ, ὅ ἐστι, κεραυνοῖς πλήττῃ. Et solet μάστιξ pro quovis cruciatus genere sumi; unde nonnumquam pro ultione divina accipitur, ut apud Æschylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμῃ.

437. Ξυναίμους πατρὸς] Ita vocat Oedipi filios, quoniam eos Oedipus ex matre sua Jocasta suscepit. Quod sic apud Sophoclem explicat Tiresias, Oedip. Tyr. v. 467.

Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς υἱὸς τε καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. ———

De hoc in eadem Fabula intelligendus est idem Vates, cum Oedipum ait liberis suis exæquandum, v. 434.

Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Ἅ σ' ἐξισώσει σέ τε, καὶ σοῖς τέκνοις.

Ad quod Demetrius Triclinius, Ἅ σε ἐξισώσει τοῖς τέκνοις, ὅτι τούτων, ὧν νῦν δοκεῖς πατὴρ, ἀδελφὸς ἀναφανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γεννηθείς. Oedipus etiam de se ait, v. 1363.

Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς γ' ἔφυν τάλας.

Et in Oedip. Colon. Oedipi filiæ dicuntur patris sorores, v. 524.

Αὐτὰρ εἰσὶν ἀπόγονοί τε, καὶ
Κοιναί γε πατρὸς ἀδελφαί.

Eandem rem egregie expressit Seneca Oedip. v. 638.

Egit qui in ortus semet, & matri impios
Fœtus regessit, quique nec mos est feris,
Fratres sibi ipse genuit, implicitum malum,
Magisque monstrum Sphinge perplexum sua.

Similiter apud eundem queritur Thyestis umbra, qui ex filia Ægisthum susceperat, Agamemn. v. 35.

Avo parentem, (pro nefas!) patri virum,
Natis nepotes miscui, nocti diem.

Et postea Electra Ægistho exprobrat, sororis gnatum esse, v. 974.

Per scelera nactus nomen ambiguum suis;
Idem sororis gnatus, & patris nepos?

Necnon apud Ovidium, Myrrha sese dehortans ab impio amore patris, hoc argumento usa est, Metam. x. Fab. ix.

Tunc

Tune eris & matris pellex, & adultera patris?
Tune soror nati, genetrixque vocabere fratris?

Ibid. Νυκτὸς κόραι] i. e. Furiæ, quæ Acheronte & Nocte satæ, ut ipsæ apud Æschylum narrant, Eumenid. v. 419.

Ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν Νυκτὸς αἰανῆ τέκνα.

Ibidem v. 322. Nocti sic precatur Furiarum chorus,

Μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
Νὺξ ἀλαοῖσι, καὶ δεδορκόσι
Ποινὰν κλῦθ'. ———

Hinc etiam Sophocles in Oedip. Colon. vocat Σκότου κόρας, & παῖδας Σκότου.

439. Πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς] Pyramus Ciliciæ fluvius est; Hesychius, Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας. Stadii latitudinem habet, teste Suida, Πύραμος, ὄνομα τόπου· καὶ ποταμὸς Κιλικίας, οὗ τὸ εὖρος σταδίου. Præterfluit Mallum, Ciliciæ urbem, & olim Leucosyri nomine clarus fuit: Stephanus, Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μάλλῳ (lege Μαλλῷ) τῆς Κιλικίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος. Pyrami postea nomen accepit, διὰ τὸ πολλὴν πυρὸν περιποιεῖν τοῖς ἐν Κιλικίᾳ οἰκοῦσι, i. e. quod ejus aquis fœcundati agri *tritici* feraces fierent, ut ait Etymol. Auctor. Navigabilis autem ex mediis Cataoniæ campis effunditur, & delatus per Tauri angustias in Ciliciam, in fretum, quod inter hanc & Cyprum est, exit, Strabo lib. I. Πύραμος, ὁ τῇ Κιλικίᾳ προσθεὶς ἐφ' οὗ καὶ λόγιον ἐκπέπτωκέ τι τοιοῦτον,

Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος εὐρυοδίνης
Ἠιόνα προχέων ἱερὴν ἐς Κύπρον ἵκηται.

Ἐκ μέσων γὰρ Καταονίας πεδίων ἐνεχθεὶς πλωτὸς, καὶ διεκπαισὼν διὰ τῶν τοῦ Ταύρου στενῶν εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐκδίδωσιν εἰς τὸν πρὸ ταύτης τε, καὶ τῆς Κύπρου πόρον. Idem libro XII. hunc fluvium ait magnum terræ cumulum delabendo per montes coacervasse, unde & Nilo comparat, à quo Ægyptus putatur ab Herodoto in continentem aggesta.

444. Μέγαρσος] Megarsus, vel, ut alii, Magarsus, Ciliciæ oppidum fuit, si Plinio fides habenda sit, lib. V. cap. XXVII. Stephanus collem esse tradit, prope Mallum, Ciliciæ urbem, Minervæ sacrum. Μάγαρσος, μέγιστος ὄχθος ἐν τῇ Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ. Τὸ τοπικὸν, Μαγάρσιος, καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται.

448. Ὑλάτου τε γῆν] i. e. Cyprus; nam Apollo Ὑλάτου cognomen habuit in Hyle, Cypri urbe: Stephanus, Ὕλη, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης, Λυκόφρων,

Καὶ Σάτραχον βλύζαντες, Ὑλάτου τε γῆν.

Idem tradit Eustathius, Iliad. ε'. p. 454. Ἦν δὲ, φασὶ, Λοκρικὴ πόλις Ὕλη, καὶ ἄλλη Κύπρου, ἀφ' ἧς ὁ Ὑλάτης Ἀπόλλων παρὰ Λυκόφρονι. In Erysthea etiam, Cypri urbe, eodem cognomine cultus est: Stephanus, Ἐρύσθεια, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ,

Οἵ τ' ἔχον Ὑλάτοιο θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος,
Τέμβρον, Ἐρύσθειάν τε, καὶ εἰναλίην Ἀμαμασσόν.

Emendandus hinc Stephanus in Τέμβρος, ubi dicit Apollinem Ἡλάτην in illa urbe coli, omnino enim legendum Ὑλάτην. Hæc ejus verba sunt; Τέμβρος, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τετίμηται Ἡλάτης Ἀπόλλων. Idem Auctor testatur eundem Apollinem in Amamasso, alia Cypri urbe, cultum fuisse; Ἀμάμασσος, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται Ὑλάτης Ἀπόλλων.

449. Μορφῷ] Hoc cognomen sumtum est à *forma*, cui Venus præesse credebatur. Statuam habuit in Laconia, quam Tyndarus, Helenæ pater, compedibus vinxisse dicitur; innuens, mulieres domi manere, & maritorum dictis audientes esse debere, ut putavit Palæphatus. Duas alias rationes adjecit Pausanias in Laconicis, Ἐπίκλησις μὲν δὴ τῆς Ἀφροδίτης ἐστὶν ἡ Μορφὼ, κάθηται δὲ καλύπτραν τε ἔχουσα, καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσί. περιθεῖναι δέ οἱ Τυνδάρεων τὰς πέδας φασὶν, ἀφομοιοῦντα τοῖς δεσμοῖς τὸ εἰς τοὺς συνοικοῦντας τῶν γυναικῶν βέβαιον· τὸν γὰρ δὴ ἕτερον λόγον, ὡς τὴν θεὸν πέδαις ἐτιμωρεῖτο ὁ Τυνδάρεως, γενέσθαι τοῖς θυγατράσιν ἡγούμενος τὰ ὀνείδη, τοῦτον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσίεμαι· ἦν γὰρ δὴ παντάπασιν εὔηθες, κέδρου ποιησάμενον ζώδιον, καὶ ὄνομα Ἀφροδίτην θέμενον, ἐλπίζειν ἀμύνεσθαι τὴν θεόν.

451. Κυχρέως ἄντρων, Βωκάρου τε ναμάτων] Explicationis loco esse possunt Eustathii verba, Commentario in Dionysium, Ἡ δὲ Σαλαμὶς ἐκαλεῖτό ποτε Κυχρεία, ἀπό τινος Κυχρέως, οὗ καὶ Λυκόφρων καὶ Ἀρριανὸς μέμνηνται, ὃς ὄφις μὲν ἐπεκλήθη, &c. Paullo post, Ἔσχε δὲ ποταμὸν Βώκαρον λεγόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Idem testatur Strabo lib. IX. in descriptione Atticæ, ubi de Salamine ait, Ἐκαλεῖτο δ' ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιὸν, καὶ γὰρ Σκιρὰς, καὶ Κυχρεία, ἀπό τινων ἡρώων, &c. Paullo post, Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν Βωκαλίας καλούμενος. Stephanus ab eodem tradit Salaminem Cychream, & quemdam Salaminium pagum Cychreum dictum esse: Κυχρεῖος (inquit,) πάγος περὶ Σαλαμῖνα, Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. Ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων ὃν λιμαινόμενον (lege λυμαινόμενον) τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος· ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Κυχρεοπαγίτης.

452. Ὀπατρὸς] Miror Canterum, Meursium etiam, &, ut videtur, Scaligerum legisse ὁ πατρὸς disjunctim; cum longe accommodatior sit sensus, si, cum optimis Codicum, legas conjunctim ὀπατρὸς, Teucer enim ex eodem, quo Ajax, patre natus est. Homerus vocavit ὄπατρον, Iliad. μ'.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.

Porro ὄπατρος, & ὀπάτριος Dores dicunt, pro ὁμόπατρος, & ὁμοπάτριος: Ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπὴ (inquit Theon in Aratum) Δωριέων ἐστὶν· ἐκεῖνοι γὰρ τοὺς ὁμότειχας, ὄτειχας φασί· καὶ τοὺς ὁμοστεῖς, ὀστεῖς· καὶ τοὺς μονώνυχας, μώνυχας· καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν.

453. Πώλους] Catamitos, meretrices, effœminatosque omnes, & quoscumque juvenes, virginesve, adulatorie vocabant πώλους. Hesychius, Πῶλος, ἑταίρα· πώλοις γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον, Ἀφροδίτης πώλοις. ἢ τοὺς νέους, καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους. Hinc Πωλία dictum pegma quoddam, quod Leucippidum filias sustinebat: Idem, Πωλία, χαλκοῦν πῆγμά τι φέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους, δύο δὲ εἰσὶ παρθένους φασίν. Quinetiam usitatissima est hæc vox apud Tragœdiæ Scriptores. Æschylus Choephor. v. 792. de Oreste loquens,

Ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον.

In

In eadem Tragœdia v. 254. simili prorsus metaphora Orestem & Electram vocaverat νεοσσὺς,

Πατρὸς νεοσσὺς τὺσδ' ἀποφθείρας.

Et in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. dixit πωλικῶν ἑδωλίων, i. e. παρθενικῶν καθέδρων, πώλοις γὰρ αἱ παρθένοι ἐξεικάζονται.

Anacreon,

Πῶλε Θρηΐκιη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπυσα
Νηλεῶς φεύγεις; ———

Euripides eundem sensum huic dictioni affixit, Hecubæ v. 144.

Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν.

Ubi Scholiastes, Πῶλον τὴν παῖδα λέγει μεταφορικῶς. Nec non Aristophanes virgines Laconicas vocat πώλους, in Lysistrate,

Αἵ τε πῶλοι ταὶ κῶραι
Πὰρ τὸν Εὐρώταν.

Ad quod Scholiastes nuperus, Πῶλοι, κατὰ τὸν Σουΐδαν, κυρίως τὰ γεννήματα τῶν ἵππων, καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν, ἀφ' ἔθος ἔχομεν καλαφᾶν καὶ κολακεύειν· μεταφορικῶς δὲ πῶλοι λέγονται καὶ οἱ νεανίαι, καὶ νεανίδες· ὅθεν καὶ Εὐριπίδης ἐνιαχοῦ πῶλον ἄζυγα καλεῖ, παρθένον γάμου ἄπειρον. καὶ Ανακρέων, Πῶλε Θρηΐκιη, &c.

Ibid. Νόθον φίτυμα] Teucrum vult, quem non ex legitima uxore, sed Hesione bello capta, genuit Telamon; unde de se loquitur apud Sophoclis Ajacem, v. 1033.

Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον.

Idem dicit Agamemnon, oratione ad Teucrum habita, Iliad. θ'. v. 283.

Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

455. Ωμηστοῦ] Non possum committere, ut Hesychii locum prætereum, Ο ὠμιτής, ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων. Lege, Ο ὠμηστής. Phavorinus autem hunc errorem, ut plures alios, transcripsit. Haud procul alter locus est, qui medica manu eget, & obiter curandus est; Οψώνα, τὸν πρὸ τὸ ὀψώνειν ασπρίδα. Lege, Οψῶνα, τὸν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν ασπρίδα.

462. Λήμνιος Πρηστὴρ Ενυοῦς] Bellonæ, aut belli fulmina, & in bello fulminare dici amant fortes viri, qui ingentes in hostibus strages edunt, eisque terrorem incutiunt, metaphora à Jovis fulminibus desumta. Similiter Virgilius Georgic. IV. 560.

——— *Cæsar dum magnus ad altum*
Fulminat Euphratem bello. ———

Idem Æneid. VI. 842.

——— *duo fulmina belli*
Scipiadas. ———

Quo loco Lucretium imitatus videtur, lib. III. v. 1048.

Scipiades fulmen belli, Carthaginis horror.

Nec aliter Seneca Agamemn. v. 819. de Hercule loquens,

Te sensit Nemeæus arcto
Pressus lacerto fulmineus leo.

Lemnium porro *fulmen* dicit ex fabula, qua Lemnus Vulcani officina dicitur.

464. Δυσμηνεστάτου ξένων &c.] Similiter apud Sophoclem Ajax de Hectoreo gladio ait, v. 829.

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Εκτορος ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν.

Non multum porro refert, utrum ξένον interpretere *hospitem*, vel *barbarum*, vel *hostem*; cum omnes istæ significationes huic loco, & voci conveniant. Hesychius, Ξένοι, οἱ πολέμιοι· οἱ δὲ τὺς Πέρσας· οἱ δὲ τὺς ἀπὸ ξενίας φίλους, ἢ ξένους. Herodotus etiam testatur barbaros, quos omnes sui generis hostes habebant Græci, ξένους à Lacedæmoniis vocari, Calliop. cap. XI. Ξείνους γὰρ ἐκάλεον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὺς βαρβάρους. Idem tradit Julius Pollux Onomastic. lib. I. cap. X. Τοὺς δὲ βαρβάρους καὶ ξένους ἐκάλουν. Idem apud priscos Romanos factum prædicat Tullius, de Offic. lib. I. cap. XII. *Equidem illud etiam animadverto, quod qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante: hostis enim apud majores is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus: indicant Duodecim Tabulæ*; Aut status dies cum hoste. *Itemque*; Adversus hostem æterna auctoritas. *Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, eum, quicum bella geras, tam molli nomine appellari? quamquam id nomen durius jam effecit vetustas; à peregrino enim jam recessit, & proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit.* Festus, *Hostis apud antiquos peregrinus dicebatur, & qui nunc hostis, perduellis.* Varro de Ling. Lat. initio lib. IV. *Multa verba aliud nunc ostendunt, aliud ante significabant, ut* Hostis: *nam tum eo verbo dicebant peregrinum, qui suis legibus uteretur; nunc dicunt eum, quem tum dicebant perduellem.* Hinc *Hosti* prænomen habuit Lucretius Tricipitinus, collega L. Sergii consulis, quod esset peregre apud hospitem natus.

490. Κυλίνδει Μοῖρα &c.] Simili metaphora dixit Virgilius, Æneid. I. v. 26.

——— *sic volvere Parcas.*

Et v. 13.

——— *tot volvere casus.*

Allusione à Fortunæ rota desumta.

493. Πλήξας ἀφύκλως ἄκρον ὀρχηστοῦ σφυρὸν] Aut hunc locum non satis intelligo, aut interpretandus est de Meleagro, qui aprum, à quo prius perierat Ancæus, occidit; & post victoriam per matris Althææ sævitiam ipse periit: unde hic Poeta dicit aprum ipsius plantam vulnerasse; nam planta tunc solum cernitur, cum quis abiturus pedem ex humo tollit; quamobrem cum aper post mortem Meleagro causa exitii fuerit, recte dicit vulneratam ab eo pedis plantam. Locus est difficillimus, & à nemine satis intellectus. Tu, Lector,

——— *si quid novisti rectius istis,*
Candidus imperti: si non, his utere mecum.

496. Ιδαία πόλεις] Nulla subest ratio, cur heic cum Meursio Ιδαία substantive poni putemus; cum certum sit adjectivum formari posse ab Ida monte; quod etiam Sophoclis Scholiastes, quem in contrariam partem laudavit, testatur, Ajace v. 607. Ιδαίῃ Τρωϊκῇ, οἷον ἐν τῷ τῆς Ιδης χωρίῳ. Nolo difficultates nectere, & sensum ex se perspicuum, & manifestum explicando obscurare.

497. Η ζῶσ' εἰς ἄδην ἵξεται κατωβάσα] Textum heic emendatione sua corrupit Auratus; nam etsi fortasse tolerari possit ἵξωσα, multo tamen

elegantius est ἡ ζῶσα: qui enim vivi absorbentur, aut in terram defodiuntur, dici solent vivi ad inferos descendere. Unde apud Sophoclis Antig. v. 825. Antigone in terram defodienda de se ait,

——ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Αἵδας ζῶσαν ἄγει
Τὰν Ἀχέροντος
Ἀκτάν.——

Ibidem v. 836. Chorus ad ipsam ait,

——αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ
Θνατῶν ἀΐδαν καταβήσῃ.

Et ipsa iterum de se, v. 1037.

Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.

Eadem loquendi formula in Sacris Literis occurrit, Num. cap. XVI. ubi Moses Dei judicium in Core, ejusque socios denuntiat, v. 30. Ἀλλ' ἢ ἐν φάσματι δείξει κύριος, καὶ ἀνοίξασα ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καταπίεται αὐτοὺς, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ καταβήσονται ζῶντες εἰς ᾅδου, καὶ γνώσεσθε ὅτι παρώξυναν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὸν κύριον. Et iterum v. 32, & 33. Καὶ ἠνοίχθη ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὄντας μετὰ Κορὲ, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν· καὶ κατέβησαν αὐτοὶ, καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτῶν ζῶντα εἰς ᾅδου, καὶ ἐκάλυψεν αὐτοὺς ἡ γῆ, καὶ ἀπώλοντο ἐκ μέσου τῆς συναγωγῆς.

498. Μυνίτυ] Non advertisse videntur priores Interpretes Ionicam esse hanc vocem, & pro Μονίτυ poni; unde factum, ut *Munitum* Latine appellent. Eustathius, Μόνιτος Ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Λυκόφρων.

516. Βεβρύκων] Bebryces Asiæ populi erant, quos Strabo narrat à Thracibus oriundos esse; incoluerunt eam regionem, quæ postea Mygdonia, deinde Bithynia dicta est, ut refert Strabo lib. VII. & XII. Situm eorum exponit nobis Dionysius Perieg. v. 805.

Χαλκηδόνες μετὰ τοὺς προτὶ παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσιν,
Οὔδας ἐς ἀντιπέρην Βυζάντιον εἰσορόωντες·
Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης.

Item vetus Apollonii Scholiastes, Argon. lib. II. v. 2. Βεβρύκων βασιλῆος· τῶν Βεβρύκων ἐβασίλευσεν Ἄμυκος, τῆς Βιθυνίας τά τε ἄλλα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, καὶ τὰ παραθαλάσσια κατέχων. κατῴκησαν δέ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε, καὶ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι, ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων.] Etiam & omnes fere istius regionis partes videntur à Bebrycibus nomen sumsisse; quod tamen postea exolevit. Idem Scholiastes loco citato addit, Τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισται διὰ τοὺς γενομένους πολέμους, καθάπερ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. A Phrygibus abolitum refert Strabo lib. XII. Et Plinius narrat ex Eratosthene, *ex Asia interiisse Solymorum, Lelegum, & Bebrycum gentes*, cum aliis quibusdam, Nat. Hist. lib. V. cap. XXX. Quæ causa est, quod apud solutæ orationis Scriptores rara eorum mentio est, apud Poetas vero frequentior; nam clarus est in fabulis rex Bebrycum Amycus, quem narrant cum Polluce cæstibus decertasse. Vide Apollonium loco citato, Theocritum Idyll. XXII. Virgil. Æneid. V. Valer. Flaccum Argon. IV. aliosque.

518. Ἀλκὴν ἄμικτοι] i. e. fortitudine incomparabiles, & supra communem hominum sortem elevati. E contra hominem, qui nihil habet eximium, quo se à cæteris distinguat, Latini dicunt *unum è multis*. Plinius junior lib. I. Epist. III. *Si te possident, fœlix beatusque es: sin minus, unus ex multis.* Et Græci etiam cum ostendere volunt aliquem nulla virtute eminere, inquiunt, Οὗτός ἐστιν ἐν πολλοῖς, i. e. hic inutilis est, & de communi grege porcus.

Ibid. Τὸν Ἄρης ἐφίλατο &c.] Periphrastice expressit Homericum ἀρηΐφιλον.

520. Βία] Minervæ tribuitur hoc epitheton, quod belli Dea sit; & idem valet, quod Σθενιάς, quo nomine coli apud Trœzenios hanc Deam prodidit in Corinthiacis Pausanias.

521. Χειρώνακτες] i. e. manuum domini; sive, qui artem exercent manualem. Suidas, Χειρώναξ, τεχνίτης χειρῶν μόνον δεσπόζων· ἢ ὁ διὰ χειρῶν κλεπτιζόμενος· ἢ χειρώνακτες, διὰ χειρῶν ταλαιπωρούμενοι. Idem tradit Æschyli Scholiastes, Prometheo v. 45. Χειρώναξ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος· ἢ ὁ τεχνίτης, ὁ χειρῶν μόνων δεσπόζων. Et Choeph. 759. Χειρωναξίας, τὰς διὰ χειρῶν ἐργασίας.

525. Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν] Minus necessaria est Canteri emendatio, qui pro στέρξαι reponere voluit σέξαι. Nam στέρξαι exp. *ferre*, aut *sustinere*. Sophocles initio Oedip. Tyr.

Δείσαντες, ἢ στέρξαντες ——

Quo loco etsi nonnulli legant σέξαντες, Scholiastes tamen uterque habent στέρξαντες, idque exp. παθόντες, & ὑπομείναντες.

526. Καναστραῖον] Canastra, vel Canastrum, erat promontorium in confinio Macedoniæ & Thraciæ situm, & à gigantibus habitatum. Phavorinus, Κάναστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὗ πλησίον ᾤκησαν οἱ γίγαντες. Strabonis Epitomator, fine lib. VII. & Herodotus, Polyhymn. cap. CXXIII. juxta Pallenen fuisse tradunt. Videatur etiam Stephanus, & Ptolemæus lib. III. cap. XIII.

527. Δυσμαχῶν μοχλὸν] Hectorem *obicem* appellat, quia Trojam tuebatur, ut in eam Græci irrumpere non possent: vel, quoniam ipsos hostes, Achille irascente, in suis castris ita conclusit, ut prodire non possent; quo modo obex januam ne aperiatur obfirmat.

532. Γραικῶν ἄριστος] Ἄριστος idem hic valet ac ἀριστεὺς, non enim optimus Græcorum, sed inter optimates fuit Protesilaus. Similiter Homerus vocat Diomedem ἄριστον Ἀχαιῶν, Iliad. ε'. p. 430. ubi Eustathius adnotat ἄριστον significare posse τὸν ἁπλῶς ἀριστέα. Posset etiam Protesilaus dici *optimus Græcorum*, id est, suorum sociorum, qui erant ex Thessalia oriundi, Græci enim primi dicti sunt quidam Thessaliæ populi; discimus enim ex Thucydide & Aristotele, Ἑλλάδα proprie dictam esse Thessaliæ partem, in qua est Dodone, & Achelous fluvius; ibi igitur primum dicti sunt Ἕλληνες, quos idem Aristoteles tradit prius Γραικοὺς appellatos fuisse.

536.

536. Δρύμνιος Δαίμων Προμανθεὺς Αἰθίοψ Γυράψιος] De Jove hæc interpretatur Tzetzes, & post eum Canterus; & potest ille Προμανθεὺς appellari, quod ab eo proveniat omnis divinatio, ut supra dictum, v. 6. Item Αἰθίοψ, ab Æthiopia regione, vel, quod interdum à Poetis pro æthere sumatur, ut ait Eustathius Odyss. α'. Διὸς ἐπίθετον, Αἰθίοψ· ἴσως μὲν καὶ διά τι ἕτερον· ἴσως δὲ καὶ διότι φαίνεται μυθικῶς ἐπιχωριάζειν τῇ Αἰθιοπίᾳ· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ κατ' ἀλληγορίαν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὸν ὡς φαεινὸν, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ λάμπω· ἀφ' οὗ καὶ ὁ αἰθὴρ Ζεύς. Eandem ob causam Γυράψιος nominabitur: quod, nempe, æther sit formæ orbicularis. Alii Apollini hæc nomina tribuunt, idque non immerito; nam paullo ante Poeta eum vocat Drymam; Προμανθεὺς etiam jure nominatur, qui vatum præses est: Αἰθίοψ, qui Sol est, & ὄψιν habet αἴθουσαν: Γυράψιος etiam, qui formæ est orbicularis, & circularem motum circa terram nostram quolibet die, & anno peragit. Adde, quod hic Deus, quicumque demum sit, inter Dioscuros & Apharidas *jurgium excitasse* dicatur in λέχαις, hæ autem sacræ erant Apollini, qui inde Λεχηνόειος dicebatur, tradente Meursio.

541. Θαλυσίαις Λοιβαῖσι] Θαλύσια erant frugum primitiæ, quæ post messem, & vindemiam Diis, imprimis autem Cereri, & Baccho, offerebantur, quod ipsorum beneficio omnia bene viruissent, utque in posterum bene revirescerent. Etymologici Auctor, Θαλύσια, τὰς ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδομένας θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς, καὶ τῇ Δημήτρᾳ. Hinc panis ex primitiis factus dicebatur θαλύσιος ἄρτος: Hesychius, Θαλύσιος ἄρτος, ἀπὸ τῆς ἅλω πεπλασμένος πρῶτος. Idem porro sacrificium συγκομιστήριον dictum, & celebratum fuit in plerisque Græciæ urbibus, præcipue autem Athenis. Rem totam descripsit Eustathius, cujus verba ulterioris explicationis loco apponam ex Iliad. ι'. p. 680. Θαλύσια δὲ, αἱ ἀπαρχαὶ, ὡς πρὸ ὀλίγων εἴρηται, ἤγουν αἱ μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδόμεναι θεῷ, ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰς ἔπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας. τινὲς δὲ τῶν ῥητόρων καὶ συγκομιστήρια ταῦτα καλοῦσιν· ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα κεῖται παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ θάλλω θαλύω θαλύσω, ἐξ οὗ καὶ Θαλύσιος κύριον ὄνομα. ὡς δηλοῖ τὸ, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. ἔτι δὲ καὶ θαλύσιος ἄρτος, ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν, φασὶ, συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Παυσανίαν, ἀλώα (lege ἀλῶα, ex Hesychio, Harpocratione, &c.) καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταγέσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα. ἢ ἐπεὶ, καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει, ἐν ἀλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐν ᾗ Ποσειδῶνος ἦν πομπή· &c. Agebatur porro hoc festum mense Posideone, teste Harpocratione. Porro nihil mirum, si θαλύσια Crago, i. e. Jovi, vel Apollini (mons enim Cragus utrique sacer fuisse à nonnullis perhibetur) oblata fuerint, cum, ut prius dictum, omnibus Diis offerri solebant: de Diana mentionem facit Homerus loco citato, eamque Oeneo infensam tradit, quod ipsam in his sacrificiis neglexisset,

Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσε,
Χωσαμένη ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ἔρξ', ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.

549. Ἀλφὰς τῶν ἀεδνώτων] Hinc constat Veterum mos, quo sponsi tenebantur sponsarum patribus munera præbere; quod etiam in plagis Orientalibus factum testantur SS. Scripturæ Vet. Testamenti. Græci sequiores hunc morem, ut barbarum, repudiarunt, teste Aristotele, Polit. lib. II. cap. VIII. Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἁπλοῦς εἶναι, καὶ βαρβαρικούς· ἐσιδηροφοροῦντο γὰρ οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς γυναῖκας ἐωνοῦντο παρ' ἀλλήλων. Postea, mansuetudine introducta, factum ut mulieres dote q. coemerent viros; hic tamen mos apud Lacedæmonios numquam erat receptus. Ælianus Var. Hist. lib. VI. cap. VI. Νόμος δὲ τοῖς Σπαρτιάταις γαμεῖν ἀπροίκους. Idem tradit Justinus, lib. III. cap. III. ubi de Lycurgo, legum Spartanarum conditore, verba habet; *Virgines sine dote nubere jussit, ut uxores eligerentur, non pecuniæ; & severius matrimonia sua viri coercerent, quum nullis dotis frænis tenerentur.* Plura in hanc rem qui videre volet, Archæologias nostras adeat.

552. Φηραίοις] Pheræ urbs esse videntur in confinio Laconicæ, & Messenicæ sita; quæ causa est, cur interdum huic, interdum illi tribuatur. Pausanias Messenicæ adscribit, initio Messenic. de Homero loquens, Τὸ γὰρ Ὀρσιλόχου τὸν οἶκον ἐν τῇ Μεσσήνῃ πόλισμα εἴρηκε τὰς Φηράς· καὶ τόδε ἐξηγήσατο αὐτὸς ἐν τῇ Πεισιστράτου παρὰ Μενέλαον ἀποδημίᾳ,

Ες Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
Υἱέος Ὀρσιλόχοιο. ———

Homeri locus exstat haud procul à fine Od. γ'. ubi Eustathius Laconiæ hanc urbem adponit: Ὅτι Φεραὶ μὲν, πόλεις Θεσσαλίας, (lego πόλις Θεσσαλίας) Φεραὶ δὲ, Ἤλιδος, αἱ καὶ Φεαί, Φηραὶ δὲ τῆς Λακωνικῆς· εἰς ταύτας ἵκοντο &c. p. 142.

559. Ἀμυκλαίων] i. e. Laconicorum; nam Amyclæ erant centum veteris Laconiæ urbium una, & regia Tyndari, condita ab Amyclo, Lacedæmonis filio. Hinc Amyclæi dicti Lacones quivis; Dionys. Perieg. ubi de Tarento loquitur, v. 377.

Ην ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης.

Tarentum enim à Spartanis conditum fuit. Idem v. 213. Cyrenæos, quod Laconicæ essent originis, vocat

——— Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

561. Σκιασὴς] Potest hoc nomen à quadam Arcadiæ regione sumi: quod si inter Laconas celebretur, ut ait Tzetzes, Σκιασὴς mihi dictus videbitur Apollo, quod sit musicæ Deus; nam σκιὰς Laconibus est ᾠδεῖον. Phavorinus, Σκιὰς, τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν.

Ibid. Τελφούσιος] Telphusa est Arcadiæ urbs. Sin leges Τιλφώσιος, hoc nomine à Bœotis coli Apollinem, & templum habere juxta Tilphossam fontem, & montem Tilphossum, prodidit Strabo lib. IX. Παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν, κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσαίῳ ὄρει, ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα. αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Si cum Cantero legere

gere malis Τιλφώσιος, Tilphusii urbis meminit idem Auctor, loco citato.

569. Αλλων δ' ἄπλατον νέφος] i.e. ingentem multitudinem. Sic Homerus,

——— νέφος εἵπετο πεζῶν.

Et Euripides in Hecuba v. 907.

——— τοῖον δ' Ελ-
λάνων νέφος ἀμφί σε καλύπτει.

Eandem metaphoram habent Sacræ Literæ, Epist. ad Hebr. cap. XII. v. I. Τοιγαροῦν ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων.

574. Κυνθίαν σκοπὴν] i.e. Cynthum, Deli insulæ montem. Strabo lib. X. Η μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν. Deinde, ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλὸν ὁ Κύνθος, καὶ τραχύ. Unde Aristophanes vocavit ὑψικέρατα πέτραν, nam κέρατα montes, seu promontoria significant, Nub. Act. I. Sc. ult.

—— Κυνθίαν ἔχων
Υψικέρατα πέτραν.

Ubi Scholiastes, Κυνθίαν ἔχων· περιφραστικῶς τὸν Κύνθον· ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἡ Κύνθος. Meminit etiam Virgilius, & Dianæ choris celebrem fuisse ait, Æneid. I. 502.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros. ———

Hoc in monte Latona dicitur Apollinem & Dianam peperisse; unde ille *Cynthius*, hæc *Cynthia* passim à Poetis nominatur.

575. Ινωποῦ πέλας Αἰγύπτιον &c.] Inopus exiguus fluvius Delum præterfluens, ut tradit Geographus, loco jam citato; Ποταμὸς δὲ διαρρεῖ τὴν νῆσον Ινωπὸς, οὐ μέγας, καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά. Porro quod Inopus è Tritone, seu Nilo, dicatur originem trahere, testatur etiam Strabo lib. VI. Φέρονται δ' ὑπὸ γῆν ποταμοὶ πολλοὶ, καὶ πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκ ἐπὶ τοσοῦτον διάστημα. Deinde, cum Inachum dixisset secundum Veterum opinionem per multas regiones sub terra latitantem, demum in apricum se proferre, addit, Επιτείνουσι δὲ τὴν τοιαύτην τερατολογίαν, οἱ τὸν Ινωπὸν εἰς Δῆλον ἐκ τοῦ Νείλου περαιοῦντες. Idem tradit Pausanias in Corinthiacis, ubi cum narrasset Asopum fluvium ex Phrygia & Caria in Peloponnesum devolvi, addit, Οἶδα δὲ καὶ Δηλίων τοιαῦτα ἀκούσας, ἕτερον ὕδωρ, ὃ καλοῦσιν Ινωπὸν, εἶναί σφισιν ἐκ τοῦ Νείλου. Causa hujus fabulæ videtur fuisse, quod Inopus eodem tempore, quo Nilus, incrementum capiat, ut nos docuit Callimachi Scholiastes, Hymno in Dianam, v. 17.

Ηνίκα δ' ἡ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλήσονται
Αγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ινωποῖο.

Ubi Scholiastes, Ινωπὸς, ποταμὸς Δήλου· Αἰγύπτιος δὲ διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. Idem innuit ipse Callimachus, Hymno in Delum, v. 206.

Ιζετο δ' Ινωποῖο παρὰ ῥόον, ὅν τε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Idem tradit Plinius Nat. Hist. lib. II. cap. CIII. *Et in Delo insula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decrescit, augeturque.*

588. Γόλγων ἀνάσσης] i.e. Veneris, cui sacra fuere Golgi, Cypri urbs. Unde de hac Dea Theocritus,

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε, καὶ Ιδάλιον ἐφίλασας.

Et Catullus, ut aliorum testimonia omittam,

Quæque Ancona, Cnidumque arundinosam
Colis, quæque Amathunta, quæque Golgos.

590. Ωλένυ] Olenus Achaiæ urbs erat, dicta ab Oleno, Jovis & Anaxitheæ, vel Vulcani filio. Hoc in loco nutritum ferunt Jovem lacte Amaltheæ capræ, quam hinc *Oleniam* vocant.

591. Δύμης τε Βουραίοισιν &c.] Dyme urbs erat Achaïæ ultima versus occasum, tradente Stephano. Bura etiam erat Achaïæ urbs, in sinu Corinthiaco sita, & hiatu terræ, vel, ut alii, mari absorpta. Unde Ovidius, Metam. XV.

Si quæras Helicen & Buran, Achaïdas urbes,
Invenies sub aquis: & adhuc ostendere nautæ
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.

Porro emendandus hinc Stephanus, qui Lycophronis hunc versum citavit in voce Βοῦρα. Βοῦρα (inquit) πόλις Αχαΐας· τὸ ἐθνικὸν, Βουραῖος. Λυκόφρων,

Δύμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου.

592. Αργυρίππαν] Argyrippa urbs erat Apuliæ Dauniæ, juxta Ionium sinum, à Diomede condita, vel, ut ait Stephanus, mœnibus cincta, Αργυρίππα, πόλις τῆς Δαυνίας, κατὰ τὸν Ιόνιον κόλπον. Λυκόφρων,

Ο δ' Αργυρίππαν Δαυνίων παγκληρίαν.

Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο. Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ιλίου ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν Αργος Ιππιον. Postea, facta contractione, Argyrippe nominabatur, postremo Arpi, tradente Strabone, lib. VI. Εκαλεῖτο δ' ἐξ ἀρχῆς Αργος ἵππιον, εἶτ' Αργυρίππη, εἶτα νῦν Αρποι. Idem alii tradunt. Nequaquam igitur placet Salmasii opinio, qui nomen Αργος versum putavit in Αρπος, γ in π mutato, cum Bœoti γ in β mutent, pro γυναῖκες proferentes βανῆκες, π vero pro β sæpe à Latinis reddatur, ut, βαβαὶ papæ, Κάνωβος Canopus. Sed Αρποι, non Αρπος, dicebatur hæc urbs, teste Strabone: & si concedamus *Arpos* ei nomen fuisse, nihil non credent profecto, qui tradunt Italos à Bœotis urbium suarum nomina petiisse.

593. Φύλαμον] Urbem hanc in Daunia fuisse credo, dura enim est Meursii conjectura.

598. Ελλόπων] Ελλοπες dicuntur pisces παρὰ τὸ ἐλλείπειν τῆς φωνῆς, ut tradunt Grammatici. Huc allusit Æschylus in Persis, cum de piscibus ait,

——— ἀναύδων παίδων
Τᾶς ἀμιάντου. ———

599. Φερώνυμον νησῖδα &c.] i.e. insulam Diomedis, quam incoluisse feruntur aves Diomedeæ. Stephanus, Mela lib. II. cap. VII. Solinus cap. VIII. & Dionysius v. 483. unicam statuunt Diomedis insulam: Strabo duas numerat, easque collocat circa Garganum, Apuliæ promontorium, & huic consentit Plinius lib. III. cap. XXVI. Ptolemæus vero quinque posuit lib. III. cap. I.

601. Αγχιπλαστήσαντες ἐμπέδοις &c.] Plenam harum avium descriptionem, quæque magna ex parte cum Lycophrone convenit, reliquit Plinius lib. X. cap. XLIV. *Nec Diomedeas præteribo aves: Juba cataructos* (lego *catarractas*) *vocat, eis esse dentes, oculosque igneo colore, cætero candidas*

das tradens: duos semper iis duces; alterum ducere agmen, alterum cogere. Scrobes excavare rostro, inde crate consternere, & operire terra, quæ ante fuerit egesta; in his fœtificare. Fores binas omnibus scrobibus; orientem spectare, quibus exeant in pascua; occasum, quibus redeant. Alvum exoneraturas subvolare semper & contrario flatu. Uno hæ in loco totius orbis visuntur, in insula, quam diximus nobilem Diomedis tumulo atque delubro, contra Apuliæ oram, fulicarum similes. Advenas barbaro clangore infestant, Græcis tantum adulantur, miro discrimine, velut generi Diomedis hoc tribuentes; ædemque eam quotidie, pleno gutture, madentibus pennis perluunt, atque purificant: unde origo fabulæ, Diomedis socios in eorum effigies mutatos. Strabo etiam, libro sexto, narrat eos infestos esse improbis, erga probos vero mites se præbere: Ἐν δὲ τῇ πλησίον θαλάττῃ δύο νῆσοι Διομήδειαι προσαγορευόμεναι, ὧν ἡ μὲν οἰκεῖται, τὴν δ' ἐρήμην φασὶν εἶναι· ἐν ᾗ καὶ τὸν Διομήδην μυθεύουσιν ἀφανισθῆναί τινες, καὶ τοὺς ἑτέρους (legendum procul dubio ἑταίρους) ἀπορνιθωθῆναι, καὶ δὴ καὶ νῦν διαμένειν ἐκ μέρους, καὶ βίον τινὰ ζῆν ἀνθρώπινον, τάξει τε διαίτης, καὶ τῇ πρὸς ἀνθρώπους ἡμερότητι τοὺς ἐπιεικεῖς, ἀπὸ δὲ τῶν κακούργων καὶ μιαρῶν φυγῇ. Aliorum testimonia omitto.

610. Τροιζηνίας] Trœzen urbs est in extremis Peloponnesi finibus sita, qua Atticam spectat, ut tradit Euripidis Scholiastes in Hippolyt. v. 29. Τροιζὴν τὸ τέλος ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἀντικειμένη τῇ Ἀττικῇ, καὶ τῷ Γλαυκωπεῖ ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Et ipse Euripides, ejusdem Tragœdiæ v. 373.

Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον.

Porro in hac urbe, vel, ut alii, in Acropoli Atheniensi Venus Trœzenia templum habuit à Phædra dicatum, cum capta esset amore Hippolyti, qui apud Trœzenios degebat. Euripides in eadem Tragœdia v. 29.

Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο,
Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν.

Quinetiam urbs hæc Veneri erat sacra, Neptuno item, & Apollini, & ab his omnibus nomina habuit; Stephanus, Τροιζὴν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀφροδισιὰς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, &c.

620. Δηοῦς] Δηὼ apud Poetas frequenter dicitur Ceres: Apollonius, de Drepano loquens, lib. IV. v. 986.

——— οἱ δὲ ἐ Δηοῦς
Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην,
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ.

Hinc Proserpina Deoïs dicta, quod Cereris esset filia: Ovidius Metam. VI.

Mnemosynen pastor varius Deoïda serpens.

Causam reddit Eustathius, Δηὼ, ἤτοι Δημήτηρ, ἣ, φασὶν, ἁρπαγείσης αὐτῇ τῆς θυγατρὸς Περσεφόνης, περιοδεύειν ἐρευνῶσα, καὶ ὡς ἤκουε συχνὰ ἐκ τῶν παραμυθουμένων Δήεις, τουτέστιν εὑρήσεις, ἐκλήθη ἐντεῦθεν Δηώ.

621. Τιθαιβώσσοντος] Huc respexit Etymologici Auctor, Τιθαιβώσσοντος· Λυκόφρων· ἐπιμελείας ἀξιοῦντος· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν.

631. Ἰοῦς χεῶνον πέδον] i. e. mare Ionium; mare enim κοῖλον, i. e. profundum, dici solet. Apollonius,

Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. ———

Nomen habuit ab Inachi filia. Euripidis Scholiastes Hippolyt. v. 736. Ἐν τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἰὼ εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα διὰ βούλησιν Ἥρας, διεπέρασε τὸ ἀπ' αὐτῆς Ἰόνιον πέλαγος κληθέν. Et Sophoclis Scholia vetera Electr. v. 5. Ἡ δὲ Ἥρα μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν (τὴν Ἰὼ) ἔτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη τὸ Ἰόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ἰόνιον ὠνομάσθη. Ionium porro mare dicitur, non quod Ioniam alluit, Asiæ minoris regionem, sed quidquid aquarum Siciliam inter & Græciam est, ad usque promontorium Epiri Acroceraunium, ubi Adriaticum incipit.

633. Χοιράδας] i. e. insulas; nam petræ nomen haud raro insulis, & montibus applicari solet. Juvenalis Sat. XIII. v. 246.

Aut maris Ægæi rupem, scopulosque frequentes
Exsulibus. ———

i. e. Ægæi maris insulas, ad quas relegabantur Romanorum plurimi. Et Virgil. Ecl. VIII. v. 6.

Tu mihi, seu magni superas jam saxa Timavi.

i. e. duas insulas ad ostia Timavi sitas. Adde, quod hæ insulæ erant petris fere inaccessibiles, tradente Strabone lib. III. Χοιραδώδεις δὲ εἰσὶ (Γυμνησίαι) κατὰ τὰ στόματα, ὥστε προσοχῆς δεῖν τοῖς εἰσπλέουσι. Sophocles Parnassum montem vocavit πέτραν, Antigon. 1243.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
Στέροψ ὄπωπε λιγνύς.

Seneca autem Gyradas petras, à quibus Neptunus Ajacem dejecit, *montem* vocavit, Agamemn. v. 547.

Tridente rupem subruit pulsam pater
Neptunus, imis exserens undas vadis,
Solvitque montem, quem cadens secum tulit.

Ibid. Γυμνησίας] Gymnesiæ sunt insulæ duæ ad Iberiam sitæ, & *Baleares* vulgo dictæ; harum una major, unde *Majorca*; altera minor, unde *Minorca* appellata est. Gymnesiæ dictæ sunt, quod earum incolæ γυμνοὶ, i. e. nudi, incederent, nec vestibus utentes, nec calceis, ut innuere videtur Poeta noster. Vel, quod Bœoti, facto naufragio, nudi illuc appulerint, ut tradit, præter Scholiastem nostrum, Eustathius in Dionys. v. 456. Probabilior tamen videtur Salmasii ratio, qui putavit Gymnesias, & Baleares ob eandem plane rationem dictas esse; Baleares enim vocantur ἀπὸ τοῦ βάλλειν, i. e. ab emittendis è funda lapidibus, quia funditores erant optimi in his insulis; unde Latini verbum antiquum *balio* habuere: Gymnesiæ vero nominantur à γυμνῆτες, quæ vox, teste Hesychio, denotat τοὺς σφενδονιστὰς, quoniam hi γυμνοὶ, seu leviter armati, &, si cum cataphractis comparentur, fere nudi pugnabant. Hunc porro Lycophronis locum laudavit Stephanus, Γυμνησίαι, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα· οὐχ, ὥς τινες, μία· Λυκόφρων,

Οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας Γυμνησίας

Σισυρνοδῦται

Σισυρνοδῦται καρκίνοι πεπλωκότες,
Αχλαινον ἀμπρεύουσι νήλιπον βίον.

634. Σισυρνοδῦται καρκίνοι] Huc respexit Etymologici Auctor, Σισύρνα ἐπὶ παχὺ περιβόλαιον, ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. Λυκόφρων, Σισυρνοδῦται καρκίνοι.

635. Αμπρεύουσι νήλιπον βίον] Αμπρον est lignum illud, quod jumentorum cervicibus imponitur: vel helcium, seu funis per juga tentus, ad quem jugatis bobus, onera curribus imposita trahuntur, ut tradunt Etymologici Auctor, Suidas, & Hesychius. Eustathius hunc Lycophronis locum præ oculis habuit, Commentario in Iliad. ζ'. p. 476. Ξύλινα δὲ ἀμφότερα, ὅ ζυμὸς τε, καὶ ὁ ἱστοβοεὺς, τὸ μὲν τοι ἄμπρον, ἐξ ὃ παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἀμπρεύειν, ὃ τοιοῦτόν ἐστιν· ἄμπρον γάρ φασι σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ ζυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ζεύγων. Hinc ἀμπρεύειν de iis dicitur, qui vitam ægre trahunt, more jumentorum τῷ ἄμπρῳ προσδεδεμένων. Phavorinus, Αμπρεύων, ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν, ἄμπρον γὰρ τὸ σχοινίον· ὁ δὲ Λυκόφρων, ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν.

636. Τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι] Huc respexit Eustathius, Commentario in Περιηγητὴν, ubi de his insulis loquitur, Αριστοι δὲ σφενδονᾶν οἱ ἐν αὐταῖς, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, σφενδόνας ἀνὰ τρεῖς ἔχοντες ἐν τῇ κεφαλῇ. Alii tamen tradunt, harum fundarum unam à collo pendere, altera accinctos fuisse, tertiam manu tenuisse.

637. Ων αἱ τεκοῦσαι &c.] Hujus historiæ etsi plura occurrant testimonia, unum tamen apponam, idque ex Lucii Flori lib. III. cap. VIII. *Tribus quisque fundis præliatur, certos esse quis miretur ictus, cum hæc sola genti arma sint, id unum ab infantia studium? cibum puer à matre non accipit, nisi quem ipsa monstrante percussit.* Hinc *funda Balearica* apud omnes fere Scriptores nota. Ovidius Metam. II. v. 727.

Non secus exarsit, quam cum Balearica plumbum
Funda jacit: volat illud, & incandescit eundo,
Et quos non habuit, sub nubibus invenit ignes.

640. Νασὸν] Ad hunc locum respexit Etymologici Auctor, Νασὸς, ὁ πεπληρωμένος ἄρτος, ὁ μεσὸς πλήρους (lege μεσὸς, πλήρης) καὶ μὴ ἔχων τι κοῦφον ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασιν, ἢ τραγήμασί τισι. Λυκόφρων,

Οὐ γάρ τις αὐτῶν ψήσεται πύρνον γνάθῳ
Πρὶν ἂν κρατήσῃ νασὸν εὐσόχῳ λίθῳ.

νυνὶ ἐπὶ ἄρτου καταχρηστικῶς ἔθηκε· νασὸς δὲ, κυρίως ὁ πλακοῦς ὁ μετὰ σαφίδων πεπληρωμένος καὶ πυκνός.

644. Αρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι] Arne Bœotiæ urbs, Temmices antiquus Bœotiæ populus erant, teste Stephano, qui versum hunc bis citavit: Αρνη, (inquit) πόλις Βοιωτίας· Ομηρος,

Οἵ τε πολυστάφυλον Αρνην ἔχον. ———

Καὶ Λυκόφρων,

Αρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι.

Postea Chæronea dicta, ab ejus instauratore Chærone, Apollinis filio. De Temmicibus porro Stephanus, Τέμμιξ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ· Λυκόφρων,

Αρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι.

Τὸ θηλυκὸν Τεμμικία, παρὰ τῷ αὐτῷ,

Οἱ Βομβυλείᾳ κλιτὺς ἢ Τεμμικία.

645. Γραῖαν] Graiam dicit Tanagram, vel urbem ei vicinam: Eustathius in Catalogo Navium, Γραῖα δὲ ἐστι, κατά τινας, ἡ καὶ Τάναγρα· ὧν οἱ πολῖται, Γραῖοι, καὶ Ταναγραῖοι. κατὰ δέ τινας, οὐκ εἰσὶν αἱ αὐταὶ, ὡς δηλοῦσιν ὃ, τε γράψας ὡς Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ἣν Ομηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι, καὶ οἱ ἱστοροῦντες ὅτι Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν, ὡς καὶ Εὐφορίων,

Οἳ πλόον ἠρνήσαντο, καὶ ὅρμοις αἰγιαλοῖο.

Εκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Αριστοτέλης δὲ, φασὶ, Γραῖαν λέγει τὴν νῦν Ωρωπόν· Τὸ δὲ τῆς κλήσεως αἴτιον ἀπὸ Γραίας τῆς Μελεδῶνος. Στράβων δέ φησιν ὅτι Γραῖα, τόπος πλησίον Ωρωποῦ, ἔνθα ἱερὸν Αμφιαράου &c. Cæteræ porro urbes, quas heic enumeravit Poeta, ad Bœotos pertinebant, & à Geographis memorantur. In *Tegyra* Apollo oraculum habuit, ibique à nonnullis natus credebatur, tradente Stephano, unde *Tegyraus* dictus est. *Onchestus*, teste Pausania, nomen habuit ab Onchesto, filio Neptuni, cui Deo sacra fuit; sita autem erat non procul à lacu Copaïde, & in Strabonis tempore, ut ipse tradit, sedes fuit concilii Amphictyonici. *Thermodon*, quem hoc in loco vult Poeta, non erat celebre illud Amazonum flumen, sed torrens quidam in Bœotia, docente Pausania in Bœoticis.

648. Σύρτιν καὶ Λιβυστικὰς πλάκας] Ulysses primum erravit in mari Libyco, ubi duæ sunt Syrtes periculosissimæ; quarum unam, quæ Carthagini propinquior erat, *minorem* vocabant, & hæc CCC. M. passuum ambitum habuit; alteram, quæ in Cyrenaicam vergebat, habuitque circuitum DCXXXV. M. passuum, *majorem*.

649. Πορθμοῦ Τυρσηνικοῦ] Mare Tyrrhenum, vel Tuscum, alluit Tyrrheniam, seu Tusciam, quæ meridionalis est Italiæ pars, unde etiam *Inferum* dici solebat.

650. Μιξόθηρος] i. e. Scyllæ, cujus fabula vel imperitissimis nota. Simili porro ratione Chironem Centaurum Ovidius dixit *semiferum*, Metam. II. v. 633.

Semifer interea divinæ stirpis alumno
Lætus erat. ———

652. Τοῦ στερφοπέπλου &c.] Huc respexit Phavorinus, Στερφοπέπλου παρὰ Λυκόφρονι, τοῦ λεοντῆν ἐνδεδυμένου· στέρφος γὰρ τὸ λέοντος δέρμα. Item Etymologici Auctor, in v. Στέρφος, Στερφόπεπλος (inquit) ὁ Ηρακλῆς, διὰ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ᾧ ἐχρῆτο ἀντὶ περιβολαίου. λέγεται δὲ καὶ Σκαπανεὺς, διότι ἔσκαψε τὰς κόπρους, τῶν Αὐγείου βοῶν· Βουγαΐδας δὲ, διὰ τὰς Γηρυόνου βοῦς, Λυκόφρων.

683. Ανδρῶν γυναικῶν εἰδότα συνουσίας] Similiter Aristophanes conjunctionem omisit, Ran. Act. I. Scen. II.

——— καὶ θιάσους εὐδαίμονας
Ανδρῶν, γυναικῶν. ———

Et Sophocles in Antigon. v. 1195.

——— φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
Ανδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.

Ubi vetus Scholiastes, Λείπει τὸ καὶ ἀνδρῶν γυναικῶν. Porro de his fabulis nihil dicam, ne ea videar inculcare, quæ vel pueris nota sunt.

685. Καὶ φασγάνου πρόβλημα, νερτέροις &c.] Haud aliter apud Homerum, initio Od. λ'. & apud

Virgilium

Virgilium Æneas gladios ſtringunt, ad fuganda ſpectra; in dæmonas enim, ſpirituſque ferrum magnam habere vim, eiſque ingentem timorem incutere credebant Poetæ veteres.

686. Πεμφίδων ὄπα λεπτὴν, ἀμυδρῷ μάστακος προσφθέγμασιν] Similiter Virgil. Æneid. VI. v. 492.

———pars tollere vocem
Exiguam.———

Et Georgic. IV. 472.

Umbræ ibant tenues, ſimulacraque luce carentum.

Item Seneca, Oedip. 597.

———convocat Ditis feri
Exſangue vulgus: illico nebulæ leves
Volitant.———

688. Γιγάντων νῆσος &c.] Nihil heic referam de variis locis, quos Typhoni, cæteriſque gigantibus impoſitos crediderunt Antiqui; ad præſens inſtitutum ſufficit, ut ſcias Pithecuſam Tyrrheni maris fuiſſe inſulam, ſolo concavo & ſulphureo, qualis eſt totus ille tractus, ignis etiam eruptionibus olim ſæpe infeſta; quo factum, ut Typhœo injecta diceretur; omnes enim loci, quibus ſubjecti Gigantes finguntur, igneis eruptionibus infeſtati fuiſſe videntur.

694. Βαιοῦ δ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτου τάφον] Bajas vult, Campaniæ urbem, aquis calidis, locique amœnitate celebrem. Unde Horatius in Epiſt.

Nullus in orbe locus Bajis prælucet amœnis.

Nomen habuit à Bajo, Ulyſſis nauclero, teſte Silio Italico lib. XII. v. 114.

Primores adſunt Capuæ, docet ille tepentes
Unde ferant nomen Bajæ, comitemque dediſſe
Dulichiæ puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

Meminerunt & alii plures. Strabo lib. V. in Italiæ deſcriptione, Τὰς δὲ Βαίας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαίου τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων ἑνός.

695. Κιμμέρων] Cimmerios aiunt circa Boſporum Cimmerium occaſum verſus habitaſſe, quam ob cauſam nonnullis videtur Homerum apud Inferos eos collocaſſe; ut ait Strabo, Geogr. lib. III. Καθάπερ καὶ τοὺς Κιμμερίους εἰδὼς ἐν βορείοις καὶ ζεφυρίοις οἰκήσαντας τόποις τοῖς κατὰ τὸν Βόσπορον, ἵδρυσεν αὐτοὺς πρὸς τῷ ᾅδῃ. Sed non eſt de his Cimmeriis interpretandus Poeta; nam loca, quæ heic deſcribit, omnia ſunt in Italia; Cimmerioſque eam regionem habitaſſe, non longe ab Averno lacu, teſtem habemus Strabonem lib. V. ubi de Averno ſermonem habet, Καὶ τοῦτο χωρίον Πλουτώνιόν τι ὑπελάμβανον, καὶ τοὺς Κιμμερίους ἐνταῦθα λέγουσι. Euſtathius totam hujus rei rationem reddit, initio Odyſſ. λ'. Εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ Εὐρωπαῖον ἔθνος ἐπέκεινα Ἰταλίας ἔχον ὑπόγαιον, ὡς τὰ πολλὰ ζώων, τοὺς Κιμμερίους ἱστόρησαν· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ αὐτοὺς ἐνόησαν λέγεσθαι ὑπὸ γῆν εἶναι καὶ ᾅδην, καὶ ζωὴν ἔχειν ἡλίῳ ἀνεπισκόπητον. τινὲς δὲ αὐτόθι καὶ νεκυομαντεῖον ἱστόρησαν, εἰς ὃ τὸν Ὀδυσσέα φασὶν ἀφικέσθαι, καί τινα κόλπον Ἄορνον χωρίον Πλουτώνειον, περὶ οὗ προείρηται· κἀνταῦθα τοὺς Κιμμερίους οἰκίζουσι, λέγοντες τοὺς ἐκεῖ ἐν καταγείοις ἀργίλλαις οἰκεῖν, καὶ ὑπονόμων (mallem cum Strabone, ex cujus loco jam citato hæc verba deſumta ſunt, καὶ διά τινων ὀρυγμάτων) παρ' ἀλλήλοις φοιτᾷν, καὶ ζῆν ἀπὸ μεταλλείας, καὶ μαντεύεσθαι· εἶναι δὲ πάτριον ἔθος αὐτοῖς, μηδένα τὸν ἥλιον ὁρᾷν, ἀλλὰ νυκτὸς ἐκπορεύεσθαι διὰ τῶν χασμάτων, &c. Alii dicunt montibus ita circumdatos, ut iis ſol vix umquam appareat.

Ibid. Ἀχερουσίαν]. Acheruſia eſt cœnoſa maris Tyrrheni effuſio in regno Neapolitano prope Cumas. Strabo narrat Lucrinum lacum à nonnullis habitam fuiſſe, Ἔνιοι δὲ τοῦτον αὐτὸν (Λοκρῖνον) τὴν λίμνην εἶναι τὴν Ἀχερουσίαν φασίν. Ejuſque ſitus idem arguit, nam Lucrinus ſinus extenditur uſque ad Bajas, ut ipſe tradit.

698. Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος] Cur Obrimo vocetur Proſerpina, vide v. 1176. Proſerpinæ porro lucum dicit, quo circumdatus fuit Avernus, de quo paullo poſt.

Ibid. Κόρης] Notum eſt Coren nomen proprium fuiſſe Proſerpinæ; quod κόρη, ſeu filia, eſſet Cereris, quæ etiam Δηὼ dicta eſt, cum inveniſſet τὴν κόρην: nam plerumque tribuitur Proſerpinæ hoc nomen, cum utriuſque Deæ ſimul fit mentio. Suidas, & Phavorinus, Κόρη, ἡ Περσεφόνη· Δηὼ δὲ, ἡ Δημήτηρ.

699. Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον] Acheruſiæ vicinum putabant Pyriphlegethontem. Strabo, Τόν τε Πυριφλεγέθοντα ἐκ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐτεκμαίροντο τῶν πλησίον τῆς Ἀχερουσίας. Et cæteros locos, quorum heic fit mentio, ſibi vendicant Cumæi, eorumque finitimi, ut teſtatur Strabo lib. I. Ἐπεί τις ἐπεισι ποιητὴς, ἢ συγγραφεὺς, Νεαπολίτας μὲν λέγειν μνῆμα Παρθενόπης τῆς Σειρῆνος, τοὺς δὲ ἐν Κύμῃ, καὶ Δικαιαρχίᾳ, καὶ Βεσουβίῳ, Πυριφλεγέθοντα, καὶ Ἀχερουσίαν λίμνην, καὶ νεκυομαντεῖον τὸ ἐν τῷ Ἀόρνῳ, καὶ Βάϊον, καὶ Μισηνὸν, τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινάς.

704. Λίμνην τ' Ἄορνον ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ] Ita vocat Avernum, quod præciſis rectiſſimiſque collibus, & ſilvis denſiſſimis, olim fere inacceſſis, & undique, præterquam in aditu, imminentibus, in orbem cingebatur, teſte Strabone; Περικλείεται δ' Ἄορνος ὀφρύσιν ὀρθίαις, ὑπερκειμέναις πανταχόθεν πλὴν τοῦ εἴσπλου, νῦν μὲν ἡμέρως ἐκπεπονημέναις, πρότερον δὲ συνηρεφέσιν ἀγρίᾳ ὕλῃ μεγαλοδένδρῳ καὶ ἀβάτῳ, αἳ κατὰ δεισιδαιμονίαν κατάσκιον ἐποίουν τὸν κόλπον. προσεμύθευον δὲ οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γενομένους καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ φθειρομένους ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καθάπερ ἐν Πλουτωνίοις, &c. Eodem modo deſcripſit hunc lacum Ariſtoteles; Περὶ τὴν Κύμην τὴν περὶ Ἰταλίαν λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, αὕτη μὲν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἔχουσά τι θαυμαστόν· περικεῖσθαι γὰρ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφοις κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν εἶναι τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, &c. Idem, ſed multo particularius tradit Dion, Ἐν τῇ Κύμῃ τῇ Καμπανίδι (inquit) χωρίον τι μεταξὺ Μισήνου καὶ Ποτεόλων μηνοειδές ἐστιν· ὄρεσί τε γὰρ μικροῖς καὶ ψιλοῖς πλὴν βραχέων περιείληπται, καὶ θάλασσαν τριπλῆν κολπώδη ἔχει· ἡ μὲν ἔξω τε, καὶ πρὸς ταῖς πόλεσίν ἐστιν· ἡ δ' ὀλίγῃ διαφυῇ ἀπ' αὐτῆς διείργεται· ἄλλη ἐν αὐτῷ τῷ μυχῷ ὁρᾶται· καὶ καλεῖται αὕτη μὲν Ἀορνίς, ἡ δὲ μέση Λουκρηνίς. Hæc ſilva circa Strabonis tempora exciſa ab Agrippa, totaque iſta regio ædificiis occupata fuit; Νυνὶ δὲ (inquit) τῆς μὲν ὕλης τῆς περὶ τὸ Ἄορνον κοπείσης ὑπὸ Ἀγρίππα, τῶν δὲ χωρίων κατοικοδομηθέντων, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀόρνου διώρυγος ὑπονόμου τμηθείσης, μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος. Porro ut Poeta noſter paludem hanc dixit ἀμ-

φιτορνωτὴν

φιτορναστὴν βρόχῳ, ita Ovidius dixit aquas à silva coronatas, h. e. circumcinctas, esse, Metam. lib. V. Fab. vi.

Silva coronat aquas, cingens latus omne, suisque
Frondibus, ut velo, Phœbeos summovet ignes.

705. Κωκυτοῦ] Hoc nomen inditum fuisse Lucrino lacui, testatur Silius Italicus. Herculei etiam itineris, & cæterorum, de quibus heic loquitur Poeta, locorum meminit, lib. xii. v. 114.

Primores adsunt Capuæ, docet ille tepentes
Unde ferant nomen Bajæ, comitemque dedisse
Dulichiæ puppis stagno sua nomina monstrat.
Ast hic Lucrino mansisse vocabula quondam
Cocyti memorat, medioque in gurgite ponti
Herculeum commendat iter, qua dispulit æquor
Amphitryoniades armenti victor Iberi.
Ille olim populis dictum Styga, nomine verso
Stagna inter celebrem nunc mitia monstrat Avernum,
Tum tristi nemore, atque umbris nigrantibus horrens,
Et formidatus volucri, lethale vomebat
Suffuso virus cœlo, Stygiaque per urbes
Relligione sacer, sævum retinebat honorem.
Hinc vicina palus, fama est Acherontis ad undas
Pandere iter, cæcas stagnante voragine fauces
Laxat. ———

Paullo post,

Ac juxta caligante situ, longumque per ævum
Infernis pressas nebulis, pallente sub umbra
Cimmerias jacuisse domos. ———

Pergit deinde vicina loca pluribus describere, quæ, ut & aliorum testimonia, quæ hanc in rem congeri possunt satis multa, brevitatis studio prætereunda duxi.

710. Δαείρα] Δάειρα, vel Δαῖρα dicta est ab Atheniensibus Proserpina, quod ejus mysteria celebrarint gestantes lampadas, quas δᾷδας vocabant. Phavorinus, Δάειρα, ἡ Περσεφόνη παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾷδα, ἐπειδὴ μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ. Idem, Δαῖρα, ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ. Δαῖραν μυνογλῶσσαν λέγει Ἀπολλώνιος τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μυνογλῶσσαν. Paullo post, Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν, Περσεφόνην καλοῦσι, Δημοσθένης τε, καὶ Αἰσχύλος μαρτυροῦσι. De Daïra multa, & varia tradidit Eustathius Il. ζ'. p. 510. Λυκόφρων δὲ μέμνηται μετὰ Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθησι τῇ Περσεφόνῃ ἐν στίχῳ ἐνί· οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτήν, ἀλλὰ δαιμονίαν· καὶ δοκεῖ παρεληπτικῶς ἡ λέξις, ὡς θεία ληφθεῖσα, συνῆθαι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας· ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας, καὶ ἐπὶ γυναικὸς Ἀθηναίας παρεδηλώθη. Ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα, δηλοῖ ὁ εἰπών, Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικε, φησίν, οὕτως ἔχειν, ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσιν, ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια, καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύσασθαι ὅσιον. φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην φησὶ νομίζειν τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει· ἔτι δὲ φαυλότεροι, οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες, δάειρα γάρ, φασίν, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων διουλλάβως, τὴν Δάειραν φησίν, ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν Δαῖραν ὀνομάζουσι· δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ Δαίρας γίνεται φορμὸν διὰ τοῦ ι ἢ ἐνδεῖσα Δαῖρα συναίρεσιν ὁμοίως, κατά τινας, τοῦ Καίρα Καῖρα. Idem in Il. δ'. p. 347. eandem contractionis rationem reddit; Δαῖραν autem facit Eleusinis matrem.

717. Φαλήρου τύρσις] i. e. Neapolis: Stephanus in Φάληρον, Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρήν, ἢ καλεῖται Νεάπολις. Quod nomen habuit à Phalero, Siculo tyranno, ejusque conditore. Phavorinus, Φάληρος, τύραννος Σικελίας, ἔκτισε τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολιν. Eadem urbs Parthenope dicta. Dionysius Perieg. v. 357.

Τῇ δ' ἔπι Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἧχι μέλαθρον
Ἀγνῆς Παρθενόπης σαχύων βεβεῖθὸς ἀμάλλαις·
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.

Virgilius Georg. lib. iv. v. 563.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope. ———

Et Ovidius Metam. xv. v. 713.

——— *in otia natam*
Parthenopen, & ab hac Cumæa templa Sibyllæ.

Et apud Statium in *Silvis* sæpe memoratur. Nomen porro hoc sumtum erat à Parthenope, Sirenum una, quæ in hoc littus projecta fuit, ut ait Poeta. Stephanus, Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπη ἥρωϊς, μία τῶν Σειρήνων. Parthenopes etiam monimentum ibi erat; Strabo lib. v. Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο, ὅπου δείκνυται μνῆμα τῶν Σειρήνων μιᾶς Παρθενόπης. Et libro i. Ἐὰν δὲ προσθῇ τις ὅτι ἐν Νεαπόλει Παρθενόπης δείκνυται μνῆμα, μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἔτι πλείων προσγίνεται πίστις. Et postea in eodem libro, Ἐπεὶ τίς ἔπεισε ποιητής, ἢ συγγραφεύς, Νεαπολίτας μὲν λέγειν μνῆμα Παρθενόπης τῆς Σειρῆνος, &c. Meminit etiam Plinius lib. III. cap. v. *Neapolis, Chalcidensium & ipsa, Parthenope à tumulo Sirenis appellata.* Item statua ei dicata erat: Suidas, Νεάπολις, πόλις Ἰταλική διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται Σειρῆνος ἄγαλμα. De aliis honoribus huic Sireni à Neapolitano populo datis agam paullo post. Porro hæc urbs postea Νεάπολις dicta est, tempore Augusti Cæsaris, ut putavit Solinus, cap. viii. *Parthenope, à Parthenopes Sirenis sepulcro, quam Augustus postea Neapolin esse maluit.* Hujus autem error est manifestissimus, cum Poeta noster, qui tot secula ante Augustum vixit, *Neapolin* vocaverit hanc urbem, ut paullo infra patebit. Probabilius igitur Strabo hoc ei nomen inditum putat, cum ex variarum gentium confluxu aucta, & amplificata fuit, lib. v. Μετὰ δὲ Δικαιαρχίαν Νεάπολίς ἐστι Κυμαίων, ὕστερον δὲ καὶ Χαλκιδεῖς ἐπῴκησαν, καὶ Πιθηκουσίων τινές, καὶ Ἀθηναίων, ὥστε καὶ Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο.

718. Γλάνις] Hoc in loco Scholiastes Stephani verba habet fere omnia. Γλάνις (inquit Stephanus) ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων,

Γλάνις δὲ ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα.

Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθῦς (lege ἰχθὺς, nam ἰχθῦς in casu recto sunt piscariæ, teste Hesychio) Γλάνις, ὁ καλούμενος Γλάνιος. Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμός. Ἔστι καὶ Ἰταλίας τρίτος ποταμός, περὶ τὴν Τίβεριν ποταμόν. Hinc emendo Hesychium, Γλανίς, (inquit) ἀργός, καὶ εἶδος ἰχθύος· οἱ δὲ γλανίς. Lege, secundum Stephanum,

num, γλάνιος, nisi potius Stephanum ex Hesychio emendandum putes.

722. Ενιπέως] i. e. Neptuni, qui, ut Tyronem in concubitum pelliceret, Enipei, fluvii Peloponnesiaci, vel Thessalici, formam assumsit, tradente Homero, Odyss. λ'. v. 234.

Ενθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Η φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο,
Η ποταμοῦ ἠράσατ' Ενιπῆος θείοιο,
Ος πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι,
Καί ῥ' ἐπ' Ενιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος Γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Εν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.

Eandem fabulam narrat Apollodorus cap. IX. Τυρὼ δὲ, ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Αλκιδίκης, παρὰ Κρηθεῖ, τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ, τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ενιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο. Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ενιπεῖ, συγκατεκλίθη αὐτῇ. Huc allusit Propertius,

Non sic Æmonio Salmonida mixtus Enipeo
Tænarius facili pressit amore Deus.

723. Λευκωσία ῥιφεῖσα, τὴν ἐπώνυμον Πέτραν ὀχήσει &c.] Ut supra χοιρὰς, ita heic πέτρα insulam significat: insulam porro intelligit Leucosiam, quæ in mari Tyrrheno sita est, contra Pæstanum sinum, & Lucaniæ adjacet, nomenque habuit à Leucosia Sirene, quam in hoc littus ejectam ferunt, quod Neptuno sacrum erat, ut innuit Poeta, & ab eo nomen habuit; Strabo initio sexti, Μετὰ δὲ τὸ στόμα τοῦ Σιλαρίδος Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ηρας ἱερὸν τῆς Αργονίας, Ἰάσονος ἵδρυμα, καὶ πλησίον ἐν πεντήκοντα σαδίοις ἡ Ποσειδωνία· ἐντεῦθεν ἐκπλέοντι τὸν κόλπον, νῆσος Λευκωσία, μικρὸν ἔχουσα πρὸς τὴν ἤπειρον διάπλουν, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκπεσούσης δεῦρο μετὰ τὴν μυθευομένην ῥίψιν αὐτῶν εἰς τὸν βυθόν. Eandem nominis rationem dedit Plinius lib. III. cap. VII. *Contra Pæstanum sinum Leucosia, vel Leucasia, est, à Sirene ibi sepulta nominata.* Alii tamen à Leucosia, Æneæ consobrina, deducunt; quos inter est Solinus cap. VIII. *Par sententia est inter Auctores, à gubernatore Æneæ, Palinurum appellatum. A tubicine Misenum. A consobrina Leucosiam insulam.* Item Festus, *Lectosia (malim Leucosia) insula dicta à consobrina Æneæ ibidem sepulta.* Quos confirmat suo testimonio Dionysius Halicarnasseus Antiq. Roman. lib. I. Επειτα νήσῳ προσέχον, ἣ τοὔνομα ἔθεντο Λευκασίαν, ἀπὸ γυναικὸς ἀνεψιᾶς Αἰνείου, περὶ τόνδε τὸν τόπον ἀποθανούσης.

724. Ενθα Λάβρος Ις, Γείτων θ' ὁ Λάρις] Non facile occurrunt hæc fluviorum nomina. *Is* tamen fluvius est insulæ Leucosiæ; & Phavorinus meminit Lari, Italiæ fluvii. Fortasse Laris heic pro Silari est accipiendus; Silaris enim est fluvius, qui Picentinos à Lucanis dividit; unde nil mirum, si Leucosiæ *vicinam* appellarit Poeta noster; nam, ut prius dictum, Leucosia Lucaniæ adjacet. Heic adjicere poteris Eustathii verba in Dionysii Περιήγησιν, Μετὰ τὸ τοῦ Σιλάειδος στόμα, ὥς ὁ Γεωγράφος φησιν, ἐν ν' σαδίοις ἡ Ποσειδωνιὰς ἄκρα, ὅθεν ἐκπλέοντι νῆσος Λευκωσία ἐστὶν, ἠπείρου αὐτὴ ἀπόσπασμα, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων.

726. Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυαγηθήσεται] Terina erat Italiæ fluvius, & urbs, à Crotoniatis condita, ab Hannibale eversa, Temesæ autem vicina: Strabo lib. VI. Ταύτης (Τεμέσης) δὲ συνεχὴς Τερίνα, ἣν Αννίβας καθεῖλεν, οὐ δυνάμενος φυλάττειν, ὅτε δὴ εἰς αὐτὴν κατέφυγε τὴν Βρεττίαν. Alii tradunt Terinam insulam fuisse, in quam Ligea Siren maris impetu ejecta dicitur. Stephanus, Τέρινα, πόλις Ιταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων. Εκαλεῖτο δὲ καὶ Μεγάλη Ελλὰς, ὡς Απολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν· ὁ Λυκόφρων,

Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυαγηθήσεται.

Fallitur porro hoc in loco Stephanus, non enim insulam Terinam Lycophron ullam intellexit, sed Italiæ urbem hujus nominis, cujus, ut & Ocinari fluvii vicini, alio etiam loco meminit,

Οἱ δ' αὖ Τέρειναν, ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς
Ωκίναρος γῆν, φοῖβον ἐκβράσσων ὕδωρ,
Αλῃ κατοικήσουσι κάμνοντες πικρᾷ.

Urbs igitur Terina heic est intelligenda. Huc respexit Phavorinus, Τέρεινα, Λυκόφρων· καὶ Απολλώνιος,

——— τερείνης ἄνθεα γαίης.

Εσι δὲ πόλις, ὅθεν Ηρακλείδης ὁ Τερειναῖος. Solinus insulæ Ligiæ meminit, quam dicit à Ligia Sirene nomen habuisse; cap. VIII. *Insula Ligia appellata ab ejecto ibi corpore Sirenis ita nominata.* Hoc vero nullo Auctore dictum arbitror.

730. Βούκερως] Variæ reddi possunt rationes veteris moris, quo fluvii taurorum sacrificiis delectari, & taurinis cornibus pingi solebant, unde & *Cornigeri* passim appellantur. Ovidius Metam. XIV. Fab. XV. de Numicio fluvio,

Corniger exsequitur Veneris mandata. ——

Virgilius,

Corniger Hesperidum fluvius regnator aquarum.

Euripides etiam Oceanum appellavit ταυρόκρανον, quod is esset ab Homero, & Veteribus ingens fluvius habitus, Oreste v. 1380.

Η πόντον, Ωκεανὸς ὃν
Ταυρόκρανος ἀγκάλαις
Ελίσσων κυκλεῖ χθόνα.

Ad quod Scholiastes vetus, Καὶ ἔστι ποταμὸν ὑπείληφε τὸν Ωκεανόν· καὶ Ομηρος,

Οὔτε τις ἦν ποταμῶν ἀπ' ἐμὴν ῥόου Ωκεανοῖο.

Paullo post, Επεικῶς δὲ τοὺς ποταμοὺς ταυροκράνους ἐζωγράφουν τε, καὶ ἔλεγον· ἴσως ὅτι παραπλήσια τῷ μυκήματι τῶν ταύρων ἡ ἀπήχησις τοῦ ὕδατος ποιεῖ ἐν τοῖς σφόδρα ῥέουσι ποταμοῖς· ἢ διὰ τὸ βίαιον τῶν ὑδάτων, ἀφ' ἣν γῆν διαῤῥήσσουσι πατεμπίπτοντα ὡς ἐν τοῖς κέρασιν οἱ ταῦροι. Vel quia flexuosos dividuntur in alveos, qui vocantur cornua, sicut apud Eustathium Iliad. ν'. p. 883. Κέρατα ταύρων exp. καμπαί. Alii alias causas assignant, quas congessit Meursius in suo Comment. Mihi maxime probabilis videtur ea sententia, quæ à violento decursu, & ingenti sonitu ita dictos tradit; res enim, aut homines violenti, & impetuosi *tauris* assimilari solent: adde, quod fluvii, quibus hæc nomina tribuunt Poetæ, plerumque sint rapidi, & violentes; ut heic de Ocinaro patet, quem, ob fluxionis vehementiam, ἄρην vocavit

vocavit Poeta. Idem de Eridano constat apud Virgilium, Georg. IV. v. 370.

Et gemino auratus taurino cornua vultu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius etiam Aufidum *tauriformem* appellat, IV. Od. XIV. 25.

Sic tauriformis volvitur Aufidus.

Quem alibi *longe sonantem, violentem,* & *acrem* vocat.

731. Ἰσμα] Huc respexit Eustathius, Iliad. ε'. Τὸ μὲν τοι διὰ τοῦ σ ἴσμα, ὃ καὶ δασύνεται, ἵδρυμα δηλοῖ παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ἀπὸ τοῦ ἵζω γενόμενον.

732. Πρώτη δὲ &c.] Notum est ex Strabone, ludos gymnicos in honorem Parthenopes à Neopolitanis, oraculo jubente, celebratos esse, Geograph. lib. V. Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο, ὅπου δείκνυται μνῆμα τῶν Σειρήνων μιᾶς Παρθενόπης, καὶ ἀγὼν συντελεῖται γυμνικὸς κατὰ μαντείαν.

734. Λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον] Hoc ex patrio more factum est; nam Λαμπαδηδρομίαι institutum erant Atheniense, & in honorem Vulcani primum inventæ, quod is esset ignis præses; Ister apud Suidam, Ἴστρος δέ φησι λαμπάδα νομίσαι ποιεῖν πρῶτον Ἀθηναίους Ἡφαίστῳ θύοντας, ὑπόμνημα καταγοήσαντας τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους. Alii in Promethei memoriam institutas referunt, quod is primus surreptum à Vulcano ignem mortalibus præbuisset, secundum illud Æschyli in Prometheo, ubi quidam de Prometheo sic loquitur,

Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
Θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. ——

Minervæ etiam peragi solebat hoc certamen. Aristophanis Scholiastes ad Ranas, Ὁ τῆς Λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, κατὰ τὰ Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια. Postea etiam Pani, ut constat ex Herod. lib. VI. Qui certabant, pedibus currebant in cæteris, in Panathenæis solum equitabant; quod quidem contra vetus institutum erat, ut refert Plato, de Repub. lib. I. Οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται ἀφ' ἵππων πρὸς ἑσπέραν τῇ θεῷ; Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ, καινόν γε τοῦτο. Modus certaminis erat, ut lampadem alii aliis tradentes, qui ardentem ad metam perferre posset, is victor esset; quod si nemo id faceret, victoria injudicata relinquebatur: Pausanias in Atticis, Ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμὸς, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν, ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην, ἐστίν. ἀποσβεσθείσης δὲ, οὐδέν ἐστι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δ' ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Quoniam vero pessime cum eo actum est, cui primæ currendi partes obtigerunt, vices sortiendo, aut simili modo, cuilibet datas esse certum est. Interpres vetus Persii Satir. VI. *Apud Athenas, cum juvenes ludos cursu celebrabant, qui victor esset, primus facem tollebat, deinde sequenti tradebat, & secundus tertio; similiter omnes donec currentium numerus impleretur.* Hinc ducta metaphora Proverbio originem dedit, *Cursu lampada tradere*; quo significamus aliquem, quæ sua erant, successori possidenda dare. Lucretius lib. II.

Inque brevi spatio mutantur secla animantum,
Et quasi cursores vitaï lampada tradunt.

Et Persius Sat. VI. v. 61.

Qui prior es, cur me in decursu lampada poscas?

745. Ἀναυλόχητον αὐτοκάνδαλον σκάφος] Αὐτοκάβδαλον legit Etymologici Auctor, simulque totum hunc locum explicavit; Αὐτοκάβδαλον σκάφος, (inquit) Λυκόφρων· Ἀναυλόχητον τὴν μικρὰν λέγει, οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλ' αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδέπω ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι καταλεγόμενον, ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας. Αὐτοκάβδαλον δὲ, τὸ εἰκῆ καὶ ὡσαύτως καὶ αὐτουργὸν γεγονός. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον, αὐτοκάβδαλον. Eandem lectionem servant Suidas & Phavorinus, sed tacito Lycophronis nomine, Αὐτοκάβδαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκάφος, αὐτοσχέδιον· κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται, τὸ γὰρ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον, αὐτοκάβδαλον λέγεται. His etiam consentit Hesychius, Αὐτοκάβδαλα, αὐτοσχέδια ποιήματα εὐτελῆ.

747. Βάριν] Hæc vox varia habet significata. Hesychius, Βάρις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοὰ, ἢ πύργος. Suidas, Βάρεις, πλοῖα, τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, σφαῖραι. Hoc in loco pro navi ponitur, ut apud Æschylum in Persis,

Βαρίδεσσι ποντίαις. ——

Ubi Scholiastes tradit vocem esse Persicam, & ab urbe quadam Persiæ dictam, Ταῖς (inquit) ἀπὸ Βάρεως οὔσαις, ἥτις ἐστὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βαρίδες. Alii tradunt Ionum esse propriam; Phavorinus, Βάρεις, τὰς ναῦς λέγουσιν οἱ Ἴωνες. Herodotus autem tradit Ægyptiacum esse navigii fluvialis genus, ex spina factum, in Euterpe cap. II. quod totum caput nihil aliud continet, præter harum navium descriptionem. Huic consentit Æschylus in Ἱκετ. v. 842. ubi præco Danai filiabus, quas Ægyptia navis Argos vexerat, ait,

Σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βάριν ὅπως ποδῶν.

Et ejusdem Tragœdiæ v. 880.

Αἰγυπτίαν δὲ βᾶριν οὐχ ὑπερθορῇ.

Huc etiam facit Propertii illud, quod de Cleopatra, Ægypti regina, dicitur,

Baridos & contis rostra Liburna sequi.

754. Ἀστῶν συνοίκους Θρᾳκίας Ἀνθηδόνος] Hunc versum laudavit Stephanus, Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας· Ὅμηρος,

—— Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.

Ἀπὸ Ἀνθηδόνος, τοῦ Δίου, τοῦ Ἄνθου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκύονης τῆς Ἄτλαντος. συνῴκισαν δὲ αὐτὴν Θρᾷκες, ὡς Λυκόφρων,

Ἀστῶν συνοίκους Θρηϊκίας Ἀνθηδόνος.

Ἢ διὰ τὸ πασῶν ἀνθηροτάτην εἶναι. Glauci porro historia nota est ex Metam. VII. & XIII.

766. Οὕτω μάλ' οὕτω &c.] Geminatis vocibus uti solent Poetæ, quotiescumque gravior, & vehementior affectus exprimendus, aut excitandus est: unde cum Thebæ essent obsessæ, chorus mulierum timore perculsus, Martem duplicata prece invocant, apud Æschylum in Thebis,

—— ἔπιδ', ἔπιδε πόλιν.

Ad quod Scholiastes, Ἠθικὸν τὸ δὶς ἀναφωνῆσαι, δι-

λίαν γὰρ ἐμφαίνουσι διὰ τοῦτο. Ibidem Neptuno precantur in simili formula,

——— Ποσειδῶν, ἐπήλυσιν

Φόβου ἐπήλυσιν δίδου. ———

Ubi iterum Scholiastes, Πάλιν δὲ εἶπε τὸ ἐπήλυσιν· τεταραγμένης δὲ ψυχῆς ταῦτα ἤδη, καὶ ἐμφάσεως ἕνεκα λεγόμενα. Hujus generis exempla ubique occurrunt apud Æſchylum, & Euripidem, qui miri ſunt in affectibus movendis artifices; ſed ſed nec Comicorum ludis ingrata ſunt, Ariſtophanes Avibus,

Πολὺ δὲ πολὺ χαλεπωτάτους λόγους

Ηνεγκας ἄνθρωφ'. ———

767. Μέλανθος] Euſtathius Iliad. α'. Μέλανθος Ποσειδῶν παρὰ Λυκόφρονι, διὰ τὴν τοῦ πόντου μελανίαν. Poteſt etiam Melanthus appellari à Melantho, Protei filia, ex qua Amycum genuit.

Ibid. Ιπτηγέτην] Notum eſt, Neptuno adſcriptam fuiſſe equorum curam, & inventionem; unde Ιπποκούειον, & Ιππιον pluribus in locis dictum, & ſub eo nomine cultum, & templis, ariſque honoratum legimus apud Pauſaniam, alioſque. Unum tantum Pauſaniæ locum adducam, in quo nominis rationem reddit, in Achaicis, Ονομάσθαι δὲ Ιππιον τὸν θεὸν πείθοιτο μὲν ἄν τις καὶ ἐπ' αἰτίαις ἄλλαις, ἐγὼ δὲ εὑρετὴν ἱππικῆς ὄντα, ἀπὸ τούτου δοκῶ καὶ τοὔνομα εἰκάζω. Ομηρος μὲν γε ἵππων ἄθλοις Μενελάῳ κατὰ τὸν θεὸν τοῦτον πρόκλησιν προέθηκεν ὅρκον,

Ιππων ἁψάμενος γαιήοχον Εννοσίγαιον

Ομνυθι μηδὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.

Πάμφως δὲ, ὃς Αθηναίοις τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνων ἐποίησεν, εἶναι φησὶ τὸν Ποσειδῶνα,

Ιππων τε δωτῆρα, νεῶν τ' ἰθυκρηδέμνων.

Οὕτω διὰ τὴν ἱππικὴν, καὶ οὐκ ἀπὸ ἑτέρας προφάσεως τὸ ὄνομα ἔσχηκεν.

768. Ναύλοχον Ρεῖθρα σκέπας] Rhithri, Ithacæ navalis, meminit Homerus in Odyſſ. α'. v. 180.

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,

Εν λιμένι Ρείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Ubi Euſtathius nominis hujus rationem explicavit, Φασὶν οἱ παλαιοὶ Ρεῖθρον κατὰ κύριον τι ὄνομα καλεῖσθαι τὸν ἐν Ιθάκῃ λιμένα, διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταῤῥέοντα χείμαῤῥον. Paullo poſt, Νήϊον, ὄρος Ιθάκης κάθυγρον, ὅθεν εἰς τὸν ὑποκείμενον καταῤῥέον λιμένα, ἐκ τοῦ συμβαίνοντος τῷ λιμένι, Ρεῖθρον προσηγορεύετο· καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἱστορίαν, καὶ τὸ ὑπερκείμενον τοῦ λιμένος Ρεῖθρον λέγεται, καὶ οὐ μόνος αὐτὸς λιμήν.

769. Νηρίτου πρηῶνας] Neriti, montis Ithaci, meminit pluribus in locis Homerus, eique varia tribuit epitheta, ut Iliad. β'. 632.

Οἵ τ' Ιθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον.

Et Odyſſ. ι'. 81.

Ναιετάω δ' Ιθάκην εὐδείελον, ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές.

771. Η δὲ βασσάρα] Βασσάρα Baccham denotat, quæ pro meretrice, ſeu libidinoſa ponitur, ſicut ſupra θυὰς, v. 143. qui locus videndus. Etymologicographus, Βασσάρα σημαίνει κυρίως τὴν Βάκχην· ἀπὸ τούτου δὲ ἡ καταφερὴς καὶ πόρνη γυνὴ εἴρηται βασσάρα. Suidas, Βασσαρὶς, ἑταίρα, πόρνη· ἐν ἐπιγράμματι,

Βάσσαρις Ευρωπη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε πάντων

Πολλὰ τανυκραίρων δέρματα χαρξαμένη.

Ad Penelopen quod attinet, Mantinenſium erat ſermo, ipſam, abſente Ulyſſe, procos ultro ad ſe vocaſſe, & hanc ob cauſam ab Ulyſſe reduce repudiatam primo Spartam ſe recepiſſe, deinde Mantineam, ubi vitam finiit. Auctor eſt Pauſanias in Arcadicis, Μαντινέων δὲ ὁ ἐς αὐτὴν λόγος Πηνελόπην φησὶν ὑπὸ Οδυσσέως καταγνωσθεῖσαν, ὡς ἐπαγάγοιτο ἐς τὸν οἶκον, καὶ ἀποπεμφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ, τὸ μὲν παρ' αὐτίκα εἰς Λακεδαίμονα ἀπελθεῖν, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐκ τῆς Σπάρτης ἐς Μαντίνειαν μετοικῆσαι, καὶ οἱ τοῦ βίου τὴν τελευτὴν ἐνταῦθα συμβῆναι.

793. Σῦφαρ θανεῖται] Notum eſt apud Naturalis Hiſtoriæ Scriptores, quædam animalia juventutem renovare, pellem antiquam & rugoſam deponendo. Auctor eſt Ariſtoteles Hiſt. Animal. lib. VIII. cap. XVII. Τῶν δὲ φωλευόντων ἔνιοι τὸ καλούμενον γῆρας ἐκδύονται· ἔστι δὲ τοῦτο ἔσχατον δέρμα, καὶ τὸ περὶ τὰς γενέσεις κέλυφος. Inter hæc porro maxime celebris eſt ſerpens. Idem paullo poſt, Καὶ μάλιστα πάντων οἱ ὄφεις· ἐκδύονται γὰρ τὸ ἔαρος, ὅταν ἐξίωσι, καὶ τοῦ μετοπώρου πάλιν. Simile aliquid cicadæ accidit; Idem loco citato, Οἱ δὲ τέττιγες, ὅταν ἐξέλθωσι, καθιζάνουσιν ἐπί τε τὰς ἐλαίας, καὶ καλάμους, περιῤῥαγέντος δὲ τοῦ κελύφους ἐξέρχονται, ἐγκαταλιπόντες ὑγρότητα μικρὰν, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀναπέτονται καὶ ᾄδουσι. Horum utriuſque depoſitum vocabant σῦφαρ, ut ait Suidas, Σῦφαρ, ἔνδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὸ λεπίδα. Unde nihil mirum, ſi pellis arida pro ſicca & exſangui, jamque in tumulum deponenda ſenectute ſumatur. Heſychius, Σῦφαρ, γῆρας ὑπέρτατον, οἱ δὲ τοῦ ὄφεως καὶ τὸ ἐξερυτιδωμένον σῦκον. Rem totam latius tractavit, & hunc Lycophronis locum ex profeſſo explicavit Etymologici Auctor, Σῦφαρ, οὐχ ἁπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπώνυμα γήρως, καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατεξηρασμένον, τουτέστι τὸ δέρμα· καὶ Σώφρων ἐν τοῖς Ανδρείοις δεδήλωκε Μίμοις εἰπὼν,

Τί μὰν ξύσιλος; τί γὰρ σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός;

Εν τούτοις γὰρ τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα, ξύσιλον παίζων εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. κἀπειδὴ ἀποκρινόμενον σῦφαρ ἀντ' ἀνδρὸς, τουτέστι δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων. τινὲς δὲ τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, σῦφαρ λέγουσι, τὸ ἀποσυρόμενον· Λυκόφρων δὲ τὸ λίαν γεγηρακός.

794. Κόραξ] Corvum, Ulyſſem ſenio confectum vocat; nam iſta avis dicitur quinque, vel etiam novem ſecula vivere, ut ait Plinius lib. VII. cap. LXVIII. Ariſtoph. in Avibus,

Ουκ οἶσθ' ὅτι πέντε γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη.

Ubi Scholiaſtes vetus, Κακῶς καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ησιόδειον παίζει,

Εννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη.

Unde corvus apud Poetas longævitatis exemplum eſt. Juvenalis Sat. X. 246.

Rex Pylius, magno ſi quidquam credis Homero,

Exemplum vitæ fuit à cornice ſecunda.

Et Horatius lib. IV. Od. XIII. 25.

———*ſervatura parem*

Cornicis vetulæ temporibus Lycen.

799. Ευρυτὰν σέβει λεώς] Stephanus putavit Eurytanas eſſe Italiæ populos: Ευρυτᾶνες, (inquit) ἔθνος Ιταλικόν· Λυκόφρων,

Μάντιν δὲ νεκρὸν Ευρυτὰν σέβει λεώς.

Rectius tamen, ut videtur, Tzetzes in Ætolia, idque ex Ariſtotelis ſententia, collocavit; nam

nam & huic consentit Thucydides, extremo lib. I. Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς, ἔπειτα δὲ Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τούτους, Εὐρυτᾶσιν, ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν, ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν, καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται. Item Strabo lib. X. Εἶναί τε φῦλόν τι Αἰτωλικὸν τοῦτο, ὡς Ὀφιεῖς, καὶ Ἀγραίους, καὶ Εὐρυτᾶνας, καὶ ἄλλα πλείω. Idem paullo ante, Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Βωμιαίων ἐν Ὀφιεῦσιν Αἰτωλικῷ ἔθνει, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι, καὶ Κουρῆτες, &c. In Stephano igitur pro Ἰταλικὸν, repono Αἰτωλικόν.

800. Τραμπύας ἔνδιον] Dicit Canterus Tiresiam apud Homerum, cum Ulyssi fata sua, & mortis locum prædicit, non velle Κελκέαν, aut Βουνίμαν Eustathii, sed regiones, quas hoc in loco describit Lycophron. At vero hæ regiones eædem prorsus videntur cum illis, quas indicavit Eustathius; nam Bunimi sunt Trampyæ vicini, teste Stephano, Τράμπυα, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον Βουνίμων. Idem etiam tradit in Βουνείμα.

802. Τυμφαῖος] Tymphæa urbs, & Tymphe mons erat in Thesprotia. Stephanus, Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικὸν· καὶ Τυμφαία, πόλις. Tymphæis porro vicini erant Æthices; Strabo lib. VII. Ἠπειρῶται δ' εἰσὶ καὶ Ἀμφίλοχοι, καὶ οἱ ὑπερκείμενοι καὶ συνάπτοντες τοῖς Ἰλλυρικοῖς ὄρεσι, τραχεῖαν οἰκοῦντες χώραν, Μολοττοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἴθικες, καὶ Τυμφαῖοι. Vetus Homeri Scholiastes, cujus verba usurpavit Eustathius, narrat Æthices, secundum quosdam, Thessalicam esse gentem, Epiro conterminam: secundum alios, Macedoniæ: secundum alios, Perrhæbiæ. Αἴθικες, (inquit) ἔθνος Θετταλικὸν, ὑπερκείμενον τῆς Ἠπείρου· ἢ, ὥς τινες, Μακεδονίας· ἄλλοι δὲ εἶπον, Περραιβίας. Il. β'. v. 744.

821. Πλάτιν] i. e. τὴν ἄπιστον γυναῖκα, secundum Hesychium, quæ significatio huic loco adprime convenit. Aristophanes πλάτιδα uxorem simpliciter dixit, in Acharn.

Καὶ τοῖς παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι.

Ad quod Scholiastes vetus, Πλάτιδι, τῇ γυναικὶ, παρὰ τὸ πλάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην.

832. Ξένη] Cur hoc nomine insigniatur Venus, diversam à Scholiaste rationem reddit Herodotus, lib. II. cap. CXII. in Ægypti descriptione, Ἔστι δὲ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Πρωτέως ἱρὸν, τὸ καλέεται Ξείνης Ἀφροδίτης· συμβάλλομαι δὲ τοῦτο τὸ ἱρὸν Ἑλένης τῆς Τυνδάρεω, καὶ τὸν λόγον ἀκηκοὼς, ὡς διαιτήθη Ἑλένη παρὰ Πρωτεῖ, καὶ δὴ καὶ ὅτι Ξείνης Ἀφροδίτης ἐπώνυμόν ἐστι, ὅσα γὰρ ἄλλα ἄλλης Ἀφροδίτης ἱρά ἐστι, οὐδαμᾶ Ξείνης ἐπικαλέεται.

843. Τῆς δειρόπαιδος γαλῆς] Mustelam in collo gestare, & ex ore partum edere sciunt Naturæ Investigatores, qui hac de re consulendi sunt. Causa, quam reddunt fabularum Auctores, hæc est; Galanthis, Alcmenæ ancilla, cum domina sua partus doloribus laborans, à Junone, ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur Deam elusisse: venisse quippe ad eam risu ac lætitia gestientem, & solutam jam partu reginam mentiendo confinxisse: qua re intellecta, admiratione simul ac dolore concita Dea solutis manibus surrexit. Tunc subito Alcmena sine ullo cruciatu Herculem enixa est. Dea vero indignata, mox Galanthidem in animal sui nominis, γαλῆν nempe, mutavit, hac addita pœna, ut ore, quo præcipue peccaverat, pareret. Ovidius Metam. lib. IX. Fab. VI.

Numine decepto risisse Galanthida fama est;
Ridentem prensamque ipsis Dea sæva capillis
Traxit, & è terra corpus relevare volentem
Arcuit, inque pedes mutavit brachia primos.
Strenuitas antiqua manet; nec terga colorem
Amisere suum: forma est diversa priori;
Quæ, quia mendaci parientem juverat ore,
Ore parit, nostrasque domos, velut ante, frequentat.

848. Καὶ ῥεῖθρον Ἀσβύστου] Asbystes fluvius dicitur gentili nomine; Asbystas autem, seu Asbytas, vel Asbetas Libyæ partem illam habitasse, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, adnotat Salmasius ex Callimacho, qui ipsum Cyrenarum solum vocat Ἀσβυστίδα γαῖαν. Herodotus vero tradit Cyrenæis finitimos esse, & regionem mediterraneam incolere, Cyrenæos autem maritimam, lib. IV. cap. CLXX. Γιλιγαμέων ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσται· οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι· ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύσται, τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. Herodotum confirmare videtur Dionysius, additque celebre illud Jovis Ammonis templum apud Asbystas esse, Περιηγ. v. 211.

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ.

849. Δυσσόδμοις θηρσὶ] i. e. Phocis, secundum illud Homeri Odyss. v. 403.

Πικρὸν ἀποπνείουσα ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.

Et v. 442.

Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.

Easdem χαμεύνάδας vocat, quod meridie è mari egrediantur, & in antris quibusdam humi dormiant, ut tradit idem Auctor, Odyssea citata.

850. Ἀργείας κυνὸς] Cur Helenam Argivam appellat, cum notum sit omnibus Laconicæ fuisse originis? Quia, nempe, Argos pro tota Peloponneso usurpari solebat. Similiter Homerus Iliad. β'.

Καδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην.———

Ubi Eustathius, Ἐνταῦθα καὶ Ἀργείην τὴν Λακωνικὴν Ἑλένην λέγει, ὡς καὶ τῆς Λακεδαίμονος Ἄργους καλουμένης, καθάπερ ὅλη ποτὲ ἡ Πελοπόννησος. Hesychius, Ἄργος, Πελοπόννησος.

851. Κόρης] Κόρη nonnumquam opponitur τῇ γαμηθείσῃ, & virginem innuptam denotat, ut apud Sophoclem Trachin. v. 541.

Κόρην γὰρ οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην.

Hic vero sensus non potest esse hujus loci. Sumitur etiam pro muliere quavis juvene, ut apud Homerum Iliad. ζ'.

Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, ἔνθα δὲ γαμβροὶ
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.

Ubi κούρας vocat Priamidarum uxores; uti etiam Chryseidem, postquam fuisset Agamemnonis concubina, κούρην appellavit, Iliad. α'.

Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην.

Et

Et paullo post,

Μήτι σύ γ' τινὰ ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην.

Vide quæ Eustathius in hæc loca adnotavit. Similiter Lucretiam, nobilem matronam, Collatini uxorem, Ovidius *puellam* vocavit, Fast. lib. II. v. 810.

Succubuit famæ victa puella metu.

Et ipsam Helenam *puellam* appellat apud eundem Hermione, Epist. ad Orestem v. 19.

Sit socer exemplo nuptæ repetitor ademtæ,
Cui pia militiæ causa puella fuit.

Κόραι etiam dicebantur apud Molossos pulcræ omnes, & formosæ, ut observat Tzetzes; unde etiam Proserpinam, quam narrant Aïdonei, Molossorum regis, filiam fuisse, κόρην dictam nonnulli tradiderunt. Suidas in v. Κόρη, Ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν Ἰουδαίων ἐβασίλευσε Μολοσσῶν Αἰδής, ὃς εἶχε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσε Κόρην Περσεφόνην, τὰς γὰρ εὐπρεπεῖς γυναῖκας οἱ Μολοσσοὶ κόρας ἐκάλουν.

853. Καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένῳ σκυλητρίᾳ] Minervæ, tamquam belli Deæ, dicari solebant spolia bello capta, unde ἀγελεία, ληῖτις, &c. apud Homerum, aliosque Poetas dici solet. Iliad. κ'. ubi de spoliis à Dolone captis verba facit,

Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί. ———

Ubi Eustathius, Τὸ ληΐτιδι ἴσως μὲν ὅμοιόν ἐστι τῇ ἀγελείᾳ, εἴπερ ἐκείνη γίνεται παρὰ τὸ ἄγειν λείαν· ἧς μέρος καὶ τὰ λάφυρα, ἤτουν σκῦλα, ἐξ ὧν σκυλήτεια παρὰ Λυκόφρονι Ἀθηνᾶ.

854. Ταμάσιον κρατῆρα] i.e. æneum; à Tamasa, Cypri urbe, ubi μέταλλα χαλκοῦ ἐστιν ἄφθονα, ut ait Strabo. Est & alia Tamasa, vel Temesa, Brutiorum in Italia urbs, metallis etiam clara. Ovidius Metam. XV.

Hippotadæque domos regis, Temesesque metalla,
Leucosiamque petit, tepidique rosaria Pæsti.

Harum utra sit hoc in loco intelligenda, dubitari potest; ut neque constat, ad utram pertineat illud Homeri Odyss. α'. v. 184.

Πλείων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους
Εἰς Ταμέσην μετὰ χαλκόν. ———

854. Σῖρις] Siris Italiæ erat urbs, à Trojanis domi profugis condita, & à muliere quadam, vel fluvio præterlabente nominata. Athenæus Deipn. lib. XII. Καὶ οἱ τὴν Σῖριν δὲ κατοικοῦντες, ἣν πρῶτον κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες. Paullo post, Ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις (ὡς μὲν Τίμαιός φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι Μελανίππῃ) ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος· ὡς δ' Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Eadem fuit cum Heraclea, si Plinio fides habenda sit, lib. III. cap. XI. *Similiter est inter Sirin & Acirin Heraclea, aliquando Siris vocitata.* Strabo tamen tradit ab Heraclea diversam, ejusque navale fuisse, Geogr. lib. VI. Εἶθ' Ἡρακλεόπολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοί, Ἄκιρις καὶ Σῖρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν ὁμώνυμος Τρωϊκή· χρόνῳ δέ, τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων, ἐπίνειον αὕτη τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπῆρξε· διεῖχε δ' Ἡρακλείας μὲν τέτταρας καὶ εἴκοσι σταδίους, Θουρίων δὲ περὶ λ' καὶ τ'. Postea Polieüm dicebatur, à Minerva Poliade. Stephanus, Σῖρις, πόλις Ἰταλίας πλησίον τῆς Μεταποντίας, καὶ ποταμός· μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον, ἀπὸ τῆς ἐν Ἰλίῳ Πολιάδος Ἀθηνᾶς.

Ibid. Λακινίου μυχοὺς] Λακινίους μυχοὺς legit Stephanus, Λακίνιον, ὄρος Κρότωνος· Λυκόφρων,

———καὶ Λακινίους μυχούς.

Τὸ ἐθνικόν, Λακίνιος· καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. Clarum heic erat Junonis templum, donariis pretiosis refertum. Strabo lib. VI. Μετὰ δὲ τὸ Σκυλλήτιον ἡ Κροτωνιάτις χώρα, καὶ τῶν Ἰαπύγων ἄκραι τρεῖς· μετὰ δὲ ταῦτα τὸ Λακίνιον, Ἥρας ἱερόν, πλούσιόν ποτε ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Ovidius Metamorph. XV.

Italiam tenuit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Dea, Scyllæaque littora fertur.

Et Dionys. Perieg. 368.

Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος,
Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν·
Ἔνθα κεν αἰπεινὸν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Hinc Juno *Diva Lacinia* dicitur. Virgilius Æneid. III. 551.

Hinc sinus Herculei (si vera est fama) Tarenti
Cernitur, attollit se Diva Lacinia contra.

860. Τὸν ἐννεάπηχυν] i.e. Achillem, quem nihil mirum si Poeta vocet *novemcubitalem*, cum apud Historiæ Scriptores memorentur homines inusitatæ staturæ, ut apud Herodotum Orestes septemcubitalis, aliique; apud Poetas vero nihil frequentius. Apud Homerum Otus & Ephialtes novennes dicuntur latitudine septemcubitales fuisse, proceritate autem septem ulnarum, Odyss. λ'.

Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Hunc tamen locum Meursius non vult stricte quoad verba accipi; quem in finem Hesychii verba citavit, quæ Homeri versus, antea obscuros, mire explicare, & luce suffundere ait; Ἐννεαπήχεες ἦσαν· ἐπαινοῦσί τινες τὴν ἀκρίβειαν, τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων τὸ πλάτος τὸ μῆκος τετραπλάσιον ἔχει. Miror porro quis heic doctissimo viro imposuerit, neque enim Hesychii verba aut ejus sententiam confirmant, aut Homero lucem vel minimam præbent; nihil enim aliud voluit, quam quod laudanda nonnullis videatur Homeri ἀκρίβεια, qui mensuram Oti & Ephialtis quadruplo majorem quoad longitudinem fecit, quam quoad latitudinem; quia corpora, secundum accuratas proportionum, & symmetriæ regulas, ita se habere debent: videtur enim ὀργυιά, secundum Hesychium, par esse πήχεσι quatuor.

862. Καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ &c.] Habitum lugentium describit Poeta; solebant enim ii, ornamentis & splendore omni abjectis, pullatas vestes induere. Ovidius Metamorph. VI. Fab. VIII. de Progne loquens, postquam Philomelæ sororis mortem acceperat,

——— *velamina Progne*
Diripit ex humeris auro fulgentia lato,
Induiturque atras vestes. ———

Idem facit Althæa, cum fratres ejus occidisset Meleager. Metam. VIII. Fab. IV.

——— *plangore dato mœstis ululatibus urbem*
Implet, & auratas mutavit vestibus atris.

Græci etiam Poetæ frequentem habent atrarum

rum vestium mentionem. Euripides Phœniss. v. 374. de Jocasta,

Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλοις μελαγχίμοις
Εχουσαν. ———

Iterum in Alcestide, v. 427.

Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
Κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.

Et ejusdem Tragœdiæ v. 215.

——— ἢ τεμῶ τρίχα,
Καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
Αμφιβαλώμεθ' ἤδη.

866. Ταύρου γυμνάδας κακοξένους &c.] Nota est Erycis fabula, qui cum hospites lucta victos interficeret, ipse tandem ab Hercule occisus est.

867. Κωλῶτις] i. e. Venus. Eadem porro videtur fuisse cum ea, quæ Κωλιὰς dicta, vel à Coliade, Attico promontorio; vel ob alias causas, quas congessit Eustathius, Commentario in Dionysii v. 952. cujus verba ulterioris explicationis loco adponam; Κωλιὰς δὲ ἡ Αφροδίτη, (inquit) ἡ ἀπὸ τόπου Ατ]ικοῦ, ὅπου τὰ Περσικὰ συνέπεσον ναυάγια, περὶ οὗ χρησμὸς τοιοῦτος ἐξέπεσε, Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖς φρίξουσιν, ὁ δὲ τοιοῦτος Ατ]ικὸς τόπος ὅμοιός ἐστι, φασὶν, ἀνθρώπου κώλῳ, δηλαδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας, ἐκκείμενος εἰς θάλασσαν, ἔχων Αφροδίτης ἱερὸν, Κωλιάδος καλουμένης ἐκ τοῦ τόπου ὁμοιότητος. Ετεροι δὲ Κωλιάδα φασὶ κληθῆναι ἀπὸ τόπου, εἰς ὃν ζώου κωλῆν ἀπέθετο ὄρνις, ἔκ τινος θυσίας ἁρπάσας· μέρος δὲ ποδὸς ἐμπεδεθὲν ἡ κωλῆ. Οἱ δέ φασιν ὅτι Αθηναίους ἐλῄσαντό ποτε οἱ Τυῤῥηνοὶ, μεγάλα συνιστῶντες πειρατήρια, γυμνὴ δὲ Τυῤῥηνὶς διατεθεῖσα φιλίως περί τινα τῶν Ατ]ικῶν αἰχμαλώτων, ἀφῆκε λύσασα· ὁ δὲ φυγὼν ἵδρυσε Κωλιάδος Αφροδίτης ἱερὸν, ὡς δι' αὐτὴν τὰ κῶλα λυθείς. Plura de Coliade Venere qui videre volet, adeat Pausaniam, Stephanum, Aristophanis Scholiastem Nub. Act. I. Scen. I. &c.

869. Αρπης Κρόνου πήδημα] Hoc non est intelligendum de Corcyra, ut putavit Canterus, sed Drepano, Siciliæ promontorio, & urbe; quem in locum falcem projecit Saturnus, qua Cœlo patri genitalia desecuisset. Vel verius, quod sit δρεπανοειδὴς, i. e. in modum falcis curvata. Unde Ovidius Fast. III.

Quique locus curva nomina falcis habet.

Servius in Æneid. III. v. 707. *Drepanum civitas est ante pedem montis Erycis, trans Lilybaum; dicta, vel propter curvaturam littoris, in quo sita est; vel quod Saturnus, post amputata virilia Cœlo patri, illuc falcem projecerit, qua* δρέπανον *dicitur Græce, &c.*

874. Μινυῶν] Ad hunc Lycophronis locum respexit Eustathius, Commentario in hunc versum Iliad. λ'.

Εστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων
Εγγύθεν Αρήνης. ———

Ωνόμασται δὲ Μινυήϊος τετρασυλλάβως τύπῳ κτητικῷ, καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινύϊος, ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος, τῆς μητρὸς Νέστορος, αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ορχομενοῦ· οἱ μὲν τῶν Αργοναυτῶν ὄντες ἀπόγονοι, οὓς Μινύας ὁ Λυκόφρων λέγει, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον. Apollonius Rhodius tradit Minyas dictos esse Argonautas à Minya, qui progenitor erat virorum in hac expeditione principum, à quo etiam Minya, Thessaliæ urbs, nomen accepit; Argonaut. lib. I. 229.

Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Εμμεναι· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Ιήσονα γείνατο μήτηρ
Αλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

Quam rem latius ibi deduxit doctissimus Scholiastes.

878. Τευχείρων] Teuchira hæc urbs dicitur à Strabone, & Marcellino; Ταύχειρα ab Herodoto, Diodoro Siculo, & Stephano. Sita erat in Pentapoli, vel Cyrenaïca, Libyæ regione, & postea à regina Arsinoe nomen accepit, Strabo lib. XVII. Μετὰ δὲ Βερενίκην πόλις ἐστὶ Τεύχειρα, ἣν καὶ Αρσινόην καλοῦσιν. Idem alii tradunt.

887. Τρίτωνι Κολχὶς &c.] Hac de fabula videri possunt Apollonius Rhodius Argon. IV. 1550. & Pindarus Pythion. Od. IV.

896. Εν χθονὸς νειροῖς μυχοῖς] Νηροῖς legit Etymologici Auctor, Νηρὸς, Λυκόφρων,

——— ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς.

τοῖς κοίλοις, ἢ τοῖς καθύγροις. Emendo obiter Hesychium, apud quem legitur, Νήρικος, πόλις Ηπείρου. lege Ηπείρου. Nericus enim Epiri urbs erat. Homerus Odyss. XXIV. 377.

Οἷον Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ακτὴν Ηπείροιο. ———

897. Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην] Stephanus, Κῦφος, πόλις Περῥαιβίας,

Γουνεὺς δὲ ἐκ (lege δ' ἐκ) Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας.

Απὸ Κύφου, τοῦ παιδὸς Περῥαιβοῦ. Δύο δ' εἰσὶ Κῦφοι, ἡ μὲν Περῥαιβίας, ἡ δὲ Θεσσαλίας. Καὶ ποταμὸς Κῦφος. Ο πολίτης Κυφαῖος· Λυκόφρων,

Εν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην.

900. Αμφρυσίων σκηπτοῦχον Ευρυαμπίων] Stephani lectionem heic amplecti malim; Αμφρυσσος, (inquit) πόλις Φωκίδος· τινὲς δὲ διὰ τοῦ β φασίν. Εστι καὶ ποταμὸς Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν Αμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων,

Αμφρυσίων σκηπτοῦχον Ευρυαμπίων.

Magnesiam heic intelligit Thessalicam; Amphrysus enim Thessaliæ fluvius erat, juxta quem Apollo Admeti greges custodivit; unde Lucanus,

——— *flumine puro*
Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.

Et Virgilius de eodem, Georg. lib. III. 2.

Te quoque, magna Pales, & te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. ———

Ad Stephanum redeo, qui in V. Ευρύαμπος versum hunc iterum citavit; Ευρύαμπος, (inquit) πόλις Μαγνησίας. Ο πολίτης Ευρυάμπιος· Λυκόφρων,

Αμφρυσίων σκηπτοῦχον Ευρυαμπίων.

901. Πετρωθέντος λύκου] Locum Thessaliæ intelligit, quem Λύκειον, seu Λυκοσόμιον dicebant; Peleus enim Phocum, paternum fratrem, & Psamathes Nereïdis filium, occidit, quam ob causam irata Psamathe lupum in Pelei greges, & armenta immisit, quem postea, Thetidis precibus mota, in lapidem heic transformavit; unde datum loco nomen. Fabula est apud Ovidium Metam. XI. Fab. IX.

Cæruleam Peleus Pſamathen, ut finiat iram,
Orat, opemque ferat; nec vocibus illa rogantis
Flectitur Æacidæ: Thetis hanc pro conjuge ſupplex
Accepit veniam. Sed enim irrevocatus ab acri
Cæde lupus perſtat, dulcedine ſanguinis aſper,
Donec inhærentem laceræ cervice juvencæ
Marmore mutavit corpus, pariterque colorem;
Omnia ſervavit: lapidis color indicat illum
Jam non eſſe lupum, jam non debere timeri.

Cætera loca, quorum heic meminit Poeta, in Theſſalia erant; de quibus ſatis Tzetzes, & Canterus. Addam ſolummodo, Τίταρον eam eſſe urbem, quæ & Τιταρὼν dicebatur, ut ait Stephanus, Τιταρὼν, πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί.

907. Ἀκτέρειστον ἐν πέτραις Αἰῶνα κωκύσουσιν ἠλοκισμένοι] i. e. in petris lacerati, *ætatem* inſepultam lugebunt; quoniam qui ſepultura deſtituebantur, centum annos errabant, priuſquam in Elyſios campos pateret aditus.

911. Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα, καὶ βραχύπτολις &c. Æſarus eſt Italiæ fluvius in Crotone. Theocriti Scholiaſtes Idyll. δ'. v. 17. Αἴσαρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. Strabo lib. VI. Πρώτη δ' ἐστὶ Κρότων ἐν ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Λακινίου· καὶ ποταμὸς Αἴσαρος, καὶ λιμήν. Cæterum Philoctetes poſt everſam Trojam, facta Melibœorum defectione, in Italiam ſe contulit, ubi juxta Æſarum fluvium urbem condidit, quæ primo à Crimiſa nympha Crimiſa, vel Crimiſſa, poſtea Petilia adpellata eſt. Alii tamen urbem Petiliæ vicinam fuiſſe tradunt. Strabo libro citato, Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν Λευκανῶν, καὶ συνοικεῖται μέχρι νῦν ἱκανῶς. κτίσμα δ' ἐστὶ Φιλοκτήτου, φυγόντος τὴν Μελίβοιαν κατὰ στάσιν· ἐρυμνὴ δ' ἐστὶν, ὥστε καὶ Σαυνῖται ποτὲ φρουρίοις ἐπετείχισαν αὐτήν. Φιλοκτήτου δ' ἐστὶ καὶ ἡ παλαιὰ Κρίμισα περὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. Hunc locum præ oculis habuit Stephanus, Κρίμισα, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου· Λυκόφρων· ἀπὸ Κριμίσης νύμφης.

915. Σάλπιγξ] i. e. Minerva, Argis culta, cui tubæ inventio adſcribitur. Heſychius in V. Σάλπιγξ, Ἐκδέχονται δὲ καὶ Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν παρὰ Ἀργείοις. Phavorinus, Σαλπίγγων εἴδη ἕξ φασὶ, ὧν πρώτην εὗρεν ἡ Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρ' Ἀργείοις τιμᾶται. Idem tradit Euſtathius Iliad. σ'. p. 1189. Ἓξ δέ φασι σαλπίγγων εἴδη· πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται, καὶ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἐπίθετον. Pauſanias tradit Tyrrhenum tubam inveniſſe, Hegelaum vero, Tyrrheni filium, ejus uſum Dorienſes quoſdam docuiſſe, à quo Minerva Σάλπιγξ dicta, & ſub hoc nomine templo honorata; Corinthiacis, Ἀθηνᾶς δὲ ἱδρύσασθαι Σάλπιγγος ἱερόν φασιν Ἡγέλεων· Τυρσηνοῦ δὲ τόνδε τὸν Ἡγέλεων, τὸν δὲ Ἡρακλέους εἶναι καὶ γυναικὸς λέγουσι τῆς Λυδῆς. Τυρσηνὸν δὲ σάλπιγγα εὑρεῖν πρῶτον, Ἡγέλεων δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξαι τοὺς σὺν Τημένῳ Δωριέας τοῦ ὀργάνου τὸν ψόφον, καὶ δι' αὐτὸ Ἀθηνᾶν ἐπονομάσαι Σάλπιγγα.

918. Δράκοντι] i. e. arcu, quem ῥαιβὸν appellat, epitheto curvitati arcus proprio; & Σκύθην, quoniam eum Hercules à Teutaro Scytha accepit, ut initio libri dictum. Simili metaphora Æſchylus ſagittam vocavit ὄφιν, Eumenidum v. 181.

——— λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν
Χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.

Ubi Scholiaſtes nominis hujus rationem reddit, Ἀργηστὴν ὄφιν· τραγικώτερον ὄφιν εἶπε τὸ βέλος, διὰ τὸν ἰόν. Minime itaque placet Meurſii conjectura, quæ dura nimis, & ab hoc loco aliena videtur.

920. Παταρέως] i. e. Apollinis, à Patara, Lyciæ urbæ, in qua templum habuit, certiſſimis oraculis celebre, quæ ſex menſibus hibernis reddebantur; nam Apollo Delum in æſtate, Pataram in hyeme habitare credebatur; ut adnotat Servius, Commentario in Virgilii Æneid. IV. v. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Patarei etiam Apollinis meminerunt alii complures, inter quos Horatius, lib. III. Od. IV.

——— *qui Lyciæ tenet*
Dumeta, natalemque ſilvam,
Delius, & Patareus Apollo.

Item Mela lib. I. *Poſt ejus promontorium flumen eſt Lymira, & eodem nomine civitas, atque ut multa oppida, ſic præter Pataram non illuſtria: illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus, & oraculi fide Delphico ſimile.*

921. Ναύαιθος] Νέαιθον hunc fluvium vocat Strabo, unaque nominis rationem explicat, lib. VI. Πρώτη δ' ἐστὶ Κρότων ἐν ἑκατὸν καὶ ν' σταδίοις ἀπὸ τοῦ Λακινίου· καὶ ποταμὸς Αἴσαρος, καὶ λιμὴν· καὶ ἄλλος ποταμὸς Νέαιθος, οὗ τὴν ἐπωνυμίαν γενέσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. κατακχθέντας γάρ τινας τῶν ἀπὸ τοῦ Ἰλιακοῦ στόλου πλανηθέντων Ἀχαιῶν, ἐκβῆναι λέγουσιν ἐπὶ τὴν κατάσκεψιν τῶν χωρίων· τὰς δὲ συμπλεούσας αὐτοῖς Τρῳάδας καταμαθούσας ἔρημα ἀνδρῶν τὰ πλοῖα, ἐμπρῆσαι, βαρυνομένας τὸν πλοῦν, ὥστ' ἀναγκασθῆναι μένειν ἐκείνους. Paullo poſt, Καὶ ποταμὸς δὲ ὁ Νέαιθος ἀπὸ τοῦ πάθους τὴν προσωνυμίαν ἔχει. Eandem hiſtoriam multo particularius refert Conon Διηγήσει ιγ'. ubi tradit Græcorum ducem fuiſſe Proteſilaum; mulierem autem, cujus hortatu naves incenſæ erant, Æthillam, Laomedontis filiam, & Priami ſororem; &c. Videatur etiam Cœlius Rhodiginus lib. XXIV. cap. V.

922. Αὔσονες Πελλήνιοι] i. e. Italiæ populi, qui profecti ſunt ex Pellene, quæ urbs eſt Achaïdos, condita & nominata à Pelle quodam. Apollonius Argon. I. 176.

Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων, Ὑπερασίου υἷες,
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ubi Scholiaſtes, Ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ε· ἡ δὲ ἑτέρα ἡ τῆς Ἀρκαδίας διὰ τοῦ α γράφεται Παλλήνη. Ἀχαΐς δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη. Alii porro tradunt Achaicam Pellenen differre à Theſſalica, quæ Πελίννα dicitur.

924. Θερμύδρου τε Καρπάθου τ' ὀρῶν] Poſſet legi ὅρων, i. e. finibus; & Carpathus accipi pro inſula in mari mediterraneo, inter Rhodum & Cretam media; à qua mare Carpathium. Sunt tamen, qui Carpathi Rhodii meminerunt; Phavorinus, Κάρπαθος, πόλις Ῥόδου, καὶ νῆσος ἐστὶ τῶν Σποράδων. Thermydrus etiam Rhodiorum portus

tus erat. Idem, Θέρμυδρος, λιμὴν Ῥοδίων. Stephanus Thermydram appellat, Θέρμυδρα, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. Potuerunt etiam montes in Rhodo esse his locis cognomines. Porro coloniæ Rhodiorum, quæ in Italiam missa est, meminit Strabo lib. XIV. Ἔνιοι δὲ τῶν Ῥοδίων καὶ περὶ Σύβαριν ᾤκησαν κατὰ τὴν Χωνίαν.

927. Μακέλλοις] De maceria hæc interpretatur Canterus, de urbe quadam Italiæ Tzetzes, quam vocat Μάκαλλαν; & huic adsentire videtur Stephanus, nisi quod Μάκελλαν appellet. Μάκελλα, πόλις Ἰταλίας· κέκληται δὲ ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐκεῖ τὸν Φιλοκτήτην. Quam etymologiam nequaquam possum probare.

930. Λαγαρίας] Lagaria Italiæ urbs est, Thuriis propinqua; unde vinum Lagaritanum. Strabo lib. VI. Μετὰ δὲ Θουρίους, Λαγαρία φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα· ὅθεν καὶ ὁ Λαγαρίτανος οἶνος, γλυκὺς καὶ ἁπαλὸς, καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς σφόδρα εὐδοκιμῶν. Hinc emenda Stephanum, Λαγαρία, φρούριον Σικελίας, πλησίον Θουρίων, τοῦ Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα, ὡς Στράβων. Pro Σικελίας, lege Ἰταλίας. Eadem corruptela in alia Stephani loca irrepsit.

934. Κομαιθοῦς] Huc respexit Eustathius Il. α'. Ἡ δ' αὐτὴ (sc. ξανθὴ) κόμη ἐρυθρὰ ἂν καὶ αἴθη, ὡς ἐκ τοῦ αἴθος· οὗ χρῆσις ἐν τῷ, Αἴθος γεγένημαι. Ἡ δὲ τοιαύτη αἴθη κόμη τὴν παρὰ Λυκόφρονι Κομαιθὼ παρήγαγεν, ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ πυῤῥότριχα.

936. Κυδωνίαν] Minervæ Cydoniæ templum in Elide exstruxit Clymenus quidam, ex Cydonia, Cretæ urbe, profectus. Pausan. Eliac. β'. de Pisæa loquens, Ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ λόφος ἐστὶν ἀνήκων εἰς ὀξύ· ἐπὶ δὲ αὐτῷ πόλεως Φρίξας ἐρείπια, καὶ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἐπίκλησιν Κυδωνίας ναός· ἔστι μὲν οὖν τὰ πάντα ἐστὶν ὡς βωμὸς καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι. ἱδρύσασθαι δὲ τῇ θεῷ τὸ ἱερὸν Κλύμενόν φασιν, ἀπόγονον Ἡρακλέους τοῦ Ἰδαίου· παραγενέσθαι δὲ αὐτὸν ἀπὸ Κυδωνίας τῆς Κρητικῆς καὶ τοῦ Ἰαρδάνου ποταμοῦ. Λέγουσι δὲ καὶ Πέλοπα οἱ Ἠλεῖοι τῇ Ἀθηνᾷ θῦσαι τῇ Κυδωνίᾳ, πρὶν ἢ ἐς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν Οἰνομάῳ καθίστασθαι.

937. Κρηστώνης θεὸν] Crestonen heic non pro tota Thracia, sed singulari Thraciæ urbe accipiendam putavit Stephanus, Κρηστὼν, πόλις Θρᾴκης· ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη παρ' Ἡροδότῳ. Λυκόφρων,

Ὁρκωμοτῆσαι τόν τε Κρηστώνης θεόν.

940. Στήσας ἀραγμοῖς τὸν κασίγνητον χεροῖν] Fallitur Eustathius, qui hæc de Epeo accepit; Ἐπειὸς (inquit) κατὰ γαστρὸς ἔτι ὢν ἔμβρυον, ἐπύκτευσέ πως τῷ διδύμῳ ἀδελφῷ, καὶ νικήσας προεξώδευσεν. ἱστορεῖ ὁ Λυκόφρων.

941. Τιτοῦς] Emendo Hesychium, Τί τῷ, πῶς ἢ ἀύειον, ἢ τινί. Mallem, Τιτὼ, φῶς, ἢ ἀύειον· ἢ τίτῳ, τινί.

976. Κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φόβη] Magnam hic litem excitasse sibi visus est Meursius, quam aliis dirimendam relinquit. Quosdam ait Auctores crines intonsos & promissos, alios vero tonsos & ad cutem usque derasos luctus tesseram facere; eamque in rem multa adducit testimonia, quibus non pauca habeo addenda, si id aut res postularet, aut tempus sineret. Hoc tamen nemini dubium movere debet, nec Auctores isti pugnare censendi sunt. Causa enim istius variationis videtur fuisse temporum, locorumque mutatio; apud quas enim gentes mos erat comam nutrire, ibi in luctu tondebant: in iis autem, quibus mos erat capillos tondere, in luctu promittebant; ut lugentium habitus esset communi vitæ usui contrarius. Cujus rei innumera occurrunt apud Veteres testimonia.

989. Ἰάονας] i. e. Atheniensium coloniam; nam Athenienses erant ex Ionum genere, & Iones, seu Iaones quondam dicti, ab Ione, vel Iaone, Xuthi, vel Apollinis filio; vel, ut alii putant, à Javan, Noachi nepote. Stephanus, Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἴωνος, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης, τῆς Ἐρεχθέως. Idem tradunt Strabo, Hesychius, aliique innumeri. Homerus etiam Atticæ incolas vocavit Ἰάονας, observante Strabone; Ὁ δὲ ποιητὴς (inquit) ὅταν φῇ,

Ἔνθαδε Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες. ———

τοὺς Ἀθηναίους λέγει. Hinc etiam Æschylus de Xerxe, qui contra Athenas expeditionem susceperat, ait in Persis,

Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων.

Ubi Scholiastes Ionem tradit Athenis regnasse, Ἰστέον δὲ (inquit) ὅτι Ἰάονες οἱ Ἀθηναῖοι λέγονται ἔκ τινος Ἰάονος βασιλεύσαντος αὐτῶν. Hoc autem verum esse nequit, ut patet tum ex serie regum Atheniensium, in qua nemo occurrit, cui nomen erat Ioni; tum ex Pausania, ex quo discimus Ionem non regem, sed exercitus imperatorem fuisse. Athenienses porro non diu nomen *Ionum* retinebant; ut ex Herod. discimus lib. I. cap. CXLIII. Οἱ μὲν νῦν ἄλλοι Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι ἔφυγον τοὔνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκλῆσθαι. Etsi vero nomen Ionium repudiarunt, veteri tamen Ioniæ dialecto magnam habuit affinitatem Attica. Eustathius Iliad. α'. p. 98. Ἰστέον δὲ διὰ τοῦ η γράφεται, διότι τὰ παρὰ τὸ λέγω οὕτω προάγονται Ἰωνικῶς, ἤδη δὲ καὶ Ἀττικῶς· δῆλον δὲ ὅτι κοινωνία τις ἦν τῇ παλαιᾷ Ἰάδι καὶ Ἀτθίδι. Consule Archæologiarum nostrarum cap. I.

999. Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον ὀφθαλμὸς τυπεὶς &c.] Dubitatur hic, quid velit Lycophron per τυπέντα ὀφθαλμόν; respondent nonnulli, intelligendum esse Achillis oculum, quoniam is cæsæ Penthesileæ amore captus fuisse, & Thersitem, cum id ei exprobravit, hasta, vel, ut alii, pugni ictu occidisse dicitur. Homeri vetus Scholiastes Iliad. β'. v. 219. Φησὶν ὁ Κόϊντος, ὅτι ἐν τῇ Ἀμαζονομαχίᾳ ἀνελὼν Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλειαν, τὴν τῶν Ἀμαζόνων βασίλειαν, εἶτα ἰδὼν τὸ σῶμα αὐτῆς εὐπρεπὲς πάνυ, εἰς ἔρωτα ἦλθε τῆς τεθνηκυίας, βαρέως τε ἔφερεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς· ὁρῶν δὲ δυσφοροῦντα αὐτὸν Θερσίτης, συνήθως ἐλοιδόρει· ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ ἥρως, κόνδυλῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ, παραυτίκα τῶν ὀδόντων αὐτοῦ κατενεχθέντων χαμαί. Apud Sophoclem tamen introducitur post Achillis mortem Neoptolemus, vivum tunc temporis Thersitem affirmans, Philoct. v. 445.

Οὐκ εἶδον αὐτὸν, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

Ubi Scholiastes tradit ipsum ab Achille occisum fuisse, quod Penthesileæ mortuæ oculum hasta eruisset; qui potest esse alter hujusce loci sensus. Scholiastis verba hæc sunt; Τοῦτο παρ' ἱστορίαν· λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνῃρῆσθαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνεῖλε· φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσιλείας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἐπλήξε

τὸν

τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς· διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς, κονδύλοις αὐτὸν ἀνεῖλε· λέγεται γὰρ καὶ μετὰ θάνατον ἐρασθῆναι αὐτῆς.

1000. Πιθηκομόρφῳ] Meurſius, qui explicationes inuſitatas, & à communi via remotas ubique ſectatur, ſimiæ comparari Therſitem vult ob calliditatem: & verum eſt, animal illud eſſe apud Auctores calliditatis exemplum: ſed quid hoc ad Therſitem, quem Homerus, ut virum turbidum, tumultuoſum, conſilii etiam & prudentiæ expertem, alienis tamen negotiis ſe quotidie ingerentem depinxit? Mihi igitur placet vulgata interpretatio, qua Therſites ob deformitatem, ſimiæ comparari dicitur; & mecum conſentit Euſtathius Iliad. β΄. Λυκόφρων δὲ εἰδοποιήσας τὸ τοῦ Θερσίτου αἶσχος, πιθηκόμορφον αὐτὸν ὠνόμασεν. Similiter Ariſtophanes hominem deformem, πίθηκον dixit, in Avibus,

——— διαθήκην ἐμοὶ,
Ἣν ὤφ' ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο.

Ubi Didymus πίθηκον exp. αἰσχρόν τινα τὴν ὄψιν, ut tradit vetus Scholiaſtes. De ſimiarum turpitudine Oppianus Κυνηγετ. β΄.

Λείπω τερσὰ γένεθλα κακῶν μίμημα πιθήκων·
Τίς γὰρ ἂν οὐ στυγέοι τοῖον γένος αἰσχρὸν ἰδέσθαι,
Αβληχρὸν, στυγερὸν, δυσδέρκετον, αἰολόβουλον;

Unde Jupiter in Gigantum opprobrium, inſulas iis ſuperpoſuiſſe dicitur, in quibus deforme hoc, & ridiculum animalium genus collocaſſet, in quod prius perjuros, & à nullo ſceleris genere abhorrentes Cercopas mutaſſet. Ovidius,

Quippe Deûm Genitor, fraudem & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

1005. Γαῖαν ἐκ κείνης ὀδὰξ δάψουσι] i. e. proni in terram cadent. Ovidius Met. IX. Fab. I.

——— *tum denique tellus*
Preſſa genu noſtro eſt, & arenas ore momordi.

1011. Τὸν ἐκ Λυκορμαίων ποτῶν Στρατηλάτην &c.] Lycormas eſt fluvius, flavis arenis clarus: Ovidius Metam. II.

Arſuruſque iterum Xanthus, flavuſque Lycormas.

Poſtea Evenus dictus eſt ab Eveno rege, quem demerſum in his aquis ferunt. Heic Neſſus ab Hercule interfectus dicitur: Strabo lib. X. Ἐκαλεῖτο δὲ (Εὔηνος) Λυκόρμας πρότερον· καὶ ὁ Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος, ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὰν πορθμεύων τὴν Δηϊάνειραν, ἐπεχείρει βιάσασθαι. Dux, quem heic intelligit, eſt Thoas, Andræmonis & Gorges filius, qui ex Ætolia copias ad bellum Trojanum eduxit: Homerus Bœotiæ v. 145.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱὸς.

1015. Ποδωτοῖς λίνοις] *Pedes* dicebantur funes, quibus vela utrimque tenduntur, & circumaguntur. Ariſtophanis vetus Scholiaſtes Equit. Act. I. Scen. I. Πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐνδεδεμένους τῆς ὀθόνης. Apollonii Scholiaſtes, Τὰ σχοινία, οἷς ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς κατὰ τὰς γωνίας, πόδας καλοῦσιν, ἐφεξῆς δὲ τούτων πρότοδας. Pedum porro uſus erat in captandis ventis; cum enim antenna extra malum, proram verſus, ex æquo penderet, pedes hinc atque hinc è velo penduli ad latera navis item ex æquo alligarentur; prout magis minuſve pedum alter aut laxabatur, aut ſtringebatur, ita magis minuſve in dextrum ſiniſtrumve latus detorquebantur antennarum cornua, ipſaque obliquebatur antenna, & majori minorive ſinu vela ventos excipiebant.

1017. Ἀργυρίνους] Argyrini erant, ſecundum Stephanum, Epiri populi: Ἀργύεινοι, (inquit) ἔθνος Ἠπειρωτικὸν, ὡς Τίμαιος, καὶ Θέων, καὶ Λυκόφρων,

Εἰς Ἀργυρίνους, καὶ Κεραυνίων νάπας.

Et de his populis intelligendum eſſe hoc nomen inde conſtat, quod cætera loca, quorum heic meminit Poeta, in Epiro ſita ſint. Fruſtra igitur eſt Tzetzes, & qui eum ſequitur Thomas de Pinedo, qui Argyrinos hos in Sicilia collocant.

Ibid. Κεραυνίων νάπας] Montes hos alii *Ceraunios*, alii *Acroceraunios* dicunt; ſunt autem in Epiro, ut tradit Plinius lib. III. cap. XXIII. *In ora oppidum Oricum, à Colchis conditum; inde initium Epiri, montes Acroceraunia.* Pertingunt autem uſque ad Adriaticum mare; Mela lib. II. *Ambracia, Æacidarum regia Pyrrhique; Butroton ultra eſt; deinde Ceraunii montes; ab iis flexus in Adriam.* Nomen habuiſſe dicuntur à κεραυνὸς, quia propter altitudinem frequenti fulmine feriuntur, ſecundum illud Horatii,

——— *feriuntque ſummos*
Fulmina montes.

Et eandem ob cauſam alii montes excelſi *Ceraunia* dicti ſunt; unde *Cerauniorum* montium apud Amazonas meminit Strabo, lib. XI. & urbis *Ceraunia*, in ſublimi petra conditæ, in Achaia, lib. VIII. Nec alia ratione *Pyrenæos* dictos autumant. Ad hanc porro etymologiam reſpexit Valerius Flaccus, Argonaut. III.

Jupiter urgentem ceu ſumma Ceraunia nubem
Cum pepulit, movitque jugis, fulſere repente
Et nemora, & ſcopuli nitidus deducitur æther.

Κεραυνίων νάπας dixit Poeta, quod ſilvis amicti eſſent hi montes; unde eos Dionyſius vocavit δρυμὰ Κεραύνια, Perieg. v. 492.

Πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια τῇ θεούσῃ
Νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

1020. Λακμωνίου πίνοντες Αἴαντος ῥοὰς] Lacmon eſt Pindi montis vertex, ex quo fluit Æas. Stephanus, Λάκμων, ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἴναχος, καὶ Αἴας ῥεῖ ποταμὸς, ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ. Idem tradit Strabo in ſexto. Æas porro exiguus eſt fluvius, qui in Ionium mare devolvitur. Lucanus lib. V.

Purus in occaſum, ſed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari. ———

1021. Μυλάκων] Hos Epiri gentem eſſe vult Stephanus, Μύλακες, ἔθνος Ἠπειρωτικόν· Λυκόφρων,

Κράθις δὲ γείτων, ἠδὲ Μυλάκων ὄροι.

Ubi nota, quod pro ὅροις Stephanus legat ὄροι.

1022. Κόλχων Πόλαις] Polæ, vel Pola, Illyriæ, vel, ut alii, Epiri oppidum. Ejus ſitum, originem, nominiſque rationem tradit Strabo lib.

lib. IV. Μετὰ τὸν Τίμαυον ἡ τῆς Ἰςρίων ἐςὶ παραλία μέχει Πόλας, ἣ πρόσκειται τῇ Ἰταλίᾳ· μεταξὺ δὲ φρέριον Τεργέςη, Ἀκυληΐας. διέχον ρ' καὶ π' ςαδίους· ἡ δὲ Πόλα ἵδρυται μὲν ἐν κόλπῳ λιμενοειδεῖ, νησίδια ἔχουσα εὔορμα καὶ εὔκαρπα. κτίσμα δ' ἐςὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγὴν,

——— τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν) ἀτὰρ κείνων
γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Bochartus Geographiæ ſacræ parte I. lib. IV. cap. XXXI. deducit à פלה *Pala*, quod Hebræis & Syris in *Piel* denotat ſeparare, auferre, amovere. Unde in Chaldæo Paraphraſte paſſim פלי מן ארעא *amovit à terra*, i. e. in exilium egit. Sic 1 Sam. XXVIII. 9. *Saul* פלי *removit Pythones & ariolos è terra.* 1 Reg. XV. 12. ופלי *Et removit ſcorta è terra.* Et XXII. 47. פלי *Removit illos ex terra.* Inde *Pola* Colchis exſulem, vel exſilium ſonabat. Poſtea Romanorum fuit colonia, & *Pietas Julia* dicebatur. Plinius lib. XIX. *Oppida Iſtriæ civium Romanorum, Ægida, Parentium colonia, Pola, quæ nunc Pietas Julia, quondam à Colchis condita.*

1024. Αἴας ἀρχὸς] i. e. Æetes, qui Æam urbem in Colchide condidit, à qua ipſe poſtea nomen accepit, ut putat Stephanus. Meminit etiam hujus urbis Strabo lib. I. & ad Phaſim ſitam fuiſſe tradit. Hinc Circe *Ææa*, i. e. è Colcho oriunda, ut vult Euſtathius. Virgil. Æneid. III. 386.

——— *Ææaque inſula Circes.*

Ibid. Εἰδυίας πόσις] Eidyiæ maritum fuiſſe Æetam tradit etiam Heſiodus, Theogon. v. 958.

Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο
Κούρην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε θεῶν βουλῇσ' Εἰδυῖαν καλλιπάρηον.

1026. Οἱ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηρῦ πόρῳ] Hunc verſiculum laudat Stephanus, Διζηρὸς, πόλις Ἰλλυρίδος· Λυκόφρων,

Οἱ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηρῦ πόρῳ.

Ἴσως ἀπὸ τῆ δίζεσθαι τὴν Μήδειαν ὀνομασθείς. Ubi pro πόλις jure optimo Thomas de Pinedo repoſuit ποταμός.

1032. Παρθένε Λογγάτιδος] i. e. Hecates, quam Longatida dictam crediderim, quod inferorum Dea ſit, & præſit τοῖς λόγχαις, i. e. τάφοις.

1033. Ἕλωρος ἔνθα &c.] Helorus Siciliæ fluvius eſt, qui paullo ſupra Pachynum promontorium, ſeptemtrionem verſus, in mare volvitur; in decurſu autem in campos circumjacentes certo tempore diffuſus, Nili eos more fœcundat.

1040. Τελφυσία] i. e. Erinnys, à Thelphuſſa, Arcadiæ urbe, in qua colebatur Ceres Erinnys, de qua vide Commentarium noſtrum ad v. 153.

1041. Λάδωνος ἀμφὶ ῥεῖθρα ναίουσα] Pauſanias in Arcad. tradit Ladonem fluvium eſſe omnium, quotquot uſpiam in toto orbe ſunt, pulcherrimum; Erinnyis porro templum præterlabi, & tandem in Alpheum defluere.

1054. Ἠπίε] i. e. Æſculapii. Etymologici Auctor, Ἤπιος, οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο Ἀσκληπιὸς, ἢ ἀπὸ τῶ πρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης, καὶ τῆς τῶ χειρῶν ἠπιότητος· ἢ καὶ γυναῖκα παραδίδωσι τὴν Ἠπιόνην &c. Eadem tradit etiam Phavorinus.

1075. Σήταια τλῆμον &c.] Hanc fabulam narrat Stephanus, traditque Setæum ab hac muliere dictam eſſe quandam juxta Sybarin regionem; Σηταῖον, χώρα περὶ Σύβαριν, ἔνθα Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, αὐτὴν ἐςαύρωσαν. Idem tradit Etymologici Auctor, Σηταῖον, χωρίον ἐςὶν, ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τῆς Σηταίας τῆς αἰχμαλώτιδος Τρῳάδος· ἥτις ἔπεισε τὰς λοιπὰς συμφλέξαι τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων· διόπερ γνόντες οἱ Ἕλληνες, ἀνεσκολόπισαν αὐτήν.

Ibid. Γυίοχοις πέδαις &c.] Modum hujus ſupplicii deſcribit; ſolebant enim crucifixorum manus & pedes (ea Græcis γυῖα) clavis cruci annectere, quod προσηλῶσαι dicebant. Et priſcis quidem temporibus damnati rupibus affigi, ibique feris exponi ſolebant; poſtea vero invaluit crucis uſus.

1085. Λαμητίαις δίναισι] Lametii ſinus meminit Ariſtoteles; dictus autem videtur à Lametinis, qui Lametiam, Lucanorum urbem ad mare Tyrrhenum ſitam, incolebant, & idem eſſe cum eo, quem Napetinum Antiochus, Hipponiatem alii appellant.

1089. Ῥυσαγμάτων] Quid ſit ῥύσαγμα docet Etymologici Auctor; Ῥυσάζειν (inquit,) τὸ μετὰ βίας ἕλκειν, παρὰ τὸ ἐρύω, ἢ ῥύω, καὶ πλεονασμῷ ῥυσάζειν· ἔςι δὲ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ἕλκειν, καὶ μίγνυσθαι γυναικί· καὶ Λυκόφρων ῥυσαγμάτων λέγει. Quæ verba ſunt in Phavorino, niſi quod ῥυσαμάτων corrupte legatur pro ῥυσαγμάτων.

1091. Εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας] Obſervat heic Meurſius, duplici de cauſa ſacrificaſſe Veteres, vel quia votum, vel quia ab oraculo mandatum; hæc ſacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur; illa, εὐκταῖα, & χαριςήρια. Suidas quatuor ſacrificandi fines enumeravit in v. Θυσία, Τῶν θυσιῶν (inquit) αἱ μὲν δωροφορικαὶ, αἱ δὲ ἀπολυτρωτικαὶ, αἱ δὲ διαλλακτικαὶ, αἱ δὲ ἀποπληςικαί. Δωροφορικὰς, nempe, dicebant, quibus pio & libero animo Diis *dona ferebant*. Ἀπολυτρωτικὰς, quibus ſupplicabant, ut à malis *liberarentur*. Διαλλακτικὰς, quibus Deos iratos *placabant*. Ἀποπληςικὰς, quibus vota *explebant*, & promiſſis ſe *liberabant*. Quæ diſtributio nobis haud ſufficiens videtur; aliam itaque dedimus in Archæologiis noſtris Græcis, lib. II. cap. IV. quo Lectorem remitto.

1092. Κερδύλα] i. e. Jovi, à *lucro* dicto, quod omnia hominibus bona largiatur, unde πλουτοδότην appellavit Orpheus; nec alia ratione δωτῆρα ἐάων dixit Callimachus,

Χαῖρε μέγα Κρονίδη, πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. ———

1094. Ἀλεκτόρων] i. e. Græcorum, quos ob fortitudinem gallis, avibus pugnaciſſimis, comparat. Eadem tranſlatione uſa eſt apud Æſchylum Minerva, cum Furiarum chorum orat, ne inter Athenienſes bellum, & contentiones excitent, Eumenid. 864.

Μηδ' ἐξελοῦσ', ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀςοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη

Ἐμφύλιον

Εμφύλιόν τε, καὶ πρὸς ἀλλήλοις θρασύ.

Ubi Scholiastes, Εξελῶσα, ἀναπληρώσασα, μάχιμον γὸ τὸ ὄρνεον, τῶν τε ἄλλων ζώων τὸ συγγενὲς αἰδουμένων, μόνος ὁ φείδεται.

1109. Κελεύθους αὐχενιστῆρ@ βρόχου Εν ἀμφιβλήστρω &c.] Notus est Clytæmnestræ dolus, quæ, quo facilius Agamemnonem obtruncaret, tunicam paravit, quæ nec colli, nec manuum exitus haberet; quam heic *laqueum*, & *rete* appellat Poeta, sumta ab Æschylo metaphora, apud quem Cassandra de hac tunica ait, in Agamemn. 1124.

——— ἢ δίκτυόν τι γ' ἀΐδου;
Αλλ' ἄρκυς ἡ ξυνευνος, ἡ ξυναιτία
Φόνου. ———

De eadem v. 1391.

Απειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων
Περιστιχίζων πλοῦτον εἵματος κακόν.

Et in Χοηφόροις, v. 490.

Μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν.

Et generaliter qui ita capti sunt, ut se expedire non possint, *irretiri*, aut *illaqueari* dicuntur. Sic Hercules *reti* se captum ait à Deïanira, à qua vestem venenatam acceperat, quæ ita firmiter cuti adhæsit, ut non posset avelli; Soph. Trachin. 1602.

Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ερινύων
Υφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

Ubi Scholia vetera, Αμφίβληστρον, τὸν χιτῶνα, ὡς ἀμφίβληστρον. Nec aliter malum ineluctabile, δίκτυον ἄτης dicitur Æschylo, in Prometheo,

Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
Εμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

In eadem Tragœdia Promethei vincula *retia* dicuntur,

——— κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.

i. e. χερσὶ καὶ ποσὶ δεσμὰ ἔχει, ut exponit Scholiastes. Similiter apud eundem Auctorem Agamemnon dicitur Trojæ turribus *rete* injecisse, Agamemn. v. 365.

——— ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
Στεγανὸν δίκτυον. ———

Primus hujus, omniumque fere similitudinum, & translationum Poeticarum auctor Homerus, Il. ε'. 487.

Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνε ἁλόντε πανάγρε,
Ανδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηθε.

In Sacris porro Literis adeo usitata est hæc loquendi formula, ut qui ab Hebræis ad Græcos dimanasse omnia existimant, ab eorum fontibus deducendam putent. Ezech. XII. 13. de Judæorum rege sic loquitur, Καὶ ἐκπετάσω τὸ δίκτυόν μου ἐπ' αὐτὸν, καὶ συλληφθήσεται ἐν τῇ περιοχῇ μου, καὶ ἄξω αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα &c. Alia exempla omitto. Hanc metaphoram, & totam Agamemnonis necem in Latinum sermonem egregie transtulit Seneca, Agamemn. v. 888.

Induta vestis exitum manibus negat,
Caputque laxi & invii cludunt sinus;
Haurit trementi semivir dextra latus,
Nec penitus adigit, vulnere in medio stupet.
At ille, ut altis hispidus silvis aper,
Cum casse vinctus, tentat egressus tamen,
Arctatque motu vincla, & incassum furit,
Cupit fluentes undique & cæcos sinus
Disjicere, & hostem quærit implicitus suum.
Armat bipenni Tyndaris dextram furens &c.

1101. Σωστεταργανωμένος] i. e. constrictus; nam ταργάναι sunt πέδαι, δεσμοὶ, teste Hesychio. Huc respexit Etymologici Auctor, Τεταργανωμένη, συμπεπλεγμένη, συνειλημμένη· ἡ γὸ παρ' ἡμῖν σαργάνη, παρ' Αττικοῖς ταργάνη καλεῖται· καὶ τὸ συνειλῆφθαι, τεταργανῶσθαι, Λυκόφρων.

1102. Τυφλαῖς χερσὶ] *Cæcas* vocat Agamemnonis *manus*, quia non potuerunt exitum è tunica palpando invenire; cæci hominis instar, qui sine duce nequit viarum ambages dignoscere.

1104. Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθήκτῳ μέσον] Quid sit κόγχος explicat Jul. Pollux, & pro εὐθήκτῳ, legit εὐθέτῳ, Onomast. lib. II. cap. IV. Καλεῖται δὲ τὸ μὲ σύμπαν (sc. τῆς κεφαλῆς) πόλος, κρανίον, καὶ κόγχος παρὰ Λυκόφρονι,

Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον.

Haud aliter de Agamemnonis vulnere loquitur Tyndarus apud Euripidem, Orest. 497.

——— ἐξέπνευσεν Αγαμέμνων βίον,
Πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα.

Et apud Senecam Thyestes, mortem Agamemnonis præsagiens,

Enses, secures, tela, divisum gravi
Ictu bipennis regium video caput.

1110. Επεί με, πεύκης πρέμνον, ἢ σύπος δρυὸς &c.] Sophoclem heic expressit Lycophron; apud quem de Agamemnone dicitur, in Electr. v. 97.

——— ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

Simili metaphora dixit Seneca *caput demetere*, Agamemn. v. 980.

Ægisthe, cessas impium ferro caput
Demetere? ———

Ad Cassandram quod attinet, eam cum Agamemnone occisam fuisse testantur, præter Homerum, & Tragicos, alii etiam Scriptores. Philostratus, Τὴν τε τοῦ Πριάμου θυγατέρα, καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Αγαμέμνονι, χρησμοὺς τε ἀπιστουμένους ᾄδουσαν, ἀποκτείνει θερμῷ σὺν πελέκει. Item Pindarus Pythion. XI.

Οπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Αγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ Αχέροντος
Ακτὰν ἐπ' εὔσκιον.

1116. Ως κλεψίνυμφον, κοὐ δορύκτητον γέρας] Prædicit Cassandra, se à Clytæmnestra occidendam esse, tamquam concubina esset, aut uxor Agamemnonis, non bello capta: licet enim moris interdum fuerit apud prisci ævi homines, plures uxores ducere, mulieribus tamen σύγγαμοι erant odiosissimæ. Euripides Androm.

Επίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
Καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί.

1118. Δεσπότην πόσιν] Dominum, nempe, quod captiva esset; maritum, quod concubina.

1120. Εἰς ἀγκάλας ἔχιδνης] Clytæmnestram ἀσπίδα, & ἔχιδναν appellat, ratione à naturali Historia sumta; unde & in Ægyptiorum Hieroglyphicis, mulierem viro insidias struentem designare

designare volentes, ἔχιν pingebant, ut ait Horus in Hieroglyph. lib. II. cujus verba explicationis loco adponam; Γυναῖκα (inquit) μισοῦσαν τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβουλεύουσαν αὐτῷ εἰς θάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύουσαν αὐτὸν βουλόμενοι σημῆναι, ἔχιν ζωγραφοῦσιν· αὕτη γὰρ, ὅταν συγγίνηται τῷ ἄῤῥενι, στόμα στόματι ἐμβάλλει, καὶ μετὰ τὸ ἀποζευχθῆναι, ἀποδακοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄῤῥενος ἀναιρεῖ. Similiter etiam Æschylus Clytæmnestram *viperam* vocavit, Χοηφορ. v. 994.

——— μύραινά γ', ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
Σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον.

Orestem item ὄφιν, quod matri sit insidiatus; una specie pro alia, vel genere pro specie posito, tropo Poetis familiari. Ibid. v. 928.

——— τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην,

ait ipsa Clytæmnestra: quam ob causam eundem Euripides vocat δράκοντα; Oreste, v. 480.

Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων.

Ubi Scholiastes hæc habet in rem nostram; Δράκων εἶδος ἀντὶ τοῦ γένους ἔλαβεν· γένος μὲν γὰρ ὁ ὄφις, εἶδος δὲ ὁ δράκων, καὶ ἔχις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὄφεων. Νῦν δὲ δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχις, οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ ὠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ πληθόμενοι διαῤῥηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας· ὥς φησι Νίκανδρος, Γαστέρων (lege γαστέρ') ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο. διὸ ἔχιν αὐτὸν, ὡς μητροκτόνον, φησίν. Idem in eadem Tragœdia, Τοῦτο διὰ τὸ λεγόμενον περὶ τῶν ἐχιδνῶν, ὅτι μετὰ τὴν συνουσίαν φονεύει τὸν ἄῤῥενα ἔχιδνα· οἱ δὲ γεννώμενοι, ὥσπερ τιμωρούμενοι τὸν τοῦ πατρὸς φόνον, διατρήσαντες τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς, καὶ φονεύσαντες αὐτὴν, γεννῶνται, ὥς φησι Νίκανδρος· ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ κατὰ Ὀρέστην καὶ Κλυταιμνήστραν.

Ibid. Αὐτόχειρ βάψει ξίφος] Similis loquendi formula occurrit in Sophoclis Ajace v. 58.

Διοσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων.

1121. Κακὸν μίασμ' ἔμφυλον ἀλθαίνων κακῷ] Hanc rem expressit Euripides, Orest. v. 1589.

Ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.

Et paullo latius v. 508. ejusdem Tragœdiæ,

Εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνή,
Χ' ὡ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
Κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
Λύσει. ———

Simile est illud Sophoclis, Oedip. Tyr. v. 100.

——— φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας. ———

Cui affine est tritum illud proverbium, Κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος.

1124. Σπαρτιάταις αἱμύλοις] Αἱμύλος duo præcipue significata habet, vel enim denotat τὸν ἀστεῖον, καὶ ὀξέα ἐν τῷ λέγειν, vel τὸν ἀπατεῶνα, ποικίλον, πανοῦργον, ut aiunt Lexicographi. Utrovis modo accipias, parum refert; primo enim, Laconum argute dicta apud omnes fere Scriptores celebrantur; unde Λακωνισμὸν, veluti proverbio, argutam breviloquentiam appellant; & Λακωνίζειν, paucis, sive compendio dicere, seu affectare breviloquentiam. Et apud Homerum Menelaus fingitur dicere παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Secundo porro, Spartani fraude, & dolis erant omnium fere Græcorum maxime infames; unde de illis Euripides, in Andromache v. 445.

Ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.

Et Aristoph. Equit. Act. II. Sc. 1. de iisdem,

Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει.

Idem in Lysistrate,

——— διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσι Λακωνικοῖς
Οἷσι πιστὸν οὐδὲν, εἰ μὴ περ λύκῳ κεχηνότι.

Et solet plerumque hæc vox hoc sensu accipi; ut apud Aristophanem, loco citato,

——— δόλοισι ποικίλοις,
Ῥήμασί θ' αἱμύλοις.

Et apud Æschylum, Prometheo,

——— αἱμύλας τε μηχανὰς
Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,

i. e. dolosas & fraudulentas artes, generoso animo freti, rejecerunt; nam ἀτιμάζειν, quod proprie est *dedecorare*, interdum significat *rejicere*; rejici enim dedecus est maximum: unde idem Auctor postea dixit, Μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους, i. e. neque vota mea rejicias.

1129. Σάλπης παρ' ὄχθαις] Salpina palus erat juxta Salpiam, vel Salapiam, Apuliæ urbem, Hannibalis meretricio amore celebrem, quæ à Livio memoratur. Haud procul erat Dardanus urbs, dicta à Dardis, ejusdem regionis populis, quos à Diomede deletos referunt.

1130. Ἑκτορείαις κόμαις] Celebratur apud veteres Scriptores Hectoris coma, non quod aurei esset coloris, qualem habuit Achilles; sed quod humeros esset circumfusa; ut ait Eustathius, Iliad. χ'. p. 1380. Κυανότειχα τὸν Ἕκτορα ἱστόρησιν· οὐ γὰρ ἦν χρυσοκόμης, κατὰ τὸν Ἀχιλλέα, ὃς ξανθὴν ἔφερε κόμην· οὐδὲ κατὰ τὸν ἀδελφὸν Πάριν, κόμην ἔχων ἐπαφρόδιτον. καὶ ὅμως περιάδεται κόμη Ἑκτόρειος, ἡ περικεχυμένη φασίν· ἧς καὶ Λυκόφρων μέμνηται. Idem tradit Hesychius, additque Daunios, & Picentinos hac coma usos fuisse; nec adeo mendosus est, ut putavit Meursius, Ἑκτόρειοι κομῆται· Δαύνιοι, καὶ Πευκέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀπ' Ἰλίου (non Ἠλίου, ut habet Meursius) τοῖς ὤμοις περικεχυμένην τρίχα. Abantes etiam comas in occipitio nutriebant; sed errat Scholiastes, cum Abantum & Hectoris tonsuram eandem prorsus fuisse tradit; Abantes enim anteriorem capitis partem tondebant, ut idem Scholiastes refert; Hectoris autem formam qui imitabantur, cæsariem in fronte, quantum poterant, erigebant, ut ex Polluce discimus, Onomast. lib. II. cap. III. Ἐκαλεῖτο δέ τις κουρὰ, καὶ Ἑκτόρειος κουρὰ, καὶ Ἑκτόρειος κόμη· περὶ ἧς φησὶν Ἀναξίλασος (lege Ἀναξίλαος)

Τὴν Ἑκτόρειον τὴν ἐφήμερον (malim ἱμερον) κόμην.

Τίμαιος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην πεποιῆσθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ.

1134. Σίφλον] Obiter heic emendo Hesychium, Σιφλὸς, (inquit) μῶμος. Lege, mutato accentu, σίφλος, vel σῖφλος· nam σίφλος est μῶμος· σιφλὸς autem, μωμητὸς, ut idem tradit.

Ibid. Μῶμαρ γένοις] Huc respexit Eustathius Iliad. α'. Ἀπὸ τοῦ μηχανὴ μετεσχημάτισθη τὸ μῆχος, ὅθεν καὶ μῆχαρ λέγεται, ὡς ἦμαρ· καὶ ὡς μῶμαρ, ὁ μῶμος, παρὰ Λυκόφρονι. Emendo obiter Hesychium, Μωμᾶται, ψέγει, &c. Lege μωμᾶται.

1137. Ἐριννύων ἐσθῆτα] i. e. nigram vestem; Erinnyes enim nigras indui credebantur, ut Æschylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.

Μέλαινα τ' Ἐρινύς. ———

Et paullo clarius in Eumenidibus, ubi chorus Furiarum ait, v. 372.

Ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν.

Angues etiam Furiarum crinibus implicari soliti, nigri esse credebantur; unde Ovidius Metam. IV. 454.

Deque suis atros pectebant crinibus angues.

Pausanias in Arcadicis refert eas nigro habitu Oresti se obtulisse, Ταύτας τὰς θεὰς (Εὐμενίδας) ἡνίκα τὸν Ὀρέστην ἔκφρονα ἔμελλον ποιήσειν, φασὶν αὐτῷ φανῆναι μελαίνας &c. Ibi tamen tradit postea ipsi candidas apparuisse, eaque sub forma honores divinos habuisse; sed prior habitus usitatior erat, unde pullatis cum vestibus pingebantur. Et Menedemum Cynicum, qui Furias vestitu imitabatur, tunica talari, & atrata indutum fuisse refert in ejus Vita Laertius; Οὗτος (καθά φησιν Ἱππόβοτος) εἰς τοσοῦτον τερατείας ἤλασεν, ὥστε Ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιῄει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ ἐσθὴς αὕτη· χιτὼν φαιὸς ποδήρης, περὶ αὐτῷ ζώνη φοινικῆ, πῖλος Ἀρκαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνυφασμένα τὰ δώδεκα στοιχεῖα, ἐμβάται τραγικοὶ, πώγων ὑπερμεγέθης, ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ μειλίνη. Cassiteridum etiam insularum incolas, Furias habitu referentes, pullatas vestes gessisse narrat Strabo lib. III. Τὰς δ' ἄλλας οἰκοῦσιν ἄνθρωποι μελάγχλαινοι, ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας, ἐζωσμένοι περὶ τὰ στέρνα, μετὰ ῥάβδων περιπατοῦντες, ὅμοιοι ταῖς τραγικαῖς Ποιναῖς. Et quid mirum, si Furiarum vestes atræ sint, cum omnia, quæ ad Inferos pertinent, nigra esse solerent? In locis tenebrosis, & nigredinem referentibus sacrificia illis facta; nigris etiam victimis delectabantur; & pullatis vestibus ministrabant sacerdotes; quæ omnia eleganti descriptione complexus est Seneca, Oedip. 548.

Huc ut sacerdos intulit senior gradum,
Haud est moratus, præstitit noctem locus:
Tunc fossa tellus, & super rapti rogis
Jaciuntur ignes; ipse funesto integit
Vates amictu corpus, & frondem quatit;
Lugubris imos palla perfundit pedes:
Squalente cultu mœstus ingreditur senex,
Mortifera canam taxus astringit comam:
Nigro bidentes vellere, atque atra boves
Retro trahuntur. ———

1140. Ῥαβδηφόροις γυναιξὶν] Hic etiam alludit ad Erinnyum habitum, quæ baculos gestare credebantur, ut ex descriptionibus jam allatis patet.

1150. Ἰλέος] i. e. Οἰλέος, demta per aphæresin priori syllaba, ut apud Hesiodum, Homerum, aliosque fieri consuevit, observante Eustathio Iliad. α'. p. 76. Ὡς τὸ Οἰλεὺς Ἰλεὺς εὕρηται παρά τε Ἡσιόδῳ, καὶ ἄλλοις, ἀφαιρέσει τῆς ἀρχούσης· οὕτω καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐξάδιος, παρά τισι τῶν νεωτέρων Ξάδιος εὕρηται, δίχα τοῦ καταρχόντος ε, κατὰ τοὺς παλαιούς. Idem postea tradit vocem primævam esse Ἰλεὺς, ab eo autem duci Οἰλεὺς, Iliad. ζ'. p. 513. Τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις Οἰλέα τετρασυλλάβως καλούμενον, Ἰλέα τρισυλλάβως αὐτὸς (Ἡσίοδος) λέγειν ἐθέλων, φησὶν οὕτως αὐτὸν κληθῆναι,

——— οὕνεκα νύμφην
Εὐράμενος Ἰλέων, μιχθῇ ἐρατῇ φιλότητι.

Ὅθεν ἔστι συνιδεῖν, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονεν ὁ Οἰλεὺς, ὁμοίως τῷ κέλλω ὀκέλλω· κλῶ κλάζω ὀκλάζω· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός· καὶ οὕτω μὲν Ἡσίοδος. His adde Βριμὼ Ὀβριμὼ, &c.

1152. Ἀγρίσκα θεᾷ] i. e. Minervæ; quæ, quod olei inventrix esset, inter agrestia numina recenseri solebat. Unde Virgilius, initio Georgicorum, inter cæteros Deos, quibus arva curæ sunt, Minervam invocavit, v. 18.

Adsis, ô Tegeæe favens, oleæque Minerva
Inventrix ———

Et v. 21. addit,

Diique, Deæque omnes, studium quibus arva tueri.

1159. Τετάρωνος] Mallem heic cum Scaligero τετήρωνος, nisi τετάρωνος pro τετήρωνος poni mavis. Designat Poeta puellam Locrensem; familiare enim fuit non versuum modo Scriptoribus, sed populis plerisque, ab animalibus omnibus, præsertim vero innoxiis, desumere εὐφημισμοὺς, eorumque appellationibus homines afficere: hinc toties audimus χελιδόνας, σκύλακας, πελειάδας, *graculos, turtures, &c.*

1163. Ἕως ἂν εἰσδρέξωσιν Ἀμφ. &c.] Cur Minerva dicatur Ἀμφείρα, haud satis scio. Σθενιὰς Minerva à Trœzeniis colitur, nomen id sortita, quod, cum lis institueretur de loci tutela, imperante Trœzeniis Althepo, illa Neptuni *viribus* se opposuerit, σθένος enim est robur. Pausanias Corinthiacis, Ἐπὶ τούτου (Ἀλθήπου) βασιλεύοντος, Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα ἀμφισβητῆσαι λέγουσι περὶ τῆς χώρας, ἀμφισβητήσαντας δὲ ἔχειν ἐν κοινῷ, προστάξαι γὰρ οὕτω Δία σφισι· καὶ διὰ τοῦτο Ἀθηνᾶν τε σέβουσι, Πολιάδα καὶ Σθενιάδα ὀνομάζοντες τὴν αὐτὴν· καὶ Ποσειδῶνα, Βασιλέα ἐπίκλησιν. Postea tradit Minervam in arce templum habuisse, inque eo simulacrum, Callonis Æginetæ opus; Ἐν δὲ τῇ ἀκροπόλει τῆς Σθενιάδος καλουμένης ναός ἐστιν Ἀθηνᾶς· αὐτὸ δὲ εἰργάσατο τῆς θεοῦ τὸ ξόανον Κάλλων Αἰγινήτης.

1174. Ὦ μῆτερ ὦ δύσμητερ] Elegans est hæc Græcorum compositio, qua hominum infortunia & calamitates exprimere volentes, eorum nominibus particulas δυσφορητικὰς præfigunt; ut in Homerico versu, quem Lycophron noster expressit ex Odyss. ψ'.

Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

Similiter apud Æschylum, Χοηφόρων v. 313. Orestes de Agamemnone,

Ὦ πάτερ αἰνόπατερ. ———

Homerus Paridis infœlicitatem eodem modo repræsentat, Iliad. γ'.

Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανές. ———

Eumque Euripides vocavit Αἰνόπαριν, Hecubæ v. 945. Et Helenam alio in loco Δυσελέναν. Apud Homerum itidem Ilium, malorum originem, Penelope appellavit Κακοΐλιον, Odyss. υ'. 596.

——— ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.

Æschylo etiam naves Persicæ, quas Græci victas perdidissent, νᾶες ἄναες dicuntur in Persis,

Ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι

Νᾶες, ἄνακς, ἄνακς.

1175. Περσέως δ' παρθένος] i. e. Hecate; quam Orpheus in Argonauticis facit Tartari filiam, alibi Jovis & Cereris; Musæus Jovis & Asteriæ; Bacchylides Noctis; Pherecydes Aristæi, Pæonis filii, &c. Hesiodum vero sequutus est Lycophron; Hecaten enim ille ex Persa (qui Cœi, vel Solis filius dicitur) & Asteria natam tradit;

Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης

Ηγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,

Η δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε. ———

Unde ipsa Perseïs dicta. Apollonius Argonaut. III. 1034.

Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσοιο.

Et post eum Ovidius,

Ibat ad antiquas Hecates Perseïdos aras.

1176. Θήσει τοι σ' ἐπωπίδα] i. e. in canem te mutabit; quam loquendi formulam, quod nonnumquam in Sacris Literis reperiatur, Hellenisticæ fautores Hebræorum esse putant: sed horum error vel ex hoc loco redargui posset; simili tamen sensu apud alios etiam occurrit verbum τίθημι. Æschylus Eumenid. 727.

Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.

Apud Sophoclem Philoctetes, in cognominis Tragœdiæ v. 633. ait,

Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.

Et in Hecuba Euripides,

Εγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.

Loco τίθημι, Homero ποιέω familiare est; Il. γ'.

Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν.

i. e. θήσει εἰς νοῦν· ταυτὸν γὰρ ἐν πολλοῖς τὸ θεῖναι καὶ τὸ ποιῆσαι. Nec ab hoc loquendi genere abhorrent Latini Scriptores. Ovidius Metam. VI.

——— *vires insania fecerat.*

Horum verborum loco, κτίσαι Æschylo peculiare est; ut Eumenid. v. 717. ἀκαρπώτους κτίσαι, i. e. infructuosa reddere. Et Choeph. v. 1006.

Ελεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.

Ejus Scholiastes Eumenid. 17. Κτίσας· ποιήσας. ἴδιωμα δὲ τοῦτο Αἰσχύλου.

1179. Σέβουσι λαμπαδουχίαις] Ideo Hecatæ, sive Proserpinæ (solent enim hæc nomina à Poetis confundi) fiebant cum lampadibus sacra; quod Ceres, cum illam à Plutone raptam quæreret, facem Ætnæ flammis accensam præferens, orbem peragrasset.

1180. Φεραίαν θεὰν] i. e. Hecaten; quæ ita dicta est, quod in Pheris, Thessaliæ urbe, coleretur. Vel quod exposita fuerat, & à pastoribus Pheretis inventa, atque educata. Vel quod Pheræa filia esset.

1192. Ανακτι τῷ Ὀφίωνος θρόνων] i. e. Jovi; nam ante Saturnum, Ophion, cum Eurynome uxore, Oceani filia, cœli imperium habuit. Apollonius,

Ηειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων, Εὐρυνόμη τε

Ωκεανὶς, νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·

Ως τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,

Η δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο.

Unde apud Æschylum, Prometheus, in cognomine fabula, Mercurio narrat se tres novisse cœlorum reges; Ophionem, nempe, Saturnum, & Jovem;

——— οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ

Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;

Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι

Αἴσχιστα. ———

Ubi Scholiastes, Λέγει τὸν Ὀφίωνα, καὶ τὴν (lege τὴν) Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον, ὃν ἐξέῤῥιψεν ὁ Ζεύς. Paullo post, Εβασίλευσε πρῶτον μὲν Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμης, (lege Εὐρυνόμη) ἔπειτα Κρόνος καὶ Ῥέα. Idem tradit (ut cæteros missos faciam) Aristophanis Scholiastes vetus in Nub. additque Deos veteres sub Saturni imperio, Οὐρανίωνας dictos fuisse; recentiores sub Jove, Ολυμπίους. Πρῶτον μὲν (inquit) τοὺς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρυνόμην· δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥέαν, οὕστινας Ομηρος Οὐρανίωνας· τρίτον δὲ Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὓς Ολυμπίους καλίζομεν.

1188. Αδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται] i. e. Plutoni nigra sacra auspicabitur; hoc est, primus erit in occidenda Hecuba; quoniam defuncti Plutoni, Inferorum regi, sacri esse credebantur. Habuit porro Lycophron præ oculis Æschyli illud, in quo Clytæmnestra, occiso Agamemnone, dicitur Orci matri sacra fecisse, Agamemn. v. 1244.

Θύουσαν Αδου μητέρ', ἄσπονδον ἀρὰν

Φίλοις πνέουσαν. ———

In cujus loci interpretatione erravit Stanleius,

Furentem Orci matrem, odium implacabile

Amicis spirantem. ———

Quasi θύουσα pro *insano*, & *furente* esset accipienda, ut supra apud Lycophronem θυάς. Ego vero expono, *sacrificantem Orci matri &c.* ut hic locus versibus, qui paullo post occurrunt, compar sit. Nam postquam occidisset Agamemnonem, ipsa Clytæmnestra sic loquitur, v. 1393.

Παίω δέ νιν δίς, κἂν δυοῖν οἰμώγμασιν

Μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι

Τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς

Αδου, νεκρῶν σωτῆρος, εὐκταίαν χάριν.

1200. Κένταυρος] i. e. Saturnus, qui Philyræ, Oceani filiæ, amore captus, ut ab Ope, seu Rhea uxore furta sua occultaret, in equum se convertit; ex eo igitur concubitu natus est Chiron Centaurus. Huc allusit Virgil. Georgic. III.

Talis & ipse jubam cervice effudit equina

Conjugis adventu pernix Saturnus, & altum

Pelion hinnitu fugiens implevit acuto.

1204. Ιατροῦ, Λεψίου, Τερμινθέως] Apollini tribuuntur hæc nomina. Ιατρὸς porro dicitur, quod, ut norunt pueri, medicinæ præsit. Nec aliam ob causam Τερμινθέως nomen illi tributum; τέρμινθον enim herbam in varios usus applicabant veteres medici. Phavorinus, Τέρμινθος, καὶ τέρμινθος, ἐμφερὲς λίνῳ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκειν φασὶν Αθηναίους ὁρμιάς χρειώδεις εἰς τὰ πάντα, καὶ εἰς ἀλεξιφάρμακα. Λεψιεὺς idem dicitur, à λέπος cortex; quo enim more cortex lignum tegit, & à visu abscondit, eodem Apollo oracula sua obscuris verborum involucris tegit, ut non possint intelligi, ut ait Scholiastes in fine hujus libelli.

1208.

1208. Ὀφρυνείων] Ophrynium erat agri Trojani oppidum. Harpocration, Ὀφρύνειον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον, πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος. Idem tradit Phavorinus. Suidas Ὀφρύνιον vocat; Ὀφρύνιον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον· πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος. Strabo narrat lucum ibi esse Hectoris, lib. XIII. Πλησίον δ' ἐστὶ τὸ Ὀφρύνιον, ἐφ' ᾧ τὸ τοῦ Ἕκτορος ἄλσος ἐν περιφανεῖ τόπῳ.

1209. Καλύδνου τύρσιν] i. e. Thebas, ut docet Tzetzes. Stephanus Calydnæ, urbis Thebanæ, meminit, à Calydno, Cœli filio, dictæ; Κάλυδνα, νῆσος, καὶ πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνου, παιδὸς Οὐρανοῦ. λέγεται καὶ Καλυδνός.

1211. Τηνέρου τ' ἀνάκτορα] Tenerus hic erat Apollinis filius ex Melia, à quo etiam divinationem accepit; Pausanias Bœoticis, Ἀπόλλωνι δὲ παῖδας ἐκ Μελίας γενέσθαι λέγουσι Τήνερον, καὶ Ἰσμήνιον. Τηνέρῳ μὲν Ἀπόλλων μαντικὴν δίδωσι, &c. Ab eo *Tenericus* campus nomen habuit; Idem in citato libro, Τοῦ Καβείρου δὲ ἐν δεξιᾷ, πεδίον ἐστὶν ἐπώνυμον Τηνέρου μάντεως, ὃν Ἀπόλλωνος παῖδα εἶναι καὶ Μελίας νομίζουσι. Idem tradit Strabo, additque Tenerum præfuisse oraculo Apollinis Ptoi, lib. IX. Τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῷον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής, Καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε. Καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, Ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Pindari Scholiastes tradit eum oraculo Apollinis Ismenii præfuisse, initio Pyth. XI. Ἡ δὲ Μελία Ἰσμηνοῦ ἀδελφή, ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα καὶ γεννήσασα Τήνερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις Τηνερικὸν πεδίον. Ἄλλως· Μελία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήνερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνῷ ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόθι μαντεῖον ἐστὶν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον.

1217. Δίκωπον σέλμα] i. e. biremem navem, synecdochice; σέλμα enim pars illa navis est, in qua sedebant remiges, quam Latini *transtrum*, Græci ζυγὸν, & κληῖδα appellant. Pollux Onomast. lib. I. cap. IX. Τὸ δὲ ζυγὸν καλεῖται, καὶ κληῖς, καὶ σέλμα. Hesychius, Σέλματα, τὰ ζυγὰ τῆς νεώς, ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς τὸ ζυγὸν διαστήματα, ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων.

1236. Ραίκηλον] Macedoniæ, vel, ut alii, Thraciæ urbem; quam ab Ænea conditore Ænon dictam volunt nonnulli; Eustathius, Ραίκηλος παρὰ Λυκόφρονι, ἡ Αἶνος πόλις. Hæc enim in loca Æneas Troja profugus errasse dicitur, ut ipse apud Virgilium narrat, Æneid. III. 16.

——— *feror huc, & littore curvo*
Mœnia prima loco, fatis ingressus iniquis;
Æneadasque meo nomen de nomine fingo.

Huic fidem facit Plinius, itemque Mela lib. II.

1237. Ἐκ δ' Ἀλμωνίας &c.] Stephani locum adjiciam, qui legit Ἀλμωπίας, Ἀλμωπία, (inquit) χώρα τῆς Μακεδονίας, ἣν ᾤκουν Ἀλμωπες, Λυκόφρων,

——— ἐκ δ' Ἀλμωπίας
Παλιμπλανήτην δέξεται Τυρσηνία.

Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀλμωπος γίγαντος.

1283. Μητρὶ τῆς Προμηθέως] i. e. Asiæ, ex qua Prometheum suscepit Japetus. Plerique vero ex Japeto & Clymene natum tradunt. Æschyli Scholiastes, Prometheo, Ἰαπετὸς, ὁ τοῦ Κρόνου ἀδελφὸς, ἐκ θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, Κλυμένης λεγομένης, ἔσχεν Ἄτλαντα, καὶ Μενοίτιον, καὶ Προμηθέα. Quod sumtum est ex Hesiodi Theog. v. 507.

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν,
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα,
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα.

Theon ex Cœlo & Clymene genitum tradit, Scholiis in Aratum, Ἄτλας (inquit) μεθ' οὗ ὁ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Κλυμένης, τῆς τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρός. Et Herodotus Prometheum non filium Asiæ, sed maritum fuisse narrat, Melpomen. cap. XLV. Ἡ δὲ Ἀσίη, ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην. Falli igitur videntur, qui Asiam heic Promethei matrem dici putant, quasi eum ex Japeto genuisset; mihi sane probabile fit, eam non alia ratione Promethei matrem esse, quam quod patria ejus fuerit; solet enim terra patria *mater*, *genitrix*, & *nutrix* appellari, ut vel pueris notum. Similem porro errant errorem, qui Prometheum faciunt Themidis, vel Terræ filium, quod illam *matrem* vocaverit apud Æschylum, in cognomine Fabula,

Ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ Θέμις
Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία.

1285. Ἃς πόντος Ἕλλης &c.] Europæ & Asiæ terminos statuit Lycophron esse Hellespontum, Symplegadas petras, quæ trans Bosporum Thracium sitæ sunt, Pontum Euxinum, cujus sinus est Salmydessus, & Tanaïn fluvium, quà in Mæotim paludem devolvitur. Paullo aliter Strabo lib. VII. Διαιρεῖ δ' ὁ στενωπὸς οὗτος (de Bosporo Cimmerio loquitur) τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, καὶ ὁ Τάναϊς ποταμὸς, καταντικρὺ ῥέων ἀπὸ τῶν ἄρκτων, εἰς τε τὴν λίμνην (Μαιῶτιν) καὶ τὸ στόμα αὐτῆς. Item Herodotus Melpom. XLV. Οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, τὸν Μαιήτην, καὶ πορθμήϊα τὰ Κιμμέρια λέγουσι. Plurium testimoniorum loco, addam Cluverii verba, qui magna ex parte Lycophroni consentit, Introduct. Geogr. lib. I. cap. XIV. *De termino autem inter Europam Asiamque obscurior ac minus certa est traditio: nam qui Tanaim fluvium statuerunt, fontem ejus per summum errorem in Riphæis montibus, haud procul Oceano Sarmatico posuerunt, qua Petzora eos perrumpit amnis. Alii vero, qui Isthmum, qui est inter Ponticum, Caspiumque maria, pro fine constituerunt, his persuasum fuit, Caspium mare esse sinum Oceani septemtrionalis, ea regione, qua Obii amnis immensum est ostium, irrumpentem. Nam omne littus, quod est sub septemtrionibus ab occasu in ortum versus ad Obii usque ostium, ad Sarmatiam pertinet; Sarmatia autem pars est Europa. Itaque verum certumque terminum inter Europam, Asiamque uti habeas, statue post mare Ægæum, Hellespontum, Propontidem, Bosporum Thracium, Pontum Euxinum, Bosporum Cimmerium, lacum Mæotin, Tanaïs fluenta, donec adverso amne ad flexum ejus pervenias, apud Tujam oppidum; inde lineam duc ad proximam Obii fluminis ripam; hinc pone ipsum flumen Obium ad Oceanum usque.*

1288. Λίμνην τε τέμνων Τάναϊς ἀκραιφνὴς μέσην] Quod in Mæotin paludem se exonerat Tanaïs,

naïs, sciunt omnes; ideo porro dicitur eam *secare mediam immissus*, quod cursu rapidissimo feratur; quo factum, ut cum istis in regionibus omnes aquæ gelu concretæ sint, ipse non minus quam in æstate fluidus & laxus maneat. Mela lib. I. *Ipse Tanaïs ex Riphæo monte dejectus, adeo præceps ruit, ut cum vicina flumina, tum Mæotis, & Bosporus, tum Ponti aliqua Brumali frigore durentur,; solus æstum hyememque juxta ferens, idem semper, & sublimis, incitatusque decurrat.*

1294. Κῆρα Μεμφίτην πρόμῳ] Similiter hac voce usus est Æschylus in Επτὰ ἐπὶ Θήβ.

——— ἀναρπάξανδρον
Κῆρ' ἀφελόντα χώρας.

Rursus in eadem Tragœdia,

——— φθερσιγενεῖς
Κῆρες Ἐριννύες ———

1297. Ἰδαῖοι] i. e. Cretenses, ab Ida, Cretæ monte. Aristophanes Ran. Act. V. Sc. II.

Ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδης τέκνα.

Ubi Scholiastes vetus, Οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν.

1299. Ταυρομόρφῳ τράμπιδος τυπώματι] i. e. navigio, cujus insigne erat taurus, ut expl. Eustathius; Ταυρόμορφον τύπωμα (inquit) παρὰ Λυκόφρονι, τὸ τὴν Εὐρώπην ἁρπάσαν, εἰς πλοῖον ταῦρον ἐγγεγλυμμένον ἔχον εἰς ἐπίσημον, ἀλληγορεῖται. Plures hac de re opiniones vide apud Meursium.

1300. Σαραπτίαν] Vel Σαραπτίαν, à Sarapta, sive Sarepta, Phœniciæ urbe, inter Sidonem & Tyrum media, quam in Sacris Literis Vidua paupercula, quæ Eliam prophetam hospitio excepit, celebrem fecit, III Reg. cap. XVII. v. 10. Aliis etiam Auctoribus tam sacris, quam profanis memoratur hæc urbs.

1309. Καὶ δευτέροις ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκοις;
Ταγῷ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην.

I. e. secundum Canterum,

Qui etiam secundos miserunt rapaces lupos,
Regi unam induto calceum furaturos vellus.

Nec aliter magnus Scaliger,

Secundo item misere rapaces lupos,
Ut uniplotio vellus avertant Duci.

Ridicule uterque; nam secundum illos ita se habet sensus; Post Scamandri tempora, Græcia rursus Asiæ injuriam intulit, emisitque Argonautas, ut vellus aureum raperent ab eo, qui unicum indutus erat calceum: hic porro fuit Jason, ut vel imperitissimis notum. Cum enim Peliam jussissent Oracula cavere ab eo, qui unicum calceum gestaret; forte accidit, ut Jason ad solenne festum, quod Pelias in honorem Deorum instituerat, festinans, dum Anaurum torrentem pedes transiret, calceorum alterum amisit, & ita ad Peliam profectus, ad aureum postea vellus rapiendum ab eo missus est. Cujus Fabulæ etsi plura occurrant testimonia, unicum tamen, ut in re obvia, apponam ex Apollonii Rhodii Argonaut. I. v. 5.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν·
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόνδ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, &c. ———

Quamobrem fieri nequit, ut Græcia mitteret, qui ἀπὸ τοῦ μονοκρήπιδος aureum vellus repeterent, cum is Jason fuerit, istius expeditionis princeps: demo igitur comma in fine prioris versiculi, & subintelligo præpositionem σὺν, ut sit ἔπεμψαν λύκους σὺν ταγῷ μονοκρήπιδι, sicut paullo ante dixit ἔστειλαν στρατὸν σὺν Σκαμάνδρῳ. Tum demum versuum horum sensus ita erit,

Et secundos miserunt rapaces lupos
Cum Duce unum induto calceum furaturos vellus.

1324. Σκῦρος θ' ὧν λυγρὸς τάφος Κρημνῶν ἔνερθεν αἰγίλιψ] Hunc ad locum respexit Eustathius Il. *ι*. ad hunc versum,

Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν Ἐνυῆος πτολίεθρον.

Λυκόφρων (inquit) ἐντεῦθεν λαβὼν, αἰγίλιπα ταύτην φησὶν, ὅπερ ἔοικε πρὸς τὸ αἰπεῖαν. Paullo post Lycophronem iterum laudavit, & causam reddit, cur Theseus à Lycomede, Scyri rege, fuerit à prærupto scopulo deturbatus; quod nempe, ejus uxorem solicitaret, & de regno potiundo consilia iniret; Σημείωσαι ὅτι παροιμία φέρεται περὶ τῆς νήσου Σκύρου, τὸ Ἀρχὴ Σκυρία, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, ἀπὸ Θησέως ληφθεῖσα, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα ἐκείνου, κατακρημνισθείη, ὡς δ' Λυκόφρων ἱστορεῖ. Pausanias in Atticis de Thesei injuriis ne verbum retulit; solummodo autem Scyrios tradit viri dignitate motos, magnis eum honoribus prosequutos, Lycomedi pravam suspicionem injecisse. Ejus verba sunt hæc, Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὸν (Θησέα) ὑπὸ πνευμάτων εἰς Σκῦρον τὴν νῆσον, λαμπρῶς περιεῖπον οἱ Σκύριοι κατὰ γένους δόξαν, καὶ ἀξίωμα ὧν ἦν αὐτὸς εἰργασμένος, καί οἱ θάνατον Λυκομήδης διὰ ταῦτα ἐβούλευσεν. Alii tradunt id à Lycomede factum, ut Menestheo gratificaretur, qui, expulsa Thesei familia, Athenarum imperium occupaverat. Alii casu prolapsum Theseum narrant. Plutarchus Theseo, Ἐβασίλευσε δὲ τότε Λυκομήδης τῶν Σκυρίων· πρὸς τοῦτον οὖν ἀφικόμενος, ἐζήτει τοὺς ἀγροὺς ἀπολαβεῖν, ὡς αὐτόθι κατοικήσων· ἔνιοι δέ φασι, παρακαλεῖν αὐτὸν βοηθεῖν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ δὲ Λυκομήδης εἴτε δείσας τὴν δόξαν τοῦ ἀνδρὸς, εἴτε τῷ Μενεσθεῖ χαριζόμενος, ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς χώρας ἀναγαγὼν αὐτὸν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπιδείξων τοὺς ἀγροὺς, ὦσε κατὰ πετρῶν, καὶ διέφθειρεν. Ἔνιοι δ' ἀφ' ἑαυτοῦ πεσεῖν φασιν, σφαλέντα μετὰ δεῖπνον, ὥσπερ εἰώθει, περιπατοῦντα.

1328. Τροπαίας θεᾶς] i. e. Junonis: Juno enim Τροπαία, & Jupiter Τροπαῖος dicebantur, παρὰ τὸ τρέπειν τὰ κακὰ, i. e. ab avertendis malis; erant enim Dei averrunci. Unde apud Sophocl. Trachin. v. 306. Ζεῦ Τροπαῖε à veteri Scholiaste exp. ἀποτρεπτικὲ, ἀλεξίκακε. Alii ita dictum Jovem putant, quod ejus beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων

γίνεσθαι credebatur; unde in ejus honorem tropæa erigebant. Τροπαίε Jovis meminit Poeta,

——— βρέτας
Διὸς Τροπαίε καλλίνικον ἔςασαν.

Pausanias refert, Dorienses, devictis Achæis, ei templum statuisse; Laconicis, Τῦ δὲ Τροπαίε Διὸς τὸ ἱερὸν ἐποίησαν οἱ Δωριεῖς, πολέμῳ τούς τε ἄλλους Ἀχαιοὺς, οἳ τὴν γῆν τὴν Λακωνικὴν τηνικαῦτα εἶχον, καὶ τοὺς Ἀμυκλαιεῖς, κρατήσαντες. Idem Τροπαιῦχος dicitur. Phurnutus, Καὶ Βελιαῖον, καὶ Τροπαιοῦχον, καὶ Ἐλευθέριον αὐτὸν (Δία) προσαγορεύουσιν. Plutarchus, in Parallelis, Othryadem, Lacedæmoniorum ducem contra Argivos, ait huic Jovi tropæum erexisse, cum jam esset moriturus, Ἡρεμίας δὲ ὑπαρχούσης, ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας, καὶ ἡμικλάστοις δόρασιν ἐπερειδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἁρπάζων ἀσπίδας περιείλετο, καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίε αἵματος ἐπέγραψεν, Διὶ Τροπαιούχῳ. Eundem nonnulli volunt esse cum Jove *Feretrio*: Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. II. Τὸν δὲ Δία τὸν Φερέτριον, ᾧ τὰ ὅπλα ὁ Ῥωμύλος ἀνέθηκεν, εἴτε βέλεταί τις Τροπαιοῦχον, εἴτε Σκυλοφόρον καλεῖν, ὡς ἀξιοῦσί τινες &c. Cum porro Jupiter Tropæus dictus fuerit, nihil mirum, si tori Consors honoris etiam particeps facta, & Τροπαία appellata sit; sicuti cum Jupiter Πανομφαῖος vocatus sit, ipsi Πανομφαίας cognomen inditum: Phavorinus, Τροπαία, (lege Τροπαία) ἡ Ἥρα· διὰ τὸ τὰ τρόπαια, ὅ ἐστι νικητήρια, μὴ μόνον Διὶ ἀνατίθεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἥρᾳ· καὶ ὥσπερ ὁ Ζεὺς Πανομφαῖος, οὕτω ἡ Ἥρα Πανομφαία· ὡς δὲ καὶ Γήειος, Γηεία. Erat porro Tropæum, columna ænea, lapidea, sive lignea, quam Deo alicui dicabant, & victoriæ rationem, modumque inscribebant, quoties hostes bello superassent: Aristoph. Scholiastes vetus in Plut. Ἐστι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον, ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γίγνεσθαι. Columnæ loco interdum erat arboris truncus, præcipue olivæ, aut quercus; unde poeta,

——— *Quercusque tropaa*
Curva tremens. ———

Et apud prisci ævi Græcos solæ arbores in usu erant, infamesque habiti sunt, qui primi columnas exstruxerunt, tanquam qui sui odii & inimicitiarum memoriam ad posteritatem transmittere studerent; unde factum apud Romanos existimat Plutarchus, ut nefas esset arcus triumphales vetustate collapsos reparare, Roman. Quæst. Διὰ τί τῶν τοῖς θεοῖς ἀνατιθεμένων μόνα τὰ σκῦλα νενόμισται περιορᾶν ἀφανιζόμενα τῷ χρόνῳ, καὶ μήτε προσκυνεῖν, μήτε ἐπισκευάζειν; Paullo post, Ὅτι τῷ χρόνῳ τὰ σημεῖα τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους διαφορᾶς ἀμαυρῦντος, αὐτοὺς ἀναλαμβάνειν καὶ καινοποιεῖν ἐπίφθονόν ἐστι, καὶ φιλαπεχθῆμον· οὐδὲ γὰρ παρ' Ἕλλησιν οἱ πρῶτοι λίθινον, καὶ χαλκοῦν στήσαντες τρόπαιον εὐδοκιμοῦσι. Huic porro columnæ, aut arbori, capta ab hostibus spolia, loricas, galeas, &c. imponebant, & hoc dicebant κοσμεῖν τρόπαιον· columnam autem erigere, ἱστάναι τρόπαιον: Plutarchus Agesilao, Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ βουλόμενος ἐξελέγξαι τοὺς Θηβαίους ὁ Ἀγησίλαος εἰ διαμαχοῦνται, στεφανοῦσθαι μὲν ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας, αὐλεῖν δὲ τοὺς αὐλητὰς, ἱστάναι δὲ, καὶ κοσμεῖν τὸ τρόπαιον, ὡς νενικηκότας.

1329. Νεῖκος ὤρειν δηλοῖ, Στῖρον &c.] Duas intelligit Thesei expeditiones contra Amazonas; priorem, in qua Herculem comitatus, reginæ Amazonum baltheum, seu zonam rapuit: secundam, in qua proprio Marte Hippolytam, seu Antiopen abduxit. Nonnulli tamen has expeditiones confundunt, referuntque Theseum, cum Herculis esset comes, ab eo virtutis præmium accepisse Amazonum reginam.

1331. Τοξοδάμνον] Ita lege cum Tzetze, non τοξόδαμνον cum aliis; illud enim activæ significationis, hoc passivæ. Unde emendo Æschylum, cujus in Persis legitur τοξόδαμνον Ἄρη. Lege τοξοδάμνον, æquivalet enim hoc epitheton τῷ τοξοδάμαντι, qua voce prius in eadem Tragœdia usus est.

Ibid. Ὀρθωσίαν] i. e. Amazonum reginam, quæ, quod Dianæ comes esset, proprio ejus cognomine adpellatur; Diana enim Orthosia, & Orthia dicitur. Hesychius, Ὀρθωσία, ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος. Phavorinus, Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις. Pindarus eadem voce usus est Olympion. Od. III.

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ', ἄν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία, ἔγραψεν ἱράν.

Ubi Scholiastes in ratione nominis reddenda cum Tzetze convenit, Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις, παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία, καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. Ἤτοι (malim ἢ) τῷ ὀρθοῦσαν τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσαν. In eundem fere sensum Triclinii, aut cujuscumque sint, scholia nuperiora, Ὀρθωσίᾳ· τῇ ἐν Ὀρθωσίῳ, ὄρει Ἀρκαδίας, τιμωμένῃ Ἀρτέμιδι. Ἤγουν τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας ἐν τῷ τοκετῷ, ἔφορος γὰρ λοχείας. Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις, παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδικόν. Ἐστι δὲ καὶ Ὄρθιον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθίς, καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. Ἤγουν ἡ ὀρθοῦσα τὰς γυναῖκας, εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσα. quibus in verbis pro ἤγουν, bis legere velim ἢ· & Ὀρθία, pro Ὀρθίς. Ipsa autem res demonstrat, non esse ea scholia Triclinii, cujus nomen vulgo ferunt; sed potius collectam undecumque marginalium notarum farraginem, à diversis Auctoribus, iisque aliquando non satis peritis, conscriptam.

1332. Ἧς αἱ ξυνώνυμοι &c.] Amazonum expeditio satis omnibus nota est, quare ei non est immorandum; præsertim cum ejus causæ, finis, & monumenta late descripta sint in Meursii Theseo cap. xx.

1342. Ἐορδῶν] Eordi sunt Thraciæ, aut Macedoniæ populi, eisve contermini. Eorum meminit Herodotus lib. VII. cap. CLXXXV. Τὸν Θρήϊκες παρείχοντο, καὶ Παίονες, καὶ Ἐορδοὶ, καὶ Βοττιαῖοι, καὶ τὸ Χαλκιδικὸν γένος, καὶ Βρύγοι, καὶ Πίερες, καὶ Μακεδόνες, &c. Item Strabo bis in lib. VII. Stephanus disertim Thraciæ adscribit, Thucydides autem lib. II. & Livius lib. XLV. Macedoniæ.

Ibid. Γαλαδραῖον πέδον] Galadræum solum nomen habet à Macedoniæ urbe, quam alii Galadras, Galadram, Chaladras, Chanastram, & Chalastram vocant, de qua etsi frequens fit apud Auctores sermo, unicum tamen Stephani testimonium adducam, quod ad rem nostram

 propius

propius spectat. Γαλάδραι, πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ· Λυκόφρων,

Σᾶγος Γαλάδρης τὸν σπαθιλάτην λύκον.

Εἰσὶ δὲ ὄρος Γάλαδρος, ἀπὸ Γαλάδρου, τοῦ Ημαθίου παιδός. Οἱ δὲ, ὅτι Γαλάδρας ἔκτισε τὴν πόλιν. Ο πολίτης Γαλαδραῖος· Λυκόφρων,

——— καὶ Γαλαδραῖον πέδον.

1369. Λαπερσίῳ] Emendo obiter Hesychium, Λαπέρσαι, Λαμπέρσαι. Δίδυμοι τοὺς Διοσκόρους ἀπὸ Λαπέρσης πόλεως. Phavorinus, qui hæc verba transcripsit, habet Λαπέρσαι, Λαμπέρσαι. Lege apud utrumque, Λαπέρσαι, Λαπέρσαι.

1370. Ος καταιβάτης μολὼν, Σκηπτῷ &c.] Rationem innuit Poeta, cur Jovi Καταιβάτου cognomen tributum sit; quod, nempe, τοὺς σκηπτοὺς, sive κεραυνοὺς, καταιβιβάζῃ. Quam ob rationem etiam Εὐκλύσιος dici solet. Porro Καταιβάτου Διὸς in lusu meminisse videtur Aristophanes, eo quod è cœlo descendat, mulierum amore pellectus, in Pace,

——— οὐκ ἔσθ' ὅπως

Τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς Καταιβάτου.

Ubi Scholiastes utramque præfatam nominis rationem apposuit; Καταιβάτης τιμᾶται Ζεὺς, διὰ τὸ καταιβάζειν τοὺς κεραυνούς. Η ἀπὸ τοῦ καταιβαίνειν, δι' ἔρωτα τῶν γυναικῶν. Quæ verba exscripsit Phavorinus. Meminit etiam Eustathius Odyss. ν'. p. 508. Ἐκ δὲ τοῦ καταιβαταὶ, παρῆκται καὶ ὁ καταιβάτης, ἢ Ζεὺς, ἢ κεραυνός. Καταιβάτου Jovis aræ meminit Pausanias Eliac. α'. Τοῦ δὲ Καταιβάτου Διὸς περιβέβληται μὲν πανταχόθεν πρὸ τοῦ βωμοῦ φράγμα. Phurnutus, Δι' ἄλλας δὲ ὁμοιοειδεῖς καὶ εὐεπιγνώστους αἰτίας, Υέτιος (λέγεται Ζεὺς) καὶ Επικάρπιος, καὶ Καταιβάτης, καὶ Αστεροπαῖος, &c. Pollux Onomast. lib. I. cap. 1. Τὰ πολλὰ δὲ τούτων (ἐπωνυμιῶν) καὶ ἴδια ἐστὶ τοῦ Διὸς, ὥσπερ ὁ Υέτιος, καὶ ὁ Καταιβάτης, &c. Ubi observandum est, horum Auctorum utrumque Καταιβάτου cognomen inter ea numerare, quæ Jovi tribuuntur à cœlorum, aërisve temperamento, & influxu, quibus præesse credebatur; unde fit verisimile eos etiam Καταιβάτην dictum putasse, à descensu fulminum.

1387. Κηλωσὰ] Huc respexit Eustathius, Il. α'. Κηλώστου δὲ, ῥῆμα οὐ σεμνὸν, ἐξ οὗ κηλωσὰ, τὰ πορνεῖα, παρὰ Λυκόφρονι.

1417. Οἶκοι Μαμέρσας] i. e. Athenæ, urbs Minervæ; quæ *Mamersa*, tamquam belli Dea, sicut Mars, *Mamertus*, dicitur.

1420. Πλούτωνος λάτριν] Ita vocat Oraculi Delphici interpretem, quod inflata dicatur ab halitu ex profunda voragine, quam ad ipsa Plutonis regna pertingere credebant, emisso; de quo consulere poteris Archæologiarum nostrarum lib. II. Vel quod falsa enunciaret, mercede conducta, ideoque Pluto, nummorum præsidi, serviret; is enim Πλούτων dicitur. Aristophanes Plut. Act. III. Sc. II.

Μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο.

Ubi vetus Scholiastes, Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ινάχῳ,

——— Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος.

Καὶ πάλιν,

Τοῖον δ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφέας χάειν.

Αλλως· Τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγουσι· καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτῳ τὸν Αἴδην νομίζουσι· καὶ γὰρ Ησίοδός φησιν,

Εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ,

Εκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.

1463. Σειρῆνος ἐστέναξε λοίσθιον &c.] Cassandra ut fuerit affecta, quatuor comparationibus docet; quæ sigillatim percurrendæ sunt. Primo igitur Sireni eam adsimilat, quod, ut putat Tzetzes, vocis dulcedine, & orationis illecebris homines in sui admirationem traxerit. Sed ea ratio videtur à præsenti loco alienissima; haud enim verisimile fit, Cassandram, quæ furenti similis, obscurisque, & vix cuiquam intelligendis verborum involucris oracula hæc pronunciasse fingitur, propter harmoniam, suavitatemque vocis laudari potuisse. Mihi igitur videtur Poeta ingentem, & vix ferendum exprimere voluisse Cassandræ dolorem, ob cædes, rapinas, devastationes, cæteraque horrenda, quæ futura prædixisset; unde eam dicit *in corde gemuisse extremum Sirenis melos*; quod de eo cantu intelligendum est, quem Sirenes ab Ulysse contemtæ, irarum, desperationisque plenæ, propriamque mortem meditantes, ediderunt. Proximo in loco *Mimallonibus* Cassandram confert, quas notum est Bacchi fuisse ministras, nomenque habuisse, quod ejus insaniam, & furores *imitari* solerent; qua allusione divinos Cassandræ furores initio libelli hujus jam prius expressit Lycophron. Tertio loco, Sibyllæ Cassandram comparat; quod non alia ratione factum videtur, quam quod fatidica fuerit, & ex Phœbi afflatu futura præsenserit. Ultima comparatio à Sphinge sumta est, cui vatem nostram adsimilat, quod obscuris ænigmatibus sensum suum contexerit, ut initio Poematis dictum. Cassandræ itaque personam talem in tragica hac monœdia depingere voluit Poeta; lugentem, nempe, furentem, fatidicam, & ænigmaticam.

IN ANNOTATIONES GUL. CANTERI INDEX.

Numeri ad Versus referuntur.

Hercules

INDEX.

IN

JOHANNIS MEURSII

COMMENTARIUM

INDEX.

A.

INDEX.

concionantes

INDEX.

Nili

X.

Z.

IN
JOHANNIS POTTERI
COMMENTARIUM
INDEX.

A.

B.

Βωίπ,

INDEX.

INDEX.

sagittarum

INDEX.

F I N I S.

Errata ſic emendentur.

In GEN. LYC. *p.* 1. *l.* 9. *lege* μεταστρέπωσί τινες. *In* TIT. Χαλκιδέως. *In* LYCOPH. *v.* 1. ἂ μ' *disjunct.* *In* SCHOL. *p.* 3. *l. ult.* συνεσιώμενος. *p.* 131. *l. penult.* Πθεῖν. *In* EMENDAT. *p.* 129. *l. ult.* ſenſu. *In* CANT. NOT. *p.* 13. *l.* 12. D. virum.

Ad Lectorem Admonitio.

Sub prælo jam ſudant, & mox edentur Archæologiæ Græcæ, *ſive Antiquitatum Græcarum corpus abſolutum, Anglicano ſermone conſcriptum, ſtudio* Johannis Potteri.